

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Polisiye / Gerilim

JO NESBO POLİS

Polis

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Yarasa
Hamamböcekleri
Nemesis
Şeytan Yıldızı
Kurtarıcı
Kardan Adam
Leopar
Hayalet

POLİS

Orijinal adı: Politi

© Jo Nesbo, 2013

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Jo Nesbo

İngilizceden çeviren: Mehmet Gürsel

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Haziran 2018 / ISBN 978-605-09-5315-2

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Kapak görseli: Moment Open /Jose A. Bernat Bacete / Getty Images

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-İstanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz E-Kitap Arama: <https://mante.org>

Polis

Jo Nesbo

Çeviren: Mehmet Gürsel

Futbolcu, gitarist, dost ve kardeş
Knut Nesbo'ya.

Hemen orada, kapının ardında yatıyordu.

Köşedeki dolabın içi eski ahşap, barut kalıntısı ve tabanca yağı kokuyordu. Güneş pencereden girip odayı aydınlattığında, kum saati şeklinde bir ışık şeridi anahtar deliğinden dolabın içine girdi; güneş doğru bir açıda olsaydı, rafın ortasında duran silahın üstünde donuk bir parıltı oluşacaktı.

Bu bir Rus Odessa'sıydı, daha iyi bilinen Stechkin'in kopyası.

Çirkin otomatik tabanca çok yer gezmişti; Litvanyalı Kazaklarla Sibirya'ya seyahat ettiği gibi, Kuzey Sibirya'da çeşitli Urka karargâhları arasında da gidip gelmiş, Odessa'da göz hapsinde tutulan ve daha sonra polis tarafından öldürülen bir atamanın, yani bir Kazak liderin malı olmuş, ardından Nijniy Tagil'deki silah koleksiyoncusu bir hapishane müdürünün evine düşmüştü. Silah, en sonunda, ortadan kaybolmadan önce, eroin benzeri afyonlu bir uyuşturucu olan kemanla Oslo uyuşturucu pazarını tekeline alan, Dubai kod adlı Rudolf Asayev tarafından Norveç'e getirilmişti. Silah kendini Oslo'da, Holmenkollveien'da, tam olarak ifade etmek gerekirse Rakel Fauke'nin evinde buluvermişti. Odessa'nın şarjörü, 9x18 mm çapında yirmi Makarov mermisi alacak kapasitedeydi; silahla hem tek mermi sıkılabiliyor, hem de yaylım ateşi açılabilirdi. O an şarjöründe on iki mermi kalmıştı.

Mermilerden üçü Arnavutluk, Kosova'da, rakip uyuşturucu satıcılarına ateşlenmiş, sadece bir tanesi hedefini bulmuştu.

Diğer iki mermi Asayev'in parasını cebe indirip uyuşturucusunu gasp eden, genç bir hırsız ve uyuşturucu satıcısı olan Gusto Hanssen'i öldürmüştü.

Silahta son üç el ateşin kokusu vardı hâlâ; bunlar, Gusto Hanssen cinayeti soruşturması esnasında eski polis memuru Harry Hole'un başına ve göğsüne isabet eden mermilerdi. Ve olay yeri de aynıydı: Hausmanns Sokağı numara 92.

Polis Hanssen cinayetini hâlâ çözememiş, başta tutuklanmış olan on sekiz yaşındaki delikanlı da serbest bırakılmıştı. Bunun en büyük nedeni, cinayet silahını bulamamış veya delikanlıyı herhangi bir silahla ilintilendirememiş olmalarıydı. Delikanlının adı Oleg Fauke idi; her gece uyanıp gözünü karanlığa dikerken, silah sesleri kulağında çınılıyordu. Gusto'nun değil de diğerlerinin ölümüne yol açan silahın seslerini... Hani şu büyürken kendisine bir tür babalık yapmış olan ve bir zamanlar annesi Rakel'le evlenmesini hayal ettiği polise ateş ederken çıkan silah seslerini. Oleg, gözleri karanlıkta yanarken, uzak köşedeki dolapta duran silahı düşündü ve onu bir daha asla görmeyeceğini umdu. O silahı bir daha kimsenin görmeyeceğini ve sonsuza dek orada kalacağını ümit etti...

Adam orada, kapının ardında uyuyordu.

Polis tarafından korunan hastane odası buram buram ilaç ve boya kokuyordu. Adamın hemen yanında duran monitör kalp atışlarını kaydediyordu.

Oslo Belediye Binası'nda Sosyal Hizmetler Meclis Üyesi Isabelle Sköyen ile yeni atanmış Emniyet Müdürü Mikael Bellman onu bir daha asla görmeyeceklerini umuyorlardı.

O adamı bir daha hiç kimsenin görmeyeceğini...

Ve adamın sonsuza dek uyuyacağını.

I

Uzun, sıcak bir eylül günü olmuştu. Güneş ışığı Oslo fiyordunda dökme gümüşe dönüşürken, daha şimdiden sonbahar renklerine bürünmeye başlamış alçak dağ sırtlarını ıslıl ıslıl parlatıyordu. Bu, Oslo'nun yerli halkını buradan asla taşınmayacaklarına yemin ettiren günlerden biriydi. Güneş Ullern Sırtı'nın ardında batıyor, son ışıkları kırsal bölgeyi, gecekonduları, Oslo'nun mütevazı kökeninin tanıkları olan gösterişsiz sokak ve apartmanları, ülkeyi dünyanın en zengin ülkelerinden biri yapan petrol macerasının göstergesi teraslarıyla lüks çatı katlarını, Stensparken'in tepelerindeki keşleri ve aşırı dozdan ölümlerin herhangi bir Avrupa şehrine kıyasla sekiz kat daha fazla olduğu, düzenli semti boydan boya süpürüyordu. Resmi kurallar gereği, üstünde aynı anda üçten fazla çocuğun sıçramadığı, ağlarla çevrili trambolinlerin bulunduğu bahçeleri de; Oslo Kazanı olarak bilinen bölgenin yarısını çevreleyen ormanları ve dağ sırtlarını da... Güneş şehirden elini eteğini çekmek istemiyor, veda için bir tren penceresinden sallanmak üzere dışarı çıkarılmış ve bir türlü içeri girmek istemeyen el misali, parmaklarını uzatıyor da uzatıyordu.

Gün ameliyathanedeki lambalar gibi soğuk, net ve keskin ışıklarla başlamış, sıcaklık daha sonra yükselirken, gökyüzü masmavi kesmiş, havada, eylül ayını yılın en harikulade

ayı haline getirecek o hoş, keyifli his duyulmaya başlanmıştı. Alacakaranlık kararsız ve uysal bir biçimde çökerken, şehrin Maridal Gölü'ne bakan tepelerindeki konut bölgesinde, havaya elma ve ılık ladin ağacı kokusu hâkimdi.

Erlend Vennesla son tepenin zirvesine yaklaşıyordu. Laktik asidi tüm vücudunda hissediyor olsa da, dizleri hafifçe içe dönük, kilitli pedallara gerektiği dikey gücü vermeye konsantre olmuştu. Doğru tekniği uygulamak önemliydi çünkü. Özellikle de yorgun olduğunuz ve beyninizin size kaslarınızı, verimliliğinizi azaltsa da daha az yorması için pozisyon değiştirmenizi söylediği durumlarda... Vennesla sabit bisiklet iskeletinin, pedal çevirmek için harcadığı gücü nasıl emdiğini ve kullandığını, vites değiştirip ayağa kalktığı zamanlarda nasıl hızlandığını, dakikada doksan devir temposunu korumaya çalıştığını hissedebiliyordu. Kalp atış hızını gösteren monitörü kontrol etti; yüz altmış sekizi gösteriyordu. Kafa lambasını bisikletin gidonuna bağladığı GPS aletine çevirdi. Alette Oslo ve civarının detaylı bir haritası vardı. Bisiklet ve aksesuarlarına, doğrusunu söylemek gerekirse, kısa bir süre önce emekliye ayrılmış bir dedektifin harcamaması gerektiği kadar çok para harcamıştı. Ancak formda kalması da önemliydi; ne de olsa şimdilerde hayatında farklı zorluklar söz konusuydu.

Dürüst olmak gerekirse, daha az zorluk...

Laktik asit kalça ve baldırlarını yakıyordu şimdi. Geleceğe dair ıstıraplı, ama harikulade bir vaatti bu. Bir endorfin festivaliydi; hassas, yumuşak kaslar, rahat vicdan, güneşin batmasının ardından sıcaklığın hızla düşmediği günlerde karısıyla birlikte balkonda içtikleri bir şişe biraydı.

İşte tepeye çıkmıştı. Yol düzleşmişti ve Maridal Gölü hemen önündeydi. Yavaşladı. Şehir dışındaydı. Bir Avrupa başkentinin merkezinden yola çıkıp on beş dakika boyunca pedal çevirmenin ardından kendinizi çiftlikler, tarlalar ve

alacakaranlığın içinde kaybolan patikalarıyla sık ağaçlıklı bir ormanla çevrili bulmanız gülünçtü aslında. Ter, kömür grisi Bell kaskının altındaki kafatasını kaşındırıyordu. Kaskı, torunu Line Marie'ye altıncı doğum gününde hediye ettiği bisiklete ödediği kadar tutmuştu. Ama yine de kaskını çıkarmadı. Bisikletçiler arasında yaşanan ölüm vakalarının büyük bölümü kafa yaralanmalarından kaynaklanıyordu.

Monitörüne baktı. Yüz yetmiş beş. Yüz yetmiş iki... Hoş, rahatlatıcı ani bir rüzgâr şehirden, uzaklardan bir tezahürat sesini taşıdı kulaklarına. Ses Ulleval Stadyumu'ndan geliyor olmalıydı; bu akşam Slovakya ya da Slovenya ile önemli bir milli maç vardı. Erlend Vennesla birkaç saniye boyunca seyircilerin kendisini alkışladığını hayal etti. Birilerinin bunu yapmasının üstünden çokça zaman geçmişti. Son kez Bryn'daki Kripos¹ veda töreninde olmuştu bu. Çok katlı pastanın kesildiği, o zamandan beri polislik mesleğinin zirvesine istikrarlı biçimde tırmanmakta olan patronu Mikael Bellman'ın konuşma yaptığı törende... Erlend alkışları kabul etmiş, alkışlayanlarla göz göze gelmiş, onlara teşekkür etmiş, kısa ve yalın konuşmasını yapmadan önce boğazının daraldığını bile hissetmişti. Kripos'ta şimdilerde bir gelenek haline gelen, basit, gerçeklere bağlı kalan bir konuşmaydı bu. Bir dedektif olarak iniş çıkışlar yaşamış, önemli hatalara meydan vermemişti. Bildiği kadarıyla, en azından. Doğru cevabı bulduğunuzdan asla yüzde yüz emin olamazdınız tabii. DNA teknolojisinde yaşanan hızlı gelişmelerle ve üst kademeden, söz konusu teknolojiyi faili meçhul istisnai vakaların incelenmesinde kullanacaklarına dair işaretin gelmesiyle birlikte, tam olarak böyle bir risk peyda olmuştu. Cevaplar... Yeni cevaplar... Sonuçlar... Çözülmemiş vakalara konsantre oldukları sürece sorun yoktu, ama Erlend kaynakları neden

çok uzun zaman önce dosyalanıp arşive kaldırılan soruştur-
malar için harcayacaklarını bir türlü anlamamıştı.

Karanlık iyice çökmüş, sokak lambalarından gelen ışık al-
tında orman yönünü gösteren ahşap işaret tabelalarını geri-
de bırakmıştı. Ama oradaydı işte; tam da hatırladığı gibi...
Döndü ve yumuşak orman zemininde pedal çevirmeye baş-
ladı. Dengesini kaybetmeden yavaşça patikada yol aldı. Ka-
fa lambasından yansıyan koni şeklindeki ışık ileriye aydınla-
tıyordu, başını çevirdiği anda her iki tarafındaki ladin ağaç-
larından oluşan sık bir duvar yüzünden durmak zorunda kal-
dı. Önünde gölgeler uçuşuyordu; şekil değiştiren ve gizlenen
şekiller yüzünden irkildi ve telaşa kapıldı. Şimdi kendisini
o kızın yerine koyduğu zamanda hayal etti. Kızın üç yıldan
fazla bir zaman boyunca kilit altında tutulup tecavüze uğra-
masının ardından elinde fenerle kaçtığı, can havli ile koştu-
ğu zamanda...

Erlend Vennesla önünde aniden bir ışık gördüğünde, bir
an için ışığın kaynağının kızın el feneri olduğunu, kızın yi-
ne kaçtığını, kendisinin de motosikletiyle onun peşine düş-
tüğünü ve yetişip onu yakaladığını düşündü. Erlend'in önün-
deki ışık titredi ve hemen ardından tam gözünde patladı. Er-
lend durup bisikletten indi. Kafa lambasını kalp monitörüne
çevirdi. Daha şimdiden yüzün altına inmişti. Eh, hiç de fena
değildi doğrusu.

Çene kayışını gevşetti, kaskını çıkarıp kafasını kaşıdı.
Tanrım, bu gerçekten iyiydi, diye geçirdi içinden. Lambayı
söndürdü, kaskını gidona asıp bisikleti ışığa doğru itti. Kas-
kın bisikletin iskeletine çarptığını hissetti o an.

El fenerinin yanına geldiğinde durdu. Güçlü ışık huzmesi
gözlerini acıttı. İçinden, gözüm de kamaştı, diye geçirirken,
nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Nabzının bu kadar ya-
vaş atması tuhaftı. Bir hareketlenme sezdi; titreşen, iri ışığın
ardında bir şey havaya kalkarken, hafif bir ısıklık sesi çalındı

kulağına ve tam o anda bir şey geldi aklına. Bunu yapmamalıydı; kaskını çıkarmamalıydı. Bisikletçiler arasında yaşanan ölüm vakalarının büyük bölümü...

Aklına gelen düşünce sanki zamanda kaymışçasına, sanki o anla bağlantısı kopmuşçasına tekledi.

Erlend Vennesla büyük bir şaşkınlıkla ileriye dikti gözlerini; sıcak bir ter damlasının alnından aşağıya akmaya başladığını hissetti. Bir şeyler söyledi, ama kelimeler, beyniyle ağız arasındaki bağlantıda hata varmış gibi, anlamsızdı. Hafif ıslık sesini duydu yine. Ses yok oldu. Tüm sesler kayboldu, kendi nefes alış verişini bile duyamıyordu Ve o an dizlerinin üstüne çöktüğünü, bisikletinin yavaş yavaş bir hendeğe devrilmekte olduğunu fark etti. Hemen önünde sarı bir ışık dans etti, ama alnındaki ter damlasının burun kemiğine ulaştığı, gözüne girip onu kör ettiği anda ortadan kayboldu.

Üçüncü darbe başına, ensesine ve vücuduna saplanan buz saçağı hissi verdi ona. Ve her şey dondu.

İçinden ölmek istemiyorum diye geçirirken, kolunu darbeden sakınmak amacıyla başının üstüne doğru kaldırmaya çalıştıysa da hiçbir uzvunu oynatamadığını fark etti ve felç olduğunu anladı.

O an rutubetli toprağın kokusundan, yerde yattığı sonucunu çıkarsa da, dördüncü darbeyi fark etmedi. Birkaç kez gözünü kırptırtınca bir gözüyle yeniden görmeye başladı. Yüzünün hemen yanında çamurun içinde bir çift iri, kirli çizme gördü. Topuklar yükseldi, hemen ardından çizmeler havaya kalktı. Yere indiler sonra. Aynı şey bir daha tekrarlandı; topuklar yükseldi ve çizmeler havaya kalktı. Saldırgan sırıyordu sanki. Darbelerden önce güç toplamak için sırıyordu. Ve Erlend'in beyninden geçen son düşünce, kızın adının ne olduğunu hatırlamak, adını unutmamak zorunda olduğuydu.

Memur Anton Mittet kırmızı renkli, küçük D290 Nespresso makinesinden yarı dolu plastik bardağı aldıktan sonra eğilip yere bıraktı. Bardağı koyabileceği bir mobilya yoktu. Ardından bir başka kahve kapsülü aldı, kapsülü kahve makinesine koymadan önce otomatik olarak, alüminyum folyo kapakta delik açılıp açılmadığını, kapsülün önceden kullanılıp kullanılmadığını kontrol etti. Boş plastik bardağı makinenin musluğunun altına yerleştirip ışıklı düğmelerden birine bastı.

Makine guruldamaya, inlemeye başlarken saatine baktı. Kısa bir süre sonra gece yarısı olacaktı. Vardiya değişim zamanı gelmişti. Karısı evde onu bekliyordu, ama o önce yeni kıza yol yordam öğretmesi gerektiğini düşündü; eh, ne de olsa kız stajyer polisti. Silje idi adı, değil mi? Anton Mittet makinenin musluğuna dikti gözlerini. Meslektaş erkek olsa, kahve getirme teklifinde bulunur muydu acaba? Pek de emin değildi bundan; gerçi bir şey de fark etmezdi, bu tür sorulara cevap aramıyordu artık. Etrafa birden sessizlik çökmüştü; plastik bardağa dökülen son damlaların sesini duyabiliyordu. Kapsül daha fazla ne renk verecekti ne de tat, ama her bir damlacığı yakalamak hayati bir meseleydi; genç kadın için uzun bir gece vardiyası olacaktı. Yanında kimse olmadan, hiçbir hareket yaşanmadan, gözünü Rikshospital'in boya yüzü görmemiş, çıplak beton duvarlarına dikmekten başka yapacak bir şeyi

olmadan geçirecekti geceyi. Mittet eve gitmeden önce kızla bir kahve içmeye karar vermişti sonra. İki bardağı da alarak döndü. Ayak sesleri duvarda çınliyordu. Kapalı, kilitli kapıları geride bıraktı. O kapıların ardında hiçbir şey, hiç kimse yoktu; sadece çıplak duvarlar vardı, biliyordu bunu. Norveç nüfusunun arttığını, yaşlandığını, eli ayağı tutmaz hale geldiğini fark eden Norveç hükümeti geleceği düşünerek Rikshospital'i inşa etmişti çünkü. Hükümet bu anlamda otobanlar konusunda Almanların, havaalanları konusunda İsveçlilerin yaptığının bir benzerini yaparak uzun vadeli bir yaklaşım benimsemişti. Ancak Norveçliler otuzlu yıllarda Almanya'da devasa beton yığınındaki heybetli ıssızlıkta yol alan az sayıda motosikletlinin, ya da altmışlı yıllarda Arlanda'daki devasa bekleme salonlarından geçen İsveçli yolcuların hissettiklerini mi hissetmişlerdi? Norveçliler orada hayaletlerin dolandığı hissine kapılmışlar mıydı? Hastane yepyeni ve sapasağlam olmasına ve ortada henüz araba veya uçak kazasında ölen kimseler bulunmamasına rağmen, hayaletlerin dolaştığını hissetmişler miydi? Araba farlarının her an kaldırım kenarında duran ve ışığa doğru boş gözlerle bakan bir ailenin fark edilmesini, vücudunu bir kazığın delip geçtiği bir babanın, başı ters dönmüş bir annenin, birer kol ve bacağı kopmuş bir çocuğun gözler önüne serilmesini sağlayabileceği hissine kapılmışlar mıydı? Ya da Arlanda'daki havaalanının geliş terminalindeki bagaj teslim alanında bulunan hareketli bandın plastik perdesinden kömürleşmiş cesetlerin çıkabileceğini, hâlâ akkor halde duran ve plastiği yakan cesetlerin açık ağızlarından sessiz çılgınlıklar koparken, üzerlerinden havaya dumanların yükselbileceğini? Doktorların hiçbirisi hastanenin bu kanadının eninde sonunda ne için kullanılacağını söyleyememişlerdi ona; kesin olan tek şey, o kapıların ardında insanların öleceğiydi. Ölüm kokusu daha şimdiden havadaydı; huzursuz ruhlarıyla görünmez bedenler çoktan yatırılmıştı hastaneye.

Anton bir köşeyi döndü; hemen önünde hafif aydınlatılmış bir koridor daha uzanıyordu. Bu koridor da bir önceki gibi çıplaktı ve öylesine simetrikti ki, insanda tuhaf bir *trompe d'oeil*² hissi yaratıyor, koridorun uzak ucundaki iskemlede oturan üniformalı bir kadın, Anton'un önündeki duvara asılmış küçük bir resme benziyordu.

Anton kadının yanına gelerek, "Sana kahve getirdim" dedi. Kaç yaşlarındaydı ki bu kadın? Yirmi mi? Biraz daha büyüktü herhalde... Belki yirmi iki...

Kadın iskemlesinin hemen yanında duran sırt çantasından bir termos çıkararak "Teşekkürler, ama ben yanımda getirdim" dedi. Ses tonunda zar zor fark edilen bir tonlama vardı; kuzey şivesinin izlerini taşıyordu belki de...

Anton kahve bardağını tutan eli hâlâ kadına doğru uzanmış halde "Bu daha iyi" dedi.

Kadın bir an tereddüt etikten sonra aldı bardağı.

Anton "Ve bedava" dedi. Elini çaktırmadan sırtına götürüp yanmış parmak uçlarını ceketinin soğuk düğmesi üstünde ovuşturdu. "Koca bir makine bizim emrimize amade, aslına bakarsan. Koridorda, hemen şuradan..."

"Gelirken gördüm" dedi kadın. "Ama kurallar hastanın kapısından bir an bile ayrılmamamız gerektiğini söylüyor; o yüzden kahvemi yanımda getirdim."

Anton Mittet bardağından bir yudum kahve aldı. "İyi düşünmüşsün, ama bu odaya açılan tek bir koridor var. Üçüncü kattayız ve burasıyla kahve makinesi arasındaki diğer tüm kapılar kilitli. Kahve almak için yerimizden ayrılırsak bile, birinin biz görmeden odaya ulaşması mümkün değil."

"Sözlerin kulağa rahatlatıcı geliyor, ama ben kurallara bağlı kalmayı tercih ederim." Yüzünde bir gülümseme belirdi, sonra hemen kayboldu. Ardından belki de üstü kapalı serzenişini dengelemek için olsa gerek, bardağından bir yudum kahve aldı.

Anton anlık bir öfke hissiyle sarmalandığını hissetti; tecrübeye dayalı bağımsız düşünceden söz edecekti ki düşünce-sini açık ve kesin bir biçimde nasıl ifade edeceğini toparlaya-madan koridorun ilerisinde bir şey dikkatini çekti. Beyaz bir şey kendilerine doğru süzülüyordu. Silje'nin ayağa kalktığı-nı duydu. Beyaz şeyin şekli şemali şimdi biraz daha belir-ginleşti ve bol bir hastane üniforması içindeki sarışın, dolgun bir hemşireye dönüştü. Anton kadının akşam vardiyasında olduğunu biliyordu. Ve yarın akşam boş olduğunu da...

Hemşire yüzünde muzip bir gülümsemeyle “İyi akşamlar” dedi. Bir elinde iki şırınga olduğu halde kapıya yaklaşıp boş-taki elini kapı kulpuna dayadı.

Silje kadına yaklaşıp “Bir saniye” dedi. “Kimliğinizi kont-rol etmem gerek. Ayrıca, bugünün parolasını biliyor musunuz?”

Hemşire şaşkın bir ifadeyle Anton'a baktı.

“Tabii meslektaşımın size kefil olmak gibi bir durumu yoksa” dedi Silje.

Anton başıyla evetledi. “Mona, girebilirsin.”

Hemşire kapıyı açtı; Anton kadının içeri girmesini izledi. Karanlık odada yatağın etrafındaki makineleri ve yorganın altından çıkmış ayak parmaklarını seçebiliyordu. Hasta öy-lesine uzun boyluydu ki özel bir yatak istemek durumunda kalmışlardı. Odanın kapısı kapandı.

Anton yüzünde gülümseme “Güzel” dedi Silje'ye; kadının bundan hoşlanmadığını, ona kadın meslektaşını şöyle bir tartıp kendince kategorize etmiş, şovenist bir erkek gözüyle baktığını görebiliyordu. İyi de kadın bir öğrenciydi daha; staj yılında tecrübeli memurlardan bir şeyler öğrenmesi gereki-yordu. Anton durumun üstesinden nasıl geleceğine karar ve-rememiş halde ayağa kalkıp topukları üstünde geriye doğru sallanmaya başladı. Ama konuşan genç kadın oldu.

“Dediğim gibi, kuralları ve talimatları okudum. Ve sanı-rım seni bekleyen bir ailen var.”

Anton bardağını dudağına götürdü. Medeni durumunu nerden biliyordu ki? Mona ve onun hakkında bir şey mi ima etmeye çalışıyordu yoksa? Vardiyasının bitiminde hemşireyi birkaç kez evine götürdüğünü ve aralarındaki ilişkinin kadını sadece evine bırakmakla sınırlı kalmadığını mı anlatmaya çalışıyordu?

Genç kadın “Çantadaki oyuncak ayı çıkartmasından” diyerek gülümsedi.

Anton kahvesinden büyük bir yudum alıp boğazını temizledi. “Zamanım var. Bu senin ilk vardiyanın olduğundan, belki de bu fırsatı kafandaki sorulara cevap bulmak için kullanmalısın. Biliyorsun, kurallar ve talimatlarda bulamazsın her şeyi.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken, genç kadının kendisini duymuş ve ima ettiği şeyi anlamış olmasını umut etti.

Genç kız yirmi beş yaş altındaki gençlere özgü o aşırı ve sinir bozucu güvenle “Nasıl istersen” dedi. “İçerdeki hasta... Kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Bu da kurallarda yazar. Adı bilinmiyor ve o şekilde kalmalı.”

“Ama sen bir şeyler biliyorsun.”

“Öyle mi?”

“Mona... Daha önce sohbet etmediğin kişilere ilk isimleriyle hitap etmezsin... O kadın sana neler anlattı?”

Anton Mittet genç kadını şöyle bir tarttı. Doğrusu çekici biriydi, ama sıcaklık ve albeniden yoksundu. Dahası, onun zevkine göre biraz fazla sıskaydı. Dağınık saçları ve aşırı gergin bir tendonla çekilmiş hissi uyandıran üst dudağı, eğri iki ön dişinin gözler önüne serilmesine neden oluyordu. Ama genç olmak gibi bir avantaja sahipti. Siyah üniforması içindeki vücudunun sıkı ve formda olduğuna iddiaya girerdi. Yani genç kadına bildiklerini anlatsa, bu uyumlu tavrının onu yatağa atma şansını yüzde 0.01 artıracığını düşündüğü

için mi olurdu? Yoksa bildiklerini, Silje gibi kadınların beş yıl içinde müfettiş ya da dedektif olacaklarını tahmin edebildiği için mi anlatırdı? Kadın bir süre sonra patronu olurken, o devriye gezmeye, hiyerarşik düzenin en alt basamağında yer alan bir memur olmaya devam edecekti; bunun nedeni de Drammen davasının bir duvar gibi önünde dikilecek, üstünden bir türlü çıkmayan leke misali her daim orada kalacak olmasıydı.

Anton “Cinayete teşebbüs davası” dedi. “Çok kan kaybetmiş. Buraya getirildiğinde nabızı çok hafif atıyormuş. O zamandan beri de komada zaten.”

“Neden başında bekliyoruz?”

Anton omuz silkti. “Potansiyel bir şahit... Hayatta kalırsa tabii...”

“Ne biliyor?”

“Uyuşturucu işleri. Üst seviyede... Uyanırsa Oslo’daki bazı eroin satıcılarının paçasını aşağıya çekecektir muhtemelen. Tabii, bize onu kimin öldürmeye çalıştığını da söyleyebilir.”

“Demek katilin yarım kalan işini tamamlamak için geri geleceğini düşünüyorlar, öyle mi?”

“Adamın hâlâ hayatta olduğunu ve nerede kaldığını öğrenirlerse, evet... Burada bulunmamızın nedeni de bu.”

Genç kadın başıyla evetledi. “Peki, kurtulabilecek mi?”

Anton başını iki yana salladı. “Birkaç ay yaşatabileceklerini düşünüyorlar, ama komadan çıkma şansı zayıfmış. Yine de...” Anton ağırlığını bir kez daha diğer ayağına verdi. Genç kadının sürekli araştıran bakışlarından rahatsız olmaya başlamıştı. “O zamana dek gözümüzü ondan ayırmamamız gerek.”

Anton Mittet ezik büzük bir halde kadının yanından ayrıldı, kabul salonundaki merdivenlerden aşağı inip sonbahar akşamına adım attı. Telefonunun çaldığını da park ettiği arabasına girdiğinde fark edebildi ancak.

Operasyon Merkezi'nden arıyorlardı.

“Maridalen, cinayet” dedi 01. “Mesainin bittiğini biliyorum, ama olay yerini emniyete almak için yardıma ihtiyaçları var. Sen de henüz üniformanı çıkarmamışken...”

“Ne kadarlığına?”

“En fazla üç saat sonra senden nöbeti devralırlar.”

Anton şaşkınlık içindeydi. Öyle ya, bugünlerde insanlara fazla mesai yaptırmamak için elli takla atıyorlardı. Katı kurallarla bütçeler bir araya geldiğinde, pratiklik adına yapılan ufak tefek sapmalara bile izin verilmiyordu. Anton söz konusu cinayetin özel bir durumu olduğunu sezinledi ve içten içe kurbanın çocuk olmamasını diledi.

“Tamam” dedi, sonra.

“Birazdan koordinatları gönderirim.” GPS yeni bir uygulamaydı; Oslo ve çevresinin detaylı bir haritasıyla, Operasyon Merkezi'nin yerinizi tespit etmesini sağlayan faal vericisi hizmete girmişti. Onu aramalarının nedeni de bu olmalıydı; olay yerine en yakın kişi oydu, herhalde.

Anton Mittet “Tamam” dedi. “Üç saat.”

Laura yatakta olacaktı, ama Anton'un işten ne zaman döneceğini bilmekten hoşlanırdı, o yüzden arabayı çalıştırmadan ve Maridal Gölü'ne hareket etmeden önce mesaj attı karısına.

Anton GPS vericisine bakmaya gerek duymadı. Ullevalseterveien girişinde dört devriye arabasıyla, bunların biraz ilersinde çekilmiş turuncu-beyaz polis şeridini gördü.

Torpedo gözünden el fenerini çıkarıp polisin kordon altına aldığı bölgenin dışında bekleyen polis memurunun yanına gitti. Ağaçların arasından yanıp sönen ışıkların yanı sıra, adli tıp ekibinin ona her zaman film setlerini hatırlatan lambalarını da görebiliyordu. Bu çok da saçma değildi aslında; ne de olsa adli tıp bugünlerde hareketsiz görüntü almakla yetin-

miyor, HD video kameraları da kullanıyordu. Bu sayede sadece kurbanın değil, tüm olay yerinin görüntülerini kaydediyor, ileriki günlerde, olayla alakalı olup da başlarda önemli görmedikleri detaylara geri dönme, dondurma veya büyütme imkânına sahip oluyorlardı.

Polis kordonunun hemen yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde durmuş, tiril tiril titreyen memura “Neler oluyor?” diye sordu.

“Cinayet.” Memurun sesi kısıktı, gözleri kan çanağına dönmüştü ve yüzü fazlasıyla solgundu.

“Ben de öyle duydum. Buranın sorumlusu kim?”

“Adli Tıp’tan... Lönn.”

Anton ağaçların içinden birtakım sesler, uğultular duydu. Çok sayıda görevli olmalıydı. “Kripos veya Cinayet Masası’ndan kimse gelmedi mi?”

“Birazdan daha da çok memur gelir buraya. Ceset kısa bir süre önce bulundu. Nöbeti benden devralmaya mı geldin?”

Daha çok memur, ha? Ama yine de ona fazla mesai vermişlerdi. Anton memuru dikkatle inceledi. Üstünde kalın bir palto olmasına rağmen şimdi daha da çok titriyordu. Ve bunun nedeni soğuk hava değildi.

“Olay yerine ilk sen mi geldin?”

Memur hiçbir şey söylemeden başıyla evetleyip bakışlarını yere yöneltti. Ayağını sertçe yere vurdu sonra.

Anton, lanet olsun, diye geçirdi içinden. Kurban bir çocuk olmalıydı. Yutkundu.

“Anton, seni 01 mi gönderdi buraya?”

Anton başını kaldırıp baktı. Kalın çalılarının arasından çıkan iki adamın geldiğini duymamıştı. Adli tıp memurlarının olay yerinde hantal dansçılar gibi dolaştıklarını, eğilip döndüklerini, adımlarını ayda gezen astronotlar gibi attıklarını daha önceden biliyordu. Giydikleri beyaz iş tulumları yüzünden astronotları hatırlatıyorlardı belki de.

Anton “Evet, nöbeti devralmalıyım” dedi kadına. Kadının kim olduğunu biliyordu; sadece o mu, herkes biliyordu. Yüzleri tanıma yeteneği nedeniyle bir tür Yağmur Kadın olarak ünlenmiş, Krimteknisk’in başındaki Beate Lönn’dü o. Kadın söz konusu yeteneğini net olmayan kamera görüntülerindeki banka soyguncularını tanımakta kullanıyordu sık sık. Eski mahkûm olmaları halinde, kılık değiştirmiş soyguncuları bile tanıyabildiği söyleniyordu; açık renkli saçlı o küçük kafasında birkaç bin vesikalık fotoğraftan oluşan bir veritabanı vardı. Bu cinayet özel bir şey olmalıydı yani; yoksa gecenin bir yarısı patronlarını işe koşmazlardı.

Minyon kadının solgun, neredeyse şeffaf yüzü yanında meslektaşınıninki kızarmış gibi duruyordu. Adamın çilli yanaklarında çene hizasına kadar gelen, ama çene ve bıyık bölgesiyle birleştirmeden uzattığı favoriler vardı. İçlerinde aşırı baskı varmış gibi görünen hafif patlak gözleri, yüzüne bön bir ifade veriyordu. Ama dikkati en çok çeken şey, beyaz kapüşonunu indirdiğinde ortaya çıkan şapkasıydı; Jamaika’nın yeşil, sarı ve siyah renklerinden oluşan, büyük bir rasta şapkaydı bu.

Beate Lönn tir tir titreyen memurun omzuna hafifçe vurdu. “Simon, sen gidebilirsin. Bunu benden duyduğunu söyleme sakın; ama sert bir içki içip hemen yatağa gir.”

Memur başıyla evetledikten üç saniye sonra karanlık tarafından yutuldu.

Anton “Çok mu korkunç?” diye sordu.

Rasta Şapkalı bir termos açarak “Kahve kalmadı mı?” diye sordu. Anton adamın ağzından çıkan iki kelimeyle Oslo’lu olmadığını anladı. Taşradan olmalıydı; bu belliydi, ama Östland’li birçok Norveçli gibi Anton da lehçeler hakkında ne bir şey bilirdi, ne de konuya özel bir ilgi duyardı.

“Hayır” dedi Anton.

Rasta Şapkalı “Olay yerine kendi kahveni kendin getirmek her zaman iyi bir fikirdir” dedi. “Ne kadar kalacağını asla bilemezsin.”

“Haydi, ama Björn. Anton cinayet soruşturmalarında ilk kez görev almıyor ki” dedi Beate Lönn. “Drammen’dı, değil mi?”

Anton topuğunun üstünde sallanırken “Doğru” dedi. *Eski-*den cinayet soruşturmalarında görev alırdı, demek daha doğrudu ya. İşkillendi; Beate Lönn’ün onu neden hatırlamış olabileceğine takıldı. Derin bir nefes aldı. “Cesedi kim buldu?”

Beate Lönn başını polis memurunun arabasının bulundduğu yere doğru sallayarak “O” dedi. Arabanın motorunun devrini artırdığını duyabiliyorlardı.

“Demek istediğim, bize ihbarda bulunan kim?”

Rasta Şapkalı “Adam bisiklet gezisinden dönmeyince karısı polisi aramış” dedi. “Bir saattir dışarıdaymış, karısı da kalbinden endişe duyuyormuş. Adamın GPS vericisi varmış, o yüzden yerini kolayca tespit etmişler.”

Anton başını ağır ağır sallarken yaşananları gözünün önüne getirdi. Kapıyı çalan biri erkek, diğeri kadın iki polis memuru... Öksüren, kurbanın karısının yüzüne ciddi bir ifadeyle bakarak, birazdan verecekleri korkunç haberi o halleriyle anlatan memurlar... Kadının yüzünde hiçbir şey duymak istemiyormuş gibi dirençli bir ifade, ama sonra aynı yüz tersyüz oluyor, duygularını dışarı vuruyor; ne varsa gösteriyor...

O an, Anton’un karısının, Laura’nın görüntüsü beliriverdi birden.

Sireni ötmeyen, mavi ışıkları yanmayan bir ambulans yanaştı yanlarına.

Anton durumu yavaş yavaş kavradı. Kayıp kişi haberine verilen hızlı tepki... Hızla izi sürülen GPS verici sinyali... Olaya müdahale eden çok sayıda memur... Fazla mesai... Eve gönderilmek durumunda kalan, son derece sarsılmış bir meslektaş...

Anton “Bir polis memuru” dedi.

Beate Lönn cep telefonunda bir numarayı tuşlarken “Burada hava şehre kıyasla bir buçuk derece daha soğuk galiba” diye söylendi.

Rasta Şapkalı termostan kahvesini yudumlarırken “Bence de” diye karşılık verdi. “Cilt rengi henüz bozulmaya başlamamış. Yani ölüm saati için sekizle on arası bir saat denebilir, sanırım.”

Anton “Polis, değil mi?” diye tekrarladı sorusunu. “O yüzden herkes burada, değil mi?”

Beate “Katrine?” dedi. “Benim için bir şeye bakmanı istiyorum. Sandra Tveten vakasıyla ilgili... Evet...”

Rasta Şapkalı “Kahretsin!” diye haykırdı. “Onlara ceset torbası gelene dek beklemelerini söylemişim.”

Anton arkasını döndüğünde, taşıdıkları sedyeyle ormandan çıkmakta olan iki adam gördü. Sedyeyi örten battaniyenin bir çift bisiklet ayakkabısı fırlamıştı dışarı.

Anton “Onu tanıyordu” dedi. “O yüzden öyle tir tir titriyordu, değil mi?”

“Vennesla Kripos’ta göreve başlamadan önce Ökern’de birlikte çalıştıklarını söyledi” dedi Rasta Şapkalı.

Lönn telefonda konuştuğu kişiye “Tarih verebiliyor musun?” dedi.

Tam o anda bir çığlık duyuldu.

Rasta Şapkalı “Ne oluyor be?..” dedi.

Anton döndü. Sedyeyi taşıyan adamlardan biri patikanın hemen yanındaki hendeğe düşmüştü. El fenerinin ışığı sedyeyi, düşmüş battaniyenin altında kalanı aydınlatıyordu. Ne vardı orada? Anton dikkatle baktı. Neydi o, bir kafa mı? İnsan cesedi olduğu su götürmez şeyin üstündeki, gerçekten de bir kafa olabilir miydi? Anton’un Cinayet Masası’nda çalıştığı yıllarda, Büyük Hata’dan önce bir sürü ceset görmüştü, ama böyle bir şeyle ilk kez karşılaşılıyordu. Kum saati şeklindeki varlık Anton’a ailenin pazar günü kahvaltısını, Laura’nın üstünde kabukları kalmış, çatlağından sarısının akıp kuruduğu, beyazı katı ama içi hâlâ yumuşak, az pişmiş yumurtasını hatırlattı. O şey gerçekten de bir *kafa* olabilir miydi?

Anton ambulansın arka farlarının karanlıkta gözden kaybolmasını izlerken gözlerini kırıştırdı. Ve sonra tüm bunların bir tekrar olduğunu, tüm bu yaşananları daha önce gördüğünü fark etti. Beyaz figür, termos, battaniyenin altından çıkmış ayaklar; bunu daha önce Rikshospital'de görmüştü. Tüm bunlar kötüye işarettti tabii. Kafa...

Beate “Teşekkürler Katrine” dedi.

Rasta Şapkalı “Bu da neydi öyle?” diye sordu.

Beate “Erlend’le tam da bu noktada çalışmıştık” dedi Beate.

Rasta Şapkalı “Burada mı?” diye sordu.

“Evet, tam burada... Soruşturmanın başında o vardı. On yıl kadar önce olmalı... Sandra Tveten. Tecavüz edilmiş ve öldürülmüştü. Küçük bir çocuktan daha.”

Anton yutkundu. Çocuk... Tekrarlanan olaylar...

Rasta Şapkalı “O vakayı hatırlıyorum” dedi. “Kaderin sağı solu belli olmuyor; şuna bak, daha önce görevli olduğun bir olay yerinde bu kez sen ölüyorsun. Sandra Tveten vakası da sonbahardaydı, değil miydi?”

Beate yavaşça onayladı başıyla.

Anton gözlerini kırıştırdı da kırıştırdı. Böyle bir ceset görmüştü, işte.

“Kahretsın!” Rasta Şapkalı sessiz bir küfür savurdu. “Lafı... şeye getirmiyorsun, değil mi?”

Beate Lönn kahve bardağını adamın elinden alıp bir yudum içti. Bardağı geri verdikten sonra başıyla evetledi.

Rasta Şapkalı “Vay anasını” dedi kısık sesle.

Stale aralık sabahı karanlığının geri çekilmeye ve yerini kısa bir güne bırakmaya başladığı Sporveisgata'da rüzgârla oluşan kar yığınının bakarken “Deja vu” dedi. Sonra masanın karşı tarafında iskemlede oturan adama doğru döndü. “Deja vu, bir şeyi daha önceden gördüğümüz hissidir. Bunun ne olduğunu bilmiyoruz.”

Adam “bilmiyoruz” derken, sadece terapistleri değil, genel anlamda psikologları kastetmişti.

“Bazı psikologlar yorgun olduğumuz zamanlarda beynin bilinçli tarafına gönderilen bilginin gecikmeye uğradığına, bilginin daha sonra yüzeye çıkmadan önce zaten bir süre bilinçaltında bulunduğuna inanırlar. Bunu daha önceden görmüştüm duygusunu bu nedenle yaşarız. Yorgunluk, deja vu'nun genelde haftanın son çalışma gününde görülmesinin nedenini açıklıyor. Ama araştırmaların yaptığı tüm katkı da budur; cumanın deju vu günü olduğunu söylemek, yani.”

Stale Aune muhtemelen bir gülümseme görmeyi umuyordu. Gülümsemenin, insanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak için gösterdiği profesyonel çaba içinde bir anlam taşıdığından değil, bulundukları ortamın buna ihtiyaç duyduğuna inandığı içindi.

“Bu anlamda deja vu'yu kastetmedim” dedi, hasta. Danışan kişi... Müşteri... Üç aşağı beş yukarı yirmi dakika içinde

Oslo'nun zarif West End bölgesinin içindeki Sporveisgata'da niteliksiz, beş katlı eski moda bir binada mesleklerini icra eden beş psikoloğun her birinin işletme giderlerinin karşılanmasına yardım eden kişi... Stale Aune adamın başının arkasındaki duvarda duran saate şöyle bir göz attı. On sekiz dakika olmuştu.

“Daha çok, tekrar tekrar gördüğüm bir rüyaya benziyor.”

“Rüyaya mı *benziyor*?” Stale Aune'nin gözleri, hasta tarafından görülmesin diye masa çekmecesine açtığı gazeteyi taradı. Günümüzde terapistlerin çoğu, hastanın karşısındaki iskemleye oturuyordu. Devasa masa Stale'nin bürosuna taşındığında, meslektaşları pis pis sırtarak, onunla hastası arasında olabildiğince az engel olması gerektiğini öne süren modern terapi teorisine karşı geldiğini söylemişler, Stale de cevabı yapıştırmakta gecikmemişti: “Hasta için en iyisi budur belki.”

“O bir rüya. Ben rüya görüyorum.”

Aune esnemesini gizlemek için elini ağzına götürürken “Oldukça yaygın bir durumdur bu” dedi. Bürosundan taşınmış, şimdi kabul salonunda duran o çok sevdiği eski kanepesini düşündü özlemle. Kabul salonunda kanepesinin yanı sıra, ağırlık ve halterlerin durduğu raflar da vardı ve bu, sadece psikoterapistlerin arasında bir espriydi. Kanepede oturan hastalar gazetelerini şimdi kısıtlamasız, daha da özgür biçimde okuyabiliyorlardı.

“Ama bu benim istemediğim bir rüya.” Zayıf, içine kapanık bir gülümseme... İnce, zayıf, bakımlı saçlar...

Aune hastanın gülümsemesine benzer zayıf bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalışırken, rüya kovucusuna git, diye geçirdi içinden. Hasta ince çizgili bir takım elbise giymiş, kırmızı-gri renklerde bir kravat takmış, siyah cilalı ayakkabılar giymişti. Aune'nin üstündeyse tüvit ceket vardı, gerdanının altına parlak bir papyon takmış, uzunca bir zamandır

fırça yüzü görmemiş kahverengi ayakkabılar giymişti. “Bana rüyanın neyle alakalı olduğunu söylemek istersin belki, ha?”

“Biraz önce yaptığım şey oydu.”

“Kesinlikle. Ama biraz daha detaylandırman mümkün mü?”

“Dediğim gibi, *Dark Side of the Moon*’un³ bittiği noktada başlıyor. *Eclipse*,⁴ David Gilmour her şeyin uyum içinde olduğunu söylerken müziğin yavaş yavaş duyulmaz olmasıyla birlikte sona eriyor...”

“Ve gördüğün rüya bu, öyle mi?”

“Hayır! Evet. Yani, plak gerçek hayatta da böyle sona eriyor. İyimsiz biçimde... Yaklaşık üç çeyrek saat boyunca ölüm ve delilikten bahsetmesinin ardından... Ve sen her şeyin iyi bir biçimde sonuçlanacağını düşünüyorsun. Her şeyin uyum içinde olduğunu. Ama sonra albüm yavaş yavaş sona ererken, arka planda bir sesin, her şeyin karanlığa bürüneceğini mırıldandığını duyuyorsun. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Aune “Hayır” dedi. Kitaba göre “Anlamam senin için önemli mi?” benzeri bir soru sorması gerekirdi. Ama o rahatını bozmadı.

“Kötülük diye bir şey yok, çünkü her şey kötü. Kâinat karanlık. Hepimiz kötü doğuyoruz. Kötülük başlangıç noktası; doğal olan şey... Sonra, bazen bir ışık zerresi görünüyor. Ama bu sadece geçici bir durum, çünkü biz karanlığa geri dönmek zorundayız. Ve rüyada olan şey de bu.”

Aune iskemlesinde sallanır ve dalgın bir ifadeyle pencereden dışarı bakarken “Devam et” dedi. Adamın kendine acı-makla, kendinden memnun olmak karışımı yüz ifadesi dışında, herhangi başka bir şeye bakmayı istediği gerçeğini gizleyen bir havaya bürünmüştü. Adamın kendisini eşsiz, bir

3. *Dark Side of the Moon* (Ayın Karanlık Yüzü): İngiliz rock grubu Pink Floyd’un 1973 yılında çıkardığı ve 30 yıla yakın bir süre listelerde kalan albümü. David Gilmour, grubun gitarist, vokalist ve bestecisidir. (ç.n.)

4. *Eclipse* (Güneş tutulması): Pink Floyd’un söz konusu albümünde yer alan bir parça. (ç.n.)

psikoloğun müthiş ilgisini çekecek türden bir vaka olarak gördüğü ortadaydı ve daha önce terapide bulunduğu hiç şüphe yoktu. Aune çarpık bacaklı bir park görevlisinin sokakta bir şerif gibi hava atarak yürüdüğünü gördü ve kendisinin başka hangi mesleğe uygun bir tip olabileceğini düşündü. Ve çabucak bir sonuca vardı. Hiçbir mesleğe... Üstelik psikolojiyi, bildiklerimizle bilmediklerimiz arasındaki bölgede gezinmeyi, gerçeklere dayalı bilgiyle, sezgi ve merak arasındaki dengeyi kurmayı seviyordu. Her sabah kendine bunları söylüyordu, en azından. Eh, madem öyle, neden burada oturmuş, içten içe bu adamın çenesini kapatmasını, odasından, hayatından çekip gitmesini diliyordu? Sorun adamda mıydı, yoksa terapist olarak yaptığı işte mi? Ingrid daha az çalışması ve onun yanında, kızları Aurora'nın yanında daha çok olması ve hayatında değişiklik yapması yönünde açık bir ültimatoma vermişti. Bunun üzerine Aune zaman alan araştırmalardan elini eteğini çekmiş, Cinayet Masası'ndaki danışmanlık işini bırakmış, polis eğitim okulu PHS'de ders vermekten vazgeçmiş ve belirli çalışma saatleri olan tam zamanlı bir terapist haline gelmişti. Yeni öncelikler, çok önemli kararlar gibi görünmüştü gözüne. Vazgeçtiği şeyleri gerçekten de özlüyor muydu? Geceleri uykusuz kalmasına neden olan, insanları korkunç ve vahşi biçimde öldüren hastalıklı ruhların profilini çıkarma işini özlüyor muydu? Sonunda uyumayı başardığında, olmayacak sorulara anında cevap vermesini isteyen Dedektif Harry Hole tarafından uyandırılmayı, Hole'un kendisini, onun gibi aç, bitkin, saplantılı bir avcıya dönüştürmesini, çalışırken kendisini hiç de önemli olmadığını düşündüğü bir konuda rahatsız eden herkesi terslemesini ve meslektaşlarını, ailesi ve dostlarını kendisinden uzaklaştırmayı özlüyor muydu gerçekten?

Hem de nasıl... Tüm bunların önemini özlüyordu.

İnsanların hayatlarını kurtardığını hissetmeyi özlüyordu. İntihara meyilli, mantıklı düşünen ve ona zaman zaman

“Hayat madem bu kadar acı dolu bir tecrübe ve biz bu gerçeği değiştiremiyoruz, neden o zaman bu insana ölmesi için izin vermeyelim?” sorusunu sorduran insanların hayatlarını değil. Faal olmayı, müdahale eden, masumu suçludan koruyan, kimsenin yapamadığını yapan kişi pozisyonunda olmayı özlüyordu; çünkü o, Stale Aune, en iyisiydi. Bu kadar basitti işte. Evet, Harry Hole’u özlüyordu. Telefonda Stale Aune’den toplumsal görevini yerine getirmesini isteyen –daha doğrusu emreden–, toplumun biçarelerinden birinin yakalanmasına yardım etmesi için aile hayatından ve uykusundan fedakârlık etmesini talep eden koca yürekli, uzun boylu alkoliği özlüyordu. Ancak Cinayet Masası’nda Harry Hole adında bir dedektif olmadığı gibi, kendisini telefonla arayan biri de yoktu artık. Bir kez daha gazete sayfasına göz gezdirdi. Bir basın toplantısı yapılmıştı. Maridalen’deki polis memurunun öldürülmesinin üstünden neredeyse üç ay geçmişti ve henüz polisin elinde ne bir ipucu ne de bir şüpheli vardı. Bu, geçen zaman içinde onu aramalarını gerektiren türden bir sorundu işte. Cinayet eski, faili meçhul bir başka cinayetin işlendiği yerde ve zamanda işlenmişti. Kurban da söz konusu eski cinayet vakasıyla ilgilenmiş bir polis memuruydu.

Ama geçmiş geçmişte kalmıştı. Şimdi sorun, hiç de hazzetmediği, işkolik bir işadaminin uykusuzluğuyla. Aune kısa bir süre sonra, travma sonrası stres bozukluğunu büyük bir ihtimalle eleyecek türden sorular sormaya başlayacaktı. Önündeki adam gördüğü kâbuslar yüzünden güçsüz bir duruma düşmüş biri değildi; onun derdi, verimliliğini eski seviyelere çekmekti. Aune o zaman ona Krakow’la... adını hatırlamadığı bir başkasının yazdığı “İmgelerle Senaryolaştırma Terapisi” makalesinin bir kopyasını verecek, ondan kâbuslarını kaleme almasını ve yazdıklarını bir dahaki gelişinde yanında getirmesini isteyecekti. Sonra, birlikte o kâbusa mutlu bir son yaratacak, ardından rüya başa çıkılması daha kolay hale gelene veya

ortadan tamamen kaybolana dek, hazırladıkları yeni sonu zihinsel olarak tekrarlayacaklardı.

Aune hastanın sesindeki o uyku getiren ve vızıltıyı andıran tonu duyduğunda, Maridalen cinayetinin daha ilk günden itibaren olduğu yerde çakılı kaldığını düşündü. Olay Sandra Tveten vakasıyla zaman ve mekân olarak çarpıcı biçimde benzeşmesine ve kurbanlar arasındaki bağlantının ortaya çıkmasına rağmen, ne Kripos, ne de Cinayet Masası bir ilerleme kaydedebilmişti. Ve şimdi de insanlardan olayla ilgili bildikleri bir şey olabileceği ihtimaline karşı kafa patlatmalarını ve ellerindeki bilgi ne kadar alakasız görünürse görünsün, polisle paylaşımlarını istiyorlardı. Bir önceki gün yapılan basın toplantısının konusu buydu işte. Aune polisin tribünlere oynadığından, bir şeyler yaptıklarını, ellerinin kollarının bağlı olmadığını gösterme çabasına girdiklerinden şüphe ediyordu. Oysa içine düştükleri durum aynen buydu; âciz üst yönetim saldırıya uğramıştı ve çaresizce halka dönmüş “Bakalım siz daha iyisini yapabilecek misiniz” diye soruyordu.

Aune basın toplantısında çekilen fotoğrafa baktı. Beate Lönn’ü tanıyordu. Cinayet Masası’nın başındaki isim, açık, parlak tepesinin çevresindeki defne çelengini andıran gür saçlarıyla her geçen gün daha çok papaza benzeyen Gunnar Hagen’ı da... Yeni Emniyet Müdürü Mikael Bellman bile oradaydı; ne de olsa öldürülen kişi içlerinden biriydi. Gergin bir ifadesi vardı adamın. Aune’nin hatırladığından daha zayıf görünüyordu. Bir zamanlar çok uzamanın eşiğine gelmiş medya-dostu kâkülleri, belli ki Kripos’un başında olduğu zamanlarla Orgkrim’de ve polis karakolunda çalıştığı zamanlar arasında bir yerde dökülmüştü. Aune, Bellman’ın uzun kirpikleri ve ayırt edici özelliği olan beyaz benekli bronz teniyle iyice belirginleşen genç kızlara has güzelliğini düşündü. Bunların hiçbirisi fotoğrafta görünmüyordu. Polis memurunun çözülememiş cinayeti, o güne dek elde ettiği başarılarla

kariyerinde göz kamaştırıcı bir hızla ilerlemiş olan Emniyet Müdürü için akla gelebilecek en kötü başlangıçtı herhalde. Bellman Oslo'daki uyuşturucu savaşlarını tasfiye etmişti, ama bu hemen unutulacaktı. Evet, resmi anlamda bakıldığında Erlend Vennesla'nın faal polislik yaparken öldürülmediği bir gerçektir, ama birçok insan vakanın öyle veya böyle Sandra Tveten vakasıyla ilintili olduğunu biliyordu. Bellman da elindeki müsait her memuru ve harici tüm insan gücünü bu vakanın çözülmesi için seferber etmişti. Stale Aune haricinde... Aune onların listesinden silinmiş bir isimdi. Çok da doğaldı bu; ne de olsa kendi talebiyle olan bir şeydi.

Ve şimdi kışın erken gelmesiyle birlikte kar yolları kaplamaya başlamıştı. Buz tutmuş yollar, izler... Gözden yiten izler... Beate Lönn basın toplantısında hiçbir ize rastlayamadık demiş, adli tıbbın hiçbir delil bulamadığından söz etmişti. Polis Sandra Tveten soruşturmasındaki delilleri kontrol etmişti elbet. Sadece delilleri değil, söz konusu soruşturmadaki şüpheliler, akrabalar, arkadaşlar, hatta Vennesla'nın o soruşturmada görev yapmış meslektaşlarını da araştırmış, ama hiçbirinden bir sonuç alamamıştı.

Odaya sessizlik çökmüştü; Stale Aune hastanın yüz ifadesinden, biraz önce bir soru sorduğunu ve psikologdan cevap beklediğini anlayabiliyordu.

Aune çenesini sıkılı yumruğuna dayayıp adamla göz göze geldikten sonra "Hımm" dedi. "Bu konuda *sen* ne düşünüyorsun?"

Adamın gözlerinde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirince Aune korktu; adamın bir bardak su filan isteyeceğini düşündü.

"Onun gülümsemesini mi kastediyorsun, yoksa parıltıyı mı?"

"İkisini de."

"Bazen benden hoşlandığı için gülümsediğini düşünüyorum. Sonra benden bir şey isteyeceği için böyle yaptığını

düşünmeye başlıyorum. Ama sonra gülümsemekten vazgeçip de kadının gözlerindeki o parıltı yok olduğunda ve ben nede-nini anlamak için geç kaldığımda, benimle artık konuşmaz oluyor. O zaman belki de amplifikatördendir diyorum. Ya da onun gibi bir şey.”

“Eeee... amplifikatör mü dedin?”

“Evet.” Durakladı. “Daha önce bahsetmiştim. Hani şu babamın, odama girdiğinde o plağı sürekli dinlediğimi ve yakında çıldırmanın eşiğine geleceğimi söyleyerek kapattığı alet... Sana aletin kapatma düğmesinin yanındaki küçük kırmızı ışığın yavaş yavaş kaybolup sonra söndüğünü de söylemiştim. Göz gibi... Ya da güneşin batışı gibi... Ve sonra o kadını kaybettiğimi düşündüm. Rüyanın sonunda o yüzden hiçbir şey söylemiyor. O kadın, babamın kapattığında sessizliğe bürünen amplifikatör. Ve sonra onunla hiç konuşamaz oluyorum.”

“Plaklar dinleyip o kadını mı düşünüyordun?”

“Evet. Sürekli. On altı yaşına kadar... Bu arada plaklar değil; tek bir plak.”

“*Dark Side of the Moon* mu?”

“Evet.”

“Ama kadın seni istemedi, öyle mi?”

“Bilmiyorum. İstemediğini sanmıyorum; o zaman durum öyleydi, en azından.”

“Hımm. Zamanımız doldu. Bir dahaki sefer için sana okuyacak bir şey vereceğim. Ve sonra gördüğün rüyanın hikâyesi için birlikte yeni bir son hazırlayacağız. O kadın konuşmak zorunda; sana mutlaka bir şey söylemeli. Ondan söylemesini istediğin bir şey... Senden hoşlandığı, mesela. Bir sonraki görüşmemiz öncesinde bu konu hakkında biraz düşünür müsün?”

“Tamam.”

Hasta ayağa kalktı, portmantodan paltosunu alıp kapıya doğru yürüdü. Aune masasında oturuyor, bilgisayar ekranında

parlamakta olan takvime bakıyordu. İç karartıcı biçimde doluydu takvimi. Aune yine aynı şeyin olduğunu fark etti o an: Hastanın adı aklından tamamen uçup gitmişti. Takvime bakıp buldu. Paul Stavnes'ti adı.

“Paul, gelecek hafta aynı gün ve saatte, tamam mı?”

“Tamam.”

Stale takvimine hastanın adını girdi. Başını kaldırıp baktığında Stavnes çoktan gitmişti.

Ayağa kalktı, gazeteyi alıp pencereye yürüdü. Sözünü ettikleri kahrolası küresel ısınma nerdeydi? Gazeteye baktı, ama sonra canını bu tür şeylerle sıkıkmak istemediğini düşünüp elinden bıraktı. Haftalardır, aylardır gazeteleri didik didik ediyordu ve artık sıkılmıştı. Ölesiye dövülmüş. Korkunç bir güç uygulanmış. Başına öldürücü darbeler almış. Erlend Vennesla ardında bir eş, çocuklar ve torunlar bırakmış. Arkadaşları ve meslektaşları şoktaymışlar. “Samimi ve kibar bir insandı.” “Ondan hoşlanmamak imkânsızdı.” “İyi huylu, dürüst, hoşgörülü biriydi, hiç düşmanı yoktu.” Stale Aune derin bir nefes aldı.

Telefonuna baktı. Numarası onlarda vardı. Ama tıpkı rüyadaki o kız gibi, telefonda da çıt çıkmıyordu.

Cinayet Masası'nın Şefi Gunnar Hagen elini önce alnına götürdü, sonra biraz daha yukarıya, lagünün girişine kaydırıldı. Avucuna toplanan ter, başının arkasındaki gür saçtan oluşan mercan adası tarafından tutuldu. Önünde soruşturma ekibi oturuyordu. Olağan cinayet vakalarında on iki memurdan oluşurdu ekip. Ancak bir meslektaşın öldürülmesi olağan bir durum olmadığından, tek bir boş iskemlenin bile kalmadığı, tıka basa dolu K2'de şimdi elliye yakın memur vardı. Hastalık izni alanlar dahil olmak üzere, grup tam tamına elli üç kişiden oluşuyordu. Ve kısa bir süre sonra, medyanın tüm gücünü üzerlerinde hissetmeye başladıklarında, hastalık iznine ayrılanların sayısı artacaktı. Bu vakayla ilgili söylenebilecek en hayırlı şey, Norveç'in en büyük iki cinayet soruşturma birimi olan Cinayet Masası ile Kripos'u bir araya getirmiş olmasıydı. İki organizasyon arasındaki her türlü rekabet bir kenara bırakılmıştı ve memurları akıllarında, meslektaşlarını öldüren kişiyi bulmak dışında başka hiçbir şey olmaksızın işbirliği yapıyorlardı. İlk haftalardaki yoğun ve arzulu çalışma Hagen'ı, adli tıp delillerinden, şahitlerden, olası gerekçeler, olası şüpheliler ve olası ipuçlarından yoksun

olmalarına rağmen, vakanın kısa bir sürede çözüleceğine ikna etmişti. Ortak irade çok güçlü, attıkları ağ çok sıkı, ellerinin altındaki kaynaklar sınırsızdı çünkü. Hal böyleyken...

Yorgun, gri yüzler son birkaç haftadır gittikçe daha belirginleşen bir duyarsızlıkla ona dikmişlerdi gözlerini. Hagen'ın her türlü yardımı bekledikleri yakarışı yüzünden çirkin bir teslim olma görüntüsüne bürünen dünkü basın toplantısı, adamların savaşçı ruhunu körüklememişti. Bugün devamsızlık yapanlara iki kişi daha eklenmişti ve bunun nedeni neyle de değildi. Vennesla vakasının yanı sıra, Oleg Fauke'nin serbest bırakılması ve Chris "Adidas" Reddy'nin itirafını geri çekmesinin ardından, çözülmüş vakalar sınıfından çözülmemiş vakalar sınıfına geçen Gusto Hanssen cinayetiyle de uğraşmak zorundaydılar. Ha, Vennesla vakasıyla alakalı olarak iyi tek bir gelişme bile yok muydu? Vardı elbette; polis memurunun cinayeti Gusto Hanssen adındaki genç, yakışıklı uyuşturucu satıcısının öldürülmesi olayını öylesine gölgede bırakmıştı ki, basın söz konusu soruşturmanın yeniden başlatılmasıyla alakalı tek bir kelime bile yazmamıştı.

Hagen kürsüde duran tek sayfa kâğıda şöyle bir baktı. Kâğıtta hepi topu iki satır vardı. Sabah toplantısı için iki satır...

Gunnar Hagen boğazını temizledi. "Günaydın arkadaşlar. Çoğunuzun bildiği gibi dünkü basın toplantısının ardından birçok telefon aldık. Toplamda seksen dokuz ihbardan halen birkaçını araştırıyoruz."

Hagen'ın herkesin bildiği şeyi tekrar etmesine gerek yoktu. Yani hemen hemen üç ay süren bir çalışmanın ardından şimdi artık dibi kazıdıklarını, gelen ihbarların yüzde doksan beşinin zaman kaybından başka bir şey olmadığını, çatlakların, sarhoşların, eşleriyle kaçanları şüphe altında bırakmak isteyenlerin, temizlik işinden kaytarma peşinde olan bir komşunun, eşek şakası meraklılarının ya da sadece dikkat çekmek isteyen veya konuşacak birini arayanların her zaman olduğu gibi ihbar

yağdırdığını söylemesi gerekmiyordu. “Birkaç” derken dört ihbardan söz etmişti aslında. “Araştırıyoruz” derken de yalan söylemişti, çünkü araştırma tamamlanmıştı. Ve o ihbarlar da polisi şimdi olduğu noktaya getirmişti; yani hiçbir yere.

Hagen “Bugün tanınmış bir misafirimiz var” dediğinde, sözlerinin müstehzi bir biçimde algılandığını anladı hemen. “Emniyet Müdürü birkaç kelime etmek üzere bugün aramızda... Mikael...”

Hagen kapattığı dosyayı, içinde tek bir sayfa kâğıt değil de, bir yığın ilginç evrak varmış gibi masaya koyarken, Bellman’a ilk adıyla hitap etmesinin, “tanınmış” kelimesini biraz olsun yumuşatmış olmasını diledi, içten içe. Sonra odanın arka tarafında kapının yanında durmakta olan adama işaret etti.

Genç Emniyet Müdürü kollarını göğsünde kavuşturup duvara dayanmış, herkesin dönüp kendisine bakacağı o kısa anı bekliyordu. Sonra gösterişli ve çevik bir hareketle duvardan uzaklaşıp uzun adımlarla kürsüye yürüdü. Aklına eğlenceli bir şey gelmiş gibi hafifçe gülümsüyordu bu arada. Topukları üstünde kürsüye doğru döndükten sonra kollarını dayadı, öne doğru eğildi ve bugün konuşma hazırlamadığının altını çizmek istercesine doğrudan oturanlara dikti gözlerini. Hagen, Bellman’ın bu girişi vaat ettiği etkiyi sağlarsa iyi olur diye düşündü.

Mikael “Bazılarınız dağcı olduğumu biliyordur” dedi. “Bugüne benzer günlerde sabah uyanıp da pencereden dışarı baktığımda ve görüş mesafesinin sıfır olduğunu gördüğümde, hava tahminlerinde de karın daha şiddetli yağıp rüzgârın daha şiddetli eseceği söylendiğinde bir zamanlar tırmanmayı planladığım dağ gelir aklıma.”

Bellman duraksadığında, Hagen bu beklenmedik girişin işe yaradığını anladı: Bellman odadakilerin dikkatini çekmeyi başarmıştı. O an için tabii. Ama Hagen fazla mesai yapan

birimin zırvalara karşı hoşgörüsünün o an yerlerde süründüğünü ve kimsenin bunu saklamak için çaba göstermeyeceğini de biliyordu. Bellman çok gençti, göreve yeni başlamıştı ve olduğu noktaya sabırlarını test etmesine izin vermeyecekleri kadar hızlı gelmişti.

“Tesadüfe bakın ki o dağın adı da bu odanınkiyle aynıydı. Bazılarınızın Vennessla vakasına verdiği isimle aynı isim. K2... Bu güzel bir isim. Dünyanın ikinci en yüksek dağının ismi. Zallim Dağ. Dünyada tırmanması en zor dağ... O dağa tırmanmaya çalışan her dört dağcıdan biri öldü. Biz dağa Büyülü Rota olarak bilinen, güneyden tırmanmayı planlamıştık. Bu daha önce iki kez denenmiş bir şeydi ve birçokları tarafından intihar olarak nitelendiriliyordu. Hava durumunda ve rüzgârda en ufak bir değişim, hepimizin ve dağın karla kaplanmasına neden olur, sıcaklık hiçbirimizin hayatta kalmasına izin vermeyecek şekilde düşer, metre küp başına oksijen miktarı, suyun altında olduğunuz zamanlardakinin bile altına gerilerdi. Ve söz konusu Himalaya Dağları olduğundan, herkes havada ve rüzgârda *mutlaka* bir değişim olacağını bilirdi.”

Emniyet Müdürü durakladı.

“Madem öyle, dağların dağına tırmanmayı neden bu kadar çok istiyordum?”

Bir duraklama daha. Ama bu kez, birinin sorusuna cevap vermesini bekliyormuş gibi, daha uzun süren bir duraklama... Ve yüzünde yine o hafif gülümser ifadeyle. Duraklama uzadı da uzadı, sonra. Hagen, hem de gereğinden fazla, diye düşündü. Polislerin abartılı gösterilere düşkün oldukları pek söylenemezdi.

Bellman kürsünün altındaki masaya parmaklarını vurarak “Çünkü...” dedi, “... *çünkü* dünyanın tırmanması en zor dağıdır da ondan. Hem fiziksel, hem de zihinsel bakımdan en zor dağı... Tırmanış esnasında keyif alacağınız tek bir andan bile söz edemezsiniz; sadece ve sadece kaygı, zahmet,

korku, yükseklik korkusu, oksijensizlik, tehlikeli derecede panik ve ondan daha da tehlikelisi, hissizlik vardır o tırmanışta. Ve zirveye çıktığınızda zafer anının tadını çıkarmanız söz konusu değildir, sadece orada olduğunuzun bir kanıtı olarak bir iki fotoğraf çekebilir ve kendinizi en kötüsünün geride kaldığına dair kandırmazsınız, konsantrasyonunuzu en üst seviyede tutmaya, zor ve sıkıcı işleri adeta bir robot gibi sistematik biçimde yapmaya çalışırken, bir yandan da durumu izlemeye devam edersiniz. Durumu *sürekli* izlersiniz. Hava nasıl? Vücudumuzdan ne tür sinyaller alıyoruz? Nerdeyiz? Ne kadar zamandan beri buradayız? Ekibin diğer üyeleri ne durumdalar?”

Bellman kürsüden bir adım uzaklaştı.

“K2 her anlamda çetindir. İnişte bile bu gerçek değişmez. Tırmanmak istememizin *nedeni* de buydu işte.”

Odaya sessizlik çöktü. Çıt çıkmıyordu. Duyguları açığa vuran bir esneme ya da iskemlenin altında ayak sürme gibi şeyler yoktu. Hagen, Tanrım, diye geçirdi içinden, adamları avucunun içine aldı.

Bellman “İki kelime” dedi. “Direnç ve dayanışma... Hırsı da buna dahil etmeyi düşündüm, ama bu o kadar önemli değil; diğer ikisiyle kıyaslandığında yanlarında ufak kalıyor. O yüzden kendinize şu soruyu sorabilirsiniz; madem ortada bir amaç, bir hırs yok, direnç ve dayanışmanın ne anlamı kalıyor o zaman? Sadece savaşmak için mi savaşıyor? Ödül olmaksızın şereften mi bahsediliyor? Ben bu soruların cevabı olarak evet, diyorum; savaşmak için savaş, ödül olmaksızın şeref... Vennesla vakası bundan sonraki yıllarda konuşulacaksa, çetin bir tırmanış olacağı için konuşulacaktır. Başarılması imkânsız bir iş gibi görüldüğü için... Dağ çok yüksek, hava çok tehlikeliydi, oksijen azdı, onun için. Her şey ters gitmişti. Ve bu mitolojik bir olaya dönüşecek, bu sayede her daim kamp ateşlerinin etrafında anlatılacak bir masal olarak ka-

lacak, çetin bir tırmanışın hikâyesi... Dünyadaki dağcılarının büyük bölümünün K2'nin dağ eteğindeki tepelere bile varmaması gibi, sizler de hayatınız boyunca buna benzer bir vakada görev alma şansı elde edemeyebilirsiniz. Vaka ilk haftalarda çözülmüş olsaydı, kısa bir süre sonra unutulacaktı. Düşünün bakalım; bu açıdan bakıldığında, tarihteki efsanevi tüm suç vakalarının ortak yönleri nedir?"

Bellman bekledi. Sonra cevap verilmiş gibi salladı başını.

"Çözülmelerinin *zaman* alması... Hepsinin *çetin tırmanışlar* olması..."

Hagen'ın yanında bir ses "Churchill, çatla da patla!" dedi.

Hagen sesin geldiği yöne doğru döndüğünde, Beate Lönn'ün yüzünde haşarı bir gülümseme, yanında dikildiğini gördü.

Başını sallayıp memurların tepkilerini izlemeye koyuldu. Eski bir numaraydı bu, ama hâlâ işe yarıyordu işte. Bellman henüz birkaç dakika önce ölü, sönmekte olan bir ateşi canlandırmayı başarmıştı. Ancak Hagen ilerde parlak sonuçlar alınmaması durumunda, bu ateşin ömrünün çok da uzun olmayacağını biliyordu.

Bellman üç dakika önce moral konuşmasını bitirmiş ve yüzünde kocaman bir gülümseme, coşkun alkışlar eşliğinde kürsüden ayrılmıştı. Kürsüye geri dönmekten ödü kopan Hagen da görev duygusuyla alkışlamıştı onu. Yeni emniyet müdürünün uzun süre alkışı hak eden konuşmasının ardından, adamlara birimde çalışanların sayısının otuz beşe düşürüleceğini söyleyecekti. Bellman'ın emriydi bu, ama haberi verme görevinin ona ait olmadığı konusunda anlaşmışlardı. Hagen öne doğru bir adım attı, dosyasını kürsüye koydu, öksürdü ve dosyayı karıştırıyormuş gibi yaptı. Başını kaldırdı sonra. Bir kez daha öksürdü ve yüzünde esprili bir gülümsemeye "Bayanlar, baylar. Elvis binadan ayrılmıştır" dedi.

Odaya sessizlik hâkimdi, kimse gülmüyordu.

“Şey, bilmeniz gereken bir iki konu daha var. Bazılarınız başka görevlere atanacaksınız.”

Ölülere hitap ediyordu şimdi. Yangın çoktan sönmüştü.

Mikael Bellman polis merkezindeki avluda asansörden indiğinde, gözüne yandaki asansörde gözden kaybolan biri ilişti. Bu Truls muydu? Ama Truls, Asayev işi sonrası görevden alındığı için bunun pek de olası olmadığını düşündü. Bellman binadan çıkıp kendisini bekleyen arabaya doğru zorlukla yürüdü. Emniyet müdürü görevine getirildiğinde ona kâğıt üstünde şoförü kullanma hakkı olduğu, ama üç sefelinin de, diğer konularda kesinti kararlarını verecek kişiler olmaları bakımından, insanlara yanlış sinyaller gönderebileceği düşüncesiyle şoför kullanmaktan imtina ettikleri söylenmişti. Bellman ise açıkça bu tür bir sosyal-demokrat geri kafalılığın verimliliğine sekte vurmasına izin vermeyeceğini, besin zincirinin daha aşağısında olanlara sıkı çalışmanın ve terfiin belli başlı avantajlar getireceği mesajını vermenin daha önemli olduğunu ileri sürerek uygulamayı tersyüz etmişti. Halkla İlişkiler’in başındaki isim sonradan onu bir kenara çekmiş ve basının bu konuda soru sorması durumunda, ondan vereceği cevabı verimlilikle sınırlamasını ve avantajlar konusuna girmemesini istemişti.

Bellman arka koltuğa yerleşirken “Belediye binasına” dedi.

Araba kaldırımdan süzülürcesine uzaklaştı, Grönland Kilisesi’nin çevresini dolaşıp Plaza Otel’e ve Opera Binası’nın etrafındaki kazılara rağmen, Oslo’nun küçük ufuk çizgisine tepeden bakmayı sürdüren Postane Binası’na doğru yol almaya başladı. Ama bugün ufuk çizgisi yoktu, sadece kar vardı ve Bellman’ın aklından birbirinden bağımsız üç düşünce geçti. Kahrolası aralık. Kahrolası Vennesla vakası. Ve kahrolası Truls Berntsen. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mikael geçen ekim ayından beri çocukluk arkadaşı ve as-tı Truls'u görevden almaya zorlandığından beri onunla ne ko-nuşmuş, ne de görüşmüştü. Geçen hafta onu Grand Otel'in dışında park etmiş bir arabada gördüğünü sanmıştı ya, o da ayrı. Truls'un görevden uzaklaştırılmasına neden olan olay, banka hesabına yatırılan yüklü miktarda paralardı. Truls bu paraların hesabını veremediğinden –ya da vermek iste-mediğinden– patronu olarak Mikael'in başka bir seçeneği kalmamıştı. Mikael ise paranın kaynağını biliyordu elbette; Truls'un Rudolf Asayev'in uyuşturucu karteli için yaptığı, de-lillerin sabote edilmesi benzeri işlerden gelmişti para. Ser-sem parayı doğrudan hesabına yatırmıştı. Tek teselli para-nın da, Truls'un da Mikael'in suçlanmasına yol açmamış ol-masıydı. Dünyada Mikael'in Asayev'le işbirliği yaptığını or-taya çıkarabilecek iki kişi vardı. Biri Sosyal Hizmetler Meclis Üyesi ve aynı zamanda suç ortağı, diğeri de Rikshospital'deki kapalı bir koğuşta komada yatan kişiydi.

Kvadraturen'den geçtiler. Bellman fahişelerin siyah ciltle-riyle, elleri ve omuzlarındaki beyaz karın birbirlerine zıt gö-rüntüsüne büyülenmişçesine baktı. Gördüğü bir başka şey de Asayev'in boşluğunun yeni nesil uyuşturucu satıcıları tara-fından doldurulmuş olduğuydu.

Truls Berntsen. Mikael'i Manglerud'daki çocukluğundan beri, remoraların köpekbalığını takip etmelerine benzer şe-kilde takip etmişti. Kafası çalışan, liderlik özelliklerine, et-kili ve güzel söz söyleme yeteneğine sahip yakışıklı delikan-lı Mikael'di. Truls "Beavis" Berntsen ise korkusuzdu, güç kul-lanmayı severdi ve neredeyse çocuksu denilebilecek bir sada-kati vardı. Mikael nereye gitse arkadaş edinirdi; itici Truls'tan ise köşe bucak kaçardı insanlar. Ama Bellman ve Berntsen yi-ne de beraber takılırlardı. İsimleri okulda, daha sonra Polis Koleji'nde art arda telaffuz edilir, önce Bellman'ın adı söyle-nirken, Berntsen'inki ondan sonra gelirdi. Mikael Ulla ile bir-

likte olurken, Berntsen hâlâ orada, iki adım gerideydi. Aradan yıllar geçmiş ve Truls Mikael'in oldukça gerisinde kalmıştı; ne özel hayatında, ne de kariyerinde Mikael'deki doğal ilerlemeyi yaşamıştı. Truls yönlendirilmesi ve kestirilmesi kolay biri olmuştu hep; Mikael köprüden atla dese atlardı. Diğer yandan gözünün karardığı zamanlar olur ve o anlarda Mikael'in tanımadığı birine dönüşürdü. Tıpkı birlikte tutukladıkları ve Truls'un copuyla bir gözünü kör ettiği genç adam olayında olduğu gibi. Ya da Mikael'in üstüne üstüne gidip sabrını taşıran Kripos'taki adam olayındaki gibi... Meslektaşları olayı görmüşlerdi ve Mikael'in, bu tür şeylere tolerans gösterecek bir adam olduğu izlenimi vermekten kaçınması için bir şeyler yapması gerekiyordu. Adamı oyuna getirip Kripos'un kazan dairesinde bir araya gelmelerini sağlamış, Truls orada adama copuyla saldırmıştı. Önce kontrollü, sonra gözündeki karanlığın tüm ruhunu ele geçirmiş gibi görüldüğü anlarda, gittikçe artan vahşetle... Mikael'in, adamı öldürmemesi için Truls'u durdurması gerekmişti. Evet, Truls sadıktı, ama aynı zamanda serseri mayındı ve Mikael Bellman'ı özellikle bu yönüyle endişelendiriyordu. Mikael Truls'a, Atama Kurulu'nun paranın, hesabına nerden geldiği konusunda tatmin olana dek onu görevden uzaklaştırmaya karar verdiğini söylediğinde, Truls bunun hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkmekle yetinmiş ve çekip gitmişti. Truls "Beavis" Berntsen'in iş dışında bir hayatı varmış gibi... Ve Mikael gözlerindeki o karanlığı görmüştü. Bir fünüyeyi ateşlemek ve sonra mayın deposunda yanmasını izlemek gibiydi; ama sonra hiçbir şey olmamıştı. Ama fünüye uzun mu, yoksa yarı yolda söndü mü, asla bilemezsiniz; o yüzden diken üstünde beklemek zorundasınızdır, çünkü bir şey size, bekleme süreniz ne kadar uzun olursa, patlamanın da o kadar şiddetli olacağını söyler.

Araba Belediye Binası'nın arkasına park etti. Mikael arabadan indi, merdivenden tırmanıp girişe yöneldi. Bazıları

bunun binanın gerçek girişi olduğunu, mimarlar Arneberg ve Poulsson'un binayı 1920'lerin tarzında tasarladığını ve planın bir yanlışlık sonucu ters uygulandığını iddia eder. Hata 1940'ların sonunda fark edildiğinde, binanın inşasında çok yol alınmış, yetkililer Oslo fiyordundan Norveç'in başkentine yelken basacakların, karşılaşacakları manzaranın mutfak girişi olduğunu fark etmeyecekleri umuduyla olayı hasıraltı etmişler ve hiçbir terslik yokmuş gibi inşaatı sürdürmüşlerdi.

Mikael Bellman kabul salonuna doğru hızlı adımlarla yürürken, İtalyan derisi ayakkabılarının tabanı taş zemini okşuyordu. Kabul masasının ardındaki görevli kadın göz kamaştırıcı bir ifadeyle gülümsedi ona.

"Günaydın efendim. Sizi bekliyorlar. Dokuzuncu kat, koridorun sonunda soldaki kapı." Bellman asansörle yukarı çıkarken aynada kendini inceledi. Eh, gerçekten de başarı basamaklarını tırmanıyor, yukarılara çıkıyordu; hem de bu cinayet vakasına rağmen. Ulla'nın Barselona'dan kendisi için aldığı ipek kravatı düzeltti. Çift Windsor düğümü atılmış kravatını... Okuldayken Truls'a nasıl kravat bağlayacağını öğretmişti; ama sadece ince düğümlü, kolay olanını... Koridorun sonundaki kapı aralıktı. Mikael kapıyı itip içeri girdi.

Büro çıplaktı. Masanın üstü açılmış, raflar boşaltılmıştı, duvar kâğıdında eskiden tabloların asılı olduğu yerlerde açık renkli yamalar görünüyordu. Kadın pencere kenarında oturuyordu. Yüzü kadınların genelde "hoş" diye nitelendirdiği bir görünüme ve sarışın oyuncak bebek buklelerine sahip olsa da, sevimlilik ve cazibeden yoksundu. Uzun boyluydu, geniş omuzları ve atletik bir vücudu vardı, omuzları gibi geniş kalçalarına sığdırmayı başardığı dar deri bir etek giymişti bugünün şerefine. Bacak bacak üstüne atmıştı. Kartal burnu ve kurtlarınkini andıran bir çift soğuk, mavi gözle iyice belirginleşen erkeksi ifadesiyle kendinden emin, kışkırtıcı ve şakacı bakışları Bellman'ın onu ilk kez gördüğünde, hakkında

abuk yargıya varmasına neden olmuştı. Isabelle Sköyen inisiyatif almaktan hoşlanan ve riski seven bir panterdi.

Sköyen “Kapıyı kilitle” dedi.

Mikael yanılmadığını düşündü.

Kapıyı arkasından kapattı, kilitleyip diğer pencerelerden birine yürüdü. Belediye Binası Oslo’nun en mütevazı dört beş katlı binalarının üstünde bir kule gibi yükseliyordu. Radhusplassen’i, yani Belediye Binası’nı üstünde meydanı yüksek savunma surlarıyla çevrilmiş, savaşta zarar görmüş topları, ani rüzgârda tüyleri diken diken olmuş bir cildi andıran fiyorda bakan 700 yıllık Akershus Kalesi’ydi. Kar yağışı durmuş, kurşuni gökyüzünün altındaki şehir mavimsi-beyaz bir ışıqla yıkanmıştı. Bellman, tıpkı bir ceset gibi, diye geçirdi içinden. Isabelle’in sesi çıplak duvarlarda yankılandı o an. “Eee, sevgilim, manzaraya ne diyorsun?”

“Etkileyici. Yanlış hatırlamıyorsam bir önceki meclis üyesinin bürosu hem daha aşağı katlardaydı, hem de daha küçüktü.”

“O manzarayı değil, bunu kastettim.”

Mikael arkasına döndüğünde, Oslo’nun en son Sosyal Hizmetler Meclis Üyesi’nin bacaklarını açmış olduğunu gördü. Kadının külotu hemen yanında, pencere kenarında duruyordu. Isabelle daha önceleri birçok kez, tıraş edilmiş kadın organının ne tür bir cazibesi olabileceğini hiç anlamadığından söz etmişti. Mikael gözünü gür çalılıklara dikmiş, bu meselede bir orta yol olabileceğini düşünürken, manzara hakkındaki yorumunu tekrarladı. Gerçekten etkileyici...

Kadının topukları parke zemine değdi ve Mikael’e doğru yürümeye başladı. Yanına gelip ceketinin yakasındaki görünmeyen tozları temizledi. Ayağında ince topuklu ayakkabılar olmadan bile Mikael’den bir santim daha uzundu, ama şimdi iyice tepeden bakıyordu ona. Mikael’in gözünü korkutmadı bu durum. Tam tersine, kadının cüssesi ve otoriter kişili-

ği onun için ilginç bir meydan okuma anlamını taşıyordu. Ulla'nın zayıf, ince belli vücuduyla, yumuşak, uysal karakteriyle kıyaslandığında Isabelle için daha fazla erkekliğini göstermesi gerekiyordu. "Büromun açılışını yapmaya en uygun kişi sensin diye düşünüyorum. Senin... gönüllü işbirliğin olmasa bu işi alamazdım."

Mikael Bellman "Aynen" diye karşılık verdi. Kadının parfümünün kokusunu içine çekti sonra. Tanıdık bir kokuydu bu. Bu... bu, Ulla'nın parfümüydü. Tom Ford parfümü... Neydi adı? *Black Orchid*. Paris veya Londra'ya gittiğinde almış olmalıydı, çünkü o parfümü Norveç'te bulmak imkânsızdı. Tesadüfe benzemiyor, diye geçirdi içinden.

Mikael'in yüzündeki şaşkınlığı gördüğünde gözlerinin içi güldü Isabelle'in. Parmaklarını Mikael'in ensesinde kenetledi ve başını geriye savurup kahkaha attı. "Kusura bakma. Kendime hâkim olamadım."

Her ne haltsa... Ulla yeni eve taşındıklarında arkadaşlarına verdikleri parti sonrasında parfümünün ortadan kaybolduğundan yakınmış ve parfümü Mikael'in davet ettiği ünlü misafirin çaldığını düşündüğünü söylemişti. Mikael ise bu işin sorumlusunun yerel Mangleruder'lardan biri, ismen söylemek gerekirse, Truls Berntsen olduğundan emin-di. Mikael çocukluk günlerinden beri Truls'un Ulla'ya sırılsıklam âşık olduğunun farkındaydı. Tabii bundan ne Ulla'ya ne de Truls'a söz etmişti; parfüm meselesinden de. Ne de olsa Truls'un Ulla'nın parfümünü çalması, külotunu çalmasından iyiydi.

Mikael "Bunun senin sorunun olabileceğini hiç düşündün mü?" dedi. "Kendine hâkim olamamanın, yani?"

Hafifçe güldü kadın. Gözlerini kapattı. Ensesinin arkasındaki uzun, geniş parmakları açıldı, sırtından aşağıya kayıp kemerinden içeriye süzüldü. Yüzünde hafif bir hayal kırıklığı ifadesiyle baktı Mikael'e.

“Ne oldu, aygırımı?”

Mikael “Doktorlar ölmeyeceğini söylüyor” dedi. “Son zamanlarda da komadan çıkacağına dair belirtiler gösteriyormuş.”

“Nasıl yani? Hareket mi ediyormuş?”

“Hayır, ama EEG’sinde⁵ değişiklikler olduğunu tespit etmişler ve bunun üzerinde nöropsikolojik testler yapmaya başlamışlar.”

“Eee, ne olmuş, yani?” Dudakları dudaklarına yakındı. “Korkutuyor mu bu seni?”

“*Ondan* değil, ama anlatacağı şeylerden korkuyorum. Bizim hakkımızda söyleyebileceği şeylerden...”

“Neden böyle aptalca bir şey yapsın ki? Tek başına... Ayrıca bundan hiçbir şey elde edemez ki.”

Mikael kadının elini itip uzaklaştırırken “Sevgilim, izin ver de izah edeyim” dedi. “Senin ve benim, kariyerlerimizde ilerlemek amacıyla bir uyuşturucu satıcısıyla çalıştığımıza dair şahitlik edebilecek birinin olduğu düşüncesi...”

Isabelle “Dinle” dedi. “Yaptığımız tek şey, pazar gücünün egemenliğine engel olmak amacıyla dikkatli bir müdahalede bulunmaktı, o kadar. Bu denenmiş, güvenilir, hayırlı bir Sosyalist Parti politikasıdır, sevgilim. Asayev’in uyuşturucu işinde tekel olmasına izin verdik ve diğer tüm uyuşturucu krallarını tutukladık; bunu yaptık, çünkü Asayev’in malları daha az sayıda aşırı dozdan ölüm vakasına yol açıyordu. Bu konuda atılacak başka herhangi bir adım, uyuşturucu politikası için yetersiz kalacaktı.”

Mikael bu sözler üzerine gülümsedi. “Münazara dersindeymişsin de hitabetini geliştirmeye çalışıyor gibisin.”

“Konuyu değiştirelim mi, canım, ne dersin?” Isabelle elini Mikael’in kravatına attı.

5. EEG (Elektroensefalograf): Beynin elektriksel aktivitesini ölçen ve kaydeden alet. (ç.n.)

“Bu durumun bir mahkemede nasıl yorumlanacağını biliyorsun, değil mi? Ben Emniyet Müdürlüğü’ne getirildim, sen de Meclis Üyeliği’ne; Oslo sokaklarını bizzat biz temizlemişiz de ölüm oranlarını aşağıya çekmişiz gibi bir manzara çıktı ortaya çünkü. Oysa gerçekte Asayev’in delilleri ortadan kaldırmasına, rakiplerini temizlemesine ve eroinden dört kat güçlü ve bağımlılık yaratacak türde bir uyuşturucuyu satmasına izin verdik.”

“Mmmm... Böyle konuştuğunda çok tahrik oluyorum...” Isabelle Mikael’i kendine doğru çekti. Dili ağzındaydı şimdi; kalçasını kalçasına sürterken, Mikael çorabından gelen hışırtıyı duyabiliyordu. Sallanarak masasına doğru gerilerken, Mikael’i de çekiştirdi.

“Hastanede uyanır da ötmeye başlarsa...”

“Yeter. Seni buraya çene çalmaya çağırmadım.” Kemerini açmaya başladı.

“Isabelle, çözmemiz gereken bir sorunumuz var.”

“Biliyorum, ama sen emniyet müdürüsün ve bazı önceliklerin var. Belediye Binası ile ilgili önceliğin de *bu*.”

Mikael kadının elini uzaklaştırdı.

Isabelle iç çekti. “Peki. Anlat bakalım; nedir planın?”

“Kendini tehdit altında hissetmeli. Hem de inandırıcı bir biçimde.”

“Neden *tehdit edelim* ki? Onu neden şimdi öldürmüyoruz?”

Mikael güldü. Isabelle’in ciddi olduğunu fark etmişti şimdi.

“Çünkü...” Gözünü Isabelle’in gözüne dikti, sesine kararlı bir tını vermeye çalışırken, yarım saat önce bir araya toplanmış dedektiflerin önünde konuşma yapmış ve sözünü dinletmiş Mikael Bellman olmaya gayret etti. Bir cevap bulmaya çalıştı. Ama Isabelle daha atik davrandı.

“Çünkü cesaretin yok. İstersen Sarı Sayfalara bakalım; belki ‘Faal Ötenazi’ başlığı altında birini buluruz, ha? Polis

korumasını kaldırırsın, kaynakları kötü amaçla kullanırsın filan falan... Ve sonra hastaya Sarı Sayfalardan beklenmedik bir ziyaretçi gelir; yani, onun bildiği kadarıyla beklenmedik bir ziyaretçidir bu. Ya da, hayır, aslına bakılırsa ona gölge-ni gönderebilirsin. Beavis'i... Truls Berntsen'i... O adam para için her şeyi yapar, değil mi?"

Mikael duyduklarına inanamıyormuşçasına başını iki yana salladı. "Her şeyden önce, yirmi dört saat polis koruması emrini veren kişi, Cinayet Masası Şefi Gunnar Hagen'dı. Emri feshedersem, ardında da hasta ölürse ne duruma düşerim, bir düşün bakalım. İkincisi, kimseyi öldürmek gibi bir şey yapmayacağız."

"Dinle sevgilim, politikacı, danışmanı kadar iyidir. Zirveye ulaşmanın en kısa yolu çevrende senden daha zeki insanlar bulundurmaktan geçer. Ve ben, senin benden daha zeki biri olduğun konusunda şüpheye düşmeye başladım. O polis katilini yakalayamadın; şimdi de komada yatan bir adamla ilgili basit bir sorunu bile nasıl çözeceğini bilmiyorsun. Eh, üstüne üstlük bir de beni becermek istemiyorsan o zaman kendime 'Ben bu adamı ne yapayım?' diye sormaya başlarım. Bana bunun cevabını verir misin lütfen?"

"Isabelle..."

"Bunu olumsuz bir cevap olarak değerlendiriyorum. Şimdi dinle beni. Bundan sonra şöyle hareket edeceğiz..."

Kadının hakkını teslim etmek zorundaydı. Kontrollü, soğukkanlı profesyonelliğinin yanı sıra, risk almaktaki öngörülmezliği onu meslektaşlarından bir adım öne çıkarıyordu. Bazıları onun saatli bomba olduğunu söylese de, belirsizlik yaratmanın Isabelle Sköyen'in oyununun bir özelliği olduğunu fark edememişlerdi. Isabelle herkesten daha ileriye ve yükseğe uçan bir tipti; bunu çok kısa bir sürede yapıyordu hem de... Ve düştüğünde de sonu feci olacak şekilde son sürat düşecekti. Mikael Bellman Isabelle Sköyen'de kendisini

görmüyor değildi, ama kadın kendisinin aşırı uçlardaki versiyonuydu. İşin garibi, Isabelle onu beraberinde sürüklemek yerine, daha da ihtiyatlı yapıyordu.

Isabelle “Hasta komadan çıkmadı, o yüzden şimdilik hiçbir şey yapmayacağız” dedi. “Enebakk’tan bir anestezi uzmanı tanıyorum. Oldukça şaibeli bir tip... Politikacı olarak bulamadığım türden haplar bulur bana. Beavis gibi o da para için birçok şey yapar. Seks içinse her şeyi... Sırası gelmişken...”

Isabelle masanın kenarına tünedi, bacaklarını kaldırıp iki yana açtı ve bir çekişte Mikael’in fermuarını açtı. Mikael bileklerinden yakaladı kadının. “Çarşambayı bekleyelim, Grand’de buluşuruz.”

“Çarşambayı *beklemeyelim*.”

“Eh, nasıl hareket edeceğimizi oylayalım bence.”

Isabelle ellerini kurtarıp pantolonunu açarken “Aa, öyle mi?” dedi. Bakışlarını aşağıya yöneltti sonra. Sonra gırtlaktan gelen bir sesle “Kabul etmeyenler bir oy farkla fazla çıktı sevgilim” dedi.

Sıcaklık düşmüş, karanlık çökmüştü, soluk ay ışığı, aşağıdaki oturma odasından annesinin sesini duyduğu sırada Stian Barelli'nin penceresinden içeri doluyordu.

“Stian, telefon sana!”

Sabit telefonun çaldığını duymuş ve onu aramadıklarını ümit etmişti. Wii kumandasını bir kenara koydu. Topu gerekli olandan daha az sayıda vuruşla deliğine sokmayı başarmış, Ustalar seviyesine yükselme yolunda oldukça büyük bir mesafe kat etmişti. Rick Fowler'la oynuyordu; Tiger Woods Ustalar grubu içinde havalı ve kendi yaşına, yani yirmi bire en yakın olan oydu çünkü. Ve ikisi de Eminem ve Rise Against'i seviyor, turuncu giiyorlardı. Tabii Rick Fowler kendi evinde oturacak maddi güce sahipken, Stian hâlâ aile evinde yaşıyordu. Ama bu durum geçiciydi, Alaska'da üniversitede okumak için burs alana kadardı. İskandinav Öğrenciler Kayak Şampiyonası'nda iyi netice almış, biraz yetenekli Alp disiplini kayakçılarının tümü orada okuyordu. Tabii oradan çıkma hiç kimse daha iyi bir kayakçı olmuyordu, ama ne fark ederdi ki? Kadınlar, şarap ve kayak... Bundan iyisi can sağlığıydı. Belki de zaman olduğu takdirde tek bir sınav yeterli olurdu. Başarılı olması halinde iyi bir iş bulabilir, kendi evinde oturacak kadar para kazanabilirdi. Bundan daha iyi bir hayat sürerdi; Bode Miller ve Aksel Lund Svindal posterlerinin

altında kendisine kısa gelen bir yatakta uyumaktan, annesinin köftelerini yemekten, babasının kurallarına uymaktan, çocuklarının ilerde Kjetil Andre Aamodt veya Lasse Kjus⁶ olacaklarını sanan kar körü ebeveynlerin şımarık veletlerine ders vermekten daha iyi bir durumda olurdu kuşkusuz. Tryvannskleiva'daki kayak teleferiğinde, Hindistan'da çocuk işçilere bile vermeye tenezzül etmeyecekleri paraya teleferik operatörü olarak çalışmazdı. Stian telefondaki kişinin Kayak Kulübü başkanı olduğunu biliyordu. Başkan Stian'ın, insanları *biraz* daha pahalı olduğu için cep telefonlarından aramaktan kaçınan ve onları hâlâ sabit hatlı telefonların olduğu, tarih öncesinden kalma evlerde aşağı kata koşturmayı tercih eden tek kişiydi.

Stian annesinin uzattığı almacı eline aldı.

“Evet?”

“Merhaba Stian, ben Bakken.” Bakken bayır anlamına geliyordu ve adı gerçekten de buydu. “Klevia teleferiğinin çalıştığını haber verdiler.”

Stian saatine bakarak “Şu anda mı?” dedi. Gece 11.15'ti saat. Normalde saat dokuzda kapanıyordu teleferik.

“Bir koşu gidip neler olduğunu öğrenir misin?”

“*Şimdi mi?*”

“Çok meşgul değilsen, tabii.”

Stian başkanın alaycı ses tonunu duymazlıktan geldi. Adam açısından kendisi hayal kırıklığıyla sonuçlanan iki sezon geçirmişti ve bu durum yeteneksizlikten değil, Stian'ın zamanını aylıklıkla doldurmak için elinden geleni yapmasından kaynaklanıyordu.

Stian “Arabam yok” dedi.

“Benimkini alabilirsin” diye araya girdi annesi. Bir yere gitmemişti, kollarını göğsünde kavuşturmuş yanında duruyordu.

Başkan kısa ve öz olarak “Kusura bakma Stian, ama duydum” dedi. “Heming kaykaycıları içeri girmiş olmalı. Yaptıkları şeyin komik olduğunu düşünüyorlar herhalde.”

Stian’ın arabayla Tryvann Kulesi’nin dolambaçlı yolunu tırmanması on dakikasını aldı. 118 metre uzunluğundaki televizyon direği, Oslo’nun kuzeybatı dağlarının zirvesine dikilmişti.

Stian karla kaplı otoparka girip durdu. Etrafta kırmızı bir Golf dışında başka araba olmadığını fark etti. Kayaklarını arabanın tavanından alıp giydi, ana binayı geride bırakıp ana teleski Tryvann Ekspres’in ve kayak tesisinin bulunduğu yere yöneldi. Oradan aşağıdaki gölü ve daha ufak boyuttaki Klevia teleskisini görebiliyordu. Ay ışığı olsa da, hava, kolların hareket halinde olup olmadığını anlamaya imkân vermeyecek kadar karanlıktı, ama yine de aşağıdaki makinenin uğultusunu duyabiliyordu.

Tekrar yola koyuldu, uzun, miskin virajları alırken, gecenin bu saatinde burasının tuhaf biçimde sakin olduğunu fark etti. Teleferiğin kapanmasından sonraki ilk saatte havada hâlâ keyif dolu çığlıklar, kızların abartılı korku nidaları, onları uyaran erkeklerin testosteron dolu bağrıışları, sertleşmiş kar kitlesini ve buzı kesen çeliğin sesi yankılanırdı. Projektörü kapattıklarında bile ışık havada bir süre asılı kalıyor gibi olur, ama sonra yavaş yavaş her şey sessizliğe bürünürdü. Ve karanlığa... Ve daha da büyük bir sessizliğe... Sessizlik arazideki tüm çukurları doldurana, karanlık, ormandan sessizce sıvışana dek devam ederdi bu durum. Ve Tryvann bambaşka bir yer haline gelirdi; burayı avucunun içi gibi bilen Stian’ın gözüne bile yabancı görünen, başka bir gezegenmiş gibi algılamasına neden olan bir yer haline... Soğuk, karanlık ve ıssız bir gezegene...

Çevrede ışık olmaması, Stian'ın hislerine güvenerek, kayaklarının altındaki karın ve zeminin girintisini çıkıntısını tahmin ederek kaymak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Ama bu onun özel yeteneğiydi, yani görüş alanının kötü olduğu yoğun kar yağışı, sis ve düz ışık gibi durumlarda bile en iyisini yapar, göremediğini hissedirdi; bazı kayakçılarda olup da çoğunda bulunmayan, bir tür geleceği görme gücüne sahipti yani. O an aldığı keyfi uzatmak için karı okşayarak yavaşça ilerledi. Sonra meyilli tepeden inip teleferik kulübesinin önünde durdu.

Kulübenin kapısı parçalanmıştı.

Karın üstüne kıymık ve iri parçalar saçılmış, kapı ardına kadar açılmıştı. Stian yalnız olduğunu ancak o an fark etti; gece yarısı, kısa bir süre önce bir suçun işlendiği yerde tek başına olduğu o an dank etti kafasına. Muhtemelen birinin eşek şakasıydı bu, ama yine de tam anlamıyla emin olamazdı. Ama tabii ki bir *eşek şakasıydı* ve tabii ki *tek başınaydı*.

Stian motor uğultusunu ve başının üstünde, havadaki telde gelip giden teleski kollarının tıngırtısını bastırmaya çalışarak “Hey!” diye seslendi. Ve hemen ardından pişman oldu. Ses, kendi korkusunun sesiyle birlikte dağ yamacından yankılanıp geri geldi çünkü. Korkuyordu. “Tek başına” ve “suç” kelimeleri beyninde dönüp duruyordu hâlâ. O eski hikâye düşmüştü aklına. Gün içinde aklına gelen bir şey değildi, ama akşam vardiyasındayken ve yamaçta pek kimselerin olmadığı zamanlarda hikâye, arada bir de olsa karanlığın çökmesiyle birlikte ormandan sinsice çıkıp geliyordu. Havanın çok sert olmadığı, karsız bir aralık ayı akşamının geç bir saatiydi. Kız şehir merkezinde bir yerde ilaçla uyutulmuş ve arabayla buraya getirilmiş olmalıydı. Başına kapüşon geçirilmiş, elleri kelepçelenmişti. Otoparktan kapının parçalandığı yere taşınmış ve içeride tecavüze uğramıştı. Stian on beş yaşındaki kızın minyon ve zayıf olduğunu, bilincinin yerinde olmaması durumunda, tecavüz

eden kişi veya kişilerin onu otoparktan buraya muhtemelen hiç zorlanmadan taşıdıklarını duymuştu. O anlarda bilincinin yerinde olmadığını ümit etmekten başka şareniz yoktu, yani. Ama Stian tecavüzcü veya tecavüzcülerin kıza ayakta, duvarla, zeminle veya kıyla fiziksel temastan olabildiğince kaşınarak tecavüz edebilmek için, onu köprücükkemiklerinin altından iki büyük çiviyle duvara sabitlediklerini de duymuştu. Polis bu yüzden ne DNA, ne parmak izi, ne de bir giysiye ait lif bulabilmişti. Ama belki de doğru değildi bu. Doğru olduğunu bildiği tek şey, kıyı üç ayrı yerde bulduklarıydı. Başını ve gövdesini Tryvann Gölü'nün dibinde, bedeninin alt kısmının yarısını Wyller slalom pistinde, diğer yarısını da Aurtjern Gölü kıyısında bulmuşlardı. Son iki parça birbirlerinden çok uzak mesafede ve tecavüz edildiği yerden epey uzakta bulunduğundan, polisin tahmini iki tecavüzcü olabileceği yönündeydi. Ama polisin elinde tahminden başka bir şey de yoktu. Adamlar, eğer birden fazla tecavüzcü varsa tabii, asla bulunamamıştı, ortada olayı kanıtlayacak sperm de yoktu. Ancak başkan ve şakacı diğer insanlar, akşam vardiyalarında ilk kez çalışan genç kulüp üyelerinin, sessiz sakin gecelerde kulübeden sesler duyduklarını söylemekten hoşlanıyorlardı. Sesler... Çığlıklar... Duvara çakılan çiviler...

Stian çizmelerini kayağın bağlarından çıkarıp kapıya yürüdü. Dizlerinin üstüne çökerek baldır kaslarını gererken, deli gibi atan kalbini duymazlıktan geldi.

Ne görmeyi bekliyordu ki? Kan ve deşilmiş bağırsakları mı? Hayaletler mi?

Kapının arka tarafına uzandı, elektrik düğmesini bulup çevirdi.

Aydınlanmış odaya baktı.

Boyasız çam duvarda, çiviye asılı bir kız resmi vardı. Kız hemen hemen çıplaktı, bronz bedeninin stratejik bölgelerini sarı bir bikini kapatmıştı. Aralık ayıydı ve takvim geçen yıla

aitti. Birkaç hafta önce sessiz sakin bir akşam Stian o resmin önünde mastürbasyon yapmıştı. Kız fazlasıyla seksiydi, ama onu en çok heyecanlandıran şey, pencerenin önünden gelip geçen kızlardı. Kızlardan sadece bir metre uzaklıkta, ereksiyon olmuş penisi elinde orada otururdu. Özellikle de T-kolunu kendi başına tutan, deneyimli ellerini direğe koyup kalçalarının arasına sıkıştırmış kızlar tahrik ederdi onu. T-kolu kalçalarını havaya kaldırır, o sırada sırtları, direğe bağlı gerilmiş bir yay gibi kavis alırken, tel onları ani bir hareketle ileri atıp Stian'dan uzaklaştırır ve teleski hattı boyunca gözden kaybederdi.

Stian kulübeye girdi. Birilerinin bir süre önce burada olduğuna hiç şüphe yoktu. Güç kontrol ünitesi kırılmıştı. Plastik tokmak, metal mili konsoldan dik halde fırlamış haliyle bırakmış, iki parça olarak yerdeydi. Soğuk mili başparmağıyla işaretparmağı arasında tutarak çevirmeye çalışsa da mil parmaklarının arasından kayıverdi. Köşede duran küçük sigortada dolabına gitti. Metal kapı kilitliydi ve normalde bitişik duvardaki telde asılı duran anahtarı yerinde yoktu. Garip, diye geçirdi içinden. Konsola geri döndü. Projektör ve müzik kontrol düğmelerinin plastik kapaklarını çekip çıkarmayı denedi, ama o kapakların da zarar görebileceğini fark etti; kapaklar ya zamkla yapıştırılmış ya da küflenmişti. Mili sıkıştırmak için ingilizanahtarı ya da ona benzer bir şeye ihtiyacı vardı. Stian pencerenin önünde duran masanın çekmecesini çekerken içine bir şey doğduğunu hissetti. Körlemesine kayak yaparken içine doğan hissin aynısıydı bu. Göremediği şeyi *hissede biliyordu*. Dışarıda biri karanlıkta durmuş onu izliyordu.

Başını kaldırıp baktı.

İri iri açılmış kocaman gözlerini gözlerine dikmiş birinin yüzüne...

Kendi yüzünün, dehşete kapılmış kendi gözlerinin yansımasını, üst üste binmiş iki görüntüsünü gördü pencerede.

Stian rahat bir nefes aldı. Kahretsin, amma da kolay korkuya kapılıyordu.

Ama sonra, kalbinin tekrar atmaya başlamasının ardından, dikkatini tekrar çekmeceye yöneltmişti ki dışarıda bir hareket sezer gibi oldu; kendisini penceredeki yansımadan ayırıp sağa doğru hareketlenen ve gözden kaybolan bir yüz... Çabucak başını kaldırıp baktı yine. Pencere camında hâlâ kendi yansıması vardı. Biraz önceki gibi kendi yüzünün üst üste binmiş iki görüntüsü... Gerçekten de öyle miydi?

Hayal gücü oldum olası fazla çalışırdı. Tecavüze uğramış kızıdan tahrik olduğunu söylediğinde, Marius ve Kjella böyle demişlerdi ona. Onu tahrik eden şey kızın tecavüze uğrayıp öldürülmesi değildi, elbette. Aslında, evet, tecavüz edilmesinden tahrik olmuştu; aklından geçen bir şeydi bu... Ama çoğunlukla kızın güzelliği idi; hem güzel, hem de sevimli oluşuydu. Ve kulübede çırılçıplak, vajinasında bir penis olduğu halde durması... evet, onu tahrik eden görüntü tam olarak buydu. Marius ona sapık olduğunu söylemiş, piç Kjella da onu ispiyonlamıştı tabii. Stian hikâye bir kez daha gündeme geldiğinde onlara, tecavüze katılmaktan hoşlanacağını söylemeliydi. Çekmeceyi karıştırırken, bu da size kapak olsun, diye geçirdi içinden. Kahretsin; çekmecede pasolar, ıstampa, ıstampa kutusu, kalemler, bant, makas, kaplama bıçağı, fatura koçanı, vida, somun vardı da bir tek ingilizanahtarıyla anahtar yoktu! Sonra, bir aksilik olması durumunda insanların üst kısmındaki kırmızı düğmeye basarak teleskiyi durdurabilecekleri, genellikle kabinin dışında çakılı halde tutulan acil durdurma direğine bakmak geldi aklına. Ve her zaman bir aksilik olurdu: çocuklar kafalarını T-koluna vururlar, acemiler teleskinin çalışmasıyla birlikte öne doğru yaptığı ani hareketle geriye doğru yuvarlanırlar, sonra tutunup kablo boyunca sürüklenirlerdi. Hava atmak peşinde olan geri zekâlılar dizlerini kolun çevresine

dolarken, üstlerinden geçtikleri ormanın kenarına işemek için yana doğru abanırlardı.

Stian çekmeceyi altüst etti. Kaldıraç şeklinde, yaklaşık bir metre uzunluğundaki, sertleşmiş kara ve buza saplanabilmesi için metalden ve sivri uçlu yapılmış direği bulmak zor olmayacaktı. Stian unutulmuş tek parmaklı eldivenleri, şapkaları ve kar gözlüklerini bir kenara itti. Dolabın yanında yangın söndürme aletleri duruyordu. Kova ve örtünün yanını sıra ilk yardım çantası ve bir fener gördü. Ama direk ortada yoktu.

Tabii ya; kulübeyi kilitlerken dışarıda unutmuş olmalıydılar.

Stian feneri kaptı, dışarı çıkıp kulübenin etrafından dolaştı.

Direk dışarıda da yoktu. Ne yani, direği de mi *çaldılar*, diye geçirdi içinden. Direği çalıp pasolara dokunmadılar, öyle mi? Stian bir şey duyduğunu sanarak ormana doğru döndü ve fenerini ağaçlara tuttu.

Kuş muydu, sincap mıydı duyduğu? Bazen geyikler gelirdi buraya, ama saklanmak için pek çaba sarf etmezlerdi. Kahrolası teleskinin düğmesini kapatabilse, daha iyi *duyabilecekti*.

Stian kulübeye döndüğünde kendisini burada daha huzurlu hissettiğini fark etti. Plastik tokmağın iki parçasını yerden kaldırdı, milin etrafına yerleştirip çevirmeye çalıştı, ama nafile...

Saatine baktı, kısa bir süre sonra gece yarısı olacaktı. Yatağa yatmadan önce Augusta'daki golf turnuvasını bitirmek istiyordu. Bir ara aklından başkanı aramak geçti. Yapması gereken tek şey, şu mili döndürmekti!

Başını içgüdüsel olarak aniden kaldırdığı anda kalbi artık atmaz oldu.

Her şey o kadar ani gelişmişti ki, onu görüp görmediğinden bile emin değildi. O şey her neyse geyik filan değildi. Stian

telefonunda başkanın numarasını tuşladı, ama parmakları öylesine şiddetli titriyordu ki, doğrusunu bulana kadar birçok kez yanlış numara girdi.

“Evet?”

“Acil direği ortada yok. Teleferiği kapatamıyorum.”

“Sigorta dolabı...”

“Kilitli, anahtar da kaybolmuş.”

Başkanın fısıltıyla bir küfür savurduğunu duydu. Sonra durumu kabullenmiş biçimde içini çektiğini... “Orada bekle. Geliyorum.”

“Gelirken ingilizanahtarı gibi bir şey getirin.”

Başkan “İngilizanahtarı gibi bir şey” diye tekrarlarlarken, duyduğu küçümseme hissini gizleme zahmetine bile girmemişti.

Stian başkanın göstereceği saygının, kayak şampiyonasından aldığınız dereceyle doğru orantılı olduğunu uzun zamandan beri biliyordu. Cep telefonunu cebine koyup karanlığa dikti gözlerini. İçeride ışık açıkken herkesin kendisini görebileceği dank etti kafasına; oysa o dışarıyı göremiyordu. Ayağa kalktı, kapıdan geri kalanı kapatıp ışığı söndürdü. Bekledi. Tepeindeki, yamaçtan gelen boş T-kollar teleferiğin sonuna gelip dönerken hızlanıyor, sonra yeniden yükselmeye başlıyordu.

Stian gözlerini kırptırdı.

Bunu neden daha önce düşünmemişti?

Konsolun üstündeki tüm kontrol düğmelerini döndürdü. Projektör aydınlanırken, hoparlörlerden Jay-Z’in “Empire State of Mind” parçası vadide bangır bangır çınladı. İşte böyle, diye geçirdi içinden, ama biraz daha iyi bir ortam...

Parmaklarıyla tempo tutarken bakışlarını bir kez daha mile çevirdi. Üst kısımda bir delik vardı. Ayağa kalkıp sigorta dolabının yanında duran teli aldı, ikiye katlayıp delikten geçirdi. Milin etrafından bir kez dolayıp dikkatle çekti. Gerçekten de işe yarayabilirdi bu. Bir kez daha, ama bu kez biraz

güçlü biçimde çekti teli. Tel sağlamdı, dayanıyordu. Şimdi iyice güçlü asıldı. Mil hareketlendi. Stian ani ve güçlü bir biçimde çekti teli.

Teleferik makinesinin sesi, uzun süren bir inlemenin ve sonunda duyulan tiz bir sesin ardından kesildi.

Stian “Gördün mü, aşağılık!” diye bağırdı.

Başkanı aramak ve işi hallettiğini söylemek için telefona gitti eli. Başkanın gecenin bu saatinde hoparlörlerden yüksek sesle rap müzik çalınmasını pek de onaylamayacağını bildiği için müziği kapattı.

Telefonun çalmasına kulak verdi. Şu an duyabildiği tek şey buydu; birden her şey sessizliğe gömülmüştü. Hadisene be adam, cevap ver şu telefona! Ve işte yine o hisle sarmalandığını hissetti. Yakınlarda birinin olduğu hissiyle... Birinin kendisini izlediği hissiyle...

Stian Barelli başını yavaşça kaldırdı.

Ve ensesinde bir soğukluğun yayıldığını hissetti; sanki taş kesilmişti, sanki baktığı yüz Medusa’nın yüzüydü. Ama gerçekte öyle değildi; bu, uzun, siyah deri palto giymiş bir adamın yüzüydü. Çılgın ifadeli gözleri, kenarlarından kan damlayan vampir ağzı vardı ve sanki havada süzülüyordu.

“Evet? Alo? Stian? Orada mısın? Stian?”

Ama Stian cevap vermedi. Ayağa kalkmış, bu sırada iskemleyi arkaya devirmiş, geri geri gidip duvara yapışmış, bu esnada Aralık Güzeli’ni duvardan koparmış ve yere düşmesine neden olmuştu.

Acil direğini de bulmuştu, bu arada. Direk T-kollardan birine bağlanmış adamın ağzından dışarı fırlamıştı.

Gunnar Hagen başını hafifçe yana eğmiş, önlerinde asılı duran cesede bakarken “Teleskide fırıl fırıl dönüyormuş, öyle mi?” diye sordu. Cesedin şeklinde bir gariplik vardı; balmu-

mundan bir figürmüş de yere doğru gerilmiş ve eriyormuş gibiydi.

Beate Lönn ayağını kara vurdu, başını kaldırıp teleferik hattının aydınlatılmış bölümünde, beyaz tulumlar içinde, neredeyse karla bir olmuş halde çalışan meslektaşlarına bakarken “Delikanlının bize söylediği buydu” dedi.

Hagen cevabını zaten bildiği bir soruyu soruyormuş edasıyla “Bir şey buldunuz mu?” dedi.

Beate “Hem de bir sürü” diye cevap verdi. “Dört yüz metre boyunca teleferiğin zirvesine, oradan da dört yüz metre geriye uzanan kan izleri bulduk.”

“Yani görünenin dışında demek istedim.”

“Otoparkta karda ayak izleri; kestirmeden doğrudan buraya gelmiş” dedi Beate. “Ayak izi kalıbı, kurbanın ayakkabısıyla örtüşüyor.”

“Buraya *ayakkabıyla* mı gelmiş?”

“Yürüyerek ve tek başına... Bundan başka hiç iz yoktu. Otoparkta kırmızı bir Golf var; sahibini araştırıyoruz.”

“Failin izine rastladınız mı?”

Beate o sırada elinde polis şeridi rulosuyla kendilerine doğru gelen Holm’a dönerek “Björn, sen ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Holm “Pek bir şey yok” dedi, nefes nefese. “Başka ayak izi göremedik. Ama bir sürü kayak izi var, tabii. Gözle görünen parmak izi, saç teli ya da kumaş parçasına da rastlamadık. Belki kürdanda buluruz.” Björn Holm ölmüş adamın ağzından dışarıya fırlamış direği işaret etti. “Yoksa tek ümidimiz patoloji...”

Gunnar Hagen paltosunun içinde titrediğini hissetti. “Daha şimdiden pek bir şey bulamayacağımızı biliyormuş gibi konuşuyorsun.”

Beate Lönn “Eh” dedi. Hagen’ın bildiği bir “Eh”ti bu; Harry Hole’un kötü haber vermeden önce kullandığı kelimeydi.

“DNA yok. Diğer olay yerinde de parmak izine rastlanmadı.”

Hagen havadan mı, yataktan kalkıp doğrudan buraya gelmiş olmasından mı, yoksa Krimteknisk’in başındaki kadının sözlerinden dolayı mı, titriyor, merak etti.

Kendini en kötüsüne hazırlayarak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Beate “Kim olduğunu biliyorum, demek istiyorum” dedi.

“Üstünde kimlik bulamadık demiştiniz sanıyordum.”

“Doğru. Ve onu tanımam biraz zaman aldı.”

“Senin mi? Yüzleri hiç unutmadığını sanıyordum.”

“İki yanağın da ezildiği durumlarda fusiform gyrus’un da aklı karışıyor. Ama ben eminim; bu Bertil Nilsen.”

“Kim o?”

“Seni bu yüzden aradım. O...” Beate Lönn derin bir nefes aldı. Hagen, sakın söyleme, diye geçirdi içinden.

Björn Holm “Polis” dedi.

“Nedre Eiker’deki karakolda çalışıyordu” dedi Beate. “Sen Cinayet Masası’na gelmeden önce bir cinayet işlenmişti. Nilsen vakanın Krokstadelva’dayken üstünde çalıştığı tecavüz vakasıyla benzerlikler taşıdığını düşünerek Kripos’la temasa geçmiş ve yardım etmek üzere Oslo’ya gelme teklifinde bulunmuştu.”

“Sonra?”

“Hiçbir sonuç alınamadı. Nilsen Oslo’ya geldi, ama sürecin işlemlerini geciktirmekten başka bir işe yaramadı bu. Adam veya adamlar asla yakalanamadı.”

Hagen başını salladı. “Şey neredeydi...?”

Beate “Burada” dedi. “Teleferik kulübesinde tecavüze uğramış ve vücudu parçalara ayrılmıştı. Vücudunun bir bölümünü buradaki gölde, diğer kısmını buranın bir kilometre güneyinde, kalanını da buranın tam tersi istikamette, yedi kilometre ötede Aurtjeen Gölü’nde bulduk. Olaya birden fazla kişinin karışmış olabileceğini düşünmemizin nedeni de buydu.”

“Peki, olayın ne zaman...?”

“... son olayla aynı günde...”

“Ne kadar zaman...?”

“Dokuz yıl önce.”

Bir telsiz cızırtısı duyuldu. Hagen, Björn Holm’un telsizi kulağına götürüp alçak bir sesle konuşmasını izledi. Polis telsizi yerine bıraktıktan sonra “Otoparktaki Golf Mira Nil-sen adına kayıtlıymış. Bertil Nilsen’in adresiyle aynı adres. Karısı olmalı.”

Hagen bir inilti eşliğinde nefesini verdi; inilti bir an ağzının dışında beyaz bayrak gibi asılı kaldı. “Bunu emniyet müdürüne bildirmem gerek” dedi. “Şimdilik öldürülen kızıdan söz etmeyin.”

“Basın nasılsa öğrenecek.”

“Biliyorum, emniyet müdürüne basının bir süre tahmin yürütmesine izin vermesi tavsiyesinde bulunacağım.”

“Akıllıca bir hamle” dedi Beate.

Hagen yüzünde bir an belirip kaybolan, teşekkür mahiyetinde bir gülümseme gönderdi kadına. Otoparkın bulunduğu dağ yamacına doğru şöyle bir bakarak yürümeye başladı. Cese bakıp bir kez daha titredi. “Bunun gibi uzun boylu bir adam gördüğümde aklıma kim geliyor, biliyor musunuz?”

Beate Lönn “Evet” dedi.

“Keşke o da burada olsaydı.”

Björn Holm “O uzun boylu ve zayıf değildi ki” dedi.

Diğer ikisi ona doğru döndüler. “Ama Harry...”

Holm başıyla teldeki adamı işaret ederken “Ben bu adamı kastettim” dedi. “Nilsen. Bir gecede boy atmış. Vücuduna dokunsanıza; pelte gibi... Aynı şeyi çok yüksekten düşmüş ve vücutlarındaki tüm kemikleri kırılmış insanlarda da görmüştüm. İskelet kırıldığında vücudun tutunacak bir çerçevesi de kalmıyor ve et, ölüm katılığı devreye girene dek yerçekiminin etkisine giriyor. Ne garip değil mi?”

Sessizce cesede baktılar. Sonra Hagen arkasını dönüp ayrıldı yanlarından.

“Fazla mı geldi bu bilgi?” diye sordu Björn Holm.

Beate “Azıcık gereksiz sanırım” dedi. “Ve ben de onun burada olmasını isterdim.”

Björn Holm “Sence döner mi?” diye sordu.

Beate başını iki yana salladı. Björn Holm bu cevabın, sorusuna mı yoksa tüm bu yaşananlara mı verildiğini anlayamadı. Arkasını döndüğünde gözü ormanın kenarında sallanan ladin ağacı dalına takıldı. Bir kuşun tüyler ürpertici çılgınlığı sessizliği doldurdu sonra.

II

Truls Berntsen dondurucu soğuk sokaktan nemli sıcak ortama adımını atarken, kapının üstündeki zil öfkeyle tıngırdadı. Havada çürümüş saç ve saç losyonu kokusu vardı.

Truls'un, saç kesimini başka bir berberde yaptırdığına emin olduğu parlak saçlı genç bir adam "Düzelteyim mi?" dedi.

Truls omzunun üstündeki karları silkelerken "İki yüze, değil mi?" diye sordu. Sözden dönmenin ayıydı, mart. Başparmağıyla omzunun üstünden dışarıdaki tabelayı işaret etti. Erkekler 200. Çocuklar 85. Emekliler 75... Truls daha önce insanların buraya köpeklerini getirdiklerini görmüştü.

Berber onu salonun boştaki iki koltuğundan birine yönlendirirken, Pakistan aksanıyla "Her zamanki gibi ahbap" dedi. Üçüncü koltukta Truls'un anında Arap olarak sınıflandırdığı bir adam oturuyordu. Alnına sıvanmış gibi görünen perçemlerinin altında kapkara terörist gözleri vardı adamın. Aynada Truls'un gözleriyle buluştuğunda korkuyla başka yöne çevrilen gözleri... Adam belki domuz pastırması kokusunu almış, belki de polis bakışını tanımıştı. Ne olursa olsun adam belki de Brugata'da uyuşturucu satıcılarından biriydi. Sadece esrar satanlardan... Araplar daha sert uyuşturucu satmaktan kaçınırlardı. Kuran speed ve eroini, domuz pirzolasıyla bir tutuyordu belki de, kim bilir? Adam belki de pezevenkti; boynundaki altın kolye fazlasıyla o havayı veriyordu

Sessizce cesede baktılar. Sonra Hagen arkasını dönüp ayrıldı yanlarından.

“Fazla mı geldi bu bilgi?” diye sordu Björn Holm.

Beate “Azıcık gereksiz sanırım” dedi. “Ve ben de onun burada olmasını isterdim.”

Björn Holm “Sence döner mi?” diye sordu.

Beate başını iki yana salladı. Björn Holm bu cevabın, sorusuna mı yoksa tüm bu yaşananlara mı verildiğini anlayamadı. Arkasını döndüğünde gözü ormanın kenarında sallanan ladin ağacı dalına takıldı. Bir kuşun tüyler ürpertici çılgılığı sessizliği doldurdu sonra.

II

Truls Berntsen dondurucu soğuk sokaktan nemli sıcak ortama adımını atarken, kapının üstündeki zil öfkeyle tıngırdadı. Havada çürümüş saç ve saç losyonu kokusu vardı.

Truls'un, saç kesimini başka bir berberde yaptırdığına emin olduğu parlak saçlı genç bir adam "Düzelteyim mi?" dedi.

Truls omzunun üstündeki karları silkelerken "İki yüze, değil mi?" diye sordu. Sözden dönmenin ayıydı, mart. Başparmağıyla omzunun üstünden dışarıdaki tabelayı işaret etti. Erkekler 200. Çocuklar 85. Emekliler 75... Truls daha önce insanların buraya köpeklerini getirdiklerini görmüştü.

Berber onu salonun boştaki iki koltuğundan birine yönlendirirken, Pakistan aksanıyla "Her zamanki gibi ahbap" dedi. Üçüncü koltukta Truls'un anında Arap olarak sınıflandırdığı bir adam oturuyordu. Alnına sıvanmış gibi görünen perçemlerinin altında kapkara terörist gözleri vardı adamın. Aynada Truls'un gözleriyle buluştuğunda korkuyla başka yöne çevrilen gözleri... Adam belki domuz pastırması kokusunu almış, belki de polis bakışını tanımıştı. Ne olursa olsun adam belki de Brugata'da uyuşturucu satıcılarından biriydi. Sadece esrar satanlardan... Araplar daha sert uyuşturucu satmaktan kaçınırlardı. Kuran speed ve eroini, domuz pirzolasıyla bir tutuyordu belki de, kim bilir? Adam belki de pezevenkti; boynundaki altın kolye fazlasıyla o havayı veriyordu

ona. Ama önemsiz, küçük işler peşinde olan bir pezevenk... Truls önemli tiplerin hepsinin simasını bilirdi.

Sıra bebek önlüğündeydi.

“Saçlar uzamış ahbap.”

Truls bir Pakistanlının kendisine “ahbap” diye hitap etmesinden hiç hazzetmiyordu, özellikle de nonoş Pakistanlının; özellikle de ve özellikle de kendisine birazdan dokunacak olan nonoş Pakistanlının... Ama bu önemsiz tiplerin iyi tarafı, en azından kalçalarını omzunuza dayamamaları, başlarını eğmemeleri, ellerini saçlarınızda gezdirmemeleri, aynada gözlerinizin içine bakarak saçınızı öyle mi, böyle mi istediğinizi sormalarıydı. Hemen işe koyulurlardı; yağlı saçlarınızı yıkatıp yıkatmak istemeyeceğinizi sormazlar, sadece spreyle su sıkarlar, vereceğiniz herhangi bir talimatı duymazlıktan gelerek Avustralya koyun kırpma şampiyonasında yarışır gibi makas ve tarakla hemen saçınızı kesmeye başlarlardı.

Truls aynanın altındaki rafta duran gazetenin ön sayfasına baktı. Hep aynı nakarattı; polis katilinin, cinayetleri hangi nedenlerden işlediğini sorguluyorlardı hâlâ. Tahminlerin büyük bölümü, polisten nefret eden bir deli ile aşırı uç anarşist üzerinde yoğunlaşmıştı. Bazıları yabancı terörist iddiasını ortaya atıyordu, ama teröristler başarılı bir eylemin ardından suçu üstlenirlerdi genellikle, oysa bu olayda kimse çıkmamıştı ortaya. İki cinayetin birbiriyle bağlantılı olduğuna dair kimsenin şüphesi yoktu; tarihler ve olay yerleri de bunu doğrular nitelikteydi. Polis bir süre hem Vennesla, hem de Nilsen’in tutukladığı, sorguladığı veya bir şekilde damarına bastığı suçluları araştırmış, ama hiçbir bağlantı bulamamıştı. Bir ara Vennesla cinayetini bir kişinin tutuklama, kıskançlık krizi, miras veya sık rastlanan diğer başka bir nedenden ötürü intikam almak üzere işlediği varsayımı üzerinde durulmuştu. Nilsen cinayetinin ise başka biri tarafından farklı bir güdüyle işlendiği, ama söz konusu katilin akıllı

davranarak polisi yanlış yola sevk etmek, cinayetlerin bir seri katilin işi olduğu havasını vermek ve aşikâr yerlere bakmasını engellemek için Vennesla cinayetini kopya etmiş olabileceğini düşünmüşlerdi. Ama sonra polis tam olarak bunu yapmış, yani söz konusu iki cinayetin birbirlerinden farklı iki cinayet olabileceğinden yola çıkarak, aşikâr yerleri araştırmış, ama bundan da bir sonuç alamamıştı.

Yani polis başladığı yere dönmüştü. Bir polis katili... Ve basın her zaman yaptığı şeyi yaparak vıdı vıdı etmeyi sürdürmüştü: polis içlerinden birini öldüren adamı neden yakalayamıyordu?

Truls başlıkları gördüğünde içi hem tatmin duygusu, hem de öfkeyle doldu. Mikael Noel ve Yeni Yıl gelene dek basının cinayetleri unutup başka bir şeye konsantre olacağını ve polise huzur içinde çalışma imkânı tanıyacağını ummuştu muhtemelen. Ona kasabanın yeni, seksi şerifi, harika çocuğu, şehrin koruyucusu olmaya devam etme izni vereceğini ümit etmişti. Başarısızlığa uğrayan, işi yüzüne gözüne bulaştıran, yanıp sönen kameraların önünde kaybedenlere, beceriksiz Norveçlilere özgü o yüz ifadesiyle oturacağını düşünmemişti, hiç kuşkusuz.

Truls'un gazeteleri didik didik etmesine gerek yoktu, çünkü evde hepsini okumuş, Mikael'in araştırmanın geldiği nokta itibarıyla yaptığı hüzünlü açıklamaya kahkahalarla gülmüştü: "An itibarıyla bir şey söylemenin mümkün olmadığı...", "Ellerinde konuyla ilgili herhangi bir istihbaratın bulunmadığı..." Bunlar basını yönetme konusunda Polis Koleji'nde okutulan ve gazetecilere, "yorum yok" sözünden gına geldiği için polis memurlarına buna benzer daha kapsamlı cümleler kurmaları gerektiğini söyleyen ve sıfat kullanmaktan kaçınmalarını öğütleyen, Bjerknes ve Hoff Johansen'in yazdığı *Araştırma Yöntemleri* adlı kitabından doğrudan alınmış cümlelerdi.

Truls Mikael'in yüzünde çaresizliğin izlerini görmek üzere dikkatle bakmıştı fotoğrafına; Manglerud'daki koca adamların şımarık yeni yetmenin çenesini kapatma zamanının geldiğine karar verdiklerinde ve yardıma –Truls'un yardımına– ihtiyacı olduğunda takındığı o ifade vardı yüzünde. Ve Truls burada devreye girerdi tabii. Eve morarmış gözlerle, şişmiş dudaklarla dönen o olurdu, Mikael değil. Hayır, o, güzel yüzünü feda edemezdi; Ulla için saklamalıydı.

Truls "Fazla kesme" dedi. Aynadan saçlarının solgun, hafif öne çıkık alnından aşağıya düşmesini izledi. Çıkık alnı ve dişlek görüntüsü, sık sık, insanların onun aptal olduğunu sanmasına yol açıyordu. Ki bu da zaman zaman bir avantaj oluyordu onun için. Zaman zaman... Gözlerini kapattı. Mikael'in basın toplantısında çekilen fotoğraflarda yüz ifadesinin gerçekten de çaresizliği mi yansıttığını, yoksa kendisi o ifadeyi görmek istediği için mi öyle algıladığını anlamaya çalıştı.

Geçici olarak işten uzaklaştırma. Uzaklaştırma. İşten çıkarma.

Maaşını hâlâ alıyordu. Mikael ondan özür dilemişti. Elini omzuna dayayıp bunun herkesin iyiliğine olacağını söylemişti. Truls'un iyiliğine de tabii. Kurul, parayı alan polisin, paranın hesabını verip vermeyeceğine bakıp ona göre bir karara varacaktı, en iyisi o zamana kadar beklemektir. Mikael Truls'un zamanında aldığı bazı ödeneklere dokunulmamasını bile garanti altına almıştı. Yani ucuz berberlere gitmek zorunda değildi; her zaman geldiği bir yerdi burası, ama şimdilerde daha da çok seviyordu burayı. Yan koltukta oturan Arap'la birebir aynı saç tıraşı yaptırmaktan hoşlanıyordu; terörist stili saç modelini...

"Neye gülüyorsun ahbap?"

Truls kendi homurtulu nahoş kahkahasını duyduğu anda birden durdu. Ona Beavis takma adının verilmesine neden olan kahkahasını... Hayır, o takma adı Mikael vermişti ona.

Bir okul partisinde, partiye katılan herkes Truls Berntsen'in görünüşü ve sesiyle gerçekten de MTV'nin çizgi film karakterine benzediğini fark etmiş ve pek eğlenmişti! Ulla da o gün orada mıydı? Yoksa Mikael kolunu başka bir kıza mı dolamıştı? Yumuşak ifadeli gözleri, beyaz süveteri ile Ulla bir pazar günü Bryn'de Kawasaki'lerin gürültüsünü bastırmak için o ince, uzun parmaklarını Truls'un boynuna dolayıp onu kendisine doğru çekmiş ve kulağına bağırmıştı. Ama istediği tek şey Mikael'in nerde olduğunu öğrenmekti. Elinin sıcaklığı Truls'un hafızasından hâlâ silinmemişti; o sıcaklık Truls'u eritmiş, otoyolda köprüden geçerken ve sonra, sabah güneşinin altında, dizlerinin bağının çözülmesine neden olmuştu adeta. Ulla'nın nefesi kulağında ve yanaklarındayken, duyuları fazla mesai yapıyordu. Çevresi motosikletlerden gelen benzin, egzoz ve yanık lastiğin keskin kokusuyla sarılıyken bile Ulla'nın diş macununun markasını tanımış, dudak parlaticısının çilek tadında olduğunu ve süveterinin Milo'yla yıkandığını anlamıştı. Mikael'in onu öptüğünü, ona sahip olduğunu da... Yoksa tüm bunları hayal mi etmişti? Mikael'in nerede olduğu sorusuna bilmediği yönünde cevap verdiğini kesinlikle hatırlıyordu, ama bal gibi biliyordu işte. Ulla'ya onun nerede olduğunu söylemek istemişti aslında. Ulla'nın gözlerindeki o yumuşaklığı, saflığı, masumiyeti ve toyluğu çiğnemek, ezmek geçmişti içinden... Mikael'i ezmek istemişti.

Ama bunu yapmamıştı elbette.

Neden böyle davransaydı ki? Mikael onun kankası, biricik arkadaşıydı. Mikael'in Angelica'nın evinde olduğunu Ulla'ya söylemekle eline ne geçecekti zaten? Ulla istediği her erkeği elde edebilirdi ve onu, Truls'u istemiyordu. Ulla Mikael'le olduğu sürece, en azından kadının yakınlarında olma imkânını elde edecekti. Fırsatı vardı, ama gerekçesi yoktu.

O zamanlar tabii...

“Bu işini görür mü ahbap?”

Truls nonoşun tuttuğu plastik aynadan ensesine baktı.

Terörist stili kesilmişti saçları. Canlı bomba stili... Ayağa kalktı, el temasından kaçınmak için gazetenin üstüne 200 kronluk bir banknot attı. Baharın geleceğinin hâlâ bir dedikodudan öteye gitmediği mart gününe adımını attı. Polis merkezine şöyle bir baktı. Grönland metro istasyonuna doğru yürümeye başladı. Saç tıraşı dokuz buçuk dakika sürmüştü. Başını kaldırıp adımlarını hızlandırdı. Bitirmesi gereken bir işi yoktu; yapacak hiçbir şeyi yoktu ya... Ah, evet vardı aslında. Ama çok fazla çalışmasını gerektiren bir iş değildi; zaten her zamanki kaynaklarına sahipti; plan yapacak zamana, nefrete, her şeyi kaybetme kararlılığına... Asya gıda dükkânlarından birinin vitrinine baktı ve sonunda yeni tıraş olmuş haliyle neye benzediğini tam olarak anladı.

Gunnar Hagen Emniyet Müdürü'nün masasının üstündeki duvar kâğıdına ve boş iskemleye baktı. Çok uzun zamandır duvarda asılı olan fotoğraflardan geriye kalan koyu izlere odaklandı. Orada eski emniyet müdürlerinin fotoğrafları vardı; belki de ilham kaynağı olsun diye asılmıştı duvara, ama Mikael Bellman onlarsız da idare ederdi kesinlikle. Haleflerine dik dik bakan, sorgu dolu bakışları olmaksızın da yapabilirdi işini.

Hagen iskemlenin kolçağında parmaklarıyla tempo tutmak istese de yapamadı, çünkü kolçak yoktu. Bellman iskemleleri bile değiştirmişti. Sert, alçak ve ahşap olanlarıyla...

Hagen makama çağrılmıştı. Girişteki yardımcı onu odaya götürmüştü, Emniyet Müdürü'nün birazdan geleceğini söylemişti.

Kapı açıldı.

“Geldin demek!” Bellman masasının etrafından dolaşarak iskemleye bıraktı kendini. Ellerini ensesinde kenetledi sonra.

“Yeni bir haber var mı?”

Hagen öksürdü. Bellman yeni bir haber olmadığını biliyordu pekâlâ; Hagen iki cinayet vakasıyla alakalı olarak en ufak bir gelişmeyi dahi bildirmek yönünde emir almıştı çünkü. Ancak yine de soruya cevap verdi, birbirlerinden bağımsız olarak yürütülen soruşturmalarda herhangi bir ipucu elde edemediklerini, cinayetler arasında görünenin, yani iki kurbanın da daha önce soruşturdukları faili meçhul cinayetlerin olay yerlerinde ölü bulunmuş polisler olması dışında, yeni bir olguya rastlamadıklarını açıkladı.

Bellman Hagen’ın açıklamasının ortasında ayağa kalktı, sırtı ona dönük halde pencerenin kenarında durdu. Topukları üzerinde sallanmaya başladı, sözünü kesmeden önce bir süre onu dinliyormuş gibi yaptı.

“Hagen, bu meseleyi halletmek zorundasın.”

Gunnar Hagen durdu. Bellman’ın devam etmesini bekledi.

Bellman ona doğru döndü. Yüzündeki beyaz beneklerin çevresi kızarmıştı.

“Ve ben masum polisler öldürülürken, senin Rikshospital’deki hastanın kapısına yirmi dört saat polis dikme kararını sorgulamak zorundayım. Herkesin mesaisini bu soruşturmalara vermesi gerekmiyor mu?”

Hagen şaşkınlık içinde Bellman’a baktı. “Oradakiler benim elemanlarım değil ki; Şehir Merkezi Polis Karakolu elemanlarıyla, staj yapan polis adayları. Mikael, soruşturmanın bu anlamda sekteye uğradığını hiç düşünmüyorum.”

Bellman “Öyle mi?” dedi. “Bense bu kararını gözden geçirmeni isteyeceğim. Aradan onca zaman geçtikten sonra hastanın öldürülme tehlikesi olduğunu düşünmüyorum. Onun asla tanıklık edemeyeceğini biliyorlardır.”

“Doktorlar iyileşme yönünde işaretler aldıklarını söylüyorlar.”

“O vakanın hiçbir önceliği kalmadı artık.” Emniyet Müdürü’nün cevabı telaşlı, neredeyse öfkeliydi. Sonra derin bir nefes alarak cazibesini konuşturdu. “Ama o kapıya koruma dikmek senin kararındı. Ben bu işe bulaşmak istemiyorum, anlaşıldı mı?” Gülümsedi.

Hagen’ın dilinin ucuna kadar geldi, hayır demek, ama kendine engel olmayı başardı ve Mikael Bellman’ın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışırken hafifçe salladı başını.

Bellman “Güzel” dedikten sonra toplantının bittiğini anlatmak istercesine ellerini cıvrıttı. Hagen ayağa kalkacaktı, ama geldiğindeki gibi şaşkın, ne yapacağını bilmez haldeydi ve yerinden kımıldamadı.

“Başka bir yöntem denemeyi düşünüyoruz.”

“Ah, öyle mi?”

Hagen “Evet” dedi. “Soruşturma birimlerini daha küçük birkaç birime bölmeyi planlıyoruz.”

“Neden?”

“Farklı fikirlere daha çok yer açmak için. Büyük grupların belli bir beceriye sahip olduklarını söylemek mümkün, tamam, ama kalıpların dışında düşünmeye müsait ortamlar değil.”

“Ve biz... kalıpların dışında düşünmeliyiz, öyle mi?”

Hagen alaycılığı duymazlıktan geldi. “Fasit daire içinde dolanıp duruyor, ayrıntılar içinde boğuşmaktan büyük resmi göremiyoruz.”

Emniyet Müdürü’nü şöyle bir inceledi. Bellman eski bir dedektif olarak senaryoyu çok iyi biliyordu aslında; tekdüzelikte sıkışıp kalmış bir grupta varsayımlar katı gerçeklere dönüşür, alternatif hipotezler görünmez olur. Yine de başını iki yana salladı Bellman.

“Küçük gruplarda vakayı bir uçtan diğer uca görme yeteneğini kaybedersin Hagen. Sorumluluk çok küçük parçalara bölünür, sürekli bir başkasının yoluna çıkarsın, aynı şeyi

tekrarlar durusun. Oysa iyi organize olmuş, büyük, tek bir grup her zaman en iyisidir. En azından güçlü, kararlı bir lidere sahip olduğu sürece...”

Hagen öfkeden gıcırdattığı azıdışlerinin engebeli yüzeyini hissederken, Bellman’ın kinayesinin yarattığı etkinin yüzünden belli olmamasını umdu.

“Ama...”

“Lider yöntem değiştirmeye başladığında, bu durum hemen çaresizlik ve başarısızlığın kabulü olarak yorumlanır.”

“İyi de biz *başarısız* olduk Mikael. Mart ayındayız, yani başlangıçtaki cinayetin üstünden altı ay geçti.”

“Hagen, başarısız bir liderin peşinden kimse gitmez.”

“Meslektaşlarım ne aptal, ne de kör. Çıkmazda olduğumuz farkındalar. Farkında oldukları bir başka şey de, iyi liderlerin yöntem değiştirme yeteneğine sahip olmaları gerektiğidir.”

“İyi liderler ekiplerine ilham vermeyi bilir.”

Hagen yutkundu. Söylemek istediklerini de yuttu, bu arada. Bellman sapanla oynarken, kendisinin askeri akademide liderlik dersi verdiğini; Bellman astlarına ilham vermek konusunda o kadar iyiye, kendisine, Gunnar Hagen’a neden o ilhamı vermediğini söyleyecekti aslında. Diğer yandan Mikael Bellman’ı en çok sinirlendireceğini bildiği sözleri yutamayacak kadar yorgundu ve hayal kırıklığına uğramıştı.

“Hatırlarsan, Harry Hole’un liderliğindeki bağımsız grupla oldukça başarılı işler çıkarmıştık. Ustaoset cinayetleri başka türlü asla çözülemezdi eğer...”

“Hagen beni duyduğunu sanıyorum. Şu aşamada soruşturmanın yönetilmesiyle ilgili değişiklik yapmayı düşünebilirim. Yönetim astlarının gelişiminden sorumludur ve şu an yeterince sonuç odaklıymış gibi bir görüntü vermiyor. Başka bir şey yoksa birkaç dakika içinde katılmam gereken bir toplantı var.”

Hagen kulaklarına inanamadı. Bacaklarındaki kan dolaşımını alçak, dar iskemlede oturduğu o kısa sürede durmuşçasına yalpalayarak ayağa kalktı ve sendeleyerek kapıya yürüdü.

Bellman arkasından “Bu arada” derken, Hagen onun esnemesini bastırıldığını duydu, “Gusto Hanssen vakasında yeni bir gelişme var mı?”

Hagen Bellman, bacağının tersine kan damarlarının büyük bir baskı altında olduğu yüzünü görmesin diye sırtı ona dönük, sesi öfkeden titrerken “Dediğin gibi, o vakanın artık bir önceliği kalmadı” dedi.

Mikael Bellman kapı kapanana dek bekledi ve Hagen’ın girişte sekreterine veda ettiğini duydu. Sonra yüksek arkalı deri koltuğa bıraktı kendini. Hagen’ı polis cinayetleriyle ilgili olarak sorgulamak amacıyla çağırtmamıştı ve Hagen’in bunu fark etmiş olmasından şüpheleniyordu. Hagen’la görüşmek istemesinin nedeni, Isabelle Sköyen’den bir saat önce gelen telefondur. Kadın faili bulunamamış bu cinayetlerin, her ikisini de nasıl beceriksiz ve âciz gösterdiği konusunda dır dır edip durmuş, kendisinin ondan farklı olarak seçmenlerin onayını alması gerektiğini vurgulamıştı. Mikael tek taraflı bu konuşmaya aralara serpiştirdiği *hımm*’lar, ‘aa, öyle mi?’lerle katkıda bulunur ve konuşması bitse de telefonu kapatsam diye düşünürken, Isabelle bombayı patlatmıştı.

“Seninki komadan çıkıyormuş.”

Bellman başı ellerinin arasında, dirseklerini masaya dayadı. Masanın parlak verniğine dikti gözünü; yüz hatlarının bulanık bir yansımasını görüyordu orada. Kadınlar onun yakışıklı olduğunu düşünüyorlardı. Isabelle onu seçmesinin nedeninin bu olduğunu, çekici erkeklerden hoşlandığını açık seçik söylemişti. Isabelle Gusto’yla bu nedenle yatmıştı; adam Elvis’in kopyasıydı adeta. İnsanlar erkeklerin yakışıklılığını

sık sık yanlış yorumluyorlardı. Mikael Kriptos'ta çalışan memuru düşündü; adam ona asılmış, onu öpmek istemişti. Mikael Isabelle'i düşündü. Ve Gusto'yu. Onları birlikte hayal etti. Üçünü birlikte... Birden ayağa fırlayıp pencereye gitti.

Ok yaydan çıkmıştı. Isabelle aynen bu ifadeyi kullanmıştı. *Ok yaydan çıktı.* Mikael'in yapması gereken tek şey beklemektir. Artık sakinleşmesi gerekiyordu, çevresindeki dünyaya karşı daha duyarlı olmalıydı. Madem öyle, bıçağı neden Hagen'in böğrüne saplamıştı? Kıvrınmasını seyretmek için mi? Masadaki yansımada gördüğüne benzer, işkence çeken bir başka yüz görmek için mi? Ama yakında her şey sona erecekti. Her şey Isabelle'in elindeydi şimdi. Ve yapılması gereken yapıldığında hayatlarına eskisi gibi devam edecekler, Asayev'i, Gusto'yu ve herkesin hakkında konuştuğu adam Harry Hole'u unutabileceklerdi. Er veya geç her şey unutulmuş olacaktı; zamanla, bu polis cinayetleri bile...

Mikael Bellman istediği şeyin gerçekten bu olup olmadığını sınamak istedi. Ama sonra vazgeçti; istediği şeyin bu olduğunu biliyordu.

Stale Aune soluk aldı. Terapinin, bir karara varması gerektiği, dönüm noktalarından biriydi bu. Ve Stale bir karara vardı.

“Cinselliğinle alakalı olarak, çözülmemiş, tereddütlü bir nokta var.”

Hasta ona baktı. Dudaklarını sıkı sıkıya kenetlemiş, gözlerini kısmıştı. İnce ellerinin anormal sayılacak kadar uzun parmakları havaya kalktı, ince çizgili ceketinin üstündeki kravatının düğümünü düzeltecekmiş gibi hareketlense de, öyle yapmadı. Stale bu hareketi daha önce de birkaç kez fark etmişti; ona dürtünün etkisiyle yapılan, alışkanlık haline gelmiş bir hareketten kurtulmayı başarmış, kesinlikle yorumlanabilir olsa da istem dışı olarak elini her an bir şey yapacakmış gibi hazırlayıp sonra vazgeçen hastalarını hatırlatmıştı. Tıpkı bir yara izi, ya da topallama gibi. Bir yanı gibi. Hiçbir şeyin kendi bütünlüğü içinde kaybolmayacağını, her şeyin bir şekilde, bir yerde bir iz bırakacağını hatırlatan bir şey... Tıpkı çocukluk gibi. Tanıdığın insanlar gibi. Yediğin ve katlanamadığın, ihtiras duyduğun bir şey gibi... Hücresel bellek.

Hastanın eli kucağına düştü. Boğazını temizledi; gergin ve metalik bir ses çıkardı sonra. “Kahretsin, ne demek istiyorsun? Freud saçmalığına mı başlıyoruz şimdi?”

Stale adama baktı. Kısa bir süre önce televizyonda, polis insanların duygusal yaşamlarını yorumladığı bir suç dizisi izlemişti. Beden dilinde bir sorun yoktu, ama insanları ele veren şey sesleri oluyordu. Ses telleri ve boğazdaki kaslar öylesine iyi akort edilmişti ki tanımlanamayan kelimeler şeklinde ses dalgaları yaratabiliyorlardı. Stale polis akademisinde ders verirken, bu durumun kendi içinde bir mucize olduğunu vurgulamıştı hep. Ve bundan da hassas bir başka organdan, insan kulağından söz etmişti. İnsan kulağı sadece ses dalgalarının şifresini ünlü ve ünsüz harfler olarak çözmekle kalmıyor, konuşan kişinin vücut ısını, gerginlik düzeyini ve duygularını da ifşa ediyordu. Mülakatlarda izlemekten daha önemli olan dinlemektir. Ses perdesinde minik bir yükselme ya da belli belirsiz hissedilen bir titreme, göğüste kavuşturulan kollardan, sıkılan yumruklardan, gözbebeğinin irileşmesinden daha anlamlıydı. Ancak yeni akım psikologların büyük önem atfettiği tüm bu faktörler Stale'nin tecrübelerine göre sık sık karıştırılıyor ve dedektifleri yanlış yönlendiriyordu. Bu hastanın, önünde küfür ettiği doğrudu, ama Stale'nin kulak zarındaki baskı ona, hastanın diken üstünde ve öfkeli olduğunu söylüyordu. Normalde bu durum tecrübeli bir psikologu korkutmazdı. Tam tersine; güçlü duygular, terapide kısa bir süre sonra önemli bir yol kat edileceğine dair bir işaret sayılırdı: Ancak bu hastayla alakalı sorun, olayların yanlış silsilede cereyan etmiş olmasıydı. Aylardır devam eden düzenli seanslara rağmen, Stale hastayla bir bağlantı kuramamıştı, aralarında yakınlık yoktu, güven tesis edilememişti. Aslına bakılırsa seanslar öylesine verimsizdi ki, Stale'nin aklından tedaviyi sonlandırmayı teklif etmek ve hastayı başka bir meslektaşına yönlendirmek geçmişti. Öfke, güvenli bir başka ortamda iyiydi, ama bu vakada hastanın kendisini daha da kapaması, kendisine daha da derin bir siper kazması anlamına gelebilirdi.

Stale içini çekti. Belli ki yanlış bir karar vermişti, ama artık çok geçti ve o da devam etmeye karar verdi.

“Paul” dedi. Yüz gerdirmenin belirtisi olan dikkatle yolunmuş kaşlar ve çene altındaki iki küçük yara izi, Stale’nin adamı ilk terapi seansının on dakikası içinde kategorize etmesine imkân vermişti. “Bastırılmış eşcinsellik, bizimki gibi görünürde hoşgörölü bir toplumda bile çok normaldir.” Aune vereceği tepkiyi görmek için dikkatle inceledi hastasını. “Polise danışmanlık yapıyorum; memurlardan biri bana, özel hayatında homoseksüelliğe açık olduğunu, ama iş hayatında bu durumu açığa vurmasının mümkün olmadığını, uygun görülmeyecek bu davranışı yüzünden dışlanacağını söyledi. Ona bu konuda bu kadar emin misin, diye sordum. Baskı, genellikle kendi kendimize birtakım beklentiler dayatmamızla ve çevremizdekilerin beklentilerine kendimizce yorum getirmemizle sonuçlanır. Bu durum özellikle en yakın arkadaşlarımız ve meslektaşlarımız için geçerlidir.”

Stale durdu.

Hastanın gözbebeklerinde irileşme, ten renginde bir değişim, göz temasından kaçma gibi bir durum fark etmemiş, kaçamak vücut dili gibi bir şeye şahit olmamıştı. Tam tersine, adamın ince dudaklarında küçümseyici bir gülümseme belirmişti. Stale Aune o an kendi yanaklarının hafifçe kızardığını hissetti ve şaşırdı. Tanrım, bu hastadan nefret ediyorum, dedi, kendi kendine. Bu işten nefret ediyorum.

Paul “O polis” dedi, “verdiğin öğüdü dinledi mi?”

Stale saate bakmadan “Zamanımız doldu” dedi.

“Aune, merak ediyorum.”

“Ama ben gizlilik yemini ettim.”

“O zaman ona X diyelim. Yüz ifadenden anladığım kadarıyla sorudan hoşlanmadın.” Paul gülümsedi. “Öğüdünü dinledi, ama ortaya olumsuz bir sonuç çıktı, öyle mi?”

Aune içini çekti. “X çok ileri gitti, durumu yanlış anlayıp tuvalette bir meslektaşını öpmeye çalıştı. Ve uygun olmayan bu davranışı yüzünden dışlandı. Burada önemli olan nokta, aslında işlerin iyiye *gidebileceği*ydi. Bir sonraki görüşmemize kadar bu konu hakkında biraz kafa yorar mısın?”

“İyi de ben homo değilim ki.” Paul elini boğazına doğru kaldırıp indirdi.

Stale Aune hafifçe salladı başını. “Haftaya aynı saatte, tamam mı?”

“Bilmiyorum. Durumumda bir iyileşme olmuyor, öyle değil mi?”

Stale “Yavaş gidiyoruz, ama bu ilerleme kaydetmiyoruz anlamına gelmiyor” dedi. Cevap, hastanın elini kravatına atmasına benzer şekilde adeta otomatik bir biçimde gelmişti.

“Evet, bunu daha önce de birkaç kez söylemiştin” dedi Paul. “Ama ben paramı boşuna harcıyormuş gibi hissediyorum. Sen de kahrolası seri katili ve tecavüzcüyü bir türlü yakalayamayan o dedektifler kadar işe yaramaz bir adamsın...” Stale şaşkınlık içinde hastanın sesinin gittikçe alçaldığını ve duyulmaz hale geldiğini fark etti. Sesi ve beden dili, gerçekte söylediği şeyden oldukça farklı bir başka şey anlatıyordu. Stale’nin beyni otomatik pilota bağlanmış gibi, hastanın neden özellikle bu örneği kullanmış olabileceğini analiz etmeye başladı. Ama cevap öylesine aşikârdı ki, derinlemesine bir araştırma yapmasına gerek yoktu. O gazeteler sonbahardan beri Stale’nin masasında duruyordu ve her zaman polis cinayetleri haberinin olduğu sayfa açıktı.

Stale Aune “Paul, seri katilleri yakalamak o kadar kolay bir iş değildir” dedi. “Seri katiller hakkında biraz bilgim var, aslına bakarsan o konuda uzman olduğumu söyleyebilirim. Tıpkı bu konuda olduğu gibi... Ama terapiyi sonlandırmak ya da başka bir meslektaşımın yardım almak istiyorsan, senin bileceğin bir iş. Sana yardımcı olabilecek, yetenekli birçok psikolog tanıyorum.”

“Stale, benden kurtulmayı mı çalışıyorsun?” Paul başının hafifçe yana eğmişti, renksiz kirpikli gözkapakları kapanmış, gülümsemesi şimdi tüm yüzüne yayılmıştı. Stale bu yapmacık gülümsemenin, homoseksüellik teorisine karşı verdiği bir tepki mi, yoksa Paul’un gerçek benliğini bir anlığına sergilemesi mi olduğunu anlayamadı. Belki de ikisi birdendi.

Stale yanlış anlaşılmadığını bilse de “Lütfen yanlış anlama” dedi. Bu adamdan kurtulmak istiyordu, ama profesyonel terapistler zor hastaları kapı dışı etmezler, dişlerini biraz daha sıkarlardı, öyle değil mi? Papyonunu düzeltti. “Seni tedavi etmek isterim, ama birbirimize güvenmemiz şart. Ve şu an için böyle bir...”

“Stale, sadece kötü bir gün geçiriyorum.” Paul kendini savunurcasına ellerini iki yana açtı. “Özür dilerim. İşinde iyi olduğunu biliyorum. Seri cinayetler konusunda Cinayet Masası ile birlikte çalışmıştın, değil mi? Olay yerlerine beş köşeli yıldız çizen adamın yakalanmasına yardım etmiştin. Sen ve o müfettiş.”

Stale ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini ilikleyen hastayı inceledi.

“Evet, benim için fazla bile iyisin. Haftaya görüşürüz. Bu arada ben homo muyum, değil miyim, o konu hakkında düşüneceğim biraz.”

Stale ayağa kalkmadı. Paul’un koridorda asansörü beklerken kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordu. Kulağına tanıdık gelen bir melodiydi bu.

Paul’un söylediği sözlerde gerçekten de bir şeyler vardı. “Seri cinayetler” ifadesini kullanmıştı ki bu, daha yaygın “seri ölümler” terimine kıyasla polisin kullanmayı tercih ettiği bir ifadeydi. Harry Hole’a müfettiş olarak hitap etmişti ki çoğu insanın polis rütbeleri hakkında pek bir bilgisi olmaz, insanlar genelde gazete haberlerinde okudukları kanlı detayları hatırlarlardı, cesedin yanındaki bir kirişe kazınmış beş köşeli

yıldız gibi önemsiz detayları değil... Ama Stale'nin dikkatini en çok çeken şey –daha sonra terapi için önemli olduğu anlaşılabilirdi, çünkü– Paul'un kendisini “kahrolası seri katili ve tecavüzcüyü bir türlü yakalayamayan o dedektiflerle” kıyaslamasıydı.

Stale asansörün geldiğini ve gittiğini duydu. Ama şimdi Paul'un mırıldandığı melodinin ne olduğunu hatırlıyordu. Paul Stavnes'in gördüğü rüyayı yorumlamasına yarayacak herhangi bir ipucu bulabilirim düşüncesiyle *Dark Side of the Moon*'u dinlemişti. Şarkının adı Brain Damage⁷ idi ve delilerle alakalıydı. Çimenlerde, salonlarda gezinen ve kendilerini sonunda hapiste bulan delilerle...

Tecavüzcü.

Öldürülen polis memuruna tecavüz edilmemişti.

Belki vaka Paul'ün ilgisini o kadar az çekmişti ki, öldürülen polis memurunu, olay yerindeki daha önceki kurbanlarla karıştırmıştı. Ya da seri katillerin genellikle tecavüzcü de olduklarıyla alakalı genel kural gelmişti aklına. Ya da Paul tecavüze uğrayan polis memurunu hayal etmişti ki bu da doğal olarak bastırılmış homoseksüellikle ilgili teoriyi güçlendirirdi. Ya da...

Stale Aune bir anda donakaldı ve büyük bir şaşkınlık içinde papyonunun üstünde, havada asılı duran eline bakakaldı.

Anton Mittet kahvesinden bir yudum alıp hastane yatağında uyumakta olan adama baktı. Bu görüntüden belli bir zevk duyması gerekmez miydi? Mona'nın sözünü ettiği ve “hayatın zor ve sıkıcı yönlerini katlanmaya değer hale getiren günlük küçük mucizelerden biri” olarak adlandırdığı o zevki yaşamalıydı, değil mi? Eh, evet, öleceği sanılan bir koma hastasının birden fikrini değiştirip hayata tutunması ve

7. Brain Damage: Beyin Hasarı (ç.n.)

uyanması iyi bir şeydi elbet. Ama yataktaki kişi, yastıktaki solgun, tahrip edilmiş yüz, onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tek bir anlamı vardı; o da görevinin sonuna gelmek üzere olduğuydu. Bu Mona ile olan ilişkisi bitecek demek değildi, tabii. En samimi saatlerini burada geçirdikleri söylenemezdi. Tam tersine, şimdi meslektaşları, Mona'nın hastanın odasına girip çıktığı her seferinde birbirlerine gönderdikleri o sevgi dolu bakışları görecektik mi, ya da biraz fazla uzayan ve yanlarına biri yaklaştığında aniden kesilen sohbetlerini fark edecek mi diye endişelenmelerine gerek kalmayacaktı. Ama Anton Mittet, ilişkilerini başlatan kıvılcımın da bizzat bu olduğu yönünde, onu için için kemiren bir hisse kapılmıştı. Gizlilik... Gayrimeşruluk... Birbirini görmenin, ama dokunamamanın getirdiği heyecan. Beklemek, evden gizlice sıvışmak, fazla mesaiye kalacağına dair, söylemesi her geçen gün daha da kolay hale gelen, ama yine de ağzını dolduran ve er ya da geç boğulmasına neden olacağını bildiği yalan için Laura'ya dil dökmek... Mittet bu durumun kendisini Mona'nın gözünde daha iyi bir erkek yapmadığını ve günün birinde kendisinin aynı bahanelerle Mona'nın karşısına çıkacağını hayalinde canlandırabileceğini biliyordu. Mona benzer şeyleri daha önce başka erkeklerle de yaşadığını ve aldatıldığını söylemiş, o zamanlar şimdikine kıyasla daha genç ve ince olduğundan bahsederek, şu anki şişman, orta yaşlı haliyle onu terk edebileceğini ve bu duruma hiç de şaşırmayacağını ifade etmişti. Mittet şaka veya ciddi, ona böyle şeyler söylememesi gerektiğini açıklamaya çalışmış, çekiciliğini örselediğini söylemişti. Hem onun, hem de *kendisinin* çekiciliğini örselediğini... Kendisini seçici olmayan, önüne ne gelirse onu kabul eden bir adama dönüştürdüğünü... Ama Mittet şimdi Mona'nın bu sözleri söylemiş olduğuna seviniyordu. Bu ilişki bir yerde sona ermeliydi ve Mona bunu kolaylaştırmıştı.

Yeni erkek hemşire doktorun notlarını, yatağın ayakucu-na asılı olduğu yerden alırken yuvarlak gözlüklerini düzeltti ve “Kahveyi nerden aldın?” diye sordu.

“Koridorun sonunda espresso makinesi var. O makineyi kullanan bir tek ben varım, ama sen de...”

Hemşire “Teklifin için teşekkürler” dedi. Anton adamın telaffuzunda garip bir şey olduğunu duyabiliyordu. “Ama ben kahve içmem.” Hemşire ceket cebinden bir kâğıt parçası çıkarmış okuyordu. “Bakalım ne yazıyor... Profol’e ihtiyacı varmış.”

“Ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok.”

“Uzun bir süre güzel bir uyku çekecek anlamına geliyor.”

Hemşire şırıngayla küçük bir şişenin üstündeki folyoyu delip içindeki şeffaf sıvıyı çekerken, Anton dikkatle inceledi onu. Kısa boylu, hafif yapılı haliyle, ünlü bir aktörü anımsatıyordu. Ama şu yakışıklılardan birini değil; çirkin dişleri ve hatırlaması imkânsız İtalyanca ismi olanı. Hemşirenin kendini tanıtırken söylediği, ama Anton’un aklından uçup gittiği bir ismi vardı.

Hemşire “Komadan çıkan hastaların durumu karmaşıktır” dedi. “Son derece hassas olurlar ve uyandırılırken çok dikkatli davranmak gerekir. Yersiz bir hamle, geldikleri yere geri dönmelerine neden olabilir.”

Anton “Anlıyorum” dedi. Hemşire kimlik kartını göstermiş, parolayı söylemiş ve Anton’un, kendisinin bu vardiyada çalıştığını doğrulmak üzere ilgili yere telefon açmasını beklemişti.

“Anestezi konusunda çok tecrübelisin demek?” dedi Anton.

“Evet, uzun yıllar boyunca anestezi bölümünde çalıştım.”

“Ama şimdi orada çalışmıyorsun?”

“İki üç yıldır geziyordum.” Hemşire şırıngayı ışığa tuttu ve ucundan, mikroskobik tanelere dönüşen bir miktarı

püskürttü. “Hastanın zor bir hayatı olmuş gibi. Notlarda niye ismi yazmıyor?”

“Adının bilinmemesi gerekiyor. Sana bundan söz etmediler mi?”

“Hayır, bana hiçbir şey söylemediler.”

“Söylemeleri gerekiyordu. Hayatına kastedilebileceği düşünülüyor; koridorda o yüzden bekliyorum ya.”

Adam hastanın yüzüne doğru eğildi ve gözlerini kapattı. Hastanın nefesini içine çekiyor gibi bir hali vardı. Anton titrediğini hissetti.

Hemşire “Onu daha önce gördüm galiba” dedi. “Oslolu mu?”

“Gizlilik yemini ettim ben.”

“Ben ne yaptım sanıyorsun?” Hemşire hastanın kolunu sıyırıp ön kolunun iç tarafına birkaç fiske vurdu. Hemşirenin konuşmasında Anton’un bir türlü çözemediği bir şey vardı. Şırınga hastanın cildine girerken Anton yine titredi; sessiz ortamda iğnenin ete girerken sürtünmesinden kaynaklanan kulak tırmalayıcı bir ses *duyduğunu* sandı. Pompanın itilmesiyle birlikte sıvı şırıngadan damara zerk edildi.

Anton yutkunarak “Yurtdışına taşınmadan önce birkaç yıl Oslo’da yaşamış” dedi. “Ama sonra geri dönmüş. Dedikodulara göre bir delikanlı yüzünden... Hasta eroïnmandı.”

“Acıklı bir hikâye...”

“Ama mutlu sonla bitecek gibi görünüyor.”

Hemşire şırıngayı hastanın kolundan çekerken “Bunu söylemek için biraz erken” dedi. “Birçok koma hastasının yeniden kötüleştiği sık görülen bir şeydir.”

Anton onu şimdi duyabiliyordu; hemşirenin konuşma tarzındaki o garipliğin ne olduğunu şimdi anlamıştı. Zar zor duyuluyordu gerçi, ama oradaydı işte. Adam s’leri söyleyemiyor, peltek konuşuyordu.

Odadan çıkmalarının ve hemşirenin koridorda gözden kaybolmasının ardından, Anton tekrar hastanın yanına gitti.

Kalp monitörüne baktı bir süre; okyanusun derinliklerinden gelen denizaltı sonarının sinyallerine benzeyen ritmik bip seslerine kulak verdi. Nedenini bilmeseyse de, o da hemşirenin yaptığını yaparak adamın yüzüne eğildi. Gözlerini kapattı. Ve yanaklarında nefesi hissetti.

Altman. Hemşire odadan ayrılmadan önce yaka kartına yakından bakmıştı. Adı Sigurd Altman'dı. İçgüdüsel bir hisle, hepsi bu, diye geçirmişti içinden. Ama ertesi gün adamı kontrol etmeye çoktan karar vermişti bile. Bu işin sonunun da Drammen gibi olmasını istemiyordu. Bu kez hata yapmayacaktı.

Katrine Bratt ayaklarını masaya dayamış, telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmış halde oturuyordu. Gunnar Hagen ise başka biriyle görüşüyordu o sırada. Bratt'ın parmakları önünde duran klavyenin üstünde dolaştı. Arkasında, pencerenin dışında Bergen'in güneş ışığıyla aydınlandığını biliyordu. Bütün sabah yağan ve on dakika önce duran yağmurun sokakları ıslıl ıslıl yaptığını da. Bergen yağış ortalamalarına bakıldığında, bir süre sonra tekrar yağmur çiselemeye başlayacağını söylemek mümkündü. Ama şimdilik güneş yüzünü gösteriyor, Katrine Bratt Gunnar Hagen'in diğer hattaki telefon görüşmesini bitirmesini ve konuşmalarına kaldıkları yerden başlamayı umuyordu. Elindeki istihbaratı ona iletip Bergen Karakolu'ndan çıkmak, Atlantik'in, eski patronunun o an başkentinde doğusunda bulunan bürosunda soluduğu havadan çok daha temiz havasına çıkmak istiyordu. Hagen o sırada öfkeyle bağırdı telefona:

“Onunla henüz konuşamıyoruz da ne demek? Komadan çıktı mı, çıkmadı mı?.. Evet, durumunun hassas olduğunu anlıyorum, ama... Ne?”

Katrine son birkaç gündür bulmak için uğraştığı şeyin, Hagen'ı şimdikinden daha iyi hissettireceğini umuyordu. Zaten bildiği şeyi bir kez daha kontrol etmek için sayfaları taradı.

Hagen “Avukatının ne dediğini zerre kadar umursamıyorum” dedi. “Danışmanlarının dediklerini de... O adamın hemen, *şimdi* sorgulanmasını istiyorum!”

Katrine Bratt Hagen’ın almacı hışımla yuvasına çarptığını duydu. En azından görüşmesi bitmişti.

“Neydi bu?” diye sordu.

Hagen “Hiçbir şey” dedi.

“Onunla mı alakalı?” diye sordu Katrine.

Hagen içini çekti. “Evet. Komadan çıkıyor, ama ilaç vermişler ve onunla konuşmamız için en az iki gün beklememiz gerekiyormuş.”

“Tedbirli davranmak daha akıllıca olmaz mı?”

“Muhtemelen öyle. Ama senin de bildiğin gibi artık somut sonuçlar elde etmemiz gerek. Polis cinayetleri meselesi bizi çok zor durumda bıraktı.”

“İki gün çok önemli değil.”

“Biliyorum, biliyorum, ama biraz fırça atmam gerekiyor. Zirveye çıkarken yapman gereken işlerden biri de bu, öyle değil mi?”

Katrine Bratt’in buna verilecek bir cevabı yoktu. Patron olmak hiçbir zaman ilgisini çekmemişti. Öyle olsaydı bile, büyük, ferah büroların tahsisi yapılırken, psikiyatri koğuşunda yatmış dedektiflerin ilk akla gelen isimlerden olacağını pek sanmıyordu. Zamanında manik depresyondan borderline kişilik bozukluğuna, bipolar bozukluktan sağlıklı olmaya kadar değişen farklı teşhisler konmuştu ona. Küçük, pembe hapları aldığı sürece her şey yolundaydı. Psikiyatri de hap kullanımı konusunda istedikleri kadar eleştiride bulunabilirlerdi; ama o haplar Katrine için yeni ve daha iyi bir hayat anlamına geliyordu. Diğer yandan patronunun gözünü kendisinden ayırmadığını, çok gerekmedikçe fazladan iş vermediğini de fark etmişti. Eh, bu çok da kötü bir şey değildi; sıkış tıkış bürosunda oturup gelişmiş bilgisayarında

polislerin bile bilmediği özel bir arama motoruna erişme imkânı vardı, ne de olsa. Bakmak, aramak, bulmak... Yeryüzünden silinmiş gibi görünen insanların izini sürmek... Diğer insanların şans gözüyle baktığı şeyde örüntüler bulmak... Katrine Bratt'in özelliği buydu ve bu özelliği birkaç kez Kripos'la Oslo'daki Cinayet Masası'nın işine yaramıştı. Uzun lafın kısası, mesai arkadaşlarının yürüyen psikozluya katlanmaları gerekecekti.

"Bana söyleyeceğin bir şey vardı."

"Buralar bir süre sakindi, o yüzden ben de cinayete kurban giden polisleri araştırdım biraz."

"Bergen'deki patronun mu istedi bunu senden?"

"Hayır, hayır. Aval aval porno sitelerine bakmak ve sabırlıyı oynamaktan daha iyi olacağını düşündüm."

"Peki, can kulağıyla seni dinliyorum."

Katrine Hagen'ın olumlu bir görüntü çizmeye çalıştığını, ama çaresizliğini gizlemeyi başaramadığını anlayabiliyordu. Son birkaç aydır umutlarının sürekli suya düşmesinden bıkmış usanmış olmalıydı.

"Maridalen ve Tryvann Gölü yakınlarında işlenen ilk cinayet ve tecavüz suçlarında adı birkaç kez geçen birileri var mı diye verilere göz gezdirdim."

"Eksik olma Katrine, ama o işi biz zaten yaptık. Hem de kusturacak kadar çok."

"Biliyorum. Ama ben biraz farklı bir yol izledim."

Derin bir iç çekiş geldi Hagen'dan. "Devam et bakalım."

"İki vakada farklı ekiplerin görevlendirildiğini fark ettim. Her iki vakada birden görev yapan Krimteknisk'ten iki memurun yanı sıra, üç de dedektif vardı. Ve bu beş kişiden hiçbiri, sorgulamaya kimlerin alındığına dair net bir fikre sahip değildi. İki vaka da aydınlanamadığından soruşturmalar uzamış, vaka dosyası şiştikçe şişmiş."

"Şiştikçe şişmiş... Aynen öyle. Ve doğal olarak kimse so-

ruşturma esnasında olan biten her şeyi hatırlamıyor. Ama sorguya çekilen herkesin, polisin merkezi sisteminde kaydı var. Bunu söylemeye gerek yok.”

Katrine “Olay da tam olarak bu zaten” dedi.

“Neymiş olay?”

“İnsanlar sorgulama için merkeze getirildiklerinde kayıtları yapılmış ve sorgulama zabıtları, sorgulandıkları vakaya göre dosyalanmış. Ama sorgulanan kişinin hapiste olması gibi bazı durumlarda, sorgulama gayriresmi bir olay olarak değerlendirilmiş ve sorgulanan kişi zaten kayıt altında olduğundan, kaydının tekrar yapılmasına gerek duyulmamış.”

“Ama sorgulama zabıtları hâlâ vaka dosyasında.”

“Normalde evet. Ama bu sorgulama, öncelikle sorgulanan kişinin baş şüpheli olduğu başka bir vakayla alakalıysa, hayır. Örneğin, bir sorgulamada Maridalen'deki cinayete çok az yer verilmiş, o olayla ilgili çok az soru sorulmuş, sonra sorgulamaya ait zabıtlar ilk vakanın adı altında dosyalanmış ve sorgulanan kişiyi ikinci vakayla ilintilendirmek bu anlamda mümkün olmamış.”

“İlginç. Peki, sen ne buldun?”

“Alesund'da bir tecavüz vakasında baş şüpheli olarak sorgulanan bir kişi, Otta'da bir otelde reşit olmayan bir kıza tecavüz ve saldırı teşebbüsünden içerdeymiş. Sorgulama esnasında adama Maridal vakasıyla ilgili sorular da sorulmuş, ama sonra sorgulama zabıtları Otta tecavüzü adı altında dosyalanmış. İşin ilginç tarafı, söz konusu kişinin Tryvann vakasıyla bağlantılı olarak da nezarete alınmış olması; ama o sırada önemli bir şüpheli gözüyle bakılmıyormuş.”

“Ve?” Katrine Hagen'ın sesinde ilk kez gerçek bir merakın tınısını duydu o an.

Katrine “Adamın üç vakayla da alakalı olarak, suçların işlendiği tarihte başka yerlerde olduğuna dair şahidi varmış”

dedi ve Hagen için şişirmiş olduğu balonun söndüğünü anladı; duymaktan çok hissetmişti bunu.

“Anlıyorum. Bergen’den bugün ilgimi çekebileceğini düşündüğün eğlenceli başka bir haber var mı?”

Katrine “Hikâye burada bitmiyor” dedi.

“Benim birazdan katılmam gereken...”

“Adamın şahidini inceledim. Üç vakada da aynı kişiymiş; adamın o tarihlerde evde olduğunu doğrulamış. Şahit o zamanlar güvenilir olarak addedilen genç bir kadıymış. Sabıkası da, şüpheliyle aynı evde oturmalarını dışında bir bağlantısı yokmuş. Ama kadının izini daha sonraki dönemlerde takip ettiğimde karşıma ilginç şeyler çıktı.”

“Ne gibi?”

“Zimmetine para geçirme, uyuşturucu ticareti ve evrakta sahtecilik gibi... O zamandan beri kadının çağrıldığı sorgulamalara biraz daha yakından bakıldığında, hepsinde ortak bir nokta bulmak mümkün. Nedir, tahmin edin bakalım.”

“Yalan beyan.”

“Eski vakalara yeni ışık altında bakmak gibi bir alışkanlığımız yok maalesef. En azından Maridalen ve Tryvann gibi eski ve karmaşık vakalar için...”

“Tanrı aşkına nedir bu kadının adı?” Hagen’in sesindeki merak geri dönmüştü.

“Irja Jacobsen.”

“Adresi var mı sende?”

“Evet. Adresi polis kayıt sisteminde, ulusal kayıt ve diğer birkaç sistemde de var ki, bunlar arasında...”

“Ya, Tanrı aşkına, alalım şu kadını içeri!”

“... kayıp kişiler kayıt sistemi de var.”

Oslo’dan çıt çıkmadı; sessizlik uzadı da uzadı sonra. Katrine Bryggen’deki balıkçı motorlarına doğru yürüyüşe çıkmak, bir paket morina balığı kafası satın almak, Möhlenpris’teki evine gidip hiç aceleyle getirmeden yemeğini hazırla-

mak ve sonra *Breaking Bad* dizisini izlemek, bu arada yağmurun tekrar yağmaya başlasın istedi.

Hagen “Harika” dedi. “Eh, bize en azından uğraşacağımız bir şeyler verdin. Adamın adı nedir?”

“Valentin Gjertsen.”

“Peki, adam şimdi nerde?”

“Mesele de burada” dedi Katrine Bratt. Kendi kendini tekrar ettiğini duyabiliyordu. Parmakları klavyenin üstünde uçtu. “Onu bir türlü bulamıyorum.”

“O da mı kayıpmış?”

“Adı kayıp kişiler listesinde geçmiyor. Bu da tuhaf, çünkü yeryüzünden silinmiş gibi. Ne bilinen bir adresi var, ne kayıtlı bir telefonu; kredi kartı kullanımı da söz konusu değil, adına kayıtlı banka hesabı bile yok. Son seçimlerde oy kullanmamış, geçen yıl ne trene binmiş, ne de uçağa.”

“Google’ı denedin mi?”

Katrine güldü; Hagen’ın şaka yapmadığını anlayana kadar...

“Merak etmeyin” dedi, “onu bulacağım.”

Konuşmaya son verdiler. Katrine ayağa kalktı, ceketini giyip aceleyle toplanmaya başladı. Bulutlar Askoy adasına doğru çoktan hareketlenmişti bile. Bilgisayarını kapatmak üzereydi ki aklına bir şey geldi. Bir zamanlar Harry Hole’un ona söylediği bir şey. İnsanın ayan beyan ortada olan bir şeyi kontrol etmeyi sık sık unuttuğuyla alakalı bir söz. Hızla bir şeyler yazdı klavyede. Sonra ekranda sayfanın belirmesini bekledi.

Bergenlilere özgü birkaç küfür savururken, duvarlarla ayrılmamış açık plan büroda kafaların kendisine doğru döndüğünü fark etti. Ama insanları, bu tepkisinin akıl sağlığının bozulmasına bağlı bir tepki olmadığı konusunda rahatlatma gibi bir çaba içine girmedi. Harry, her zaman olduğu gibi haklı çıkmıştı.

Telefonu kaldırıp tekrar arama tuşuna bastı. Gunnar Hagen ikinci çalışta cevap verdi.

Katrine “Toplatınız var sanıyordum” dedi.

“Ertelendi. Valentin Gjertsen’i bulmaları için elemanları görevlendiriyorum.”

“Gerek yok. Onu buldum.”

“Öyle mi?”

“Yeryüzünden silinmiş gibi görünmesinde garip bir şey yokmuş. Aslına bakılırsa gerçekten de yeryüzünden silinmiş.”

“Demek istediğin?..”

“Evet, ölmüş. Ulusal kayıt veritabanında yazılı. Aptallığım için özür dilerim. Eve gidip utanç içinde balığımı yiyeceğim.”

Katrine’nin almacı yuvasına koyduğu anda yağmur başladı yine.

Gunnar Hagen Polis Merkezi’nin altıncı katındaki terk edilmiş kantine apar topar girerken, Anton Mittet başını kahve fincanından kaldırıp baktı. Bir süredir gözünü manzaraya dikmiş, nasıl böyle bir şey olabileceğini düşünüyor, nasıl olabileceği konusunda düşünmekten vazgeçtiği gerçeği üstünde kafa yoruyordu. Yaşlanmak böyle bir şeydi belki de. Dağıtılan kartları almış, hepsini görmüştü. Artık yeni kart alması söz konusu değildi. O nedenle elindekilerle oynamak, onlarla en iyisini yapmak zorundaydı. Bu arada ona dağıtılmış *olabilecek* kartların hayalini kurabilirdi.

Gunnar Hagen kendisini karşısındaki iskemleye bırakırken “Kusura bakma Anton, geciktim” dedi. “Bergenli bir aptaldan telefon geldi de... Nasıl gidiyor?”

Anton omuz silkti. “Sürekli çalışıyorum. Gençlerin beni yayan bırakmasını izliyorum. Arada bir öğüt vermeye çalışıyorum onlara, ama çuvallamış orta yaşlı bir adamın sözünü dinlemekten kaçınıyorlar. Hayatın önlerine serilmiş kırmızı halı olduğunu düşünüyorlar herhalde.”

“Evde durumlar nasıl?” diye sordu Hagen.

Anton bir kez daha omuz silkti. “İyidir. Karım çok çalışıyorum diye sızlanıyor. Ama evde olduğum zamanlarda da sızlanmaya devam ediyor. Kulağına tanıdık geliyor olabilir mi?”

Hagen muhatabının istediği anlama çekebileceği türden çekimser bir ses çıkardı.

“Evlendiğin günü hatırlıyor musun?”

Hagen saate ihtiyatlı bir bakış atıktan sonra “Evet” dedi. Saati bilmek istediğinden değil, Anton’u üstü kapalı olarak uyarmak için yapmıştı bunu.

“İşin en kötü tarafı, ayakta dikilip evet derken, bunu gerçekten kastederek söylüyor olmak.” Anton sahte bir kahkaha atıp başını iki yana salladı.

Hagen “Benimle konuşmak istediğin özel bir konu var mı?” diye sordu.

“Evet.” Anton işaretparmağını burnunda gezdirdi. “Dün akşam görevde olduğum sırada bir hemşire vardı. Biraz şüphe uyandırdı bende. Tam olarak ne olduğunu söyleyemem, ama bizim gibi eski tüfekler bazı şeyleri sezer, bilirsin. Böylece adamı kontrol ettim. Birkaç yıl önce bir cinayet vakasına karıştığı çıktı ortaya. Serbest bırakılmış ve sorgulamalardan muaf tutulmuş gerçi. Ama yine de...”

“Anlıyorum.”

“En iyisi konuyu seninle konuşayım dedim. Hastane yönetimiyle bir durum değerlendirmesi yapabilir, belki sessizce yol vermelerini sağlarsın.”

“İcabına bakarım.”

“Teşekkür ederim.”

“*Ben* teşekkür ederim. İyi iş çıkardın Anton.”

Anton Mittet hafifçe başını eğdi. Hagen’ın kendisine teşekkür ettiğini duymaktan mutlu olmuştu. Mutlu olmuştu çünkü Cinayet Masası’nın papaz kılıklı patronu, teşkilatta herhangi bir anlamda minnettarlık duyduğu tek kişiydi. Vaka sonrası Anton’un paçasını kurtaran da Hagen olmuştu.

Drammen'daki Polis Komiserini arayarak Anton'un üstüne fazla gittiklerini, Drammen'da onun tecrübelerinden yararlanmak istemiyorlarsa, bunu Oslo'daki Polis Merkezi'nde kendilerinin yapacağını söylemişti. Ve aynen de böyle olmuştu. Anton Grönland'de ilk katta çalışmaya başlamış, ama Laura'nın şart koşmasıyla Drammen'da yaşamaya devam etmişti. Anton Mittet ilk kata inen asansöre binerken, adımlarının canlandığını, sırtının dikleştiğini, hatta yüzüne gülümsemenin bile yerleştiğini hissedebiliyordu. Ve evet, bunun hayırlı bir gelişmenin başlangıcı olabileceğini de hissedebiliyordu. Çiçek alacaktı ona... Düşündü bir süre. Evet, Laura'ya... Çiçeği Laura'ya alacaktı.

Katrine numarayı tuşlarken pencereden dışarı baktı. Dairesi Norveçlilerin yüksek giriş katı dedikleri konumdaydı; dışarıda geçen insanları göremeyecek kadar yüksekte, açılmış şemsiyelerinin üst kısımlarını görecektik kadar alçaktaydı. Ani ve şiddetli rüzgârda sarsılan pencere camına vuran yağmur damlalarının gerisinde, kasabayı dağa açılan bir tünelle Laksevag tarafına bağlayan Puddefjord Köprüsü'nü görebiliyordu. Ama o an gözü yüz otuz santimlik ekranda, metamfetamin hazırlamakta olan bir kimya öğretmeniyle kanser kurbanının görüntülerine kaydı. Bir nedenden dolayı oldukça eğlenceli buldu bu görüntüleri. Katrine televizyonu, reklam sloganını beğendiği için satın almıştı: neden büyük ekranlı televizyonlara bekâr erkekler sahip olsun? DVD'lerini Marantz DVD oynatıcısının altında, son derece öznel bir kıstası gözeterek organize etmiş ve sınıflandırmıştı. Klasik filmlerin olduğu ilk rafta soldan sağa doğru ilk ve ikinci sırayı *Sunset Boulevard* ve *Singin' in the Rain* alırken, daha yakın tarihli filmler bir alttaki rafta duruyor, bu filmlerin liderliğini ise sürpriz bir film yapıyordu: *Toy Story 3*... Üç numara-

lı rafta bilgisayarının sabit sürücüsüne kopyalamış olmasına rağmen birtakım duygusal nedenlerden ötürü Kurtuluş Ordusu'na⁸ vermediği filmlere ayrılmıştı. Katrine müzik konusunda ise sınırlı bir zevke sahipti: özellikle glam rock ve progressive rock dinler, David Bowie, Sparks, Mott the Hoople, Steve Harley, Marc Bolan, Small Faces, Roxy Music ve koleksiyonunun en sonunda yer alan Suede gibi tercihen İngiliz, androjen sanatçı ve grupları severdi.

Kimya öğretmeni karısıyla tipik tartışmalarından birini yaşıyordu. Katrine DVD'yi hızlı ileri sararken Beate'yi aradı.

“Lönn.” Ses oldukça tizdi, genç bir kızın sesini andırıyordu. Verilen cevap da gerektiği kadarını yansıtıyordu; Norveç'te telefona soyadıyla cevap vermemek, evde daha büyük bir ailenin yaşadığı ve hangi Lönn'le görüşmek istediğinizi açıkça belirtmek zorunda olduğunuz anlamına gelirdi. Ancak bu durumda, Lönn sadece Beate Lönn'dü; dul kadın ve oğlu...

“Benim Katrine.”

“Katrine! Uzun zaman oldu. Ne yapıyorsun?”

“Televizyon izliyordum. Ya sen?”

“Karşımdaki delikanlı Monopol'de hezimete uğratıyor beni. Ve sıkıntıdan pizza yiyorum.”

Katrine hafızasını yokladı. Lönn'ün oğlu şimdi kaç yaşındaydı? Annesini Monopol'de yenecek kadar büyümüştü, anlaşılan. Zamanın ne denli ürkütücü biçimde hızlı geçtiğini hatırlatan bir başka şey daha, diye geçirdi içinden. Katrine de birazdan sıkıntıdan atıştırmaya başlayacağını söylemek üzereydi. Marina balığı kafası... Ama sonra bunun kadınlar arasında bir klişe haline geldiğini, bekâr kızlardan beklenebilecek, sözde depresyonu vurgulayan bir tür ironik ifade olduğunu hatırladı; kızlar sınırsız özgürlük olmaksızın yaşayabile-

⁸. Kurtuluş Ordusu (Salvation Army): Yüz yirmi altı ülkedeki bağış dükkânları ve hayır kuruluşları ile bilinen uluslararası bir Protestan yardım organizasyonu. (ç.n.)

ceklerini düşünmediklerini açıkça söylemek yerine, bu ifadeyi kullanmayı tercih ederlerdi. Geçen yıllar boyunca arada bir aklından, Beate'yi sadece laflamak için aramak geçmişti. Bir zamanlar Harry'yle nasıl laflıyorsa, o şekilde... O ve Beate otuzlu yaşlarında, bekâr, ortalamanın üstünde bir zekâyâ sahip, babaları gibi ilerde polis olmak üzere yetiştirilmiş polis memurlarıydılar; gerçekçiydiler ve beyaz atlı prens gibi hayallerin peşinde koşmuyorlardı. Eh, prens olmasa da, onları istedikleri yere götürmesi halinde, atın hayalini kurabilirlerdi belki.

Konuşacak o kadar çok şeyleri vardı ki.

Ama Katrine zaman ayırıp da bir türlü aramamıştı. Tabii işle ilgili bir mesele olmadığı sürece...

Bu anlamda da birbirlerine benziyorlardı.

Katrine “Valentin Gjertsen adında biriyle ilgili arıyorum” dedi. “Artık hayatta olmayan bir seks suçlusu... Onunla ilgili herhangi bir bilgin var mı?”

Beate “Bir dakika bekle” dedi.

Katrine klavyenin üstünde uçuşan parmakların sesini duyduğunda, ortak bir başka yönlerini daha fark etti. Sürekli çevrimiçiydiler.

“Ah, şu adam” dedi Beate. “Onu birkaç kez görmüştüm.”

Katrine Beate'nin adamın fotoğrafını ekrana yansıttığını fark etti. Beate Lönn'ün fusiform gyrus'unun, yani beynin yüzleri tanıyan bölümünün, hayatı boyunca gördüğü tüm yüzleri hafızasına kaydettiği söylenirdi. “Ben gördüğüm bir yüzü asla unutmam” sözü, Beate'nin durumunda kelimesi kelimesine gerçektir. Dünyada böylesine bir yeteneğe sahip otuz küsur insandan biri olması nedeniyle, beyninin doktorlar tarafından incelendiği söylenirdi.

Katrine “Tryvann ve Maridalen vakalarıyla alakalı olarak sorgulanmış” dedi.

“Evet. Az çok hatırlıyorum” dedi Beate. “Ama iki vakayla alakalı olarak da şahidi vardı galiba.”

“Aynı evde yaşadığı biri, söz konusu akşamlar adamın evde olduğuna dair yeminli ifade vermiş. Ben adamın DNA’sını almış mıydınız, diye soracaktım?”

“Şahit göstermişse, DNA’sını da almamışsızdır herhalde. O günlerde DNA analizi yapmak karmaşık ve pahalı bir işlemdi. Çoğunlukla birinci derecede şüpheliler için uygulanıyordu ve tabii elimizde başka hiçbir delilin olmadığı durumlarda...”

“Biliyorum, ama sen Enstitü’de kendi DNA testi bölümünü kurduğunda, faili meçhul vakalar için de DNA araştırması yapmaya başlamıştın, değil mi?”

“Evet, öyle. Ama Maridalen ve Tryvann’daki olay yeri araştırmaları sonucu hiçbir biyolojik ize rastlanmamıştı. Ayrıca yanılmıyorsam, Valentin Gjertsen cezasını fazlasıyla buldu.”

“Aa, öyle mi?”

“Evet, öldürüldü.”

“Öldüğünü biliyordum da...”

“Evet, öldürüldü. Ila’da hapisshanedeyken... Hücresinde buldular onu; ölene kadar dövülmüştü. Mahkûmlar küçük kızlara saldıran insanlardan pek hazzetmezler. Valentin’i kimin öldürdüğü asla bulunamadı. Katilin kim olduğunu bulmak için çok fazla çaba sarf edildiğini de sanmıyorum.”

Sessizlik çöktü bir an.

Beate “Kusura bakma, fazla yardımcı olamadım sana. Oğlan beni şimdi de Şansınızı Deneyin noktasına getirdi; o yüzden...”

Katrine “Umarım döner” dedi.

“Ne?”

“Şansın döner umarım.”

“Ha, evet.”

Katrine “Son bir şey daha” dedi. “Valentin’e şahitlik yapan Irja Jacobsen’le görüşmek istiyorum. Adı kayıp kişiler listesinde geçiyor. Ama ben biraz araştırma yaptım.”

“Aa, öyle mi?”

“Adresini değiştirmemiş, vergi veya soysal güvenlik aidatı ödemesi yapmamış, kredi kartıyla bir şey satın almamış. Seyahate çıkmamış, cep telefonuyla görüşmemiş... Böyle bir durumda kişinin iki kategoriden birine ait olduğu düşünülür. En sık rastlanan durum, söz konusu kişinin ölmüş olmasıdır. Ama ben başka bir şey buldum. Loto. Ufak miktarda bir şans oyunu oynamış. Yirmi kronluk bir oyun.”

“Loto mu oynamış?”

“şansının döneceğini umuyordu belki de. Neyse, bu onun ikinci kategoriye girdiğini gösterir.”

“Yani?”

“Bulunmamak için özel bir çaba gösteren kişiler kategorisi.”

“Ve sen onu bulmak için yardımımı istiyorsun, öyle mi?”

“Elimde Oslo’daki bilinen son adresi var; lotoyu oynadığı büfenin adresi de... Uyuşturucu kullandığını da biliyorum.”

Beate “Tamam” dedi. “Sivil polis memurlarına araştırmalarını söyleyeceğim.”

“Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Duraklama oldu.

“Başka bir şey var mı?”

“Hayır. Evet. *Singin’in the Rain* için ne düşünüyorsun?”

“Mzikallerden hoşlanmam. Neden sordun?”

“İnsanın ruh ikizini bulması kolay bir şey değil, sen de öyle düşünmüyor musun?”

Beate kıkırdadı. “Doğru söylüyorsun. Bir ara bu konuyu konuşalım.”

Telefonu kapattılar.

Anton kollarını göğsünde kavuşturmuş oturuyor, sessizliği dinliyordu. Koridora çevirdi bakışlarını.

Mona hastayla birlikteydi ve birazdan odadan çıkacaktı. Sonra o çapkın bakışlarından birini atacak, belki elini omzuna koyacak veya saçını okşayacaktı. Belki de dudağına hızlı bir öpücük kondururken, her zaman nane tadındaki dilini hissetmesine izin verecek, sonra koridorda gözden kaybolacaktı; bu arada şehvetli poposunu tahrik edici biçimde sallayarak yürüyecekti tabii. Belki de kasten yapmıyordu bunu, ama öyle yaptığını düşünmek Anton'un hoşuna gidiyordu; kadının kaslarını gerdiğini, kalçalarını yuvarladığını, göğüslerini öne çıkararak yürüdüğünü ve bunları özellikle Anton Mittet için yaptığını düşünmek... Evet, dedikleri gibi, şükredecek çok şeyi vardı.

Saatine baktı. Kısa bir süre sonra vardiya değişikliği olacaktı. Esnemeye başlamıştı ki bir çığlık duydu.

Ayağa fırlamasına yetti ses. Odanın kapısını açıp hızla içeriye daldı. Odayı soldan sağa tarayarak, içerde Mona ve hasta dışında başka kimsenin bulunmadığına emin oldu.

Mona ağzı açık halde yatağın kenarında ayakta duruyordu. Gözü hastadaydı, başını kaldırıp Anton'a bakmamıştı.

Anton "Hastaya..." dedi, ama o sesi duymasıyla birlikte cümlesinin sonunu getirmedi. Kalp monitörünün sesi öylesine tiz, öylesine insanın içine işleyen cinsten, sessizlik de tam tersine, öylesine derindi ki, kısa ve düzenli bip sesleri koridordan bile duyuluyordu.

Mona'nın parmak uçları köprücük kemiğinin göğüs kafesiyle buluştuğu ve Laura'nın "mücevher çukuru" diye adlandırdığı noktadaydı. Anton'un evlilik yıldönümlerinden birinde Laura'ya aldığı altın kalp orada dururdu çünkü. Korktukları, öfkeli oldukları ya da nefes nefese kaldıkları zamanlarda kadınların kalpleri orada atıyordu belki de; çünkü böyle durumlarda Laura da elini tam o noktaya götürürdü. Laura'da olduğu gibi, Anton'un tüm dikkati yine o noktaya yöneldi. Monaişık saçan bir yüzle bakıp hastayı uyandırmaktan

korkuyormuşçasına “Konuştu... *Konuştu*” dediğinde ve kelimeler Anton’un kulağında, başka bir yerden geliyormuş gibi çınladığında bile durum değişmemişti.

Katrine’nin Oslo Polis Bölgesi sisteminin aşına arka sokaklarında yolunu bulması üç dakikadan fazla sürmemiş, Otta Oteli’ndeki tecavüz vakasına ait sorgu zabıtlarını bulurken daha çok zorlanmıştı. Tüm ses ve görüntü kayıtlarının dijital hale getirilmesi işi epey ilerlemişti, ama kataloglama da durum farklıydı. Katrine Valentin Gjertsen, Otta Oteli, tecavüz vb, aklına gelebilecek her türlü araştırma kelimesini denemiş, ama hiçbir sonuç alamamıştı; neredeyse vazgeçmek üzereydi ki bir adamın tiz sesi odayı kapladı.

“Kız kaşındı ama öyle değil mi?”

Katrine o an vücuduna elektrik şoku verilmiş gibi hissetti; babasıyla birlikte teknede oturduğu ve babası soğukkanlı biçimde balığın oltaya vurduğunu söylediği zaman hissettiğine benzer bir duyguydu bu. Neden, bilmiyordu, bildiği tek şey bunun o ses olduğuydu. Bu o adamdı.

Bir başka ses “İlginç” dedi. Alçak, neredeyse, sıkılgan bir sestti bu. Sonuç almak için bastıran bir polisin sesi. “Neden böyle diyorsun?”

“Hepsi aranır, öyle değil mi? Öyle veya böyle bir şekilde aranırlar işte. Ve sonra utanır, sizi polise ihbar ederler. Ama sen tüm bunları biliyorsun zaten.”

“Yani Otta Oteli’ndeki bu kız da aranıyordu, öyle mi? Söylemek istediğin şey bu mu?”

“O da aranırdı tabii.”

“Ona daha önce tecavüz etmeseydin kurtulma şansı olurdu belki?”

“Orada olsaydım, belki.”

“Valentin, biraz önce o akşam orada olduğunu itiraf ettin.”

“Bunu tecavüzü biraz daha detaylı anlatasın diye özellikle yaptım. Bütün gün hücrede oturmak çok sıkıcı, biliyorsun. İnsan gününe olabildiğince... heyecan katmak istiyor.”

Sessizlik...

Sonra Valentin’in tiz kahkahası duyuldu. Katrine titrediğini hissetti ve hırkasını iyice sardı vücuduna.

“Öfkelenmişse benziyorsun... O ne surat öyle, memur bey?”

Katrine gözlerini kapatıp adamın yüzünü hayalinde canlandırdı.

“Otta vakasını bir an için bir kenara koyalım Valentin. Maridalen’deki kıza ne diyorsun?”

“Ne olmuş kıza?”

“Sendin, değil mi?”

Bu kez daha yüksek sesli bir kahkaha duyuldu. “Memur bey bu konuda biraz daha çalışmanız gerek. Sorgulamanın yüzleşme safhasında yapmanız gereken şey kafaya sert bir darbe indirmektir, kafayı sıvazlamak değildir.”

Katrine Valentin’in kelime haznesinin birçok mahkûma kıyasla çok daha gelişmiş olduğunu fark etti.

“Demek inkâr ediyorsun?”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır.”

Polis memuru derin bir nefes alıp zar zor kendine hâkim olmaya çalışırken, Katrine adamın sesinin heyecandan titrediğini duyabiliyordu. “Bu... Eylül ayında Maridalen’de kıza tecavüz edip öldürdüğünü itiraf ettiğin anlamına mı geliyor?” Memur Valentin’in evet veya hayır diye cevap vermesini umacak kadar tecrübeliydi; bu şekilde savunma avukatı daha sonra sanığın sorgulama esnasında hangi vakadan söz edildiğini yanlış anladığını iddia edemeyecekti en azından. Ama Katrine sorguya çekilen adamın cevap verirken sesindeki keyifli tınıyı da duydu.

“İnkâr etmeme gerek yok, anlamına geliyor.”

“Sen neden söz...”

“ ‘Ş’ ile başlayıp ‘t’ ile bitiyor.”

Kısa bir duraklama oldu.

“O akşam için bir şahidin olduğunu nasıl olur da pat diye söyleyebilirsin Valentin? Aradan çok uzun zaman geçti.”

“Çünkü o adam bana söylediğinde ben de onu düşünüyordum. O an tam olarak ne yaptığımı...”

“Sana kim ne söyledi?”

“Kıza tecavüz eden adamdan söz ediyorum.”

Bu kez uzun bir duraklama yaşandı.

“Valentin, bizimle kafa mı buluyorsun?”

“Memur Zachrisson, sen ne düşünüyorsun?”

“Adımın bu olduğunu da nerden çıkardın?”

“Snarliveien 41... Doğru mu söyledim?”

Bir duraklama daha. Yine kahkahalar... Ve ardından Valentin’in sesi. “Birisi yulaf lapana işemiş gibi duruyorsun.”

“Tecavüzü nerden öğrendin?”

“Burası sapıklar hapishanesi, memur bey... Gün içinde neler konuşuyoruz sanıyorsun? Bunu benimle paylaştığın için teşekkürler. Öyle deriz biz. Adam benimle konuşurken vaziyeti o kadar çaktırdığını düşünmüyordu, ama ben gazeteleri okumuştum ve vakayı gayet iyi biliyordum.”

“Peki, kimmiş kıza tecavüz eden?”

“Zachrisson, ne zaman olacak?”

“Ne zaman mı?”

“O adamı gammazladığım takdirde beni serbest bırakacağınıza ne zaman güvenebileceğim?”

Katrine konuşmayı ileri sarma, arada bir tekrarlanan duraklamaları hızla geçme isteğine kapıldı bir an.

Bir iskemle gıcirtısı duyuldu. Ardından yavaşça kapanan bir kapının sesi...

Katrine bekledi. Adamın nefes alıp verdiğini duydu. Ve

tuhaf bir şey hissetti. Katrine nefes almakta güçlük çekiyordu; hoparlörlerdeki nefes alıp verme sesi, oturma odasındaki oksijeni emip bitiriyordu sanki.

Polis memuru birkaç dakikadan fazla uzaklaşmış olamazdı, ama Katrine'ye yarım saat gibi geldi.

İskemlenin yeniden gıcırdadığı duyulurken memur "Tamam" dedi.

"Çok çabuk geri döndün. Cezamda indirimle gidildi mi bari?"

"Ceza verme konusunda bizim bir yetkimiz olmadığını biliyorsun Valentin. Ama yargıyla konuşacağız, tamam mı? Şimdi söyle bakalım; şahidin kim ve kıza kim tecavüz etti?"

"Bütün gece evdeydim. Ev sahibim olan kadınla birlikte... Alzheimer filan gibi bir sorunu yoksa dediklerimi doğrulayacaktır."

"Nasıl bu kadar net hatırlayabiliyorsun?"

"Tecavüz tarihlerini not etmek gibi bir alışkanlığım var. Şanslı adamı bir an evvel bulmadığınız durumlarda, kapıma dayanıp bana nerede olduğumu soracağınızı biliyorum çünkü."

"Anlıyorum. Sıra altmış dört bin dolarlık soruda... Kim yaptı?"

Cevap yavaşça ve aşırı net bir telaffuzla geldi. "Ju-das Johansen. Dediklerine göre eleman polisin eski bir tanıdığıymış."

"Judas Johansen mi?"

"Ahlak Masası'nda çalıştın, ama böylesine ünlü bir tecavüzcünün adını bilmiyorsun, öyle mi Zachrisson?"

Yere sürten ayakların sesi duyuldu bu kez. "O adı bilmediğimi de nereden çıkardın?"

"Yüz ifaden uzay gibi boş da ondan Zachrisson. Johansen tecavüzde bir cevherdir, en yetenekli tecavüzcülerden biridir; tabii benden sonra. İçinde bir de katil var o adamın. Kendisi bunu henüz bilmiyor, ama o katilin uyanması an meselesi, inan bana."

Katrine polis memurunun açık kalan ağzından akan tükürüğün sesini duyar gibi oldu. Derin sessizliğe kulak verdi sonra. Polis memurunun, o büyük ana yaklaştığını hissettiğinde gerilen sinirlerini yatıştırmaya çalıştığını ve heyecanını dizginlemeye çalıştığı sırada hızla atan nabzının sesini duyduğunu düşündü, alnında biriken ter damlalarını gözünün önüne getirdi. Polis, işte kariyerimin dönüm noktası, ilerde övüneceğim başarıım, diye düşünüyor olmalıydı.

Zachrisson “Na... nasıl...” diye kekeledi, ama hoparlörlerden bozuk bir ses gibi çıkan ve Katrine’nin sonunda kahkaha olduğunu fark ettiği bir ulumayla bölündü sözleri. Valentin kahkahalara boğulmuştu. Kulakları tırmalayan cinsten uluma, yerini yavaş yavaş nefes darlığı çeken birinin uzun hıçkırıklarına bıraktı.

“Zachrisson, seninle kafa buluyorum be adam. Judas Johansen homonun tekidir. Yanımdaki hücrede yatıyor.”

“Ne?”

“Senin anlattığından daha ilginç bir hikâye duymak ister misin? Judas genç bir erkeği becerirken, delikanlının annesine suçüstü yakalandı. Judas’ın şansına delikanlı homoseksüelliğinden kimseye söz etmemişti, aile de zengin, tutucu bir aileydi. Judas’ı tecavüzden ihbar ettiler polise! Ki kendisi sineğe bile zarar veremez, öyle yani. Yoksa kuş muydu? Sinek, kuş... Sinek... Kuş. Neyse, sana gizli ve önemli birkaç bilgi versem, sen de bu vakayı üstlensen, fena olmaz değil mi? O delikanlının o günden sonra neler yaptığına dair bir iki şey anlatabilirim sana. Tabii, cezamn indirilmesi konusundaki teklifin hâlâ masada olduğunu düşünerek söylüyorum bunları.”

İskemlenin bacakları zeminde sürtündü. Ardından devrilen bir iskemlenin sesi duyuldu. Bir tık sesi ve sessizlik, sonra. Ses kayıt cihazı kapatıldı.

Katrine gözünü bilgisayara dikmiş halde kalakaldı. Dışa-

rıda havanın karardığını fark etti. Morina balığı kafaları da soğumuştı.

Anton Mittet “Evet, evet, evet” dedi. *“Konuştu!”*

Anton Mittet biraz önce gelen iki doktorun kimliklerini kontrol ederken, bir yandan da kulağında telefon konuşuyordu. Doktorların yüzünde şaşkınlık ve sıkıntı karışımı bir ifade vardı. O adamları tabii ki tanıyordu, değil mi?

Anton eliyle içeri girmelerini işaret etti doktorlara. Adamlar hızlı adımlarla hastanın yanına doğru seğirttiler.

Gunnar Hagen telefonda “İyi de ne dedi?” diye sordu.

“Mona anlaşılmaz bir iki şey söylediğini duymuş, o kadar. Net bir şey söylememiş yani.”

“Şimdi uyandı mı?”

“Hayır, sadece bir şeyler geveledi ve sonra kendinden geçti yine. Ama doktorlar her an yine kendine gelebileceğini söylüyorlar.”

Hagen “Anlıyorum” dedi. “Beni bilgilendirmeye devam et, tamam mı? İstedğin zaman arayabilirsin.”

“Tamam.”

“Güzel. Güzel. Aslına bakarsan hastaneye de beni aramaları talimatını vermiştim... ama, evet, onların da başka dertleri var tabii.”

“Tabii.”

“Evet, öyle, değil mi?”

“Evet.”

Anton sessizce bekledi sonra. Gunnar Hagen ona bir şey mi söylemek istiyordu?

Cinayet Masası Şefi telefonu kapattı.

Katrine'nin uçağı Gardermoen havaalanına indiğinde saat dokuz buçuktu. Buradan trene bindi; Oslo'ya gidiyordu. Daha doğrusu Oslo'nun kırsal kesimine... Bir ara o da burada yaşamıştı, ama şehre şöyle bir baktığında içinde hiçbir duygunun uyanmadığını hissetti. Kendisini göstermek konusunda pek isteksiz bir ufuk çizgisi, alçak, iyi huylu ve yumuşak karlı bayırlar, ehlileştirilmiş kırsal... Trende iletişime kapalı, ifadesiz yüzler gördü; Bergen'de alışık olduğu, yabancılar arasında doğal biçimde gelişen sohbetler burada yoktu. Sonra dünyanın en pahalı hatlarından biri olan Oslo tren hattında sinyalizasyon hatası yaşandı ve tren zifiri karanlık tünel içinde durma noktasına geldi.

Oslo seyahatinin gerekçesi olarak, kendi polis yetki alanları Hordaland'e giren ve arkasında muhtemelen Valentin'in olabileceği vakalarla benzerlikler taşıyan, çözülmemiş üç tecavüz vakasını gösterdi. Valentin'i bu vakalardan ötürü suçlayabilirlerse, Kripos ve Oslo Polis Bölgesine, elemanlarının cinayetlerinin aydınlatılması konusunda dolaylı olarak yardımcı olabileceğini öne sürdü.

Bergen'deki Cinayet Masası şefi Knut Müller-Nilsen "Bu işi neden Oslo polisine bırakmıyoruz? Kendileri yapsınlar, daha iyi olmaz mı?" diye sormuştu ona.

“Çünkü onlardaki suç aydınlatma oranı yüzde yirmi nokta sekizken, bizde kırk nokta bir.”

Müller-Nilsen bir kahkaha kopardığında, Katrine uçak bininin cebinde olduğunu anlamıştı.

Tren şöyle bir sarsılıp tekrar hareket etmeye başladığında vagon iç çeken yolcuların sesiyle doldu; kimi rahatladığından, kimi öfkesinden, kimiyse çaresizlikten vermişti bu tepkiyi. Katrine Sandvika’da trenden indi ve bir taksiye atlayıp Eiksmarka’ya gitti.

Taksi Jössingveien 33 numaranın önünde durdu. Katrine erimiş gri kara adım attı. Kırmızı tuğlalı binanın çevresini saran çitten başka, İla Hapishane ve Tutuklama Merkezi’nin ülkenin en vahşi katillerinden, uyuşturucu vurguncularından ve cinsel suçlularından bazılarına ev sahipliği yaptığını gösteren pek bir şey yoktu. Burada başka mahkûmlar da kalıyordu elbette; hapishane yönetmeliğine göre burası aynı zamanda “özel yardıma muhtaç” erkek suçlulara da ev sahipliği yapan ulusal bir kurumdu.

Bu mahkûmlara kaçmasınlar diye yardım ediliyordu; başkalarına zarar vermesinler diye... Sosyologlar ve suçbilimciler iyi bir insan olmanın, cemiyete katkı yapmanın, toplumda bir işlevi olmanın tüm insanlığın ortak paydası olduğuna bir şekilde inandıkları için yardım ediliyordu.

Katrine, Bergen’deki psikiyatri koğuşunda suç işlememiş sapkınların bile toplumun refahıyla hiçbir şekilde ilgilenediklerini, kendileri gibi olanlarla ve kendi iblisleri dışında başka kimseyle iletişim kurma tecrübesi yaşamadıklarını, tek arzularının huzur içinde yaşamaları için rahat bırakılmaları olduğunu bilecek kadar uzun kalmıştı. Tabii bu, söz konusu insanların diğer insanları, huzur içinde yaşamaları için rahat bırakacakları anlamına gelmiyordu.

Katrine güvenlik noktalarından geçti, kimlik kartını ve e-posta yoluyla aldığı izni gösterdikten sonra bir kabul odasına götürüldü.

Bir hapishane görevlisi bacaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, elindeki anahtarları takırdatır halde onu bekliyordu. Adam her zamankinden daha çok kasılıyor, yapmacık bir özgüvenle hava atmaya çalışıyordu, çünkü ziyaretçi bir polisti; onlar hapishane memurları, güvenlik görevlileri, hatta park bekçilerinden bile özel muamele gören kanun ve düzenin elit sosyal sınıfına mensuptular çünkü.

Katrine bu tür durumlarda nasıl davranıyorsa yine öyle davrandı: olduğundan da kibar ve dostça yani.

Hapishane gardiyanı “Lağıma hoş geldiniz” dedi. Adamın sıradan ziyaretçilerle muhatap olduğunda kesin kullanmadığı, yaptığı işle alakalı olarak kara mizahla gerçekçi kinizmin doğru karışımı, Katrine gelmeden önce hazırlanmış bir ifadeydi bu.

Hapishane koridorlarına yürürlerken, ancak görüntü ifadeye uygun düşmüyor, diye düşündü Katrine. Belki de sistemin bağırsakları olarak adlandırılmalıydı hapishane. Burası kanunun sindirim sisteminin suçlu bulunan bireyleri bir kenara ayırdığı ve leş gibi kokan kahverengi bir kütleye dönüştürüp bir noktada dışarı attığı yerd. Tüm kapılar kapalı, koridorlar boştu.

Gardiyan koridorun sonundaki demir bir kapıyı açarken “Sapıklar bölümü” dedi.

“Demek onlara ait özel bir bölüm var?”

“Evet. Tüm cinsel suçlular bir arada olduğunda, komşularının onları temizleme ihtimali azalıyor.”

Katrine şaşırmış gibi görünerek “Temizlemek mi?” dedi.

“Evet, cinsel suçlular toplumun diğer her kesiminde olduğu gibi burada da nefretle karışlanır. Belki daha da fazla... Burada kendilerini kontrol etme konusunda sizden, benden daha yeteneksiz katiller var. Bu yüzden kötü bir gün geçirdiklerinde...” Gardiyan teatral bir hareketle, elindeki anahtarla boğazını kesiyormuş gibi yaptı.

“Öldürülüyorlar mı?” Katrine dehşet içinde haykırırken,

bir an için acaba çok mu abarttım, diye düşündü. Ama gardiyan bir şey fark etmemiş gibiydi.

“Eh, belki öldürölmeseler de bedelini ödüyorlar. Burada kolları bacakları kırılmış sapık sirkülasyonu oldukça fazladır. Merdivenden düştüklerini ya da duş alırken kaydıklarını söylerler. Suçluyu ihbar edemezler, anlatabildim mi?” Gardiyan kapıyı arkalarından kapatıp derin bir nefes aldı. “Kokuyu alıyor musunuz? Sıcak radyatörlerdeki sperm kokusudur bu; anında kurur. Koku metale siner adeta ve kurtulmak imkânsızdır. Leş gibi yanık et kokuyor, değil mi?”

Katrine soluk alırken “Homunculus” dedi. Burnuna gelen tek koku, duvarlardaki yeni boya kokusuydu.

“Anlamadım?”

“1600’lü yıllarda insanlar spermin içinde minik insanlar, homunculuslar olduğuna inanırlardı” dedi. Gardiyanın ters ters baktığını görünce gaf yaptığını düşündü; oysa şoka girmiş gibi görünmeliydi.

Alelacele “Demek Valentin kendisine benzeyen insanlar tarafından öldüresiye dövüldü?” diye sordu.

Gardiyan başını iki yana salladı. “Birisi onun Maridalen ve Tryvann’daki kızlara tecavüz ettiği dedikodusunu yaydı. Reşit olmayan kızlara tecavüz etmek, tutuklular arasında bile hoşgörüyle karşılanmaz. En azılı tecavüzcü bile çocuk tecavüzcülerinden nefret eder.”

Katrine gerildi; bu kez numara yapmıyordu. Nedeni, gardiyanın bu sözleri sıradan bir şeyden söz ediyormuşçasına söylemesiydi.

“Demek Valentin temiz bir dayak yedi, ha?”

“Öyle de diyebilirsiniz.”

“Peki, ya şu dedikodu... Kimin başlattığına dair bir bilgin var mı?”

Gardiyan diğer kapının kilidini açarken “Evet” dedi. “Siz başlattınız.”

“Biz mi? Polis mi?”

“İki vakayla ilgili mahkûmları sorgulamak istediğini iddia eden bir polis geldi buraya. Ama bana söylenen, elindeki bilgiden daha fazlasını sızdırdığı yönünde.”

Katrine başıyla evetledi. Polisin bir tutuklunun çocuk istismarından sorumlu olduğuna emin olduğu, ama ispat edemediği durumlarda, adamın cezasını çekmesi için başka yollara başvurduğu bazı vakalar duymuştu. Yapılması gereken tek şey, doğru mahkûmu bilgilendirmektir; en güçlü olanı, ya da kendini kontrol etmekte en az başarılı olanını...

“Ve siz bu durumu kabullendiniz, öyle mi?”

Gardiyan omuz silkti. “Biz gardiyanlar ne yapabiliriz ki?” Sonra daha alçak bir sesle ekledi. “Valentin olayında biz de çok üzülmedik diyebilirim...”

Dinlenme odasını geride bıraktılar.

“Ne demek istiyorsun?”

“Valentin Gjertsen hasta bir piçti. Sapına kadar şeytandı. Tanrı’nın bu dünyaya neden yolladığını sorguladığınız türden bir insan. Burada bir kadın memur vardı ve o...”

“Oh, merhaba, demek geldin.”

Yumuşak bir sestir bu; Katrine otomatik olarak soluna döndü. Bir dart tahtasının önünde duran iki adam gördü. Konuşan adamın gülümseyen gözleriyle buluştu gözleri; otuzlu yaşların sonuna gelmiş, zayıf bir adamdı bu. Başında kalan son tutam sarı saç, kırmızı kafa derisinin bir yanından diğer yanına doğru taramıştı. Cilt hastası, diye düşündü Katrine. Eh, belki de burada bir solaryum vardı; adamlar ne de olsa özel yardıma ihtiyaç duyuyorlardı, değil mi?

“Gelmeyeceksin diye düşünüyordum.” Adam dart tahtasından okları alırken gözünü Katrine’den ayırmadı. Sonra oklardan birini tahtanın parlak, kırmızı merkezine doğru fırlattı; hedefi on ikiden vurdu. Oku aşağı yukarı oynatarak tahtanın iyice derinliklerine saplarken sırtıttı. Sonra ani bir

hareketle çekip çıkardı ve dudaklarıyla emiyormuş gibi bir ses çıkardı. Diğer adam Katrine'nin beklentisinin aksine gülmedi; endişeli bir ifadeyle ortağını izlemeye devam etti.

Gardiyan Katrine'yi oradan uzaklaştırmak için hafifçe kollandan tutsa da, o kolunu kaldırıp kurtuldu; aklı, verecek sert bir yanıt bulmak amacıyla son sürat çalışıyordu. Oklar ve cinsellik organıyla alakalı bariz cevabı dillendirmeyi reddetti.

“Saç jölene biraz daha az Cillit Bang⁹ döksen daha iyi olur belki?”

Katrine odada ağır adımlarla gezindi biraz; hedefi on iki-den vurmasa da, vurmaya çok yaklaştı. Adamın yüzü hafif kırmızı kesti, sonra yüzünde bir öncekinden de büyük bir gülümsemeyle selamladı onu.

Gardiyan hücre kapısını açarken “Valentin’in hapisteye konuştuğu biri var mıydı?” diye sordu.

“Jonas Johansen.”

“Judas dedikleri adam o mu?”

“Hı, hı... Bir adama tecavüzden yatıyordu. Onun gibilerinden fazla yoktur.”

“Şimdi nerde?”

“Kaçtı.”

“Nasıl?”

“Bilmiyoruz.”

“Bilmiyor musunuz?”

“Bakın, burada bir sürü kötü insan var, ama güvenlik o derece gelişmiş değil. Bu bölümde cezasında indirimde gidilmiş insanlar var. Judas’la ilgili verilen kararda hafifletici sebepler vardı. Valentin ise tecavüze yeltenme suçuyla yatıyordu. Birkaç cinsel suç işlemiş olanlarsa başka tarafta tutuluyor. Her sabah yoklama yaparız; arada eksik biri çıkar. Kim

olduğunu anlamak için herkesi tekrar hücrelerine geri göndeririz. Johansen'in kaçtığını da o şekilde anladık ve polise haber verdik. Diğer vakayla uğraşmaya başlayana dek bu olay üzerinde fazla düşünmemiştim açıkçası."

"Diğer vaka derken kastettiğin?.."

"Evet, Valentin'in öldürülmesi vakasını kastediyorum."

"Olay olduğunda Judas burada değildi o zaman."

"Evet, öyle."

"Onu kim öldürmüş olabilir, sen ne düşünüyorsun."

"Bilmiyorum."

Katrine başını salladı. Gardiyanın cevabı biraz fazla basmakalıptı ve biraz fazla hızlı gelmişti.

"Bu konuşmanın aramızda kalacağına söz veriyorum. Sana Valentin'i kimin öldürdüğünü *düşündüğünü* soruyorum sadece."

Gardiyan derin bir nefes alıp Katrine'yi dikkatle inceledi. İlk yoklamasında gözden kaçırdığı bir şey var mı, diye araştırıyordu sanki.

"Valentin'den nefret eden ve ondan korkan bir sürü insan vardı. Bazıları tek bir kişiden, bazıları bir gruptan söz ettiler. Ama onu öldüren her kimse Valentin'e büyük bir kin beslediği açıktı. Valentin... nasıl desem?" Katrine gardiyanın âdemelmasının gömlek yakasının üstünde bir aşağı, bir yukarı gidip gelmesini izledi. "Vücudu pelte haline gelmişti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim."

"Kaba bir aletle filan mı dövülmüştü?"

"O konuda bir şey bilmiyorum, ama tanınmaz hale gelinceye kadar dövüldüğü ortadaydı. Yüzü kıyma kıvamına gelmişti. Göğsündeki o dehşet verici dövme olmasa, kimliğini nasıl teşhis ederdik, bilmiyorum. Aşırı hassas biri değilimdir, ama sonrasında korkunç kâbuslar gördüm."

"Ne tür bir dövmesi vardı?"

"Ne tür mü?"

“Evet, nasıl?” Katrine dost canlısı polis memuru rolünden sıyrılmakta olduğunu fark etti ve öfkesini açığa vurmamak için toparlandı. “Ne dövmesiydi?”

“Şey, kim bilir? Bir yüzdü. Tüyler ürpertici bir yüz; her iki yanından gerilmiş gibi, bir yere sıkışmış da, kurtulmaya çalışıyormuş gibi...”

Katrine başını ağır ağır salladı. “İçine hapsoldüğü beden-den kurtulamıyormuş gibi, öyle mi?”

“Evet, aynen öyle... Biliyor muydunuz?..”

Katrine “Hayır” dedi. Ama o hissi biliyorum, diye geçir-di içinden. “Ve siz o Judas’ı bir daha bulamadınız, öyle mi?”

“Judas’ı bulamayan *sizdiniz*.”

“Bulamadık. Neden bulamadık sence?”

Gardiyan omuz silkti. “Ben nereden bileyim? Bildiğim tek şey, Judas’ın sizin için öncelikli olmadığı. Dediğim gibi, cezayı hafifletici sebepler söz konusuydu ve suçun tekrarlama riski en alt düzeydeydi. Kısa bir süre sonra cezasını tamamlayacaktı, ama aptal herif galeyana gelmiş olmalı.”

Katrine başıyla evetledi. Gardiyan cezalarını tamam-layacakları ve hapisten çıkacakları gün yaklaştıkça, mah-kûmların özgürlük fikrinin akıllarına düşmesi ve bununla birlikte, hapiste tek bir gün bile daha kalma düşüncesinin dayanılmaz bir hal alması durumundan söz ediyordu.

“Burada bana Valentin hakkında bilgi verebilecek başka biri var mı?”

Gardiyan başını iki yana salladı. “Judas dışında kimse ona ilişmek istemezdi. Kahretsin, insanların gözünü korku-tan bir adamdı o. Bir odaya girdi mi odanın havasını değişti-ren bir tipti...”

Katrine daha fazla soru sormaya hazırlanıyordu ki, za-manın ve uçak biletinin hakkını vermeye çalıştığını fark etti.

“Bana Valentin’in ne yaptığından söz ediyordun” dedi.

Gardiyan çabucak saatine göz atarak “Öyle mi?” dedi. “Hay aksi, benim artık gitmem gerek.”

Dinlenme odasının önünden geçerlerken Katrine sadece kırmızı kafa derili zayıf adamı gördü içeride. Ayakta durmuş, kolları her iki yanından sarkar halde boş dart tahtasına dikmişti gözlerini. Sonra yavaşça döndü; Katrine adamla göz göze gelmekten alıkoyamadı kendisini. Yüzündeki sırıtkan ifade gitmişti, gözleri donuk ve denizanası gibi griydi.

Bağırdı, bir şeyler söyledi adam. Dört kelime çıktı ağzından, sonra tekrarladı onları. Yüksek ve insanın içine işleyen bir sesle... Tıpkı diğerlerini uyaran bir kuş gibi... Sonra kahkahalarla güldü.

Gardiyan “Onu dert etmeyin” dedi.

Koridorda acele adımlarla ilerlerlerken arkalarındaki kahkaha gittikçe duyulmaz oldu.

Katrine sonra dışarı çıktı, rutubetli, yağmurdan sıırılsıklam olmuş havaya attı kendini.

Telefonunu çıkardı, içerde kaldığı sürece açık olan ses kaydedicisini kapatıp Beate’yi aradı.

“İla’da işim bitti” dedi. “Zamanın var mı?”

“Kahveyi makineye koyuyorum şimdi.”

“Ah, sende şey yok mu?..”

“Katrine sen polissin. Makine kahvesi içersin, değil mi?”

“Bak, eskiden Torggata’daki Cafe Sara’da yerdim. Senin de laboratuvarından biraz dışarıya çıkman gerek. Öğle yemeği yiyelim; ben ısmarlıyorum.”

“Evet, aynen öyle yapıyorsun.”

“Aa?”

“O kadını buldum, çünkü.”

“Kimi?”

“İrja Jacobsen’i... Yaşıyor. En azından, elimizi çabuk tutarsak...”

Kırk beş dakika sonra buluşmak konusunda anlaşıp te-

lefonu kapattılar. Katrine taksi beklerken kaydı dinlemeye başladı, sonra ileriye, Kırmızı Kafatası'nın art arda tekrarlanan bağrıışlarının olduğu bölüme kadar sardı.

“Valentin yaşıyor. Valentin öldürüyor. Valentin yaşıyor. Valentin öldürüyor.”

Anton Mittet, Gunnar Hagen'la birlikte koridorda acele adımlarla yürürken “Bu sabah uyandı” dedi.

Silje geldiklerini görünce oturduğu iskemleden ayağa kalktı.

Anton “Silje, sen gidebilirsin” dedi. “Nöbeti ben devralıyorum.”

“Ama senin vardiyana bir saat daha var.”

“Gidebilirsin dedim. Biraz dinlenirsin.”

Anton'u dikkatle süzdü Silje. Sonra diğer adamı baştan aşağı inceledi.

Hagen elini uzatıp “Gunnar Hagen” dedi. “Cinayet Masası Şefi.”

Silje elini sıkarken “Kim olduğunuzu biliyorum” dedi. “Silje Gravseng. Umarım bir gün sizinle birlikte çalışabilirim.”

“Harika” dedi Hagen. “İşe Anton'un dediklerini yapmakla başlayabilirsin.”

Silje Hagen'a bakarak başını salladı. “Aldığım emirlerde sizin adınız geçiyor; o yüzden tabii...”

Anton kadının eşyalarını çantasına koymasını izledi.

“Bu arada, bugün tatbiki eğitimimin son günü” dedi kadın. “Şimdi sınavları düşünmem gerekecek.”

“Silje polis stajyeri” dedi Anton.

“Politihöyskole'de, şimdi PHS diyorlar, öğrenciyim” dedi Silje. “Politioverbetjent'le ilgili merak ettiğim bir şey vardı.”

Hagen genç kadının kullandığı uzun kelimelere alaycı bir ifadeyle gülümserken “Evet?” dedi.

“Sizinle çalışmış, şu efsane Harry Hole... Onun için tek hatası bile olmamıştır, diyorlar. Soruşturduğu tüm vakaları çözüme kavuşturmuş. Bu doğru mu?”

Anton uyarıcı nitelikte bir öksürükle müdahale etti duruma ve Silje’ye baktı. Ama kadın onu görmezlikten geldi.

Hagen’ın yüzündeki alaycı gülümseme şimdi tüm yüzüne yayıldı. “Öncelikle, vicdanını rahatsız eden bütün çözülmemiş vakalar, *hata* yaptığın anlamına mı gelir, sence?”

Silje Gravseng cevap vermedi.

“Harry ve çözülmemiş vakalara gelince...” Hagen çenesini ovuşturdu. “Eh, o konuda muhtemelen haklılar. Ama nasıl baktığına bağlı tabii...”

“Siz nasıl bakıyorsunuz?”

“Harry kız arkadaşının oğlunun tutuklandığı cinayetle alakalı olarak Hong Kong’tan döndü. Oleg’in serbest kalmasını sağlasa da ve bir başkası cinayetle ilgili itiraflarda bulunmuş olsa da, Gusto Hanssen cinayeti gerçek anlamda asla çözülemedi. Resmi anlamda en azından...”

Silje yüzüne alelacele bir gülümseme yerleştirerek “Teşekkür ederim” dedi.

“Kariyerinde iyi şanslar” dedi Gunnar Hagen.

Silje koridorda yürürken onu izledi. Anton sebep, erkeklerin çekici genç kadınları izlemekten her zaman hoşlanması değil, diye geçirdi içinden; birkaç saniye sonra görecekle-ri şeyi ertelemeleri. Cinayet Masası Şefi’nin sinirli olduğunu fark etmişti. Hagen kapalı kapıya döndü, ceketinin düğmelerini ilikledi ve rakibinin servisini karşılamayı bekleyen tenis oyuncusu gibi topuklarının üstünde ileri geri sallandı.

“O zaman ben içeri giriyorum.”

“Gir” dedi Anton. “Ben burada nöbetteyim.”

“Tamam” dedi Hagen, “Tamam.”

Öğle yemeğinin ortalarına doğru Beate Katrine'ye o günlerde Harry ile yatıp yatmadıklarını sordu.

Beate konuşmanın başında, sivil polislerden birinin, yalan ifade vermeyi alışkanlık haline getirmiş kadın, Irja Jacobsen'i fotoğrafından hatırladığını anlattı. Kadının genellikle kapalı mekânlarda takıldığını, amfetamin ticareti yapıldığı için gözetim altında tuttukları Alexander Kiellands meydanı yakınlarındaki bir evde yaşadığını söylemişti. Ama polis Irja ile ilgilenmemişti; kadın uyuşturucu ticareti yapmıyordu, en kötü ihtimalle müşteri idi.

Beate ile Katrine arasındaki sohbet daha sonra işlerine, özel hayatlarına ve eski güzel günlere kaymıştı. Beate Katrine'nin koridorlarda salına salına yürürken, tüm Cinayet Masası'nın boynunun tutulmasına yol açtığını söylediğinde, Katrine bu sözlere kibarca karşı çıkmış, aynı zamanda bunun kadınların, *bir zamanlar* ne kadar güzel olduklarını vurgulayarak, karşılarındakine hadlerini bildirmenin bir yolu olduğunu düşünmüştü. Özellikle de kendileri birer güzellik nesnesi değillerse. Beate kimsenin boynunun tutulmasına neden olmamış olsa da, zehirli ok fırlatacak bir tip de değildi hiçbir zaman. Oldum olası sessiz, sakın, alı al moru mor, çalışkan, sadık, asla bel altına vurmeyen biriydi. Ama belli ki bir şeyler değişmişti. Nedeni içtikleri beyaz şaraptı belki de. Ama ne olursa olsun, doğrudan kişisel sorular sormak Beate'nin karakterine hiç uymuyordu.

Katrine ağzının ekmek dolu olduğuna ve soruya ancak başını iki yana sallayarak cevap vermek zorunda kaldığına memnun oldu.

Ama lokmasını yuttuktan sonra "Tamam" dedi. "Aklımdan geçtiğini itiraf ediyorum. Peki, Harry bu konuda bir şey söyledi mi?"

Beate içkisinden son yudumu almak için kadehini kaldırıırken "Harry bana birçok şey söyledi" dedi Beate. "Seninle..."

arasında geçen şeyi inkâr ettiğinde, acaba yalan mı söylüyor, diye merak ediyordum...”

Katrine hesabı getirmesi için garsona işaret etti. “Birlikte olduğumuz fikrine nerden kapıldın?”

“Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm, birbirinizle nasıl konuştuğunuzu duydum.”

“Beate, Harry’yle *kavga ettik* biz!”

“Benim söylediğim de bu zaten.”

Katrine güldü. “Peki, ya sen ve Harry?”

“Öyle bir şey olması mümkün değildi; onunla fazlasıyla iyi arkadaşlık. Sonra ben Halvorsen’le birlikte oldum tabii...”

Katrine başıyla evetledi. Harry’nin ortağı, Steinkjer’li genç dedektiften söz ediyordu Beate. Halvorsen Beate’nin çocuğunun babasıydı ve daha sonra görev esnasında öldürülmüştü.

Kısa bir duraklama yaşandı.

“Ne oldu?”

Katrine omuz silkti. Cebinden telefonu çıkarıp hapishane-de yaptığı kaydın son bölümünü dinlemeye başladı.

“İla’da deli çok” dedi Beate.

Katrine “Ben de benzer bir tedavi gördüğüm için deli nedir, iyi bilirim” dedi. “Ama merak ettiğim şey, o adamın orada Valentin için bulunduğumu nereden bildiği...”

Anton Mittet iskemlede oturmuş, kendisine doğru yürüyen Mona’yı izliyor, manzaranın tadını çıkarıyor ve artık ilişkilerinin son demlerine geldiklerini düşünüyordu.

Mona ta uzaktayken gülümsemeye başlamış, sonra doğru-dan ona doğru yürümüştü. Anton kadının hayali düz bir çizgide ilerliyormuşçasına bir ayağını diğer ayağının önüne atmasını izledi. Ama belki de Mona Anton için böyle yürüyordu. Yanına yaklaştı ve başka gelen olup olmadığını anlamak

için otomatik olarak arkasına şöyle bir göz attıktan sonra elini Anton'un saçında gezdirdi. Anton kollarını kadının kalçasına doladı, başını kaldırıp baktı.

“Eee?” dedi. “Bu vardiyada da mı sen varsın?”

“Evet” diye karşılık verdi Mona. “Altman’a yol verdik. Kanser koğuşuna geri dönmesi emredildi.”

Anton “O zaman seni daha sık görebileceğim demektir” diyerek gülümsedi.

“Yerinde olsam buna çok fazla güvenmezdim” dedi kadın. “Yapılan testler, adamın hızla iyileşmekte olduğuna işaret ediyor.”

“Ama öyle veya böyle buluşacağız.”

Anton bu sözü şakacı bir tonda söylemiş olsa da, şaka değildi. Mona da bunu biliyordu. Acaba o yüzden mi gerilmiş, gülümsemesi kaybolup yüzünü ekşitmiş, Anton’u dürtüp arkasına bakarken birilerinin onları görebileceğini bu yüzden mi ima etmek istemişti? Anton kadını bıraktı.

“Cinayet Masası şefi içerde...”

“Ne yapıyor orada?”

“Hastayla konuşuyor.”

“Ne hakkında?”

“Söyleyemem” dedi Anton. Bilmiyorum demek yerine bu şekilde cevap vermişti. Amma da acınası bir adamdı ya.

O sırada kapı açıldı ve Gunnar Hagen dışarı çıktı. Durdu, önce Mona’ya sonra Anton’a baktı, sonra tekrar Mona’ya; yüzlerinde şifreli mesajlar vardı sanki. Mona, Hagen’ın arkasındaki kapıya yönelirken yüzü al al oldu.

Anton aldırılmaz görünmeye çalışırken “Eee, nedir durum?” diye sordu. Ve o an Hagen’ın bakışlarından, durumu anlamış gibi değil de, anlamamış biri gibi görüldüğünü fark etti. Hagen Anton’a Marşlıymış gibi bakıyordu; inandığı her şey yerle bir olmuş birine özgü, şaşkınlık dolu bakıştı bu.

Hagen başparmağıyla arkasını işaret ederken “İçerdeki

adam...” dedi. “Anton gözünü o adamdan ayırma. Duydun mu beni? Gözünü sakın o adamdan ayırayım deme.”

Hagen koridorda hızlı adımlarla gözden kaybolurken, Anton adamın son sözlerini kendi kendine tekrarladığını duydu.

Katrine kapının açılmasıyla birlikte kadının yüzünü gördüğünde, önce yanlış yere geldiğini ve gri saçlı, asık suratlı yaşlı kadının Irja Jacobsen olamayacağını düşündü.

Kadın alev saçan gözlerle ve şüpheyile “Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Daha önce sizi aramıştım” dedi Beate. “Valentin hakkında konuşmak istiyoruz.”

Kadın hızla çarptı kapıyı.

Beate içerden gelen ayak sürtme seslerinin yavaş yavaş kaybolmasını bekledi. Sonra kulpa bastırıp kapıyı açtı.

Koridor boyunca dizilmiş kancalara giysiler ve plastik poşetler asılmıştı. O plastik torbalar olmazsa olmazdı sanki. Katrine, neden bütün keşler etraflarını plastik torbalarla çevirmeye bu kadar meraklı oluyor, diye sordu kendine. Sahip oldukları her şeyin depolanması, korunması ve taşınmasında en uydurma, en dayanıksız torbaların kullanılmasında neden ısrar ederler? Küçük motosiklet, ayaklı şapka askısı ve çay takımı çalarken, neden bavul ve çantalara el sürmezler?

Daire pislik içindeydi, ama eroinmanların daha önce gördüğü batakhaneleri kadar da kötü değildi. Belki de ev sahibi Irja'nın kendince standartları vardı ve temizlik işini kendisi üstlenmeye karar vermişti. Katrine bu işte kadının yalnız olduğunu düşündü hemen. Beate'nin ardından oturma odasına

yürüdü. Eski bir divanda bir adam yatmış uyuyordu; hiç şüphesiz ki uyuşturucunun etkisi altındaydı. Odaya ter, sigara dumanı, bira emmiş ahşap ve Katrine'nin anlam veremediği veya vermek istemediği tatlı bir koku hâkimdi. Duvar boyunca hepsi de şeffaf plastik poşetlerde bir keş için olmazsa olmaz çalıntı eşyalar dizilmişti; ağzını açıp avını kapmaya çalışan ve dişlerinin ucundaki siyah ısıruk izleriyle bunu başarmış gibi görünen büyük beyaz köpekbalığını resmeden, üst üste yığılmış çocuk sörf tahtaları... Acaba bu eşyaları nakde nasıl çevireceklerdi?

Beate ve Katrine Irja'nın peşi sıra mutfağa gittiler. Irja burada küçük bir masaya oturup kendine sigara sarmaya başladı. Masanın üstü küçük bezlerle kaplıydı, pencere kenarında plastik çiçeklerle süslü bir şeker kâsesi duruyordu.

Katrine ve Beate kadının karşısına oturdular.

Irja, Uelands Sokağı'nın girişindeki trafiğe doğru başını sallayarak "Asla durmaz" dedi. Sesi Katrine'nin dairenin halini ve kadının, otuzlu yaşlarında olmasına rağmen çok yaşlı birini andıran yüzünü görmesinin ardından, tam da beklediği gibi, kulak tırmalayıcı cinsten ve boğuktu. "Sürekli hareket halindeler. Nereye gider bunca insan?"

Beate "Evlerine" dedi. "Ya da evlerinden uzağa..."

Irja omuz silkti.

Katrine "Sen de evinden ayrılmışsın" dedi. "Kayıtlardaki adres..."

"Evimi sattım" dedi Irja. "Bana miras kalmıştı ve çok büyük geliyordu. O ev..." Kuru beyaz dilini çıkarıp sigara kâğıdı üzerinde gezdirirken, Katrine kadının yarım kalan cümlesini zihninde tamamladı: Uyuşturucu bulabilmek için bir türlü denkleştiremediğim parayı temin etmek adına çok iyi bir kaynaktı.

"Çok fazla kötü hatıra barındırıyordu."

Beate "Ne tür hatıralar?" diye sorunca Katrine irkildi. Beate adli tıp uzmanıydı, sorgulama tekniklerinde bilgili ve tecrübeli değildi; kadından hayatının tüm trajedilerini anlatma-

sını isterken fazlasıyla geniş bir ağ atmıştı. Ve böyle bir soruya, kendine acıyan bir keşten daha detaylı ve yavaş cevap verecek kimse olamazdı.

“Valentin.”

Katrine doğruldu. Belki de Beate ne yaptığını çok iyi biliyordu.

“Ne yaptی sana?”

Irja yine omuz silkti. “Bodrum katını kiraladı. O... oradaydı.”

“Orada mıydı?”

“Valentin’i bilmezsiniz. O çok farklıdır. O...”

Çakmakla sigarasını yakmaya çalışsa da, bir sonuç alamadı. “O...” Çakmağı tekrar tekrar çakmaya çalıştı.

“Deli miydi?” Katrine sabırsızca araya girdi.

“Hayır!” Irja sigara ve çakmağı öfkeyle yere fırlattı.

Katrine kendine sövdü. Yönlendirici soruları sorarken amatörce davranan kendisi olmuştu.

“Herkes Valentin’in deli olduğunu söylüyor! Ama o deli fi-
lan *değil*! Yaptığı şey sadece...” Irja bakışlarını pencereden sokağa yöneltti. Alçak bir sesle “Bulunduğu ortamın havasını değiştiren biridir o. İnsanları korkutur” dedi.

Beate “Valentin sana vurdu mu?” diye sordu.

Bu da yönlendirici bir soruydu işte. Katrine Beate ile göz teması kurmaya çalıştı.

Irja “Hayır” dedi. “Vurmadı. Boğazladı beni. Ona karşı çıktığımda... Çok güçlüydü; tek eliyle boğazımı sıkabilir, etrafımdaki her şey deli gibi dönmeye başlayana dek durmazdı. Elinden kurtulmak imkânsızdı.”

Katrine Irja’nın yüzüne yayılan gülümsemenin bir tür kara mizahın yansıması olduğunu düşündü. Kadın konuşmaya devam edene dek bu fikirdeydi, en azından:

“... işin tuhaf yanı, kafam iyi oluyordu o esnada. Tahrik de oluyordum.”

Katrine içgüdüsel bir tepki vererek yüzünü ekşitti. Beyne yeterli oksijen gitmediği durumlarda bu tür etkiler görülebildiğini okumuştı; ama bir cinsel suçluyla beraberken de geçerli olabilir miydi bu durum?

Beate yere eğilip sigarayı alırken “Ve sonra cinsel ilişkiye mi girerdiniz?” diye sordu. Sigarayı yakıp Irja’ya verdi sonra. Irja sigarayı alelacele dudaklarının arasına kaydırđı, öne doğru eğilip oynak dumanı içine çekti. Sonra dumanı havaya üfleyip arkasına yaslandığında içine göçmüş gibi bir hali vardı; vücudu, ortasına delik açılmış bir sigara paketine benziyordu.

Irja “Akıı fıkri cinsel ilişkide olan biri değildi” dedi. “Dışarı çıkardı. Oturup bir an önce geri gelmesini beklerdim.”

Katrine öfkeyle burnundan solumamak ve duyduğu nefreti başka yollarla belli etmemek için kendini toparlamaya çalıştı.

“Dışarıda ne yapardı?”

“Bilmiyorum. Bana hiçbir şey söylemedi ve ben...” Yine omuz silkti. Bu omuz silkmeler hayata karşı bir tavır, diye düşündü Katrine. Acıyı hafifleten bir tür kabullenme. “... bilmek istemedim, sanırım.”

Beate boğazını temizledi. “Kızların öldürüldüğü iki akşam, onun seninle birlikte olduğuna dair ifade vermişsin. Maridalen ve...”

“Evet, evet, evet...” diye araya girdi Irja.

“Ama ifadende belirttiğin gibi o iki akşam seninle birlikte evde değildi, değil mi?”

“Kahretsin, hatırlayamıyorum. Sonuçta bana verilen talimata göre hareket ettim, değil mi?”

“Ne için talimat almıştın?”

“Valentin, bilirsiniz, ilk kez... birlikte olduğumuz akşam bana söylemişti. Ne zaman bir tecavüz vakası yaşansa, polis gelip bu tür sorular soracak, dedi bana; polisin, suçu bir

türlü onun işlediğini ispatlayamadığı bir vakada şüpheliymiş çünkü. Yeni bir olay yaşanmasının ardından, olay saatinde nerde olduğunu ispatlayamaması durumunda, masum da olsa polis onu suçlamaya çalışacakmış. Ben de bunun üzerine, polisin bana Valentin'i sorduğu her defasında, onun evde benimle birlikte olduğunu söyleyeceğime yemin ettim. Valentin böylece beladan uzak kalacağımızı ve zamanımızı boşa harcamayacağımızı söyledi. Aklıma yattı, doğrusu.”

Katrine “Ve sen gerçekten de tüm o tecavüz vakalarında onun parmağı olmadığını düşünüyordun, öyle mi?” diye sordu. “Onun daha önce tecavüz suçu işlediğini bildiğin halde, hem de?”

Irja “Kahretsin!” diye bağırdı. O esnada oturma odasından homurtular yükseldi. “Hiçbir şey bilmiyordum ben!”

Katrine kadını biraz daha zorlamaya hazırlanıyordu ki, Beate'nin elinin masanın altından uzanıp dizini hafifçe sık-tığını hissetti.

Beate yumuşak bir sesle “Irja” dedi, “madem bir şey bilmi-yordun, neden bizimle konuşmayı kabul ettin?”

Irja başını kaldırıp Beate'ye baktıktan sonra, beyaz dili-nin ucuyla hayali tütün parçacıklarını topladı. Bir süre dü-şündükten sonra karara varmış gibi konuşmaya başladı.

“Mahkûm olmuştu, değil mi? Tecavüz girişiminde bulun-maktan, yani... Dairesini bir başkasına kiralamadan önce temizlerken bunları buldum... bunları...” Birden, sesi hiçbir uyarı olmaksızın tuğla bir duvara çarpmış da daha ileriye gi-demiyormuş gibi oldu. “... bunları...” İri, kan çanağı gözlerin-de yaşlar belirdi.

“Bu fotoğrafları.”

“Ne tür fotoğraflar?”

Irja burnunu çekti. “Kızlar. Genç kızlar, küçük kızlar. Ağzıları bir şeyle bağlanmıştı.”

“Ağız tıkacıyla mı?”

“Evet, ağız tıkacıyla... İskemlede veya yatakta oturuyorlardı. Örtünün üstünde kan lekeleri görünüyordu.”

Beate “Valentin” dedi, “fotoğraflarda o da var mıydı?”

Irja başını iki yana salladı.

“Yani fotoğraflar sahte olabilir” dedi Katrine. “O tür fotoğraflara ‘tecavüz fotoğrafı’ diyorlar; bu tür şeylerle ilgilenenler için profesyoneller tarafından hazırlanıp internet ortamında dolaşıma sokuluyor.”

Irja bir kez daha başını iki yana salladı. “O fotoğraftaki kızlar çok korkmuştu; gözlerinden anlayabiliyordunuz bunu. Ben... Valentin şey yaparken... şey yapmak istediğinde hissetmiştim aynı şeyi, o yüzden kızların gözlerinde gördüğümde, hemen tanıdım o korkuyu.”

“Katrine’nin söylediği şey, o fotoğrafları çeken kişinin mutlaka Valentin olması gerekmediği...”

Irja burnunu çekerek “Ayakkabılar” dedi.

“Ne?”

“Valentin’in uzun, yanları tokalı, uçları sivri kovboy çizimleri vardı. Fotoğraflardan birinde, yatağın yanında çizmeyi görebiliyordunuz. O an ben de bunun doğru olduğunu düşündüm. Valentin, dedikleri gibi, gerçekten de o tecavüz olaylarına karışmış olabilirdi. Ama en kötüsü bu değildi...”

“Değil miydi?”

“Yatağın arkasındaki duvar kâğıdını görebiliyordunuz. Bu, o duvar kâğıdıydı, aynı desendi. Fotoğraf bodrum katındaki dairede çekilmişti, yani. Onunla birlikte olduğumuz yatakta...” Irja gözlerini sımsıkı kapatınca iki minik gözyaşı damlası aktı.

Katrine “Peki, sen ne yaptın?” diye sordu.

Irja yılan gibi tıslayarak “Ne yaptım sanıyorsun?” dedikten sonra, koluyla akan burnunu sildi. “Kaç kere geldim size! Sözde bizi koruması gereken insanlara kaç kez başvurdum.”

Katrine tiksintisini gizlemekte zorlanırken “Peki, *biz* ne dedik?” diye sordu.

“Olayı soruşturacağınızı söylediniz ve fotoğraflarla birlikte Valentin’e gittiniz. Ama o bir yolunu bulup paçayı sıyırmayı bildi, tabii. Bunun bir oyun olduğunu, ortada zorlama filan olmadığını, kızların adını hatırlamadığını, onları bir daha hiç görmediğini söyledi ve kendisini ihbar eden birinin olup olmadığını sordu. Ve olay orada noktalandı. Yani *sizin* için... Benim içinse yeni başlamış oldu...”

Irja kemikli parmağını dikkatle iki gözünün altında gezdirdi; makyaj yapmış ve makyajının dağılmış olduğunu sanıyordu belli ki.

“Öyle mi?”

“İla’da tutukluların haftada bir kez telefon açma hakkı vardır. Bir gün ondan benimle konuşmak istediğine dair bir mesaj aldım. Ve böylece ziyaretine gittim.”

Katrine’nin kadının bundan sonra anlatacaklarını dinlemeye ihtiyacı yoktu aslında.

“Ziyaretçi odasında oturmuş onu bekliyordum. Geldiğinde yüzüme öyle bir baktı ki, ellerini yine boğazıma dolamış gibi hissettim. Kahretsin, nefes alamıyordum. Yanıma oturup yalancı şahitlik konusunda birilerine bir şey söylemem durumunda beni öldüreceğini söyledi. Herhangi bir nedenden ötürü polisle konuşmam halinde de akıbetim aynı olacaktı... Hapiste çok uzun süre kalacağı gibi bir düşünceye kapılmışsam, yanıliyormuşum. Sonra ayağa kalktı ve ayrıldı yanımdan. Cascavlak kaldım orada. Bildiğim şeyi bildiğim sürece, ne olursa olsun, ilk fırsatta öldürecekti beni. Doğrudan eve gittim, bütün kapıları kilitleyip dehşet içinde üç gün boyunca ağladım. Dördüncü gün sözde bir arkadaş, borç para almak için beni aradı. Kadın bunu sık sık yapıyordu, piyasaya yeni çıkmış, daha sonraları keman adını verdikleri eroinin bağımlısıydı. Genelde telefonu yüzüne kapatırdım, ama o gün öyle yapmadım. Ertesi akşam kadın evime geldi ve ilk kez, bütün hayatım boyunca sahip olmak isteyeceğim bir şey enjekte et-

ti damarıma. Tanrım, bana nasıl yardımcı oldu bir bilseniz... Keman... her şeyi... bir anda toz pembe yaptı hayatımda..."

Katrine mahvolmuş kadının gözlerinde eski aşkının parıltısını görebiliyordu.

"Ve sonra sen de bağımlı oldun" dedi Beate. "Evini sattın..."

Irja "Sadece para için değil" dedi. "Valentin'den kaçmak zorundaydım; saklanmalıydım. Onu bana yönlendirebilecek her şeyden uzaklaşmalıydım."

Katrine "Kredi kartını kullanmaz oldun, taşındın, ama yetkililere bildirmedi" dedi. "Sosyal güvenlik aylığını bile almaz oldun."

"Tabii ki."

"Valentin öldükten sonra bile mi?"

Irja cevap vermedi. İzmarit haline dönüşmüş sigarasından çıkan duman, nikotin sarısı parmaklarının arasından yükselirken, gözünü bile kırpmadı. O haliyle Katrine'ye, araba farına yakalanmış bir hayvanı hatırlattı.

Beate "O haberi aldığında rahatlamış olmalısın" diye yokladı kadını.

Irja başıyla evetledi; oyuncak bir bebekmiş gibi, mekanik bir hareketle yaptı bunu.

"O ölmedi."

Katrine kadının bu sözlerinde ciddi olduğunu anladı hemen. Ne demişti daha önce? *Siz Valentin'i bilmezsiniz. O çok farklıdır.* Farklıydı değil, farklıdır demişti.

Irja sigarasını masanın üstünde söndürerek "Bunları size neden anlattığımı sanıyorsunuz?" dedi. "Her gün gittikçe yaklaşıyor bana; bunu hissedebiliyorum. Bazı sabahlar uyanıyor ve elini boğazımda hissediyorum."

Katrine bunun eroinin ayrılmaz bir parçası, yani paranoya olduğunu söylemek istedi ona, ama sonra birden emin olmadığını hissetti. Irja'nın sesi, gözlerinin odanın karanlık

köşeleri arasında gidip gelmeye başlamasıyla birlikte fısıltıya dönüştüğünde, o da aynı şeyi hissetti. Boğazındaki eli...

“Lütfen, o beni bulmadan, siz onu bulun.”

Anton Mittet saatine baktı. Altı buçuk olmuştu. Esnedi. Mona doktorla birlikte birkaç kez hastanın odasına girip çıkmış, bunun dışında dişe dokunur bir olay yaşanmamıştı. Böyle uzun süre oturduğunuzda düşünecek çok zamanınız oluyordu. Fazlasıyla, hatta. Çünkü düşünceleriniz, bir süre sonra olumsuz bir hal almaya meyilliydi. Söz konusu olumsuzluk üstesinden gelebileceği bir şeyse, Anton açısından sorun yoktu. Ama ne kadar düşünürse düşünsün, ne Drammen vakasını, ne de olay yerinin hemen yakınındaki ormanlık alanda bulduğu copu rapor etmeme kararını değiştirebiliyordu. Geriye dönüp söylediği sözleri geri alamıyor, yaptıklarını telafi edemiyor, canını yaktığı Laura’nın gönlünü alamıyordu. Mona ile geçirdiği ilk akşamın da telafisi yoktu. İkinci akşamın da...

Yerinden sıçradı. Neydi o? Koridorun uzak ucundan gelmişti sanki. Dikkatle kulak kabarttı. Şimdi sessizdi her yer. Ama biraz önce bir ses duymuştu; oysa kalp monitörünün düzenli ciyaklaması haricinde, çevrede başka ses *olmaması* gerekiyordu.

Anton sessizce ayağa kalktı, kabzasının üstündeki kayışı gevşetip silahını eline aldı. Emniyet mandalını açtı. *Anton, gözünü sakın o adamdan ayırma.*

Bekledi, ama ne gelen oldu, ne giden. Sonra koridorda yavaşça yürümeye başladı. Yol boyunca tüm kapıları yokladı, ama hepsi kilitliydi. Köşeyi döndüğünde, önünde uzanan diğer koridoru gördü; baştan aşağı aydınlıktı koridor ve etrafta kimseler görünmüyordu. Yine durup etrafa kulak kabarttı. Hiçbir şey duyamadı. Belki de yanılmış, biraz önce hiçbir şey duymamıştı. Tabancasını meşin kılıfına kaldırdı.

Gerçekten de bir şey duymamış mıydı? Bal gibi duymuştu işte... *Bir şey*, kulağındaki hassas zarın yakaladığı bir dalga yaratmış, sinirlerinin bu dalgayı algılayıp beyne sinyal olarak iletmesine yetecek bir tepki oluşmuştu. Gün gibi ortada olan bir gerçektir bu. Ama bunun nedeni binlerce şey olabilir. Bir fare ya da sıçan; patlayan bir ampul; gece saatlerinde ısının düşerek binanın ahşap doğramalarını sıkıştırmaması; pencereye çarpan bir kuş...

Anton nabzının ne kadar hızlı attığını, ancak yavaş yavaş sakinleşmeye başladığı o anda fark etti. Tekrar spor yapmaya başlamalı, forma girmeli, gerçek kimliğini yansıtan vücudunu geri kazanmalıydı.

Geri dönmek üzereydi ki bu kadargelmişken bari bir fincan kahve alayım, diye geçirdi içinden. Kırmızı espresso makinesine gidip parlak kapağının üstünde Fortissi Lungo yazan yeşil renkli, tek kapsülü aldı. O sırada sesin, kahve araklamak üzere gizlice gelmiş birinden çıkmış olabileceği ihtimali düştü aklına. Dün burada birçok kahve kapsülü vardı, öyle değil mi? Kapsülü makineye koyuyordu ki birden delikli olduğu dikkatini çekti; bir başka ifadeyle, kullanılmış olduğu... Hayır, olamazdı; aksi takdirde kapak, sıkılmasının ardından satranç tahtasına benzerdi. Makineyi çalıştırdı. Uğuldamaya başladı alet. O an, sonraki yirmi saniye boyunca makine sesinin diğer tüm sesleri bastıracağını fark etti. Gürültünün ortasında kalmamak için geriye doğru iki adım attı.

Plastik bardak dolunca kahveye dikkatle baktı. Siyahtı, yoğunluğu yerindeydi; kapsül daha önce kullanılmamıştı.

Son damla da bardağa damlarken o sesi yine duyduğunu sandı. Aynı sesi... Ama bu kez diğer taraftan, hastanın odasının bulunduğu taraftan gelmişti. Gelirken gözden kaçırdığı bir şey mi olmuştu? Anton bardağı sol eline alıp bir kez daha tabancasını kılıfından çıkardı. Eşit, uzun adımlarla geldiği yoldan yürümeye başladı. Bardağı, bakmadan dengede tutmaya

alışıyor, haşlanmış kahvenin elini yaktığını hissediyordu. K-
şeyi döndü. Kimseler yoktu. Derin bir nefes verdi. İskemlesine
doğru yürümeye devam etti. Oturmak üzereydi ki, donakaldı.
Hastanın odasına doğru yürüdü bu kez ve kapıyı açtı.

Hastayı görmek imkânsızdı; yorgan örtülüydü üstüne.

Ama kalp makinesinin sonar sinyali her zamanki gibi d-
zenliydi ve yeşil ekrandaki soldan sağa koşan ve bip sesiyle
birlikte sıçrayan çizgiyi görebiliyordu.

Kapıyı kapatmak üzereydi ki...

Bir şey fikrini değiştirmesine neden oldu.

Kapıyı açık bırakıp tekrar yatağa yürüdü ve etrafından
dolaştı.

Hastaya baktı.

Oydu.

Kaşlarını attı. Ağzına doğru eğildi. Nefes alıyor muydu?

Evet, soluk alıp verdiğini duyabiliyordu. Havadaki hare-
ket... Belki de aldığı ilaçların etkisiyle etrafa yayılan, mide
bulandıran o tatlı koku...

Anton Mittet odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Sa-
atine baktı. Kahvesini içti; bir ara dakikaları saydığını, var-
dijasının bir an önce bitmesini istediğini fark etti.

Katrine “Benimle konuşmayı kabul etmesi ne güzel” dedi.

Gardiyan “Kabul etmek mi?” dedi. “Bu bölümdeki erkek-
lerin çoğu, bir kadınla baş başa beş dakika geçirebilmek için
sağ ellerini feda etmeye hazırdır. Rico Herrem potansiyel bir
tecavüzcü; içerde size birinin eşlik etmesini istemediğinize
emin misiniz?”

“Kendi kendimi idare edebilirim.”

“Dişçi de aynı şeyi söylemişti. Neyse, siz en azından pan-
tolon giymişsiniz.”

“Pantolon mu?”

“Dişçi hanım etek ve naylon çorap giymişti. Valentin’i dişçi sandalyesine oturttuğunda yanında gardiyan yoktu. Sonrasını tahmin edebilirsiniz...”

Katrine tahmin etmeye çalıştı.

“Kadın o şekilde giyinmesinin bedelini ödedi... Neyse, geldik, işte!” Gardiyan hücrenin kapısının kilidini açtı. “Ben hemen dışarıda olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenirsiniz.”

Katrine “Teşekkür ederim” diyerek içeri girdi.

Kırmızı kafataslı adam masanın yanındaki sandalyede oturmuş, dönüp duruyordu.

“Mütevazı yuvama hoş geldin.”

“Teşekkür ederim” dedi Katrine.

“Al bunu.” Rico Herrem ayağa kalktı, iskemleyi Katrine’nin yanına taşıdı, sonra dönüp özenle yapılmış yatağa oturdu. Makul bir uzaklıktaydı şimdi. Katrine iskemleye oturduğunda adamın sıcaklığını hissetti. İskemleyi biraz daha yaklaştırmışken, Rico yatakta biraz daha geriye kaydıldı; Katrine o an karşısındakinin, gerçekte kadınlardan korkan erkeklerden biri olup olmadığını merak etti. Rico belki de bu yüzden kadınlara tecavüz etmemiş, sadece izlemekle yetinmişti. Teşhirciydi. Telefonla arayıp onlara neler yapmak istediğini söylemiş, ama hiçbirini hayata geçirmeye cesaret edememişti. Rico Herrem’in sicili korkutucu olmaktan çok, tatsızdı.

Katrine öne doğru eğilerek “Valentin’in ölmediğini haykır-dın bana” dedi. Rico şimdi biraz daha sindi, oturduğu yerde. Vücut dili savunmaya geçtiğini gösteriyor olsa da, yüzündeki gülümseme aynıydı: küstah, nefret dolu, müstehcen... “Bununla ne demek istiyordun?”

“Katrine, sen ne düşünüyorsun?” Genizden geldi ses. “Bildiğim kadarıyla, o yaşıyor.”

“Valentin Gjertsen hapishanede, burada ölü bulundu.”

“Herkes öyle sanıyor. Dışarıdaki adam sana, onun dişçi kadına ne yaptığını anlattı mı?”

“Etek ve naylon çorapla ilgili bir şeyler söyledi. Anlaşılan, hayal gücünüzü ateşleyen şeylermiş bunlar.”

“Valentin’in hayal gücünü ateşler o şeyler. Yani, kelimenin tam anlamıyla, demek istiyorum. Kadın haftanın iki gününü geliyordu buraya. O zamanlar dişleriyle sorun yaşayan bir sürü adam vardı. Valentin dişçi matkaplarından birini kullanarak, kadını naylon çoraplarını çıkarmaya ve başından geçirmeye zorladı. Sonra dişçi koltuğunda becerdi onu. Daha sonra olaydan söz ederken, kadın için ‘Kesilmiş hayvan gibi yatıyordu orada’ dedi. Kadın, başına bir şey gelmesi halinde ne yapacağına dair kimseden akıllıca bir öğüt almamış olmalı. Valentin daha sonra çakmağını çıkardı ve evet, çorabı ateşe verdi. Naylon yandığında nasıl eridiğini gördün mü hiç? Dişçi delirdi adeta. Çığlıklar atmaya ve debelenmeye başladı. Naylonun içinde yanan yüzün kokusu, haftalarca çıkmadı duvarlardan. Kadına ne oldu sonra bilmiyorum, ama bir daha tecavüze uğrama korkusu yaşayacağını sanmıyorum.”

Katrine adama baktı. Şamar oğlanı suratlı, diye geçirdi içinden. O kadar çok dayak yemiş ki sırtmak otomatik bir savunma aracı haline gelmiş.

“Valentin ölmediyse, şimdi nerede?” diye sordu Katrine.

Sırıtkan ifade şimdi tüm yüzüne yayıldı. Yorganı dizlerine çekti.

Katrine “Rico, burada zamanımı boşa harcıyorsam, lütfen söyle bana” diyerek içini çekti. “Akıl hastanelerinde o kadar çok zaman geçirdim ki delilerden çok çabuk sıkılırım. Anladın mı?”

“Bu bilgiyi sana karşılıksız vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi, memur hanım?”

“Benim rütbem Özel Dedektif. Ne karşılığında vereceksin bu bilgiyi? Cezanın azaltılmasını mı istiyorsun?”

“Haftaya çıkıyorum buradan. İstedğim elli bin kron.”

Katrine kahkahalara boğuldu; içten kahkahalardı bunlar.

Olabildiğince elbette. Ve sonra adamın gözlerine dolan öfkeyi gördü.

“Senin için bir şey yapamam” diyerek ayağa kalktı.

Rico “Otuz bin” dedi. “Meteliksizim; dışarı çıktığımda beni uzaklara götürecek bileti almak için paraya ihtiyacım olacak.”

Katrine başını iki yana salladı. “Muhbirlere, verdikleri bilgi vakaya yeni bir ışık tutması halinde ödeme yapıyoruz. Önemli, *büyük* vakalar için...”

“Ya bu vaka da büyük bir vakaysa?”

“O zaman konuyu patronumla konuşmam gerekir. Bana bir şey anlatmak istiyorsun, diye düşünmüştüm. Elimde olmayan bir şey için seninle pazarlık yapamam.” Kapıya yürüdü, tıklatmak üzere elini havaya kaldırdı.

“Bekle.” Kırmızı Kafatası’nın sesi tiz çıktı. Yorganı çenesine kadar çekerek “Sana bir şey anlatabilirim” dedi.

Katrine “Dedim ya, sana verecek hiçbir şeyim yok” diyerek kapıyı tıklattı.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” Rico’nun elinde Katrine’nin kalbinin bir an durmasına neden olan bakır renge bir alet vardı. Saniyenin bir milyarda biri kadar bir süreliğine tabanca sandı onu, ama sonra ucundan bir tırnağın çıktığı, eğreti bir dövme makinesi olduğunu anladı.

“Bu mekânın dövmecisi benim” dedi Rico. “İyi bir dövmeciğim hem de. Burada buldukları cesedin Valentin’e ait olduğunu nasıl tespit ettiler, biliyor musun?”

Katrine gözünü adama dikti. Onun o küçük, nefret dolu gözlerine, ince, ıslak dudaklarına, seyrelmekte olan saçlarının altında parlamakta olan kırmızı cildine, dövmesine baktı. Şeytan yüzü dövmesine...

“Rico, sana verebileceğim hiçbir şeyim yok, hâlâ.”

“Şey yapabilirsen...” Yüzü asıldı adamın.

“Ne?”

“Görebilmem için bluzunun düğmelerini açabilsen...”

Katrine afallamış bir ifadeyle bakışlarını indirdi. “Yani... bunları mı demek istiyorsun?”

Ellerini göğüslerinin altına koyarken, adamın yatağından yayılan sıcaklığı hissediyordu adeta.

Dışarıda kilidin döndüğünü duydu.

Katrine gözlerini Rico Herrem’den ayırmadan “Gardiyan” dedi “bize birkaç dakika daha izin verir misin lütfen?”

Kapıdan gelen sesin kesildiğini, adamın bir şeyler söylediğini, ardından da uzaklaşan ayak seslerini duydu

Katrine’nin önündeki âdemelması, cildin altında aşağı yukarı inip çıkan ve kendisini dışarı atmaya çalışan küçük bir uzaylıya benziyordu.

“Devam et” dedi Katrine.

“Ama önce...”

“Gel seninle bir anlaşma yapalım. Bluzumun düğmeleri kapalı kalacak, ama dıştan gör diye meme uçlarımdan birini sıkacağım. Bana verdiğin bilgi dişe dokunur bir şeyse...”

“Öyle!”

“Yerinden kıpırdadığın an anlaşma iptal olur, anladın mı?”

“Tamam.”

“Peki. Anlat bakalım.”

“Onun göğsüne şeytan yüzü dövmesini ben yaptım.”

“Burada mı? Hapishanede mi?”

Rico yorganın altından bir kâğıt çıkardı.

Katrine ona doğru hareketlendi.

“Dur!”

Katrine durdu. Rico’ya baktı. Sağ elini kaldırıp sutyeninin ince kumaşı altındaki meme ucunu el yordamıyla buldu, başparmağıyla işaretparmağı arasına alıp sıktı. O an hissettiği acıyı duymazlıktan gelmeye çalışmadığı gibi, sıkıca sarıldı o hisse. Kanın meme ucuna hücum ettiğinin ve sertleştirdiğinin bilincinde, sırtı dimdik halde durdu adamın önünde. Görmesine izin verdi; nefes alış verişinin hızlandığını duydu.

Rico kâğıt parçasını Katrine'ye uzattı. Katrine ileri doğru bir adım atıp kâğıdı adamın elinden kaptı adeta. İskemlesine oturdu sonra.

Bu bir çizimdi. Hapishane gardiyanının tarifinden, ne olduğunu anlamıştı. Şeytan yüzü. Yanaklarına ve alnına kanca bağlanmış da her iki tarafından çekilmiş gibi... Acıyla çığlık atıyor, kurtulmak istiyormuş gibi...

Katrine “Bu, Valentin’in ölmeden yıllar önce yaptırdığı bir dövmeydi diye biliyordum” dedi.

“Öyle olduğu söylenemez.”

“Ne demek istiyorsun?” Katrine çizimin hatlarını inceledi.

“Demek istediğim, dövmenin öldükten sonra yapıldığı...”

Katrine başını kaldırıp baktı. Rico'nun gözleri bluzuna sabitlenmişti. “O dövmei öldükten *sonra* Valentin'e sen mi yaptın? Söylemek istediğin şey bu mu?”

“Katrine, sağır mısın? Valentin ölmedi diyorum sana.”

“Ama... kim?..”

“İki düğme.”

“Ne?”

“İki düğmeni çöz.”

Katrine üç düğmesini çözdü, bluzunu yana doğru çekti ve sertleşmiş meme ucunun hatlarının belli olduğu sutyenini görmesine izin verdi.

“Judas.” Rico'nun sesi hırçın bir fısıltıya dönüşmüştü şimdi. “Ben Judas'a yaptım dövmei. Valentin üç gün boyunca bavulda sakladı onu. Adamı bavula kilitledi, düşünebiliyor musun?!”

“Judas Johansen'i mi?”

“Herkes onun kaçtığını sanıyordu, oysa Valentin onu öldürmüş ve bavula saklamıştı. Kimse birini ararken bavula bakmaz, öyle değil mi? Valentin onu öylesine dövmüştü ki o herifin Judas olduğundan ben bile şüpheyeye düştüm. Resmen kıyma kıvamına gelmişti. Yani, o ceset herhangi bir in-

sana ait olabilirdi. Sağlam kalmış tek tarafı, dövmeyi yaptığım göğsüydü.”

“Judas Johansen... Buldukları ceset onundu demek.”

“İşte, anlattım sana her şeyi; artık ben de ölü bir adam sayılırım.”

“İyi de Valentin neden öldürdü Judas’ı?”

“Valentin hapiste herkesin nefret ettiği bir adamdı. On yaşından küçük kızlara cinsel tacizde bulunmuştu çünkü. Sonra bir de dişçi meselesi vardı. Burada birçokları severdi o kadını. Gardiyanlar da öyle. Valentin’in başına bir şey gelmesi an meselesiydi, anlayacağın. Aşırı dozda uyuşturucu; intihar süsü verilmiş bir ölüm... Böylece Valentin bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi.”

“Kaçabilirdi, öyle değil mi?”

“Kaçsaydı bulurlardı onu. Kendisini ölmüş gibi göstermek zorundaydı.”

“Ve arkadaşı Judas...”

“Tam da onun işine yarayacak bir adamdı. Katrine, Valentin bizlere hiç benzemez.”

Katrine Rico’nun sarf ettiği, herkesi kapsayan “biz” kelimesini duymazlıktan geldi. “Bunu neden bana anlatmak istedin? Sen de suç ortağısın, sonuçta.”

“Ben ölü bir adama dövme yaptım sadece. Her şey bir kenara, Valentin’i yakalamak zorundasınız.”

“Neden?”

Kırmızı Kafataslı gözlerini yumdu. “Katrine, son zamanlarda rüya görüyorum. Valentin geliyor. Yaşayanlara katılmak üzere geri geliyor. Ama her şeyden evvel geçmişinden kurtulmak zorunda... Yoluna çıkanlardan, hakkında bilgi sahibi olan herkesten kurtulmak zorunda. Ve ben de onlardan biriyim. Haftaya tahliye olacağım. Onu yakalamak zorundasınız...”

“... o seni yakalamadan önce.” Katrine cümleyi tamamlarken, önündeki adama bakıyor, ama onu görmüyordu.

Rico'nun üç günlük cesede dövme yaptığı yerde yazdığı senaryoyu oynamışlardı sanki. Durum öylesine rahatsızlık vericiydi ki, Katrine hiçbir şeyin ayırdında değildi; ne duyabiliyor ne görebiliyordu. Boynundaki minik ter damlasını hissedene kadar böyleydi en azından. Adamın çıkardığı takırtıyı duyduğu anda bakışlarını yere yöneltti ve yerinden sıçradı. Midesinin bulandığını hissederken, kapıya doğru sendele-yerek yürüdü.

Anton Mittet uyandı.

Kalbi deli gibi atıyor, yutkunuyordu.

Odaklanmayı becermeden önce akıl karışıklığıyla geçen bir dakika boyunca gözlerini kırptırdı.

Önündeki beyaz duvara dikti gözlerini. Başını arkasındaki duvara dayamış halde iskemlede oturuyordu hâlâ. Uyuyakalmıştı. Görev sırasında uyumuştı.

Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Sol elini havaya kaldırdı; yirmi kilo geliyordu sanki, o kadar ağırdı. Bu arada kalbi neden yarı-maraton koşmuş gibi deli gibi atıyordu?

Saatine baktı. On biri çeyrek geçiyordu. Bir saatten fazla uyumuştı; olacak iş değildi! Kalp atışlarının yavaş yavaş normale döndüğünü hissetti. Son birkaç haftadır yaşadığı stresten olmalıydı. Vardiyalar, alışılmış düzenin dışındaki günlük tempo... Laura ve Mona.

Onu uyandıran şey neydi? Duyduğu bir başka ses mi?

Kulak kabarttı.

Titreşen sessizlik dışında hiçbir şey duymadı. Bir de şu, beynin rahatsızlık verici olarak algıladığı, rüya benzeri belli belirsiz hatıra vardı. Drammen'da nehrin kıyısındaki evlerinde uyuduğu zamanlardaki gibi... Açık pencerelerinin dışında hızla geçen teknelerin motorlarının sesini tanır, ama beyni hiçbir şey kaydetmezdi. Diğer yandan, son zamanlar-

da yatak odası kapısı hafif gıcırdasa ayağa fırlıyordu. Laura bunun Drammen vakası sonrası, yani nehrin kıyısında René Kalsnes adındaki genç adamın cesedini bulmalarının ertesinde ortaya çıkan bir şey olduğunu iddia etmişti.

Gözlerini kapattı; sonra iri iri açtı. Yine uykuya dalmıştı! Ayağa kalktı. Başı fırıldak gibi dönüyordu ve oturmak zorunda kaldı. Gözlerini kırptırdı. Feci bir sis tüm duyularının üstünü örtmüştü.

İskemlenin yanındaki boş kahve bardağına baktı. Kalıp duble espresso yapmak zorundaydı. Kahretsin, kapsül de kalmamıştı ki... Mona'yı arayıp bir bardak kahve getirmesini söylemeliydi; bir sonraki vardiyasına fazla bir zaman kalmamıştı. Telefonu eline aldı. Mona'yı GAMLEM RIKSHOSPITAL, İLETİŞİM başlığı altında kaydetmişti. Bu, Laura'nın, cep telefonunun arayanlar listesini kontrol etmesi olasılığına karşı aldığı bir önlemdi. Gelen mesajları da siliyordu tabii. Anton Mittet beyninin gerekli emri verdiği noktada aramayı yapacaktı.

Yanlış ses... Yatak odası kapısının gıcırtısı...

Sessizlikti duyduğu.

Bu, orada *olmayan* sestir, yanlış olan buydu.

Sonar sesi. Kalp monitörü.

Anton güç bela ayağa kalktı. Sendeleyerek kapıya yürüdü ve içeriye daldı. Etrafındaki donukluğu gözlerini kırptırarak dağıtmaya çalıştı. Makinenin yeşil titrek ışığına dikti gözlerini. Baştan sona düz bir çizgi uzanıyordu; ölen hastalarda olduğu gibi...

Koridorda koşuşturan ve yaklaşan insanların ayak seslerini duydu. Makine kalp atışlarını algılamaz hale geldiğinde, nöbetçi hemşirelerin alarmı çalmış olmalıydı. Anton içgüdüsel bir hareketle elini adamın alnına koydu. Hâlâ sıcaktı. Ancak Anton en ufak bir şüpheye kapılmayacak kadar çok ceset görmüştü. Hasta ölmüştü.

III

Hastanın, katılımın son derece az olduğu cenazesi kısa ama işlevsel bir törendi. Rahip tabutta yatan adamın çok sevilen biri olduğunu, örnek alınacak bir hayat sürdüğünü ya da hayatta cennete gitmesini sağlayacak işler yaptığını söylemeye kalkışmadı. Böylece merhum, tüm günahkârları kurtaran İsa'ya koştı doğruca.

Tabutu taşıyacak gönüllü bile yoktu ortada; cemaat Vestre Aker Kilisesi'nden dışarıya, kara adımını atarken, tabut mihrabın önünde öylece bırakılmıştı. Cenazeye katılanların büyük çoğunluğu –tam olarak ifade etmek gerekirse dört kişi– polis memuruydu. Memurlar tören sonrası birlikte aynı arabaya binip yeni açılmış olan, kendilerini bir psikoloğun beklediği Justisen Kafe'ye gittiler. Ayaklarını yere vurup çizmelerindeki karı temizlediler, bir şişe birayla, Oslo'nun musluk suyundan daha temiz veya lezzetli olmayan dört şişe su ısmarladılar. *Skål* diyerek kadeh kaldırdılar; ölü adama sövüp içtiler.

Cinayet Masası Şefi Gunnar Hagen “Zamansız bir ölümdü” dedi.

“O kadar da değil” dedi Krimteknisk Şefi Beate Lönn.

Kızıl saçlı, kâküllü, süet ceketli adli tıp memuru Björn Holm “Cayır cayır yansın, hem de uzun uzun” dedi.

Stale Aune kadehini kaldırarak “Bir psikolog olarak bu

vesileyle, hepinize, duygularınızdan habersiz olduğunuz teşhisini koyuyorum” dedi.

Hagen “Sağ ol doktor, ama bu *polis* teşhisidir zaten” dedi.

“Otopside ben pek bir şey anlamadım” dedi Katrine.

Beate “Beyin damarı tıkanıklığından ölmüş” dedi. “İnme... Her zaman olabilecek bir şey.”

“Ama komadan çıkmıştı” dedi Björn Holm.

Beate ruhsuz bir sesle “Bu her an, hepimizin başına gelebilecek bir şey” dedi.

“Hatırlattığın için sağ ol” dedi Hagen. Yapmacık bir ifadeyle gülümsedi sonra. “Ölü adamla işimiz bittiğine göre, artık önümüze bakmamızı öneriyorum.”

“Travmayla hızlı biçimde baş edebilme yeteneği, kişinin düşük zekâsına işarettir.” Aune içkisinden bir yudum aldı. “Yeri gelmişken söyleyeyim dedim.”

Hagen devam etmeden önce psikoloğa baktı bir an. “Merkezde değil de burada toplandığımız iyi oldu diye düşünüyorum.”

Björn Holm “Peki, ama burada bulunmamızın gerçek nedeni ne?” diye sordu.

“Polis cinayetlerini konuşmak...” Hagen yana döndü. “Katrine?”

Katrine Bratt başını sallayıp boğazını temizledi.

“Aune’yi bilgilendirmek adına kısa bir özet geçeceğim” dedi Katrine. “İki polis memuru öldürüldü; hem de faili meçhul cinayetlerin işlendiği yerlerde... İkisi de söz konusu faili meçhul cinayetlerin soruşturmasına dahil olmuştu. Polis cinayetleri konusunda elimizde hiçbir ipucu da, şüpheli de yok; cinayetlerin ne gibi bir güdüyle işlendiğine dair bir fikir de. İlk cinayetler konusundaysa, güdünün cinsellik olduğunu düşünüyoruz. Elimizde bazı ipuçları vardı, ama hiçbiri doğrudan bir şüpheliyi işaret etmedi. Yani birkaç kişiyi sorguya çektik, ama kimi olay saatinde başka bir yerde olduğunu ispat etti-

ğinden, kimi profile uymadığından hepsi elendi. Ancak şimdi dişe dokunur bir şey var elimizde...”

Katrine çantasından bir şey çıkarıp herkesin görebileceği şekilde masaya koydu. Bu, çıplak göğüslü bir adamın fotoğrafıydı. Tarih ve numaradan, fotoğrafın, polis tutuklaması sonrası çekilen bir fotoğraf olduğu anlaşıyordu.

“Bu Valentin Gjertsen. Cinsel suçlardan sabıkası olan bir adam... Erkek, kadın ve çocuklarla cinsel suçlara karışmış. Kendisine yöneltilen ilk suçlama, on altı yaşındayken, kandırıp sandal gezisine çıkardığı dokuz yaşındaki bir kızla ilgiliymiş. Ertesi yıl komşusuna çamaşırvhanede tecavüze kalkışmış.”

Björn Holm “Valentin’in Maridalen ve Tryvann cinayetleriyle alakası nedir?” diye sordu.

“Şu an için sadece profilinin uyması ve cinayetlerin işlendiği gün ve saatte, adamın, yanında olduğu yönünde ifade vermiş olan bir kadının, kısa bir süre önce bize bu konuda yalan söylediğini beyan etmiş olması; o kadar. Kadın kendisine verilen emri yerine getirmiş.”

“Valentin kadına, polisin işlemediği suçları üstüne yıkmaya çalıştığından söz etmiş” dedi Beate Lönn.

“İşte” dedi Hagen. “Bu, polisten nefret etmesi için bir neden olabilir. Doktor sen ne dersin, akla yatkın mı?”

Aune dudaklarını şapırdattı. “Kesinlikle. Ancak burada ben, insan ruhunu ilgilendiren meselelerde akla yatkın her şeyin mümkün olabileceği temel kuralına sadık kalacağım. Tabii, akla yatkın olmayan birçok şeyin de mümkün olabileceğini unutmadan.”

“Valentin Gjertsen reşit olmayan bir kıza cinsel tacizde bulunmak suçuyla yattığı hapis hanede, Ila’da, dişi kadına tecavüz edip onu sakatladi. Bu eyleminin intikamının hapis hanedeki diğer tutuklular tarafından alınacağını bildiğinden, kaçması gerektiğine karar verdi. Ila’dan kaçmak çok da zor

bir şey değil aslında, ama Valentin sonradan peşine kimse-
nin düşmesini istemediği için ölmüş numarası yaptı. Tutuk-
lulardan birini, Judas Johansen adındaki bir adamı öldürdü;
pelte haline gelinceye dek dövdü onu ve cesedini, ertesi gün-
kü yoklamada adı firari olarak geçmesi için sakladı. Sonra
hapishane dövmeçisini, şeytan yüzü dövmesini Judas'ın vü-
cudunda sağlam kalmış olan tek yere, göğsüne yapması için
zorladı. Adamı, kimseye bir şey söylemesi durumunda, onu
ve ailesini ıstıraplı, erken bir ölümle tehdit etti. Valentin fi-
rar ettiği gece Judas Johansen'e kendi giysilerini giydirdi,
onu hücreinde yere yatırıp kapıyı aralık bıraktı. Ertesi sa-
bah adamın cesedini bulduklarında, onun Valentin olduğu-
nu sandılar; kimse bu duruma şaşırmadı tabii. Hapishanenin
o bölümünün en nefret edilen mahkûmunun ölümü az veya
çok beklenen bir şeydi zaten. Öyle ki, değil DNA testi yap-
mak, parmak izini bile kontrol etmediler.”

Masaya sessizlik çöktü. Yan tarafa bir müşteri oturmak
üzereydi ki Hagen'ın bir bakışı adamı uzaktaki bir başka ma-
saya yöneltmeye yetti.

Beate Lönn “Valentin'in kaçtığını, sağ salim olduğunu
söylüyorsun, öyle mi?” dedi. “İlk cinayetlerin ve polis cina-
yetlerinin arkasındaki isim oydu. Polis cinayetlerini işleme-
sine neden olan şey, polise olan genel nefreti... Ve bu cinayet-
ler için ilk cinayetlerdeki olay yerlerini kullanıyor. Peki, tam
olarak neyin öcünü almaya çalışıyor bu adam? Görevini yap-
tığı için polise kin mi besliyor? Bu durumda çoğumuzun sağ
kalmaması lazım.”

Katrine “Onun genel anlamda polisin peşinde olduğu-
nu sanmıyorum” dedi. “Hapishane gardiyanı, İla'da bir po-
lisin kendilerini ziyarete geldiğini ve adamın Marida-
len ve Tryvann'daki kızların öldürülmesi hakkında bazı
mahkûmlarla görüştüğünü söyledi. Gardiyana göre polis, ci-
nayetlerle ilgili bilgi edinmeye çalışmaktan çok, bilgi sızdır-

mış. Valentin'i..." Katrine güç toplayıp devam etti, "çocuk dü-zücüsü olarak nitelemiş."

Katrine hepsinin, Beate Lönn'ün bile irkildiğini gördü. Tek bir kelimenin, en itici olay yeri fotoğraflarından bile da-ha güçlü etki yaratması tuhaf bir durumdu.

"Bu cinayetlerin amacı polisleri doğrudan ölüm cezasıy-la cezalandırmak değilse, çok da uzak ihtimalmiş gibi görün-müyor."

"Peki, polis kimmiş?"

"Konuştuğum gardiyan kim olduğunu hatırlayamadı, adı hiçbir yerde kayıtlı da değil. Ama tahmin edebilirsiniz."

"Erlend Vennesla veya Bertil Nilsen" dedi Björn Holm.

Gunnar Hagen "Ne dersiniz, resim yavaş yavaş ortaya çı-kıyor galiba" dedi. "Judas denilen bu adam da polis memur-ları gibi aşırı fiziksel şiddete maruz kalmış. Doktor?"

"Evet, gerçekten de öyle" dedi Aune. "Katiller denenmiş ve test edilmiş yöntemlere, alışkanlıklarına sadık yaratıklardır."

Beate "Ama Judas olayında belirli bir neden var ortada" dedi. "Hapishaneden kaçtığını gizlemeye çalışmak."

Björn Holm "Tabii olay gerçekten de böyle olduysa" dedi. "Katrine'nin konuştuğu tutuklu çok da güvenilir bir tanığa benzemiyor."

Katrine "Eh" dedi. "*Ben* ona inanıyorum."

"Neden?"

Katrine'nin yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Harry ne derdi? Sezgi, beynin henüz bir ad vermeyi beceremediği birçok küçük, ama özel şeylerin toplamıdır sadece."

Aune "Cesedi çıkarıp kontrol etmeye ne dersiniz?" diye sordu.

"Tahmin edin bakalım, ne olmuş" dedi Katrine.

"Cesedi yakmışlar mı yoksa?"

"Valentin bir hafta önce kısa bir not yazarak, ölümü halin-de cesedinin olabildiğince çabuk yakılmasını vasiyet etmiş."

Holm “Ve o zamandan beri kimse ondan bir haber almamış” dedi. “Vennesla ve Nilsen’i öldüren kadar tabii.”

Gunnar Hagen “Evet, Katrine’nin varsayımı bu şekilde” dedi. “Bu varsayım şimdilik, tutunacağımız güçlü bir dalmış gibi görünmüyor, hatta fazla cüretkâr olduğu bile söylenebilir, ancak soruşturma ekiplerimiz diğer varsayımlar üzerinde yol alırken, ben buna da bir şans verilmesinden yanayım. Bugün sizi burada bir araya getirmemin nedeni de bu zaten. Sizden bu ipucunu –ama yalnız bu ipucunu– araştırmanız için özel, küçük bir birim oluşturmanızı istiyorum. Diğer ipuçlarının izini daha büyük birimler sürecektir. Bu görevi kabul ederseniz, raporları bana vereceksiniz...” Kısa ve şiddetli öksürüğü tabanca sesini andırdı. “Sadece bana.”

Beate “Hımm” dedi “Bunun anlamı...”

“Evet, bunun anlamı, tam bir gizlilik içinde çalışacaksınız.”

“Kimden gizli?” diye sordu Björn Holm.

Hagen “Herkesten” diye cevap verdi. “Benim dışımda, herkesten.”

Stale Aune öksürdü. “Kimden özellikle?”

Hagen başparmağıyla işaretparmağını boynuna götürüp cildini hafifçe tutup bıraktı. Gözkapaklarını biraz indirdi sonra; o haliyle güneşin tadını çıkaran bir kertenkeleye benziyordu.

Beate “Bellman” diye açıkça söyledi aklından geçeni. “Emniyet Müdürü.”

Hagen ellerini iki yana açarak “Ben sadece sonuç istiyorum” dedi. “Harry bizimleyken kurduğumuz küçük, bağımsız grupla çok başarılı olmuştuk. Ama Emniyet Müdürü şimdi buna karşı çıkıyor ve büyük, tek bir çalışma ekibi istiyor. Ama büyük, tek ekibin söyleyecek yeni bir şeyi kalmadı ve biz bu polis katilini yakalamak *zorundayız*. Bunu başaramazsak kıyamet kopacak. Kurduğumuz bu grupla ilgili olarak Emniyet Müdürü ile yüzleşmek durumunda kalır-

sam, doğal olarak tüm sorumluluğu üstüme alacağım. Size Emniyet Müdürü'nün bilgisi dışında çalıştığımızı söylemediğimi ifade edeceğim. Diğer yandan sizi zor duruma soktuğumun da farkındayım; yani bu görevi kabul edip etmemek tamamen size kalmış.”

Katrine gözlerinin –tıpkı diğerleri gibi– Beate Lönn'e çevrildiğini fark etti. Herkes son kararın ona bağlı olduğunu biliyordu. Lönn varım derse, diğerleri de görevi kabul edecekti. Kabul etmezse...

Beate “Adamın göğsündeki şeytan yüzü” dedi. Masanın üstünde duran fotoğrafı alıp inceledi. “Özgürlüğünü isteyen birine benziyor. Hapisten, kendi bedeninden veya kendi beyininden kurtulmak isteyen birine... Tıpkı Kardan Adam gibi... Belki de onlardan biridir.” Başını kaldırıp baktı. Yüzünde bir an bir gülücük belirip kayboldu. “Ben varım.”

Hagen diğerlerine baktı. Ve herkesin başını hafifçe salladığını gördü.

“Güzel” dedi. “Ben daha önce olduğu gibi soruşturma birimine liderlik edeceğim. Katrine ise bu grubun resmi lideri olacak. Kendisi Bergen ve Hordalan Polisine bağlı olarak çalıştığından, siz de grup olarak teknik anlamda Oslo Polis Müdürlüğü'ne rapor vermek zorunda kalmayacaksınız.”

Beate “Bergen için çalışıyoruz” dedi. “Eh, neden olmasın? Arkadaşlar Bergen'in şerefine!”

Kadehlerini kaldırdılar.

Justisen'in hemen dışında kaldırımda duruyorlardı. Yağmur çiseliyor, kayatuzu, petrol ve asfalt kokusunu iyice duyulur hale getiriyordu. Stale Aune Burberry montunun düğmelerini iliklerken “Beni tekrar aranıza kabul ettiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum” dedi.

Katrine “Dokunulmazlar geri döndü” dedi, gülümseyerek.

Björn halinden memnun, karnını ovuştururken “Tıpkı eski günlerdeki gibi” dedi.

“Hemen hemen” dedi Beate. “Bir kişi eksikiz.”

Hagen “Hey!” dedi. “Onun hakkında konuşmayacağımız konusunda anlaşmıştık. O artık yok; bunu böyle bilelim.”

“Onun tamamen yok olması asla mümkün değil Gunnar.”

Hagen içini çekip gökyüzüne baktı. Omuz silkti sonra.

“Belki... Rikshospital’de vardiyalı çalışan PHS’li bir stajyer öğrenci vardı. Bana Harry Hole’un çözmeyi *başaramadığı* bir vaka olup olmadığını sordu. Başta fazla meraklı bir tip olduğunu düşündüm, çünkü Harry’nin vakalarından birini ayrıntılı olarak incelemişti. Ona Gusto Hannsen vakasının gerçek anlamda asla çözülmediği cevabını verdim. Ve bugün sekreterimden PHS’den bir telefon geldiğini ve Hannsen vaka dosyasının bir kopyasını talep ettiklerini öğrendim.” Hagen hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. “Belki de bir efsane olmaya başladı, kim bilir.”

Björn Holm “Harry daima hatırlanacak” dedi. “Benzersiz biri, mesleğinin en iyisi olarak asla unutulmayacak.”

Beate “Belki” dedi. “Ama biz de burada onun izinden yürüyen dört kişiyiz, öyle değil mi?”

Birbirlerine bakıp başlarını salladılar. Fazla uzatmadan el sıkışarak vedalaşıp üç farklı yöne dağıldılar sonra.

Mikael Bellman silah arpacığının hemen üstündeki şekle baktı. Bir gözünü kırpıp tetiği yavaşça çekerken kalbinin sesini dinledi. Sakin, ama güçlü atıyordu. Parmak uçlarına pompalanan kanı hissetti. Şekil hareket etmiyordu, sadece öyle bir algıya kapılmıştı. Tetiği bıraktı, derin bir nefes alıp bir kez daha odaklandı. Şekli bir kez daha arpacığına aldı. Tetiği çekti. Şeklin seğırttiğini gördü sonra; doğru bir şekilde seğırttiğini. Öldüğünü... Mikael Bellman hedefi başından vurduğunu biliyordu.

Heckler & Koch P30L tabancasını indirirken “Cesedi getirin de otopsi yapalım” diye bağırdı. Kulak ve göz koruyucularını çıkardı. Elektrik uğultusunu, gıcırdayan kabloların sesini duydu, insan şeklindeki hedefin dans ederek kendisine doğru yaklaştığını gördü. Hedef yarım metre önünde durdu.

“İyi” dedi Truls Bernsten, elini düğmeden çekerken. Uğultu kesildi.

Mikael gövdenin üst kısmında ve başta kurşun deliklerinin olduğu kâğıt hedefi incelerken “Fena değil” dedi. Hemen

yanındaki kulvarda başı parçalanmış hedefe doğru başını salladı. “Ama seninki kadar başarılı değil.”

“Sınavı geçecek kadar iyi. Bu yıl yüz kişiden on nokta ikisinin başarısız olduğunu duydum.” Truls tecrübeli elleriyle kâğıt hedefi değiştirdi, düğmeye bastığı anda yeni hedef yerini almak üzere hareketlendi. Yirmi metre ötedeki benekli yeşil metal plaketin önünde durdu sonra. Mikael solunda, birkaç kulvar öteden gelen tiz bir kahkaha duydu. İki genç kadının yan yana durmuş, onlara baktığını gördü. Onu tanıyan PHS öğrencileriydi muhtemelen. Burada tüm seslerin kendi frekansları vardı; Mikael silah seslerinin arasında bile kâğıttan ve metalden gelen tok sesleri, merminin, hedefin altındaki kovanları toplayan kutuya düşerken çıkardığı hafif tık sesini duyabiliyordu.

“Gerçekte emniyet güçlerinin yüzde ondan fazlası kendilerini ve başkalarını korumaktan âciz... Emniyet Müdürü bu duruma ne diyor acaba?”

“Truls, bütün memurlar senin gibi sık eğitim yapma fırsatı bulamıyor.”

“Benim çok fazla boş vaktim olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

Truls domuz sesini andıran o sinir bozucu kahkahasını atarken, Mikael astına ve çocukluk arkadaşına, zamanında anne babasının baktırmaya değer bulmadıkları karman çorman diş yığının ve kırmızı dişetlerine baktı. Görünürde her şey eskisi gibi olsa da, yine de bir şeyler değişmişti. Belki de o hissi veren şey, kısa bir zaman önce kestirdiği saçlarıydı. Yoksa görevden geçici olarak uzaklaştırılması mıydı? Bu tür şeyler, çok da hassas olmadığını düşündüğünüz insanları etkileyebilirdi. Bu durum, özellikle, duygularını dışarı vurma alışkanlığına sahip olmayan, duygularını, zaman içinde yatışacağı, yok olacağı umuduyla kendilerine saklayan kişiler için geçerliydi belki de. Belli bir noktada çöken, pes eden ve şakaklarına mermi sıkanlar bu tiplerdi işte.

Ama Truls halinden memnun görünüyordu. Gülüyordu, keyfi yerindeydi. Mikael bir keresinde Truls'a kahkahasının insanları korkuttuğunu, bunu değiştirmeye çalışması, daha normal, daha hoş bir kahkaha atmak için alıştırma yapması gerektiğini söylemişti. Truls bu sözlerle daha da yüksek sesli kahkaha atarak cevap vermiş ve Mikael'i işaret etmişti. Hiçbir şey söylemeden parmağıyla onu gösterip bir kez daha domuz hırıltısı benzeri o ürkütücü kahkahasını koyuvermişti.

Truls şarjörü silahına iterken "Sormayacak mısın?" dedi. "Neyi?"

"Hesabımdaki parayı."

Mikael ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Beni buraya davet etmenin nedeni bu muydu? Sana soru sormam için mi?"

"Paranın hesaba neden yattığını bilmek istiyor musun?"

"Seni neden rahatsız edeyim?"

"Sen Emniyet Müdürüsün."

"Ve sen hiçbir şey söylememe kararı almıştın. Ben de bunun aptalca bir karar olduğunu düşünsem de, sonuçta saygı duymuştum."

"Öyle mi?" Truls şarjörü yerine taktı. "Yoksa paranın nereden geldiğini zaten biliyorsun da beni onun için mi rahat bırakıyorsun Mikael?"

Bellman çocukluk arkadaşını şöyle bir süzdü. Şimdi görebiliyordu neyin değiştiğini... O hastalıklı parıltıydı değişen. Çocukluk günlerinden kalma, Manglerud'daki yaşça daha büyük çocuklar Ulla'yı kapmış, kız yüzlü palavracı gevezeyi dövmekle tehdit ettiklerinde ve Mikael'in Truls'u öne sürmek zorunda kaldığı durumlarda, öfkelenildiğinde ortaya çıkan ifadeyi... Sırtlanı üzerlerine saldırdığı zamanda ortaya çıkan ifadeyi... Uyuz, şimdiye dek birçok kez dayak yemiş bir sırtlandı bu. Öyle ki bir kez daha dayak yemesi hiçbir şey fark ettirmeyecekti. Truls'un gözünde parıltı, o sırtlan parıltısı belir-

diğinde, ölmeye hazır ve istekli olduğu anlamına gelir, dişini geçirdi mi, asla, ama asla bırakmazdı. Çenesini kilitler, karşısındakini dizlerinin üstüne çökertene ya da ondan bir parça koparana dek bir yere gitmezdi. Ama Mikael bu parıltıyı zaman içinde çok ender görür olmuştu; en son, o homoyu kazan dairesinde sıkıştırdıkları zamanda ve bir de ona görevden geçici olarak uzaklaştırıldığı haberini verdiğinde... Oysa şimdi değişen şey, o parıltının gitmemiş olmasıydı. Truls sanki ateşli bir hastalığa yakalanmış gibi, sürekli oradaydı.

Mikael duyduklarına inanamıyormuş gibi başını hafifçe iki yana salladı. “Truls, sen neden söz ediyorsun?”

“Para dolaylı olarak senden geldi belki. Belki onca zamandır bana ödemeyi yapan kişi sendin. Belki de Asayev’i sen yönlendirdin bana.”

“Bence sen çok fazla silah dumanı solumuşsun Truls. Benim Asayev’le hiçbir zaman işim olmadı.”

“Belki de bunu ona sormalıyız, ne dersin?”

“Truls, Rudolf Asayev öldü.”

“Eh, ne hoş bir tesadüf değil mi? Ötecek durumda olan kim varsa hepsi bir şekilde ölmüş.”

Mikael Bellman, herkes, diye geçirdi içinden. Senin haricinde, herkes...

Truls “Benim haricimde” diyerek sırttı.

Mikael hedefini yanına getirtip katladı. “Gitmem gerek.”

Truls “Aa, doğru ya” dedi. “Çarşamba randevusu.”

Mikael dondu kaldı. “Ne?”

“Hatırlıyorum, her çarşamba bu saatte bürodan ayrılırdın.”

Mikael dikkatle baktı ona. Truls Bernsten’i otuz yıldır tanıyordu, ama onun aptal mı, akıllı mı olduğuna hâlâ karar verememişti. “Doğru. Ama bu tür spekülasyonları kendine saklamak gerektiğini hatırlatmak isterim; bunun sana ancak zararı dokunabilir Truls. Çok fazla konuşmamak en iyisi olacaktır

muhtemelen. Mahkemede şahit olarak çağrılmam durumunda beni alengirli bir duruma sokabilir çünkü. Anladın mı?”

Ama Truls kulak koruyucularını çoktan takmış, yüzünü hedefe doğru dönmüş, gözlüklerinin ardından gözünü hedefe dikmişti bile. Silah bir kez patladı, sonra bir daha, bir daha. Silah elinden ayrılmak ister gibi olsa da Truls güçlü biçimde kavramıştı onu; sırtlan gibi sımsıkı...

Mikael otoparka geldiğinde ceket cebindeki telefonunun titrediğini duydu.

Ulla’ydı arayan.

“Böcek ilaçlama şirketiyle konuşabildin mi?”

Değil konuşmak, aramak bile gelmemiştii aklına. Ama o “Evet” dedi.

“Ne dediler?”

“Terastan geldiğini düşündüğün kokunun kaynağının, ölü bir fare veya sıçan olma ihtimali yüksekmiş. Ama zemin beton olduğu için yapacakları çok fazla bir şey yokmuş. Orada çürüyen şey her neyse, kokusu zamanla kendi kendine kaybolurmuş. Bize terası parçalamamamız gerektiği yönünde tavsiyede bulundular; tamam mı?”

“O terası profesyonellere yaptırmalıydın, Truls’a değil.”

“Gece yarısı, bana sormadan yaptı o işi. Sana daha önce de söylemiştim bunu. Sevgilim, şu an nerdesin?”

“Bir kız arkadaşım ile buluşacağım. Akşam yemeğe evde olacak mısın?”

“Aa, evet. Teras için endişelenme, tamam mı sevgilim?”

“Tamam.”

Mikael telefonu kapattı. İki kere sevgilim dediğini düşündü sonra, abartmıştı; yalan söylüyormuş gibi görünmüştü. Arabayı çalıştırdı, gaza bastı, ayağını debriyajdan kaldırdı ve yeni Audi otoparktan çıkıp akarcasına giderken, arkasındaki baş dayama yastığının yaptığı harikulade basıncı hissetti. Isabelle’i, nasıl hissettiğini düşündü. Daha şimdiden damar-

larına kanın hücum ettiğini hissetti. Ve yalan olmayan, o tuhaf çelişkiyi düşündü. Ulla'ya olan aşkını, başka bir kadını becermesine kısa bir süre kala, daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Anton Mittet terasta oturuyor, gözleri kapalı halde güneşin cildini ısıttığını hissediyordu. İlkbahar elinden geleni yapsa da, şimdilik üstünlük sağlayan taraf kıştı. Sonra gözlerini açtı, bakışları yanındaki masanın üstünde duran mektuba kaydı.

Zarfin üstünde Drammen Sağlık Merkezi'nin, mavi renkte kabartma harflerle yazılmış logosunu gördü.

Bunun ne olduğunu biliyordu; kan testi sonuçlarıydı. Zarfı açmaya niyetlendi bir an, ama bir kez daha ertelemeye karar verdi ve başını kaldırıp Drammen Nehri'ne baktı. Assiden'in batısındaki Elveparken'deki yeni dairelerin tanıtım broşürünü gördüklerinde, bir an bile tereddüt etmemişlerdi. Çocuklar evden ayrılmış, zahmetli bahçeyle ilgilenmek, aradan geçen yıllarda gittikçe zor bir iş haline gelmişti. Aynı şeyi Konnerud'daki köhne ve fazlasıyla büyük, kütük ev için de söylemek mümkündü. Arsayı satıp modern, daha kolay idare edebilecekleri bir daire satın almak, onlara, yıllardır konuştukları şeyi yapmaları için zaman ve para kazandıracaktı sözde. Birlikte seyahat etmek, uzak diyarları gezmek, bu kısa hayatın sunduğu güzellikleri yaşamak istiyorlardı.

Madem öyle, gerekli hamleyi yapmalarının ardından neden seyahate çıkmamışlardı? Anton neden bu işi de ertelemişti?

Anton güneş gözlüklerini düzeltip mektubu elinde evirip çevirdi. Sonra okumak yerine kenara koyup bol pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı.

Yoğun bir koşuşturma, harala gürele içinde geçen günlük yaşam mıydı nedeni? Son derece huzur veren Drammen manzarası mıydı? Çok uzun bir zamanı birlikte geçirecek ol-

ma düşüncesi miydi, evliliklerinin gerçek durumunun gözler önüne serilebileceği korkusu muydu? Yoksa tüm enerjisini, girişkenliğini tüketen ve onu, çöküşten kurtulmanın tek yolunun günlük yaşamış gibi görmesini sağlayan bir ruh hali içine sokan şey Vaka ya da Düşüş müydü? Ve bir de Mona meselesi vardı tabii...

Anton telefonun ekranına baktı. GAMLEM RIKSHOSPITAL İLETİŞİM.

Altında üç seçenek vardı. Arama. Mesaj Gönderme. Silme.

Silme. Hayatın da böyle bir tuşu olsaydı ya; o takdirde her şey öylesine farklı olabilirdi ki. O durumda copu rapor ederdi mesela. Mona'yı kahve içmeye davet etmezdi. Uykuya dalmazdı.

Ama *uykuya dalmıştı*, işte.

Ahşap, rahatsız bir iskemlenin üstünde, hem de görevdeyken uykuya dalmıştı. Uzun ve yorucu bir günün ardından kendi yatağında yatarken bile uyumakta zorluk çeken biri olarak, öyle bir durumda uykuya dalabilmişti. Bu, anlaşılması mümkün olmayan bir şeydi. Sonrasında da uzunca süre sersem bir halde dolanmıştı etrafta; ölü adamın yüzü ve ardından yaşanan kargaşa bile uyandıramamıştı onu. Beyni ni kaplayan sis tabakasıyla, bir şey yapmaktan âciz, sorulara bile doğru dürüst cevap veremedi orada, ayakta zombi gibi dikilmişti sadece. Uyanık olsaydı hastayı mutlaka kurtarırdı demek değildi bu elbette; otopside hastanın inme nedeniyle ölmüş olabileceği dışında başka bir sonuç çıkmamıştı ya... Ama Anton görevini yapmamıştı. Kimsenin bu konuda bir şey öğreneceği yoktu gerçi, hiç kimseye bir şey söylememişti. Ama *Anton* biliyordu; yine çuvalladığını çok iyi biliyordu.

Anton Mittet tuşlara baktı.

Arama. Mesaj Gönderme. Silme.

Artık bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Doğru düzgün bir şeyler yapmanın... Haydi, artık yap şu işi. Erteleme yine.

Silme tuşuna bastı. Bir başka seçenek belirdi ekranda.

Seçimini yaptı. Doğruyu seçti. Sildi.

Sonra zarfı alıp yırttı. İçindeki mektubu çıkarıp okudu. Hastanın ölü bulunduğu günün ertesi sabahı erken saatlerde sağlık merkezinin yolunu tutmuştu. Göreve gitmekte olan bir polis memuru olduğunu, ama bir hap aldığını, hapın içeriğini bilmediğini, kendini garip hissettiğini ve hapın yan etkileri olabileceği endişesiyle iş başı yapmadan önce kontrole gelmek istediğini söylemişti. Doktor önce ona hasta olduğunu bildirip işe gitmemesini önerse de, Anton kan testi yapılmasında ısrar etmişti.

Anton mektubu taradı. Orada yazan bazı kelime ve adları anlamamıştı, rakamların ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama doktor raporun sonuna, duruma açıklık getirecek şu özet ifadeyi eklemişti.

... Kanda güçlü bir uyuşturucu olan nitrazepam bulundu. Doktora danışmadan bu tabletleri KULLANMAMALISINIZ.

Anton gözlerini kapattı, dişlerini sıkıp derin bir nefes aldı. Kahretsin.

Şüphelerinde haklı çıkmıştı. Uyuşturulmuştu; birisi ona uyuşturucu ilaç vermişti. Nasıl olduğu konusunda da tahminleri vardı. Kahve. Koridordaki gürültü. İçinde sadece tek bir kapsülün kaldığı kap. Kapağın delinmiş olduğunu düşünmüştü bir ara. Uyuşturucu çözeltisi kapaktan içeri şırıngayla enjekte edilmiş olmalıydı. Yani failin, Anton'un gidip nitrazepamı espressoyu demlemesini beklemekten başka bir şey yapması gerekmemişti.

Hastanın doğal nedenlerden öldüğünü söylemişlerdi. Daha doğrusu, şüphelenmeyi gerektirecek bir kanıt bulamamışlardı. Ancak polis bu sonuca büyük ölçüde, Anton'un, kalbinin durmasından iki saat önceki doktor ziyaretinden sonra hastanın odasına kimsenin girmediği yönündeki ifadesi nedeniyle varmıştı.

Anton ne yapması gerektiğini biliyordu. Bunu rapor etmek zorundaydı. Hem de şimdi. Telefonu kaldırdı. Yaptığı hatayı rapor etmeli, uyukladığını neden doğrudan onlara söylemediğini açıklamalıydı. Ekranı baktı. Gunnar Hagen bu kez kurtaramayacaktı onu. Telefonu yerine koydu. Arayacaktı; ama şimdi değil.

Mikael Bellman aynanın karşısına geçmiş kravatını bağlıyordu.

Yataktan bir ses “Bugün iyiydin” dedi.

Mikael bunun doğru olduğunu biliyordu. Isabelle Sköyen’in yataktan kalkıp çoraplarını giymesini izledi. “O öldüğü için mi yoksa?”

Isabelle yorganın üstüne ren geyiği derisinden yatak örtüsünü serdi. Aynanın tepesine etkileyici bir çift geyik boynuzu asılmış, duvarlar Sami¹⁰ ressamlarının tablolarıyla dekore edilmişti. Otelin bu bölümünde kadın sanatçılar tarafından tasarlanmış, onların adlarını taşıyan odalar vardı. Bu odaya ise bir kadın joik¹¹ şarkıcısının adı verilmişti. Odayla ilgili tek sorun, Çin turistlerin libidoya olumlu etkisi olduğuna inandıklarından, koç boynuzlarını çalmalarıydı. Mikael’in aklından da birkaç kez aynı şeyi yapmak geçmişti ya... Ama bugün buna gerek duymamıştı. Isabelle haklıydı belki de; bugünkü performansı, hastanın nihayet ölmüş olmasından kaynaklanmıştı muhtemelen.

Mikael “Nasıl olduğunu bilmek istemiyorum” dedi.

Isabelle eteğini giyerken “İstesene de sana söyleyemezdim zaten” dedi.

“Bu konuyu kapatalım artık.”

10. Sami: Kuzey İskandinav’da yaşayan bir halk. (ç.n.)

11. Joik: Geleneksel Sami müziği. (ç.n.)

Isabelle Mikael'in arkasında duruyordu şimdi. Boynundan hafifçe ısırıldı.

"Bu kadar endişeli görünmen için bir neden yok" dedi kıs kıs gülerek.

"Senin için öyle olabilir. Benimse çözmem gereken o kahrolası cinayetler var hâlâ."

"Sen görevine seçimle gelmiyorsun, ama aynı şey benim için geçerli değil. Bak, ben endişeleniyor muyum?"

Mikael omuz silkti. Ceketine uzandı sonra. "İlk sen mi iniyorsun?"

Isabelle başına hafif bir tokat atarken gülümsedi. Kapıya doğru yürürken, topuklu ayakkabılarının çıkardığı sesi duydu.

Isabelle "Gelecek çarşamba gelemeyebilirim" dedi. "Meclis toplantısının yeri değişti."

Mikael "İyi" derken, gerçekten de öyle, iyi, diye geçirdi içinden. Hatta iyiden de öteydi, rahatlamıştı çünkü. Evet, rahatlamıştı.

Isabelle kapı önüne gelince durdu. Koridordan bir ses gelip gelmediğine, yakınlarda biri olup olmadığına emin olmak için kulak kabarttı. "Beni seviyor musun?"

Mikael ağzını açtı, sonra aynada yansımasını gördü. Yüzünün ortasındaki, içinden hiç ses çıkmayan kara deliği gördü. Sonra Isabelle'in hafifçe kıkırdadığını duydu.

"Şaka yapıyorum" diye fısıldadı Isabelle. "Seni korkuttum mu yoksa? On dakika..."

Kapı arkasından açılıp yavaşça kapandı.

Arkada kalan kişinin odayı, ayrılan kişiden on dakika sonra terk etmesi konusunda anlaşmışlardı. Mikael bu onun mu, yoksa kendisinin fikri miydi, hatırlayamıyordu. O zamanlar lobide meraklı bir muhabire, ya da aşına bir yüze rastlama riski oldukça büyüktü, ama şimdiye dek hiçbir aksilik yaşanmamıştı.

Mikael tarağını çıkarıp biraz fazla uzamış olan saçlarını taradı. Saçlarının ucu duş sonrası hâlâ ıslaktı biraz. Isabelle sevişmelerinin ardından asla banyo yapmaz, bütün gün kokusunu üstünde taşımaktan hoşlandığını söylerdi. Saatine baktı. Bugün her şey yolunda gitmiş, Gusto'yu düşünmesi gerekmemiştir. On dakikayı doldurmak uğruna odada bekleme- si halinde, Belediye Başkanı ile olan randevusuna geç kalabilirdi.

Ulla Bellman saatine baktı. Bu, evlilik yıldönümünde Mikael'in hediyesi olan 1947 tasarımı bir Movado idi. Aradan yirmi dakika geçmişti. Koltuğuna yaslanıp lobiyi taradı. Acaba adamı tanıyabilecek miyim, diye geçirdi içinden. Doğrusunu söylemek gerekirse, daha önce en fazla iki kez bir araya gelmişlerdi. Bir keresinde Mikael'i Stovner Polis Karakolu'nda görmeye giderlerken adam ona kapıyı tutmuş ve kendini tanıtmıştı. Yakışıklı, güler yüzlü bir kuzeyliydi. İkinci kez Stovner'da Noel akşam yemeğinde bir araya gelmişler, dans etmişler ve adam Ulla'ya olması gerekenden biraz daha fazla yaklaşmıştı. Ulla da bunu önemsememiştir; sonuçta adam masum biçimde kur yapmıştı, o kadar. Ulla'nın hiç gocunmadığı ve hoşgörüsüyle karşıladığı bir durumdu bu; zaten o akşam Mikael de aynı salondaydı, diğer kadınlar da kocaları olmayan diğer erkeklerle dans etmişlerdi. O akşam kendisini dikkatli gözlerle izleyen Mikael dışında bir başkası daha vardı. Truls Berntsen elinde içki kadehi bütün akşam dans pistinin kenarında durmuştu. Ulla Truls'a dans etmek ister mi diye sormuş, ama o yüzünde yapmacık bir gülümseme, hayır demiştir. Dans etmek ona göre değildi.

Runar. Adamın adı buydu; bir an aklından çıkmıştı işte. Ulla daha sonra onu ne görmüş ne de haber almıştı. Ta ki bugün arayana ve kendisiyle buluşup buluşamayacağını sora-

na dek... Ulla vakti olmadığını öne sürerek önce reddetmişti onu, ama adamın söyleyeceği önemli şeyler vardı. Sesi ilginç biçimde bozuktu, oysa Ulla onu hiç de öyle hatırlamıyordu. Ama belki de eski kuzeyli aksanıyla, Östland Norveçli aksanı arasında bir yerde takılı kaldığından böyle çıkmıştı sesi. Bir süre Oslo'da yaşamış taşralı tiplerde sık rastlanan bir durumdu bu.

Ulla sonunda evet demiş, bir fincan kahve içip kalkabileceğini, zaten o sabah şehre ineceğini söylemişti. Ama bu doğru değildi. Mikael'in, ona nerede olduğunu sorduğunda yaptığı gibi, adama da bir kız arkadaşıyla buluşacağından bahsetmişti. Niyeti yalan söylemek değildi aslında, ama soru onu hazırlıksız yakalamıştı; oysa şimdi Mikael'e eski bir meslektaşıyla kahve içeceğini söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Peki, neden öyle yapmamıştı? İçten içe, adamın kendisine Mikael'le ilgili bir bilgi vereceğinden şüphelendiği için mi? Burada olduğu için daha şimdiden pişmanlık duyuyordu. Sattine baktı.

Resepsiyon görevlisinin birkaç kez başını kaldırıp ona baktığını fark etti. Ulla paltosunu çıkarmıştı, üstünde süveter ve ince vücut hatlarını ortaya koyan bir pantolon vardı. Şehir merkezine gitmek çok sık yaptığı bir şey değildi. Makyajı ve sarı saçları için ayna karşısında biraz fazla zaman harcamış, bu durum, trafikte Ulla'yı arkadan gören ve heyecanlanan Manglerud delikanlılarını, yüzünü de görmek için gaza basmaya teşvik etmişti. Sonra, delikanlıların ifadesinden, hayal kırıklığına uğramadıklarını anlamıştı Ulla. Mikael'in babası ise bir keresinde onun Mamas & Papas grubundaki güzel kadına benzediğini söylemişti; Ulla o kadını bilmiyordu, fotoğrafına bakmak da hiç aklına gelmemişti.

Döner kapılara şöyle bir baktı. İçeriye sürekli insan akıyordu, ama aralarında görmeyi beklediği delici bakışlı adam yoktu.

Asansör kapılarının o boğuk vınlama sesini duydu, kürk manto giymiş, uzun boylu bir kadının dışarı çıktığını gördü. Bir gazeteci, kadına, kürkün gerçek olup olmadığını sorsa, kadının muhtemelen gerçek olmadığı yönünde bir cevap vereceğini düşündü. Sosyalist politikacılar seçmenlerine duy-mak istedikleri sözleri söylemeyi tercih ederlerdi. Isabel-le Sköyen. Sosyal Hizmetler Şehir Meclis Üyesi... Mikael'in göreve atanmasının ardından evde verdikleri partiye katıl-mıştı kadın. O partiyi eve yeni taşındıkları için vermişler-di aslında, ama Mikael, arkadaşları yerine, genellikle kari-yeri için önemli olan kişileri davet etmeyi tercih etmişti. Ya da Mikael'in ifadesiyle "onların kariyerleri" için; yani Mikael ve Ulla'nın... Truls Berntsen o gün gelenler arasında Ulla'nın tanıdığı birkaç kişiden biriydi, ama Truls karşınıza alıp bü-tün akşam konuşabileceğiniz tipte biri değildi. Gerçi Ulla'nın öyle uzun uzadıya çene çalacak zamanı da olmamıştı; bütün akşamı ev sahibesi rolünü oynamakla geçirmişti.

Isabelle Sköyen Ulla'ya şöyle bir baktı. Yürümeye devam edecekti ki Ulla'nın, kısa da olsa yaşadığı tereddüdü fark et-tiğini anladı. Ulla'yı tanıdığı anlamına gelen bir tereddüttü bu; onu görmemiş gibi yapmak ya da yanına gidip bir iki ke-lime etmek gibi iki seçenekle karşı karşıyaydı şimdi. Isabel-le ikinci seçenekten uzak durmayı tercih ederdi. Ulla'nın ba-kış açısı da tıpkı Isabelle gibiydi aslında. Truls konusunda, örneğin. Truls'u bir bakıma severdi; birlikte büyümüşlerdi, ona hep iyi davranmış, sadık kalmıştı. Ulla Isabelle'in kendi-sini görmezlikten gelmesini ve işleri ikisi için de kolaylaştır-masını diledi. Ve kadının döner kapıya yöneldiğini gördüğün-de rahatladı. Ama sonra Isabelle fikrini değiştirmiş olacak ki, U dönüşü yaptı, yüzünde kocaman bir gülümseme ve ıslıl ıslıl parlayan gözlerle yanına geldi. Yelken bastı demek da-ha doğru olurdu aslında; evet, kadın gerçekten de yelken bas-mıştı. Isabelle Sköyen hızlı adımlarla yaklaşırken, Ulla'ya İs-

panyol kalyonlarının aşırı büyük ve etkileyici gemi başı süslerini hatırlattı.

Isabelle uzun zamandır görüşmeyen iki arkadaşarmış gibi, birkaç metre öteden “Ulla!” diye bağırdı.

Ulla ayağa kalktı ve daha o anda, bir sonraki kaçınılmaz, burada ne yapıyorsun, sorusuna cevap verecek olmanın huzursuzluğunu hissetti.

“Tatlım, seni yeniden görmek ne güzel! O ne kadar *tatlı*, küçük bir partiydi öyle!”

Isabelle Sköyen elini Ulla’nın omzuna koydu, yanağını Ulla’nın yanağına doğru, reddedemeyeceği bir biçimde uzattı. Küçük bir parti mi? O gün evde otuz iki misafir vardı.

“Kusura bakma, o gün erken ayrılmam gerekti.”

Ulla o gün Isabelle’in biraz içkili olduğunu hatırladı. Misafirlere ikramda bulunurken uzun boylu, çekici meclis üyesi kadınla Mikael bir süreliğine terasa geçmişler, Ulla, bir an için de olsa kıskandığını hissetmişti.

“Önemli değil. Gelmekle bizi onurlandırdın.” Ulla gülümsemesinin, hissettiği kadar gergin olmadığını umdu. “Isabelle.”

Meclis üyesi baştan aşağı şöyle bir baktı ona. İnceledi, daha doğrusu. Bir şey arıyordu sanki. Sormadığı, tatlım, burada ne yapıyorsun, sorusunun cevabını arıyordu belki de.

Ulla ona gerçeği söylemeye karar verdi. Daha sonra Mikael’e de doğruyu söyleyecekti.

Isabelle gitmek üzere harekete geçmeden ve gözlerini Ulla’dan ayırmadan “Gitmem gerek” dedi.

Ulla “Evet, benden daha meşgul olmalısın” dedi ve sonra, kurtulmaya karar verip de bir türlü beceremediği o sinir bozucu ve aptalca kıkırdamayı duydu. Isabelle hâlâ ona bakıyordu; Ulla birden karşısındaki yabancıнын kendisini, Emniyet Müdürü’nün karısısın sen, Grand Otel resepsiyonunda ne işin var, sorusunun cevabını, soruyu sormadan zorla almaya çalıştığını hissetti. Tanrım, kadın Ulla’nın burada

bir âşığıyla buluşacağını mı düşünüyordu yoksa? Bu kadar ketum davranmasının nedeni bu muydu? Ulla gülümseme-
sindeki o gerginliğin dağıldığını hissedebiliyordu; Isabelle de
tıpkı kendisi gibi, yani gülümsemek *istediği* gibi gülümsüyor-
du şimdi. Ulla gülümsemesinin kulaklarına vardığını biliyor-
du; Isabelle Sköyen'in yüzüne gülmenin eşiğindeydi şimdi.
İşin garibi, Isabelle'in de aynı şekilde gülmek istiyormuş gi-
bi görünmesiydi.

Isabelle Ulla'nın elini uzun, güçlü parmakları arasında sı-
karken "Arayı fazla açmayalım tatlım" dedi.

Sonra arkasını dönüp hızla resepsiyon bölümünden geçti;
otel kapıcılarından biri ona yardımcı olmak üzere çoktan ha-
reketlenmişti bile. Ulla kadının döner kapılardan acele adım-
larla geçmeden önce cebinden telefonunu çıkardığını fark etti.

Mikael, Sami kadınının odasından birkaç uzun adımlık
mesafede, asansörün önünde duruyordu şimdi. Saatine bak-
tı. Aradan sadece dört beş dakika geçmişti, ama bu süre de
yeterliydi; önemli olan *birlikte* görünmemekti. Oda rezervas-
yonunu her zaman Isabelle yapar ve ondan on dakika önce
gelirdi. Yatağa uzanır ve onu beklerdi. Kadın bundan hoşla-
nıyordu. Mikael de bundan hoşlanıyor muydu, peki?

Neyse ki Grand Otel'den Belediye Binası'na üç dakikalık
hızlı bir yürüyüşün ardından varmak mümkündü. Zemin ka-
ta inmek için asansörde 1'e bastı. Asansör hareketlendi ve
bir sonraki katta durdu. Kapılar açıldı.

"Guten tag."

Alman turistler bindi asansöre. Yaşlı bir çift... Kahveren-
gi deri kılıfta eski model bir kamera... Gülümsediğini hisset-
ti Mikael. Keyfi yerindeydi. Yana çekilip çifte yer açtı. Isabel-
le haklıydı: hastanın ölümü onu rahatlatmıştı. Uzun saçın-
dan bir ter damlasının düştüğünü, boynundan aşağı süzülüp

gömleğinin yakasını ıslattığını hissetti. Ulla yeni görevine başlamadan önce saçını biraz daha kısa kestirmesini önermişti ona; iyi de neden böyle bir şey yapsındı? Vermek istediği mesajın önemini, genç görüntüsüyle vurgulamıyor muydu zaten? O –Mikael Bellman– Oslo’nun gelmiş geçmiş en genç Emniyet Müdürü değil miydi?

Alman karı koca asansör düğmelerine endişeli bir ifadeyle baktı. Mikael o ezeli sorunun kendisini burada da gösterdiğini anladı hemen. 1. kat sokak katı mıydı, yoksa onun bir üstündeki kat mı? Norveç’te kat numaraları için hangi sistemi kullanıyorlardı?

Mikael “Zemin katı” dedi İngilizce. Sonra düğmeye bastı ve kapılar kapandı.

Kadın “*Danke*” diye mırıldandı. Adam gözlerini kapattı ve duyulur bir biçimde nefes aldı. Mikael, *Das Boot*¹² diye geçirdi içinden.

Sessizce otelin alt katlarına doğru indiler.

Kapıların açılması ve resepsiyona adım atmalarıyla birlikte, Mikael kalçasında bir titreşim hissetti. Telefonu çekmeye başlamış ve bir sinyal almıştı. Ekrana baktığında Isabelle’in aradığını gördü. Numarasını tuşlamak üzereydi ki telefon bir kez daha titreşti. Bu kez bir mesajdı gelen.

Resepsiyon’da karınla karşılaştım.

Mikael birden durdu. Başını kaldırıp baktı. Ama çok geç kalmıştı.

Ulla hemen önündeki koltukta oturuyordu. Son derece çekici görünüyordu; her zamankinden daha bakımlıydı. Çekiciydi ve oturduğu yerde taş kesmişti.

Mikael “Merhaba sevgilim” diye seslenirken, sesinin tiz ve yapmacık çıktığını fark etti. Ulla’nın yüz ifadesinden de anlamak mümkündü bunu.

12. *Das Boot*: 1981 yılında vizyona giren, sinemalarımızda “Mukaddes Vazife” adıyla oynayan, yönetmenliğini Wolfgang Petersen’in yaptığı, İkinci Dünya Savaşı’nda U-96 Alman denizaltısında geçenleri konu alan, epik ve klostrofobik savaş filmi. (ç.n.)

Ulla gözlerini ona dikti; önce akıllı karışmış gibi görünse de, bu duygu yerini hemen başka bir şeye bıraktı. Mikael Bellman'ın beyni çalkalanıyordu adeta. Verileri özümseyip işliyor, bağlantılar bulmaya gayret ediyor ve tüm bunlardan bir sonuca varmaya çalışıyordu. Islak saç uçları için tatminkâr bir açıklama getirmeyeceğinin farkındaydı. Ulla Isabelle'i görmüştü. Beyni, tıpkı Mikael'inki gibi yıldırım hızında işliyordu verileri. İnsan beyni böyle bir şeydir işte. Birbirine uyan bilgi parçacıklarını toplarken, acımasızca mantıklıdır. Mikael karısının akıl karışıklığının yerini alan şeyin ne olduğunu gördü, sonra. Katiyet... Ulla bir şeyden emindi artık. Bakışlarını alçalttı; böylece Mikael önünde durduğunda, doğrudan onun diyaframına bakıyordu.

Ulla “Mesajını biraz geç aldın anlaşılan” diye fısıldarken, Mikael karısının sesini tanımakta zorluk çekti.

Katrine kilitteki anahtarı çevirip kapıyı kendine doğru çekti, ama kapı sıkışmıştı.

Gunnar Hagen bir adım yaklaştı, kapıyı zorlayıp açmayı başardı.

Havasız, nemli bir atmosferle karşılaştılar.

Gunnar Hagen “İşte” dedi. “En son kullanıldığında nasılsa, şimdi de öyle; o günden beri elimizi sürmedik.”

İçeriye ilk giren Katrine oldu. Lambayı yaktı. “Bergen'in Oslo şubesine hoş geldiniz” dedi, kelimeleri uzata uzata...

Beate Lönn eşikten adımını attı. “Gizleneceğimiz yer burası demek.”

Neon lambadan soğuk, mavi bir ışık, zemini grimsi-mavi muşambayla kaplı, duvarları tamamen çıplak, kare şeklindeki beton odaya yayılıyordu. Penceresiz odada bilgisayarlı ve iskemleli üç masa vardı. Masalardan birinde kahverengi lekeli bir kahve makinesiyle, büyük bir sürahi duruyordu.

Stale Aune şaşkına dönmüştü. “Polis Merkezi’nin *bodrum katında* büro mu tahsis ettiler bize?” diye haykırdı.

Gunnar Hagen “Resmi olarak, aslında Oslo Hapishanesi mülkünde bulunuyorsunuz” dedi. “Dışarıdaki koridor, otoparkın altından geçiyor. Kapının dışındaki demir merdivenlerden tırmanırsanız, hapishanenin kabul bölümüne çıkarsınız.”

Hagen’a cevap, Gershwin’in *Mavi Rapsodisi*’nin ilk notalarıyla geldi. Hagen cep telefonunu çıkardı. Katrine omzunun üstünden baktığında, ekranda Anton Mittet’in adını gördü. Hagen Reddet tuşuna basıp telefonu tekrar cebine koydu.

“Soruşturma biriminin toplantısı var, o yüzden sizi yeni büronuzla baş başa bırakıyorum” dedi.

Hagen yanlarından ayrıldıktan sonra diğerleri birbirlerine baktılar.

Katrine ceketinin düğmelerini açarken “Burası cehennem gibi sıcak” dedi. “Ama etrafta bir tane bile radyatör göremiyorum.”

Björn Holm süet ceketini iskemlenin arkasına asarken “Sıcaklığın nedeni, hapishane kazanlarının yandaki odada olması” diyerek güldü. “Buraya eskiden Kazan Dairesi derdik.”

Aune kravatının düğümünü gevşetirken “Demek daha önce buradaydınız” dedi.

“Evet. O zamanki grubumuz şimdikinden de küçüktü.” Başıyla masalara işaret etti. “Gördüğünüz gibi, üç kişiydik... Yine de vakayı çözmeyi başarmıştık.” Katrine’ye şöyle bir baktı. “Şey, niyetim...”

Katrine “Björn, sorun değil” dedi. “Ben ne Harry’yim, ne de soruşturmadan sorumlu kişi... Resmi olarak raporlarınızı bana iletirseniz iyi olur, böylece Hagen bu işin tüm sorumluluğunu üstünden atabilir, ama benim sadece kendimi yönetmem bile büyük iş. Patron Beate. En kıdemlimiz o; yöneticilik tecrübesine de sahip.”

Diğerleri Beate'ye baktılar. Beate omuz silkti. "Hepinizin tercihi bu yöndeysen ve böyle bir ihtiyaç varsa, patron ben olabilirim."

Katrine "Böyle bir ihtiyaç var" dedi.

Aune ve Björn de başlarıyla evetlediler.

Beate "Peki" dedi. "İşe koyulalım o zaman. Cep telefonları çalışıyor; internet bağlantımız... ve kahve bardaklarımız var." Kahve makinesinin arkasında duran beyaz bardaklardan bir tanesini aldı, üstüne keçeli kalemle yazılmış yazıyı okudu. "Hank Williams mı?"

"Bu benim bardağımdı" dedi Björn.

Beate bu kez başka bir bardağı aldı eline. "John Fante?"

"Harry'nindi."

Beate "Peki, görevlerimizi detaylandıralım" diyerek, bardağı masaya bıraktı. "Katrine?"

"Ben çevrimiçi olup olmadığını izleyeceğim. Şimdiye dek ne Valentin Gjersten, ne de Judas Johansen'den hayatta olduklarına dair bir işaret alabildik. Elektronik gözden bunca zamandır saklanabilmek zeki olmayı gerektirir; bu da, kaçan kişinin Judas Johansen olmadığı varsayımını güçlendiriyor. Judas polisin öncelikler listesinde üst sıralarda yer alan bir isim değil; birkaç aylığına hapisten kaçmak için izini tamamen kaybettirip özgürlüğünü kısıtlaması pek de muhtemel görünmüyor. Valentin'in ise kaybedecek çok daha fazla şeyi var tabii. Neyse, ikisinden biri yaşıyorsa ve elektronik ortamda kollarını kıpırdatacak olursa, tepesine bineceğim."

"Güzel... Björn?"

"Valentin ve Judas'ın karıştığı çeşitli vaka dosyalarını gözden geçirecek, Tryvann ve Maridalen'le bir bağlantı bulabilmek için araştırma yapacağım. Sürekli karşıma çıkan bir isim veya gözden kaçmış adli bir delil var mı, bakacağım. İkisini tanıyan, onları bulmamıza yardım edebilecek insanların listesini çıkaracağım. Şimdiye dek konuştuklarım, Judas Jo-

hansen ve Valentin Gjertsen hakkında bildiklerini anlatmak konusunda oldukça istekli davrandılar, diğer yandan...”

“Korkuyorlardı, değil mi?”

Björn başıyla evetledi.

“Stale?”

“Ben de profillerini çıkarmak amacıyla Valentin ve Judas vakalarını inceleyecek, seri katil olarak potansiyelleri hakkında bir değerlendirme hazırlayacağım.”

Etraf bir anda sessizliğe büründü. İçlerinden biri ilk kez o kelimeleri telaffuz etmişti.

Stale Aune alellacele “Seri katil, bu vakada teknik, mekanik bir terimden fazlası değil, hele hele bir tanı hiç değil” diye ekledi. “Terim, birden fazla kişiyi öldürmüş ve bir daha öldürmesi ihtimal dahilinde olan bir bireyi tarif ediyor. Anlatabildim mi?”

“Tamam” dedi Beate. “Ben de olay yerlerindeki kapalı devre kamera sistemlerinden alınmış tüm görsel malzemeyi elden geçireceğim. Benzin istasyonları, yirmi dört saat açık dükkânlar, fotoğraf çekme kabinleri... Şimdiye dek polis cinayetlerine ait birkaç fotoğraf gördüm, ama tümünü değil. Tabii ilk cinayetlere ait malzemeler de var.”

Katrine “Yapılacak yeterince iş var anlaşılan” dedi.

“Yapılacak yeterince iş var” diye tekrarladı Beate.

Birbirlerine baktılar. Beate John Fante bardağını alıp kahve makinesinin arkasına kaldırdı.

Ulla mutfak tezgâhına yaslanarak “Tamam mı?” diye sordu.

Truls oturduğu iskemlede huzursuz olmuş gibi ağırlığını bir taraftan diğer tarafa verirken, dar tezgâhın üstünde duran kahve fincanını eline aldı. Kahvesinden bir yudum içip Ulla’ya, onun çok iyi bildiği bir ifadeyle baktı. Korkmuş ve aç, utanmış ve araştıran, reddeden ve yalvaran bir ifadeyle, yani. Hayır ve evet...

Ulla Truls’un ziyaretine gelmesine izin verdiğine anında pişman olmuştu. Ama onun durup dururken telefonla arayıp evde işlerin nasıl gittiğini, tamir edilmesi gereken bir şey olup olmadığını sormasına da hazırlıklı değildi. Görevden geçici olarak uzaklaştırılmış olduğundan yapacak hiçbir şeyi yoktu, günler onun açısından geçmek bilmiyordu, herhalde. Ulla, hayır, tamir edilmesi gereken bir şey yok, diye yalan söylemişti. Aa, tabii ya... O zaman bir fincan kahve içmeye ne dersin? Eski günlerden laflarız biraz... Ulla bilmiyorum dese de, Truls onu duymamış gibi yaparak yakınlarda olduğunu ve kahve içmeye gelebileceğini söylemişti. Ulla da peki, neden olmasın, diye karşılık verince, eve damlamıştı.

Truls “Bildiğin gibi hâlâ yalnızım” dedi. “Benim cephede yeni bir şey yok anlayacağın.”

“Birini bulacaksın nasılsa, elbette bulursun.” Ulla saate bakıyormuş gibi yaparken, bir an aklından, çocukları okul-

dan alması gerektiğini söylemek geçti. Ama Truls gibi müzmin bir bekâr bile bunun için saatin erken olduğunu anlayabilirdi.

Truls “Belki” dedi. Bakışlarını fincanına yöneltti, tezgâha koymak yerine kahvesinden bir yudum daha içti. Dehşet içinde, cesaretimi toplamaya çalışıyorum sanki, diye düşündü.

“Ulla, bildiğin gibi, senden hep hoşlandım.”

Ulla mutfak tezgâhını sıkıca kavradı.

“Yani, bir sorunun olursa ve bir şeye ihtiyaç duyarsan... Biriyle konuşma ihtiyacı hissedersen, ben her zaman buradayım.”

Ulla gözlerini kırptırdı. Doğru mu duymuştu? Truls *konusmaktan mı* bahsetmişti?

“Sağ ol Truls” dedi. “Ama Mikael yanımda, öyle değil mi?”

Truls fincanı yavaşça tabağına bıraktı. “Evet, tabii, Mikael yanında.”

“Aklıma gelmişken; Mikael ve çocuklar için akşam yemeği hazırlamam gerekiyor.”

“Evet, tabii ki. Sen mutfakta ona yemek hazırlarken, o...” Durdu.

“O, ne Truls?”

“O yemeğini başka yerde yiyor.”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Bence gayet iyi anladın. Dinle; sana benden başka yardım edecek kimse yok. Ben senin iyiliğini düşünüyorum; çocukların da elbette. Çocuklar çok önemlidir.”

“Onlara sevecekleri bir şeyler hazırlayacağım. Bu aile yemekleri çok zaman alıyor Truls, o yüzden...”

“Ulla, söylemek istediğim bir şey var.”

“Hayır, Truls. Lütfen, bir şey söyleme.”

“Sen Mikael için fazla iyisin. Onun daha başka kaç kadınl...”

“Truls, hayır!”

“Ama...”

“Truls, artık gitmeni istiyorum. Seni bir süre buralarda görmek istemiyorum.”

Ulla mutfak tezgâhının başında durarak, Truls’un Höyenhall’daki yeni inşa edilmiş evlerin arasında kıvrılarak uzanan çakıltaşlı araba yolunun kenarına park etmiş arabasına gitmek üzere dışarı çıkmasını izledi. Mikael nüfuzunu kullanarak belediye meclisinden bir iki kişiyi arayıp yola asfalt dökülmesini sağlayacağını söylemiş, ama sonra hiçbir şey olmamıştı. Ulla, Truls uzaktan kumandanın düğmesine basıp araba alarmini kapatırken çıkan sesi duydu, ardından arabaya binerken gördü onu. Sonra gözünü uzaklara dikmiş halde kılını bile kıpırdatmadan direksiyonda oturmasını izledi. Truls’un vücudu bir ara seğirir gibi oldu, ardından bütün gücüyle direksiyona vurdu; öylesine sert bir darbeydi ki bu, direksiyonun bel verdiğini gördü. Ulla o kadar uzakta olmasına rağmen titrediğini hissetti. Mikael ona Truls’un öfkesinden bahsetmiş olsa da, buna ilk kez şahit oluyordu. Mikael’e göre Truls polis olmasaydı, sabıkalı biri olurdu. Mikael bunun kendisi için de geçerli olduğunu söylemişse de Ulla ona inanmamıştı. Mikael çok doğrucu, çok... uyumluydu. Ama Truls... Truls’ta başka bir şey vardı, daha karanlık bir şeyle yoğrulmuştu onun hamuru...

Truls Berntsen. Gösterişsiz, saf, sadık Truls. Ulla’nın daha önce şüpheleri olmuştu, bu kesindi, ama Truls’un bu denli sinsi olabileceğine inanmamıştı. Sinsi ve... hayal gücü kuvvetli...

Grand Otel.

Hayatının en acı dolu saniyelerini orada geçirmişti. Mikael’in kendisini aldatabileceğini daha önce düşünmediğinden değil; özellikle de uzun zamandır kendisine el sürmediği gerçeği ortadayken... Ama bunun birçok nedeni olabilirdi, elbette; polis cinayetlerinin stresi gibi, örneğin. Ama

Isabelle Sköyen'e ne demeli? Otelde güpegündüz ne yapıyordu? Ulla tüm senaryonun bir kurmaca olabileceğini de düşünmüştü. Birinin Mikael ve Isabelle'in orada olacağını bilebileceği gerçeği, bunun sıradan bir olay olabileceğine de işaretti. Ulla o olayı ne zaman düşünse, kusacak gibi oluyordu.

Mikael'in birden solan yüzü geldi aklına. Elma çalarken yakalanmış küçük bir çocuk gibi, korku dolu, suçlu suçlu bakan gözlerini hatırladı. Bunu nasıl yapabilmişti? Hain domuz, olayı nasıl da kendisinin sahip çıkması gereken küçük bir mesele olarak göstermişti? İyi, güzel ne kadar şey varsa hepsini ayaklar altına alıp çiğnemiş, üç çocuğunun babası bu adam... Neden zorluklarla baş eden, bağrına taş basan *oymuş* gibi göstermişti?

Mikael "Eve erken döneceğim" diye fısıldamıştı. "O zaman konuşuruz. Çocuklar gelmeden önce... Dört dakika içinde belediye başkanının yanında olmalıyım." Vicdanı biraz olsun sızlamış mıydı? Piç herif gözyaşı dökmeye cüret edecek miydi?

Mikael gittikten sonra kendini şaşırtıcı biçimde çabuk toparlamıştı. İnsanlar başka seçenekleri olmadığı, sinir krizi geçirmek gibi bir alternatifleri bulunmadığı durumlarda böyle davranıyorlardı belki de. Ulla soğukkanlılıkla ve uyuşmuş bir halde, Runar olduğunu iddia eden adamın numarasını tuşlamıştı. Ama kimse cevap vermemişti. Ulla beş dakika daha bekleyip ayrılmıştı otelden. Eve döndüğünde Kripos'ta tanıdığı tek kadını arayıp numarayı kontrol etmesini rica etmiş, kadın, yaptığı araştırmanın ardından, numaranın kontrollü bir hatta ait olduğunu söylemişti. Soru, kimin onca zahmete girdiği ve her şeyi kendi gözleriyle görmesini sağlamak için Ulla'yı Grand Otel'e gönderdiğiydi. Magazin basınından bir gazeteci mi? Kendince iyi niyetli davrandığını düşünen bir arkadaş mı? Isabelle'in tarafını tutan, Mikael'in kinci bir rakibi mi? Yoksa Isabelle'le Mikael'in beraberliğinden yana olup kendisinin Mikael'den ayrılmasını isteyen biri

mi? Mikael'den veya kendisinden nefret eden biri mi? Yoksa Mikael'le arasına nifak sokması durumunda, bir şansı olabileceğini düşünen, kendisine âşık biri mi? Ulla kendisini, her şeyi yakıp yıkacak kadar seven tek bir insan tanıyordu.

Ulla o günün ilerleyen saatlerinde Mikael'le konuştuğunda şüphelerinden söz etmemiştii ona. Mikael'in, Ulla'nın oteldeki varlığına, herkesin hayatında olabilecek, bazılarının kader olarak nitelendirdiği olayların ihtimal dışı gibi görünen kesişmesi, bir tesadüf gözüyle baktığı açıktı.

Mikael yalan söylemeye, Isabelle'le birlikte olmadığını iddia etmeye çalışmamıştı; bu anlamda hakkını teslim etmeliydi. Mikael o kadar aptal bir adam değildi. Isabelle'le olan macerasını bitirmesini istemek durumunda olmadığını açıklamıştı ona; Isabelle otelden ayrılmadan önce kendi inisiyatifiiyle ilişkiye son vermişti zaten. Macera: Mikael'in kullandığı kelime buydu. Muhtemelen tedbirli davranmaya çalışarak, aralarında yaşanan şeyi önemsiz, çok küçük, çıkara dayalı, layık olduğu biçimde halının altına süpürülecek bir şeymiş gibi göstermeye gayret etmişti. Diğer yandan "ilişki"den söz etmesi halinde, ortaya bambaşka bir tablo çıkardı. Ulla Mikael'in, Isabelle'le olan macerasına otelde "son verdiği-ne" dair söylediklerine bir an bile inanmamıştı. Isabelle son derece keyifli görünüyordu; böyle bir sonun yaşanmadığının kanıtıydı kadın. Ama Mikael'in sonraki sözleri doğruydu. Bu olayın duyulması halinde, skandal sadece ona değil, çocuklara ve Ulla'ya da zarar verecekti. Dahası olay, olabilecek en kötü zamanda patlak vermiş olurdu. Belediye başkanı siyaset konuşmak üzere çağırmıştı onu. Ve Mikael'den partiye katılmasını istemişti. Mikael pek de uzak olmayan bir gelecekte siyasi görev üstlenebilecek ilginç bir aday olarak düşünülüyordu. Tam da aradıkları adamdı o: genç, hırslı, popüler ve başarılı. Polis cinayetleri patlak verene kadar, tabii... Ama Mikael'in bu sorunun da üstesinden geldikten sonra oturup

geleceğini konuşmaları gerekiyordu. Polislik mesleğine mi devam edecekti, siyasete mi atılacaktı? Mikael en büyük etkiyi siyasette gösterebileceğine inanıyordu. Ne istediğine henüz karar verdiğinden değildi, ama herhangi bir skandalın bu kapıyı yüzüne kapatacağı da ayan beyan ortadaydı.

Ve tabii kendisi ile çocuklar da vardı. Kariyerinin göreceği zarar, onları kaybetmesinin yanında çok ufak bir sorundu. Mikael kendine acımaya daha fazla devam etmeden Ulla araya girmiş, olayı etraflıca düşündüğünü ve onunla aynı sonuca vardığını söylemişti. Mikael'in kariyeri, çocukları, birlikte yaşadıkları hayat... Ulla lafı dolandırmadan onu affettiğini, ama Isabelle Sköyen'le bir daha asla irtibat kurmayacağını söz vermesi gerektiğini söylemişti. Emniyet Müdürü olarak, diğer görevlilerle birlikte katılacağı toplantılar haricinde tabii. Mikael neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi; sanki savaş için topu tüfeği hazırlamıştı da, kendisine pek de pahalıya mal olmayan bir ultiatomla sonuçlanan hafif bir çatışmayla yetinmek zorunda kalmıştı. Ulla Truls'un arabayı çalıştırıp uzaklaşmasını izledi. Mikael'e şüphelerinden söz etmemişti ve etmeye de hiç niyeti yoktu. Böyle bir şey neye yarardı ki? Haklıysa, Truls, Mikael'in, onunla Isabelle Sköyen hakkında yaptığı anlaşmaya uymaması halinde kendisini uyaracak casus rolünü oynamaya devam edecekti.

Araba gözden kaybolurken, eve çöken sessizlikle toz bulutu birbirine karıştı. Ve o an Ulla'nın aklına bir şey geldi. Kesinlikle kabul edilemez cinsten, vahşice bir düşünceydi bu elbet, ama insan aklına sansür koyamıyordu ki. O ve Truls. Burada, yatak odasında... Sadece intikam için, tabii. Ulla düşünceyi geldiği gibi kovaladı aklından.

Sulu kar ön camı, yağmurun ayağını kaydırıp yerine geçmiş gri tükürük misali, çamura bulamıştı. Dikey, ağır bir ya-

ğıştı bu. Silecekler bu yoğun yağışa karşı çaresizce savaş veriyorlardı. Anton Mittet yavaşça sürdü arabayı. Zifiri karanlıktı, su her şeyi bulanıklaştırıyor ve biçimini bozuyordu; sanki sarhoş olmuştu. VW Sharan'ının saatine baktı. Üç yıl önce yeni araba almaya karar verdiklerinde, Laura yedi koltuklu bir araba olmasında ısrar etmiş, Anton da büyük bir aile mi istiyorsun diye takılmıştı ona; oysa Laura'nın bir kaza durumunda küçük bir araba içinde olmak istemediği için böyle dediğini çok iyi biliyordu. Eh, Anton da kaza yapmayı istemiyordu elbet. Bu yolları avucunun içi gibi biliyordu; akşamın bu saatinde yoğun bir trafiğe yakalanma ihtimalinin az olduğunu da... Ama yine de risk almak istememişti.

Şakakları zonkluyordu. Bunun nedeni, büyük ölçüde, yirmi dakika önce gelen telefondur. Bir diğer nedeni de, bugünkü kahvesini içmemiş olmasıydı. Test sonucunu okuduktan sonra ağzının tadı kaçmıştı. Söylemeye hiç gerek yoktu, aptallığın daniskasıydı bu yaptığı. Kafeine alışkın kan damarları öylesine daralmıştı ki baş ağrısı nahoş bir arka plan müziği gibi oradaydı işte. Anton kahve bağımlılarının, bağımlılık azallarından kurtulmalarının iki hafta sürdüğünü okumuş, ama bu alışkanlığını terk etmek istememişti. Kahveyi seviyor, Mona'nın nane tadındaki dilinden hoşlandığı gibi, güzel bir kahvenin tadından da hoşlanıyordu. Ama şimdi kahve içtiğinde aldığı tek tat, uyku tabletlerinin ağızda bıraktığı acı tattı.

Cesaretini toplamış, hasta ölmeden önce kendisinin uyuturucu ilaçla uyutulduğunu söylemek için Gunnar Hagen'ı aramıştı. Hastanın odasında birileri dolanırken, kendisinin uykuda olduğunu, doktorlar hastanın ölümünün normal bir vaka olduğunu söyleseler bile, gerçeğin aslında böyle olamayacağını, daha detaylı yeni bir otopsi yapmaları gerektiğini söylemek için aramıştı; hem de iki kez... Ama telefona cevap veren olmamıştı. Anton bir kez daha denemişti. Bir kez daha... Ve yine deneyecekti. Böyle bir şey insanın peşini asla bırak-

mazdı çünkü. Tıpkı şimdi olduğu gibi... Aynı şey yine olmuştu işte. Biri öldürülmüştü. Anton frene bastı, ana yoldan saparak Eikersaga'ya giden çakıl yola girdi ve tekrar hızlandı; çamurluk davlumbazına çarpan küçük taşların sesini duydu.

Burası daha da karanlıktı; bu yolda çukurlar her zaman suyla kaplı olurdu. Kısa bir süre sonra gece yarısı olacaktı. İlkinde de gece yarısı civarlarıydı. Yer, konum itibariyle komşu bölge Nedre Eiker'in sınırına yakın olduğundan, kazayı ihbar eden ve nehre bir arabanın düşmüş olabileceğini söyleyen birinin ardından, olay yerine ilk gelen, o bölgenin emniyet müdürlüğüne bağlı bir memur olmuştu. Memurun bölgeye izinsiz girmesi yeterince kötü değilmiş gibi, adam bir de olay yerine arabayla dalmış ve potansiyel ipuçlarını yok etmişti.

Anton dönemeci geride bıraktı; onu, o copu orada bulmuştu. René Kalsnes'in öldürülmesinin üzerinden dört gün geçtiği ve nihayet izin kullanma fırsatı bulduğu günde... Ama içi içini yiyordu ve kendi araştırmasını devam ettirmek üzere ormanda yürüyüşe çıkmıştı. Ne de olsa cinayet, Søndre Buskerud Polis Bölgesi'nde her gün –ya da her yıl– rastladıkları türden bir suç değildi. Arama ekiplerinin titiz bir çalışma yürüttükleri bölgeyi geride bırakmıştı. Ve işte o oradaydı; dönemecin ardındaki ladin ağaçlarının dibinde... Anton o kararı, her şeyin mahvolmasına neden olan o kararı işte orada almıştı. Copu bulduğunu rapor etmemişti. Neden böyle yapmıştı peki? Öncelikle copu, Eikersaga'da, olay yerinden, cinayetle alakası olmayacak kadar uzakta bir yerde bulmuştu. Daha sonra ona cinayetin işlendiği yere uzak olduğunu düşündüyse neden orada araştırma yaptığını sormuşlardı. Ama copu bulduğu an aklına gelen şey, standart bir polis copunun, emniyet mensupları üzerinde gereksiz ve olumsuz bir şüphe yaratmaktan başka bir işe yaramayacağı olmuştu. René Kalsnes'in aldığı yaralara, ağır herhangi bir cisim ya da uçurumdan kırk metre aşağıdaki nehre düşerken araba-

nın içinde savrulması yol açmış olabilirdi. Cop cinayet silahı da değildi zaten. René Kalsnes 9 mm çapındaki bir tabancayla yüzünden vurulmuş ve bu onun sonu olmuştu.

Ama Anton birkaç hafta sonra Laura'ya coptan söz etmişti. Bu durumu rapor etmesi gerektiğine, bulduğu şeyin önemli olup olmadığını değerlendirecek kişinin o olmadığına dair onu ikna eden kişi de karısıydı. Anton karısının dediğini yapmıştı. Patronuna gitmiş ve ona bulduğu şeyden söz etmiş, Emniyet Müdürü bu tutumunu "ciddi bir hesaplama hatası" olarak nitelendirmişti. İzin gününü cinayet soruşturmasına yardım etmek üzere geçirdiği için kendisine teşekkür edildikten sonra aktif görevden alınmış ve telefonlara cevap vermesi için masa görevine getirilmişti. Bir kalemde her şeyini kaybetmişti. Peki, neden? Kimse yüksek sesle ifade etmemişti bunu, ama René yabancıları olduğu gibi arkadaşlarını da kazıklayan vicdansız, soğuk biriydi; dünyanın onsuz daha iyi bir yer haline geleceğine inanırdı çoğu insan. Ancak tüm bu yaşananlar içinde en küçük düşürücü olay, Krimteknisk'in copun üzerinde, copu cinayetle ilintileyecek hiçbir iz bulamamış olmasıydı. Anton üç ay boyunca büroya kapatılmasının ardından delirmek, istifa etmek ya da kendini başka yere naklettirmek seçenekleriyle karşı karşıya kalmıştı. Eski dostu ve meslektaşı Gunnar Hagen'ı aramış, Hagen da ona Oslo Emniyet Müdürlüğü'nde bir iş bulmuştu. Gunnar'ın ona önerdiği iş, kariyer anlamında bir adım geri gitmekle eşdeğerdi aslında, ama Anton en azından Oslo'da insanlar, kötü adamlar arasında olacaktı. Bu durum, Oslo'yu taklit etmeye çalışan, küçük karakollarını Polis Merkezi diye adlandıran, Oslo'nun Grönlandsleiret'i ile kıyaslandığında, Grönland 36 adresi bile çalıntı havasını veren Drammen'in bayat havasını teneffüs etmekten bin kat daha iyiydi.

Anton tepenin yamacına geldi, ışığı gördüğünde sağ ayağı otomatik olarak fren pedalına gitti. Araba, tekerleklerin

çakıлтаşlarını çiğnemesinin ardından durdu. Şiddetli yağın yağmur arabayı dövüyor, neredeyse motorun gürültüsünü bastırıyordu. Yirmi metre ilerde zemine doğru tutulmuş bir el feneri gördü. Arabanın farları turuncu-beyaz bantla, feneri yere yöneltmiş sarı polis yelekli şahsı aydınlattı. Adam yaklaşması için işaret etti Anton'a. Anton da arabayı oraya doğru sürdü. Burası, bariyerin hemen arkası, René'nin arabayla yoldan çıktığı yerdi. Uçurumdan nehre yuvarlanan araba enkazını karaya, artık kullanılmayan hızar fabrikasına çekmek için vinçli bir çekiciyle çelik kablolar kullanmışlar, arabanın motoru kalça hizasından içeriye kadar göçtüğünden, René Kalsnes'in cesedini çıkarmakta çok zorlanmışlardı.

Anton pencereyi açmak için düğmeye bastı. Soğuk, rutubetli akşam havası doldu arabaya. Pencerenin kenarına iri, ağır damlalar çarpıyor, ensesine püskürüyordu.

"Eee" dedi. "Nerede?.."

Anton gözlerini kırptırdı. Cümlesini tamamlamış mıydı, emin değildi. Zamanda minik bir sıçrama olmuştu sanki; kötü kurgulanmış bir film gibiydi. Ne olduğunu bilmiyordu; sadece orada değildi artık. Kucağına yöneltti bakışlarını; cam parçaları vardı orada. Başını kaldırıp baktığında pencerenin üst kısmının parçalanmış olduğunu gördü. Neler olup bittiğini sormak üzere ağzını açmıştı ki havada bir şeyin vızıldadığını duydu. O şeyin ne olduğunu algıladığında kolunu kaldırmak istedi, ama fazlasıyla ağır kaldı. Bir kütürtü duydu sonra. Başından geldiğini anladı; bir şey parçalanmıştı. Kolunu kaldırıp çığlık attı; bu esnada vites koluna gitti eli; arabayı geri vites atıp uzaklaşmak istedi. Ama olmadı. Her şey ağır çekimde hareket ediyordu. Ayağını debriyajdan kaldırıp hızlanmak istedi, ama bu hamlesi onu ileri doğru savurmaktan başka bir işe yaramadı. İleri, uçurumun kenarına. Dosdoğru nehre, kırk metre aşağıya... Bu... Bu... Anton vites kolunu sallayıp çekti. O esnada yağmurun sesini daha net duydu ve akşamın dondurucu

havasını vücudunun sol tarafında boylu boyunca hissetti. Biri kapıyı açmıştı. Debriyaj... Ayağı neredeydi? Her şey tıpatıp birbirine benziyordu. Geri vites... İşte...

Mikael Bellman gözünü tavana dikti, yağmurun çatıda çıkardığı rahatlatıcı sese kulak kabarttı. Hollanda seramikleri... Kırk yıl garantisi vardı o seramiklerin. Mikael bu garanti sayesinde kaç seramik sattılar acaba, diye düşündü. Ömrü o kadar da *uzun olmayan* seramiklerden daha fazla sayıda herhalde. İnsanların istediği bir şey varsa, o da bir şeyin sonsuza kadar sürme garantisiydi.

Ulla başını göğsüne yasladı.

Konuşmuşlardı; hem de uzun uzadıya. Mikael'in hatırladığı kadarıyla ilk kez Ulla ağlamıştı. Mikael'in nefret ettiği acı dolu gözyaşları değildi bunlar; daha az acıyı, daha fazla kaybı, bir zamanlar var olup da asla geri gelmeyecek bir şeyin kaybını ifade eden, daha hassas gözyaşlarıydı. Mikael'e ilişkilerinde, bir zamanlar, kaybına değecek kadar kıymetli bir şey olduğunu anlatan gözyaşları... Ulla ağlayana dek Mikael o kaybı hissetmemişti. Ulla'nın bunu ona göstermesi için ağlamasına ihtiyaç duymuştu sanki. O gözyaşları normalde orada olan perdenin kalkmasını sağlamıştı; Mikael Bellman'ın düşündükleriyle Mikael Bellman'ın hissettikleri arasında duran perdeyi... Ulla her zaman olduğu gibi ikisi için de ağlıyordu. Ulla ikisi için de gülmüştü hep.

Mikael Ulla'yı rahatlatmak istemiş, saçını okşamış, gözyaşlarının, Ulla'nın bir gün önce ütülediği açık mavi gömleğini ıslatmasına izin vermişti. Sonra, neredeyse kazara öpmüştü onu. Yoksa bilinçli yapılmış bir hareket miydi o? Nezaket icabı mıydı? Ulla'nın nasıl bir tepki vereceğini merak ettiği için mi yapmıştı yoksa? Genç bir dedektifken şüpheli Inbau, Reid ve Buckley'nin dokuz-adım yöntemine, ne

tür bir tepki alacaklarını görmek üzere adamların damarlarına basmayı öngören yönteme göre sorgularken duyduğu meraka benzer bir meraktan ötürü mü öpmüştü karısını?

Ulla önce öpücüğe bir tepki vermemiş, kaskatı kesilmişti. Sonra usul usul karşılık vermişti. Mikael onun öpücüklerini iyi tanırды, ama bu deneme niteliğinde, tereddütlü öpücüğü ilk kez görüyordu... Sonra Ulla'yı daha büyük bir açlıkla öpmüş, karısı da bunun üzerine harekete geçip onu yatağa sürüklemiş, giysilerini yırtarcasına üstünden çıkarmıştı. Ve karanlıkta Mikael'in aklına yine aynı düşünceler üşüşmüştü. Ulla'nın Gusto olmadığı düşüncesi... Ve daha yorganın altına girmeden ereksiyonu sönuvermişti.

Mikael bu durumu çok yorgun olmakla açıklamıştı. Kafasında bin bir tilkinin geziyor olmasına... Durum fazlasıyla akıl karıştırıcı, yaptığı şeyin utancı ise fazlasıyla büyüktü. Alelacele *kadının*, diğer kadının bununla hiçbir alakası olmadığını eklemişti. Ve Mikael kendisine bunun gerçekten de doğru olduğunu söyleyebilmişti.

Bir kez daha yumdu gözlerini. Ama uyumak imkânsızdı. Huzursuzdu; son aylarda gecenin bir yarısı onu uykudan uyandıran da aynı huzursuzluktu. Belli belirsiz, korkunç bir şey olmuş ya da olacakmış hissi... Mikael bir süre, bunun gördüğü bir rüyanın kalıcı etkisi olduğunu umdu; ta ki ne olduğunu hatırlayana dek...

Bir şey yeniden gözlerini açmasına neden oldu. Bir ışık. Tavandaki **beyaz** bir ışık. Yatağın yanında, zeminden gelen bir ışık. Yana dönüp telefonunun ekranına baktı. Telefon sessizdeydi, ama hep açıktı. Isabelle'le akşamları asla mesajlaşmalarını gerektiğine dair anlaşmışlardı. Isabelle açısından bunun nedeni neydi, Mikael asla sorgulamamıştı. Bir süre birbirlerini göremeyeceklerini söylediğinde de Isabelle bu durumu hoş karşılamıştı; Mikael'in ne demek istediğini, "bir süre"nin, o kadar da kısa olmayacağını anladığı halde, hem de...

Mikael mesajın Truls'tan geldiğini görüp rahatladı. Sonra da şaşırıldı. Truls sarhoştur muhtemelen. Belki de yanlış numaraya göndermişti mesajı; mesaj, daha önce sözünü etmediği bir kadın içindi belki. İki kelimelik bir mesaj...

İyi uykular.

Anton Mittet uyandı.

Farkına vardığı ilk şey yağmurun sesi oldu; şimdi ön cama çiselemekten öte, daha da şiddetli yağan yağmurun sesi... Arabanın çalışmadığının, başının ağrıdığının ve ellerini oynatamadığının ayırdına vardı sonra.

Gözlerini açtı.

Farlar hâlâ açıktı. Yağmurun içinden geçip yolun birden görünmez hale geldiği karanlığı aydınlatıyordu. Islanmış ön cam, geçidin diğer tarafındaki ladin ağacı ormanını görmesine engel oluyordu, ama Anton ormanın orada olduğunu biliyordu. Boş. Sessiz. Kör. O zaman görgü şahidi bulamamışlardı; şimdi de bulamayacaklardı.

Ellerine baktı. Onları oynatamamasının nedeni, plastik bağla direksiyona bağlanmış olmalarıydı. Emniyette kelepçenin yerini tamamen almak üzere olan plastik bağlardı bunlar. Tutuklanacak kişinin bileklerinin etrafına bu dar şeridi sarıp sıkıyordunuz, hepsi bu. En azılı adamları bile hareketsiz hale getirebiliyor, debelenmeye devam eden olursa cildinde derin yaralar açıyor, hâlâ vazgeçemedikleri takdirde kemiğine kadar kesiyordu bu bağlar.

Anton direksiyona sıkıca tutunurken parmaklarında hiç his yoktu.

“Uyandın mı?” Ses tuhaf biçimde aşına geldi kulağına. Anton yolcu koltuğuna çevirdi başını. Yün başlığa açılmış iki delikten kendisine bakan bir çift göze dikti gözlerini. Yün başlık özel kuvvetler, Delta'da kullanılan tipte bir başlıktı.

“Şunu bir salıverelim artık, ha?”

Eldivenli el, ikisi arasındaki el frenini yakalayıp kaldırdı. Anton eski el frenlerinin gıcırtilı seslerinden oldum olası hoşlanırdı; mekaniğin, çark dişlerinin ve zincirlerin, gerçekte neler olup bittiğinin duygusunu verirdi ona. Bu kez el freni kaldırılıp zor duyulan bir mırıltıyla bırakıldı. Anton sadece hafif bir çıtırtı duydu, o kadar. Çark dişleri. Öne doğru gittiler. Ama sadece bir iki metre kadar... Anton içgüdüsel olarak frene bastı. Motor çalışmadığından olabildiğince güçlü basmak zorunda kaldı.

“Mittet, tepkilerin yerinde.”

Anton ön camdan dışarıya baktı. Ses. O ses. Ayağını fren-den çekti; yağlanmamış kapı menteşesi gibi gıcırdadı pedal. Araba öne doğru hareketlendiği anda yine bastı frene. Ve bu kez ayağını geri çekmedi.

Arabanın iç lambası yandı.

“Sence René öleceğini anlamış mıydı?”

Anton Mittet cevap vermedi. Dikiz aynasında şöyle bir gördü kendini. Gördüğü şeyin kendisi olduğunu düşündü en azından. Yüzü parıl parıl parıldayan kanla kaplanmış, muhtemelen kırılmış olan burnunun bir tarafı şişmişti.

“Mittet nasıl bir hismiş? Bilmek, yani? Bana anlatabilir misin?”

“Ne... Neden?” Anton’un cevabı otomatik geldi adeta. Neden olduğunu bilmek istediğinden bile emin değildi. Bildiği tek şey soğuktan donmak üzere olduğu ve buradan kaçmak istediğiydi. Laura’ya gitmek istiyordu. Ona sarılmak, onun kollarını hissetmek, kokusunu duymak, sıcaklığını duyumsamak...

“Mittet, anlamadın mı yoksa? Olay vakayı çözememiş olmanla alakalı tabii. Ben sana yeni bir şans veriyorum. Daha önceki hatalarından ders alma fırsatını...”

“Ders... ders almak mı?”

“Yapılan psikolojik bir araştırma, bir miktar olumsuz ge-

ri bildirimin insanın performansını artırdırıldığını ortaya koymuş, biliyor muydun? Öyle çok olumsuz veya çok olumlu değil; *bir parça* olumsuz... Hepinizi cezalandırmak, her gruptan yalnızca bir dedektifi öldürmek bir miktar olumsuz geri bildirim gibi, öyle değil mi?”

Tekerlekler gıcırdadı ve Anton bir kez daha frene bastı. Uçurumun kenarına baktı sonra. Frene daha da sıkı basması gerektiğini düşündü.

“Fren hidrolik yağı” dedi, ses. “Boruyu deldim. Yağ tamamen tükenmek üzere. Birazdan ne kadar sert basarsan bas fayda etmeyecek. Uçurumdan aşağı düşerken düşünmeyi becerebilecek misin sence? Yoksa yaptıklarından pişmanlık mı duyacaksın?”

“Neden pişman?” Anton konuşmaya devam etmek istese de ağzından başka kelime çıkmadı; ağzı unla doluydu sanki. Düşmek mi? Düşmek istemiyordu.

“Cocu aldığına pişman mısın?” dedi ses. “Katili bulmalarına yardım etmediğin için pişman mısın? O zaman böyle bir durumla karşı karşıya kalmazdın, biliyorsun.”

Anton pedala bastıkça yağın tükenmesini hızlandırdığı gibi bir hisse kapıldı; frene ne kadar sert basarsa, yağ da sistemden o kadar çabuk atılıyordu. Ayağının baskısını biraz hafifletti. Lastiklerin altındaki çakıltaşları çatırdadı; yaşadığı panik duygusuyla iyice yaslandı koltuğuna, sonra yerdeki ve pedalın üstündeki ayaklarını düzleştirdi. Arabanın birbirinden ayrı iki hidrolik fren sistemi vardı, belki sadece biri delinmişti.

“Pişmanlık duyarsan belki günahların affedilir Mittet. İsa bağışlayıcıdır.”

“Ben... ben pişmanlık duyuyorum. Çıkar beni buradan.”

Hafif bir kahkaha duydu Anton. “İyi de Mittet, ben cennetten söz ediyorum. *Ben* İsa değilim ki. Ben seni affetmeyeceğim.” Kısa bir duraklama. “Cevap evet, bu arada... İki sistemi de deldim.”

Anton fren hidroliğinin arabanın altından damladığını *duyduğunu* sandı bir an; sonra bu sesin çenesinden kucağına damlayan kandan geldiğini fark etti. Ölüyordu. Bu birden öylesine yadsınamaz bir gerçek haline geldi ki, tüm vücudu buz kesti. Artık hareket etmek daha da zorlaştı onun için, ölüm katılığı çoktan başlamıştı sanki. İyi de katil neden hâlâ yanında oturuyordu?

“Ölmekten korkuyorsun” dedi ses. “Bu senin bedenini; koku salgılıyor, bak. Sen de alıyor musun kokuyu? Adrenalin. İlaç ve idrar kokuyor. Yaşlı insanların evlerinde ve mezbahalarda duyduğun kokuyla aynı koku. Ölüm korkusu...”

Anton zorlukla nefes aldı; arabanın içinde ikisine yetecek kadar hava kalmamış gibiydi.

“Bense ölmekten hiç korkmuyorum” dedi ses. “Garip, değil mi? Ölüm korkusu gibi son derece insani bir duyguyu yitirebilmek yani. Tabii bu durum kısmen yaşamak arzusuyla da alakalı, ama kısmen... Birçok insan, korkudan tüm hayatını yaşamak istemeyeceği bir yerde geçiriyor; bunun alternatifinin daha da kötü olduğunu biliyor çünkü. Ne acıklı, değil mi?”

Anton boğuluyormuş hissine kapıldı. Astım gibi bir sorunu hiç olmamıştı, ama Laura’nın astım nöbetine tutulduğu zamanlardaki halini, yüzündeki o umutsuz, yalvarırcasına ifadeyi çok görmüş, karısına yardım edememenin, onun panik içinde nefes alma çabasına seyirci kalmanın çaresizliğini yaşamıştı. Diğer yandan, bu durum merakını da celbetmiş, karısının yerinde olmanın, ölümün eşiğine gelmenin, eli kolu bağlı kalmanın, işi bitmiş olmanın nasıl hissettirdiğini bilmek de istemişti.

Artık biliyordu işte.

Ses monoton bir ifadeyle “Ben ölümün daha iyi bir yer olduğuna inanıyorum” dedi. “Ama şimdi sana eşlik edemeyeceğim Anton. Anlarsın ya; yapmam gereken bir iş var.”

Anton ezilen çakıлтаşlarının çıkardığı sesi duydu yine; ceza hükmünü açıklayan, başta ağır, ama kısa bir süre sonra hızlanacak boğuk bir sestti bu. Frene basmak da mümkün değildi artık; pedal zeminle bir olmuştu.

“Hoşça kal.”

Anton yolcu tarafındaki kapı açıldığında içeri dolan soğuk havayı hissetti.

“Hasta” dedi Anton.

Uçurumun kenarına, her şeyin görünmez olduğu tarafa dikti gözlerini, ama yolcu koltuğundaki kişinin ona doğru döndüğünü hissetti.

“Hangi hasta?”

Anton dilini çıkarıp üst dudağının üstünde gezdirdiğinde tatlı ve metalik, nemli bir şey geldi ağzına. Ağzının içini yaladı; en sonunda bulabildi sesini. “Rikshospital’deki hasta... Öldürülmeden önce bana ilaç verildi. Sen miydin?”

Anton yağmurun sesini dinlerken birkaç saniyelik sessizlik yaşandı. Dışarıda, karanlıkta yağan yağmurun sesi, acaba orada daha mı güzeldi? Seçme şansı olsa orada oturur günler boyu dinlerdi o sesi. Yıllar boyu... Her saniyenin tadını çıkarta çıkarta dinler, dinlerdi.

Sonra yanındaki kişi hareketlendi; Anton yolcu koltuğunun boşalmasıyla birlikte arabanın hafifçe yükseldiğini hissetti. Kapı yavaşça kapandı. Şimdi arabanın içinde yalnızdı. Araba hareket ediyordu. Çakıлтаşlarının üstünde yavaşça dönen lastiklerin sesi boğuk bir fısıltıyı andırıyordu. El freni; sağ elinden elli santim uzaklıktaydı. Anton elini çekmeye çalıştı; bu esnada cildi yarıılırken, acıyı duymadı bile. Boğuk fısıltı daha yüksek ve hızlı geliyordu şimdi. Ayağını el freninin altına sokamayacak kadar uzun boylu ve gergin olduğunu biliyordu; o yüzden aşağı kaykılıp eğildi. Ağzını açtı. El freninin ucunu tuttu, üst dişinin iç kısmına baskı yaptığını hissettiği andaçekti; ama kaydı el freni. Bir kez daha denedi, çok

geç olduğunu biliyordu, ama bu şekilde ölmeyi tercih etti; yaşarak, gözü kara, hareketli... Döndü, fren kolunu ağzında tuttu yine.

Şimdi her şey hareketsizdi. Ses kesilmiş, yağmur birden durmuştu. Hayır, durmamıştı. Böyle hissetmesinin nedeni kendisiydi. Düşüyordu çünkü. Ağırlıksız, ağır ağır vals yapıyormuşçasına; tıpkı bir keresinde herkes çevrelerinde toplanmış onları izlerken Laura'ya dans ederkenki gibi... Kendi ekseninde yavaşça dönüyor, sallanıyor, iki üç adım atıyordu; ancak bu kez yalnızdı. Tuhaf bir sessizlik içinde düşüyordu. Yağmurla birlikte düşüyordu.

Laura Mittet karşısında duranlara baktı. Elveparken'deki dairede zilin çaldığını duyduğunda aşağı inip ön kapıyı açmıştı ve şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş, üstünde sabahlığı, soğuktan donar halde dikiliyordu. Güneşin ilk ışıkları Drammen Nehri üstüne parıldıyordu. Aklına bir şey geldi; birkaç saniye boyunca oradan uzaklaştı sanki, onları duymadı, arkalarındaki nehir hariç hiçbir şey görmedi. O birkaç saniye boyunca yalnız kaldı ve Anton'un asla doğru erkek olmadığını düşündü. Bay Doğru ile asla karşılaşmamış, karşılaşsa da ona sahip olamamıştı. Sahip olduğu adam, Anton, evlendikleri yıl aldatmıştı onu. Laura'nın bu durumu bildiğini asla öğrenmemişti. Laura'nın kaybetmek istemediği çok şey vardı. Anton muhtemelen şimdi de başka bir kadınla ilişki yaşıyordu. Yüzünde o abartılı olağan ifadeyle, her zamanki bayatlamış bahanelerini öne sürmüştü. Amirlerinin mecburi kıldığı fazla mesailer, eve gelirkenki yoğun trafik, şarjı bittiğini için kapalı olan telefonlar...

İki kişiydiler. Bir erkek, bir kadın... İkisinin de üstünde tertemiz, jilet gibi üniformalar vardı; biraz önce dolaptan çıkarıp da giymişlerdi sanki. Ciddi, neredeyse korkmuş gözlerle bakıyorlardı ona. Fru Mittet diye hitap etmişlerdi kendisine. Oysa daha önce kimse böyle hitap etmemişti ona; etseydi de bundan hiç hoşlanmazdı. Bu Anton'un soyadıydı ve onun soyadını taşımaktan birçok kez pişmanlık duymuştu.

Öksürdüler. Söyleyecekleri bir şey vardı. Madem öyle, neden bekliyorlardı? Ama Laura biliyordu. O ahmakça, abartılı trajik ifadeli yüzleriyle, söyleyeceklerini çoktan söylemişlerdi bile. Çok öfkeliydi Laura; çok... Öyle ki, yüzünün çarpıldığını, bu komik trajedide rol almaya zorlanmış, aslında olmak istemediği birine dönüştüğünü hissedebiliyordu. Bir şey söylemişlerdi. Ne demişlerdi? Norveççe miydi? Laura hiçbir anlam verememişti.

Bay Doğru'ya sahip olmayı hiç istememişti. Anton'un ismini de, keza.

Şimdiye dek...

Siyah VW Sharan daireler çizerek yavaşça mavi gökyüzüne doğru yükseldi. Ateş ve duman çıkmıyordu arabadan; kapılarından ve bagajından sular nehre akıyor, damlaları yolda dağılıp güneş ışığıyla parıldıyordu. Katrine un ufak olmuş arabanın çekilmesini izlerken, ağır çekimde hareket eden bir roket gibi, diye geçirdi içinden.

Yerel polis “Geçen sefer arabayı buraya çekmiştik” dedi.

Artık kullanılmayan, kırmızı boyaları dökülmüş, küçük pencerelerinin camları kırılmış kereste fabrikasının yanında duruyorlardı. Fabrikanın bir önceki akşam yağan yağmurun yönünde taranmış solgun çimenleri, Hitler’in perçemi gibi uzanıyordu. Gölgeler içinde vıcık vıcık karın gri benekleri göze çarpıyordu. Zamanından önce geri gelmiş, yalnız bir göçmen kuş iyimser iyimser şakıyor, nehir gönül ferahlığıyla çağıldıyordu.

“Ama bu, iki kaya arasına sıkışmıştı, o yüzden dikleştirmek daha kolay oldu.”

Katrine’nin bakışları aşağıda akan nehre yöneldi. Kereste fabrikasının üstünde, suyun, arabayı kucaklamış olan muazzam gri kayaların arasından damladığı yerde baraj vardı. Güneşin parçalanmış ve dağılmış cam parçalarının üstünde parıldadığını gördü. Gözleri dikey kaya yüzeyine kaydı sonra. Drammen graniti... Belli ki genel bir kavramdı bu. Aracın

arka tarafına ve uçurumun kenarından çıkıntı yapmış olan sarı vince şöyle bir baktı. Birilerinin vinç koluna binen ağırlığı doğru hesaplamış olduğunu ümit etti.

Kimliklerini dikkatle inceledikten sonra, çekilmiş kordonun diğer tarafına geçmelerine izin veren polis memuru “De-dektifseniz, neden diğerleriyle birlikte orada değilsiniz?” diye sordu.

Katrine omuz silkti. Dört kişi buraya aslında elma çalmaya geldiklerini, gerçek anlamda yetkileri olmadığını, resmi soruşturma ekibinden uzak durmaları gereken türde bir görev icra ettiklerini söyleyemedi adama.

Beate Lönn “Görmemiz gerekenleri buradan da görebiliyoruz” dedi. “Bakmamıza izin verdiğin için sağ ol.”

“Sorun değil.”

Katrine Bratt halen Norveç Hapishaneleri sitesine bağlı olan iPad’ini kapattı, kordonu çoktan geçmiş, Björn Holm’un kırk küsur yıllık Volvo Amazon’una geri dönmekte olan Beate Lönn ile Stale Aune’nin peşinden koşar adımlarla seğirtti. Volvo’nun sahibi tepeden, çakıltaşlı dik yoldan aşağı yavaş adımlarla iniyordu. Havalandırması, hava yastığı, merkezi kilit sistemi olmayan, ama kaputunun üstünde damalı iki hız şeridi, tavanı ve kuyruğu bulunan külüstürün yanında diğerlerine katıldı. Katrine, Holm’un inip kalkan göğsünden, adamın polis kolejinin hali hazırdaki fiziksel standartlarını karşılamaktan uzak olduğu sonucunu çıkardı.

Beate “Eee?” dedi.

Holm Rasta şapkasını çıkarıp yuvarlak yüzünde biriken terleri silmek için kullanırken “Yüzü kısmen ezilmiş, ama cesedin Anton Mittet’e ait olduğunu tahmin ediyorlar” dedi.

“Mittet” dedi Beate. “Tabii ya.”

Diğerleri ona döndüler.

“Yerel polis. Maridalen’deki Simon’dan devralmıştı görevi. Björn, onu hatırlıyor musun?”

Holm hiçbir utanç belirtisi göstermeksizin “Hayır” dedi. Katrine adamın, patronunun Mars’tan geldiğini çoktan kabullenmiş olduğunu düşündü.

“Drammen ekibi içinde yer almıştı. Ve burada işlenen bir önceki cinayet soruşturmasına da ucundan kıyısından dahil olmuştu.”

Katrine şaşkınlık içinde iki yana salladı başını. Beate polis telsizinde nehirde bir araba bulunduğuna dair mesajı duyar duymaz, herkese Drammen’a gelmeleri emrini vermişti, çünkü burasının René Kalsnes’in yıllar önce öldürüldüğü yer olduğunu hatırlamıştı. Drammen’lı Mittet’in soruşturmaya *ucundan kıyısından* dahil olduğunu hatırlaması da bir başka inanılmaz olaydı.

Beate Katrine’nin başını iki yana salladığını fark etmiş olmalı ki “Onu hatırlamak hiç de zor olmadı, çünkü önemli bir hata yapmıştı” dedi. “Polisi töhmet altında bırakabileceğinden çekinerek, bulduğu coptan kimseye söz etmemişti. Muhtemel ölüm nedeni hakkında bir şey söylediler mi?”

Holm “Hayır” dedi. “Uçurumdan aşağı düştüğü için öldüğü çok açık. El freni ağızından girip ensesinden dışarıya çıkmış. Ama hayattayken dövülmüş olmalı, çünkü yüzü yara bere içindeydi.”

Katrine “Uçurumdan aşağı kendisi atlamış olabilir mi?” diye sordu.

“Belki. Ama elleri kabloyla direksiyona bağlanmıştı. Yerde fren izleri yoktu ve araba uçuruma yakın bir yerde kayalara düşmüştü, yani çok hızlı gidiyor olamazdı. Uçurumun hemen kenarından yavaşça yuvarlanmış herhalde.”

Beate kaşları çatılmış halde “El freni ağızda mıymış?” dedi. “Nasıl olmuş bu?”

“Elleri bağlıymış ve araba uçuruma doğru gidiyormuş” dedi Katrine. “Freni ağızıyla çekmeyi denemiş olmalı.”

“Belki... Neyse, sonuçta bir polis memurundan söz edi-

yoruz. Eski bir olay yerinde öldürülmüş bir polis memurundan.”

Björn Holm “Asla aydınlığa kavuşmamış bir cinayete ait olay yerinde” diye ekledi.

Beate bodrumdaki bürodan ayrılmadan önce çok seri bir biçimde çıktısını aldıkları raporu elinde sallayarak “Evet, ama o cinayetle Maridalen ve Tryvann’daki kızların cinayeti arasında önemli farklılıklar var” dedi. “René Kalsnes erkekti ve cinsel tacize dair herhangi bir ize rastlanmamıştı.”

Katrine “Bundan önemli bir başka farklılık daha var” dedi. “Öyle mi?”

Katrine koltuğunun altındaki iPad’e hafifçe vurdu. “Buraya gelirken yolda adli sicil kayıtlarını ve tutuklukların listesini inceliyordum. René Kalsnes öldürüldüğünde, Valentin Gjertsen’in İla’da kısa süreli bir mahkûmiyet dönemi olmuş.”

“Kahretsin!” Bu tepki Holm’dan geldi.

Beate “Durun bakalım” dedi. “Bu durum, Anton Mittet’i öldüren kişinin Valentin olması ihtimalini dışlamıyor. Katil burada kalıbın dışına çıkmış olabilir, ama cinayetlerin arkasında aynı deli var hâlâ. Öyle değil mi Stale?”

Üçü birden fazlasıyla sessiz kalan Stale Aune’ye döndüler. Katrine tombul adamın epey solgun görüldüğünü de fark etti. Amazon’un kapısına yaslanmıştı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Beate “Stale?” dedi yine.

Stale “Özür dilerim” derken, başarısız bir gülümseme girişiminde bulundu. “El freni...”

Beate de aynı şekilde başarısız bir sabırsızlığını gizleme girişiminde bulunurken “Alışırın” dedi. “Bu bizim polis katilimiz mi, değil mi?”

Stael Aune doğruldu. “Seri katillerin zaman zaman kalıp dışına çıktıkları olur; bana sorduğun şey buysa. Ama bu katilin ilk...eee, polis katilinin bıraktığı yerden devam eden bir

taklitçi olduğunu sanmıyorum. Harry'nin bir zamanlar söylemeyi alışkanlık haline getirdiği gibi, seri katil beyaz bir balinadır. Polisleri hedef alan bir seri katil ise pembe benekli bir beyaz balinadır. İkinci bir tane yoktur, yani."

Betae "Bunun aynı katil olduğu konusunda hemfikiriz demek" dedi. "Ama hapis cezası, Valentin'in eski uğrak yerlerini ziyaret edip cinayetleri tekrarladığı varsayımını çürütüyor."

Björn "Yine de" dedi, "bu, cinayetin kendisinin de kopya olduğu tek cinayet. Yüze vurulmuş darbeler, nehre düşen araba... Bunun bir anlamı olmalı."

"Stale?"

"Bu, katilin ustalaşmaya başladığını düşündüğü anlamına gelebilir; daha önce işlediği cinayetlerin gösterişli kopyalarını tekrarlayarak, cinayetleri kusursuz hale getirmeye çalışıyor olabilir yani."

Katrine "Haydi ama" diye tepki gösterdi. "Katili resmen sanatçı yaptın."

Stale "Gerçekten mi?" derken, sorgulayıcı bir bakış attı ona.

"Lönn!"

Arkalarına döndüler. Tepenin zirvesinden bayrak gibi dalgalanan Hawaii tişörtü, titreyen göbeği ve rüzgârda dans eden bukleleriyle bir adam iniyordu. Hızı, vücudunun kıvraklığından çok, tepenin dik olmasının bir sonucuydu.

Beate "Gidelim" dedi.

Amazon'a doluştular. Björn aracı çalıştırmak üzere üçüncü denemesini yapıyordu ki kemikli bir işaretparmağı Beate'nin oturduğu koltuğun önündeki camı tıkırdattı.

Beate inleyerek camı indirdi.

"Roger Gjendem" dedi. "*Aftenpost*'un 'yorum yok' diye cevaplayacağım bir sorusu var mı?"

Hawaii gömlekli adam nefes nefese "Bu öldürülen üçünü

polis” dedi. Katrine Björn’den daha formsuz biriyle karşı karşıya olduklarını anladı. “Elinizde ipucu var mı?”

Beate Lönn gülümsedi.

Roger Gjendem “Y-O-R-U-M Y-O...” diye hecelerken, bir yandan da defterine not alıyormuş gibi yaptı. “Gözümüzü dört açmış vaziyetteyiz. Ufak tefek şeyler topluyoruz. Bir benzin istasyonu sahibi, dün akşam geç saatlerde Mittet’in kendi istasyonuna gelip deposunu doldurduğunu söyledi. Mittet yalnızmış o sırada. Bunun anlamı?..”

“Yorum...”

“... yok. Emniyet müdürü bundan sonra yanınızda dolu silahla gezmenizi isteyecek sanırım.”

Beate kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

Gjendem “Mittet’in torpido gözündeki silah” dedi. Sonra karşılarındakiler bu denli sıradan bir bilgiden gerçekten yoksunlar mı, anlamak üzere eğildi ve onlara şüphe dolu bir ifadeyle baktı. “Boşmuş; yanında bir kutu mermi olmasına rağmen, hem de. Silahı dolu olsaymış, belki şu anda yaşıyor olabilirmiş.”

Beate “Gjendem ne var biliyor musun?” dedi. “Bu sorunun cevabı olarak, benden aldığın ilk cevabın altına ‘den den’ işareti koyabilirsin. Hatta bu küçük toplantıdan kimseye söz etmemeni tercih ederim.”

“Nedenmiş o?”

Bu esnada Amazon’un motoru hayata döndü.

“Gjendem iyi günler.” Beate pencereyi kapatmak üzere hamle yapsa da, bir sonraki sorudan kaçınacak kadar çabuk davranamadı.

“Adı-lazım-değil; onu özlüyor musunuz?”

Holm ayağını debriyajdan çekti.

Katrine, Roger Gjendem’in aynada gittikçe küçülmesini izledi.

Ama herkesin aklından geçen şeyi kelimelere dökmeden önce Liertoppen’i geçmelerini bekledi.

“Gjendem haklı.”

“Evet Katrine” dedi Beate, içini çekerek. “Ama biliyorsun ki o artık bizimle olamayacak.”

“Biliyorum, ama denemek zorundayız!”

Björn Holm “Neyi deneyeceğiz?” diye sordu. “Öldüğü ve gömüldüğü açıkça beyan edilmiş bir adamı mezarından çıkarmayı mı?”

Otoyolda kayarcasına yol alırlarken, Katrine tekdüze ağaçlara dikti gözünü. Burada, Norveç’in en kalabalık yerleşim yerinde, bir zamanlar polis helikopteriyle uçtuğu zamanları düşündü, böyle bir yerde bile bu kadar çok orman ve el değmemiş doğanın olmasına şaştı. İnsanların gitmediği yerler... Saklanacak yerler... Yani burada evler bile akşam karanlığında minik birer nokta, otoyol, nüfuz edilemez görünen karanlığın içinden geçen ince bir şerit gibiydi; her şeyi görmek imkânsızdı, yani burada hayatta kalabilmek için koku alıyor, dinliyor, biliyor olmanız gerekirdi.

Asker’e neredeyse gelmişlerdi. Yolculukları aşılması mümkün görünmeyen bir sessizlik içinde geçmişti; öyle ki Katrine cevap verdiğinde, soruyu hiç kimse unutmamıştı.

“Evet” dedi Katrine.

Katrine Bratt Norveç Öğrenci Topluluğu'nun merkezi Chateau Neuf'ün önündeki açık meydanı geçti. Görkemli partilerin, hoş konserlerin, ateşli münazaraların yeri idi burası. Katrine burayı o haliyle hatırlıyordu. Partiler, konserler ve münazaraların arasında bir yerde de sınavlarını vermişti.

Kılık kıyafet onun zamanına kıyasla şaşırtıcı biçimde değişmişti. Tişörtler, üstten düşecekmiş gibi duran pantolonlar, modası geçmiş gözlükler, eski Puffa ceketler ve eski asker ceketleri giymiş birçok öğrenci vardı. Güvensizliklerini gizlemeye çalışan, kendilerine "akıllı tembel" havası vermeye çalışırken toplumsal statüsünü yükseltmeye çalışan, sosyal ve profesyonel anlamda başarısız olmaktan korkan, ortalama tiplerdi bunlar. Ama her durumda, meydanın diğer tarafındaki, Katrine'nin başını çektiği zavallı acınası tiplerden olmadıklarına memnundular.

Bazıları üniversitenin oyun sahasının önündeki, hapisaneyi andıran kapıdan kendisine doğru geliyordu; bunlar, üzerlerine ne kadar oturmuş gibi görünürse görünsün, her zaman biraz bol kaçan siyah polis üniforması içindeki öğrencilerdi. Katrine uzaktan ilk sınıf öğrencilerini diğerlerinden hemen ayırt etti. Üniformalarının içinde ayakta duruyormuş gibi görünüyordular, şapkalarının ucu alınlarına fazla inmişti. Bunu ya güvensizliklerini gizlemek ya da meydanın di-

ğer tarafındaki daha düzgün, özgür, bağımsız, sosyal anlamda eleştirel, entelektüel sivil öğrencilerin biraz aşağılayıcı ya da halden anlar bakışlarından kaçınmak için yapmışlardı. Bu öğrenciler uzun ve yağlı saçlarının ardından sırtlıyor, basamaklara oturmuş güneşin tadını çıkarıyor, miskin hallerini kutsarlarken, polis öğrencilerinin esrarlı sigara olduğunu *tahmin edebilecekleri* sigaranın dumanını içlerine çekiyorlardı.

Çünkü gerçek gençliği onlar temsil ediyordu, toplumun kaymak tabakasından, hata yapma hakkına sahip gençlerdi onlar; hayattaki seçenekleri arkalarında değil, hâlâ önlerinde olanlar onlardı.

Burada okurken böyle hisseden bir tek Katrine'ydi belki. Onlara kim olduğunu, polis olmayı neden seçtiğini, hayatının geri kalanında ne yapmaya karar verdiğini bilmediklerini haykırma isteği duyan yalnızca oydu belki de.

Emektar nöbetçi memur Karsten Kaspersen kapının ardındaki büroda ayakta duruyordu hâlâ. Kimlik kartını inceler ve başını hızlıca sallarken, Katrine Bratt'ı tanımış olsa da belli etmedi. Katrine koridordan geçip konferans salonuna yürüdü. Ara duvarlarla bölünmüş bir daire gibi döşenmiş, öğrencilerin arama, ipucu bulma ve olayları değerlendirme konusunda pratik yapan arkadaşlarını izleme imkânına sahip oldukları bir balkonun bulunduğu olay yeri odasını geride bıraktı. Sonra öğrencilerin failleri yere yatırıp ellerine kelepçe takma konusunda uzmanlaştıkları, antrenman minderlerinin durduğu ter kokulu spor odasının kapısını geçip koridorun sonundaki 2 numaralı oditoryuma girdi. Ders halen devam ediyordu, o yüzden sessizce ilerleyip arka sıradaki boş koltuğa yerleşti. O kadar sessiz davranmıştı ki önündeki sırada heyecanlı biçimde fısıldaşan iki kız öğrenci onu fark etmedi bile.

“O kadın çok tuhaf, bak diyorum sana. Odasındaki duvara o adamın fotoğrafını asmış.”

“Gerçekten mi?”

“Kendi gözlerimle gördüm.”

“Tanrım, adam çok yaşlı... Hem de çirkin.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Ne yani, kör müsün?” Kız öğrenci başıyla tahtayı, öğretim görevlisinin sırtı dönük halde yazı yazdığı yeri işaret etti.

Öğretim görevlisi onlara dönerek, tahtaya yazmış olduğu kelimeyi tekrarladı. “Güdü!” dedi. “Öldürmenin psikolojik bedeli, mantıklı düşünen, normal duygulara sahip biri için o kadar yüksektir ki, ortada mutlaka son derece iyi bir güdünün olması gerekir. Kural olarak güdüler cinayet silahı, şahitler ve adli delillerden daha kolay ve hızlı bulunur. Ve sizi doğrudan potansiyel faile yönlendirirler. Bu yüzden her dedektif işe ‘neden’ sorusuyla başlamalıdır.”

Adam dinleyicileri şöyle bir taramak için durakladı; Katrine, o haliyle sürüyü bir arada tutmak amacıyla etrafında dolanan çoban köpeğini andırıyor, diye düşündü.

Öğretim görevlisi işaretparmağını havaya kaldırdı. “Kabaca şöyle özetleyebiliriz: güdüyü bulun, o zaman katili de bulursunuz.”

Katrine Bratt adamın çirkin olduğunu düşünmüyordu. Kelimenin bilinen anlamıyla, çekici olduğu da söylenemezdi elbette. İngilizlerin “değeri zamanla anlaşılan” diye adlandırdıkları bir tipi vardı, daha çok. Sesi de sadece genç öğrencilerin değil, yetişkinlerin de çekici bulduğu, yıpranmış, boğuk tınısıyla bilinen o derin, sıcak sestti.

Adam kolunu sallayan bir kız öğrenciye söz vermeden önce tereddüt etti. Sonra “Evet?” dedi.

“Sizin gibi çok başarılı bir dedektif sorduğu birkaç soru ve yaptığı birkaç çıkarımın ardından vakayı çözüme kavuşturabiliyorsa, kalabalık ve maliyetli adli tıp ekiplerimizi seferber etmemize ne gerek var?”

Kızın sesi alaycılıktan uzaktı; o seste olsa olsa kuzeyde

yaşadığını ortaya koyan bir kıvraklıkla, neredeyse çocuksu bir samimiyetin tınısı hissediliyordu, o kadar.

Katrine öğretim görevlisinin, kendisini toparlamadan ve cevabını vermeden önce yüzünde utanç, boyun eğme, kızgınlık gibi duyguların uçuştüğünü gördü. “Silje, kanuna karşı gelen kişi kimdir, bunu asla tam olarak bilmek mümkün değildir, çünkü. On yıl önce Oslo’da yaşanan banka soygunları furyası esnasında, Soygun Araştırma Ekibinde maskeli soyguncuları yüz şeklinden tanıyan bir kadın memur vardı.”

Öğretim görevlisinin Silje diye hitap ettiği kız öğrenci “Beate Lönn” dedi. “Krimsteknik’in şimdiki patronu.”

“Evet... Soygun Araştırma Ekibi on vakadan sekizinde kamera yakalanan maskeli adamların kim olduklarını tespit etti. Ama ellerinde hiçbir kanıt yoktu. Kanıt parmak izidir; kullanılmış silahtır. Oysa ne kadar zeki ve başarılı olursa olsun, ikna olmuş bir dedektif kanıt değildir. Bugün size bazı özet bilgiler verdim; işte bunların sonuncusu: ‘neden’ sorusunun cevabı, nasıl sorusuna cevap veremediğimiz sürece, değersizdir ve tek başına bir anlam ifade etmez. Bunun tersi de geçerlidir elbet. Süreçle ilgili biraz ilerleme kaydettiğimize göre, sıra Folkestad’ın size adli tıp soruşturması hakkında bilgi vermesine geldi.” Saatine baktı. “Bir dahaki sefere güdüler hakkında daha ayrıntılı konuşacağız, ama beyin jimnastiği olması bakımından size bir soru sorayım: İnsanlar birbirlerini neden öldürürler?”

Öğretim görevlisi yüzünde cesaret veren bir ifadeyle taradı dinleyicileri. Katrine adamın ağzının köşesinden kulağına kadar bir kanal gibi uzanan yarasının yanı sıra, iki yeni yarası daha olduğunu gördü. Bunlardan biri bıçakla boyunda açılmış uzun bir yaraydı, diğeryse başının yan tarafında, kaş hizasında bir kurşun marifetiyle açılmış bir yara... Bunun dışında onu daha önce hiç bu kadar iyi görmemişti. 1.92 metre boyunda ve kıvraktı; kısa kesilmiş sarı saçlarına hâlâ

ak düşmemiştir. Katrine tişörtünün altındaki güçlü, kaslı vücudunu, hepsinden önemlisi de gözlerindeki yaşam pırıltısını görebiliyordu. O dikkatli, enerjik, deliliğin sınırında gezinen bakışları geri dönmüştü. Yüzünde daha önce hiç görmediği kahkaha çizgileri ve coşkun vücut dili de cabası... İnsan neredeyse mutlu, huzurlu bir yaşam sürdüğüne inanacaktı adamın. Ki, onun durumunda bir ilk olurdu.

Bir delikanlı “Cinayetten sağlayacakları bir kazanç vardır çünkü” diye cevap verdi.

Adam anlayışı bir ifadeyle başını salladı. “İnsan böyle düşünüyor, değil mi? Ama çıkar sağlamak için cinayet işlemek, o kadar da yaygın görülen bir şey değildir Vetle.”

Sonra havlamayı andıran Sunnmöre’lu bir ses duyuldu. “Birinden nefret ettikleri için mi?”

“Elling tutku cinayetlerinden söz ediyor” dedi öğretim görevlisi. “Kıskançlık, reddedilme, intikam gibi duygular yüzünden işlenen cinayetlerden... Evet, kesinlikle doğru. Başka?”

“Dengesiz oldukları için.” Bu fikri de uzun boylu, düşük omuzlu bir delikanlı attı ortaya.

“Robert, dengesiz doğru kelime değil.” Yine aynı kızdı konuşan. Katrine ön sırada oturan ve sarı saçlarını atkuyruğu yapmış kızı arkadan görebiliyordu ancak. “Ona...”

“Tamam Silje. Robert’ın ne demek istediğini biliyoruz.” Öğretim görevlisi ön sıraya oturmuş, uzun bacaklarını öne uzatmış ve kollarını göğsünde, tişörtünün Glasvegas logosunun üstünde kavuşturmuştu. “Ayrıca ben dengesiz kelimesinin çok uygun düştüğü fikrindeyim. Diğer yandan bu, cinayet için olağan bir neden sayılmaz. Cinayetin kendi içinde bir delilik kanıtı olduğu fikrini savunan insanlar da vardır elbet, ama cinayetlerin birçoğu mantıklı nedenlere dayanır. Maddi çıkar sağlamanın peşinde olmak ne kadar mantıklı görünüyorsa, duygusal rahatlamanın peşinde olmak da o kadar

mantıklıdır. Katil cinayetin nefret, korku, kıskançlık ve aşılınmayla gelen acıyı yatıştıracağını düşünebilir.”

Delikanlı “Ama cinayet bu kadar mantıklı bir eylemse...” dedi. “Bize şimdiye dek, işlediği cinayetle tatmin olmuş kaç katil gördüğünüzü söyler misiniz?”

Katrine, sınıfın çokbilmişi bu herhalde, dedi, kendi kendine.

Öğretim görevlisi “Çok az” diye karşılık verdi. “Ancak hayal kırıklığı hissi yaratması, katil eyleminin ardından belli bir rahatlama kavuşacağına *inandığı* takdirde, cinayetin mantıklı bir eylem olmadığı anlamına gelmez. İnsan, intikamı, hayalinde genelde çok tatlı bir şey olarak canlandırır; oysa kıskançlıkla güdülenmiş ve sonu cinayetle biten öfkenin ardından pişmanlık gelir. Seri katilin büyük bir özenle hazırlandığı o an, her defasında yerini düş kırıklığına bırakır; o yüzden katil sürekli cinayet işlemek zorundadır. Kısacası...” Adam ayağa kalkıp tahtaya yürüdü. “Cinayet söz konusu olduğunda, suçun bir bedeli olmayacağına dair bir düşünce de vardır her zaman. Bir sonraki buluşmamızda sizden insanı cinayete sürükleyebilecek bir güdü hakkında düşünmenizi istiyorum. Ama karşıma bir şeyleri rencide ederim düşüncesiyle, özenle kurulmuş cümleler, siyaseten doğru saçmalıklarla gelmeyin. Sizden ruhunuzun en karanlık, en gizli yerlerini mercek altına almanızı istiyorum. Eh, en karanlık olmasa da, karanlık herhangi bir yönünüz de iş görür. Ve sonra Aune’nin katilin kişiliğinin anlaşılması ve profilinin çıkarılmasına dair yazdığı tezi okumanızı istiyorum, tamam mı? Evet, bununla ilgili sorular soracağım size; o yüzden korkun ve hazırlıklı olun. Şimdi dağılabilirsiniz.”

Öğrencilerin ayağa kalkmasıyla birlikte koltuklar geriye doğru yaylanırken, salonda ahenksiz sesler yükseldi.

Katrine yerinden kıpırdamadı, öğrencilerin, yanından geçip salondan ayrılmalarını izledi. Sonunda içerde sadece üç

kişi kaldı. O, tahtayı silmekte olan öğretim görevlisi ve defter, kitapları koltuğunun altında, bacakları birbirine bitişik halde konuşmacının hemen arkasında durmuş, sarı saçlarını atkuyruğu yapmış kız... Katrine kızın ince uzun bir vücudu olduğunu görebiliyor, sesinin, derste olduğundan daha farklı çıktığını duyabiliyordu.

“Avustralya’da yakaladığınız seri katilin, kadınları öldürmesinin ardından tatmin duygusu yaşadığını düşünüyor musunuz?” Küçük bir kızın sesini andıran bir sestir bu. Babasının gözüne girmeye çalışan küçük bir kızın sesi...

“Silje...”

“Demek istediğim, adam onlara tecavüz etti. Bu, tatmin duygusu yaşaması için oldukça geçerli bir neden olmalı.”

“Tezi oku, bir sonraki derste bu konuya geri döneriz, tamam mı?”

“Tamam.”

Kız hâlâ orada oyalanıyor, topuklarının üstünde ileri geri sallanıyordu. Katrine sanki ayak parmaklarının üstünde yükselip kaslarını esnetmeye çalışıyor, diye düşündü. Yükseliyormuş da adama erişmeye çalışıyormuş gibi... Öğretim görevlisi notlarını toplayıp deri çantasına kaldırırken, kızı hiç fark etmedi. Kız sonra topuklarının üstünde döndü, çıkışa gitmek üzere basamakları tırmanmaya başladı. Katrine’nin kendisine baktığını fark edince yavaşladı, sonra tekrar hızlanıp gözden kayboldu.

Katrine alçak bir sesle “Merhaba Harry” dedi.

Adam hiç bakmadan “Merhaba Katrine” diye karşılık verdi.

“İyi görünüyorsun.”

Harry çantasının fermuarını çekerken “Sen de öyle” dedi.

“Geldiğimi gördün mü?”

“Geldiğini *hissettim*.” Başını kaldırıp baktı ve gülümsedi. Katrine, Harry gülümsediği zamanlarda yüzünün geçirdiği değişime oldum olası şaşardı. Tek bir gülümseme, yüzünde

eski püskü bir palto misali taşıdığı o sert, ilgisiz, hayat yorgunu ifadeyi nasıl da silip yok ediyordu. Harry gülümsediği zamanlarda yüzü ılık saçan aşırı gelişmiş, şakacı bir çocuğa dönüşüyordu. Bergen’de güneşli bir temmuz günü gibi... Son derece hoş, ama bir o kadar da ender görülen ve kısa süren bir şeydi gülümsemesi.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Geleceğini aslında bekliyordum anlamına...”

“Aa, demek bekliyordun, öyle mi?”

“Evet. Ve cevabım, hayır.” Harry çantasını koltuğunun altına sıkıştırdı, basamakları dört uzun adımda çıkıp ona sarıldı.

Katrine de ona sarılırken kokusunu içine çekti. “Harry, neye hayır diyorsun?”

Harry “Hayır, bana sahip olamazsın” diye fısıldadı Katrine’nin kulağına. “Ama sen bunu biliyordun zaten, değil mi?”

Katrine Harry’nin kollarından kurtulmaya çalışırken “Hey!” dedi. “O Bayan Çirkin Böcek olmasa, ayaklarıma kapmanızı sağlamam en fazla beş dakikamı alırdı, tatlım. Ayrıca iyi görünüyorsunuz derken, *o kadar da* iyi görüldüğünü söylemek istemedim.”

Harry güldü ve geri çekildi. Katrine’nin aklından, Harry’nin kucaklaşma faslını biraz daha uzun tutabileceği geçti, bir an. Harry’yi gerçekten de arzulamış mıydı, bunu asla anlamamıştı; bu olasılık belki de gözüne hep gerçek dışı görüldüğünden fikir yürütmekten kaçınmıştı. Fikir zamanla bir şaka halini almış, köprünün altından çok sular geçmişti. Dahası, Harry Rakel’e geri dönmüştü. Ya da Katrine’nin Bayan Çirkin Böcek dediği kadına... Harry ona bu şekilde hitap etmesine izin veriyordu; bu, aslında öylesine saçma bir yakıştırmaydı ki Rakel’in sinir bozucu güzelliğini vurgulamaktan başka bir işe yaramıyordu.

Harry tıraşsız çenesini ovaladı. “Hımm, karşı konulmaz vücudumun peşinde değilsen, o zaman...” İşaretparmağını havaya kaldırdı. “Buldum! Parlak zekâmın peşindesin demektir!”

“Arada geçen yıllar seni daha komik yapmamış.”

“Cevabım hâlâ hayır. Ve sen bunu da biliyorsun.”

“Bu konuyu konuşabileceğimiz bir büron var mı?”

“Evet ve hayır. Bürom var, ama orası sana cinayet vakasında yardım edip edemeyeceğimi tartışabileceğimiz bir yer değil.”

“Cinayet vakaları.”

“Aldığım bilgiye göre, tek bir vakadan söz ediyoruz.”

“Büyüleyici, değil mi?”

“Sakin bana numara çekmeye kalkışma. O hayatı geride bıraktım artık, bunu sen de biliyorsun.”

“Harry, bu vakanın sana ihtiyacı var. Senin de ona.”

Harry’nin yüzündeki gülümseme bu kez gözlerine kadar ulaşmadı. “Benim bir cinayet vakasına, içkiye olduğu kadar ihtiyacım var Katrine. Kusura bakma. Zamanını benimle harcama ve başka yollar bulmaya çalış.”

Katrine ona baktı. Harry içki benzetmesini yaparken bir an bile tereddüt etmemişti; bu durum Katrine’nin şüphelerini doğruluyor, Harry’nin sadece korktuğunu anlatıyordu ona. Vakalarla ilgilenmeye başlaması halinde, içkiyi bıraktığında vardığı sonuca varmaktan korkuyordu. Duramayacağından, gerisinin geleceğinden, yutulup tüketileceğinden korkuyordu. Katrine’nin vicdanı sızladı bir an... Onu zorladığı için kendinden nefret etti. Bu durum olay yerinin görüntüsü aklında canlanmaya başlayana dek devam etti; Anton Mittet’in ezilmiş kafatası gözünün önüne gelinceye dek...

“Harry, senin için başka seçenek yok.”

“Sana birkaç isim verebilirim” dedi Harry. “FBI kursuna birlikte katıldığım bir adam vardı. Onu arayabilir ve...”

“Harry...” Katrine onu kolundan tutup kapıya yürüttü. “Şu senin büronda kahve bulunur mu?”

“Evet, ama dediğim gibi...”

“Vakayı unut. Eski günlerden laflayalım biraz.”

“Bunun için zamanın var mı?”

“Biraz dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var.”

Harry ona baktı. Bir şey söylemek üzereydi ki fikrini değiştirdi. Başıyla evetledi sonra. “Tamam.”

Basamakları tırmanıp büroların bulunduğu koridora çıktılar.

Katrine “Stale Aune’nin psikoloji derslerinden alıntılar yaptığını duydum” dedi. Her zaman olduğu gibi Harry’nin dev adımlarına ayak uydurabilmek için koşmak zorundaydı.

“Olabildiğince sık yapıyorum bunu. Ne de olsa, o en iyisi.”

“Tıpkı ‘dengesiz’ kelimesinin tıptaki içgüdüsel olarak anlaşılabilir, doğru ve aynı zamanda şiirsel, birkaç kelimeden biri olması gibi. Ama doğru kelimeler, aptal profesyonellerin hastanın esenliği bakımından sözel şaşırtmacaların en iyi olduklarını düşünmeleri yüzünden, eninde sonunda çöplüğü boylar.”

“Evet” dedi Harry.

“İşte bu yüzden ben artık manik-depresif değilim. Borderline da değilim. Tip II bipolarım ben.”

“İki mi?”

“Düşünsene... Aune neden ders vermekten vazgeçti? Oysa o işi sevdiğini sanıyordum.”

“O daha iyi bir hayat istedi. Gayet basit... Yakınları ve sevdikleriyle daha çok ve daha iyi zaman geçirmek istedi. Bana sorarsan akıllıca bir karardı.”

Katrine dikkatle süzdü onu. “Onu ikna etmeliydin. Böylesine üstün bir yeteneğe sahip insanın, hele kendisine ihtiyaç duyuluyorken, yeteneğini kullanamayacağı bir alana kaymasına izin verilmemeli. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

Harry kıkırdadı. “Vazgeçmeyeceksin, değil mi? Katrine bana burada da ihtiyaç duyduklarını düşünüyorum. Polis Koleji Aune’yi tekrar çağırmak niyetinde değil, çünkü sivil-den çok, üniformalı hoca görmek istiyorlar.”

“Sen de sivil kıyafet giyiyorsun ama.”

“Benim söylemek istediğim de bu. Katrine, ben emniyet teşkilatının bir parçası değilim artık. Bu bir seçimdi. Bu da benim, bizim, artık farklı yerlerde olduğumuz anlamına geliyor.”

Katrine “Şakağındaki yara nasıl oldu?” diye sordu. O an Harry’nin belli belirsiz de olsa irkildiğini fark etti. Harry cevap vermek üzereydi ki koridordan gür bir ses ona seslendi.

“Harry!”

Durup arkalarına döndüler. Kapılardan birinden kısa boylu, iri yapılı, kızıl sakallı bir adam çıktı ve yalpalayarak onlara yaklaştı. Harry yaşlıca adama doğru yürürken, Katrine de peşinden geldi.

Adam normal konuşma mesafesine gelmelerinden çok önce “Ziyaretçin var” diye gürledi.

“Gerçekten de öyle” dedi Harry. “Katrine Bratt. Bu Arnold Folkestad.”

Folkestad “Bürendaki ziyaretçiden söz ediyorum” dedi. Katrine’ye iri, benekli elini uzatmadan önce biraz nefeslenmek için durdu.

Harry “Arnold’la cinayet soruşturmaları dersini ortak olarak veriyoruz” dedi.

“Harry konunun eğlendirici tarafını üstlendiğinden, doğal olarak içimizdeki en popüler kişi de o” diye gürledi Folkestad. “Bense öğrencilere yöntembilim, adli tıp, kurallar ve yönetmelikler hakkında uygulanabilir şeyler anlatmak zorundayım. Dünya hiç de adil bir yer değil.”

“Diğer yandan, Arnold biraz pedagojiden de anlar” dedi Harry.

Folkestad “Delikanlımız ilerleme kaydediyor” diyerek kırdadı.

Harry’nin kaşları çatıldı. “Bu sözünü ettiğin ziyaretçi...”

“Meraklanma, Bayan Silje Gravseng değil, eski meslektaşlar. Onlara kahve ikram ettim.”

Harry sert bir ifadeyle Katrine’ye baktı. Sonra dönüp hızlı adımlarla kapıya yürüdü. Katrine ve Folkestad onun uzaklaşmasını izlediler.

Folkestad şaşkınlık içine “Yanlış bir şey mi söyledim?” dedi.

Beate kahve fincanını ağzına götürürken “Bu ziyaretimizin kuşatma harekâtı gibi yorumlanabileceğini biliyordum” dedi.

Harry küçük bürosunun izin verdiği ölçüde arkasına yaslanırken “Bu sözlerle bunun bir kuşatma harekâtı *olmadığını* mı söylemek istiyorsun?” dedi. Masasının diğer tarafında, kule gibi yığılmış kâğıtların ardında Beate Lönn, Björn Holm ve Katrine Bratt iskemlelere sıkışmış oturuyorlardı. Kısa bir selamlaşma, el sıkışma faslı yaşanmış, birbirlerine sarılma, beceriksizce hal hatır sorma gibi girişimlerde bulunmamışlardı. Harry Hole böyle bir tip değildi; sadede gelmekten hoşlanan bir tipti o. Ve tabii ziyaretçiler, Harry’nin, ne amaçla geldiklerini bildiğinin farkındaydılar.

Beate kahvesinden bir yudum aldı, kaçınılmaz biçimde irkilip aldığı tadı onaylamayan bir ifadeyle fincanı yerine bıraktı.

Beate “Soruşturmalarda faal olarak yer almama kararı aldığımı biliyorum” dedi. “Böyle bir karar için birçoklarına kıyasla daha iyi nedenlere sahip olduğunu da... Ancak soru, burada bir istisna yapıp yapmayacağın. Ne de olsa sen seri cinayetler konusunda elimizdeki tek uzmansın. Devlet sana yatırım yaparak eğitim almanı ve FBI ile birlikte...”

Harry "... ki sizin de bildiğiniz gibi bu yatırımın karşılığını kan, ter ve gözyaşıyla vermiş durumdayım" diyerek araya girdi. "Ve söz konusu sadece benim kanım ve gözyaşı da değildi."

"Rakel ve Oleg'in Kardan Adam vakasında ateş hattında kaldıklarını unutmuş değilim, ama..."

"Cevabım hayır" dedi Harry. "Rakel'e ikimizin de o noktaya dönmeyeceğine söz verdim. Ve bir kez olsun sözümü tutmaya niyetliyim."

Beate "Oleg nasıl?" diye sordu.

Harry ona dikkatle bakarken "Daha iyi" diye karşılık verdi. "Bildiğin gibi, İsviçre'de bir rehabilitasyon kliniğinde."

"Bunu duyduğuma sevindim. Rakel Cenevre'deki işi aldı, değil mi?"

"Evet."

"Her gün ev, iş arasında gidip geliyor nu?"

"Dört günü Cenevre'de, üç günü evde geçiriyor. Annesinin yakınlarda olması Oleg için iyi bir şey."

"Anlıyorum" dedi Beate. "İkisi de bir bakıma her türlü ateş hattından uzaklar, değil mi? Ve sen hafta arası yalnızsın. İstedğin şeyi yapabiliyorsun."

Harry güldü. "Sevgili Beate, kendimi yeterince iyi ifade edemedim galiba. Benim istediğim şey *bu*. Ders vermek. Bildiklerimi öğrencilere aktarmak..."

Katrine "Stale Aune bizimle birlikte çalışıyor" dedi.

"Onun adına sevindim" dedi Harry. "Sizin adınıza da... Aune seri katiller hakkında benim kadar bilgilidir."

"Senden daha çok şey bilmediğine emin misin?" Katrine hafifçe gülümseyerek bir kaşını havaya kaldırdı.

Harry güldü. "İyi denemeydi Katrine. Tamam, o benden daha çok şey biliyor."

"Tanrım" dedi Katrine, "rekabetçi yönüne ne oldu senin?"

"Üçünüzün ve Stale Aune'nin bileşimi, bu vaka için ola-

bilecek en iyi başlangıçtır. Şimdi girmem gereken bir başka ders var, o yüzden...”

Katrine başını yavaşça iki yana salladı. “Harry, ne oldu sana?”

“İyi şeyler oldu” dedi Harry. “Başıma işi şeyler geldi.”

Beate ayağa kalkarak “Mesaj alınmış ve anlaşılmıştır” dedi. “Ama sana arada bir de olsa danışabilir miyiz, bilmek isterim.”

Harry’nin başını iki yana sallamaya hazırlandığını gördü Beate. Aceleyle “Hayır deme sakın” diye ekledi. “Ben seni daha sonra ararım.”

Harry üç dakika sonra koridorda hızlı adımlarla, öğrencilerin çoktan yerini aldığı konferans salonuna yürürken, Beate’nin aklına, kadına duyduğu aşkın erkeği *kurtarabileceği* geldi. Bu durumda bir başka kadının görev duygusunun, onu tekrar cehenneme geri döndürmeye yeteceğini hiç sanmıyordu. Ama bu Beate’nin işiydi. Harry inanılmaz derecede sağlıklı ve mutlu görünüyordu. Beate onun yakasını bırakmaktan çok mutlu olurdu aslında. Ama öldürülen meslektaşlarının hayaletlerinin kısa bir süre sonra tekrar ortaya çıkacaklarını biliyordu. Sonra aklına başka bir şey geldi: o meslektaşları son olmayacaktı.

Kazan Dairesi’ne gider gitmez Harry’yi aradı.

Rico Herrem birden uyandı.

Üç sıra önündeki, şişman bir kadının bir atın cinsel organını emdiği beyaz ekrana odaklanana dek karanlıkta gözlerini kırptırdı. Deli gibi atan kalbinin yatıştığını hissetti sonra. Panik yapmaya gerek yoktu, hâlâ Fiskebutikken’deydi, uyanmasına, yeni gelen birinin yarattığı dalgalanma ne-

den olmuştu. Rico ağzını açtı, ter, tütün ve balık olabileceğini düşündüğü, ama bunların hiçbirisi olmayan bir şey yüzünden leş gibi kokan havadan oksijen solumak istedi. Moen'in Fiskebutikken'i kırk yıldır tezgâh üstünde nispeten taze balıkla, tezgâh altında nispeten yeni porno dergilerinin bileşiminden oluşan oldukça özgün bir satış yapıyordu. Moen'in dükkânı satıp –kendisini içkiye vermeye ve sistematik biçimde öldürmeye daha çok zaman ayırması için– emekliye ayrılmasından sonra, dükkânın yeni sahipleri bodrum katında, günün yirmi dört saati açık heteroseksüel porno filmler oynatan bir sinema salonu açmışlardı. VHS ve DVD'ler yüzünden müşteri kaybetmeye başladıklarında, internetten, polisin kapınızı çalmasına neden olmaksızın izleyemeyeceğiniz türden özel filmler temin etmeye ve göstermeye başlamışlardı.

Filmin sesi o kadar alçaktı ki Rico karanlıkta mastürbasyon yapan adamların sesini duyabiliyordu. Ona amaçlanan şeyin de bu olduğunu söylemişlerdi; filmin sesi bu yüzden özellikle alçak tutuluyordu. Oysa Rico grup halinde mastürbasyon yapmak gibi, delikanlılık döneminde kalmış bir fanteziden keyif almayacak kadar büyümüştü; burada oturmasının nedeni bu değildi. Hapisten salıverilmesinin ardından doğrudan buraya koşmasının ve aralıksız iki gün boyunca oturmasının, yemek yemek, tuvaletini yapmak ve daha fazla içki almak gibi acil işler dışında bir yere ayrılmamasının nedeni de... Cebinde hâlâ dört Rohypnol tableti vardı ve onlarla idare etmeliydi.

Hayatının geri kalanını Fiskebutikken'de geçirebilirdi tabii. Ama annesini on bin kron borç vermeye ikna etmişti. Tayland Elçiliği turist vizesini uzatana dek, Fiskebutikken ona bulunmamak için ihtiyaç duyduğu karanlık ve gizli ortamı sağlıyordu.

Derin bir nefes aldı, ama hava sanki nitrojen, argon ve karbondioksitten ibaretti. Saatine baktı. Parlak kol, altının üstündeydi. İyi de sabahın mı, akşamın mı altısıydı? Burası sürekli

karanlıktı, bir şey anlamak mümkün değildi, ama Rico akşam olması gerektiğini tahmin etti. Bir an boğuluyormuş gibi hissetse de, kısa bir süre sonra geçti o his. Klostrofobinin zamanı değildi. Ülkeden gidene, buralardan ayrılana, Valentin'den çok, çok uzaklaşana dek o duygudan kaçınmalıydı. Hücresi nasıl da buram buram burnunda tütüyordu ama... Oradaki güvende olma hissi... Yalnızlığı... İçine çekebildiği hava...

Ekrandaki kadın elinden geleni yapıyor, ama bazen bir adım ileri giden ve görüntünün bir an için kaybolmasına neden olan atı takip etmek zorunda kalıyordu.

“Merhaba Rico.”

Rico dondu kaldı. Alçak, fısıltıyı andıran bir sestir bu, ama kulağına buz saçağı sokulmuş gibi hissetti.

“*Vanessa'nın Arkadaşları*. Gerçek bir seksenler klasiği. Vanessa'nın kayıt esnasında öldüğünü biliyor muydun? Bir kısrak tarafından çiftelendi. Kıskançlık herhalde, sen ne dersin?”

Rico arkasına dönmek istese de boynunun üstü kısmını sıkan, mengeneden farksız bir el tarafından durduruldu. Bağırmak istedi bir an, ama eldivenli el ağzını ve burnunu kapatmıştı çoktan. Rico keskin bir ıslak yün kokusu aldı.

“Seni bulmak o kadar kolay oldu ki resmen hayal kırıklığına uğradım. Sapıkların sineması. Çok aşikâr.” Hafif bir kırdama duyuldu. “Hele şu kırmızı kafatasın yok mu; fener gibi aydınlatıyor etrafı. Rico egzaman azmış anlaşılan; stresli dönemlerde kötüleşiyor, haksız mıyım?”

Ağzının üstündeki el, biraz hava alabilmesi için hafifçe gevşedi. Tebeşir tozu ve kayak yağı kokusu vardı eldivende.

“Etrafta İla'da polisle konuştuğuna dair dedikodular geziyor Rico. Aslı astarı var mı, ne dersin?”

Ağzının üstündeki yün eldiven geri çekildi. Rico derin bir nefes alırken, dili ağzının içinde tükürük arayışına girdi.

“Ben ötmedim” dedi, nefes nefese. “Yemin ederim. Neden böyle bir şey yapayım ki? Birkaç güne çıkıyordum zaten.”

“Para için...”

“Param var benim!”

“Bütün paranı ilaçlara harcadın Rico. Bahse girerim, cebinde hâlâ birkaç tablet vardır.”

“Ciddi söylüyorum! Öbür gün Tayland’a uçuyorum. Benden yana hiçbir sıkıntın olmaz, inan bana.”

Rico sesinin kulağa kanı donmuş, taşlaşmış bir adamın yakarışları gibi geldiğini düşündü, ama hiç umurunda değildi. *Gerçekten de* taş kesmişti çünkü.

“Rahat ol Rico. Dövmecime bir şey yapmak niyetinde değilim. İnsan vücuduna iğne batırmasına izin verdiği adama güvenir, değil mi?”

“Bana... bana güvenebilirsin.”

“Güzel. Pattaya kulağa hoş geliyor.”

Rico cevap vermedi. Pattaya’ya gideceğini söylememiştir, değil mi? İyi de nasıl?.. Adam ayağa kalkmak için koltuktan güç alırken, Rico hafifçe arkaya kaydıldı.

“Gitmem gerek. Yapacak işlerim var. Güneşin tadını çıkar Rico; duyduğuma göre egzamaya iyi geliyormuş.”

Rico dönüp baktı. Adam yüzünün alt yarısını eşarpla kapatmıştı, karanlıkta gözlerini doğru dürüst görmek de mümkün değildi. Birden Rico’ya doğru eğildi.

“Vanessa’ya otopsi yaptıklarında, tıp biliminin varlığından haberi bile olmadığı cinsel hastalıklar bulduklarını biliyor muydun? Bence insan kendi türünden vazgeçmemeli ve hayvanlardan filan uzak durmalı.”

Rico adamın alelacele çıkışa yönelmesini, sonra yüzündeki eşarblı çıkarmasını izledi. Siyah perdenin ardında kaybolmadan önce çıkış tabelasının yeşil ışığı altında bir an yüzünü gördü. Salona tekrar oksijen dolmuş gibiydi; Rico çıkış tabelasındaki koşan çöp adama bakıp gözlerini kırptırırken, ciğerlerini açgözlü biçimde oksijenle doldurdu.

Aklı karışmıştı.

Hâlâ hayatta olması ve biraz önce gördüğü şeyler aklını karıştırmıştı. Sapıkların kaçış yolları aramakla meşgul olduklarını gördüğü için değil; bunu hep yaparlardı zaten. Sorun, biraz önceki adamın o olmamasıydı. Ses aynıydı, gülüş de öyle... Ama yeşil ışık altında saniyenin binde biri gibi kısa bir zamanda gördüğü adam o *değildi*. O adam Valentin değildi.

Beate ferah mutfağa bakarken “Demek buraya taşındın, öyle mi?” dedi. Dışarıda karanlık, Holmenkollen Tepesi ve komşu evlerin üstüne çökmüştü. Evlerin hiçbirisi aynı değildi, ama hepsi de Beate’nin Oslo’nun doğusundaki, annesinden kalan evinden iki misli daha büyüktü, etrafını çevreleyen çitler iki misli daha uzundu; bu evlerin iki arabalık garajları, mektup kutusunda iki soyadlı isimleri vardı. Beate Batı Oslo konusunda önyargılı olduğunu biliyordu, ama Harry Hole’u böyle bir ortamda görmek hâlâ garipti onun için.

Harry fincanlara kahve doldururken “Evet” dedi.

“Burada... kendini yalnız hissetmiyor musun?”

“Sen ve küçük oğlun da yalnız değil misiniz?”

“Evet, ama...” Beate sözünün devamını getirmede. Söylemek istediği şey, kendisinin Einar Gerhardsen sosyalist ruhuyla, İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde yeniden inşa edilmiş, ağırbaşlı, kullanışlı, sıcak, rahat, sarı bir evde yaşadığıydı; ulusal-romantik bir üslubun uzantısı bunun gibi küçük ev benzeri bir kalede değil. Siyah lekeli kütükler, Rakel’e babasından kalan bu eve, güneşli günlerde bile sonsuz bir karanlık ve melankoli hissi veriyordu.

Harry fincanını ağzına götürürken “Rakel eve hafta sonları geliyor” dedi.

“Her şey yolunda demek?”

“Her şey gayet yolunda...”

Beate başını sallayıp dikkatle baktı Harry’ye. Ondaki değişiklikleri gözledi. Gözlerinin çevresinde kırışıklıklar vardı, ama hâlâ yaşımdan genç gösteriyordu. Sağ elinin ortaparmacağının yerini almış olan titanyum protez fincana hafifçe çarpıp tıkırdadı.

Harry “Ya sen?” diye sordu.

“İyiyim. İşler yoğun. Ufaklığın okulu tatil oldu, Steinkjer’de oturan büyükannesiyile birlikte kalıyor.”

“Okula başladı ha? Zaman ne kadar çabuk geçiyor...” Harry gözlerini kapatıp kıkırdadı.

Beate kahvesinden bir yudum alarak “Evet” dedi. “Harry, seninle buluşmak istedim, çünkü neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Biliyorum” dedi Harry. “Ben de seni aramak niyetindeydim. Ama Oleg’le... ve kendimle olan sorunları halletmem gerekiyordu.”

“Eh, başla o zaman.”

Harry fincanını tabağa koyarak “Tamam” dedi. “Olaylar yaşanırken bilgi verdiğim tek kişi sendin. Bana yardım ettin ve ben bunun için sana teşekkür borçluyum Beate. Ve gerçeklerden haberi olan tek insan da sen olacaksın. Ama öğrenmek istediğine emin misin? Duyacakların seni bir ikileme sürükleyebilir.”

“Sana yardım etmeye başladığım andan itibaren suç ortağın oldum Harry. Ve biz kemanı def ettik; sokaklardan temizledik onu.”

Harry kuru bir sesle “Harika” dedi. “Şimdi de pazarı eroin, crack kokain ve speedball¹³ doldurdu.”

“Ve kemanın arkasındaki adam da yok artık. Rudolf Asayev öldü.”

13. Speedball: Eroin ve işlenmemiş kokain karışımı bir uyuşturucu. (ç.n.)

“Biliyorum.”

“Öyle mi? Onun öldüğünü *biliyor muydun*? Peki, ölmeden önce Rikshospital’de bir yıldan fazla bir süre, sahte bir isim altında komada yattığını biliyor muydun?”

Harry’nin kaşları çatıldı. “Asayev mi? Onun Leon Otel’de bir odada öldüğünü sanıyordum.”

“Orada bulundu. Duvarlar bile kan içindeydi, ama onu hayatta tutmayı başardılar. Şimdiye dek, tabii... Leon Oteli sen nereden biliyorsun? Her türlü detayı gizli tutmuşlardı...”

Harry cevap vermedi, fincanı elinde çevirmekle yetindi sadece.

“Ah, olamaz...” diye inledi Beate.

Harry omuz silkti. “Sana bilmek istemeyebilirsin demiştim.”

“Onu bıçaklayan sendin, öyle mi?”

“Nefsi müdafaa olduğunu söylesem, bir faydası olur mu?”

“Ahşap yatak çerçevesinde bir kurşun bulduk. Ama bıçağın açtığı yara büyük ve derindi Harry. Patolog bıçağın saplandıktan sonra birkaç kez döndürülmüş olması gerektiğini söyledi.”

Harry bakışlarını aşağı, fincana yöneltti. “Eh, belli ki çok özenli bir iş çıkarmamışım.”

“Harry, doğruyu söylemek gerekirse... sen... sen...” Beate sesini yükseltmeye pek alışkın değildi; titrek testere ağzı gibi çıktı sesi.

Harry “Beate, o adam Oleg’i esrarkeşe çevirdi” derken gözünü fincandan ayırmadan konuşmuş, sesi alçak çıkmıştı.

Holmenkollen’in pahalı sessizliğine kulak kabartmış halde, bir süre konuşmadan oturdular.

Sonunda Beate “Seni başından vuran Asayev miydi?” diye sordu.

Harry alnının yan tarafındaki yeni yaranın üstünde gezdirdi parmağını. “Bunun kurşun yarası olduğunu nerden biliyorsun?”

“Tabii ya ben kurşun yarısından ne anlarım... Sadece adli tıp görevlisiyim, ne de olsa.”

“Peki... Asayev için çalışan bir adamdı” dedi, Harry. “Yakın mesafeden üç el ateş etti bana; ikisi göğsüme saplandı, üçüncüsü başımı sıyırdı.”

Beate Harry’ye baktı. Onun doğruyu söylediğini biliyordu; her şeyi anlatmadığını da...

“Nasıl kurtuldun peki?”

“İki gündür kurşungeçirmez yelekle dolaşıyordum. O yelek sonunda bir işe yaradı, yani. Ama başıma aldığım yara beni yıktı. Öldürebilirdi de, eğer...”

“Eğer?..”

“Eğer bana ateş eden adam Storgata’da hastaneye koşmamış olsaydı... Bir doktorun yakasına yapışıp yanıma getirdi ve hayatımı kurtardı.”

“Ne? Ben neden bunların hiçbirini duymadım?”

“Doktor orada bana pansuman yaptı, sonra hastaneye göndermek istedi, ama ben zamanında uyanıp eve döndüm.”

“Neden?”

“Yaygara koparmak istemedim. Björn nasıl bugünlerde? Kendine bir kız buldu mu?”

“Şu adam... Önce seni vurmaya çalıştı, sonra hayatını kurtardı, öyle mi? Kim?..”

“O adam beni vurmaya kalkışmadı; olay bir kazaydı.”

“Kaza mı? O mermiler hiç de kazara ateşlenmiş gibi durmuyor Harry.”

“Bağımlı olup da uzun bir süredir esrar bulamamışsan ve elinde bir Odessa varsa, gayet normaldir.”

“Odessa mı?” Beate o silahı biliyordu. Rus Stechkin’in ucuz bir kopyasıydı. Odessa fotoğraflarda metal eşya imalatı dersindeki, ortalama yetenekte bir okul çocuğunun kaynak yaptığı, uydurma, yasa dışı bir tabanca ve makineli tabancaya benzerdi. Diğer yandan hem tek tek ateş edebildiği,

hem de yaylým ateşi açabildiği için Urka Rusları ve profesyonel suçlular arasında oldukça gözde bir silahtı. Odessa'ya hafif bir baskı uygulamak, silahın birden iki el ateř alması demekti; ya da üç... Beate Odessa'nın ender bulunan 9x18 mm kalibrelik mermileri olduğunu hatırladı; Gusto Hanssen'i öldüren mermiler yani.

Beate yavaşça "O silahı görmek isterdim" derken, Harry'nin gözlerinin otomatik olarak oturma odasında dolandığını gördü. Arkasına döndü. Köşedeki siyah, eski dolap dışında hiçbir şey göremedi.

"Adamın kim olduğunu söylemedin" dedi Beate.

Harry "Önemli değil. Senin yetki alanının dışına çıkalı çok oluyor."

Beate başını salladı. "Adam neredeyse ölümüne neden olacaktı, ama sen onu koruyorsun."

"Hayatımı kurtardığı için bunu hak ediyor."

"Onu bu nedenle mi koruyorsun?"

"Kimi koruyacağımıza karar verişimiz, genellikle bir bilmedir, sence de öyle değil mi?"

Beate "Evet" dedi. "Örneğin ben... Ben polis memurlarını koruyorum. Yüz tanıma konusunda faydalı olabildiğim için, Asayev denilen şu uyuşturucu tacirinin, ağzından kulağına kadar uzanan bir yarası olan, uzun boylu sarışın adam tarafından öldürüldüğü yer, Come As You Are'daki barmeni sorguladım. Ona bazı fotoğraflar gösterdim, uzun uzun konuştum onunla. Senin de bildiğin gibi görsel hafıza, insanın kendi çıkarları için kullanabildiğı, yönlendirebildiğı bir alandır. Şahitler hatırladıklarını sandıkları şeyleri bir noktadan sonra hatırlamaz hale gelirler. Sonunda barmen, bardaki adamın, ona fotoğraflarda gösterdiğim Harry Hole olmadığına kesin bir biçimde kanaat getirdi."

Harry ona baktı, sonra yavaşça salladı başını. "Teşekkürler."

Beate fincanını ağzına götürürken "Ben de teşekkürle ge-

rek yok diyecektim” dedi. “Ama aslında var. Ve senin bana nasıl teşekkür edebileceğini biliyorum.”

“Beate...”

“Ben polisi koruyorum. Polis görev esnasında öldüğünde bu benim için kişisel bir mesele haline geliyor. Jack... Ve babam.” Beate elinin otomatik olarak küpelerine gittiğini fark etti. Babasının üniformasının ceketinden aldığı ve küpe haline getirdiği düğmelerdi bunlar. “Sıra şimdi kimde bilmiyoruz, ama ben o piçi durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmaya niyetliyim Harry. Gereken neyse onu yapacağım, anlıyor musun?”

Harry cevap vermedi.

Beate “Kusura bakma, tabii ki anlıyorsun” dedi, fısıltıyı andıran bir sesle. “Senin de yas tutmak için bir nedenin var.”

Harry sağ elinin arka kısmını üşümüş gibi kahve fincanına sürttü. Sonra ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Konuşmaya başlamadan önce bir süre durdu orada.

“Senin de bildiğin gibi, bir katil buraya gelip Oleg ve Rakel’i öldürmeye çalıştı. Ve bu benim suçumdu.”

“Harry, bu çok uzun zaman önceydi.”

“Hayır, dündü. Her zaman da öyle olacak. Hiçbir şey değişmedi. Ama ben yine de çabalıyorum. *Kendimi* değiştirmeye gayret ediyorum.”

“Peki, çabalarının karşılığını alıyor musun bari?”

Harry omuz silkti. “Öyle sayılır. Sana Oleg’e doğum günü hediyesi almayı unuttuğumu söylemiş miydim? Hem de Rakel’in bana birkaç hafta önceden hatırlatmış olmasına rağmen. Hep ilgilendiğim bir vaka ya da hafızamı baskı altında tutan bir başka şey vardı. Buraya geldim ve evin parti için güzelce süslenmiş olduğunu gördüm; sonra derhal ayrılmak zorunda kaldım; bildiğin, o eski numarayı çektim yani.” Harry yarım yamalak gülümsedi. “Gidip sigara almam gerektiğini söyledim, dışarı çıkıp arabaya atladım. Hızla en

yakın benzin istasyonuna sürdüm arabayı ve birkaç CD filan aldım. Rakel’le bir anlaşma yapmıştık. Ben kapıdan içeri girdiğimde Oleg orada dikilmiş, o koyu renkli, suçlayıcı gözlerle bana bakıyordu. Ama yanıma gelip üstümü aramadan, Rakel koştu ve beni yıllardır görmüyormuş gibi koşup sarıldı. Kollarını vücuduma doladığında CD’leri pantolonumun arkasından alıp sakladı ve Oleg üstümü aramaya başlamadan önce odadan ayrıldı. Rakel on dakika sonra hediyeği güzelce sarmış, paketlemiş, süslemiş olarak odaya geri döndü.”

“Ve?”

“Ve bu yıl Oleg benden doğru düzgün paketlenmiş bir hediye aldı. Etiketin üstündeki yazıyı tanımadığını söyleyince, tanıyamazsın, çünkü benim yazım dedim ona.”

Beate’nin yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. “Mutlu sonuyla filan, hoş bir hikâye Harry...”

“Beate dinle beni. O iki insana çok şey borçluyum ben ve hâlâ onlara ihtiyacım var. Ve onların da bana ihtiyacı oldukları için çok şanslıyım. Bir anne olarak bilirsin; birisinin sana ihtiyaç duyması hem nimettir, hem de lanet.”

“Evet. Ve ben de, bizim sana ihtiyacımız olduğunu söylemeye çalışıyorum.”

Harry tekrar masaya doğru yürüdü, Beate’nin yanına gelip yaslandı. “O iki insan kadar değil Beate. İş hayatında kimsenin yeri doldurulamaz değildir, şeylerin bile...”

“Doğru, ölenlerin yerini doldurmayı başaracağız. Biri zaten emekli olmuştu. Bir sonraki polis memuru katledildikten sonra, onun da görevini devralacak başkalarını bulacağız.”

“Beate...”

“Bunları görmüş müydün?”

Harry Beate’nin çantasından çıkarıp mutfak masasına yaydığı fotoğraflara bakmadı.

“Üstünden kamyon geçmiş gibi Harry. Sağlam tek bir kemiği kalmamış. Ben bile onları tanımakta güçlük çektim.”

Harry kımıldamadan öylece durdu ayakta. Saatin geç olduğunu haber vermeye çalışan parti sahibi gibiydi. Ama Beate olduğu yerde kaldı. Kahvesinden bir yudum aldı ve kımıldamadı. Harry içini çekti. Beate bir yudum daha içti, sonra.

“Oleg rehabilitasyon merkezinden döndükten sonra hukuk okuyacak, değil mi? Sonra da Polis Koleji’ne kaydolacak.”

“Nereden duydun bunu?”

“Rakel’den... Buraya gelmeden önce onunla konuştum.”

Harry’nin parlak mavi gözleri karardı. “Ne yaptım dedin?”

“İsviçre’den onu aradım ve bu konuşmanın neyle alakalı olduğundan söz ettim. Münasebetsizce davrandığının farkındayım ve senden özür diliyorum. Ama dediğim gibi, gereken neyse onu yapacağım.”

Harry’nin dudakları oynadı; sessizce sövüyordu belli ki. “Peki, o ne cevap verdi?”

“Kararın sana ait olduğunu söyledi.”

“Evet, muhtemelen öyle demiştir.”

“Şimdi ben sana soruyorum Harry. Jack Halvorsen’in hatırına soruyorum. Ellen Gjølsten’in hatırına. Öldürülen tüm polis memurlarının hatırına. Ama hepsinden öte, hâlâ hayatta olanların ve ilerde polis olacakların adına.”

Harry’nin çene kaslarının öfkeyle seğirmesini izledi.

“Beate, senden şahitleri benim hatırıma yanlış yönlendirmeni ben istemedim.”

“Sen benden hiçbir şey istemedin Harry.”

“Neyse, artık geç oldu, o yüzden senden...”

“... benden gitmemi istiyorsun.” Beate başını salladı. Harry’nin yüzünde, karşısındakinin ona itaat etmesini sağlayan bir ifade vardı. Beate ayağa kalkıp koridora yöneldi. Paltosunu giyip düğmelerini ilikledi. Harry kapı ağzında durmuş onu izliyordu.

Beate “Özür dilerim” dedi. “Hayatına müdahale etmemeliydim. İş yapıyoruz burada; sadece bir iş.” Beate sesinin zayıfla-

dığını fark ederek alelacele sözünün devamını getirdi. “Haklısın tabii. Ortada kurallar ve sınırlar olmalı. Hoşça kal.”

“Beate...”

“İyi uykular Harry.”

“Beate Lönn.”

Beate dışarıya çıkmak üzere ön kapıyı açmıştı bile; gözlerinin yaşardığı belli olmasın diye evden ayrılmak istemişti. Ama Harry hemen arkasında durmuş, elini kapıya dayamıştı. Sesi kulağının hemen dibindeydi.

“Katilin polis memurlarını eski olay yerlerine, cinayetlerin işlendiği günle aynı günde getirtmeyi nasıl başardığını hiç merak ettin mi?”

Beate elini kapı kulpundan çekti. “Ne demek istiyorsun?”

“Gazeteleri okudum demek istiyorum. Nilsen’in Tryvann’a otoparkta bırakılan bir Golf’le gittiğini, teleferik kulübesine kadar olan meyilli yolda, kar üstünde ayak izlerinin olduğunu okudum. Elinde Anton Mittet’i, öldürülmeden önce arabasında yalnız olduğunu gösteren, Drammen’daki bir benzin istasyonundan alınmış kamera kayıtlarının olduğunu da... Daha önce polisin aynen bu şekilde öldürüldüğünü biliyorlardı, ama yine de gittiler.”

“Bu konuyu tabii ki merak ettik” dedi Beate. “Ama doğru cevabı bulamadık. Polislerin olay yerlerine yakın telefon kulübelerinden arandıklarını biliyoruz, o yüzden tahminimiz, polislerin arayanın kim olduğunu bildikleri ve katili kendi çabalarıyla yakalama şansını elde ettiklerini düşündükleri yönünde.”

Harry “Hayır” dedi.

“Hayır mı?”

“Adli tıp ekipleri Anton Mittet’in arabasının torpido gözündeki boş bir silahla, bir kutu mermi buldular. Mittet katilin orada olduğunu düşünseydi, yapacağı ilk iş silahını doldurmak olurdu.”

“Mittet buna zaman bulamamıştır, katil, o torpido gözünü açamaya fırsat bulamadan saldırmış olabilir. Ayrıca...”

“Mittet saat 22.31’de arandı, ama arabasının deposunu doldurduğunda saat 22.35’ti. Yani telefonla konuşmasının *ardından* yeterince zamanı vardı.”

“Belki de benzini bitmişti.”

“Hayır. *Aftenposten* internet sitesine benzin istasyonunun video görüntülerini koyarak şu başlığı attı: ANTON MITTET’İN İNFAZ EDİLMEDEN ÖNCEKİ SON GÖRÜNTÜLERİ.” Görüntülerde Mittet’in deposunu doldurmaya başlamasından sadece otuz saniye sonra benzin pompasının tetiğinin attığı görülüyor; bu, deposunun dolu olduğu anlamına gelir. Yani Mittet’in olay yerine gidip evine dönmeye yetecek kadar benzini vardı ki bu da hiçbir acelesinin olmadığını gösterir.”

“Doğru. Yani Mittet silahını doldurabilirdi, ama doldurmadı.”

“Tryvann” dedi Harry. “Bertil Nilsen’in de arabasının torpido gözünde silahı vardı. Ama yanına almadı. Benzer şekilde, cinayet vakaları konusunda tecrübeli iki memurumuz, meslektaşlarının kısa bir süre önce benzer şekilde öldürüldüğünü bilmelerine rağmen, faili bulunamamış vakaya ait olay yerlerine gittiler. Yanlarına silah alabilirlerdi, ama almadılar, oysa bunun için yeterince zamanları vardı. Kahramanı oynamaktan vazgeçmiş, kıdemli polisler... Tüm bunlar sana ne söylüyor?”

Beate dönüp kapıyı kapatır ve sırtını yaslarken “Tamam Harry” dedi. “Tüm bunların bize ne söylemesi *gerekiyor*?”

“Oraya katili yakalamak üzere gittiklerini düşünmediklerini...”

“Eh, belki öyle düşünmüyorlardı; belki de olay yerlerinde cinsel ilişkiye girmek fantezisi olan güzel bir kadınla buluşacaklarını sanıyorlardı.”

Beate şaka yapmak istemişti, ama Harry gözünü bile kırpmadan cevap verdi ona. “Fazlasıyla son dakika olurdu.”

Beate yaşananları yeniden düşündü. “Peki, ya katil faili bulunamamış diğer vakalar hakkında konuşmak isteyen bir gazeteciymiş gibi davrandıysa? Ve Anton Mittet’e fotoğraf çekimi için uygun bir atmosfer yaratacağı düşüncesiyle geç saatte buluşmayı teklif ettiyse?”

“Olay yerlerine gitmek az çok çaba göstermeyi gerektirir. En azından Tryvann için öyle. Bertil Nilsen’in Nedre Eiker’den, yarım saatlik mesafeden geldiğini okudum. Ne yaptığını bilen bir polis, basına insanları şoke eden türden bir başlık daha atma fırsatı vermek için zamanını bilerek harcamaz.”

“Zamanını bilerek harcamaz, derken, söylemek istediğin şey...”

“Evet, tahminim, bunun bir iş olduğunu düşündükleri yönünde.”

“Ve bir meslektaşları tarafından arandıklarını sanıyorlardı, öyle mi?”

“Hı, hı.”

“Katil olay yerinde çalışan bir polismiş gibi davranarak onları telefonla aradı, çünkü... çünkü polis katilinin bir daha saldırması olası bir senaryoydu ve... ve...” Beate kulağındaki üniforma düğmesini ovuşturdu. “... ve katil, olay yerini ilk cinayette olduğu gibi yeniden canlandırmak adına yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi.”

Beate biraz önce öğretmeninin sorusunu doğru cevaplamış bir kız öğrenci gibi gülümsediğini hissetti, Harry’nin güldüğünü görünce kızardı.

“Isınmaya başlıyoruz. Ama fazla mesai konusundaki sınırlama göz önüne alındığında, Mittet’in normal çalışma saatleri içinde değil de gecenin bir yarısı çağrılmış olmasına şaşırıldığını sanıyorum.”

“Teslim oluyorum.”

“Öyle mi?” dedi Harry. “Gecenin bir yarısı bir meslekta-

şından gelen ne tür bir çağrı herhangi bir yere koşa koşa gitmene neden olabilir?”

Beate alnına hafifçe vurarak “Tabii ya” dedi. “Ne kadar aptalmışız!”

Bergslia'da sarı evin hemen dışındaki basamakların üstünde dururlarken çıkan ani ve kuvvetli rüzgârla titreyen Katri-
ne “Sen ne diyorsun?” dedi. “Katil kurbanlarına telefon ediyor
ve polis katilinin bir kez daha saldırdığını mı söylüyor yani?”

Beate “Basit, basit olduğu kadar da akıllıca” derken,
anahtarın kilide uyduğunu gördü, çevirip kapıyı açtı. “De-
dektifmiş gibi davranan biri tarafından telefonla aranıyor-
lar. Adam, bir önceki cinayet konusunda bilgili oldukları için
onlara derhal olay yerine gelmelerini ve deliller halen tazey-
ken, doğru kararları verebilmeleri için diğerlerine yardımcı
olabileceklerini söylüyor.”

İçeriye ilk giren Beate oldu. Etrafı gayet iyi tanıyordu ta-
bii. Adli tıp memurlarının olay yerini asla unutamadıkları,
klişeden öte bir gerçektir. Oturma odasına geldiklerinde dur-
du. Pencereden içeri güneş ışığı doluyor, her köşesi aynı ölçü-
de solmuş ahşap zeminde yamuk dikdörtgenler halinde uza-
nıyordu. Oda yıllardır çok az mobilya yüzü görmüş olmalıydı.
Aile cinayet sonrası mobilyaların birçoğunu kaldırmıştı her-
halde.

Evle Berg Okulu olduğunu tahmin ettiği bina arasındaki
ormanı üstten gören pencerenin yanında duran Stale Aune
“İlginç” dedi. “Katil kendi yarattığı isteriyi yem olarak kulla-
nıyor.”

“Öyle bir çağrı almış olsam, ben de hiçbir şeyden şüphelenmezdim” dedi Katrine.

“Zaten bu yüzden olay yerine silahsız gittiler ya” diye devam etti. “Tehlikenin geçmiş olduğunu, polisin olay yerine çoktan gittiğini sandılar. Böylece olay yerine giderken hiç acele etmediler, benzin istasyonuna uğrayıp arabalarının depolarını doldurdular.”

Björn ağzı Wasa krakeri ve havyar dolu halde “İyi de katil, kurbanın bir meslektaşını arayıp gerçekte bir cinayet işlenmediğini öğrenmeyeceğini nasıl biliyordu?”

Beate yere dökülen kraker kırıntılarına onaylamadığını belirten bir ifadeyle bakarken “Katil büyük ihtimalle kurbanlarına şimdilik kimseyle konuşmamalarını tembihliyordu” dedi.

Katrine “Bu da akla yatkın” dedi. “Tecrübeli polisler buna hiç şaşmazlar. Şüpheli ölümlerin olabildiğince uzun bir süre gizli kalmasının önemli olduğunu bilirler.”

Stale Aune “Bu neden önemli?” diye sordu.

Björn “Katil cesedin bulunmadığını düşündüğü sürece gardını düşürebilir” dedi ve yeni bir krakeri daha dişlemeye başladı.

Katrine “Harry tüm bunları ezberden sayıp döktü, ha?” diye sordu. “Sadece gazetede okuduklarından, yani?”

Beate yoldan geçen tramvayın gürültüsünü duyarken “Başka türlü Harry olamazdı ki” dedi. Pencereden Ulleval Stadyumu’nun çatısını görebiliyordu. Pencereleer trafik gürültüsünü kesemeyecek kadar inceydi. Buraya ilk geldikleri gün içerisinde ne kadar soğuk olduğunu, beyaz iş tulumları içinde nasıl üşüdüklerini hatırladı. Bu odada titremeden durmayı imkânsız kılan şeyin sadece oda sıcaklığı olmadığını, açık ve net bir biçimde nasıl ifade edebildiğini de... Dairenin bunca zaman boş kalmasının nedeni belki de buydu. Muhtemel kiracı ve alıcılar içerdeki soğukluğu hâlâ hisse-

biliyor, insanların dilinde dolanan hikâye ve dedikoduların ürpertisini duyabiliyorlardı.

Björn “Doğru” dedi. “Harry katilin kurbanlarını yanına nasıl çektiğini çözdü. Ama kurbanların kendi imkânlarıyla ve isteyerek gittiklerini zaten biliyoruz. Yani bu bilgi soruşturmada büyük bir ilerleme kaydettiğimiz anlamına gelmiyor, öyle değil mi?”

Beate ikinci pencereye yürüyüp bölgeyi taradı. Delta ekibinin ormanda, metro raylarının yanındaki çukurluklarda, hatta iki yandaki komşu evlerde saklanması, kısacası evi kuşatması hiç de zor olmazdı.

“Harry insanın karşısına her zaman böyle basit fikirlerle çıkar; sense başını kaşır ve bunu neden ben düşünemedim der, durursun” dedi Beate. “Kırıntılar.”

“Anlamadım?”

“Kraker kırıntıları.”

Björn önce yere, sonra Beate’ye baktı. Ardından not defterinden bir sayfa kopardı, yere çömelip kırıntıları kâğıda topladı.

Beate başını kaldırdınca Katrine’nin sorgulayan gözleriyle karşı karşıya geldi.

“Aklından neler geçtiğini biliyorum” dedi Beate. “Bu telaş da neden, diyorsun. Burası olay yeri değil. Ama öyle. Faili bulunmamış suçların işlendiği her yer olay yeridir, delillerin ortaya çıkma ihtimali nedeniyle de öyle kalır.”

Stale Aune “Burada Testere Adam’dan kalma ipuçları bulacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Beate zemini incelerken “Hayır” dedi. “Deliller çoktan kazınarak yok edilmiş olmalı. O kadar çok kan vardı ki, muhtemelen ovalamanın hiçbir işe yaramayacağı şekilde ahşabın derinliklerine nüfuz etmişti.”

Stale saatine göz attı. “Birazdan bir hastam gelecek; o yüzden Harry’nin önerisinin ne olduğunu bize söylemeye ne dersin?”

Beate “Basını bu olayla ilgili hiç bilgilendirmedik” dedi, “ama cesedi bu odada bulduğumuzda, öncelikle insan mı, diye emin olmak zorunda kaldık.”

Stale “Ooo” dedi, “daha fazlasını duymak istiyor muyuz?”

Katrine kararlı bir ifadeyle “Evet” dedi.

“Ceset testereyle çok küçük parçalara ayrılmıştı, öyle ki ilk bakışta bir şey söylemek çok zordu. Katil göğüsleri şurada duran cam dolaptaki rafa kaldırmıştı. Bulduğumuz tek delil, kırık bir testere bıçağıydı. Ve... evet, sonra neler olduğuyla ilgilenen varsa, bu rapordan öğrenebilir.” Beate omuz çantasına hafifçe vurdu.

Katrine “Ah, teşekkürler” derken, yüzüne pek sempatik olduğunu düşündüğü bir gülümseme yerleştirdi; ama gülümseme yerini hemen ciddi bir ifadeye bıraktı.

Beate “Kurban evde tek başına yaşayan bir genç kızdı” dedi. “O zamanlar, kullanılan yöntemin Tryvann cinayetinde kullanılan yöntemle benzerlikler taşıdığının farkındaydık. Ama bizim için hayati önem arz eden şey, bunun faili meçhul bir cinayet olması. Ve mart ayının on yedisinde işlenmiş olması.”

Oda o kadar sessizdi ki ağaçların diğer tarafındaki okulun oyun sahasından gelen neşe dolu bağrıışmaları duyabiliyorlardı.

Sessizliği bozan ilk kişi Björn oldu. “O tarihe üç gün kaldı.”

Katrine “Evet” dedi. “Ve Harry, bizim sapığımız, tuzak kurmayı önerdi, değil mi?”

Beate başıyla evetledi.

Katrine yavaşça iki yana salladı başını. “Neden *hiçbirimiz* düşünmedik bunu?”

Stale “Çünkü hiçbirimiz katilin, kurbanların olay yerine, ne yapıp da gelmesini sağladığını bilmiyorduk” diye cevap verdi.

“Harry hâlâ yanılıyor olabilir” dedi Beate. “Hem katilin çalışma şekli, hem de burasının bir sonraki olay yeri olabileceği hakkında... Östland’daki faili meçhul cinayetin üstünden birkaç gün geçti, ama hiçbir şey olmadı.”

Stale “Ama” dedi, “Harry Testere Adam’la diğer cinayetler arasında benzerlik görüyor. Disiplinli bir planlamayla gem vurulmamış bir vahşetin birleşimi...”

“Harry buna içgüdüsel sezgi diyor. Ama bununla ifade etmek istediği şey...” dedi Beate.

Katrine “Sisteme oturtulmamış gerçekler temel alınarak yapılmış analiz” dedi. “Bilinen diğer adıyla, Harry’nin yöntemi...”

“Demek Harry üç gün içinde yeni bir cinayet işleneceğini söylüyor” dedi Björn.

Beate “Evet” dedi. “Bir başka öngörüsü daha var. Stale gibi o da, katilin son cinayeti, kurbanı arabaya koyup uçurumdan aşağıya yuvarlayarak, ilk cinayete daha da çok benzetmeye çalıştığı fikrinde. O da katilin cinayetleri kusursuzlaştırmaya devam ettiğini düşünüyor yani. Katil açısından bir sonraki mantıklı adım, benzer cinayet silahları seçmek olabilir.”

Katrine “Testere” dedi güclükle.

Stale “Tipik bir narsisist seri katil olur, o zaman” dedi.

Björn yüzünü ekşitmiş, etrafına bakınırken “Harry olayın burada yaşanacağından emin, öyle mi?” diye sordu.

Beate “Aslına bakarsan, kendisinden en az emin olduğu nokta bu” dedi. “Katil diğer olay yerlerine kolayca girebildi. Bu ev, kimsenin Testere Adam’ın bulunduğu yerde yaşamak istememesinden ötürü yıllardır boş. Ama yine de kilit altında, tabii. Tryvann’daki kulübeye zorla girildiği doğru, ama bu evin etrafında komşular var. Polisi kandırıp buraya getirtmek çok büyük risk... Bu yüzden Harry, katilin kalıpların dışına çıkıp kurbanını başka bir yere getirtmeye çalışacağını

düşünüyor. Ama biz polis katiline burada tuzak kuracak, polisi aramasını bekleyeceğiz.”

Herkes Beate'nin, basının benimsediği polis katili adını kullandığı gerçeğini hazmetmeye çalışıyor gibiydi; bu esnada ufak bir duraklama yaşandı.

Katrine “Peki, ya kurban?..” diye sordu

Beate omuz çantasına bir kez daha hafifçe vururken “Burada, Testere Adam vakasında çalışmış herkesin adı var” dedi. “Hepsine telefonları açık halde evlerinde beklemeleri talimatı verilecek. Kim aranırsa gayet sakın davranıp telefondaki kişiye hemen yola çıkıyorum, cevabı verecek. Sonra Operasyon Merkezi'ni arayıp nereye gittiğini söyleyecek; işte o noktada biz devreye gireceğiz. Söz konusu yer Berg değil de başka bir yerse, Delta hemen oraya intikal edecek.”

Björn “Seri katil aradığında soğukkanlı davranmamız gerek, öyle mi?” diye sordu. “Ben bunu başarabilir miyim, bilmiyorum.”

Stale “Aranan kişinin dehşetini gizlemesine gerek yok” dedi. “Tam tersi; meslektaşının cinayetini haber aldığı anda polisin sesi *titremiyorsa*, asıl o zaman şüphe çeker.”

Katrine “Ben asıl Delta ve Operasyon Merkezi hakkında endişeliyim” dedi.

Beate “Evet, biliyorum” dedi. “Bellman'dan gizlenemeyecek kadar çok şey oluyor. Şu sıralarda, Hagen onu bilgilendirecek.”

“Bellman durumu öğrendiğinde grubumuza ne olacak?”

Beate kulağından sarkan düğmeyi sabırsızca ovalarken “Katrine, grubumuzun başarılı olması durumunda sözünü ettiğin şeyin bir önemi kalmaz” dedi. “Haydi, gidelim artık. Burada oyalanıp başkaları tarafından görülmenin bir anlamı yok. Arkanızda bir şey bırakmamaya dikkat edin.”

Katrine kapıya doğru bir adım atmıştı ki donup kaldı.

Stale “Ne oldu?” diye sordu.

“Duymadınız mı?” diye fısıldadı Katrine.

“Neyi?”

Bir ayağını kaldırdı, gözünü kısmış halde Björn’e baktı.
“Çatırtı sesini.”

Beate o hafif kahkahasını atarken, Skreia yerlisi Björn içini çekip defterini çıkardı ve bir kez daha çömeldi yere.

“Vay canına...”

“Ne oldu?”

Björn öne doğru eğilip masanın altına bakarken “Bu kra-
ker kırıntısı değil” dedi. “Bu eski bir ciklet. Cikletten geri ka-
lan da buraya yapışmış. Çok uzun zamandır burada olduğu
için kurumuş ve ufalanmış olmalı.”

Stale “Belki de katile aittir” dedi esneyerek. “İnsanlar si-
nemada, otobüste koltuklarının altına ciklet yapıştırırlar,
ama kendi yemek odalarının masasının altına değil.”

Björn parçayı pencereye tutarken “İlginç bir teori” de-
di. “Birkaç aylık olsa böyle iri bir parçanın içinde, tükürükte
DNA bulabilirdik. Ama bu tamamen kurumuş.”

Katrine “Haydi bakalım Sherlock” diyerek sıırttı. “Çiğne
de hangi markaymış söyle bize bakalım.”

Beate “Bu kadar yeter” diyerek araya girdi. “Hepiniz dışarı.”

Arnold Folkestad fincanını bıraktı, Harry’ye bakıp kızıl
sakalını ovuşturdu. Harry, şehir merkezine tuhaf biçimde
yakın olan ormandaki evinden bisikletiyle işe geldiğinde, onu
sakalından ladin ağacı iğneleri toplarken görmüştü. Arnold
uzun sakalı, bisikleti ve ormandaki evi yüzünden kendisini
ilerici, çevreci bir aktivist olarak nitelendiren meslektaşları-
nın yanıldığını ispatlamıştı. O sessizlikten hoşlanan eli sıkı,
tuhaf bir tipti, o kadar.

Harry “O kıza kendisini dizginlemesini söyleyen iyi ola-

cak” dedi. “Daha şey...” Kelimeyi bulamadı; öyle bir kelime var mıydı, onu bile bilmiyordu ya. Varsa da “doğru” ile “herkes için daha az utanç verici” arasında bir yerdeydi.

Arnold Folkestad “Harry Hole hocasına abayı yakmış, ön sırada oturan küçük bir kızdan mı korkuyor yoksa?” diyerek kıkırdadı.

“Herkes için daha doğru ve daha az utanç verici olur...”

“Harry, bu meseleyi kendin çözmek zorundasın. Bak, geliyor işte...” Arnold kantin penceresi dışındaki meydana doğru salladı başını. Silje Gravseng birbirleriyle sohbet edip gülüşen öğrenci kalabalığından birkaç metre uzakta, tek başına duruyordu. Bir ara başını kaldırıp gökyüzüne baktı, gözleriyle bir şeyi takip etti.

Harry içini çekti. “Belki biraz beklesem iyi olacak. İstatistiksel olarak bakıldığında, öğrencilerin öğretmenlerine sevdalanma olaylarının tamamı kısa ömürlü oluyor.”

Folkestad “İstatistikten söz açılmışken” dedi, “Hagen’ın Rikshospital’de odasına nöbetçi diktiği hastanın doğal nedenlerden öldüğünü iddia ettiklerini duydum.”

“Öyle diyorlar.”

“FBI bu konuda bazı istatistikî çalışmalar yapmış. Savcılığın en önemli tanığının, tanık olarak resmi mahkeme celbini almasıyla, mahkemenin başladığı tarih arasında öldüğü tüm vakaları incelemişler. Sanığın on yıl ve daha uzun bir süre hapis cezası almakla karşı karşıya kaldığı ciddi davalarında, tanıkların yüzde yetmiş sekizi doğal olmayan nedenlerle ölmüş. İstatistikler birkaç tanığa ikinci bir otopsi yapıldığını, bunun sonrasında söz konusu oranın yüzde doksa dörde yükseldiğini de gösteriyor.”

“Yani?”

“Doksan dört oldukça yüksek bir rakam, öyle değil mi?”

Harry meydana dikti gözlerini. Silje hâlâ gökyüzüne bakıyor, güneş, yukarıya dönük yüzünü aydınlatıyordu.

Sessiz bir küfür savurup kahvesinden kalanı içti.

Bellman'ın bürosundaki ahşap iskemlelerden birinin üstünde dengesini sağlamaya çalışan Gunnar Hagen, şaşkınlıkla Emniyet Müdürü'ne baktı. Hagen biraz önce, kurduğu küçük çalışma grubundan ve Berg'de hazırlamayı planladığı tuzaktan söz etmişti ona. Hagen'ın şaşkınlığı ise, Emniyet Müdürü'nün olağan dışı keyifli halinde, haberi almasının ardından da bir değişiklik olmamasından kaynaklanıyordu.

Bellman ellerini çırparak “Harika!” diye haykırdı. “Niha yet ileriye düşünerek atılmış bir adım... Plan ve haritayı soruşturma grubuna devrederim de hemen işe koyulalım...”

“Biz mi? Yani bizzat sen de...”

“Evet, bu işin başında bizzat olmam en doğrusu Gunnar. Böyle büyük bir operasyonda kararlar en üst düzeyde alınmalı...”

“İyi de, tek bir ev ve tek bir adamın...”

“Madem bu kadar çok şey risk altında, en kıdemli memur olarak bizzat işin içinde olmalıyım. Bu arada operasyonun gizli kalması da çok büyük önem arz ediyor; anladın mı?”

Hagen başıyla evetledi. Operasyondan bir sonuç alınmaması ihtimaline karşılık gizlilik, diye geçirdi içinden. Diğer yandan başarılı olması halinde, emniyet müdürünün reklamının yapılması büyük önem arz edecek elbette. Ve Mikael Bellman basına operasyondan bizzat kendisinin sorumlu olduğunu söyleyerek bütün övgüyü kendisi toplayacak.

Hagen “Anlaşıldı” dedi. “Ben gideyim o zaman. Bu konuşmadan anladığım kadarıyla Kazan Dairesi'ndeki grup işine devam edebilecek, öyle mi?”

Mikael Bellman güldü. Hagen adamın ruh halindeki bu değişime neyin neden olduğunu merak etti. Emniyet Müdürü on yıl gençleşmiş, on kilo vermiş ve göreve atandığından

beri alnında derin bir yara gibi taşıdığı kırıksıklıktan kurtulmuş gibiydi.

“Gunnar, şansını fazla zorlama. Ortaya attığın fikri beğenmem, astlarımın itaatsizliğine hoşgörülle bakacağım anlamına gelmez.”

Hagen omuz silkti, ama gözü hâlâ Emniyet Müdürü’nün soğuk, alaycı bakışlarındaydı.

“Gunnar, yeni bir emre kadar grubunun tüm faaliyetlerini durduruyorum. Bu zorunlu konuşmayı operasyon sonrası yapsak daha iyi olacak. Bu arada, bu vakayla ilgili tek bir bilgisayar araştırması yaptığını, tek bir kişiye telefon açtığını duyarsam...”

Gunnar Hagen bakışlarını indirmeden, ondan daha yaşlıyım ve ondan daha iyi bir adamım, diye geçirdi içinden. Meydan okuma ve utanç karışımı duygunun yanaklarının kızarmasına yol açtığının farkındaydı, bu arada.

Sadece bir nişan, diye hatırlattı kendine; üniformada altın bir kordon, hepsi o.

Sonra bakışlarını indirdi.

Geç olmuştu. Katrine Bratt bakışlarını önünde duran rapora yöneltti. Bunu yapmamalıydı. Beate biraz önce aramış ve Hagen’ın gruptaki herkesten işini bırakmasını istediğini iletmişti; Bellman’ın emirleriydi bunlar. Yani Katrine evinde, yanında büyük bir fincan papatya çayı ve onu seven bir adamla yatağına uzanmış veya sevdiği diziyi izlemek üzere televizyonun karşısına geçmiş olmalıydı. Oysa o Kazan Dairesi’nde oturmuş, vaka dosyalarını okuyor, olası hatalar, gözüne doğru görünmeyen şeyler, müphem bağlantılar bulmaya çalışıyordu. Ve bu bağlantı öylesine müphemdi ki, saçmalığın eşiğinde geziniyordu adeta. Yoksa öyle değil miydi? Polis sistemi aracılığıyla Anton Mittet cinayetiyle alakalı ra-

porlara erişmek nispeten kolaydı. Arabanın aranması hakkında özet rapor, insanın uykusunu getiren detaylarla süslenmişti. Madem öyle, Katrine neden özellikle bu cümleye takılıp kalmıştı? Mittet'in arabasından çıkardıkları potansiyel onca delil arasında bir buz kıracağı, bir çakmak ve şoför koltuğunun altına yapıştırılmış ciklet parçası vardı.

Anton Mittet'in dul eşi Laura Mittet'in adresi de rapordaydı.

Katrine bir anlık tereddüdün ardından numarayı tuşladı. Telefona cevap veren kadının sesi, aldığı haplardan ötürü donuk ve bitkindi. Katrine kendini tanıttıktan sonra sorusunu sordu.

Laura Mittet yavaşça "Ciklet mi?" diye tekrarladı. "Hayır, Anton hiç ciklet çiğnemezdi. Kahve tiryakisiydi o."

"Arabayı ondan başka kullanan ve ciklet çiğneyen..."

"Hayır, Anton'dan başka kimse kullanamazdı arabayı."

"Teşekkür ederim" dedi Katrine.

Geceydi ve Oppsal'da, Beate Lönn'ün oğluyla yaptığı günlük konuşmayı biraz önce bitirdiği sarı ahşap evin mutfak pencereleri apaydınlıktı. Beate biraz önce kayınvalidesiyle konuşmuş, oğlunun ateşinin düşmemesi, öksürüğünün hafiflememesi halinde gelişini birkaç gün ertelemek konusunda onunla anlaşmıştı. Kayınpederi ve kayınvalidesi oğlunu Steinkjer'de birkaç dün daha ağırlamaktan mutlu olacaktı. Beate lavabonun altındaki dolapta duran yemek artığı poşetini çengelden alıp beyaz çöp torbalarından birine koyuyordu ki telefon çaldı. Arayan Katrine'ydi; hoşbeşle zaman kaybetmeden doğru-
dan konuya girdi kadın.

“Mittet'in arabasının şoför koltuğunun altında ciklet parçası vardı.”

“Doğru...”

“Ciklet koltuğun altından çıkarılmış, ama DNA testine gönderilmemiş.”

“Şoför koltuğunun altında bulundu diye, cikleti ben de teste göndermezdim. O ciklet Mittet'indi. Bak, olay yerinde bulduğumuz her şeyi teste gönderecek olsak, sonuç için haftalar boyu beklememiz gerekir...”

“Beate, Stale haklıydı! İnsanlar kendi yemek masalarının ya da araba koltuklarının altına ciklet yapıştırmazlar. Karısının ifadesine göre Mittet ciklet çiğnemezmiş bile; arabasını ondan başka kimse kullanmazmış. Cikleti oraya yapıştıran kişinin, bu işi yaparken şoför koltuğuna doğru eğildiğini düşünüyorum. Rapora göre katil yolcu koltuğunda oturuyormuş ve Mittet’in ellerini direksiyona bağlamak için ona doğru eğilmiş. Araba nehirdeydi, ama Björn’e göre tükürükteki DNA bize...”

Beate araya girerek “Evet, lafı nereye getirmek istediğini anladım” dedi. “Bunun için Bellman’ın soruşturma ekibinden birini araman ve durumu ona anlatman gerek.”

Katrine “Anlamıyorsun” dedi. “Bu bizi doğrudan katile götürebilir.”

“Tabii ki anlıyorum; bunun bizi götüreceği tek yer cehennem. Katrine bize vakadan el çektirdiler.”

Katrine “Delil Odası’na gidip cikleti alabilir ve teste gönderebilirim” dedi. “Sonucu kayıtlarla karşılaştırırım. Eşleşme olmazsa kimsenin bilmesi gerekmez; olursa, vakayı çözdük demektir. Bu durumda kimse yöntemlerimizi sorgulamaz. Evet, biliyorum, şu an baştan aşağı egoyum. Bir kez olsun övgüyü biz toplayabiliriz Beate. Sen ve ben... Kadınlar... Tanrı aşkına, bunu hak ettiğimizi düşünüyorum.”

“Evet, kulağa oldukça cazip geliyor, ayrıca kimsenin işine de engel olacak değil, ama...”

“Aması maması yok! Bir kez biri bizden bir şey istemedi, biz harekete geçelim. Bellman’ı, yüzünde kendini beğenmiş o ifade, bizim yaptığımız bir iş sayesinde bir kez daha övgüleri toplarken mi görmek istiyorsun yoksa?”

Sessizlik oldu. Hem de uzun bir sessizlik...

Beate “Kimsenin bir şey bilmesine gerek yok diyorsun” dedi. “Ama Delil Odası’ndan potansiyel adli deliller için yapılacak resmi isteklerin tümü talep bölümüne kaydedilmek zo-

runda. İnsanlar burnumuzu Mittet dosyasına soktuğumuzu anlarılarsa, Bellman'ın masasına bu durumu ihbar eden bir notun bırakılması fazla uzun sürmez.”

“Seni gayet iyi anladım” dedi Katrine. “Hafızam beni yanıltmıyorsa, Delil Odası'nın açık olduğu saatler dışında, zaman zaman bir delili test etme ihtiyacı duyan Krimteknisk'in patronunda o odayı açabilecek anahtar var.”

Beate yüksek sesle inledi.

Katrine “Bu yüzden hiçbir sıkıntı yaşamayacağına söz veriyorum” diye ekledi, alélacele. “Dinle, şimdi sana gelip anah-tarı ödünç alırım, cikleti bulur minik bir parçasını keser, sonra her şeyi güzelce yerine kaldırırım. Yarın sabah parçayı Enstitü'de test ederiz. Soran olursa da bir başka vakayla alakalı olduğunu söylerim. Ne dersin? Tamam mı?”

Krimteknisk'in şefi durumun artı ve eksilerini şöyle bir tarttı kafasında. Çok zor değildi; kesinlikle de tamam değildi. Derin bir nefes aldı.

Katrine “Harry'nin dediğı gibi” dedi. “*Harekete geç*, Tanrı aşkına.”

Rico Herrem yatağında uzanmış televizyon izliyordu. Saat sabahın beşiydi, ama zaman mefhumunu yitirmişti ve gözüne uyku girmiyordu. Televizyonda bir gün önce izlediğı bir programın tekrarı vardı. Bir Komodo ejderi plajda başıboş dolaşıyordu. Upuzun kertenkele dilini dışarı çıkarıyor, yuvarlayıp yuvarlayıp geri çekiyordu. Ona zararsız bir ısırık atmış bir su mandasının peşindeydi. Birkaç gündür onu takip ediyordu. Rico otel odasını yeterince soğutamayan havalandırma sisteminin uğultusundan başka bir ses duyamaz hale gelene dek televizyonun sesini kıstı. Daha uçak yolculuğı sırasında burnunu çekmeye başlamıştı. Son derece bilinen bir şeydi. Havalandırma ve sıcak bir ülkeye yapılan yolculuk sı-

rasında giyilen yazlık kıyafetler, tatilin probleme dönüşmesine, akan burna ve yüksek ateşe neden olurdu. Ama onun zamanı vardı; uzun bir süre eve dönmesine gerek yoktu. Neden dönecekti ki? Sapıkların ve kaçak sabıkalıların cenneti Pattaya'daydı. Aradığı her şey burada, otel odasının dışındaydı. Pencereye takılmış sineklikten içeriye dolan trafiğin ve yabancı dildeki konuşmaların uğultusunu duyabiliyordu. Taice... Tek bir kelimesini bile anlayamadı; ama anlamasına gerek yoktu ki. Çünkü onlar Rico için oradaydılar. Havaalanından buraya gelirken, yolda görmüştü onları. Gece kulüplerinin dışında sıra olmuşlardı. Gençtiler; hem de çok genç. Ara sokakların devamında, ciklet sattıkları tablaların ardında o kadar, ama o kadar genç görünüyorlardı ki... Ama Rico tekrar ayağa kalktığı anda onlar hâlâ orada olacaktı. Taşındığı ucuz otelin plajdan çok uzakta olduğunu bilse de, kırılan dalgaların sesine kulak kabarttı. Ama onlar da oradaydı; onlar ve kavurucu güneş... İçkiler ve kendisiyle aynı misyon için orada bulunan, ona tüyo verip yol yordam öğretebilecek, Komodo ejderi hakkında bilgi verebilecek diğer *farang*'lar¹⁴ da oradaydı.

Dün gece rüyasında Valentin'i görmüştü yine.

Komodinin üstüne duran su şişesine uzandı. Suda kendi tadını aldı; ölüm ve bulaşıcı hastalık tadını...

Otelde ona iki gün öncesinin bir Norveç gazetesiyle, elini pek sürmediği Batılı tarzı kahvaltı vermişlerdi. Gazetede Valentin'in tutuklandığına dair bir haber yoktu. Bunun nedenini tahmin etmek pek de zor değildi aslında. Valentin, Valentin değildi ki artık.

Rico bu durumu onlara bildirmeli miyim acaba, diye düşündü. O kadın polis, Katrine Bratt'i arasa, Valentin'in değiştiğini söylese... Rico burada, özel kliniklerde birkaç bin

14. Farang: Taylandlıların beyaz ırka verdiği isim. (ç.n.)

Norveç kronu karşılığında bu tip şeyler yapılabildiğini görmüştü. Bratt'i arayıp Valentin'in Fiskebutikken civarlarında görüldüğüne ve kendisinin kapsamlı bir plastik ameliyat geçirdiğine dair isimsiz bir mesaj bıraksa... Karşılığında bir şey istemeden yapsa bunu; onu yakalamalarına yardım etmek için sadece. Geceleri onu rüyasında görmeden rahat bir uyku çekebilmek için...

Komodo ejderi su birikintisinden birkaç metre uzaklıkta yere çömelmişti; su mandası serin çamurda sere serpe yayılmış, belli ki pusuya yatmış bekleyen, üç metre boyundaki etobur canavardan pek etkilenmemiştir.

Rico midesinin bulandığını hissedip doğruldu. Kasları ağrıyordu. Amma sıkı bir gribe yakalanmıştı...

Banyodan döndüğünde safra asidi boğazını hâlâ yakıyordu ve iki konuda karara varmıştı. O kliniklerden birine gidecek ve Norveç'te vermedikleri o güçlü ilaçlardan bir tane içecekti. İlacı içmesinin ve kendini daha iyi hissetmesinin ardından, Katrine Bratt'i arayacaktı. Ona eşkali verecek, böylece geceleri rahat bir uyku uyuyabilecekti.

Uzaktan kumandayla sesi yükseltti. Coşkuyla konuşan biri, İngilizce olarak, Komodo ejderinin uzun bir süredir ısırtık yüzünden kanına bulaşan bakteri nedeniyle öldüğünün sanıldığını, ama şimdi, yeni yapılan bir araştırmanın, dev kertenkelenin salgı bezindeki zehrin, kurbanın kanının pıhtılaşmasına neden olduğunu ve masum bir yaraymış gibi görünen şeyin, hayvanın yavaş yavaş ölümüne yol açtığını ispatladığını açıklıyordu.

Rico titredi. Uyumak için gözlerini kapattı. Rohypnol... Bu daha önce de aklına gelmişti. Yani yaşadığı şeyin aslında kötü bir soğuk algınlığı olmadığı fikri... Rohypnol burada, Pattya'da, muhtemelen oda servisi mönüsünde filan bile bulunabilen bir şeydi. İri iri açtı gözlerini. Nefes alamıyordu. Bir an için büyük bir paniğe kapıldı; görünmez bir saldırı-

ganla mücadele ediyormuş gibi kıvranıp durdu. Fiskebutik-ken'deki şey burada da oluyordu şimdi: odada oksijen kalmamıştı! Sonra ciğerleri aradığı şeye kavuştu ve Rico yatağa bıraktı kendini.

Gözünü kapıya dikti.

Kapı kilitliydi.

Ondan başka kimse yoktu burada. Kimse... Sadece o vardı.

Katrine gecenin karanlığından yararlanarak tepeyi tırmandı. Arkasında, gökyüzünde solgun, beti benzi atmış ay asılı duruyordu. Polis Merkezi'nin ön cephesi ay ışığını hiçbir şekilde yansıtmıyor, kara bir delik misali yutuyordu. Katrine, Demir Rafto lakaplı –ki adamın karakterine cuk oturuyordu– şehit düşmüş bir polis olan babasından kalma küçük, profesyonel kol saatine göz attı. On biri çeyrek geçiyordu.

Polis Merkezi'nin lombarı andıran yuvarlak pencereli ve insana özellikle zorluk çıkarmak istercesine ağır yapılmış gibi görünen ön kapısını güçlükle açtı.

Gizlenmiş halde otursa da giren çıkanı gören nöbetçi memurun bulunduğu sol tarafa el salladı. Avlunun kapısının kilitini açtı. Herhangi bir görevlinin bulunmadığı kabul masasını geride bıraktı, asansöre binip giriş katının düğmesine bastı. Zayıf ışık altında, beton zeminde heyecan içinde yürürken kendi ayak seslerini duyuyor, aynı anda başka seslere de kulak kabartıyordu.

Delil Odası'nın demir kapısı mesai saatleri içinde bir bankoya açılırdı. Katrine Beate'nin verdiği anahtarı bulup çıkardı, kilide sokup çevirdi ve kapıyı açtı. İçeri girip etrafı dinledi.

Sonra kapıyı arkasından kilitledi.

Işığı açtı, bankonun menteşeli bölümünü kaldırıp karanlığa daldı; ilerisi zifiri karanlıktı, öyle ki el fenerinin ışığı-

nın karanlığı delebilmesi, içindeki cisimleri ancak seçebildiği mat plastikten yapılmış kutularla dolu sıra sıra geniş rafları bulabilmesi için zamana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Odanın sorumlusu son derece düzenli biri olmalıydı; raflarda duran kutular kısa tarafları kesintisiz bir yüzey oluşturacak kadar özenle sıralanmıştı. Katrine raflar arasında uzun adımlarla ilerlerken, bir yandan da kutulara yapıştırılmış vaka numaralarına bakıyordu. Kutular odasının sol ucundan başlayarak odanın içine doğru kronolojik olarak dizilmişti, en başta depolanmış malzemenin sahiplerine geri verildiği veya imha edildiği, zaman kısıtlaması olan deliller vardı.

Neredeyse orta rafın sonuna gelmişti ki el fenerinin ışığı aradığı kutuyu aydınlattı. En alt kattaki rafta duran kutuyu kendisine doğru çekerken, kutu dayandığı tuğla duvara sürtünüp çizildi. Katrine eline aldığı kutunun kapağını kaldırdı. İçindekilerin bir listesi yapılmıştı. Bir buz sıyrıcısı, bir koltuk kılıfı, birkaç tutam saç ihtiva eden bir plastik torba, bir parça ciklet ihtiva eden bir plastik torba... El fenerini bıraktı, kutuyu açıp cımbız yardımıyla cikleti çıkardı, tam bir parçasını kesmek üzereydi ki yapış yapış ve serin havada bir cereyan hissetti.

El fenerinin ışığına yakalanmış kolunun ön kısmına baktığında tüylerinin diken diken olduğunu gördü. Sonra bakışlarını yukarıya yöneltti, feneri kaptığı gibi duvara çevirdi. Tavanın altında gömme bir havalandırma bölmesi vardı. Ama **duvara gömülmüş** olduğundan, hissettiğinden emin olduğu şeye, havada bir hareketlenmeye sebep olma ihtimali oldukça düşüktü.

Katrine kulak kabarttı.

Hiçbir şey duymadı. Kulaklarında zonklayan kan dışında, kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Bir kez daha ciklete yoğunlaştı. Yanında getirdiği İsviçre çakısıyla cikletten bir parça kesti. Ve donakaldı.

Kapıya yakın bir yerden gelmişti; o kadar uzaktı ki kulağı ne olduğunu tanımlayamamıştı. Anahtar tıngırtısı mı? Çarpan bankonun çıkardığı ses mi? Muhtemelen yanılıyordu; böyle büyük bir binada zaman zaman tuhaf sesler duyuluyordu belki.

Katrine el fenerini söndürüp nefesinin tuttu. Görmesine yardımcı olabilecekmiş gibi, birkaç kez kırpıştırdı gözlerini. Her yer sessizdi. Şeyi andıran bir sessizlik...

Katrine düşüncenin devamını getirmemeye çalıştı.

Kalbinin biraz olsun yavaşlamasını sağlayan başka bir düşünceye yoğunlaşmak istedi; en kötü ne olabilir, düşünce-sine... Görev aşkını abartıp sınırı aştığı için yakalanır ve kınama cezası mı alırdı? Evine, Bergen'e geri mi gönderirlerdi? Sıkıcı bir ihtimaldi bu, ama kalbinin göğsünde hava basıncıyla işleyen bir matkap gibi delicesine atmasının nedeni, tam olarak bu değildi.

Bekledi, kulak kabarttı.

Hiçbir şey duymadı.

Hiçbir şey yoktu hâlâ.

Ve işte o zaman fark etti. Etraf zifiri karanlıktı. Orada gerçekten de birisi olsaydı, ışığı açardı mutlaka. Kendi aptallığına gülerken kalp atışlarının normale döndüğünü hissetti.

El fenerini yakıp delili kutuya, kutuyu da yerine kaldırdı. Diğer kutularla tam olarak aynı hizada durduğuna emin olduktan sonra çıkışa doğru yürüdü. O esnada aklına bir şey geldi; onu şaşırtan başıboş bir düşünceydi bu. Katrine onu aramayı dört gözle bekliyordu. Aynen bunu yapacaktı çünkü. Onu arayacak ve ne yaptığını söyleyecekti. Aniden durdu.

El fenerinin ışığı bir şey yakalamıştı.

İçgüdüsel ilk tepkisi, yürümeye devam etmek oldu; ezik, korkak bir ses oradan olabildiğince çabuk uzaklaşmasını söyledi ona.

Ama Katrine ışığı o yönde tuttu.

Bir düzensizlik çarptı gözüne.

Kutulardan biri hizada değildi.

Kutuya yaklaştı. Fenerin ışığını kutunun etiketine tuttu.

Harry çarpan kapının sesini duydu. Bon Iver'ın o ana dek beklentilerini karşıladığını düşündüğü yeni albümünü dinlediği kulaklıklarını çıkardı. Kulak kabarttı, ama hiçbir şey duymadı.

“Arnold?” diye seslendi.

Cevap alamadı. Akşamın geç saatlerinde PHS'nin bu bölümünü tek başına kullanmaya alıştı. Temizlik ekibinden biri, bir şey unutmuş olabilirdi pekâlâ. Ama saatine şöyle bir bakınca akşam değil, gece olduğunu anladı. Masasının sol tarafına, henüz kontrol etmediği ödevlerden oluşan yığına şöyle bir baktı. Öğrencilerin çoğu ödevlerini, kütüphanede kullandıkları geri dönüşümlü kaba kâğıda yazmıştı; kâğıtlar öylesine kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı ki, Harry eve nikotin sarısı parmak uçlarıyla gitmiş, Rakel, kendisine dokunmadan önce ellerini yıkamasını söylemişti.

Pencereden dışarı baktı. Gökyüzünde asılı duran ay büyük ve yuvarlaktı, ışığı pencerelerden, Kirkeveien ve Majorstuen'e bakan binaların çatılarından yansıyor. Güneye baktığında Colosseum sinemasının bitişiğindeki KPMG finansal hizmetler binasının parıldayan yeşil silüetini gördü. Görkemli veya harikulade değildi; güzel olduğu bile söylenemezdi. Ama burası neredeyse tüm hayatı boyunca yaşadığı ve çalıştığı şehirdi. Hong Kong'da gün doğuşunu izlemek için bazı sabahlar sigarasına bir parça afyon karıştırıp Chungking'in çatısına çıkardı. Karanlıkta oturur, kısa bir süre sonra hayata dönecek olan şehrin kendi şehri olmasını dilerdi. Buradaki gibi göz korkutucu dik kulelerin değil, gösterişsiz, alçak binaların olduğu mütevazı bir şehirdi.

orası. İçten içe Oslo'nun yumuşak, yeşil tepeleri yerine Hong Kong'un acımasız, dik, kara dağ yamaçlarını görebilmeyi diledi. Tramvayın tiz, keskin sesini ve Frederikshavn ile Oslo arasındaki denizi bugün de geçmeyi başarıp fiyorda girmenin gururunu taşıyan Danimarka feribotunun düdüğünü duydu.

Okuma lambasından süzülen ışığın ortasında duran kâğıda çevirdi bakışlarını. Holmenkollveien'e beraberinde her şeyi getirebilirdi. Kahve, gevezelik eden radyo, ağaçların açık pencereden içeri dolan kokusu... Ama orada yalnız başına oturmak varken neden burada yalnız başına oturmayı tercih ettiği üzerine fazla kafa yormamaya karar vermişti. Nedeni, muhtemelen, alacağı karşılığın ne olacağını sezmiş olmasıydı. Orada, aslında yalnız olmadığıyla alakalıydı bu karşılık. Kapısında üç kilit, ön cephe pencerelerinde yangın tehlikesine karşı tedbir olarak konulmuş su püskürtme sistemi bulunan siyah kütükten kale, canavarları kendisinden uzak tutamıyordu hâlâ. Hayaletler karanlık köşelerde oturmuş, boş göz çukurlarından kendisini izliyordu. Cebindeki telefonun titreştiğini hissetti. Çıkarıp aydınlanmış ekrana baktı. Oleg'den mesaj gelmişti. Yazı yoktu, sadece rakamlar vardı. 665.625. Harry gülümsedi. Stephen Krogman'ın 1999 yılındaki efsanevi Tetris dünya rekoru olan 1.648.905'ten oldukça uzak bir sayıydı bu, ama Oleg, Harry'nin artık antika olarak kabul edilen bilgisayar oyununda elde ettiği en iyi skorları açık ara geride bırakmıştı. Stale Aune Tetris rekorlarının etkileyici olmasıyla, sadece üzüntü verici olması arasında ince bir çizgi bulunduğunu iddia etmişti. Ve Oleg'le Harry o çizgiyi çok uzun zaman önce geride bırakmışlardı. Ama çizginin diğer tarafına geçtiklerini ikisinden başka kimse bilmiyordu. Ölümü görüp geri geldiklerini, yani... Oleg Harry'nin yatağının yanında bir iskemlede oturmuş; Harry, vücudu, Oleg'in mermilerinin neden olduğu hasara karşı koymaya çalışırken ateşler içinde; uyuşturucudan uzun süre mahrum kalmış

Oleg ise vücudu tir tir titrerken ağlıyor... Fazla bir şey söylemiyorlar, ama Harry bir ara sıkı sıkı birbirlerinin elini tuttuklarını, öyle ki bir noktada canlarının acıdığını belli belirsiz hatırlıyor. Ve Harry ikisinin birbirlerine sıkıca tutundukları ve bırakmak istemedikleri o görüntüyü hiç unutmayacağını biliyor.

Harry mesaja cevap olarak *Geri geleceğim* yazdı. Rakamlara verilmiş iki kelimelik karşılık... Yeterliydi bu. Diğer kişinin *orada* olduğunu bilmesine yetecek kadardı; bir daha birbirlerini haftalar sonra görecektir olsalar bile... Harry kulaqlarını tekrar takıp Oleg'in herhangi bir yorum yapmadan gönderdiği müziği dinlemeye başladı. Decemberists adlı bir gruptu bu; Harry Oleg'e kıyasla daha sert müzik dinlemeyi tercih ediyordu. Harry tek bir Fender gitardan gelen saf, sıcak tıngırtıyı duydu; sabit amfi değil, gitar amfisinden geliyordu ses; belki de kulağın aldanmasına neden olacak kadar iyi bir sabit amfiden... Eline bir sonraki ödevi aldı sonra. Öğrenci 1970'li yıllarda cinayet oranlarında yaşanan ani yükselişten sonra, sayının yeni ve daha yüksek bir noktaya sabitlendiğini yazmıştı. Norveç'te yılda elli cinayet işleniyor, yani her haftaya bir cinayet düşüyordu.

Harry havanın ağırlaştığını ve bir pencere açması gerektiğini fark etti.

Öğrenci, cinayetlerin açığa kavuşturulma oranının yüzde doksan beşler civarında olduğunu hatırlatmış, geride kalan yirmi yılda, faili bulunamamış cinayet sayısının yaklaşık elli olduğu sonucuna varmıştı.

“Elli sekiz.”

Harry oturduğu yerde havaya sıçradı. Ses parfüm kokusundan önce erişmişti beynine. Doktoru koku alma duygusunun –daha doğrusu koku alma hücrelerinin– sigara ve alkol yüzünden zarar gördüğünü söylemişti. Ancak kokunun ne olduğunu anlaması için bir dakika beklemesinin nedeni bu de-

ğildi. Bu Yves Saint Laurent'ın Opium¹⁵ adında bir parfümüydü ve Holmenkollveien'deki evin banyosunda duruyordu. Kulağındaki kulaklıkları parçalarcasına çıkardı.

“Son otuz yılda, elli sekiz” dedi genç kadın. Makyaj yapmıştı. Üstünde alışılmışın dışında kırmızı bir elbise vardı ve ayakları çıplaktı. “Ancak Kripos istatistikleri, rakama, yurt dışında cinayete kurban giden Norveçlileri dahil etmez. Bunun için Norveç istatistiklerini kullanmalısın. O zaman da rakam yetmiş ikiye ulaşır; bu da Norveç'te cinayetlerin aydınlatılma oranının daha yüksek olduğu anlamına gelir, Emniyet Müdürü bunu zaten sık sık propaganda amacıyla kullanıyor.”

Harry iskemlesini kadından uzaklaştırdı. “İçeri nasıl girdin?”

“Ben sınıf temsilcisiyim. Anahtarım var.” Silje Gravseng masanın kenarına tünedi. “Ama mesele şu ki yurt dışında işlenen cinayetlerin büyük bölümü saldırı kaynaklı; bu nedenle failin kurbanı tanımadığını varsaymak mümkün.” Harry kadının eteğinin sıyrıldığı yerde, dizkapaklarının ve baldırlarının bronzlaşmış olduğunu fark etti. Kısa bir süre önce tatilden gelmiş olmalıydı. “Ve bu tip cinayetlerin açığa kavuşturulma oranı, Norveç'te, kendimizi kıyaslamamız gereken diğer ülkelere göre daha düşük. Hatta korkutucu derecede daha düşük bile diyebiliriz.” Silje başını, ıslak sarı saçları yüzüne düşecek şekilde omzuna doğru eğdi.

“Öyle mi?” dedi Harry.

“Evet. Aslına bakarsan Norveç'te cinayetleri aydınlığa kavuşturma konusunda yüzde yüz başarı oranına sahip dört dedektif var. Sen de onlardan birisin...”

Harry “Bunun doğru olduğundan emin değilim” dedi.

“Ama ben eminim.” Silje gülümsedi, öğleden sonra gü-

neşi yüzüne vuruyormuş gibi kısıtı gözlerini. Rıhtım kenarında oturuyormuş gibi salladı çıplak ayaklarını. Gözünü Harry'nin gözlerine dikti; göz kürelerini göz çukurundan söküp çıkarmayı düşünüyordu sanki.

Harry "Bu geç saatte ne işin var burada?" diye sordu.

"Spor salonunda biraz antrenman yapıyordum." Yerdeki sırt çantasını gösterip sağ kolunu uzattı ve güçlü kol kaslarını gözler önüne serdi. Harry teke tek dövüş dersi veren öğretmenin, Silje'nin derste birkaç erkek öğrencinin sırtını yere yapıştırdığından söz ettiğini hatırladı.

"Geç saatte tek başına antrenman mı yapıyorsun?"

"Elimden geldiğince çok şey öğrenmeliyim. Bana şüpheli-leri nasıl etkisiz hale getirdiğini göstermek ister misin?"

Harry saatine baktı. "Söylesene, senin olman gereken yer..."

"Yatak mı? Gözüme uyku girmiyor ki Harry. Sürekli düşünüyorum..."

Harry genç kadına baktı. Suratını asmıştı; bir parmağını parlak, kırmızı dudaklarına götürdü. Harry öfkesinin kabardığını hissetti. "Silje, beynini kullanman iyi bir şey. Aynen devam. Ben de..." Harry ödev yığınınına işaret etti.

"Harry, *ne* düşündüğümü sormadın bana."

"Silje, üç şey var... Birincisi ben senin öğretmenim, günah çıkardığın rahip değil. Randevu almadan binanın bu bölümüne giremezsin. Ve bana Hole diye hitap edeceksin, Harry değil, tamam mı?" Sesinin gereğinden daha sert çıktığının farkındaydı. Başını kaldırıp baktığında, genç kadının gözlerinin irileşmiş olduğunu gördü; kulaklarına inanmıyormuş gibiydi. Parmağını dudaklarından çekti, surat asmayı bıraktı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi fısıltıdan farksızdı.

"Harry, seni düşünüyordum."

Sonra omuz silkip tiz bir kahkaha kopardı.

“Silje, bu kadar yeter.”

“Ama *seni seviyorum* Harry.” Bu kez daha gür bir kahkaha attı genç kadın.

Kafası dumanlı mıydı? Sarhoş mu olmuştu? Partiden çıkıp doğrudan buraya gelmişti belki.

“Silje, yapma...”

“Harry, sorumlulukların olduğunu biliyorum. Öğretmenler ve öğrenciler için kurallar olduğunu da... Ama ne yapacağımızı biliyorum. Chicago’ya gidebiliriz. Hani senin şu seri katillerle ilgili eğitim gördüğün yere. Ben gerekli başvuruyu yaparım, sen de ...”

“Yeter!”

Harry sesinin koridor boyunca yankılandığını duydu. Silje olduğu yerde tokat yemiş gibi sindi.

“Silje, kapıya kadar sana eşlik edeyim.”

Silje şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. “Sorun nedir Harry? Bu yılın en güzel ikinci kızı seçildim. Burada istediğim erkeğe sahip olabilirim; öğretmenler de dahil buna. Ama ben kendimi sana sakladım.”

“Yürü, haydi.”

“Harry, elbisemin altında ne var bilmek ister misin?”

Silje çıplak ayağını masaya koyup bacaklarını açtı. Harry o kadar hızlı davrandı ki, Silje ayağının Harry’nin darbesiyle masadan düşürülmesine hiçbir tepki veremedi.

“Benden başka kimse ayağını masama dayayamaz.”

Silje kamburunu çıkarmış halde yüzünü ellerinin arasına aldı. Sonra başının üstüne doğru kaldırdı. Sessizce sürünmek, uzun, kaslı kollarının altında saklanacak bir yer bulmak istiyormuş gibiydi. Ağlamaya başladı. Sessizce, hıçkıra hıçkıra ağladı. Harry gözyaşları yatışınca dek onun o şekilde oturmasına izin verdi. Sonra elini genç kadının omzuna dayamak üzereydi ki vazgeçti.

“Silje, dinle” dedi. “Belki uyuşturucu filan aldın; bilmiyo-

rum. Ama sorun değil, hepimizin başına geliyor. Sana önerim şu: Buradan bir an önce git ve biz bu olay hiç olmamış gibi davranalım, bu konuyla alakalı birbirimize tek kelime bile etmeyelim.”

“Harry, birilerinin ikimiz hakkında olanları öğrenmesinden mi korkuyorsun?”

“İkimiz diye bir şey yok Silje. Şunu anlamalısın ki sana bir şans veriyorum.”

“Birileri bir öğrenciyi becerdiğini öğrenir diye mi düşünüyorsun?”

“Kimseyi becerdiğim filan yok. Ben senin iyiliğini düşünüyorum.”

Silje kolunu indirip başını kaldırdı. Harry şoka girdi o an. Genç kadının makyajı siyah bir kan misali akmış, gözleri vahşice bir parıltıya bürünmüştü; yüzündeki aç, yırtıcı hayvan ifadesi, Harry’ye doğa belgesellerinde gördüğü hayvanları hatırlattı.

“Harry yalan söylüyorsun. Rakel denilen o şıllığı becerdiğini biliyorum. Ama beni hiç düşünmüyorsun; yani dediğin şekilde... İkiyüzlü bir piçsin sen. Beni düşünüyorsun da becerebileceğin bir et parçası olarak düşünüyorsun. Becermeye *niyetlendiğin* bir et parçası olarak.”

Masadan kayarak indi ve Harry’ye doğru bir adım attı. Harry her zaman olduğu gibi bacaklarını öne uzatmış, iskemlesine gömülmüş halde oturuyordu. Başını kaldırıp baktığında, birazdan sergilenecek olan bir oyunun parçası olacağına dair hisse kapıldı. Sonra, Tanrı aşkına; o oyun çoktan sergilenmeye başladı bile, diye geçirdi içinden. Silje ellerini Harry’nin dizlerine dayamış halde zarif bir hareketle ileri doğru uzandı, sonra onu yavaşça okşamaya ve ellerini yukarı doğru kaydırmaya başladı. Üstüne eğildi; kemerini aşan elleri tişörtünün içinde kayboldu. Kedi gibi mırıldanarak “Mmm... Karın kasların güçlüymüş” dedi. Tam o sırada

Harry Silje'nin elini sıkıca kavradı, hışımla ayağa kalkarken bileğini döndürdü. Kolunu arkasına doğru çekti ve başını yere bastırdı; genç kadın çığlığı kopardı o an. Harry sonra kapıya doğru döndürdü onu; ardından sırt çantasını kapıp odadan dışarıya, koridora itekledi.

Silje "Harry!" diye inledi.

"Bu tutuşa yarım boyunduruk derler ya da birçoklarının bildiği şekliyle polis tutuşu." Harry bunları söylerken durmamış, genç kadını merdivenlerden aşağıya doğru iteklemeye devam etmişti. "Sınav için öğrenmende fayda var. Tabii o noktaya gelebilirsen. Farkındasındır umarım; beni bu durumu rapor etmeye mecbur ettin, çünkü."

"Harry!"

"Özellikle taciz edildiğim duygusuna kapıldığımdan değil, polis teşkilatının bir parçası haline gelebilecek psikolojik dengeye sahip olup olmadığını sorgulamaya başladığımdan... Bu değerlendirmeyi yetkililer yapsın. Yaşananların küçük bir hata olduğuna onları ikna etmen gerekecek. En adil çözüm bu, sen ne dersin?"

Harry boştaki eliyle ön kapıyı açtı, Silje'yi öne doğru iteklerken, genç kadın kendi etrafında hızla dönüp göz göze geldi onunla. Katıksız öfke ve vahşiliğin yansıması bir ifadeyle bakarken, Harry'nin hakkında bir süredir düşündüklerini doğrulamış oluyordu. Silje Gravseng polis kuvvetlerinin emrine verilip halkın içine salınacak biri değildi.

Harry genç kadının sendeleyerek ön kapıya doğru yürümelerini, bir öğrencinin içerde bangır bangır çalan tekdüze müzikten bir süre uzaklaşıp sigara içmek için dışarıya çıktığı Chateau Neuf meydanını geçmesini izledi. Üstünde Küba 1960 tarzı ordu ceketi olan öğrenci sokak lambası direğine yaslanmıştı. Sahte bir ilgisizlikle izledi Silje'yi; genç kadın yanından geçtikten sonra döndü ve gözünü ona dikti.

Harry koridorda dikilmiş, yüksek sesle sövüyordu. Bir sü-

re sonra nabzının yavaşladığını hissetti. Telefonunu çıkarıp bazılarının tek bir harfle kaydedildiği, az sayıdaki kişiler listesinden bir numarayı tuşladı.

“Arnold.”

“Arnold, benim Harry. Silje Gravseng büroma geldi, ama bu kez çok fazla ileri gitti.”

“Aa, öyle mi? Baklayı çıkar bakalım ağzından.”

Harry meslektaşına yaşananların özetini aktardı.

“Harry, anlattıkların hiç de hayra alamet değil. Düşündüğünden bile kötü olabilir hatta.”

“Uyuşturucu almış gibiydi. Partiden gelmişe benziyordu. Belki de sadece dürtülerini kontrol etmekte sorun yaşıyor, bilmiyorum. Ama bu noktada ne yapmam gerektiğine dair nasihate ihtiyacım var. Durumu rapor etmem gerektiğini biliyorum, ama...”

“Harry, anlamadın beni. Hâlâ ön kapıda mısın?”

Harry şaşırdı. “Evet. Neden?” dedi.

“Nöbetçi evine gitmiş olmalı. Etrafta başka birilerini görüyor musun?”

“Birilerini mi?”

“Herhangi bir kimse...”

“Chateau Neuf’ün dışında, meydanda bir adam var.”

“O adam Silje’yi binadan ayrılırken gördü mü?”

“Evet.”

“Çok iyi! Şimdi o adamın yanına git ve konuş. Adını, adresini al. Ben gelene ve seni alana dek oyala onu.”

“Ne; beni alacak mısın?”

“Daha sonra açıklarım.”

“Bisikletinin arkasına mı binmem gerekiyor?”

“Burada bir yerde, arabaya benzer bir şeyim olduğunu itiraf etmeliyim. Yirmi dakika içinde orada olurum.”

Björn Holm “Günaydın...” diye mırıldandı. Saatine şöyle bir göz attı, ama hâlâ rüyalar diyarında mıydı, emin değildi.

“Uyuyor muydun?”

Björn yatak başına yaslandı. Kadını kendisine daha yaklaştıracakmış gibi, telefonu kulağına bastırırken “Hayır, hayır” dedi.

Katrine Bratt “Anton Mittet’in araba koltuğunun altına yapıştırılmış bir parça ciklet bulduğumu söylemek istemiştim” dedi. “Katile ait olduğunu sanıyorum. Ama uzak bir ihtimal tabii...”

“Evet” dedi Björn.

“Zaman kaybı olacağını mı düşünüyorsun?”

Björn kadının hayal kırıklığına uğradığını düşündü. “Dedektif sensin” dedi, sonra ona daha fazla cesaret veren bir söz söylemediği için anında pişman oldu.

Bu konuşmayı takip eden sessizlikte Björn kadının nerde olduğunu merak etti. Evde miydi? O da kendisi gibi yatakta mı yatıyordu?

Katrine “Aa, evet” diyerek içini çekti. “Bu arada, ben Delil Odası’ndayken tuhaf bir olay oldu.”

Björn “Öyle mi?” derken, sesinden, coşkusunu abarttığını hissetti.

“İçerde başka biri varmış gibi geldi bana. Yanılıyor olabiliyim, ama dışarı çıkarken biri raflarda duran delil kutularından birini yerinden oynatmış gibiydi. Sonra o kutunun etiketine baktım...”

Björn Holm kadının uzandığını düşündü; sesine tembel bir yumuşaklık hâkimdi.

“Kutu René Kalsnes vakasına aitti.”

Harry ağır kapıyı kapatıp kilitledikten sonra yumuşak sabah aydınlığını arkasında bırakmış oldu.

Kütük evin serin karanlığında mutfağa yürüdü. Bir iskemleye çöküp gömleğinin düğmelerini çözdü. İşi biraz uzun sürmüştü.

Ordu ceketli adam, Harry, ona yaklaşıp da, meslektaşı olan polis memurunun yanlarına gelene dek beklemesini rica ettiğinde ciddi anlamda tedirgin olmuş gibiydi.

Sigarasını Harry'ye uzatıp "Bu normal tütün" demişti adam.

Arnold yanlarına geldiğinde öğrencinin imzalı ifadesini almış, sonra çok eski model, tozlu Fiat'a atlayıp doğrudan, insanların son polis cinayeti yüzünden halen çalışmaya devam ettikleri Krimteknisk'e gitmişlerdi. Harry burada soyunmuş, birisi incelemek üzere giysilerini alırken, iki erkek memur ılık ve yapışkan kâğıtla cinsel organını ve elini muayene etmişti. Sonra eline boş bir plastik bardak tutuşturmuşlardı.

"Hole, elinden geleni yap. Yeterince yerin varsa tabii... Tuvaletler koridorun hemen bitiminde. Aklına güzel bir şeyler getirmeye çalış, tamam mı?"

"Hı, hı."

Harry yanlarından ayrılırken, adamların kahkahalarını bastırdıklarını duymasa da, hissetmişti.

Aklına güzel bir şeyler getir.

Harry mutfak tezgâhının üstünde duran raporun kopyasını eline aldı. Hagen'dan raporu kendisine göndermesini istemişti. Özel olarak... Gizlice... Rapor ağırlıklı olarak Latince tıp terimlerinden oluşsa da, bazılarını anlamıştı. Rudolph Asayev'in, hayatı gibi, ölümünün de gizemli ve açıklanamaz olduğunu bilecek kadarını, en azından... Ortada suç kapsamına girecek eylemi işaret eden herhangi bir delil olmadığından, adamın ölümüne, beyindeki damar tıkanıklığının yol açtığı sonucuna varmak zorunda kalmışlardı. İnme sonucu ölmüştü Asayev. Her an herkesin başına gelebilecek bir durumdu.

Harry bir dedektif olarak bu tür bir olayın olamayacağını söyleyebilirdi onlara. Önemli bir şahidin böyle “tesadüfen” ölmeyeceğini... Arnold ne demişti? Sanığın, şahidin tanıklığı sonucu kaybedecek çok şeyinin olduğu durumlarda, şahidin ölüm nedeni yüzde doksan dört oranında cinayettir.

Buradaki çelişki, Asayev’in tanıklık etmesi durumunda, Harry’nin kaybedecek bir şeyi olmasıydı, tabii. Hem de çok şeyi... Öyleyse, tüm bunlara ne gerek vardı? Neden şükredip başını eğmiyor ve hayatına devam etmiyordu? Bunun gayet basit bir cevabı vardı. Sistemi teklemiş, arıza yapmıştı.

Harry raporu meşe masanın öbür ucuna fırlattı. Ve ertesi sabah yırtmaya karar verdi. Şimdi biraz uyumaya ihtiyacı vardı.

Aklına güzel bir şeyler getir.

Ayağa kalktı, banyoya yürürken yolda giysilerini çıkardı. Duşun altına girip musluğu en sıcak konuma ayarladı. Cildinin karıncalandığını ve acıdığını, onu cezalandırdığını hissetti, sonra.

Aklına güzel bir şeyler getir.

Kurulandı, iki kişilik yataklarının temiz, beyaz çarşaflarına uzandı. Gözlerini kapatıp süreci hızlandırmaya çalıştı. Gel gör ki uyku, düşüncelerden önce kendisini gösterdi.

Onu düşünmüştü, işte.

Gözleri kapalı, konsantre olmuş, aklına güzel bir şey getirmeye çalışır halde tuvalet kabiniinde otururken, Silje Gravseng’i düşünmüştü. Onun yumuşak, bronz tenini, dudaklarını, yüzünde alev alev yanan nefesini, gözlerindeki vahşi öfkeyi, kaslı vücudunu, kıvrımlarını, gergin cildini, gençliğin, adaletten uzak tüm o güzellikleri düşünmüştü.

Kahretsin!

Silje’nin eli kemerinde, karnında. Vücudu, vücuduna yapışmak üzere. Yarım boyunduruk... Baş neredeyse yere değecek; inliyor, karşı koymaya çalışırken sırtı yay gibi eğilmiş, poposu ona dönük haliyle dişi geyik gibi, ince, uzun...

Kahretsin! Kahretsin!

Harry yatağında doğruldu. Rakel komodinin üstünde duran fotoğrafta sıcak bir ifadeyle gülümsüyordu. Sıcak, zeki, bilmiş... İyi de gerçekten öyle miydi? Biliyor muydu? Harry'nin kafasında beş saniye geçirme ve onun gerçekten kim olduğunu görme şansına sahip olsaydı, çığlık çığlığa kaçarmıydı ondan? Yoksa hepimiz öyle veya böyle biraz hastalıklı mıyız? Tek fark, içimizdeki canavarı kimin salıverdiği, kimin salıvermediği ile mi alakalı?

Harry o kadını düşünmüştü. Tam orada, masanın üstünde, öğrencilerin ödevlerinden oluşan yığın devrilmiş ve sağa sola saçılmışken, kâğıtlar güzelliğini yitirmiş kelebekler misali odada uçuşur, vücutlarına batar, kaba kâğıtların üstündeki siyah harfler seks, alkol, ihtiras suçları, aile kan davası, namus cinayetleri ve açgözlülük gibi cinayet nedenleri haline gelirken, tam da o kadının istediğini yaptığını düşünmüştü. Tuvalette otururken o kadını düşünmüş ve plastik bardağı ağzına kadar doldurmuştu.

Beate Lönn esnedi, gözlerini kırptırdı ve tramvay penceresinden dışarıya dikkatle baktı. Sabah güneşi etkisini göstermiş, Frogner Park'ın üstündeki sis tabakasını dağıtmaya başlamıştı. Çiyle kaplı tenis kortları boştu. Yeni sezon için filelerin henüz çekilmediği toprak kortlardan birinde düşüncelere dalmış, bir deri bir kemik kalmış yaşlıca bir adam vardı sadece. Adam tramvaya dikmişti gözlerini. Modası geçmiş şorttan dışarı fırlamış ince bacaklar, yanlıs iliklenmiş mavi gömlek, yerde sürüklenen bir raket... Gelmeyen oyun arkadaşını bekliyor, diye düşündü Beate. Belki de yılın bu zamanı buluşmak için randevulaşmışlardı, ama arkadaşı artık hayatta değildi. Beate adamın neler hissettiğini iliklerine kadar duyumsadı.

Parkın ana giriş kapısını geride bıraktıkları, tramvayın durduğu yerdeki yekpare anıta şöyle bir baktı.

Beate'nin aslında bir arkadaşı vardı; dün akşam Katrine Delil Odası'nın anahtarını aldıktan sonra onun yanına gitmişti. Şehrin bu kesiminde bu tramvayda olmasının nedeni de buydu zaten. Sıradan bir adamdı o; Beate onu bu şekilde nitelendiriyordu. İnsanın öyle hayalini kurduğu türden biri değil, yani. Arada bir ihtiyaç duyduğu türden bir adam. Çocukları eski karısında kalıyordu, Beate'nin ufaklığı da bu aralar kayınvalidesinin Steinkjer'deki evinde olduğundan,

birlikte biraz daha zaman geçirme fırsatı elde etmişlerdi. Beate yine de bu zamanı sınırlı tutmuştu; bunun en büyük nedeni, birlikte zaman geçirmelerinden çok, adamın bir seçenek olarak orada bulunduğunu bilmesinin Beate açısından daha önemli olmasıydı. Adam Jack'in yerini tutmayı başaramamıştı, ama bunun bir önemi yoktu. Beate, onun eski kocasının yerini almasını istemiyordu; istediği tam da buydu aslında. Tarafların birbirlerine herhangi bir taahhütte bulunmadıkları, elinden alınması durumunda, Beate'ye çok da pahalıya patlamayacak bir şeydi, istediği.

Beate pencereden dışarıya, ters yönde giden tramvaya baktı. Sessiz ortamda, yanında oturan kızın kulaklığından gelen müziğin alçak sesini duyabiliyordu; doksanlı yıllara ait sinir bozucu o pop parçasını hemen tanıdı. Polis Koleji'ndeki en sessiz kız olduğu zamanlardan kalma bir parçaydı bu. İnsanlar bulunduğu yöne baktıklarında, anında kıpkırmızı kesilmek gibi utanç verici bir eğilimi olduğu zamanlardan... Şansına, ona pek bir bakan da yoktu; bakanlar da hemen unutuyordu zaten. Beate Lönn'ün, onu yavan, önemsiz kılan, bir akvaryum balığı, görsel bir teflon haline getiren türden bir yüzü ve karizması vardı.

Ama Beate onları hatırlıyordu.

Hem de her birini. Tek, tek...

Yanındaki tramvaydaki yüzlere işte bu nedenle bakıyor, onları daha önce nerde ve ne zaman gördüğünü hatırlıyordu. Belki bir gün önce aynı tramvayda, belki yirmi yıl önce okul bahçesinde, belki bir banka soygununa ait kamera görüntülerinde, belki de kendisine tayt almak üzere gittiği Steen & Ström'ün asansöründe... O insanların yaşlanmış, makyaj yapmış, sakal bırakmış, saçlarını kestirmiş, botoks yaptırmış, silikon taktırmış olmalarının da hiçbir önemi yoktu. Yüzleri, *gerçek* yüzleri değişmeyen eşsiz bir şeymiş, DNA kodunda on bir haneli bir rakammış gibi parıldardı gözünün

önünde. Bu durum onun hem nimeti, hem de lanetiydi. Bazı psikologlar bunu Asperger sendromu olarak, bazılarıysa, beynin yüz tanımayla alakalı merkezindeki fusiform gyrus'un durumu telafi etmeye çabaladığı hafif bir beyin hasarı olarak etiketlemişlerdi. Daha akıllı olanlar hiçbir nitelemede bulunmamışlar ve beynin yüzleri, bilgisayarın DNA kodu numaralarını, daha sonraki kimlik saptamalarında kullanmak üzere depolamasına benzer biçimde depoladığı, benzersiz bir durum olarak ifade etmişlerdi.

Beate Lönn'ün beyninin, diğer tramvayda gördüğü adamın yüzünü tanımak için çoktan çalışmaya başlamış olması, işte bu nedenle alışılmadık bir şey değildi.

Alışılmadık olan şey, o yüzü hemen tanımamış olmasıydı.

Aralarında sadece bir buçuk metrelik bir mesafe vardı. Beate'nin dikkati adama yönelmişti, çünkü adam buğulanan pencere camına bir şeyler yazıyordu ve bu nedenle yüzü ona dönüktü. Beate o adamı daha önce görmüştü, ama adını yüzüne bağlayan DNA kod imleçlerinin rakamları ortada değildi.

Belki camdaki yansıma, belki de adamın gözlerini gizleyen bir gölgeydi buna neden olan şey. Beate adamı tanımaya çalışmaktan vazgeçmek üzereydi ki tramvayı silkinerek hareketlendi. Işığın farklı bir açıdan gelmesiyle birlikte adam bakışlarını ona doğru yöneltti ve göz göze geldiler.

Beate Lönn elektrik şoku verilmiş gibi oldu.

Adamın sürüngenleri andıran bir bakışı vardı.

Beate'nin kim olduğunu bildiği, bir katile ait buz gibi bakışlardı bunlar.

Valentin Gjertsen...

Beate adamı neden anında tanımadığını, adamın gizli kalmayı nasıl başardığını anladı.

Beate Lönn ayağa kalktı. Bulunduğu yerden çıkmak istese de yanındaki kız gözlerini kapatmış, başını sallayıp duruyordu. Beate'nin dürtüklemesiyle birlikte öfkeli bir bakış attı.

Beate “Kalk” dedi.

Kız kalem çekilmiş kaşlarından birini kaldırsa da yerinden kıpırdamadı.

Beate kızın kulaklıklarına yapıştı.

“Polisim... Yol ver bana.”

Kız “Tramvay hareket etti ama” dedi.

“Kaldır şu koca kıcını!”

Diğer yolcular Beate Lönn’e döndüler. Ama onun yüzü kızmamıştı. Uzun zamandır o kız değildi artık. Bir zamanlar minyon bir yapısı vardı, cildi saydam denecek kadar solgun, saçları pişmemiş spagetti gibi renksiz ve kuruydu. Ama o Beate Lönn yaşamıyordu artık.

“Tramvayı durdurun! Polis! Derhal durdurun!”

Beate ite kaka sürücünün yanına ve çıkışa geldi. Frenlerin tiz çığlığını duydu sonra. Kimliğini sürücünün yüzüne tutmuş halde oradaydı ve sabırla bekliyordu. Tramvay son bir kez sarsılıp durdu, kapılar açılırken ayaktaki yolcular öne doğru savrulup tavandaki kayışlara tutundular. Beate bir sıçrayışta dışarı attı kendisini ve yolu ayıran tramvay hattına çıktı. Ayakkabılarının ince kumaşında çimenlerin üstündeki çiyi hissetti. Diğer tramvay hareketlenmişti; raylardan gelen alçak şakımayı duydu ve bütün gücüyle koşmaya başladı. Valentin’in silahlı olduğunu düşünmek için bir neden yoktu. Beate polis kimliğini havada salladı, ona tutuklandığını bağırırken, adamın tikiş tikiş tramvaydan kaçması mümkün değildi. Yeter ki tramvaya yetişebileyim, diye geçirdi içinden. Koşmak Beate’nin güçlü yönlerinden değildi. Asperger teşhisi koyan doktorlardan biri söylemişti bunu. Beate gibiler fiziksel koordinasyonsuzluk eğilimi gösterirlerdi.

Bir ara ıslak çimde kaysa da ayakta kalmayı başardı. Birkaç metre kalmıştı. Tramvayın sonuna yetişince vurmaya başladı. Sürücünün aynada kendisini göreceği umuduyla bağırdı, kimliğini havada salladı. Belki de gerçekten görmüş-

tü sürücü onu. Uyuyakaldığı için geç kalan ve abonmanını havada umutsuzca sallayan bir yolcu görmüştü belki. Raylar bu kez farklı bir tonda şakımaya başlarken, tramvay Beate'yi öylecene bıraktı orada.

Beate durup tramvayın Majorstuen yönünde gözden kaybolmasını izledi. Arkasını döndüğünde indiği tramvayın Frogner'e doğru ilerlediğini gördü.

"Holm."

"Benim. Biraz önce Valentin'i gördüm."

"Ne? Emin misin?"

"Björn..."

"Özür dilerim. Nerde gördün?"

"Frogner Park'ı geçtikten sonra, Majorstuen' e doğru... İşte misin?"

"Evet."

"Tramvayın numarası 12. Nereye gittiğini öğren ve yolunu kesmelerini sağla. O adamı elimizden kaçırmamalıyız."

"Tamam. Tramvayı durdurup tüm devriyelere Valentin'in eşkalini dağıtacağım."

"Bunun bir yararı olmaz."

"Neyin?"

"Eşkalin. Adam değişmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Estetik ameliyat olmuş. Oslo'da kimselere fark ettirmeden gezebilecek kadar değişmiş yani. Bana tramvayın nerde durduğunu söyle, oraya gidip onu teşhis etmelerine yardımcı olayım."

"Anlaşıldı. Görüşürüz."

Beate telefonu cebine koydu. Nefes nefese kaldığını ancak o an fark edebildi. Sabahın yoğun trafiği önünde hiçbir şey olmamışçasına ağır ağır akıyordu. Biraz önce bir katilin ortaya çıkmış olması, öyle veya böyle hiçbir değişiklik yaratmamışçasına...

“Ne oldu onlara?”

Beate tel örgüden uzaklaşıp yüzünü kapı gıcırtısını andıran sese döndü.

Yaşlı adam sorgu dolu gözlerle ona bakıyordu.

Adam “Neredeler?” diye tekrarladi sorusunu.

Beate o an acıyı gördü; yutkunmak, boğazındaki yumruyu içine atmak zorunda kaldı.

Adam raketini deneme kabilinden sallama girişiminde bulunurken “Sence...” dedi, “diğer kortta mıdırılar?”

Beate yavaşça salladı başını.

“Evet, muhtemelen oradadırlar” dedi adam. “Burada olmamalıydım. Onlar diğer kortta. Beni orada bekliyorlar.”

Adam kapıya doğru sendeleyerek ilerlerken, Beate onun sıksa bedenine baktı.

Sonra hızlı adımlarla Majorstuen’e doğru ilerledi. Aklı Valentin’in nereden geldiği, nereye gidebileceği, onu yakalamaya ne kadar yaklaştığı düşünceleriyle çalkalanırken, yaşlı adamın fısıltısının yankısı hâlâ kulaklarındaydı.

Beni orada bekliyorlar.

Mia Hartvigsen dikkatle Harry Hole’u izliyordu.

Kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş ve omzunu yarı ona dönmüş halde ayaktaıdı. Patoloğun etrafı parçalanmış vücut parçalarının durduğu mavi plastik tüplerle sarılmıştı. Öğrenciler Rikshospital’in giriş katındaki Adli Tıp Enstitüsü’nün bu odasından biraz önce ayrılmış, sonra geçmişten gelen bu fırtına, koltuğunun altında Asayev’in patoloji raporuyla içeriye dalmıştı.

Mia Hartvigsen’in bu kibirli vücut dilinin nedeni, Hole’dan hoşlanmaması değil, adamın bela anlamına gelmesindendi. Dedektif olarak görev yaptığı günlerde Hole’un varlığı her zaman fazladan iş, sıkışık teslim tarihleri ve aslında

sorumlu tutulmamaları gereken bir hata yüzünden insanlara rezil olma ihtimalinin artması anlamına geliyordu.

Mia “Rudolf Asayev’e otopsi yapmıştık” dedi. “Hem de oldukça detaylı bir otopsi...”

Harry “Yeterince detaylı değildi” derken, raporu öğrencilerin biraz önce insan eti kestikleri parlak metal masalardan birinin üstüne koydu. Battaniyenin altından sarkan, omuz hizasından kesilmiş, kaslı bir koldu bu. Harry kolun üst kısmındaki solgun dövmeyi okudu. *Ölmek için çok genç...* Eh, kol belki de Asayev’in saf dışı bırakmaya yemin ettiği rakip çete Los Lobos motorcularından birine aitti.

“Hole, sana, otopsiyi yeterince detaylı yapmadığımızı düşündüren şey nedir?”

“Öncelikle, ölüm nedenini belirleyememiş olmanız.”

“Bazen ceset bize hiç ipucu vermeyebilir. Bunu sen de biliyorsun. Bu, ortada kusursuz doğal bir neden olmadığı anlamına gelmez.”

“Ve bu vakada en doğal neden, birinin onu öldürmüş olması.”

“Asayev’in önemli bir tanık olduğunu biliyorum, ama otopsi bu tür koşullardan etkilenmeyen belirli, değişmez bir yöntem izler. Karşımıza çıkan neyse, bulduğumuz da odur, daha fazlası değil. Patoloji önsezi bilimi değildir.”

Hole kadının masasına otururken “Bilim dedin de; bilim, varsayımların test edilmesi temeline oturtulmuştur, değil mi? Bir varsayım oluşturur, sonra doğru mu yanlış mı olduğunu anlamak için test edersin. Öyle değil mi?” dedi.

Mia Hartvigsen başını iki yana salladı. Hole’un söyledikleri yanlış olduğundan değil, konuşmanın gittiği yönden hoşlanmadığı için yapmıştı bu hareketi.

Hole yüzünde, annesini Noel’de atom bombası alması için ikna etmeye çalışan çocuk gibi görünmesine neden olan masum bir gülümseme “Benim teorim” diye devam etti,

“Asayev’in sizlerin nasıl çalıştığını ve otopsi sonucunda hiçbir şey bulmamanızı garanti altına almak için ne yapması gerektiğini çok iyi bilen biri tarafından öldürüldüğü yönünde.”

Mia ağırlığını bir ayağından diğerine verirken bu kez diğer omzunu döndü ona. “Eee?”

“Eeesi şu; Mia sen olsan bunu nasıl yapardın?”

“Ben mi?”

“Bütün numaraları biliyorsun. Kendini nasıl kandırırdın?”

“Ben şüpheli miyim yoksa?”

“İkinci bir talimata kadar hayır...”

Mia, Hole’un gülümsediğini görünce tepki vermekten vazgeçti.

“Cinayet silahı nedir?” diye sordu.

Hole “Şırınga” dedi.

“Aa, nedenmiş peki?”

“Anesteziyle alakalı bir durum...”

“Anlıyorum. Bu vakada olduğu gibi, hemen müdahale edebildiğimiz durumlarda her türlü uyuşturucunun izini sürebiliriz. Görebildiğim tek seçenek...”

“Evet?” Hole istediğini çoktan elde etmiş biri gibi gülümsedi. Ne sinir bozucu bir adamdı ama. İnsanın, yüzüne bir tokat mı atsın, yoksa öpsün mü, bir türlü karar veremediği tip-te bir adam.

“Hava enjekte etmek...”

“Yani?”

“Kitapta yazan en eski, ama hâlâ en iyi numara... Şırıngayı, kan damarında hava kabarcığı oluşturacak kadar havayla doldurur ve damarı tıkarsın. Damar yeterince uzun tıkalı kalır, kan vücudun kalp ve beyin gibi hayati kısımlarına ulaşamazsa, ölürsün. Hızlı ve ardında kimyasal kalıntı bırakmayacak bir ölümdür bu. Dışarıdan bir müdahale olmaksızın vücut içinde kan pıhtısı oluşturursun. Kimsenin ruhu duymaz, dosya kapanır.”

“Ama iğne izi belli olur.”

“Yeterince ince iğne kullanırsan, hayır... İzi ortaya çıkarmak için cildin her santimetresini dikkatle incelemek gerekir.”

Hole’un yüzü aydınlandı. Çocuk hediyeği açmış ve içindekinin atom bombası olduğunu sanmıştı.

Mia mutluydu.

“O zaman yapmanız gereken inceleme...”

“Gerekli incelemeyi yaptık.” Yüze inen şamar gibiydi bu sözler. “Her milimetresini inceledik. Serumunu bile kontrol ettik. Hava kabarcığını oradan da enjekte mümkün çünkü, anlatabildim mi?” Mia Hole’un gözlerindeki hararetli ateşin sönmesini izledi. “Üzgünüm Hole, ölümün şüpheli olduğunun biz de farkındaydık.” Bu sözleri sarf ederken *biz de* kelimesine vurgu yapmıştı.

“Şimdi bir sonraki derse hazırlanmam gerek, o yüzden...”

Hole “Peki, ya ciltte değil de başka bir yerdeyse?”

“Ne?”

“İğne ya başka bir yerden enjekte edilmişse? Ağız, rektum, burun deliği, kulak gibi bir vücut açıklığından mesela...”

“İlginç bir fikir, ama burun ve kulaklarda bu işe uygun çok az kan damarı vardır. Rektum olabilir, ama o bölgedeki hayati organları ayrıştırma ihtimali oldukça düşüktür; dahası, uygun damarı bulmak için ne yaptığınızı çok iyi biliyor olmanız gerekir. Ağız da, beyne kısa yoldan giden damarlar olması ve hızlı, kesin bir ölüme yol açması bakımından mümkün. Ama biz ağız hep kontrol ederiz zaten. Ağızda enjeksiyonun yapıldığı ve şişkinliğe yol açtığı yerde bol miktarda balgam zarı oluşur ve bunu görmek oldukça kolaydır.”

Mia, Hole’a baktı. Beyninin bir çözüm üretmek amacıyla hâlâ çalkalandığını sezdi, ama Hole sonunda durumu kabullenmiş gibi salladı başını.

“Hole, tekrar görüştüğümüze sevindim. Aklına başka bir şey gelirse uğramaktan çekinme.”

Mia arkasını döndü, plastik kaplardan birine doğru yürüyüp alkolün içindeki parmakları açılmış, solgun, gri bir kolu dürttü.

Hole'un "Aklıma bir şey geldi" diye mırıldandığını duydu. Derin derin iç çekti. *Son derece* sinir bozucu bir adamdı bu Hole.

"Başka bir yerden enjeksiyon yapılmış olabilir" dedi Hole. "Nereden?"

"Beyne giden kısa yoldan söz ettin. Arkadan... Katil enjeksiyonu arkadan yaparak iğne izini gizlemiş olabilir."

"Neyin arkasından?.." Mia durdu. Hole'un nereye işaret ettiğine baktı. Gözlerini kapatıp bir kez daha içini çekti.

Harry "Kusura bakma" dedi. "Ama FBI istatistikleri yapılan otopsiler sonucu, şahitlerin cinayete kurban gitme oranlarının yüzde yetmiş sekizden, otopsinin ikinci kez yapıldığı durumlarda yüzde doksan dörde yükseldiğini gösteriyor."

Mia Hartvigsen başını iki yana salladı. Harry Hole... Belaydı işte... Fazladan iş demekti... Kendilerinden kaynaklanmayan bir hata yüzünden insanlara rezil olma olasılığının artma ihtimali demekti.

Beate Lönn "Burası" dedi ve taksi kaldırıma yanaştı.

Tramvay Welhanens Cafe durağındaydı. Tramvayın önünde bir, arkasında park etmiş iki polis arabası vardı. Amazon'a yaslanmış bekleyen Björn Holm ve Katrine Bratt'i gördü.

Beate parayı ödeyip taksiden indi.

"Eee?"

"Tramvayda üç memur var ve kimsenin inmesine izin verilmedi. Seni bekliyorduk."

"Bu tramvayın numarası 11. Ben 12 numaralı tramvay demiştim."

“Majorstuen kavşağından sonra numarası değişiyor, ama bu aynı tramvay.”

Beate hemen ön kapıya yöneldi, kapıyı güçlü biçimde tıklatıp kimliğini gösterdi. Kapının pofluyarak açılmasıyla içeri girdi. Hemen orada beklemekte olan memura başıyla işaret etti. Adamın elinde bir Heckler & Koch P30L vardı.

Beate “Beni takip et” diyerek kalabalık tramvayda ilerlemeye başladı.

Vagonun ortasına gelinceye dek yolu üzerindeki tüm yüzleri dikkatle inceledi. Yaklaştıkça kalbinin hızlandığını hissetti; penceredeki buğuya çizilmiş şekilleri gördü sonra. Koltukta oturan adama hitap etmeden önce memura işaret etti.

“Affedersiniz! Evet, siz.”

Beate’ye doğru dönen yüzde kırmızı sivilceler ve korkmuş bir ifade vardı.

“Ben... ben... niyetim bu değildi. Kredi kartımı evde unuttum. Bir daha olmaz.”

Beate gözlerini kapatıp sessiz bir küfür savurdu. Memura kendisini izlemeye devam etmesini işaret etti sonra. Vagonun sonuna gelip de aradığını bulamamasının ardından şoföre arka kapıyı açması için seslendi ve dışarı çıktı.

“Eee?” dedi Katrine.

“Gitmiş. Yolcuları sorgulayın, bakalım onu görmüşler mi... Bir saat geçtikten sonra unutulur, tabii daha şimdiden unutmamışlarsa. Aradığımız kırk yaşlarında, bir seksen boylarında, mavi gözlü bir adam. Ama gözleri hafifçe çekik... Kahverengi kısa saçları, belirgin elmacıkkemikleri ve ince dudakları var. Yazı yazdığı cama kimse dokunmasın. Parmak izi alıp fotoğraf çekin. Björn?”

“Evet?”

“Burasıyla Frogner Park durakları arasındaki tüm duraklara git, yakınlardaki dükkânlarda çalışanlarla konuş, tarife uyan birini görmüşler mi sor. İnsanların sabah tramvaya bin-

meleri, genelde alışılmış bir düzenin parçasıdır. İşe, okula, spor salonuna ya da her zaman gittikleri kahve dükkânına gidiyorlardır.”

“O zaman şansımız devam ediyor demektir” dedi Katrine.

“Evet, ama dikkatli olun. Björn, konuştuğun insanların onu uyarama tipte insanlar olmadıklarına emin ol. Katrine, yarın sabah erken saatte bu hatta çalışan tramvayda görev yapacak birkaç memur bulabiliyor muyuz, bak bakalım. Valentin’in aynı yoldan gelme olasılığına karşılık, burasıyla Frogner Park arasında gün boyu tramvayda görevlendireceğimiz birkaç adam ayarlayın, tamam mı?”

Katrine ve Björn diğer polislerin yanına gidip görev dağılımı yaparlarken, Beate tramvay penceresine baktı. Adam buğulanmış pencereye süslü danteli andıran ve tekrarlanan bir şeyler çizmişti. Dikey bir çizgiyi takip eden bir daire vardı. Bu şekilde çizilmiş şekillerin oluşturduğu sıranın ardından bir başka sıra geliyor, hepsi birlikte, bir kare matris meydana getiriyordu.

Bu görüntülerin illa önem taşıması gerekmiyordu.

Ama Harry’nin hep dediği gibi; ‘Önemsiz, ya da alakasız görünebilir, ama her şeyin *bir anlamı* vardır. Ve biz araştırmaya ışığın olduğu yerden, *bir şey* görebileceğimiz bir yerden başlarız.’

Beate cep telefonunu çıkarıp pencerenin fotoğrafını çekti. O an aklına bir şey geldi.

“Katrine! Buraya gel!”

Katrine onu duydu ve diğer memurları bilgilendirme işini Björn’a bırakıp Beate’nin yanına geldi.

“Dün akşam nasıl geçti?”

Katrine “İyi” dedi. “Bu sabah cikleti teste götürdüm. Rafa kaldırılmış bir tecavüz vakasının dosya numarasıyla kaydedilmesini sağladım. Polis cinayetlerine öncelik veriyorlar, ama olabildiğince çabuk inceleyeceklerine söz verdiler.”

Beate düşünceli bir tavırla salladı başını. Yüzünü ovuşturdu sonra. “Olabildiğince çabuk da, ne zaman? Katile ait *olabilecek* DNA’nın laboratuvarda sürünmesine izin veremeyiz.”

Katrine elini beline koyup Björn’e baktı. Meslektaşları jestlerle memurlara bir şeyler anlatıyordu. “Orada çalışan bir kadın tanıyorum” diye yalan söyledi. “Arayıp süreci hızlandırmasını söylerim.”

Beate ona baktı. Bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı.

Stale Aune “O adamın Valentin Gjertsen olmasını *istemediğine* eminsin, öyle mi?” dedi. Pencerenin yanında durmuş, büronun aşağısındaki işlek sokağa bakıyordu. Oraya buraya koşuşturan, Valentin Gjertsen olabilecek insanlara... “Göz yanılması, uyku sorunu çeken insanlar arasında sık görülen bir şeydir. Son kırk sekiz saatte ne kadar uyudun?”

Beate Stale’ye, buna gerek olmadığını açıkça ifade etmek istercesine “Hesaplarım” diye karşılık verdi. “Aradım, çünkü tramvay penceresine bir şeyler çizmiş. Mesajımı aldın mı?”

Aune “Evet” dedi. Beate’nin mesajı masasının açık çekmesinde duran telefonun ekranında belirdiğinde, terapiye yeni başlamıştı.

Fotoğrafa bak. Acildir. Birazdan arayacağım.

Paul Stavnes’in şaşkın yüzüne baktığında, neredeyse sapkın bir zevk duymuş ve *mutlaka* araması gereken biri olduğunu söylediğinde, ima ettiği mesajın alındığını görmüştü: Senin kahrolası sızlanmanı dinlemekten başka yapacağım daha önemli şeyler de var.

“Bir keresinde psikologların, sosyopatların yazıp çizdiklerini analiz edebildiklerini ve bilinçaltından geçen şeylere dair sonuçlar çıkarabildiklerini söylemiştin.”

“Eh, söylediğim şey muhtemelen Granada Üniversitesi’nin psikopatolojik kişilik bozukluklarının sanat yoluyla incelen-

mesi konusunda geliştirdikleri yöntemle alakalıydı. Ama söz konusu araştırmada bireylere çizmeleri gereken şeyler söyleniyordu. Ama senin fotoğrafin çizimden çok yazıya benziyor” dedi Stale.

“Öyle mi?”

“Ben i’ler ve o’lar görüyorum, en azından. Bu, çizimden çok daha ilginç aslında...”

“Ne anlamda?”

“Sabahın erken saati tramvayda yarı uykulu halde giderken, yazdığınız şeyler bilinçaltınız tarafından yönetilir. Bilinçaltının özelliğ i de şifrelerden ve bilmecelerden hoşlanmasıdır. Bazen anlaşılmaz şeylerdir bunlar, bazen de şaşıllacak derecede basit, dü z, hatta bayağı olabilir. Bir zamanlar tecavüze uğ ramaktan korkan bir hastam vardı. Rüyasında sürekli olarak yatak odasının penceresinden girip yatağ ının ayakucunda duran tank namlusu zoruyla uyandırıldığını görüyordu. Tank namlusunun ucundan P artı N artı 15 yazan bir not sarkıyordu. Kadının son derece kolay bu şifreyi çözememiş olması tuhaf gibi görünebilir, ama beyin bazen huzur, suçluluk, dehş et gibi nedenlerden gerçek düş ünceleri gizleyebiliyor.”

“İ ’erin ve o’ların anlamı nedir peki?”

“Tramvayın onu bunalttığı anlamına gelebilir. Beate, yeteneklerimi abartmanı istemiyorum. Psikolojiyi doktor veya mühendis olmanın fazlasıyla aptalca görüldüğü bir zamanda iyi bir seç enek olduğ unu düş ündüğ üm için seç miştim. Bu iş aretler üzerinde biraz kafa yorup seni öyle arayayım.”

“Tamam.”

Aune telefonu kapatıp bir kez daha sokağ a dikti gözlerini. Bogstadveien’in birkaç yüz metre aşığ ısında bir dövme salonu vardı. 11 numaralı tramvay Bogstadveien’den geçiyordu ve Valentin dövme yaptırmış tı. Kimliğ inin tespit edilmesini sağlayacak bir dövme... Sildirmediyse, tabii. Ya da dövme sa-

lonuna gidip üzerinde değişiklik yaptırmadıysa... Herhangi bir görüntüyü birkaç çizgi ekleyerek ciddi anlamda değiştir-mek pekâlâ mümkündü. D yapmak için yarım dairenin üstü-ne dikey bir çizgi çekmek gibi, mesela. Ya da Ø yapmak için O'nun üstüne çapraz bir çizgi çizmek gibi. Aune nefesini pen-cereye verdi.

Hemen arkasından asabi bir öksürük sesi geldi.

Penceredeki buharın üstüne, cep telefonunda gördüğü me-sajdakine benzer şekilde dikey bir çizgiyle, daire çizdi.

“Seans ücretinin tamamını ödemeyi reddediyorum, eğer...”

Aune penceredeki şekle yarım daire ve çapraz bir çizgi ek-ledi. Okudu, sonra. D ve üzeri çapraz çizgi çekilmiş O, yan yana getirildiğinde, DØ ölmek anlamına geliyordu. “Paul, ne var biliyor musun?” dedi. “Bu seans bedava olsun.”

Rico Herrem öleceğini biliyordu. Hep biliyordu bu anın geleceğini. Onun için yeni olan şey, otuz altı saat içinde öleceğini biliyor olmasıydı.

Taylandlı doktor “Şarbon” diye tekrarladı. “R” harfini Amerikan aksanıyla, düzgün biçimde telaffuz etmişti. Çekik göz burada tıp okumuş ve hastaları, sadece kendi ülkelerinin dışında yaşayanlardan ve turistlerden oluşan özel bir klinikte bir iş bulmuş olmalıydı.

“Çok üzgünüm.”

Rico oksijen maskesinden nefes aldı; bunu yaparken bile zorlanıyordu. Otuz altı saat. Doktor otuz altı saati kaldığını söylemiş, Rico’ya aramak istediği bir akrabası olup olmadığını sormuştu. Hemen bir uçağa atlayabilirlerse Tayland’a zamanında gelebilirlerdi. Ya da bir rahip çağırabilirlerdi. Rico Katolik miydi?

Doktor Rico’nun şaşkın bakışlarını gördüğünde, daha fazla bir açıklama yapmanın gereksiz olduğunu anladı.

“Şarbon bakteriyle bulaşan bir hastalıktır. Mikrop ciğerlerinizde. Birkaç gün önce solumuş olmalısınız.”

Rico hâlâ bir şey anlamadı.

“Sindirmiş olsaydınız ya da cildinize bulaşmış olsaydı, kurtarabilirdik sizi. Ama ciğerlerde olması...”

Bakteri mi? Bakteri yüzünden mi ölecekti? Soluduğu bir

bakteri yüzünden, öyle mi? Böyle bir şey nereden bulaşmış olabilirdi?

Bu düşüncesi doktor tarafından yankı misali tekrarlandı.

“Nereden bulaşmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Polis başkalarının da bakteriye maruz kalmasını engellemek için bunu bilmek isteyecektir.”

Rico Herrem gözlerini kapattı.

“Bay Herrem, lütfen düşünmeye çalışın. Başka insanların hayatını kurtarabilirsiniz.”

Başka insanlar... Ama kendisi değil. Otuz altı saat.

“Bay Herrem?”

Rico doktoru duyduğunu ifade etmek için başını sallamak istese de yapamadı. Bu sırada bir kapı açıldı. Birkaç kişi girdi odaya. Soluk soluğa kalmış bir kadının alçak sesi duyuldu, sonra.

“Ben Norveç Elçiliği’nden Kari Farstad. Haberi alır almaz geldik. Kendisi?..”

“Kan dolaşımı durmuş vaziyette. Birazdan şoka girecek.”

Nereden; nereden? Taksinin Bangkok’la Pattaya arasında durduğu, iğrenç yol kenarı restoranında yediği yemekten mi? Tuvalet dedikleri iğrenç kokulu çukurdan mı? Yoksa otelden mi? Bakteri genelde havalandırmadan yayılmaz mıydı? Ama doktor baştaki belirtilerin, uçak yolculuğu sonrası hissettiği soğuk algınlığına benzediğini söylemişti. Ama bakteri uçaktaki havadan bulaşmışsa, diğer yolcuların da hastalanması gerekirdi. Rico kadının sesini daha da alçak, ama bu kez Norveççe konuşurken duydu.

“Şarbon mu? Aman Tanrım. Şarbonun sadece biyolojik silahlarda var olduğunu sanırdım.”

“Hiç de öyle değil.” Bir erkek sesi... “Gelirken yolda Google’dan araştırma yaptım. *Bacillus anthracis*. Yıllar boyu uykuda bekleyebiliyor. Küçük, zorlu bir baş belası... Spor oluşturmak suretiyle yayılıyor. Hatırlıyor musun, aynı spor-

lar posta yoluyla ve toz halinde bazı Amerikalılara gönderilmişti? On küsur yıl kadar önce...”

“Birinin ona şarbon içeren bir mektup gönderdiğini mi düşünüyorsun?”

“Herhangi bir yerden kapmış olabilir, ama en olası senaryo, canlı hayvanlarla temas etmiş olması. Muhtemelen asla öğrenemeyeceğiz.”

Ama Rico biliyordu işte. Gerçek birden, bütün açıklığıyla dank etmişti kafasına. Elini oksijen maskesine koydu.

“Akrabalarına ulaşabildin mi?”

“Evet.”

“Ve?”

“Cehenneme kadar yolu var dediler.”

“Doğru ya... Pedofil miymiş?”

“Hayır. Ama liste yeterince uzun... Hey, kıpırdandı baksana.”

Rico maskesini çıkarmayı başardı ve konuşmaya çalıştı. Ama boğuk bir fısıltıdan başka bir şey çıkmadı ağzından. Bir kez daha denedi. Sarı bukleli kadının endişe ve tikslenme karışımı bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

“Doktor, bu hastalık?..”

“Hayır, insandan insana bulaşmaz.”

Bulaşıcı değil; yani sadece kendisiydi kurban.

Kadının yüzünün yüzüne yaklaştığını gördü. Rico Herrem ölüm döşegindeyken bile –belki de özellikle ölüm döşeginde olduğu için– parfümün kokusunu açgözlü biçimde içine çekti. Fiskebutikken’de olduğu günde yaptığı gibi içine çekti. Islak yün kokan, tebeşir tadındaki yün eldiveni solurken yaptığı gibi. Toz... Burnunu ve ağzını maskeyle örtmüş adam... Yüzünü gizlemek için takmamıştı o maskeyi. Havada uçuşan minik sporlar... *Kurtarabilirdik sizi, ama ciğerlerde olması...*

Rico konuşmaya zorladı kendini ve büyük bir zorlukla kelimeleri telaffuz edebildi. Üç kelime... Sonra birden aklından, bunların ağzından çıkan son kelimeler olabileceği geçti. Kırk

iki yıl süren işkence dolu, acınası gösterinin ardından inen perde misali, Rico Herrem'in üstüne büyük bir karanlık çöktü.

Yoğun, acımasız yağmur arabanın çatısını, içeri girmek istiyormuşçasına dövüyordu. Kari Farstad elinde olmadan titredi. Cildi sürekli ter tabakasıyla kaplıydı, ama yağmur sezonunun kasım ayında geride kaldığını söylemişlerdi ona. Elçilikteki odasını özlüyor, Pattaya'ya yaptığı seyahatlerden nefret ediyordu. Ve bu ilk gezisi değildi. İnsan müsveddeleriyle cebelleşmek için seçmemişti bu kariyeri. Aslına bakılırsa, amacı bambaşkaydı. İlginç, zeki insanların katılacağı, politika ve kültür hakkında havalı sohbetlerin yapılacağı kokteyl partiler, kişisel gelişimine katkıda bulunacak, ona önemli meseleler hakkında daha farklı bir bakış açısı kazandıracak bir iş hayal etmişti. Bunun gibi küçük meseleler etrafında dönen bir kargaşa değildi istediği. Hele Norveçli bir seks canavarına iyi bir avukat bulmak, sınır dışı edilmesini ve üç yıldızlı otel konforundaki bir Norveç hapisanesine gönderilmesini sağlamak gibi işler hiç değildi...

Yağmur başladığı gibi aniden durdu. Sıcak asfalt üstünde duman tabakasının içinden hızla yol almaya devam ettiler.

Elçilik sekreteri "Herrem sana ne dedi, demiştin?" diye sordu.

Kari "Valentin" diye karşılık verdi.

"Hayır, sonraki sözlerini soruyorum."

"Anlayamadım, belli belirsiz bir şeydi. Uzun bir kelimeydi. Belki iki. Komodinle alakalı bir şeymiş gibi geldi kulağıma."

"Komodin mi?"

"Ona benzer bir şey."

Kari otoyol boyunca sıralanmış kauçuk ağaçlarına dikkatle baktı. Eve gitmek istiyordu. Yani gerçek evine...

Harry PHS'nin koridorlarında koşturup Frans Widerberg'in tablosunun yanından hızla geçti.

Genç kadın spor salonunun kapı ağzında duruyordu. Üstüne sıkıca oturmuş spor kıyafetleriyle savaşa hazır bir görüntüsü vardı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtını kapı çerçevesine yaslamıştı. Harry başıyla selam verecekti ki genç kadın birinin “Silje!” diye seslenmesiyle içeri girdi.

Harry birinci kata geldiğinde kapıdan başını içeri uzattı ve Arnold'u gördü.

“Ders nasıl geçti?”

Arnold “Fena değil, ama muhtemelen senin gerçek dünya dediğin şeyden verdiğin dehşetli, alakasız örnekleri özlemişlerdir” derken, ağrıyan ayağına masaj yapmaya devam etti.

Harry “Neyse, açığımı kapattığın için sağ ol” diyerek gü-lümsedi.

“Sorun değil. Neydi bu kadar önemli olan şey?”

“Patoloji Bölümüne gittim. Patolog Rudolf Asayev'in cesedinin mezardan çıkarılmasını ve ikinci kez otopsi yapılmasını kabul etti. Ona senin ölen şahitlerle ilgili FBI istatistiklerinden söz ettim.”

“Bir işe yaradığıma sevindim. Ha, bu arada yeni bir ziyaretçi var.”

“Yoksa...”

“Hayır, ne Bayan Gravseng, ne de eski meslektaşlarından biri. Ona büronda bekleyebileceğini söyledim.”

“Kimmiş peki?”

“Tanıdığın biri sanırım. Ona kahve ikram ettim.”

Harry Arnold’la göz göze geldi. Başını hızlıca sallayıp çıktı odadan.

Harry’nin bürosundaki iskemlede oturan adam pek değişmemişti. Hafif kilo almış, şakaklarına tek tük beyazlar düşmüştü, o kadar. Yüzünde, adının başına “küçük” ekinin getirilmesine neden olan o çocuksu perçemleri, üstünde emanet gibi duran takım elbisesi, mahkemede gerektiğinde bir belgeyi dört saniyede inceleyip her bir kelimesini ezbere tekrarlayabilecek keskin, kıvrak zekâlı bakışı aynıydı hâlâ. Johan Krohn karşısında Norveç kanunları olduğunda bile davayı kazanmayı bilen bir avukat, kısacası kanunun Beate Lönn’üydü.

Delikanlılara özgü sesiyle “Harry Hole” diyerek ayağa kalktı ve elini uzattı. İngilizce “Görüşmeyeli uzun zaman oldu” dedi.

Harry adamın elini sıkarken “O kadar da uzun değil” dedi. Titanyum parmağıyla Krohn’un avucunu ezerken “Krohn sen oldum olası felaket tellahısındır. Kahve iyi miydi bari?” dedi.

Krohn da Harry’nin elini sıktı. Hem de güçlü bir biçimde. Vücuda sonradan eklenen o kilolar kas olmalıydı.

Bilgiç bir ifadeyle gülümseyerek “Kahven iyi” dedi. “Benim haberlerse her zamanki gibi kötü.”

“Aa, öyle mi?”

“Genelde haberi bizzat vermek âdetim değildir, ama herhangi bir şeyi yazıya dökmeden önce seninle karşılıklı görüşmek istedim. Olay öğrencin Silje Gravseng’le ilgili.”

Harry “Öğrencim” diye tekrarladı.

“Öyle değil mi yoksa?”

“Bir anlamda... Şahsen bana ait bir şeymiş gibi söyledin de.”

Krohn dudaklarını gülümseme anlamına gelecek bir şekilde büzerken “Net konuşmak adına elimden geleni yapacağım” dedi. “Kendisi doğrudan polise gitmek yerine bana geldi. Başka birinden destek görürsün korkusuyla yaptı bunu.”

“Kimden?”

“Polisten.”

“Ben polis değil...”

“Yıllardır polis teşkilatının bir parçasıydın; şimdi de bir PHS çalışanı olarak sistemin bir parçasısın. Silje, polisin cinsel tacizi ihbar etmekten kendisini caydırabileceği korkusunu taşıyor; mesele bu. Uzun vadede de, onları karşısına aldığı takdirde kariyerinin zarar görebileceğinden endişeleniyor tabii.”

“Krohn, sen neden söz ediyorsun?”

“Kendimi net olarak ifade edemedim mi hâlâ? Dün akşam burada, bu büroda Silje Gravseng’e tecavüz ettin.”

Krohn bu sözleri takip eden sessizlikte Harry’yi dikkatle süzdü.

“Hole, bunu aleyhine kullanacağımdan değil, ama hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermemiş olman oldukça anlamlı ve müşterimin güvenilirliğini güçlendiriyor.”

“Güçlenmesine ihtiyacı mı var?”

Krohn parmak uçlarını birleştirdi. “Hole, durumun ciddiyetinin farkındasındır umarım. Bu tecavüzün ihbar edilmesi ve kamuoyu tarafından duyulması halinde, hayatının altüst olacağının farkındasın, değil mi?”

Harry onu avukatlık cüppesi giymiş olarak canlandırdı gözünde. Mahkeme... Sanık yerinde oturan Harry’yi suçlarcasına işaret eden parmaklar. Gözyaşlarını cesur bir tavırla silen Silje. Öfkeden ağzı açık kalmış yargıçlar. Halkın oturduğu sıralardan laf atmalar. Mahkeme ressamının, karakalemiyle defterine resim çizerken duyulan ve hiç kesilmeyen ses...

“Koridorda meslektaşlarının ve öğrencilerinin yanından geçerken sana yol boyunca eşlik etmek üzere bekleyen kelepçeli polisler yerine, burada benim bulunmamın nedeni, polisle gelmenin müvekkilim için de bir bedeli olması.”

“Neymiş bu bedel?”

“Eminim biliyorsundur. Silje seni hapse yollayan kadın olarak anılacak. Seni ihbar ettiği söylenecek hep. Bu durumun polis çevrelerinde hoş karşılanmayacağını anlayabiliyorum.”

“Krohn, çok fazla film izlemişsin. Polis tecavüz vakalarının aydınlığa kavuşmasını ister; şüpheli kim olursa olsun, bu böyledir.”

“Tabii bir de mahkemenin genç bir kadın olarak onda yaratacağı gerginlik de var. Özellikle de önemli sınavlar arifesindeyken. Silje bu nedenlerle polise gitmeye cesaret edemedi. Adli ve biyolojik delillerin çoğunun çoktan kaybolmuş olacağını düşünerek, bana gelmeden önce etraflıca düşünmek zorunda kaldı. Bu durum mahkemenin uzaması anlamına gelebilir çünkü.”

“Peki, elinizde ne deliller *var*?”

“Yara bere. Çizik izleri. Yırtık bir elbise... Bu büronun detaylı biçimde araştırılmasını istemek zorunda kalmam halinde, aynı elbiseye ait parçalar bulabileceğime de eminim.”

“İstemek zorunda kalırsan, öyle mi?”

“Evet. Harry ben kötü haberden ibaret değilim.”

“Aa?”

“Başka bir önerim var sana.”

“Şeytanın aklına gelen bir öneridir, sanırım.”

“Hole, sen zeki bir adamsın. Elimizde çok güçlü deliller bulunmadığını biliyorsun. Bu tipik bir tecavüz vakası, öyle değil mi? Birinin sözüne karşılık diğeri; sonunda iki kaybedeni olacak bir vaka, yani. Kurban hoppa bir kadın, yalan suçlamalarda bulunuyor; diğer yandan herkes, mahkeme so-

nucu suçsuz bulunan adamın paçayı ucuz kurtardığını düşünüyor. Silje Gravseng her iki tarafın da kaybedeceği olasılığını göz önünde bulundurarak bana, desteklemek konusunda en ufak bir tereddüt duymadığım bir istek, bir öneriyle geldi. İzin ver de bir an için karşı tarafın avukatı rolünden sıyrılalım Hole. Sana bu öneriyi desteklemeni tavsiye ediyorum. Çünkü diğer alternatifimiz seni ihbar etmek olacak. Silje bu konuda kararlı.”

“Öyle mi?”

“Evet. Mesleği kanun ve düzeni tesis etmek olan biri olarak, Silje tecavüzcülerin cezalandırılmasını sağlamanın yurttaşlık görevi olduğunu düşünüyor. Ama senin şansına, bu cezayı bir yargıç vermeyecek.”

“Bir bakıma, prensip sahibi bir kadından söz ediyoruz, yani?”

“Yerinde olsam alaycı davranmaktan vazgeçer, biraz müteşekkir olurdum Hole. Silje’ye seni ihbar etmesini tavsiye edebilirdim.”

“Krohn, ikinizin benden istediği şey nedir?”

“Kısaca söylemek gerekirse, PHS’deki görevinden istifa etmeni, burada bir daha hiç çalışmamanı ve polis teşkilatıyla her türlü bağıni kesmeni istiyoruz. Silje’yi rahat bırakacak, buradaki öğrenimini huzur içinde tamamlamasına izin vereceksin. Polis olarak göreve atandığında da aynı şey geçerli olacak. Onun hakkında olumsuz tek bir kelime bile ettiğin takdirde anlaşma geçerliliğini yitirecek ve tecavüz polise ihbar edilecek.”

Harry dirseklerini masaya dayadı, başını ellerinin arasına alıp alnına masaj yapmaya başladı.

Krohn “Anlaşma maddelerini içeren bir metin hazırlayacağım” dedi. “Sen istifa edeceksin, Silje de olayı hiçbir makama ihbar etmeyecek. Gizlilik her iki taraf için de önkoşul olacak. Olur da gizliliği ihlal etmen durumunda, ona zarar ver-

men pek mümkün görünmüyor. İnsanlar Silje'nin kararını anlayışla karşılarlar.”

“Tabii anlaşılmaya razı olduğumdan, suçluymuş gibi görüneneğim.”

“Buna hasarı sınırlamak gözüyle bak Hole. Senin gibi bir geçmişe sahip biri kolayca iş bulabilir. Sigorta müfettişi olabilirsin mesela. Maaşı PHS'nin verdiği maaştan daha iyidir, inan bana.”

“Sana inanıyorum.”

“Güzel.” Krohn telefonunun kapağını açtı. “Önümüzdeki birkaç gün içinde müsait zamanın var mı?”

“Aslında yarın bir araya gelebiliriz.”

“Güzel. Yarın büromda, öğlen ikide... Adresi hatırlıyor musun?”

Harry başıyla evetledi.

“Harika. Hole, sana çok güzel bir gün diliyorum!”

Krohn iskemleden ayağa fırladı. Diz, barfiks, göğüs çalışmış, diye tahmin etti Harry.

Krohn gittikten sonra Harry saatine baktı. Perşembeydi ve Rakel bu hafta bir gün erken geliyordu. Uçağının saat 17.30'da inecek olması nedeniyle, Harry onu havaalanından almayı teklif etmiş, Rakel, her zamanki “Ah, hayır, ne gerek var, ben kendim gelirim”ler sonrası, teklifi memnuniyetle kabul etmişti. Harry onun eve dönüş yolunda arabada geçirecekleri üç çeyrek saati sevdiğini biliyordu. Sohbeti; huzuru; harikulade bir akşamın başlangıcı olacak o anları... Kırsal bölgelerden geçerlerken Rakel'in, Lahey'deki Uluslararası Adalet Divanı'na ancak devletlerin taraf olmalarının *gerçekte* ne anlama geldiğini açıklarkenki heyecanlı sesini duyar gibi oldu. Bazen de Oleg hakkında sohbet eder, onun neler yaptığını, günden güne daha iyi göründüğünü, eski Oleg'in yavaş yavaş geri geldiğini konuşurlardı. Yaptığı planlar hakkında, hukuk okumak ve ardından PHS'de eğitim görmek istediği-

le alakalı sohbet ederlerdi. Ne kadar şanslı oldukları, mutluluğun ne kadar kırılgan olduğu hakkında da...

O an akıllarına ne gelirse ondan söz ederlerdi; dolaylı konuşmak, lafı gevelemek diye bir şey söz konusu asla olmazdı. Her şeyle alakalı sohbet ederlerdi, neredeyse... Harry ne kadar korktuğunu hiç dile getirmezdi. Tutamayacağı sözler vermekten, onlar için olmak istediği, olmak zorunda olduğu insan olamamaktan, Rakel ve Oleg'in ona eskisi gibi davranıp davranmayacaklarını, bir kadının kendisini nasıl mutlu edebileceğini bilmediğini söylemekten ne kadar korktuğunu hiç anlatmazdı.

İşin aslı, şu an Rakel ve Oleg'le birlikte olması, neredeyse istisnai bir durumdu, çok fazla inanç beslemediği ve her an uyanmayı beklediği, şüphe uyandıracak denli harika bir rüyaydı.

Harry yüzünü ovuşturdu. Belki de artık yakındı. Uyanış. İnsanın canını acıtan, acımasız gün ışığı... Gerçeklik... Her şeyin eskisi gibi olması. Soğuk, zorluk ve yalnızlık... Harry titrediğini hissetti.

Katrine Bratt saatine baktı. Dokuzu on geçiyordu. Dışarıda ılık bir ilkbahar akşamı yaşanıyor. Aşağıda, bodrumdaysa serin, rutubetli bir kış akşamı... Favorilerini kaşıyan Björn Holm'u seyretti. Stale Aune defterine notlar alıyor, Beate Lönn esnemesini bastırıyordu. Bilgisayarın başına oturmuşlar, Beate'nin çektiği tramvay penceresinin fotoğrafına bakıyorlardı. Çizim hakkında biraz konuşmuşlar ve ne anlama gelirse gelsin çizimin Valentin'i yakalamakta pek işlerine yaramayacağı sonucuna varmışlardı.

Sonra Katrine onlara, Delil Odası'nda birinin dolaştığına dair şüphelerinden söz etti yine.

Björn "Orada çalışan biri olmalı" dedi. "Ama kabul ediyorum; ışığı yakmamış olması tuhaf bir durum tabii."

“Anahtarın kopyasını çıkarmak kolay” dedi Katrine.

Beate “Belki bunlar harf değildir” dedi. “Belki de rakamdır.”

Ona döndüler. Beate’nin gözü hâlâ bilgisayardaydı.

“Birler ve sıfırlar. İ’ler ve o’lar değil yani. Tıpkı ikili kod gibi... Katrine, birler evet, sıfırlar hayır anlamına gelmiyor muydu?”

Katrine “Ben programcı değilim” dedi. “Ama evet, haklısın. Bir açık, sıfır kapalı anlamına da geliyor.”

“Bir eylem, sıfır eylemsizlik anlamına gelir” dedi Beate. “Yap. Yapma. Yap. Yapma. Bir. Sıfır. Sıra, sıra...”

Björn “Tıpkı öküzgözü çiçeğinin yaprakları gibi” dedi.

Sessizce oturdular; duydukları tek ses bilgisayar fanının sesiydi.

Aune “Matris sıfırla sona eriyor” dedi. “Yapma ile, yani.”

Beate “İşi bitmişse” dedi, “durağında inmek zorunda kaldı.”

Katrine “Seri katiller bazen öldürme eylemine son verirler” dedi. “Ortadan kaybolurlar, bir daha da asla meydana çıkmazlar.”

Beate “Bu istisnai bir durum” dedi “Sıfır ya da sıfırsız. Polis katilinin duracağını, eylemlerine son vereceğini düşünen var mı? Stale?”

“Katrine haklı; seri katillerin öldürme eylemine son verdikleri görülmüş bir şeydir, ama bu katil korkarım ki cinayetlere devam edecek.”

Katrine aklından geçenleri neredeyse pat diye söyleyivercekti; tam tersi olmasından, yani ona bu kadar yaklaşmışken, katilin öldürmekten vazgeçmesinden ve ortadan kaybolmasından korktuğunu ağzından kaçıracaktı neredeyse. Bunun risk almaya değer olduğunu; evet, en kötü senaryoda bile Valentin’i yakalamak üzere bir meslektaşlarını feda etmeyi kabul edebileceğini söyleyecekti. Hastalıklı bir düşünceydi

bu, ama aklından bunlar geçmişti işte. Bir başka polisin ölümlü katlanılabilir bir durumken, Valentin'in kaçmasına izin vermek hakkında aynı şey söylenemezdi. Ve Katrine içinden o sihirli sözleri söyledi: Aşağılık herif, bir kez daha saldır. Bir kez daha...

Katrine'nin cep telefonu çaldı. Ekrandaki numaradan arayanın Patoloji Bölümü olduğunu anladı.

"Merhaba. Tecavüz vakasına ait ciklet parçasını inceledik."

"Evet?" Katrine kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Diğer tüm küçük varsayımların canı cehenneme, diye geçirdi içinden. Bu, taş gibi delildi işte.

"Maalesef herhangi bir DNA bulamadık."

"Ne?" Katrine başından aşağıya bir kova dolusu buz dökmüş gibi hissetti. "Ama... tıka basa tükürük dolu olmalı."

"Bazen buna benzer durumlar yaşayabiliyoruz. Bir daha kontrol etmemiz mümkün tabii, ama bu polis cinayetleri yüzünden..."

Katrine telefonu kapattı. Zor duyulan bir sesle "Ciklette hiçbir şey bulamamışlar" dedi.

Björn ve Beate başlarını salladılar. Katrine Beate'nin gözle görülür biçimde rahatladığını hissetti.

Kapının tıklatıldığını duydular.

Beate "Evet!" diye bağırdı.

Katrine demir kapıya dikkatle bakarken, birden gelenin o olduğu hissine kapıldı.

Uzun boylu sarışın adam... Fikrini değiştirmiş ve hepsini bu sefil durumdan kurtarmaya gelmişti.

Demir kapı açıldı. Katrine sessiz bir küfür savurdu. Gelen Gunnar Hagen'dı. "Nasıl gidiyor?"

Beate kollarını başının üstünde uzatarak gerindi. "Bu öğlen 11 ve 12 numaralı tramvaylarda Valentin'in izine rastlamadık. Sorguladığımız insanlardan da işe yarar bir şey çık-

madı. Bu akşamki tramvaylarda yine memurlar olacak, ama yarın sabah için daha umutluyuz.”

Hagen “Soruşturma Birimi’nden tramvaydaki memurlarla ilgili bana yöneltilen soruları cevaplıyordum. Neler olup bittiğini, yaşananların polis cinayetleriyle bir alakası olup olmadığını merak ediyorlar” dedi.

“Dedikodu hızlı yayılıyor” dedi Beate.

Hagen “Biraz fazla hızlı” dedi. “Bu haber Bellman’ın kulağına gider.”

Katrine bilgisayar ekranına dikti gözlerini. Şekiller, kalıplar... Bu onun güçlü yanıydı; o zamanlar Kardan Adam’ın izini bulmayı bu şekilde başarmışlardı. Bir ve sıfır... İki numara; ikişer, ikişer... Belki de on... Birkaç kez bir araya gelmiş bir çift numara. Birkaç kez. Birkaç...

“Bu nedenle bu akşam Bellman’ı Valentin hakkında bilgilendirmek zorundayım.”

Beate “Bu grubumuz için ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Valentin’in tramvayda görünmesi bizim suçumuz değil. Harekete geçmemiz gerekiyordu elbette. Ancak bu olayla birlikte grubumuz misyonunu tamamlamış oluyor. Bu grup sayesinde Valentin’in hayatta ve vakanın ana şüphelisi olduğu anlaşıldı. Onu yakalamazsak, Berg’deki evde ortaya çıkma olasılığı var. Arkadaşlar, işi şimdi diğer memurlar devralacak.”

Katrine “Peki, ya poly-ti?” diye sordu.

Hagen yumuşak bir sesle “Anlamadım” dedi.

“Stale insan bilinçaltından geçenleri yazar, diyor. Valentin arka arkaya bir sürü on yazmış. Çok demenin bir başka yolu poly’dur. Yani, *poli-ti*. *Politi*’deki gibi... Polis, yani. Bu onun, başka polisleri de öldürmeyi planladığı anlamına gelir.”

Hagen Stale’ye dönerek “Ne saçmalıyor bu?” diye sordu.

Stale Aune omuz silkti. “Valentin’in tramvay penceresine çizdiği şekilleri yorumlamaya çalışıyoruz. Benim fikrim,

ölüm hakkında yazdığı yönünde. Peki, ya bir ve sıfırları kullanmaktan hoşlanıyorsa? İnsan beyni dört boyutlu bir labirenttir. Herkes bulunmuştur orada, ama kimse yolu bilmez.”

Katrine Grünerlokka’daki polis lojmanına gitmek üzere Oslo sokaklarını arşınlarken, çevresinde olan bitenlerin, kahkahaların, kısa sürecek ilkbaharın, kısa sürecek hafta sonunun, sona ermeden önce hayatın tadını çıkarmak üzere heyecanla sağa sola koşuşturan insanların farkında değildi.

Artık biliyordu; şu aptalca kod meselesine neden bu kadar takılıp kaldıklarını biliyordu. Çaresiz bir biçimde gördükleri, bildikleri şeylerin birbiriyle uyuşmasını, bir anlam ifade etmesini umut ediyorlardı çünkü. Ama daha önemlisi, ellerinde başka bir şey olmamasıydı. Böylece havanda su dövmeye başlamışlardı.

Bakışları önündeki kaldırıma sabitlendi. Ayakkabısının topukları asfalt yolda, sürekli tekrarladığı o sihirli sözlerle birlikte tıkırdadı: “Bir kere daha saldır, aşağılık herif. Bir kere daha...”

Harry Rakel’in uzun saçlarını eline almıştı. Hâlâ koyu ve parlaktı; o kadar gürdü ki sarmal bir ip tutuyormuş gibi hissetti. Kendisine doğru çekti sonra; başını geriye doğru yatırdı ve onun yay gibi gerilmiş ince, uzun sırtına baktı. Omurgası, terden pırıl pırıl parlayan cildinin altında bir yılan gibi kıvrılıyordu. Bir kez daha girdi içine. Rakel’in inlemesi, göğsünün derinliklerinden gelen alçak frekanslı hırıltı, öfkeli, hüsran dolu bir ses gibiydi. Bazen sevişmeleri, sessiz, sakın, yavaş bir dansı andırırdı. Bazen de kavga ediyormuş gibi olurdu. Tıpkı bu akşamki gibi... Rakel’in oyunbaz şehveti, şimdi daha büyük bir şehvete yol vermişti sanki; yangını benzinle

söndürmeye çalışmak gibiydi, alevler iyice yükselmiş, kontrolden çıkmıştı. Harry, Tanrım, bunun sonunun iyi olması mümkün değil, diye düşünürdü sık sık.

Rakel'in elbisesi yatağın yanında, yerdeydi. Kırmızı elbisesi... Kırmızılar içindeyken öylesine çekici oluyordu ki günahattan farkı yoktu, neredeyse. Çıplak ayaklı... Hayır, ayakları çıplak değildi. Harry eğilip kokusunu içine çekti.

Rakel "Durma" diye inledi.

Opium... Rakel acı kokunun bir Arap ağacı kabuğunun salgısı olan sıvıdan, terinden elde edildiğini söylemişti. Hayır, hayır ter değil, gözyaşından. Yasak aşkı yüzünden Arabistan'a kaçan bir prensesin gözyaşlarından. Prenses Mirra, mür ağacı. Hayatı keder, tasa içinde geçmiş, ama Yves Saint Laurent o gözyaşlarının bir litresi için bir servet ödemişti.

"Durma... Kal..."

Rakel Harry'nin elini tutup kendi boynuna bastırdı. Harry dikkatle sıktı boynunu; ince, uzun boynundaki kan damarlarını ve gerilmiş kasları hissetti.

"Daha sıkı! Daha..."

Harry dediğini yaparken, Rakel'in sesi kesildi. Şimdi beynine giden oksijen akışının durduğunu biliyordu. Bu Rakel'e özgü bir şeydi; Harry bazen bunu yapar, Rakel'in zevk aldığını bildiği için o da zevk alırdı. Ama şimdi farklı bir şey vardı. Rakel'in, gücünün esiri olduğunu bilme düşüncesi idi bu. Ona istediği her şeyi yapabileceğini bilme düşüncesi... Bakışlarını elbisesine yöneltti. Kırmızı elbise. Gözünü kapatıp onu hayal etti. Rakel elleri ve dizlerinin üstünde yavaşça dönüp Harry'ye baktı. Saçlarının rengi değişirken, Harry onun kim olduğunu gördü. Rakel'in gözleri geriye doğru yuvarlandı; boynunda morluklar vardı, adli tabibin bürosunda ışık tutulduğunda görünür hale gelecek morluklar...

Harry elini çekti. Ama Rakel çoktan oradaydı. Gerilmişti, yere düşmeden önceki an titreyen geyik gibiydi. Sonra öl-

dü. Alnı şilteye gelecek şekilde yığılıp kalırken, ağzından acı bir hıçkırık koptu. Orada diz çöküp dua ediyormuş gibi, öylece uzandı.

Harry Rakel'in içinden çıktı. Rakel inledi, yana dönüp suçlarcasına bir ifadeyle ona baktı. Harry genelde içinden çıkmadan önce, Rakel'in, vücutlarının birbirlerinden ayrılması için hazır olmasını beklerdi.

Harry boynuna hızlı bir öpücük kondurup yataktan indi. Rakel'in havaalanından aldığı Paul Smith pantolonunu giydi. İskemlesinin üstünde asılı olan Wranglers'dan Camel paketini alıp aşağıya, oturma odasına indi. Koltuğa oturup pencereden dışarıya, akşamın en karanlık olduğu yere baktı; karanlıktı, ama gökyüzünün altındaki Holmenkollen Tepesi'nin silüetini göremeyecek kadar da değil... Bir sigara yaktı, tam o sırada arkasından yaklaşan ayak seslerini duydu. Bir elin başını ve boynunu okşadığını hissetti.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır.”

Rakel koltuğun kolçağına oturup burnunu boynuna sürüttü. Cildi hâlâ sıcaktı ve Rakel kokuyordu; Harry sevişmelerinin ve Prenses Mirra'nın gözyaşlarının kokusunu da aldı.

Harry “Opium” dedi. “Bir parfüm için ilginç bir ad.”

“Hoşuna gitmedi mi?”

“Hayır, seviyorum bu parfümü.” Harry sigara dumanını tavana üfledi. “Ama biraz... fazla baskın.”

Rakel başını kaldırıp ona baktı. “Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?”

“Daha önce düşünmemiştim. Aslında bakarsan şimdi de...”

“Alkol yüzünden mi?”

“Ne?”

“Parfümdeki alkol. O mu?..”

Harry başını iki yana salladı.

Rakel “Ama bir şey var, belli” dedi. “Harry, seni tanıyorum. Sıkıntılısın, huzursuzsun. Şu sigarayı nasıl içiyorsun, bir bak. Dumanını içine, dünyada kalan son su damlasıymış gibi çekiyorsun.”

Harry gülümsedi. Rakel’in sırtının tüyleri diken diken olmuş cildini okşadı. Rakel boynuna hafif bir öpücük kondurdu sonra. “Alkol perhiziyle alakalı değilse, diğer mesele olmalı.”

“Diğer mesele mi?”

“Polis meselesi.”

“Aa, şu” dedi Harry.

“Polis cinayetleri yüzünden, değil mi?”

“Beate beni ikna etmeye geldi. Önce seninle konuştuğunu söyledi.”

Rakel başıyla evetledi.

“Senin için sorun olmayacağını söylemiş ve izin vermişsin” dedi Harry.

“Her şey sana bağlı dedim ben.”

“Sözümüzü unuttun mu yoksa?”

“Hayır, ama ben seni sözünü tutmaya zorlayamam Harry.”

“Peki, ya ben evet deyip soruşturmaya dahil olsaydım?”

“O zaman sözünü tutmamış olurdun.”

“Peki, bunun ne gibi sonuçları olurdu?”

“Senin, benim ve Oleg için soruyorsan, büyük ihtimalle kaderimize terk edilmiş olurduk. Üç polis memurunun cinayeti soruşturması için soruyorsan, büyük ihtimalle hayırlı olurdu.”

“Mmm. İlki için, evet, su götürmez bir biçimde haklısın. Ama ikincisi için hayli şüpheliyim.”

“Belki. Ama sen polis için çalışsan da çalışmasan da, biz pekâlâ kaderimize terk edilmiş olabiliriz. Ortada birkaç görünmez tehlike var. Birincisi, duvara tırmanmaya başladın, çünkü hayata geliş nedenin olduğuna inandığın işi yapamaz

hale geldin. Sonbahar avı başlamadan hemen önce ilişkileri sona eren adamlar olduğunu duydum.”

“Tüysüz kuş yerine geyik avı. Demek istediğin şey bu mu?”

“Evet.”

Harry derin bir soluk aldı. Sesleri havadan sudan konuşuyorlarmış gibi sakin ve alçaktı. Bizim sohbetlerimiz böyledir işte, diye geçirdi içinden. Rakel böyle bir kadındı. Onu kendine doğru çekip kulağına fısıldadı.

“Rakel seni hiç bırakmak istemiyorum. Bundan hiç vazgeçmek istemiyorum.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Böyle çok iyi... Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi... Beni sevindiren şey ne, biliyor musun? Stale’nin teşhisini hatırlarsın; obsesif kompulsif bozukluk sınırında bağımlı kişilik. İçki veya avlanma, hiç fark etmez; benim zihnim aynı kanallarda çalışmaya başlıyor. Rakel, kapıyı açar açmaz kendimi orada buluyorum. Ve ben orada olmak istemiyorum. Ben *burada* olmak istiyorum. Kahretsin, şimdi oraya gitmek üzere yoldayım; şimdilik hakkında konuşuyorum sadece! Bunu Oleg ve senin için yapmıyorum; kendim için yapıyorum.”

“Tamam, tamam.” Rakel Harry’nin saçını okşadı. “Başka bir şeyden söz edelim, o zaman.”

“Evet. Demek Oleg’in beklenenden daha erken çıkacağını söylediler, öyle mi?”

“Evet. Uyuşturucunun kesilmesinin ardından ortaya çıkan belirtiler artık yok olmuş. Oleg her zamankinden daha moralli görünüyor. Harry?”

“Evet.”

“Oleg o akşam olanlardan söz etti bana.” Rakel’in eli saçını okşamaya devam ediyordu. Harry sonsuza dek orada olmayı istedi.

“Hangi akşam?”

“Biliyorsun. Doktorun yarani tedavi ettiği akşam...”

“Aa, demek sana anlatti, öyle mi?”

“Sense bana Asayev’in uyuşturuğu tacirleri tarafından vurulduğunu söylemiştin.”

“Bir bakıma doğruydu. Oleg onlardan biriydi.”

“Ben hikâyenin eski versiyonunu tercih ederim. Oleg’in olay yerine geldiği, senin ne kadar ağır yaralandığını görmesinin ardından Akerselva boyunca koşturup hastanenin acil servisine girdiği versiyonunu yani.”

“Ama sen o hikâyeye hiç inanmamamıştin, değil mi?”

“Oleg bana içeriye daldığını ve doktoru, silah zoruyla kendisiyle gelmeye ikna ettiğini söyledi.”

“Doktor halimi görünce Oleg’i affetti.”

Rakel başını iki yana salladı. “Bana hikâyenin geri kalanını da anlatmayı istese de, o aylardan aklında kalan fazla bir şey olmadığını söylüyor.”

“Eroin insana böyle şeyler yapıyor işte.”

“Ama ben o boşlukları senin doldurabileceğini düşünüyorum. Ne dersin?”

Harry derin bir nefes aldı. Bir saniye bekledi. Sigara dumanını üfleyip “Olabildiğince az şey anlatmayı tercih ederim” dedi.

Rakel saçını çekti. “O zaman sana inanmıştım, çünkü inanmak *istiyordum*. Tanrım Harry, Oleg sana ateş etti; şimdi hapiste olmalıydı.”

Harry başını iki yana salladı. “Rakel, o olay bir kazaydı ve her şey geride kaldı. Polis Odessa tabancasını bulamadığı sürece, kimse Oleg’le Gusto Hanssen cinayeti ya da başka biri arasında bir bağlantı kuramaz.”

“Ne demek istiyorsun? Oleg o cinayetten suçsuz bulundu. Ama sen yine de bir şekilde alakası olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Hayır Rakel.”

“İyi o zaman, ne demek istiyorsun Harry, söyler misin?”

“Rakel bilmek istediğinden emin misin? Gerçekten?”

Rakel hiçbir şey söylemeden Harry’ye baktı.

Harry bekledi. Gözünü pencereden dışarıya dikti. Hiçbir olayın yaşanmadığı bu sessiz, güvenli şehri çeviren tepenin silüetini gördü. Tepe sönmüş bir volkanın kenarındaydı ve şehir bunun üstüne inşa edilmişti. Hangi gözle baktığınıza, göre değişirdi, tabii. Hakkında ne bildiğinize bağlı olarak...

Rakel karanlıkta “Hayır” diye fısıldadı. Harry’nin elini alıp yanağına götürdü.

Cehalet içinde mutlu bir hayat sürmek kolay, diye düşündü Harry. Mesele bastırmakla alakalıydı sadece. Bir dolaba kilitlenmiş Odessa tabancanın orada olmasını ya da olmasını bastırmaktı. Sorumluluğunuzda olmayan üç cinayeti bastırmaktı. Kırmızı elbisesini beline kadar sıyırmış, reddedilmiş bir öğrencinin nefret dolu gözlerinin görüntüsünü bastırmaktı. Değil mi?

Harry sigarasını söndürdü.

“Yatağa gidelim mi?”

Harry sabah saat üçte irkilerek uyandı.

Rüyasında Silje’yi görmüştü yine. Odaya gitmiş ve onu orada görmüştü. Yerdeki kirli döşneğin üstünde uzanmış, üstündeki kırmızı elbiseyi büyük bir makasla kesiyordu. Hemen yanında duran taşınabilir televizyon, iki saniye gecikmeyle onu ve ne yaptığını gösteriyordu. Harry çevresine bakındı, ama hiçbir yerde kamera görmedi. Sonra Silje beyaz bacağına iç kısmına parlak bir bıçak yerleştirdi, bacaklarını iki yana açıp fısıldadı:

“Yapma.”

Harry elini arkasına atıp arkasından kapattığı kapının kulpunu buldu; ama kapı kilitliydi. Sonra çıplak olduğunu ve Silje’ye doğru hareketlendiğini fark etti.

“Yapma.”

Televizyondan yankılanan bir ses gibiydi. İki saniye gecikmeyle yankılanan bir ses...

Harry “Anahtarı almam gerek” dedi, ama suyun altındaymış gibi çıktı sesi. Silje’nin onu duymadığını da biliyordu. Silje önce iki, sonra üç ve dört parmağını vajinasına soktu; Harry genç kadının ince elinin tamamını soktuğunu gördü sonra. Ona doğru bir adım daha attı. Sonra Silje’nin eli dışarıya çıktı; elinde bir silah vardı. Silahı Harry’ye yöneltti. Parlak, sevimsiz silahtan çıkan bir kablo, göbek bağı misali Silje’nin içine giriyordu. Silje “Yapma” demişti, ama Harry genç kadının önünde diz çökmüş, öne doğru eğilmişti bile. Harry soğuk ve hoş bir his aldığı silahı alnında hissetti. Ve sonra fısıldadı:

“Yap, haydi.”

Björn Holm'un Volvo Amazon'u Frogner Park'ın önüne, ana kapının hemen yanında duran polis arabasının yanına yanaşırken, tenis kortlarında kimseler görünmüyordu.

Beate arabadan indi. Bütün gece gözünü bile kırpmamış olmasına rağmen cin gibiydi. Bir yabancıнын yatağında uymak kolay değildi. Evet, o adamı hâlâ bir yabancı olarak görüyordu. Adamın vücudunu tanıyordu, ama zihni, alışkanlıkları ve düşünceleri hâlâ bir sırdı onun için. Beate o sırları keşfedecek sabrı ya da ilgisi olup olmadığını merak ediyor, her sabah uyandığında kendisine aynı soruyu soruyordu: Devam edecek miyim?

Arabaya yaslanmış iki sivil polis toparlanıp Beate'yi karşılamaya geldiler. Beate arabanın önünde iki üniformalı polis, arkasında da bir adamın oturduğunu gördü.

Beate kalbinin inanılmaz bir hızla attığını hissederken “Bu o mu?” diye sordu.

Sivil polislerden biri “Evet” dedi. “Ressamı tebrik etmek lazım... Adam, resmin tıpatıp aynısı...”

“Peki, ya tramvay?”

“Gönderdik sonra; ağzına kadar doluydu. Ama bir kadını alıkoymak zorunda kaldık; ufak bir sorun yaşandı da.”

“Öyle mi?”

“Adam, kimliğimizi gösterip bizimle gelmesini söylediği-

mizde kaçmaya çalıştı. Koridora fırladı, yolumuzu kesmek için bir bebek arabasını gasp etti. Sürücüye durması için bağırdı sonra.”

“Bebek arabası mı?”

“Evet, inanmadın, değil mi? Kahrolası canı.”

“Caniden öte, inan bana.”

“Sabahın yoğun iş trafiğinde tramvayda bebek arabasını rehin almak...”

“Peki... Ama sonra onu tutukladınız, değil mi?”

“Bebegin annesi çığlık çığlığa bağırp koluna yapıştı adamın. Ben de yüzünün ortasına yumruğu yapıştırdım.” Polis sağ elinin kanayan parmak boğumlarını gösterdi. “Bu varken tabancaya davranmanın bir anlamı yoktu, değil mi?”

Beate “Aferin” derken, sesinin samimiymiş gibi çıkmasına gayret etti. Eğilip arabanın arka tarafına baktı, ama görebildiği tek şey, camda, sabah güneşi altında kendi yansıması oldu. “Biri pencereyi indirebilir mi?”

Pencere sessizce aşağıya inerken, Beate sakın sakın nefes almaya çalıştı.

Hemen tanıdı onu. Adam ona bakmadı; uyanmak istemediği bir rüyadaymışçasına gözleri yarı kapalı halde, bakışlarını ileriye, Oslo sabahına yöneltmişti.

Beate “Üstünü aradınız mı?” diye sordu.

Sivil polis sırtarak “Üçüncü cinsle yakın ilişkiler” dedi. “Hayır, üstünde silah yoktu.”

“Uyuşturucu araması yaptınız mı demek istedim? Ceplerini aradınız mı?”

“Hayır. Neden, yapmalı mıydık?”

“Çünkü bu adamın adı Chris Reddy... Adidas olarak da bilinir. Speed satmaktan birkaç kez hapis yattı. Kaçmaya çalıştığına göre, üstünde mutlaka bir şeyler vardır. İyice arayın.”

Beate Lönn doğruldu ve Amazon’a döndü.

Beate sivil polisin Björn Holm’a “Onun işinin parmak izi

almak olduğunu sanıyordum” dedi. “Keşleri tanıdığından haberim yoktu.”

Björn “Oslo Polis Arşivi’ne girmiş kim varsa hepsini tanır” dedi. “Bir dahaki sefere daha yakından bak, tamam mı?”

Björn arabaya bindikten sonra ona şöyle bir baktı. Beate kollarını göğsünde kavuşturup asabi bir ifadeyle gözünü ileriye dikmişken, huysuz, yaşlı bir ineğe benzediğini biliyordu.

Björn “Pazar enseleriz onu” dedi.

“Umarım haklı çıkarsın” dedi Beate. “Bergslia’da her şey hazır mı?”

“Delta ekibi ön araştırma yaptı ve yerini aldı. Çevrenin orman olması nedeniyle hiç zorlanmadıklarını söylediler. Sadece ormanda değiller, civar evlere de dağıldılar.”

“İlk cinayetin soruşturmasında görev almış herkes durumdan haberdar edildi mi?”

“Evet. Herkesin telefonu bütün gün yanında olacak; aramaları durumunda merkezi hemen bilgilendirecekler.”

“Björn, bu senin için de geçerli.”

“Senin de... Bu arada, Harry neden o vakada değil? O zamanlar Cinayet Masası’nda müfettişti.”

“Eee, Harry biraz keyifsiz.”

“İçki yüzünden mi?”

“Katrine’yi nasıl kullanıyoruz?”

“Berg Ormanı’nda, evi iyi gören bir noktada konumlandı.”

“Orada olduğu sürece, düzenli olarak telefonla bilgi vermesini istiyorum.”

“Tamam, arayıp söylerim.”

Beate saatine baktı. 09.16’yı gösteriyordu. Thomas Heftyes Caddesi ve Bygdøy boyunca yol aldılar. Sadece Polis Merkezi’ne giden en kestirme yol olduğundan değil, manzarası en güzel yol olduğu için de bu güzergâhı seçmişlerdi. Zaman öldürebildikleri için de. Beate bir kez daha baktı saatine. 09.22. İki gün sonra büyük gün gelecekti. Pazar günü.

Kalbi hâlâ hızlı atıyordu.

Çoktandır bu durumdaydı ya...

Johan Krohn her zaman yaptığını yaptı ve Harry'yi kabul salonunda bekletip randevu saatinden dört dakika geç çıktı odasından. Kabul masasında görevli sekretere gereksiz olduğu aşikâr birkaç mesaj verip dikkatini salonda oturan iki kişiye yöneltti.

“Hole” dedi. Elini uzatmadan önce, ruh halini ve tavrını anlamak için kısaca inceledi yüzünü. “Avukatını getirmişsin, öyle mi?”

Harry “Bu Arnold Folkestad” dedi. “Meslektaşım olur; konuştuğumuz ve üzerinde anlaştığımız konularda bana tanıklık etmesi için gelmesini istedim.”

Johan Krohn “Akıllıca, çok akıllıca” derken, ses tonunda veya yüz ifadesinde, sözlerinde samimi olduğuna dair en ufak bir belirti yoktu. “Gelin, gelin.”

Krohn bürosuna yürürken, şaşırtıcı biçimde küçük ve kadınsı kol saatine şöyle bir baktı. Harry avukatın ima etmek istediği şeyi anladı hemen: Ben böylesine küçük meselelerle fazla uğraşmak istemeyen, çok meşgul ve az zamanı olan bir avukatım... Bürosu üst düzey yöneticilere has oldukça geniş bir büroydu ve içeriye, Harry'nin rafları dolduran *Norsk Rettstidende*'nin kronolojik sırada dizilmiş ciltlerinden geldiğini düşündüğü deri kokusu hâkimdi. Harry odadaki parfüm kokusunu da tanıdı. Silje Gravseng yarı onlara, yarı Johan Krohn'un devasa masasına doğru dönmüş halde iskemlede oturuyordu.

Harry yerine oturmadan önce elini masanın üstünde gezdirerek “Soyu tükenmekte olan türden mi?” diye sordu.

Krohn yağmur ormanının arkasındaki sürücü koltuğuna geçerken “Standart tik ağacı” dedi.

Harry “Dün standarttı, bugünse soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıya kalan bir tür” derken, başını Silje Gravseng’e doğru hafifçe salladı. Genç kadın buna, başını oynatması ya sakmış gibi, gözkapaklarını hafifçe alçaltıp tekrar açarak karşılık verdi. Atkuyruğu yaptığı saçlarını öylesine germiştir ki, gözleri her zamankinden daha kısık görünüyordu. Üstünde, büroda çalıştığı izlenimi veren bir takım vardı. Oldukça sakindi.

Johan Krohn parmak uçlarını birbirine bastırmış o alışıldık pozu takınarak “İşimize bakalım, ne dersiniz?” dedi. “Bayan Gravseng söz konusu akşam, gece yarısına doğru Politihoyskole’deki büronuzda tecavüze uğradığını beyan etti. Bu iddiasını doğrulayan deliller sıyrık izleri, çürükler ve yırtık bir elbisedir. Bunların tümü fotoğraflanmıştır ve gerektiğinde mahkemede delil olarak kullanılabilir.”

Krohn sözlerine devam etmeden önce, bu stresli ortamı kaldırıp kaldıramadığını anlamak amacıyla Silje’ye şöyle bir baktı.

“Tecavüz Kriz Merkezi’ndeki tıbbi muayenede herhangi bir salgı veya çürüğe rastlanmadığı doğru olsa da, tersi durumların yaşandığı vakalar çok enderdir. Söz konusu izler, vahşice saldırılarda bile vakaların yüzde on beşi ile yüzde otuzunda görülüyor sadece. Soğukkanlı davranıp Bayan Gravseng’in içine değil de dışarıya, tam olarak ifade etmek gerekirse karnına boşalmış olmanızdan ötürü meni izine rastlanmadı; daha sonra ona giyinmesini söylediniz, kapıya sürükleyip dışarı attınız. Sizin delil olarak kullanılmaması için arkanızda meni bırakmazken sergilediğiniz soğukkanlılığı, Bayan Gravseng’in de sergilememiş olması çok yazık. Kendisi böyle davranmak yerine, düşün altında saatlerce gözyaşı döktü ve lekелendiğine dair her türlü belirtiyi vücudundan silmek için elinden geleni yaptı. Genç bir kız için hiç de şaşırtıcı olmayan, anlaşılır ve normal bir tepki bu.”

Krohn’un sesi, Harry’nin samimi olmadığını düşündüğü,

mahkemede bu sözlerin ne derece etkili olabileceğini göstermek amacıyla özellikle tasarlanmış, hafiften öfkeli bir tona bürünmüştü.

“Ancak Tecavüz Kriz Merkezi’ndeki personelden, kurbanın psikolojik durumu hakkında birkaç cümleyle tanımlamada bulunmasını istedik. Burada tecavüz kurbanlarının davranışları hakkında büyük tecrübeye sahip profesyonellerden söz ediyoruz. Dolayısıyla söz konusu tanımlama, mahkemenin önemseyeceği türden bir tanımlamadır. Ve bu olayda, psikolojik gözlem, müvekkilimin ifadesini desteklemektedir.”

Avukatın yüzünde neredeyse özür dilercesine bir gülümseme belirip kayboldu.

“Ancak deliller üzerinde detaya girmeden önce, teklifim üzerinde düşünüp düşünmediğini açıklığa kavuşturmak isterim Hole. Teklifimi kabul etmenin doğru yol olacağı sonucuna vardıysan –ki herkesin iyiliği için öyle olduğunu umarım– burada yazıya döktüğüm anlaşmayı imzalayabiliriz. Anlaşma, söylemeye gerek yok ki kesinlikle gizli kalacak.”

Krohn deriden, siyah bir dosyaya koyduğu belgeyi Harry’ye uzatırken, Arnold Folkestad’a anlamlı bir ifadeyle baktı. Arnold başını hafifçe salladı.

Harry dosyayı açıp A4 boyutundaki belgeyi inceledi.

“PHS’den istifa ediyor, emniyet güçleriyle kurduğum her türlü bağlantı ve yaptığım çalışmadan feragat ediyorum. Silje Gravseng’le ilgili olarak düşüncelerimi hiçbir koşulda açıklamıyorum... İmzaya hazır belli ki.”

“Gördüğünüz gibi çok da karmaşık bir belge değil bu; eğer üzerinde düşünmüş ve doğru bir sonuca varmışsan...”

Harry başını salladı. Solgun ve ifadesiz yüzüyle orada bir direk gibi dimdik oturan, gözünü kendisine dikmiş Silje Gravseng’e baktı.

Arnold Folkestad hafifçe öksürdü. Krohn kol saatini önceden çalışılmış sıradan bir tavırla düzeltip dikkatini ona yö-

neltti ve dostça bir ifadeyle baktı. Arnold sarı bir dosya uzattı ona.

Krohn bir kaşı havaya kalkmış, dosyayı alırken “Bu nedir?” diye sordu.

Folkestad “Anlaşma için bizim getirdiğimiz öneri” dedi. “Göreceğiniz üzere, Silje Gravseng’in PHS’deki öğrenimine derhal son vermesini ve sonrasında, hiçbir koşul altında, emniyet güçleriyle bir bağlantı kurmamasını veya emniyet güçlerinin bünyesinde bir iş başvurusunda bulunmamasını taahhüt etmesini öneriyoruz.”

“Şaka mı yapıyorsunuz?”

“Ve kendisi Harry Hole’la bir daha hiçbir koşul altında bağlantı kurmaya çalışmayacak.”

“Son derece saçma...”

“Karşılığında biz –anlaşmanın taraflarına hürmeten– bir PHS çalışanına yöneltilmiş bu yalan suçlama ve şantaj girişimine dair yasal tatbikatta bulunmaktan kaçınacağız.”

Krohn “Madem öyle, mahkemede görüşürüz” derken, ne yapıp yapıp, sesinin klişe bir söz söylüyormuş gibi çıkmamasını sağladı. “Sonuçtan ötürü canınız yansa bile, adli takibat yürütülmesi için çalışmayı dört gözle bekliyorum.”

Folkestad omuz silkti. “O zaman, korkarım ki hayal kırıklığına uğrayacaksın Krohn.”

Krohn “Kim hayal kırıklığına uğrayacak göreceğiz” derken ayağa kalkmış ve bir sonraki toplantısına gitmek üzere yola koyulacağının işareti olarak ceketinin bir düğmesini iliklemişti ki Harry’yle göz göze geldi. Bir an tereddüt etti.

“Ne demek istiyorsun?”

Folkestad “Zahmet olmazsa, önerdiğimiz anlaşmanın arkasındaki belgeleri okumanı öneririm.”

Krohn dosyayı açtı yine. Sayfaları karıştırdı. Okudu.

Folkestad “Gördüğün gibi müvekkilin PHS’deki tecavüzle ilgili verilen derslere girmiştir ki aralarında, diğer birçok şe-

yin yanı sıra, tecavüz kurbanlarının psikolojik olarak ne tür davranışlar sergileme eğiliminde olduklarına dair tanımlamalar da vardır.”

“Bu demek değil ki...”

“Krohn itirazlarını sıralamadan önce belgeleri sonuna kadar okusan ve bir sonraki sayfaya da göz atsan, ha? Orada söz konusu tarihte PHS’nin ön giriş kapısının dışında olup Bayan Gravseng’i binadan ayrılırken görmüş bir erkek öğrencinin imzalı ve şu an için resmi olmayan ifadesini göreceksin. Öğrenci, Gravseng’in korkmuş olmaktan çok öfkeli görüldüğüne dair şahitlik ediyor. İfadesinde yırtık bir elbiseden bahsetmediği gibi, Gravseng’in normal giyimli olduğunu ve sağ salim görüldüğünü belirtiyor. Onu oldukça dikkatli biçimde incelediğine dair itirafı da var.” Folkestad Silje Gravseng’e döndü. “Sanırım, size yapılmış bir iltifat bu...”

Silje biraz önce olduğu gibi kımıldamadan oturuyordu, ama yanakları al al olmuştu ve gözlerini sürekli kırptırıyordu.

“Göreceğiniz gibi, Harry Hole, ifadesini okuduğunuz erkek öğrenciyle, Bayan Gravseng’in kısa bir süre önce yanından geçip gitmesinden en fazla bir dakika sonra temas kurdu. Hole ben gelinceye dek şahidin yanında bekledi. Sonra Hole’u Krimteknisk’e götürdüm ki –Folkestad eliyle işaret etti– bir sonraki sayfada, evet, orada görebilirsiniz.”

Krohn sayfayı okudu ve oturduğu yere çöktü.

“Raporda Hole’un, kısa bir süre önce tecavüz suçu işlemiş birinden beklenecek hiçbir belirtiyi taşımadığı yazıyor. Tırnaklarının altında deri yok, ellerinde veya tenasül organlarında başka bir kişiye ait salgı veya kasık kılına rastlanmamış. Bu durum Bayan Gravseng’in vücudundaki sıyrıklar ve cinsel birleşmeyle ilgili verdiği ifadeyi yalanlıyor. Dahası, Hole’un vücudunda, Bayan Gravseng’in onunla mücadele ettiğini gösteren hiçbir iz yok. Temasın olduğuna dair tek belir-

ti, Hole'un giysisi üzerindeki iki saç teli; ama bu da, üçüncü sayfada göreceğiniz üzere, Bayan Gravseng'in Hole'un üzerine eğilmesinin doğal sonucundan başka bir şey değil."

Krohn başını kaldırmadan sayfaları inceledi. Gözleri belgenin üstünde dans ederken, üç saniye sonra dudaklarından sessiz küfürler savurmaya başladı. Harry efsanenin doğru olduğunu anladı o an. Norveç adalet çevrelerinde bir A4 belgeyi Johan Krohn'dan daha hızlı okuyabilen kimse yoktur.

Folkestad "Son olarak" dedi, "sözde tecavüz vakasından sadece yarım saat sonra, Harry'nin bir kaba boşaldığını ve miktarın dört milimetre seviyesinde olduğunu göreceksiniz. Yarım saat içinde ikinci kez boşalıyor olsaydı, o bardağı dört milimetrenin yüzde onundan daha az bir seviyede doldurabilirdi. Kısacası, Harry Hole'un testisleri çok özel bir maddeden yapılmadıysa, Bayan Gravseng'in iddia ettiği zamanda boşalmış olması mümkün değil."

Harry bu sözlerin devamında odada oluşan sessizlikte dışarıdan gelen korna sesini, bağrıışmaları, kahkahaları ve küfürleşmeyi duydu. Trafik durma noktasına gelmişti.

Folkestad "Gördüğünüz gibi çok da karmaşık bir belge değil bu" derken, belli belirsiz gülümsedi. "Eğer üzerinde düşünmüş ve..."

El frenleri hidrolik homurtular eşliğinde salıverildi. Ve ardından Silje Gravseng'in iskemlesinden ayağa fırladığı anda bir gürültü, kapıyı çarpıp odayı terk ederken bir başka gürültü duyuldu.

Krohn başı eğik halde bir süre öylece durdu. Başını kaldırdığında doğrudan Harry'ye baktı.

"Özür dilerim" dedi. "Savunma avukatı olarak müvekkil-lerimizin kendilerini kurtarmak adına bazen yalan söylediklerini kabul etmek zorundayız. Ama burada... durumu daha iyi okumam gerekirdi."

Harry omuz silkti. "Onu tanıımıyorsun, değil mi?"

Krohn “Hayır” dedi. “Ama seni tanıyorum. Hole, onca yıl sonra senin tanıyor olmam *gerekirdi*. Gravseng’in anlaşılmayı imzalamasını sağlayacağım.”

“Ya imzalamazsa?”

“Ona yalan suçlamalarda bulunmanın sonuçlarını açıklayacağım. PHS’den resmi olarak ihraç edilmesinin sonuçlarını da... Gravseng aptal değil, bunu sen de biliyorsun.”

Harry içini çekerek ayağa kalkarken “Biliyorum” dedi. “Biliyorum.”

Dışarıda trafik yine akmaya başlamıştı.

Harry ile Arnold Folkestad, Karl Johans Sokağı’na yürüdüler.

Harry “Teşekkür ederim” dedi. “Ama her şeyi bu kadar çabuk nasıl kavradın, hâlâ merak ediyorum.”

Arnold “OKB konusunda tecrübelerim var” diyerek gülmüsed.

“Anlamadım.”

“Obsesif kompulsif bozukluk... Buna yatkın olan kişi bir karar vermişse, yolundan hiçbir şekilde dönmez. Onun açısından eylem, kendi içinde, yaratacağı sonuçlardan daha önemlidir.”

“OKB’nin ne olduğunu biliyorum. Beni OKB’ye sahip biri olma yolunda mesafeyi yarılamış biri olmakla suçlayan psikolog bir arkadaşım var. Demek istediğim, bir şahide ihtiyacımız olduğunu ve Krimteknisk’e gitmemiz gerektiğini nasıl bu kadar çabuk kavradın?”

Arnold Folkestad kıkırdadı. “Bunu sana söyleyebilir miyim, bilmiyorum Harry.”

“Neden söyleyemeyecekmişsin?”

“Sana söyleyebileceğim, iki polisin, öldüresiye dövdükleri biri tarafından ihbar edilmek üzere oldukları bir vakaya ka-

rışmış olduğum... Ama onlar bizim burada yaptığımızın bir benzerini yaparak adamı alt ettiler. İçlerinden biri aleyhlerine olabilecek delilleri yok etmiş. Geriye kalan deliller de adamın suçlamada bulunmasına yetecek düzeyde değilmiş ve avukatı o koşullarda hiçbir yere varamayacaklarını söyleyerek adama suçlamadan vazgeçmesini önermiş. Aynı şeyin burada da olacağını düşündüm.”

“Arnold, şimdi de o kıza gerçekten tecavüz etmişim gibi konuşuyorsun.”

“Özür dilerim.” Arnold güldü. “Buna benzer bir şeyin olmasını bekliyordum. Kız saatli bombadan farksız. Psikolojik testlerimizden geçmemiş ve kolejde eğitim görmeye başlamamış olması gerekirdi.”

Egertorget boyunca yürüdüler. Harry’nin gözünün önünden görüntüler geçiyordu bu sırada. Gençken bir Mayıs günü ona bakıp gülümseyen kız arkadaşının görüntüsü... Bir Noel tenceresinin önündeki Kurtuluş Ordusu askerinin cesedi... Hatıralarla dolu bir şehir.

“Eee, kimdi bu iki polis?”

“Biri oldukça yüksek bir mevkide...”

“Bana bu yüzden mi söylemiyorsun? Ve sen o olayın bir parçasıydın, öyle mi? Vicdan azabı mı, yoksa?”

Arnold Folkestad güldü. “Adalet için savaşmaya cesaret edemeyen herkesin vicdan azabı duyması gerekir.”

“Mmmm. Şiddet dolu geçmişi olan, kanıtları yakmaya eğilimli bir polis... Bunlardan çok da fazla yok aslında. Truls Berntsen adındaki bir memurdan söz ediyor olabilir miyiz acaba?”

Arnold Folkestad hiçbir şey söylemese de, kısa ve yuvarlak bedenindeki bir anlık irkilme Harry’ye bilmek istediğinden fazlasını söylemiş oldu.

“Mikael Bellman’ın gölgesi. Oldukça yüksek bir mevkide derken bundan söz ediyordun, değil mi?” Harry asfalta tükürdü.

“Harry, başka bir konudan söz etsek?”

“Tamam. Schröder’s’de öğle yemeği yiyelim mi?”

“Schröder’s mi? Orada... öğle yemeği veriyorlar mı?”

“Hamburger var. Salonları da...”

Harry biraz önce önlerine solgun soğan kızartmalarıyla kaplı iki yanık hamburger koyan kadın garsona “Rita, bu gözüme oldukça tanıdık göründü” dedi.

“Bilirsin, burada hiçbir şey değişmez” dedi kadın. Gülümsemi ve yanlarından ayrıldı.

Harry omzundan geriye bakarken “Truls Berntsen, evet” dedi. Yıllar önce yürürlüğe girmiş sigara içme yasağına rağmen hâlâ duman kokan kare salonda Arnold’la neredeyse yalnızdılar. “Onun yıllardır emniyette tetikçi olarak çalıştığını düşünüyorum.”

“Öyle mi?” Folkestad önündeki hayvan kadavrasını kuşkuyla bir ifadeyle inceledi. “Peki, ya Bellman?”

“O zamanlar narkotikten sorumlu polisti. Eroin benzeri bir madde olan, keman adını verdikleri uyuşturucuyu satan Rudolf Asayev’le bazı anlaşmalar yaptığını biliyorum” dedi Harry. “Bellman uyuşturucu trafiğinde, sokaklardaki keşlelerin ve aşırı dozda ölüm vakalarının sayısında gözle görülür bir azalma olması karşılığında, Asayev’e Oslo’da tekel olma ayrıcalığını tanıdı. Bu tablo Bellman’ın başarılıymış gibi görünmesini sağladı.”

“O kadar ki Emniyet Müdürlüğü’ne kadar yükseldi, öyle mi?”

Harry hamburgerden aldığı ilk ısırığı deneme kabilinden çiğnedi ve “olabilir” anlamında omuz silkti.

“Peki, sen bildiklerini neden anlatmadın?” Arnold Folkestad et olduğunu ümit ettiği şeyi dikkatle kesti. Sonra pes edip Harry’ye baktı. Harry lokmasını çiğnemekle cebelleşir-

ken boş bir yüz ifadesiyle karşılık verdi ona. “Adalete bir darbe mi?”

Harry yutkundu. Kâğıt peçeteyle ağzını sildikten sonra “Elimde hiç delil yoktu” dedi. “Dahası, artık polis değildim. Benim işim değildi, yani. Arnold, şu anda da işim değil.”

“Hayır, sanırım, değil.” Folkestad kestiği iri parçayı çatalına batırdı, havaya kaldırıp inceledi. “Ama bu senin işin değilse ve artık polislik yapmıyorsan, patolog Rudolf Asayev denen bu adamın otopsi raporunu neden sana gönderdi?”

“Mmm. Demek gördün?”

“Gördüm, çünkü evrak çekmecesinin yanında oturuyor, sadece kendi postalarımı değil, senin postalarını da topluyorum. Ve tabii, başkalarının işine burnumu sokmaya bayılıyorum; o da var.”

“Neye benziyor?”

“Denemedim henüz.”

“Ye... Merak etme, bir şey olmaz.”

“Harry, aynı şey senin için de geçerli.”

Harry gülümsedi. “Göz küresinin arka bölümünü araştırdılar ve aradığımız şeyi buldular. Büyük bir kan damarında minik bir iğne deliği. Komada yatarken, biri Asayev’in göz küresini yana itmiş ve göz kenarına hava kabarcığı enjekte etmiş olmalı. Sonuç, anında körlük ve beyinde izi sürülemez kan pıhtılaşması.”

“İşte **şimdi** bu eti yiyecek havayı yakaladım.” Folkestad yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirip çatalını tabağına bıraktı. “Asayev’in öldürüldüğünü ispat ettiğini mi söylüyorsun?”

“I-ıh... Ölüm nedenini kesin olarak belirlemek hâlâ imkânsız. Ama iz, ne olmuş *olabileceğinin* ispatı. Merak konusu olan şey, hastane odasına nasıl girildiği... Görevli memur enjeksiyonun yapılmış olabileceği zaman diliminde odaya kimse girmediğinde ısrarcıydı. Ne doktor, ne hemşire...”

“Kilitli odanın esrarı...”

“Ya da daha basit bir şey... Memur nöbet yerini terk etmiş ya da uyuyakalmış olabilir. Bu durumda gerçeği itiraf etmemesi anlaşılır bir şey. Ya da cinayete doğrudan veya dolaylı olarak karışmış olabilir.”

“Memur nöbet yerini izinsiz olarak terk etti ya da uyuya kaldıysa, bu cinayetin tesadüfe bağlı olduğu anlamına gelir. Ama bizim buna inanmamız mümkün değil, öyle değil mi?”

“Hayır, değil Arnold. Ama memurun nöbet yerini bir şekilde terk etmesi sağlanmış olabilir. Ya da uyuşturulmuştur...”

“Ya da rüşvet verilmiştir. O memuru mutlaka sorguya çekmelisin!”

Harry başını iki yana salladı.

“Nedenmiş?”

“Birincisi, ben polis değilim artık. İkincisi, o memur öldü. Drammen’in dışında arabada ölen memur oydu.” Harry kendi kendine başını salladı, kahve fincanını ağzına götürüp bir yudum içti.

“Kahretsin!” Arnold öne doğru eğilmişti. “Üçüncüsü?”

Harry hesabı getirmesi için Rita’ya işaret etti. “Üçüncü bir neden olduğunu söyledim mi?”

“‘İkincisi’ dedin, ‘ve ikincisi’ değil. Uzayıp giden bir listenin ortasındaymışsın gibi...”

“Haklısın. Norveççemi geliştirmem lazım.”

Arnold başını hafifçe eğdi. Harry meslektaşının gözlerindeki soruyu okudu. Bu araştıracağın bir vaka değilse, neden bana anlatıp duruyorsun?

Harry “Haydi, yemeğini ye” dedi. “Dersim var.”

Güneş solgun gökyüzünde kayıp ufuk çizgisine yavaşça konmuş, bulutları turuncuya boyamıştı.

Truls Berntsen arabasında oturmuş bir yandan polis telsizini dinlerken, bir yandan da karanlığın çökmesini bekliyor-

du. Evin ışıklarının yanmasını, onu görmeyi bekliyordu. Şöyle bir an için bile görse, yeterli olacaktı.

Bir şeyler dönüyordu. Truls iletişim kurma tarzlarından anlamıştı; her zamanki, bastırılmış, alışlageldik normalliliğin yanı sıra başka bir şeyler oluyordu. Telsizi gereğinden fazla kullanmamaları emredilmiş gibi gelişigüzel kısa, yoğun mesajlar duyuluyordu. Olay o mesajlarda söylenen değil, söylenmeyendi. Söylenmeme tarzındandı. Gözetleme ve ulaşım hakkında yüzeyde kesik kesik ve kuvvetli cümleler kuruluyor, ama bu yapılırken bireylerin adı, adres ve zamandan bahsedilmiyordu. İnsanlar polis frekansının, Oslo'nun en popüler dördüncü yerel radyosu olduğunu söylerlerdi, ama bu frekans şifrelenmeden önceydi. Yine de bu akşam bir şeyi açık etmekten ödleri kopuyormuş gibi konuşuyorlardı.

İşte yine başlamışlardı. Truls sesi açtı.

“Sıfır bir. Delta iki sıfır... Yeni bir şey yok.”

Delta, elit güç... Silahlı operasyon.

Truls dürbünü eline aldı. Oturma odasının penceresine odaklandı. Yeni evde onu görmek zordu; oturma odasının önündeki teras görüntüyü kapatıyordu. Oysa eski evde Truls ağaçların arasında durur ve doğrudan oturma odasını görebilirdi. Onu ayaklarını altına almış halde kanepede otururken görebilirdi. Çıplak ayaklarıyla. İzlendiğini biliyormuş gibi, yüzüne düşen sarı bukleleri kulağının arkasına atarken görebilirdi. O kadar güzeldi ki Truls ağlayabilirdi.

Oslo fiyordunun üstündeki gökyüzü turuncudan kırmızıya, ardından da mora döndü.

Akebergveien'deki caminin yanına park ettiği gece hava kapkaranlıktı. Polis Merkezi'ne yürümüş, nöbetçi memurun kendisini görmesi olasılığına karşılık, kimliğini yakasına iliştirmiş, avlunun kilitli kapısını açmış ve aşağıya, sallana sallana Delil Odası'na inmişti. Üç yıl önce kopyasını çıkardığı anahtarla odanın kapısını açmış ve gece görüşü göz-

lüklerini takmıştı. Geçmişte Asayev'in işlerinden birini yaptığı sırada yine o odaya girmiş, ışığı açtığında güvenlikten sorumlu nöbetçi memurun şüphesini üstüne çekmişti; o günden beridir gece görüş gözlüğü kullanıyordu. Truls elini çabuk tutup kutuyu bulmuş, Kalsnes'in başından çıkarılan 9 mm'lik kurşunu alıp yerine, yanında getirdiği başka bir kurşunu koymuştu.

Tek gariplik, o an kendini yalnız hissetmemiş olmasıydı.

Truls Ulla'yı seyretti. O da hissetmiş miydi? O yüzden mi başını sürekli, okuduğu kitaptan kaldırıp pencereden dışarı bakıyordu? Dışarıda bir şey varmış gibi... Bir şey onu bekliyormuş gibi...

Telsizde yine konuşuyorlardı.

Truls neden söz ettiklerini biliyordu.

Ne planladıklarını anlamıştı.

Büyük günün sonuna geliniyordu.

Telsiz hafifçe cızırdadı.

Katrine Bratt su geçirmez ince örtünün üstünde döndü. Dürbününü bir kez kaldırıp Bergslia'daki eve odaklandı. Karanlık ve sessizdi. Son yirmi dört saatte olduğu gibiydi, yani...

Yakında bir şeyler olmalıydı. Üç saat sonra yeni bir güne gireceklerdi. Yanlış güne...

Katrine titredi. Ama daha kötüsü olabilirdi. Gün içinde hava dokuz dereceydi ve yağmur yağmamıştı. Ancak güneşin batmasından sonra sıcaklık birden düşmüş ve Katrine içinde kışlık iç çamaşırı, üstünde, satıcıya göre “bir yanlışlık olmasın; Avrupa değil, Amerikan ölçüsüne göre sekiz yüzlük” kalın mont olmasına rağmen, üşümeye başlamıştı. Yalıtımla alakalı bir şey olmalıydı, satıcının dediği. Yoksa tüyle mi? Bildiği bir şey varsa, o an sekiz yüzden daha sıcak bir şeye ihtiyaç duyduğuydu. Şöyle yanına sokulup sarılacağı bir erkek gibi...

Evin içinde görevli bir memur yoktu; içeri girer veya çıkarken görülme riskini almak istememişlerdi. Keşif yaparken bile arabayı evden çok uzağa park etmişler, sonra evi, uzak bir noktadan çevrelemişler, bunu yaparken üniformasız ve en fazla iki kişi dolaşmaya dikkat etmişlerdi.

Katrine'ye tahsis edilen nokta, Delta askerlerinin görevlendirildikleri yerin arkasında, Berg Ormanı'nda küçük bir

tepeydi. Katrine askerlerin bulundukları noktaları biliyordu, ama onları dürbünle tararken bile hiçbir şey görememişti. Evin dört bir yanını kuşatmış dört keskin nişancının yanı sıra, eve sekiz saniyeden daha kısa bir sürede girmek üzere hazır bekleyen on bir kişiden oluşan bir ekip olduklarını biliyordu.

Katrine bir kez daha saatine baktı. Günün bitimine iki saat elli sekiz dakika kalmıştı.

Bildikleri kadarıyla ilk cinayet günün sonunda işlenmişti, ama ceset iki koldan daha ağır olmayan parçalara bölündüğünden, ölüm anını belirlemek çok zordu. Taklit cinayetlerin zamanlaması, şimdiye dek ilk cinayetlerle eşleşmişti, yani şu ana kadar bir şeyin olmaması bir bakıma beklenen bir gelişmeydi.

Batıdan bulutlar yaklaşıyordu. Havanın kuru olacağı bekleniyordu, ama karanlık çökecek ve görüş mesafesi düşecekti. Diğer yandan, hava daha ılınabilirdi. Yanında uyku tulumunu getirmeliydi. Katrine cep telefonunun titreştiğini hissetti. Cevap verdi.

“Neler oluyor?” Arayan Beate’ydi.

Katrine boynunu kaşırken “Buradan rapor edilecek bir şey yok” dedi. “Küresel ısınmanın bir gerçek olduğu dışında... Tatarcıklar var... Mart ayında tatarcıklar.”

“Sivrisinek mi demek istiyorsun?”

“Hayır, tatarcık. Şey, Bergen’de onlardan çok vardır. Arayan olmuş mu?”

“Hayır. Cheez Doodles, Pepsi Max ve Gabriel Byrne’dan başka bir şey yok.... Söylesene Byrne seksi mi, yoksa *birazcık* yaşlı mı?”

“Seksi. *In Treatment*’ı¹⁶ mı izliyorsun?”

“Birinci sezondayım. Üçüncü diskte.”

“Kalorilere ve DVD’lere zaafın olduğunun farkında mısın? Eşofman mı var üstünde?”

16. *In Treatment*: 2008’de yayınlanmaya başlayan, başrolünde Gabriel Byrne’nın oynadığı, bir psikolog ve hastasının terapi seanslarından oluşan dizi.

“Bol ve elastik olanından... Ufaklık burada olmadığı zamanlarda kendimi zevke vuruyorum.”

“Yer değişelim mi?”

“I, ih. Prensın arama ihtimaline karşılık telefonu kapata-
yım. Gelişmelerden beni haberdar et.”

Katrine telefonu telsizin yanına bıraktı. Dürbünü gözüne götürüp evin önündeki yola dikkatle baktı. Katil her yönden gelebilirdi. Metronun gürültüyle geçip gittiği rayların her iki tarafındaki çitleri aşması olası görünmüyordu, ama Damp-lassen yönünden gelmesi durumunda birçok patikadan birini takip ederek ormanın içinden geçebilirdi pekâlâ. Özellikle havanın bulutlandığı ve karardığı göz önüne alınırsa, Bergslia boyunca komşu bahçelerin içinden geçip gelebilirdi. Diğer yandan, kendini güvende hissetmesi durumunda yoldan gelmemesi için de bir neden yoktu. Biri eski bir bisikletin üstünde tepeden yukarı pedal çeviriyor, bu esnada sağa sola yalpalyordu; adam sarhoştur belki de...

Harry'nin bu akşam ne yaptığını merak etti.

Kimse Harry'nin ne yaptığını tam olarak bilemezdi; o an karşısında oturuyor olsanız bile. Esrarlı Harry. Kimseye benzemezdi o. Duygularını açığa vuran, dün konuştuklarında telefon başında beklerken Merle Haggard albümlerini dinleyeceğini söyleyen Björn Holm gibi değildi o. Björn Skeria'dan gelen, ev yapımı geyik eti yiyecekti. Katrine bunu duyup da yüzünü buruşturduğunda, Björn bu iş sona erdiğinde onu, patatesle birlikte annesinin geyik eti hamburgerlerinden yemesi ve Bakersfield müziğinin esrarını çözmeye başlaması için evine davet edeceğini söylemişti ki Björn muhtemelen başka müzik dinlemiyordu. Adamın bekâr olmasına şaşmamak gerekiyordu. Katrine onu kibarca reddettiğinde, Björn teklifi yaptığına pişman olmuş gibiydi.

Truls Berntsen Kvadraturen boyunca sürdü arabayı. Neredeyse her akşam yaptığı gibi... Tepeleri tırmandı, tepelerden indi, orada, burada her yerde gezindi. Dronningens Sokağı, Kirkegata, Skippergata, Nedre Slotsgate, Tollbugata... Burası bir zamanlar onun şehriydi; şimdi de onun şehri olacaktı.

Telsizde gevezelik ediyorlardı. Kullandıkları şifreler onun içindi; Truls Berntsen için... Dışarıda tutmak istedikleri kişi oydu. Aptallar, muhtemelen başarılı olduklarını düşünüyor, Truls ise bu duruma anlam vermekte zorlanıyordu. Ama onu kandıramazlardı. Truls Berntsen aynayı düzeltti, ön koltuktaki ceketinde duran beylik tabancasına şöyle bir baktı. Oysa ortada, her zaman olduğu gibi, tam tersi bir durum vardı. Onları tongaya düşüren Truls'tu.

Sokaktaki kadınlar onu görmezden geldiler. Arabayı tanıdılar, içindeki adamın sundukları hizmeti satın almayacağını biliyorlardı. Makyaj yapmış, üstüne aşırı dar gelen bir pantolon giymiş delikanlı, Park Edilmez işaret direğinin etrafında direk dansçısı gibi salındı, arada bir kalçasını çıkarırken Truls'a bakıp somurttu. Truls ona hareket çekerek karşılık verdi.

Karanlık bir gıdım yoğunlaşmış gibiydi. Truls ön cama eğilip baktı. Bulutlar batı tarafından geliyordu. Işıklarda durdu. Yandaki koltuğa şöyle bir baktı. Defalarca kandırmıştı onları ve bir kez daha aynı şeyi yapmak üzereydi. Burası onun şehriydi; kimse gelip de onu elinden alamazdı.

Silahı torpido gözüne kaldırdı. Cinayet silahını. Aradan çok uzun zaman geçmişti, ama yüzünü hâlâ görebiliyordu. René Kalsnes. Kadın kılığında gezen zayıf delikanlı... Truls yumruğunu hırsla direksiyona vurdu. Yeşil yansana be!

Kalsnes'e önce copla vurmuştu.

Sonra silahını çekmişti.

Truls, Kalsnes'in kanayan, dağılmış yüzünde bile o yalvaran bakışı görmüş, delinmiş bisiklet lastiği misali, fısıltılı yakarışlarını duymuştu. Sözsüz, bir işe yaramayan yakarışlarını.

Silahı adamın burnuna dayamış ve ateşlemiş, filmlerde olduğu gibi geriye doğru devrilmesini izlemişti. Sonra arabayı kayalıklardan aşağıya yuvarlamış, ardından çekip gitmişti. Biraz yol aldıktan sonra copu temizlemiş ve ormana atmıştı. Evde yatak odası dolabında birkaç cop daha vardı. Sadece cop mu? Silahlar, gece görüş gözlükleri, kurşun geçirmez yelekler, hatta hâlâ Delil Odası'nda olduğunu sandıkları bir Marklin tüfek bile...

Truls tünellerden geçip Oslo'nun merkezine geldi. Sağcı otomobil lobisi, kısa bir süre önce inşa edilmiş tünelleri başkentin ana arterleri olarak nitelemiş, çevre lobisinin bir temsilcisi ise arterleri şehrin bağırsakları olarak adlandırarak karşılık vermişti. Hayati olabilirlerdi, ama hâlâ bok taşıyorlardı.

Truls Oslo'nun alışlageldik yol tabelalarına uyup manevra yaptı, rampadan ve tek yönlü kavşaktan ilerledi. Karayolları Müdürlüğü'nün yaptığı bu şakaları anlayıp başınızı derde sokmamak için Oslolu olmanız gerekirdi. Sonra Truls Doğu Oslo'ya yöneldi; şehrin kendisine ait bölümüne... Telsizde kafa ütülemeye devam ediyorlardı. Konuşanlardan birinin sesi, zangır zangır gürültüyle bastırıldı. Metroydur bu. Aptallar. O çocukça şifrelerini çözemeyeceğini mi sanmışlardı? Bergslia'daydılar. Sarı evin dışında...

Harry sırtüstü uzanmış, sigara dumanının kıvrıla kıvrıla yatak odasının tavanına yükselmesini izliyordu. Duman şekle büründü, insan yüzleri halini aldı sonra. Harry kimlerin yüzü olduğunu biliyordu. Adlarıyla, tek tek sayabilirdi onları. Ölü Polisler Derneği. Onlara doğru üfledi nefesini; hepsi ortadan kayboldular. Bir karara varmıştı. Kararı tam olarak ne zaman aldığını bilmiyordu, bildiği tek şey, bunun her şeyi değiştireceğiydi.

Bir süre kendini, bunun o kadar da büyük bir risk olmaya-
cağına, durumu abarttığına ikna etmeye çalışmıştı, ama ap-
talca, düşüncesizce alınmış bir kararın ne gibi bir bedeli ola-
cağını göremeyecek kadar uzun zamandır alkolikti. Şimdi söy-
leyeceği şeyi söylemesinin ardından, yanında yattığı kadın-
la ilişkisinde her şey değişecekti. Ödö kopuyordu. Söyleyeceği
sözleri içinden tekrar etti. Ya şimdi, ya hiç, diye düşündü.

Derin bir nefes aldı, ama tam o sırada Rakel araya girdi.

Rakel ona iyice sokularak “Bir fırt alabilir miyim?” diye
mırıldandı. Çıplak cildi, çinili sobalara özgü o parıltıya sa-
hipti; en şaşırtıcı zamanlarda özlemine duyduğu o parıltıya...
Yorganın altı sıcak, üstü serindi. Beyaz yatak takımları; her
zaman beyaz yatak takımları... Başka hiçbir şey soğuşu bu
denli özgün biçimde tutamazdı.

Camel’ı Rakel’e verdi. Parmaklarının arasında sigarayı
acemice tutmasını izledi. Rakel sigaraya gözünü kısmış ba-
karken, yanakları içine göçtü; en güvenli yol, gözünü sigara-
dan ayırmamasıydı sanki... Harry o an sahip olduğu şeyleri
düşündü.

Kaybedeceği şeyleri...

“Yarın seni havaalanına bırakayım mı?” diye sordu.

“Gerek yok.”

“Biliyorum. Ama ilk dersim geç başlıyor.”

“Tamam, o zaman.” Rakel onu yanağından öptü.

“İki şartım var ama.”

Rakel yan tarafına döndü ve sorarcasına bir ifadeyle bak-
tı ona.

“Birincisi, partideki ergen kızlar gibi sigara içmekten vaz-
geçeceksin.”

Rakel kıs kıs güldü. “Tamam, elimden geleni yaparım.
İkincisi?”

Harry yutkundu. Bu ana, hayatının son mutlu anı gözüyle
bakabileceğini biliyordu.

“Beklentim...”

Ah, kahretsin.

Harry “Verdiğim bir sözden caymayı düşünüyorum” dedi. “Öncelikle kendime verdiğim bir sözden... Ama korkarım ki bu seni de etkileyecek.”

Karanlıkta Rakel’in nefes alış verişinin değiştiğini söyleyebilirdi; duymaktan çok sezinlemişti bunu. Kısalmış, hızlanmıştı. Korkunun belirtisiydi bu.

Katrine esnedi ve saatine baktı. Fosforlu kol geri sayıma devam ediyordu. Başlangıçtaki cinayet soruşturmalarında görev alan dedektiflerden hiçbirinden, telefon geldiğine dair bir haber almamışlardı.

Gün bitimine yaklaştıkça daha çok gerilmesi beklenirdi, oysa o tam tersi duygular içindeydi. Hayal kırıklığını unutturmak için çalışmaya ve kendisini olumlu düşünmeye zorlamaya başlamıştı bile. Evine döndüğünde yapacağı sıcak banyoyu, yatağını, sabah içeceği kahveyi düşünüyordu. Yeni imkânlar ve şanslarla dolu yeni günü... Her zaman bir şans vardı; öyle olmak zorundaydı.

3 numaralı otoyoldaki araba farlarını görebiliyordu. Oslo’da hayat akıl almaz şekilde acımasız bir rota izliyordu. Bulutların kendisini göstermesinin ardından derinleşen karanlık, ayın önüne bir perde çekmişti. Arkasını dönmek üzereydi ki dondu kaldı. Bir ses duymuştu. Bir çıtırtı. Bir dal. Burada.

Nefesini tutup dinledi. Görev yeri sık çalılar ve ağaçlarla çevriliydi; katil hangi patikayı tercih ederse etsin, onu görmesi çok zordu. Ama patikalarda ağaç dalları yoktu.

Bir başka çıtırtı daha duydu. Bu kez daha yakından gelmişti. Katrine damarlarında hızla akan kan daha fazla oksijene ihtiyaç duyuyormuş gibi, içgüdüsel olarak ağzını açtı.

Telsize uzandı. Ama eli o kadar öteye gidemedi.

Adam şimşek hızıyla hareket etmiş olmalıydı, ama Katrine'nin ensesinde hissettiği nefes oldukça sakin, kulaklarındaki fısıltı telaşsız, neredeyse neşeliydi.

“Neler oluyor?”

Katrine adama doğru döndü ve derin bir nefes verdi. “Hiçbir şey.”

Mikael Bellman dürbünü elinden alarak aşağıda kalan evi inceledi. “Delta’dan iki personel oradaki demiryolu hattı içinde konumlandı, değil mi?”

“Evet. Ama, nereden?..”

Bellman “Operasyon haritasının bir kopyasını bana verdiler” dedi. “Gözlem noktasını da bu şekilde buldum. İtiraf etmeliyim ki iyi gizlenmişsin.” Alnına vurdu. “Olacak iş değil. Mart ayında sivrisinek...”

“Tatarcık” dedi Katrine.

Dürbün hâlâ gözünde olan Mikael Bellman “Hayır” dedi.

“Eh, aslında ikimiz de haklıyız. Tatarcıklar sivrisineklere benzer, onlardan biraz daha küçüktürler sadece.”

“Hayır, derken...”

“Bazıları o kadar küçüktür ki, insanın değil, başka böceklerin kanını ya da vücut sıvılarını emerler.” Katrine gevezelik ettiğinin farkındaydı, gerildiği için böyle yapıyor, ama neden gerildiğini de gerçekte bilemiyordu. Adam Emniyet Müdürü olduğu için belki de. “Tabii ki, böceklerin...”

“... hiçbir şey olmadığı konusunda yanıldığını söylemek istedim. Evin hemen önünde bir araba durdu. Biri dışarı çıktı ve şimdi eve yaklaşıyor.”

“Ve bir tatarcık... Ne dedin?”

Katrine dürbünü geri aldı. Emniyet Müdürü veya değil, bu onun görev noktasıydı. Adamın haklı olduğunu anladı. Sokak lambasının ışığı altında, birinin dış kapıdan içeri girip ön kapıya yöneldiğini gördü. Üstünde kırmızı bir giysi vardı

ve Katrine'nin ne olduğunu anlayamadığı bir şey taşıyordu. Ağzının kuruduğunu hissetti Katrine. Bekledikleri şey oluyordu; şu anda oluyordu, işte. Cep telefonunu çıkardı hemen.

Harry "Ve ben öyle verdiğim sözden kolay dönmem" dedi. Rakel'in geri verdiği sigaraya dikti gözünü. Sigaradan geriye, irice bir dumanı içine çekebilecek kadarının kalmış olduğunu umdu. Buna ihtiyacı olacaktı çünkü.

"Peki, neymiş o söz?" Rakel'in sesi güçsüz, çaresiz çıktı. Bir başına.

Harry "Bu kendime verdiğim bir sözdü..." derken, sigaranın filtresini dudaklarının arasına aldı. İçine çekti dumanı ve tadını aldı. Bir nedenden ötürü, sigaranın sonundan aldığı tat, başında aldığı tattan tamamen farklıydı. "... senden benimle evlenmeni asla istemeyeceğim konusunda verdiğim bir söz."

Bu sözleri takip eden sessizlikte Harry, kışın yapraklarını döken ağaçların arasından esen rüzgârın, kendi aralarında fısıldaşan seyircilerin coşkulu, şoke olmuş seslerini andıran, ani ve kuvvetli hışırtısını duydu.

Sonra Rakel'in cevabı geldi. Kısa bir telsiz mesajına benziyordu.

"Tekrar et."

Harry boğazını temizledi. "Rakel, benimle evlenir misin?"

Rüzgâr etkisini kaybetmiş, geriye yalnızca sessizlik ve sükûnet kalmıştı. Gece kalmıştı. Bunun tam ortasında da Harry ve Rakel...

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Rakel Harry'den uzaklaştı.

Harry gözlerini yumdu. Serbest düşüşteydi. "Gayet ciddi-yim."

"Emin misin?"

"Neden dalga geçeyim ki? Bunun bir şaka olmasını mı isterdin?"

“Harry, önce şunu söyleyeyim ki son derece kötü bir espri anlayışın var.”

“Haklısın.”

“İkincisi, Oleg’i düşünmem gerek. Sen de öyle, tabii.”

“Evlenmek istememin bir nedeni de Oleg.”

“Üçüncüsü, istesem de evlenmek için yasal birtakım yükümlülükleri yerine getirmemiz gerek. Evim...”

“Ben ayrı evler düşünüyordum. Servetimi sana altın tepside sunacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Sana fazla bir şey vaat edemem, ama dünyanın en sorunsuz boşanmasının sözünü verebilirim.”

Rakel kıkırdadı. “Ama ikimiz oldukça iyi anlaşıyoruz, değil mi Harry?”

“Evet, kaybedeceğimiz çok şey var... Dördüncüsü?”

“Dördüncüsü, evlilik teklifi böyle yapılmaz Harry. Yatakta, elinde sigarayla...”

“Eh, dizlerimin üstüne çökmemi istiyorsan, önce pantolonumu giymeliyim.”

“Evet.

“Evet, pantolonumu mu giymeliyim? Yoksa, evet, diz...?”

“Evet, seni aptal! Evet! Seninle evlenmek istiyorum.”

Harry’nin tepkisi otomatikti, polis olarak geçirdiği uzun bir hayat sonrasında provası yapılmış bir tepkiydi. Yan tarafına dönerek saatine baktı. Zamanı aklının bir köşesine not etti. 23.11. İşin zor tarafı, rapor yazmak zorunda olduğu zamanlardı. Olay yerine vardıklarında, tutuklama yaptıklarında, tabancayı ateşlediklerinde...

Rakel’in “Ulu Tanrım” diye mırıldandığını duydu. “Ne diyorum ben?”

Harry ona doğru dönerek “Anlaşmadan cayma süresi beş saniye” dedi.

Rakel’in yüzü, yüzüne o kadar yakındı ki görebildiği tek şey, iri gözlerindeki puslu kıvılcım oldu.

Harry “Zaman doldu” dedi. “Şimdi bu sırtıma da ne anlama geliyor?”

Harry o gülümsemeyi kendi de hissedebiliyordu şimdi; yüzüne, tavaya yeni kırılmış yumurta gibi baştan sona yayılan o gülümsemeyi...

Beate ayaklarını kanepenin kollarına uzatmış, Gabriel Byrne’nin oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanmasını izliyordu. Bir süredir düşünmüş, kirpikler ve İrlanda aksanı yüzünden olmalı, sonucuna varmıştı. Mikael Bellman’ın kirpikleri; şairin kıvraklığı. Görüştüğü adamda bunların hiçbiri yoktu, ama sorun değildi. Ondan tuhaf bir şeyler vardı, işte. Öncelikle, o yoğunluktan söz edebilirdi; adam Beate bu akşam yalnız olmasına rağmen, neden evine gelemediğini bir türlü anlayamamıştı. Ve tabii bir de geçmişi vardı adamın. Beate’ye, zaman içinde birbiriyle örtüşmediğini gördüğü bir takım şeyler söylemişti.

Bu durum belki de o kadar anormal sayılmazdı; karşınızdaki insanda iyi bir izlenim bırakmak istiyor, bu nedenle piyeyi deve yapabiliyordunuz.

Diğer yandan, belki de sorun Beate’deydi. Ne de olsa, adamın geçmişini Google’dan araştırmaya çalışmış, ama hiçbir şey bulamamıştı. Bunun üzerine Beate Gabriel Byrne hakkında bilgi toplamaya başlamıştı. Byrne’nin bir zamanlar oyuncak ayılara göz montajı yapmak gibi bir işle meşgul olduğunu ilgiyle okuduktan sonra, gerçekte aradığı şeyi bulmuştu. Eşini... Ellen Barkin’i... 1988-1999 yılları arasında evli kalmışlardı. Beate bir an için Gabriel’in, kendisi gibi, eşinin öldüğünü ve dul kaldığını düşünmüş, sonra evliliğinin muhtemelen sona erdiğini fark etmişti. Öyleyse, Gabriel, ondan daha uzun zamandır bekârdı. Wikipedia’daki bu bilgi güncellenmemiş de olabilirdi tabii.

Ekranada kadın hasta canı istediği zaman onunla flört ediyor, ama Gabriel bunu yutmuyordu. Kadına hafif, tedirgin bir gülümseme yolladı, yumuşak ifadeli gözlerini ona dikip, kulağa Yeats şiiri gibi gelmesini sağladığı, önemsiz bir şey söyledi.

Masada bir ışık yandı o sırada. Kalbinin durduğunu hissetti.

Cep telefonuydu. Çalışıyordu. O olabilirdi. Valentin...

Telefonu eline alıp kimin aradığına baktı. Derin bir nefes verdi.

“Evet, Katrine?”

“O burada.”

Beate meslektaşının heyecanından bunun doğru olduğunu, avın oltaya geldiğini anlayabiliyordu.

“Anlatsana...”

“Kapının önünde duruyor.”

Kapının önünde mi?! Oltaya gelmekten öte bir durumdu bu. Balık masadaydı. Tanrım, tüm evin etrafı çevrili, diye geçirdi içinden.

“Orada duruyor; tereddüt ediyor gibi.”

Beate telsizin arka planında yaşanan hareketliliği duydu. Yakalayın onu. Yakalayın. Katrine dualarına cevap verdi. “Ekibe harekete geçmeleri emri verildi.”

Beate arka planda bir şeyler söyleyen bir başka ses daha duydu. Tanıdık bir sestti bu, ama kime ait olduğunu çıkaramadı.

Katrine “Eve koşuyorlar şimdi” dedi.

“Detayları ver lütfen.”

“Delta. Hepsi siyah giyinmiş. Elllerinde otomatik silahlar var. Tanrım, öyle bir koşuyorlar ki...”

“Rengi boş ver, ne yapıyorlar, onu söyle.”

“Dört Delta askeri patikadan koşuyor. Işığı yüzüne tutup kör ettiler adamı. Diğerleri saklanmış vaziyette; başkaları da var mı diye bekliyorlar. Adam elindeki şeyi yere attı...”

“Silahı mı var?..”

Çok tiz bir ses duyuldu. Beate inledi. Kapı çalıyordu.

“Adam kılını bile kıpırdatamadı. Üstüne çullandılar bile. Yere yatırdılar şimdi.”

Evet!

“Üstünü arıyorlar, ya da buradan öyle görünüyor. Ellerin-
de bir şey var.”

“Silah mı?”

Kapı bir kez daha çaldı. Daha sert, daha ısrarcıydı bu kez.

“Uzaktan kumandaya benziyor.”

“Ahh! Bomba mı yoksa?”

“Bilmiyorum. Ama adam ellerinde... Her şeyin kontrol al-
tında olduğuna dair işaret gönderdiler. Bekle...”

“Kapıyı açmam gerek. Ben seni ararım.”

Beate kanepeden indi. Acele adımlarla kapıya yöneldi. Ona yalnız kalmak istediğini ve bu konuda ciddi olduğunu söylemişti; bu davranışının kabul edilemez olduğunu şimdi ona nasıl açıklayacağını düşünüyordu.

Kapıyı açarken ne kadar uzun bir yol kat ettiğini düşün-
dü. Babasının da öğrenim gördüğü polis kolejinden mezun ol-
muş, sessiz, sakın, özverili kızdan, sadece ne istediğini bilen
değil, istediğini elde etmek için yapmak zorunda olduğu şey-
leri de yapan bir kadına dönüşmüştü. Uzun ve zaman zaman
zorluklarla dolu bir yol olmuştu bu; ama ödülü de attığı her
adıma degecek cinstendi.

Beate karşısındaki adama baktı. Adamın yüzünden yan-
sıyan ışık retinasına vurup görsel işaretlere dönüşüyor ve iç
biçimli beyin kıvrımlarını veriyle besliyordu.

Beate arkasında Gabriel Byrne’nın güven verici sesini
duydu; “Panikleme” dediğini düşündü, sonra.

O ana dek beyni, karşısında duran yüzü tanımıştı.

Harry orgazmın yaklaştığını hissedebiliyordu. Kendi orgazmının... O tatlı mı tatlı acıyı; sırt kaslarının gerildiğini... Görmesinin önünde engel teşkil eden kapıyı kapatıp gözlerini açtı. Donuk gözlerle kendisine bakmakta olan Rakel'e çevirdi bakışlarını. Kadının alnındaki kan damarı şişmişti. İçine girdiği her defasında, Rakel'in vücudu ani bir hareketle sarsılıyordu. Bir şey söylemek ister gibiydi. Ve Harry bunun, genelde boşalmadan önce yüzüne hâkim olan gücenmiş, acı çekiyormuş benzeri ifade olmadığını anladı. Bu bambaşka bir şeydi; bu daha önce yine bu odadayken bir kez gördüğünü hatırladığı, gözlerindeki dehşet ifadesiydi. Rakel'in, iki eliyle onun bileğini tuttuğunu fark etti; Harry'nin elini boynundan çekmeye çalışıyordu.

Harry bekledi. Nedenini bilmiyordu, ama elini gevşetmedi. Rakel'in vücudunun karşı koyduğunu hissetti, gözlerinin irileştiğini gördü. Sonra bıraktı onu.

Rakel ciğerlerine hava doldururken çıkan ıslık sesini duydu.

“Harry...” Sesi boğuktu, tanınmayacak haldeydi. “Ne yapıyordun?”

Harry ona baktı. Verecek bir cevabı yoktu.

Rakel “Bu kadar...” diyerek öksürdü. “Bu kadar uzun tutmamalısın!”

“Özür dilerim” dedi Harry. “Kendimi kaptırdım biraz.”

Sonra Harry geldiğini hissetti. Orgazmın değil de ona benzer bir şeyin. Göğsünden başlayıp boğazına yükselen ve kulaklarının arkasına yayılan bir acıydı bu.

Rakel'in yanına bıraktı kendini. Yüzünü yastığa gömdü. Gözlerinin yaşardığını hissetti. Yana döndü; Rakel'den uzağa... Derin defin nefes aldı, o acıyla savaştı. Kahretsin, nesi vardı?

“Harry?”

Cevap vermedi. Veremedi.

“Harry, bir şey mi oldu?”

Başını iki yana salladı. Yastığa “Sadece yorgunum” dedi.

Rakel’in elini boynunda hissetti. Hafifçe okşadı onu, sonra göğsüne indi el. Rakel arkasından iyice sokuldu, sonra.

Ve Harry bir noktada mutlaka düşünmeye başlayacağını bildiği şeyi düşündü: Bu kadar çok sevdiği birinden, hayatı kendisi gibi biriyle paylaşmasını nasıl isteyecekti?

Katrine ağzı açık halde durmuş, telsizdeki öfkeli konuşmaları dinliyordu. Arkasında duran Mikael Bellman’ın sövdüğünü duydu. Kapının önünde duran adamın elinde tuttuğu şey uzaktan kumanda değildi.

Nefes nefese kalmış biri kulak tırmalayan sesiyle “Pos makinesi bu” dedi.

“Çantasında ne var?”

“Pizza.”

“Tekrarlar mısın?”

“Adam pizza dağıtıcısı... Pizzaexpressen’de çalıştığını söylüyor. Kırk beş dakika önce bu adresten bir sipariş almış.”

“Tamam, bunu hemen kontrol edelim.”

Mikael Bellman öne doğru eğilip telsizi aldı.

“Ben Bellman. Pizzacıyı mayınları temizlesin diye göndermiş. Bu da civarda olduğu ve yaşananları gördüğü anlamına gelir. Yanımızda köpek var mı?”

Duraklama... Cızırtılar.

“Ben U05. Köpek yok. On beş dakika içinde getirtebiliriz.”

Bellman bir kez daha alçak sesli bir küfür savurdu, sonra konuşma düğmesine bastı. “Köpekleri getirtin. Projektörlü ve termal görüntü cihazlı helikopter gelsin. Emri doğrulayın.”

“Anlaşıldı. Helikopter isteteceğim. Ama termal görüntü cihazı olduğunu sanmıyorum.”

Bellman gözlerini yumdu, cevap vermeden önce “salak” di-

ye fısıldadı. “Termal cihazı var. Helikoptere monte edilmişti. Adam ormandaysa, buluruz. Tüm ekibi ormanın kuzeyine ve batısına dağıt. Oradaysa ve kaçırıyorsa, o iki yönden birini ter-cih edecektir. U05, cep telefonu numaran ne?”

Bellman parmağını konuşma düğmesinden çekip Kat-rine’ye işaret etti. Katrine telefonunu çoktan hazırlamıştı bile. U05’in söylediği numarayı tuşlayıp telefonu Bellman’a verdi.

“U05? Falkeid? Adamı elimizden kaçırmak üzereyiz ve elimizde ormanı gerektiği gibi arayacak sayıda personel yok, o yüzden risk alacağız. Katilin buraya geleceğimizi tahmin ettiği açık; frekanslarımıza erişiyor olması da mümkün. Ter-mal görüntü cihazımızın olmadığı doğru, ama o var olduğ-u sanıyorsa, kuzeye ve batıya yöneldiğimizi de duyduğ-u-na göre...” Bellman karşı tarafı dinledi. “Aynen. Adamları-nın doğu tarafında pozisyon almalarını sağla. Ama kontrol etmek için eve geri gelme ihtimaline karşılık, birkaç kişiyi burada bırak.”

Bellman konuşmayı sonlandırıp telefonu Katrine’ye verdi.

Katrine “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Telefon ekranı-nın ışığı söndü; Bellman’ın yüzündeki beyaz, pigmentsiz çiz-gilerden geliyormuş gibi görünen ışık, karanlıkta nabız atışı gibi titreşti.

Bellman “Bence” dedi, “bizi alt etti.”

Oslo'dan saat yedide ayrıldılar.

İş çıkışı yoğunlaşan trafik durma noktasına gelmişti ve sessizdi. İkisi de arabada oturuyor, saat dokuz olmadan önce gereksiz yere konuşmayacaklarına dair çok uzun zaman önce yaptıkları anlaşmaya sadık kalıyorlardı sanki.

Gişelerden geçerken yağmur çiselemeye başladı; silecekler damlaları ortadan kaldırmaktan çok yutuyordu sanki.

Harry radyoyu açtı, haberi bir başka bültende duymak beklentisiyle kulak kabarttı, ama bu bültende de yoktu. Oysa bu sabah tüm web sitelerinde ve kanallarda olmalıydı. Berg'deki tutuklama, polis cinayetleriyle ilgili olarak bir şüphelinin gözaltına alındığı haberi... Norveç'in Arnavutluk'la yaptığı maçla ilgili spor haberinden sonra, Pavarotti ile bir pop şarkıcısının birlikte söyledikleri şarkı çalmaya başladığında Harry hemen kapattı radyoyu.

Karihaugen tepelerini aşarlarken yol boyunca Rakel'in eli, Harry'nin her zaman olduğu gibi vitesten ayrılmayan elinin üstündeydi. Harry onun bir şey söylemesini bekledi.

Kısa bir süre sonra hafta boyunca çalışmak üzere ayrılacaklardı ve Rakel Harry'nin bir önceki gece yaptığı teklifle ilgili tek bir kelime bile etmemişti hâlâ. Şüpheleri mi vardı yoksa? Rakel genelde boşa konuşmazdı. Lörenskog sapağına geldiklerinde, Harry'nin aklına, Rakel'in, belki de *onun* şüp-

heleri olduğunu düşünebileceği geldi. Teklif hiç yapılmamış gibi davrandıkları ve onu sessizlik okyanusuna gömdükleri takdirde, hiç yapılmamış olacağını düşünebileceği... En kötüsü, saçma bir rüyaymış gibi hatırlarlardı olan biteni. Kahretsin, Harry belki *rüyasında görmüştü* bunu; hayalinde canlandırmıştı belki de. Afyon içtiği günlerde, insanlarla, gerçekten yaşandığına ikna olduğu şeylerle alakalı konuşmaya çalışır ve kısa bir süre sonra alaycı bakışlarla karşılaşır.

Harry Lillestrom sapağında anlaşılmayı bozdu. “Hazirana ne dersin? Yirmi biri cumartesi geliyor.”

Rakel’e şöyle bir baktı, ama bitmek bilmeyen tarla manzarasına dikmişti gözünü. Sessizlik... Kahretsin; Rakel pişmanlık duyuyordu. Rakel...

“Haziran iyi” dedi. “Ama yirmi birinin cumaya geldiğine eminim.” Harry Rakel’in sesindeki neşeli tınıyı duyabiliyordu.

“Büyük bir tören mi, yoksa?..”

“Yoksa sadece biz ve şahitler mi?”

“Sence?”

“Kararı sen ver, ama en fazla on kişi olsun. Tabak takımlarımız daha fazlasına yetmez. Davet edeceğin beş kişi telefondaki kişiler listende kayıtlı olanların tamamı olur zaten.”

Harry güldü. Bu iyiye alametti.

“Oleg’i sağdıç olarak düşünüyorsan, unut, çünkü işi var” dedi Rakel.

“Anlıyorum.”

Harry arabayı gidiş terminali önünde park edip Rakel’i öptü.

Geri dönüş yolunda Öystein Eikeland’ı aradı. Harry’nin taksi şoförlüğü yapan, içki arkadaşı ve çocukluktan kalma tek dostu sarhoşmuş gibi konuşuyordu. Diğer yandan, Harry, onun ayık gezdiği zamanlarda nasıl konuştuğunu bilmediğini fark etti.

“Sağdıç mı? Vay canına Harry, çok duygulandım. Bunu benden istiyorsun, ha? Kahretsin, tarihi bir kenara not etmem gerek.”

“Haziranın yirmi biri... O gün müsait misin?”

Öystein espriye kıkırdayarak cevap verdi. Kıkırdama sonra öksürüğe dönüştü; öksürük de şişe lıkırtısına. “Harry çok duygulandım. Ama cevabım hayır. Senin kilisede dimdik duracak, yemek esnasında da nispeten düzgün bir diksiyonla konuşabilecek birine ihtiyacın var. Benimse masada çekici bir kadına, bedava içkiye ve sorumluluktan uzak kalmaya... En iyi takım elbisemi giyeceğime sana söz veriyorum.”

“Yalancı. Sen ne zaman takım elbise giydin ki Öystein?”

“O yüzden gayet iyi durumdalar ya. Çok az kullanıldıkları için. Tıpkı senin dostların gibi Harry... Arada bir alo diyebilirsin, biliyorsun.”

“Diyebilirim, herhalde.”

Telefonu kapattılar. Harry şehir merkezine tampon tampona gelirken, kısa sağdıç adaylarının listesinin üstünden geçti. Tam olarak ifade etmek gerekirse, tek kişilik bir listeydi bu. Beate Lönn’ün numarasını tuşladı. Beş saniye sonra telesekreter devreye girince mesaj bıraktı.

Trafik salyangoz hızıyla ilerliyordu.

Björn Holm’un numarasını tuşladı.

“Selam, Harry.”

“Beate işte mi?”

“Bugün izinli.”

“Beate mi? O hiç izin kullanmaz ki. Grip mi oldu yoksa?”

“Bilmem. Dün akşam Katrine’ye mesaj atmış. Hastaymış. Berg’i duydun mu?”

“Oh, o işi tamamen unutmuşum” diye yalan söyledi. “Eee, ne oldu?”

“Katil bu kez saldırmadı.”

“Hay aksi. Neyse, sen işine bak. Ben Beate’ye evden ulaşmaya çalışırım.”

Harry telefonu kapatıp Beate’yi sabit numarasından aradı.

İki dakika boyunca çaldırdı, cevap alamayınca saatine baktı. Derse daha çok zaman vardı ve Oppsal yolu üstündeydi. Helsingfors’a doğru saptı.

Ev Beate’ye annesinden kalmıştı. Harry’ye Oppsal’da büyüdüğü evi hatırlatıyordu. 1950’lerde yapılmış tipik bir küçük evdi bu; elma bahçelerinin artık üst tabakanın özel alanı olmadığını düşünen gelişmekte olan orta tabaka için inşa edilmiş, bir tür sade kutu...

Yolu üstündeki çöp kutularından birinden diğerine gidip çöpleri toplayan kamyonun dışında etraf sakindi. Herkes işte, okulda ve kreşteydi. Harry arabasını park edip dış kapıdan geçti, parmaklıklara bağlanmış bir çocuk bisikletini, iri, siyah torbalarla ağzına kadar dolmuş bir çöp kutusunu ve salıncağı geride bırakıp basamakları tırmandı ve daha önceden bildiği bir çift Nike spor ayakkabısının önüne geldi. Beate’nin ve oğlunun adının yazılı olduğu seramik levhanın altındaki zili çaldı.

Bekledi.

Bir kez daha çaldı.

Birinci katta, yatak odalarından birine ait olduğunu düşündüğü bir pencere vardı. Pencereye gidip Beate’ye seslendi. Gittikçe yaklaşmakta olan çöp kamyonunun büyük bir gürültüyle torbaları ezen ve sıkıştıran çelik pistonu yüzünden zil sesi duyulmamıştı belki.

Kapıyı denedi. Açıktı. İçeri girdi. Birinci katta durup seslendi, ama cevap alamadı. Eve adımını attığından beri burada olduğunu bilmekten kaynaklanan huzursuzluğu artık görmezden gelemez oldu.

Haberi bir türlü almadığı zamandan beri...

Beate cep telefonuna cevap vermediği zamandan beri...

Uzun adımlarla yukarı kata çıktı, odalara tek tek baktı. Boştu. Dokunulmamıştı.

Koşarak aşağı inip oturma odasına yöneldi. Kapı ağzında durarak etrafa bakındı. Neden doğrudan içeri girmediğini biliyor, ama bu düşünceyi kafasından silmek istiyordu.

Kendisine olası bir olay yerine baktığını söylemek istememişti çünkü.

Daha önce burada bulunmuştu, ama odanın şimdi daha çıplak olduğunu fark etti. Belki sabah ışığı yüzünden, belki de sadece Beate burada olmadığındandı. Bakışları masaya sabitlendi. Bir cep telefonu gördü orada.

Derin bir nefes verdiğini duydu ve ne kadar rahatladığını hissetti. Beate aceleyle dükkâna gitmiş, telefonu masada bırakmış, evin kapısını kilitleme zahmetinde bile bulunmamıştı. Eczaneye aspirin filan almaya gitmiş olmalıydı. Evet, aynen böyle olmalıydı. Harry kapı ağzındaki Nike spor ayakkabılarını düşündü. Birkaç dakika beklerse, Beate gelecekti.

Harry ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Kanepeye uzanmak geldi içinden, ama yine girmedi içeri. Bakışları yere yöneldi bu kez. Televizyonun yanında duran sehpanın çevresinde, zeminin diğer taraflarına kıyasla daha koyu görünen bir alan vardı.

Belli ki eskiden orada bir halı duruyordu ve Beate halıyı kaldırmıştı.

Çok yeni olmuştu bu olay.

Harry çimende çıplak ve terli halde yuvarlanmış gibi, gömleğinin altında cildinin karıncalandığını hissetti. Çömel-di. Parke zeminden gelen belli belirsiz amonyak kokusunu aldı. Yanılmıyorsa, ahşap parkelere amonyak yaramazdı. Ayağa kalktı, sırtını dikleştirdi. Koridordan geçip mutfağa girdi.

Boştu, düzenliydi.

Buzdolabının yanındaki uzun dolabın kapağını açtı. 1950'li yıllarda inşa edilmiş bu evlerde, neyin nerede dura-

cağına dair yazılı olmayan bir kural vardı sanki: Yiyecekler, aletler, önemli evraklar ve temizlik malzemeleri... Dola-bın alt tarafında, içinde, kenarlarından düzgün biçimde katlanmış bez bulunan bir kova, birinci rafta üç toz bezi, birinin ambalajı açılmamış, diğerinin açılmış beyaz çöp torbaları, bir şişe Krystal yeşil sabun, bir teneke Bona cila duruyordu. Eğilip etiketi okudu.

Parke zeminler içindi. Amonyak ihtiva etmiyordu.

Harry yavaşça ayağa kalktı. Sessizce durup etrafa kulak kabarttı. Havayı kokladı.

Biraz paslanmış olsa da gördüğü her şeyi özümsemiş ve ezberlemişti. İlk izlenim... Verdiği derslerde tekrar tekrar vurguladığı gibi, olay yerindeki ilk izlenim, duyularınız hâlâ alarmdayken, henüz körelmemiş ve adli tıp ekibinin kuru gerçekleriyle henüz etkisini kaybetmemişken, genelde çok önemli ve doğru olurdu.

Harry gözlerini kapattı, evin ona anlattıklarını duymaya, ona bilmek istediği önemli bilgiyi aktaracak hangi detayı gözden kaçırdığını anlamaya çalıştı.

Ama ev konuşuyorsa da, açık duran ön kapının dışından gelen çöp kamyonunun gürültüsü yüzünden duyulmuyordu. Kamyondaki adamların konuşmalarını, açılan kapının sesini, keyifli, kaygısız kahkahalarını duydu. Sanki hiçbir şey olmamıştı... Belki de hiçbir şey olmamıştı. Belki de Beate birazdan eşarbını boynuna dolamış halde, burnunu çeke çeke geri dönecek, onu görünce şaşırarak, ama sevinecek ve yüzü aydınlanacaktı. Harry, Rakel'le düğünlerinde şahit olmasını istediğini söylediğindeyse daha da çok şaşırarak ve sevinecekti. Sonra kahkaha atacak, ona biri baktığında olduğu gibi, kulaklarına kadar kıpkırmızı kesilecekti. Kendisini Acılar Evi'ne, Polis Merkezi'ndeki video odasına hapsedip hiç durmadan on iki saat oturmaya ve izlediği kamera görüntülerindeki maskeli banka soyguncularının kimliklerini şaşmaz

biçimde doğru tespit etmeye alışmış kadın... Krimteknisk'in Şefi olan kadın... Sevilen patron... Harry yutkundu.

Cenaze konuşmasından alıntı gibi geldi kulağına.

Yeter artık! Beate yoldaydı ve birazdan burada olacaktı. Harry derin bir nefes aldı. Dış kapının çarparak kapandığını, çöp kamyonunun çöpleri öğütmeye başladığını duydu.

Sonra kafasına dank etti. O detay... Örtüşmeyen detay.

Dolaba dikti gözlerini. Yarısı kullanılmış, beyaz çöp torbası rulosu.

Çöp kutusundaki torbalar siyahtı oysa.

Harry koşmaya başladı.

Koridordan geçti, ön kapıdan çıktı, dış kapıya doğru seğirtti. Bütün gücüyle koşuyor, ama kalbi ondan önde gidiyordu.

“Durun!”

Çöpçülerden biri başını kaldırıp baktı. Bir ayağı, bir sonraki eve doğru hareketlenmiş olan kamyonun yan platformunun üstündeydi. Kamyonun çelik ağzından, çöpleri öğütürken çıkan çatırtı, Harry'nin başının içinden geliyordu sanki.

“Öğütmeyi durdurun!”

Dış kapının üstünden atlayıp asfalta, iki ayağının üstüne düştü. Çöpçü hemen tepki verip kırmızı düğmeye bastı ve kamyonun yan tarafına vurdu. Öfkeli bir homurtu eşliğinde durdu kamyon.

Öğütücü sustu.

Çöpçü dik dik baktı.

Harry yavaşça adama doğru yürüdü, çöpçüyle aynı yere, açık demir ağza baktı. Acı bir koku geliyordu, ama Harry farkına bile varmadı. Gördüğü tek şey, yarı ezilmiş, parçalanmış çöp torbalarıydı; torbalardan sıvı sızıyordu ve metal kırmızı lekeyle kaplıydı.

Çöpçü “İnsanların aklı başında değil” diye fısıldadı.

“Ne oldu?” Şofördü bu. Başını pencereden dışarı uzatmıştı.

Meslektaşı “Anlaşılan, biri köpeğini atmış yine” diye bağırdı. Ve sonra Harry’ye baktı. “Bu senin mi?”

Harry cevap vermedi, platforma, oradan da yarı açık hidrolik ağzın içine atladı.

“Hey! Bunu yapamazsın. Tehlikeli...”

Harry adamın elini itti. Kırmızı pisliğin üstünde kayıp dirseğini ve yanağını kaygan çelik zemine çarptı; kanın o tanıdık tadını ve kokusunu aldı o an. Zor da olsa dizlerinin üstünde doğrulup torbalardan birini yırttı.

Torbanın içindekiler dışarı dökülüp kamyonun eğimli platformunda kaydı.

Arkasındaki çöpçü “Tanrım!” dedi, nefes nefese.

Harry ikinci torbayı yırttı. Ve üçüncüyü.

Çöpçünün kamyondan atladığını, sonra kusarken, asfaltta çıkan sesi duydu.

Harry dördüncü torbada aradığını buldu. Vücudun diğer parçaları başka herhangi birine ait olabilirdi. Ama bu değil; bu sarı saçlar, bir daha asla kızarmayacak bu solgun yüz değil. Daha önce gördüğü herkesi hatırlayan, şimdi boş boş ve dik dik bakan bu gözler hiç değil... Yüz lime lime olmuştu, ama Harry’nin hiç şüphesi yoktu. Üniforma düğmesinden yapılmış küpeye gitti eli.

Öylesine acı vericiydi ki nefes alamadı; yüreği öylesine dağlanmıştı ki iğnesi çıkarılmış ölen bir arı gibi, iki büklüm oluverdi.

Ve o an bir yabancından gelmişe benzeyen, dudaklarından kaçıp sessiz mahallede çınlayan uzun, bitkin feryadı duydu.

IV

Beate Lönn Gamlebyen Mezarlığı'na, babasının yanına gömüldü. Babası oraya devam ettiği kilisenin bölgesi olduğu için değil, Polis Merkezi'ne en yakın mezarlık olduğu için gömülmüştü.

Mikael Bellman kravatını düzeltti. Ulla'nın elini tuttu. Karısının cenazeye gelmesi halkla ilişkiler danışmanının tavsiyesiydi. En üst düzeyde memur olarak, son cinayetlerin ardından durum onun açısından öylesine riskli bir hale gelmişti ki yardıma ihtiyacı vardı. Danışman, Emniyet Müdürü olarak daha çok kişisel bağlılık, duygudaşlık sergilemesinin onun açısından önemli olduğunu, bu konuda bugüne dek gereğinden fazla profesyonelce bir görüntü çizdiğini söylemişti. Ulla bir adım öne çıkmıştı hemen; tabii ki böyle yapacaktı. Titizlikle seçtiği yas kıyafeti içinde çarpıcı bir güzelliği vardı. Ulla ona iyi bir eş olmuştu. Mikael bunu unutmayacaktı; hem de uzun bir süre...

Rahip büyük soru diye adlandırdığı, öldüğümüzde olacak şeyler hakkında konuştu da konuştu. Ama bunlar büyük sorular değildi; büyük sorular Beate ölmeden neler olduğu ve onu kimin öldürdüğüydü. Son altı ayda o ve diğer üç polisin ölümüydü.

Son günleri Krimteknisk'in zeki ve başarılı şefine saygı göstermekle, yeni ve son derece tecrübesiz Emniyet Müdürü'nü eleştirmekle geçiren basın için büyük sorular bunlardı.

Cinayet soruşturmalarını yürütme biçiminin sorgulanacağı bir toplantı için davet edildiği Oslo Belediye Meclisi için büyük sorular bunlardı. Yetkililer söz konusu toplantıda, bu konuda hiç taviz vermeyeceklerini vurgulamışlardı.

Ve bunlar, hem büyük hem de Hagen'in kendisine sormadan kurduğu, ama Bellman'ın, en azından Valentin Gjertsen'le ilgili sağlam bir ipucu buldukları için şimdi kabul ettiği küçük soruşturma ekipleri için büyük sorulardı. Valentin ismindeki hayaletin cinayetlerin ardındaki isim olabileceğiyle ilgili teorinin zayıf tarafı, temelinde, onu canlı gördüğünü iddia eden tek bir görgü tanığının iddiasına dayanmasıydı. Ve söz konusu görgü tanığı, şimdi sunağın yanındaki tabutta yatıyordu.

Adli tıp ekibi, polis soruşturması ve patologdan gelen raporlar, yaşananlarla ilgili net bir resim ortaya koyacak kadar detaylı değildi, ama bildikleri her şey, Bergslia'daki cinayet sonrasında hazırlanmış eski raporla örtüşüyordu.

Beate Lönn cinayetinde de diğer detayların hemen hemen aynı olduğu düşünüldüğünde, kadının akla hayale gelebilecek en korkunç şekilde öldüğünü söylemek mümkündü.

İnceledikleri vücut parçalarının hiçbirinde uyuşturucu izine rastlamamışlardı. Patolog raporunda "kaslarda ve derialtı dokusunda ciddi iç kanama", "dokudaki enfeksiyona gösterilen inflamatuvar tepki" gibi, Beate Lönn'ün, sadece vücudunun söz konusu parçaları kesilirken değil, maalesef ki sonrasında da daha bir süre hayatta olduğu şeklinde tercüme edilebilecek ifadeler vardı.

Parçalanmış yüzeyler, katilin Beate'nin vücudunu keserken oyma testeresinden çok, kasaturalı testere kullandığına işaret etti. Adli tıp görevlilerinin tahmini, bunun için iki metal-

li bir bıçağın kullanıldığı, kemiğin ancak ince dişli, on dört santimetrelik bir bıçakla kesilebileceği yönündeydi. Björn Holm bunun, avcılarının geyik kesme bıçağı diye adlandırdıkları bıçak olduğunu söylemişti.

Beate Lönn kolay silinebilir olma özelliğinden ötürü, cam sehpanın üstünde kesilmişti muhtemelen. Katil amonyacı ve siyah çöp torbalarını, daha sonra olay yerinde hiçbir bulunmadığından, büyük olasılıkla yanında getirmişti.

Çöp kamyonunda kana bulanmış bir halı da bulunmuştu.

Bulamadıkları şey, eve ait olmayan parmak izi, ayak izi, kumaş parçası, saç teli, kıl ya da diğer DNA materyalleriydi.

Ya da eve zorla girildiğine dair bir iz...

Katrine Bratt telefon konuşmasını, Beate Lönn'ün kapısı çaldığı için sonlandırdıklarını söylemişti.

Beate Lönn'ün bir yabancıyı evine isteyerek alması pek olası görünmüyordu; hele hele bir operasyonun ortasında-yken... Bu nedenle katilin içeriye zorla, Beate'yi silahla tehdit ederek girdiği varsayımı üzerinde çalışıyorlardı.

Ve tabii bir de ikinci varsayım söz konusuydu. Gelen kişinin yabancı olmadığı... Çünkü Beate Lönn'ün sağlam kapısında zincir vardı; zincirin üstünde de düzenli olarak kullanıldığının işareti, bol miktarda çizik...

Bellman kilise sıralarına baktı. Gunnar Hagen. Björn Holm ve Katrine Bratt. Lönn'ün oğlu olduğunu sandığı, ona çok benzeyen küçük bir oğlanla, yanında oturan yaşlı bir hanım.

Bir başka hayalet, Harry Hole... Rakel Fauke. Ulla'nınki-ler kadar güzel o koyu, ıslıl ıslıl gözleriyle, Harry Hole gibi bir adamın kancayı takmayı nasıl başardığını hâlâ anlayamadığı, esmer.

Biraz daha gerilerde Isabelle Sköyen oturuyordu. Oslo Belediye Meclisi de törende temsil edilecekti tabii; basın böyle şeylere dikkat ederdi çünkü. Isabelle kiliseye girmeden önce,

Ulla'nın da orada olduğunu görmezlikten gelerek onu kenara çekmiş ve telefonlarına çıkmamaya daha ne kadar devam edeceğini sormuştu. Mikael ilişkilerinin bittiğini tekrarladığında, Isabelle ona, ezmeden önce bir böceğe nasıl bakıyorsa öyle bakmış ve ilişkilerde terk edilen değil, terk eden kişi olduğunu söylemişti ki Mikael bunu yakında öğrenecekti. Mikael Ulla'ya doğru yürür, sonra ona kolunu uzatırken, arkasında Isabelle'in gözlerini hissetmişti.

Diğer sıralar akrabalar, arkadaşlar ve meslektaşlardan oluştuğunu sandığı, çoğu üniformalı kalabalık tarafından doldurulmuştu. Mikael bu kişilerin birbirlerini teselli ettiklerine kulak misafiri olmuştu; ortada işkenceye dair bir iz yoktu, kan kaybı Beate'nin çok kısa bir sürede bayıldığı anlamına geliyordu.

Bakışları saniyenin binde biri kadar bir sürede başka birinin bakışlarıyla buluştu. Truls Berntsen. Kahrolası, o herif burada ne işi vardı? Beate Lönn'ün Noel kartı gönderilecekler listesinde olmadığı kesindi. Ulla elini hafifçe sıktı, sorarcasına bir ifadeyle ona baktı; o da bir an belirip hızla kaybolan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonuçta meslektaşız; ölüm bizi birleştirir diye düşündü.

Katrine yanılmıştı. Gözyaşları tükenmemişti, işte.

Beate'nin bulunmasından sonra birkaç kez gözyaşlarının kurduğunu düşünmüştü. Ama öyle değildi. Uzun ağlama nöbetlerinden harap olmuş bedeninden yine de gözyaşı gelmişti işte.

Vücudu reddedene ve kusana dek ağlamıştı. Bitap düşene dek ağlamıştı. Uyandığı andan itibaren tekrar gözyaşı dökmeye başlamıştı. Ve şimdi de ağlıyordu.

Uyuduğu saatlerde kâbuslar başına bela olmuş, yaptığı şeytani anlaşma yakasını bir türlü bırakmamıştı. Valentin'in tutuklanması karşılığında bir meslektaşını feda

etmeye gönüllü olduğu şu anlaşma... Söylediği, aşağılık herif, bir kez daha saldır; bir kez daha, sözleriyle tasdik ettiği şu anlaşma...

Katrine yüksek sesle, hıçkıra hıçkıra ağladı.

Yüksek ses Truls Berntsen'i sarsıp doğrulmasına neden oldu. Uyuyakalmıştı. Ucuz takım elbisesi yıpranmış kilise sırasında öyle kayıyordu ki, yere düşmesine ramak kalmıştı.

Bakışlarını sunak panosuna sabitledi. Başından güneş ışınları çıkan İsa... Parlak ışık... Günahların bağışlanması... Yaptıkları şey dâhiyane bir hareketti. Din eskiden bu kadar iyi satmıyordu: Daha da çok şeyin cazibesine kapılıp ayartılacak paraya sahip olduğunuzda, tüm emirlere itaat etmek o kadar zordu ki. Onlar da inanmak için yeterince iyi, böyle bir fikirle ortaya çıkmışlardı. Bir satış fikriydi bu; ciron kadar kredi... İnsana kefaretin bedava olduğu hissini veriyordu adeta. Ancak kredide olduğu gibi, işler kontrolden çıkmış, insanlar umursamaz olmuş, üzerlerine titredikleri hayatları için günaha girmişlerdi, çünkü yapmaları gereken tek şey inanmaktı. Böylece Ortaçağ'a gelindiğinde kemerleri sıkmak, alacak tahsili yoluna gitmek zorunda kalmışlardı. Cehennemi, yanan ruhları ortaya atmışlardı böylece. Müşteriler korkup kiliseye dönüş yapmış ve bu kez hesaplarını kapatmışlardı. Kilise son derece zenginleşmiş ve kendi adına son derece başarılı bir iş çıkarmıştı. Truls'un olayla ilgili samimi görüşü bu yöndeydi. Öldüğünde ölecekti; günahların bağışlanması, cehennem yoktu. Ama yanılıyorsa, başı fena halde belada demekti; çok açıktı bu. Bağışlamanın da bir sınırı vardı ve İsa'nın hayal gücü, Truls'un yaptığı şeyleri gözünün önünde canlandırabilecek kadar geniş olamazdı.

Harry dosdoğru ileri bakıyordu. Başka bir yerdeydi o; Beate'nin çeşitli noktalara işaret ettiği, açıklamalar yaptığı Acılar Evi'nde idi. Rakel'in fısıldadığını duyana dek geri dönmedi.

“Harry, Gunnar ve diğerlerine yardım etmelisin.”

İrkildi. Şaşkınlıkla baktı ona.

Rakel sunağa, diğerlerinin tabutun yanında yerlerini aldıkları tarafa baktı. Gunnar Hagen, Björn Holm, Katrine Bratt, Stale Aune ve Jack Halvorsen'in erkek kardeşi... Hagen Harry'ye, tabutu, törendeki ikinci uzun boylu kişi olarak, kayınbiraderle birlikte taşınması gerektiğini söylemişti.

Harry ayağa kalkıp kilise sıraları arasında hızlıca yürüdü.

Gunnar ve diğerlerine yardım etmelisin.

Rakel'in bir gece önce söylediklerinin yankısıydı bu adeta.

Harry diğerleriyle belli belirsiz bir baş hareketiyle selamlaştı. Sonra boş yere geçti.

Hagen “Üç dediğimde” dedi, alçak bir sesle.

Kilise orgundan yükselen notalar şiddetlendi, güçlendi.

Sonra Beate Lönn'ü ışığa taşıdılar.

Justisen cenazeden gelen insanlarla dolup taşıyordu.

Hoparlörlerden Harry'nin daha önce duyduğu bir şarkı çalıyordu bangır bangır. Bobby Fuller Dörtlüsü'nün I Fought The Law/ Kanunla Savaşım adlı şarkısıydı bu. Şarkı sonrasında “Ve kanun kazandı” diye iyimser bir şekilde devam ediyordu.

Harry Rakel'i havaalanı trenine bırakmış, geri dönene dek birkaç eski meslektaşı zilzurna sarhoş olmayı başarmıştı. Olayı dışarıdan gözlemleyen ayık biri olarak, Harry adamların batmakta olan bir gemideymişlercesine, neredeyse öfkeli biçimde içtiklerini görebilmişti. Masalarda Bobby Fuller'ın kanunun kazandığına dair sözlerine eşlik eden birçok kişi vardı.

Harry, Katrine Bratt ve tabutu taşıyan diğer birkaç kişinin oturduğu masaya doğru, birazdan döneceği anlamına ge-

len bir işaret yaparak tuvalete gitti. İšemeye başlamıştı ki yanında biri belirdi. Adamın fermuarını indirdiğini duydu.

Birisi burnundan konuşarak “Burası polisler için” dedi. “Senin burada ne işin var?”

Harry başını kaldırıp bakmadan “İşiyorum” dedi. “Ya sen? Hararet mi bastı?”

“Hole, bana bulaşma sakın.”

“Bulaşmış olsam, burada özgür bir adam olarak dolaşamazdın Berntsen.”

Truls Berntsen boştaki eliyle pisuarın üstündeki duvara dayanarak “Kendi işine bak sen” diye inledi. “Bir cinayete bulaştın ve istersem başını belaya sokabilirim, biliyorsun. Come As You Are’daki Rus’tan söz ediyorum. Emniyette herkes o işin sorumlusunun sen olduğunu biliyor, ama bunu ispatlayabilecek tek kişi benim. O yüzden bana bulaşmaya cesaret edemezsin.”

“Berntsen, benim bildiğim o Rus’un, beni öbür dünyaya yollamaya çalışmış bir uyuşturucu satıcısı olduğu. Ama sen ondan daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan, hiç durma. Daha önce de polis dövdün sen.”

“Ne?”

“Sen ve Bellman. Eşcinsel bir polis memuruydu, değil mi?”

Harry Berntsen’in sinirlenmeye başladığını hissedebiliyordu.

“Hole, yine içkiye mi başladın?”

Harry fermuarını çekerken “Hımmm” dedi, “bu yıl polislerden nefret edenlerin yılı olmalı.” Lavaboya yürüdü. Aynadan Berntsen’in musluğu hâlâ açmadığını gördü. Ellerini yıkayıp kuruladı. Kapıya doğru yürürken Berntsen’in sinirli bir sesle “Sakın bir şey yapmaya kalkışma; bak seni uyarıyorum. Beni aşağı çekersen, beraberimde seni de sürüklerim” dediğini duydu.

Harry bara döndü. Bobby Fuller şarkısını bitirmek üzereydi ve Harry’ye hayatlarımızın ne kadar çok tesadüfle do-

lu olduğunu düşündürdü. Bobby Fuller 1966 yılında benzin dökülmüş arabasında ölü bulunmuş, bazıları onun polis tarafından öldürüldüğünü iddia etmişti. Yirmi üç yaşındaydı. René Kalsnes'le aynı yaşta...

Yeni bir şarkı başladı. Supergrass ve "Caught by the Fuzz."¹⁷ Harry gülümsedi. Gaz Coombes şarkıda, baklayı ağzından çıkarmasını isteyen aynasızlar tarafından enselenmekten söz ediyordu. Aradan yirmi yıl geçmişti ve polis şarkıyı kendilerine ithafen çalıyordu. Harry, Gaz, senin için üzgünüm, diye geçirdi içinden.

Harry etrafına bakındı. Rakel'le dün yaptığı uzun konuşmayı düşündü. İnsanın hayatta kaçınacağı, sakınacağı, yan çizeceği tüm şeyler hakkında... Ve kaçamayacağınız şeyler hakkında... Çünkü bu hayattı, var olmanın anlamıydı. Sevgi, huzur, mutluluk, diğer her şey sonradan geliyordu; çünkü bu bir önkoşuldu. Genelde konuşan Rakel olmuş, ona yapmak mecburiyetinde olduğunu söylemişti. Beate'nin ölümünün gölgesi daha şimdiden öylesine uzundu ki, güneş ışığını ne denli isterik biçimde yansıtırsa yansıtсын, haziran gününün üstüne çökmüştü işte. Harry mecburdu. İkisi için yapmak zorundaydı. Hepsi için...

Harry kalabalığın içinde kendine yol açarak, tabutu taşıyanların bulunduğu masaya geldi.

Hagen ayağa kalktı, onun için ayırdıkları iskemleyi çekti. "Eee?" dedi.

"Varım" dedi Harry.

Truls Harry'nin söylediklerinden ötürü yarı felç olmuş halde pisuarın yanında duruyordu. Bu yıl, polislerden nefret edenlerin yılı olmalı. Bir şey mi biliyordu, yoksa? Saçma! Harry'nin bir bok bildiği yoktu. Nasıl bilebilirdi ki?

17. Caught by the Fuzz: Aynasızlar tarafından enselenmek. (ç.n.)

Biliyor olsa, böyle kışkırtırcasına pat diye söylemezdi. Ama Kripos'taki, bir güzel benzettikleri o homoyu biliyordu. İyi de bunu nasıl öğrenebilmişti?

Adam Mikael'e blöf yapmaya çalışmış, tuvalette onu öpmeye kalkışmıştı. Mikael birilerinin onları görmüş olabileceğini düşünmüştü. Kazan dairesinde adamın başına kapüşonu geçirmişlerdi. Truls ona vurmuştu. Mikael ise her zaman olduğu gibi sadece izlemiş, ancak iş çığırından çıkmaya başladığında ve ona durmasını söylemek zorunda kaldığında müdahale etmişti. Hayır. İş çoktan çığırından çıkmıştı bile. Oradan ayrıldıklarında adam hâlâ yerde yatıyordu.

Mikael korkmuştu. Adam fena halde dayak yemiş, onları ihbar etmeyi kafasına koymuştu. Böylece olay, Truls'un tetikçi olarak ilk işi olmuştu. Apar topar Justisen'e giderlerken polis sirenini kullanmışlar, sonra bara girip yarım saat önce içtikleri Munkholms'un parasını vermek için ısrar etmişlerdi. Barmen başını sallayıp dürüst insanların hâlâ var olmasının iyi bir şey olduğunu söylemişti, Truls adama hiç unutamayacağından emin olduğu yüklü bir bahşiş bıraktığından onları hatırlayacağı kesindi. İçtikleri içkinin ödemesinin yapıldığı, üstünde gün ve saati gösteren fişi almış, sonra Mikael'le birlikte arabaya atlayıp Krimteknisk'e gitmişlerdi. Burada Truls'un, dedektif olmayı çok istediğini bildiği yeni bir eleman vardı. Ona birilerinin muhtemelen bir saldırı olayını üzerlerine yıkmaya çalışacağını, bu yüzden temiz olduklarını kontrol etmesini istemişti. Yeni eleman giysileri üzerinde hızlı, üstünkörü bir inceleme yapmış, DNA veya kan izine rastlamadığını söylemişti. Sonra Truls Mikael'i evine götürmüş, ardından Kripos'taki kazan dairesine geri dönmüştü. Homo orada değildi artık, ama kan izleri, oradan kendi çabasıyla, sürüne sürüne çıktığını gösteriyordu. Yani, ortada sorun filan yoktu belki. Ama Truls potansiyel her tür delili ortadan kaldırmış, ardından Havnelgar binasına gidip copu denize atmıştı.

Ertesi gün bir meslektaşı Mikael'e telefon açmış, homonun hastaneden kendisini aradığını ve onları GBH'ya ihbar edeceğinden bahsettiğini söylemişti. Böylece Truls hastaneye gitmiş, doktorun muayenesini bitirmesini bekledikten sonra, adama ortada hiçbir delil olmadığını, tek bir kelime etmesi veya yine ortaya çıkması halinde, kariyerini bitireceklerini söylemişti.

Kripos'taki o adamı bir daha ne görmüşler ne de ondan haber almışlardı. Truls Berntsen sayesinde olmuştu bütün bunlar. Mikael Bellman'ın canı cehennemeydi. O piçin kıcını Truls kurtarmıştı. En azından, şimdiye kadar olan buydu... Harry olayla ilgili ufak da olsa bir şeyler biliyordu. Ve herif serseri mayının tekiydi; tehlikeli olabilirdi. Hem de çok...

Truls Berntsen aynada kendisine baktı. Terörist... Hem de nasıl. Gerçekten de öyleydi.

Ve daha yeni başlamıştı.

Diğer insanların yanına gitti. Mikael Bellman konuşmasına yeni başlamıştı.

"... Beate Lönn teşkilatımız için örnek olacak, kararlı bir insandı. Zaman, bizim de öyle olduğumuzu gösterme zamanı. Onun hatırasını, ancak onun istediği biçimde şereflendirebiliriz. Yani, katili yakalayarak... Skål!"

Herkes kadehlerini, kabile reisinin emriyle mızraklarını havaya kaldıran savaşçılar gibi havaya kaldırırken Truls çocukluk arkadaşına dikti gözünü. Parlayan yüzleri, ciddi ve kararlı ifadeleri gördü. Bellman'ın tek bir yürek olmuşlarcasına, ortamdan, bu andan, kendi sarf ettiği sözlerden, onları motive eden şeylerden, salonda bulunan diğer insanlar üzerinde yarattığı etkiden duygulanmışçasına başını salladığını gördü.

Truls tuvaletlere giden koridora dönerek, kumar makinesinin yanına geldi. Telefon deliğine bozuk parayı atıp ahizeyi eline aldı. Santralin numarasını çevirdi.

“Polis.”

“İsim vermeden bir ihbarda bulunmak istiyorum. René Kalsnes vakasındaki mermiyle ilgili. O merminin hangi silahtan ateşlendiğini biliyorum... o....” Truls konuşmanın kaydedildiğini ve daha sonra dinleneceğini biliyordu; o yüzden net biçimde konuşmaya çalışıyor, ama dili beynine itaat etmiyordu.

Santraldeki memur, “O zaman Cinayet Masası ya da Kripo’staki dedektiflerle konuşmalısınız” dedi. “Ama bugün herkes cenazede...”

Truls “Biliyorum!” diye karşılık verirken, sesinin gereksiz yere yüksek çıktığını duydu. “Ben size tüyo vermek istemiştim sadece.”

“Bilginiz mi var?”

“Evet. Dinleyin...”

“Kafe Justisen’den aradığınızı görüyorum. Dedektifleri orada bulabilirsiniz.”

Truls alev saçan gözlerle baktı telefona. O an sarhoş olduğunun ve büyük bir hata yaptığının farkına vardı. Aramanın Justisen’den yapıldığını biliyorlardı, konuşmanın izini sürmeleri halinde burada bulunan memurlarla konuşurlar, kaydı onlara dinletip sesi tanıyan olup olmadığını sorarlardı. Ve bu alınmayacak kadar büyük bir risk olurdu.

Truls “Şaka yapıyordum” dedi. “Özür dilerim, birayı fazla kaçırdık.”

Telefonu kapatıp oradan ayrıldı. Sağına soluna bakmadan bardan geçti. Ön kapıyı açıp şiddetli yağmuru görünce durdu. Arkasını döndüğü anda, elini bir meslektaşının omzuna atmış Mikael’i, ayyaş, çokbilmiş Harry Hole’u ve onun etrafında toplanmış bir grup insanı gördü. İçlerinden biri Harry’ye sarılıyordu hatta. Truls arkasını döndü, yağmuru izlemeye koyuldu.

Görevden alınmıştı. Dışlanmıştı.

Omzunda bir el hissetti. Döndü. Yüz, suyun içinden bakıyormuş gibi bulanıktı. Gerçekten de o kadar sarhoş muydu?

El omzunu hafifçe sıkarken, yüz yumuşak bir sesle “Sorun değil” dedi. “Sıvışıp gitmek... Bugün hepimiz böyle hissediyoruz.”

Truls içgüdüsel bir tepki vererek ele bir fiske vurdu ve akşama karıştı. Bir ara yağmurun ceketinin omuzlarını sırlı-sıklam ettiğini hissederek silkindi. Hepsinin canı cehenneme dedi, içinden. Hepsinin canı cehenneme...

Birisi gri metal kapıya bir kâğıt parçası sıkıştırmıştı.

KAZAN DAİRESİ.

İçerde Gunnar Hagen saatine baktığında 7'yi biraz geçtiğini ve dördünün de burada olduğunu gördü. Beşinci kişi gelmeyecekti ve iskemlesi boştu. Grubun yeni üyesi, Polis Merkezi'ndeki üst düzey yöneticilerin kullandığı toplantı odalarının birinden bir iskemle almıştı.

Gunnar Hagen tek tek hepsine baktı.

Björn Holm bir önceki günden çok kötü etkilenmişe benziyordu; keza Katrine Bratt de. Stale Aune her zaman olduğu gibi tüvit ceket ve papyonuyla kusursuz görünüyordu. Gunnar Hagen grubun yeni üyesini daha dikkatli inceledi. Cinayet Masası Şefi, Justisen'den Harry Hole'dan önce ayrılmıştı ve Harry Hole o sırada, kahve ve gazoz masasının başındaydı. Ancak Hagen şimdi kendisini iskemleye bırakmış gibi görünen solgun, tıraşsız ve gözleri kapalı Harry'nin geceyi aynı şekilde bitirip bitirmediğini bilemiyordu. Bu grubun dedektif Harry Hole'a ihtiyacı vardı; sarhoş bir adama değil.

Hagen, Harry için vakada şu ana kadar yaşanan gelişmelerin bir özetini çıkardıkları beyaz tahtaya baktı. Zaman çizelgesinin yanı sıra, kurbanların adları, olay yerleri, Valentin Gjertsen'in adını ve ondan, daha önceki cinayetlere ve cinayetlerin tarihlerine çizilen okları gördü.

Hagen “Evet” dedi. “Maridalen, Tryvann, Drammen ve sonuncusu kurbanın evinde... Daha önceki faili meçhul cinayetlerin soruşturmalarında görev almış dört memur, aynı gün ve –üç vakada– aynı olay yerleri... Baştaki cinayetlerin üçü, cinsellik güdüsüyle işlenmiş tipik cinayetler ve aralarında çok zaman farkı olsa da, birbirleriyle o zamanlar bile bağlantı kurulmuş vakalar. Burada istisna Drammen’daki, kurbanın bir erkek, René Kalsnes olduğu cinayet; o vakada cinsel tacize dair hiçbir belirti yoktu. Katrine?”

“Başlangıçta işlenmiş söz konusu bu dört cinayetin ve ardından gelen, dört polisin öldürülmesi olaylarının sorumlusunun Valentin Gjertsen olduğunu varsayarsak, Kalsnes ilginç bir istisna oluşturuyor. Kalsnes homoseksüeldi, Björn ve benim Drammen’daki kulüpte konuştuğumuz insanlar Kalsnes’in önüne gelenle yatan bir düzenbaz olduğunu söylediler. Kalsnes sadece yaşlı ve zengin hovarda sevgililer gibi sömürdüğü ve delicesine âşık olduğu eski partnerleriyle değil, kulüpte karşısına çıkan herkesle de yatıyor, vücudunu satıyormuş. Para için yapmayacağı şey yokmuş.”

Björn Holm “Demek ki tavrı ve yaptığı iş bakımından, cinayete kurban gitme riski yüksek olan birinden söz ediyoruz” dedi.

“Aynen” dedi Hagen. “Ama bu failin de büyük ihtimalle homoseksüel ya da biseksüel olduğu anlamına geliyor. Stale?”

Stale Aune öksürdü. “Valentin Gjertsen gibi seks avcılarının, cinsellikleriyle genelde karmaşık bir ilişkileri vardır. Bu bireyleri cinayet işlemeye sevk eden şey, kurbanların cinsiyet ve yaşlarından çok, kontrol etme ihtiyacı, sadizm ve sınırları zorlama arzusudur. Ancak René Kalsnes cinayeti kıskançlıkla da alakalı olabilir. Ortada cinsel tacize dair bir iz olmaması buna işaret ediyor. Aynı şekilde öfke de öyle... Kalsnes ilk dört cinayet içinde, polis cinayetlerinde olduğu gibi kör bir cisimle dövülmüş tek kurban.”

Herkes iskemleye gömülmüş, sırtüstü uzanıp ellerini kar-
nında birleştirmiş, gözleri hâlâ kapalı Harry Hole'a bakarken
sessizlik yaşandı. Katrine Bratt, öksürene dek, Harry'nin
uyuyakaldığını düşündü.

“Aranızda Valentin’le Kalsnes arasında bir bağlantı bulan
var mı?”

Katrine “Şimdiye kadar, hayır” dedi. “Ne telefon görüş-
mesine, ne kulüpte ne Drammen’da kredi kartıyla har-
cama yapıldığına dair bir kayda, ne de Valentin’in René
Kalsnes’in yakınlarında olduğunu gösteren elektronik bir
ize rastlandı. Kalsnes’i tanıyanlar arasında Valentin’in adı-
nı duyan ya da ona benzeyen birini görmüş olan da yok. Ta-
bii bu, onların hiç...”

Harry gözlerini sımsıkı yumarken, “Tabii ki yok” dedi “Sa-
dece merakımdan sordum.”

Herkes gözünü Harry’ye dikti. Kazan Dairesi’ne sessizlik
çöktü o an.

Harry bir gözünü açtı. “Ne oldu?”

Kimse cevap vermedi.

“Ayağa kalkıp suda yürüyecek veya suyu şaraba çevirecek
değilim” dedi.

Katrine “Hayır, hayır, hayır” dedi. “Bu dört kör garibana
görecektir birer göz vermen yeterli.”

“Onu da yapamam.”

Björn Holm “Liderin, takipçilerine, her şeyin mümkün
olabileceği inancını aşılması gerektiğini düşünürdüm” dedi.

“Lider mi?” Harry gülümsedi ve oturduğu yerde doğruldu.
“Hagen, onlara konumumdan bahsettin mi?”

Gunnar Hagen boğazını temizledi. “Harry polis statüsün-
de olmadığı gibi, polis yetkisine de sahip değil, yani burada
tıpkı Stale gibi, sadece danışman olarak bulunuyor. Bu da,
örneğin tutuklama emri çıkaramayacağı, silah taşıyamaya-
cağı, tutuklama yapamayacağı anlamına geliyor. Polis ope-

rasyonu yönetemeyeceği anlamına da... Bu kurallara uymamız bizim için önemli. Düşünsenize, Valentin'i yanında bir torba dolusu delille yakalamışız, ama savunma avukatı kitaba göre hareket etmediğimizi ortaya çıkarmış.”

Stale Aune yüzünü buruşturup parmağını piposunun tütününe bastırırken “Duyduğuma göre...” dedi, “bu danışmanlar, psikologların birer budala gibi görünmelerine neden olacak saatlik ücretler alıyorlarmış. Bu yüzden burada bulunmanın tadını çıkaralım. Harry akıllıca bir iki laf etsene...”

Harry omuz silkti.

Stale Aune yüzünde alaycı bir gülümseme “Doğru” diyerek, yakmadığı piposunu ağzına yerleştirdi. “Çünkü bulabildiğimiz en akıllıca lafı söyledik zaten. Ve bir süredir de olduğumuz yere çakılıp kalmış vaziyetteyiz.”

Harry bakışlarını ellerine yöneltti. En sonunda derin bir nefes aldı.

“Bu ne kadar akıllıca, bilmiyorum, aslına bakılırsa üzerinde çok düşünülmüş bir şey de değil, ama aklımdan şunlar geçiyor...” Başını kaldırdığında kendisine merakla bakan dört çift göz gördü.

“Valentin’in şüpheli olduğunun farkındayım. Burada sorun onu bulamıyor olmamız. Ben de yeni bir şüpheli bulmayı öneriyorum.”

Katrine Bratt kulaklarına inanamadı. “Ne? Suçu işlediğini *düşünmediğimiz* birinden mi şüphelenmemiz gerekiyor?”

Harry “Düşünmeyiz” dedi. “Çeşitli olasılık düzeylerinde şüphelerimiz olur. Ve olasılığı, şüpheyi doğrulayacak veya reddedecek veriler ışığında değerlendiririz. Ay’da yaşam olasılığının, güneşten ideal uzaklıkta olan, suyun kaynamadığı veya donmadığı Gliese 581d’de¹⁸ yaşam olasılığından daha düşük olduğunu düşünüyor, ama yine de önce Ay’ı inceliyoruz.”

18. Gliese 581d: Güneş sistemi dışında, dünyaya nispeten yakın ve dünyanın şartlarına çok benzediğinden yaşamın sürdürülebileceği düşünülen gezegen. (ç.n)

Björn Holm “Harry Hole’un dördüncü emri” dedi. “Aramaya, ışığın olduğu yerden başlayın... Yoksa beşinci miydi?”

Hagen öksürdü. “Bize verilen emir Valentin’i bulmak. Diğer her şey bizden daha büyük soruşturma ekibinin sorumluluğunda. Bellman başka bir şey yapmamıza izin vermeyecek.”

Harry “Kusura bakmayın ama” dedi, “Bellman’ın canı cenneme. Ben hiçbirinizden daha zeki değilim, ama aranızda yeniyim ve bu da bana, olaya değişik bir bakış açısıyla bakma fırsatı veriyor.”

Katrine homurdandı. “Saçmalık. O ‘daha zeki değilim’ lafını söylerken ciddi değildin herhalde.”

Harry gözünü kırpmadan “Hayır, değildim, ama ciddiymişim gibi davranalım” dedi. “İşe en baştan başlayalım. Günden... Cinayetleri aydınlığa kavuşturma konusunda başarısız olmuş polisleri öldürmeyi kim ister? Buradaki ortak payda bu, öyle değil mi? Haydi, söylesenize.”

Harry kollarını göğsünde kavuşturdu, iskemlesinde kaykılıp gözlerini kapattı. Beklemeye başladı.

Sessizliği ilk bozan kişi Björn Holm oldu. “Kurbanların akrabaları.”

Katrine “Polisin sözlerine inanmadığı veya vakaları doğru düzgün soruşturulmamış tecavüz kurbanları” diye kendi fikrini belirtti. “Katil, cinsel nedenlerle işlenmiş cinayetlerin faillerini bulamayan polisi cezalandırıyor.”

Hagen “René Kalsnes tecavüze uğramamıştı” dedi. “Ben vakamın doğru düzgün soruşturulmadığına inanmış olsam, kendimi soruşturmalara dahil olmuş polisleri öldürmekle sınırlar, diğer polislere bulaşmazdım.”

Harry doğrularak “Aklınıza gelenleri söylemeye devam edin, daha sonra elemeye başlarız” dedi. “Stale?”

Aune “Yanlışlık sonucu mahkûm olanlar” dedi. “Hapis yatanlar, damgalananlar, işlerini, kendilerine ve başkalarına

saygılarını kaybedenler. Gururu zedelenmiş ve dışlanmış aslanlar en tehlikelileridir. Sorumluluk duygusunu tamamen yitirmişlerdir, sadece nefret ve acı duyarlar. Hayatlarının bir anlamı kalmadığından, intikam için risk almaya isteklidirler. Sürü hayvanları gibi, kaybedecek çok şeyleri olmadığını hissederler. Kendilerine acı verenlere acı vermek, hayatlarının amacı haline gelmiştir.”

Björn Holm “İntikamcı teröristler gibi” dedi.

Harry “Güzel” dedi. “Suçlanan kişinin hiçbir itirafta bulunmadığı, olayın bileşenlerinin kesin olarak saptanamadığı tüm tecavüz vakalarını kontrol ettiğimize emin olun. Mahkûmiyetin söz konusu olduğu ve kişinin hapisten çıktığı vakaları...”

Katrine “Belki de aradığımız kişi şüpheli değildir” dedi. “Şüpheli hâlâ içeride olabilir veya depresyona girmiş ve intihar etmiştir. Böylece kız arkadaşı, kardeşi veya babası onun adına intikam almaya yemin etmiştir.”

“Sevgi” dedi Harry. “Hoşuma gitti.”

Björn “Haydi canım, ciddi olmazsın” diyerek araya girdi.

Harry “Neden olmasın?” dedi.

“Sevgi mi?” Björn’un sesinde metalik bir tını vardı, yüzü tuhaf bir ifadeyle çarpılmıştı. “Bu katliamların *sevgiyle* alakası olabileceğini düşünemezsin.”

Harry oturduğu yerde yine kaykılıp gözlerini kapatırken “Aslına bakarsan, düşünebilirim” dedi.

Björn yüzü kıpkırmızı, ayağa kalktı. “Psikopat bir seri katil, sevgi adına...” derken sesi çatlak çıktı. Başıyla boş iskemleyi işaret etti sonra. “... bunu yapıyor, öyle mi?”

Harry bir gözünü açarak “Kendine bir bak” dedi.

“Ne?”

“Kendine bak ve hisset. Öfkелisin, nefret dolusun, o vicdansızın ipte sallandığını görmek istiyorsun, öyle değil mi? Çünkü bizi seviyorsun, orada oturmuş kadını seviyordun.

Yani, nefretinin kaynağı sevgi Björn. Suçluyu yakalamak adına gereken neyse onu yapman, her yolu denemen için seni motive eden şey nefret değil, sevgi. Otur.”

Björn oturdu. Ve Harry ayağa kalktı.

“Bu cinayetlerde de dikkatimi çeken şey bu oldu. Katilin ilk cinayetleri yeniden kurgulamak adına her yolu denemiş olması, aldığı riskler... Gösterdiği bunca çabayı göz önünde bulundurduğumuzda, her şeyin ardında katıksız bir kana susamışlık ya da nefret olduğunu söylemek mümkün mü emin değilim. Kana susamış katiller fahişeleri, çocukları veya diğer kolay hedefleri öldürürler. Sevgisiz, nefret dolu biri, bu kadar büyük bir çaba göstermez. Bence nefret etmekten çok, seven birini aramalıyız. Bu noktada soru, Valentin Gjertsen hakkında ne bildiğimiz; o adam bu kadar çok sevebilecek biri mi?”

Gunnar Hagen “Belki” dedi. “Valentin Gjertsen hakkında her şeyi bilmiyoruz.”

“Hımmm. Bir sonraki faili bulunamamış cinayetin tarihi nedir?”

“Bir süre daha var” dedi Katrine. “Mayısta. On dokuz yıl öncesinden bir vaka.”

“Bir aydan daha fazla bir süre” dedi Harry.

“Evet. Ve bu vakada cinsel unsurlar yok. Daha çok aile kan davası gibi. O nedenle inisiyatif aldım ve daha çok cinayeti andıran, kayıp kişi vakalarını inceledim. Oslo’da bir kız kaybolmuş. İki haftadan daha uzun bir süre ortalarda görünmeyince hakkında kayıp ihbarı yapılmış. Kimsenin daha önce tepki vermemesinin nedeni, birkaç arkadaşına mesaj gönderip biraz kafa dinlemeye ihtiyacı olduğunu, ucuz bir bilet bulup güneşlenebileceği bir yere gittiğini haber vermesi. Birkaç arkadaşı bu mesaja cevap yazsa da cevap alamamış ve kızın telefonu dahil, her şeyi attığı sonucuna varmışlar. Kayıp ihbarı yapıldığında, polis bütün havayollarını kontrol et-

miş, ama kız hiçbiriyle uçmamış. Kısacası, ardında iz bırakmadan kaybolmuş.”

Björn Holm “Peki, ya telefonu?” diye sordu.

“En son Oslo şehir merkezinde sinyal alınmış, sonrasında kesilmiş. Şarjı bitmiş olabilir.”

Harry “Hımm” dedi. “Mesaj atmak... Hasta olduğuna dair mesaj bırakmak...”

Björn ile Katrine hafifçe başlarını salladılar.

Stale Aune içini çekti. “Bunu anlaşılır biçimde açıklamamız mümkün mü?”

Katrine “Harry, aynı şey Beate’nin de başına gelmişti, demek istiyor” dedi. “Beate’nin hasta olduğuna dair bir mesaj gelmişti bana.”

Hagen “Tabii ya” dedi.

Harry başını yavaşça salladı. “Mesela, katil, kurbanın telefonundan yapılmış son aramaları kontrol etmiş ve sonra o kişilere bir süre takibi bırakmalarını söyleyen kısa bir mesaj göndermiş olabilir.”

Björn “Bu da olay yerinde ipucu bulmanın zor olduğu anlamına geliyor” diye ekledi.

“Mesaj hangi gün gönderilmiş?”

Katrine “Martın yirmi beşinde” dedi.

“Bugün martın yirmi beşi” dedi Björn.

“Hımm” Harry çenesini ovuşturdu. “Elimizde muhtemelen cinsel güdüye dayalı bir cinayet ve tarih var, ama mekân yok. O soruşturmada hangi dedektifler varmış?”

“Vaka kayıp kişi vakası olarak kaldığı ve cinayet vakasına dönüşmediği için soruşturma açılmamış.” Katrine notlarına baktı. “Ama vaka sonunda Cinayet Masası’na gönderilmiş ve müfettişlerden birinin listesine eklenmiş. Doğrusunu istersen, senin listene...”

“Benim mi?” Harry’nin kaşları çatıldı. “Vakalarımı genelde unutmam ben.”

“Kardan Adam vakasından hemen sonraymış. Sen yorgunluktan bitmiş halde Hong Kong’un yolunu tutmuş ve bir daha ortalarda görünmemiştin. Sonunda kendini kayıp kişiler listesinde bulmuştun, yani.”

Harry omuz silkti. “Tamam... Björn sen Kayıp Kişiler Birimi’ni bir araştır bakalım, vakayla ilgili ne gibi gelişmeler olmuş. Birilerinin kapılarını çalabileceği ve esrarlı, göreve çağrı mesajları alabileceklerine dair onları uyar, tamam mı? Elimizde ceset veya olay yeri olmamasına rağmen, bu ipucunu takip etmememiz gerektiğini düşünüyorum.” Harry ellerini çırpı. “Eee, burada kahveleri kim yapıyor?”

Katrine iskemlesine gömülmüş, bacaklarını ileri uzatmış, gözlerini kapatmış, çenesini ovuşturur halde, derinden gelen boğuk bir sesle “Bu yeni danışmanın işi oluyor sanırım” dedi.

Harry dudaklarını büzüp başını salladı ve ayağa fırladı. Beate’nin bulunmasının ardından Kazan Dairesi’nde ilk kez kahkaha sesleri duyuldu.

Belediye Binası’ndaki odada ağır bir hava vardı.

Mikael Bellman başkan olarak masanın uzak ucunda oturmuştu. Meclis üyelerinin çoğunun adını biliyordu; Emniyet Müdürü olarak yaptığı ilk işlerden biri, adları öğrenmek olmuştu. Ve yüzleri. Sempatik eski emniyet müdürü “Taşları tanımadan satranç oynayamazsın” demişti. “Ne yapıp ne yapamayacaklarını bilmek zorundasın.”

Tecrübeli şefin verdiği iyi niyetli bir öğüttü bu. İyi de artık emekli olmuş bu adamın odada ne işi vardı? Bir tür danışman olarak mı çağırılmıştı? Satranç konusunda ne kadar tecrübeli olursa olsun, taşlarla, başkandan iki sıra ötede oturmakta olan uzun boylu sarışından daha iyi oynayacağını hiç sanmıyordu. Şu an konuşan kişiden yani. Kraliçeden... Sosyal Hizmetler Meclis Üyesi’nden... Isabelle Sköyen’den...

Terk edilenden... Kadının sesinde, sözlerinin zapta geçirildiğini bilen birinin soğuk, resmi tınısı vardı.

“Oslo Emniyeti’nin bu cinayetlere tek başına engel olamadığını gittikçe artan bir endişeyle izlemekteyiz. Medya doğal olarak bir süredir, sonuç almaya yönelik, etkili bir şeyler yapmamız için üstümüzde büyük bir baskı oluşturmuş durumda, ama şehir sakinlerinin de sabrının taşmaya başlaması bu baskıdan daha önemli. Kurumlarımıza, yani bu olayda, polis ve Belediye Meclisi’ne olan güvenin her geçen gün daha çok örselenmesine göz yumamayız. Bu benim sorumluluk alanıma girdiğinden, meclisin, Emniyet Müdürü’nün getirdiği çözümlere bir tepki verebilmesi, gerektiğinde çıkış yollarının ve alternatiflerin değerlendirilmesi bakımından, bu gayriresmi soruşturmayı başlatmış bulunuyorum.”

Mikael Bellman terliyordu. Üniformasının içinde terlemekten nefret ediyordu. Halefiyle göz göze gelmeyi denemiş, ama başaramamıştı. Bu herif ne halt etmeye gelmişti buraya?

Isabelle Sköyen monoton bir ses tonuyla “Ve alternatiflerle ilgili olarak olabildiğince açık ve yenilikçi bir tavır benimsememiz gerektiğini düşünüyorum” dedi. “Karşı karşıya bulunduğumuz sorunun, yeni atanmış, genç Emniyet Müdürü için oldukça çetin bir mesele olduğunu anlayabiliyoruz. Göreve yeni geldiği bir dönemde, tecrübe ve yöntem bilgisi isteyen bir durumla karşılaşması gerçekten bir talihsizlik. Bu sorunun, uzun yıllara dayanan tecrübesi ve birçok başarısı düşünüldüğünde, bir önceki Emniyet Müdürü’nün masasına gelmiş olması daha hayırlı olurdu elbet. Bu odada bulunan herkesin, iki Emniyet Müdürü de dahil olmak üzere, bu şekilde düşündüğüne eminim.”

Mikael Bellman duyduğunu sandığı şeyi mi duyduğunu merak etti. Isabelle’in demek istediği şey... Yoksa niyeti?..

“Öyle değil mi Bellman?”

Mikael Bellman boğazını temizledi.

Isabelle Sköyen burnunun ucuna bir Prada gözlüğü yerleştirip önündeki kâğıda bakarken “Bellman, araya girdiğim için özür dilerim” dedi. “Bu konuyla ilgili yaptığımız bir önceki toplantının zaptını okuyordum da... Şöyle demişsiniz: ‘Meclisi temin ederim ki vakayı kontrolümüz altına aldık ve hızlı bir sonuca ulaşacağımıza dair güvenimiz tam.’” Sköyen gözlüğünü çıkardı. “Belli ki çok kısıtlı olan zamanı ne sizin ne de bizim harcamamız adına, eski sözlerinizi tekrarlama-dan, daha önceki icraatlarınızdan farklı ve daha verimli olacak neler yapmayı planladığınızı söyleyebilir misiniz?”

Bellman gömleğini sırtına yapışmaktan kurtarır umuduy-la omuzlarını yuvarladı. Kahrolası ter. Kahrolası orospu.

Akşam saat sekiz olmuştu. Harry PHS’nin kapısını açıp içeri girerken kendini yorgun hissediyordu. Uzun saatler boyunca konsantre olmak konusunda köreldiği çok açıktı. Aslına bakılırsa toplantı o kadar uzun sürmemişti. Rapor-ları gözden geçirip daha önce onlarca kez düşündükleri şey-leri düşünmüşler, yeni bir bakış açısı yakalamak amacıyla kafa patlatmışlar, ama sonunda dönüp dolaşıp aynı ye-re gelmişlerdi.

Eski müfettiş, temizlik görevlisini başıyla selamladıktan sonra koşar adımlarla yukarı kata çıktı.

Yorgundu yorgun olmasına, ama şaşılacak derecede tetik-teydi. Coşkuluydu. Daha fazlası için hazırды.

Arnold’un bürosunu geride bırakırken, birisinin ona seslendiğini duydu. Dönüp başını kapıdan içeri uzattı. Meslek-taşı parmaklarını dağınık saçlarının arkasında kenetlemiş halde “Tekrar gerçek bir polis olmak nasıl bir hismiş, duy-mak istedim” dedi.

“İyi” dedi Harry. “Son suç soruşturması testlerini kontrol etmem gerekiyor.”

“O işi merak etme. Ben hallediyorum.” Arnold önünde duran kâğıt yığınınına hafifçe vurdu. “Sen adamı yakala da...”

“Tamam, Arnold, teşekkürler.”

“Bu arada, burada bir hırsızlık oldu.”

“Hırsızlık mı?”

“Spor salonunda... Malzeme dolabı kırılmış, ama iki coptan başka bir şey çalınmamış.”

“Kahretsin. Ön kapıdan mı girmişler?”

“İçeri zorla girildiğine dair bir iz yok. Yani içerden birinin işiymiş gibi görünüyor. Burada çalışan biri hırsız içeri almış veya giriş kartını ona ödünç vermiş de olabilir.”

“Bunu öğrenmenin bir yolu yok mu?”

Arnold omuz silkti. “Burada çalmaya değer çok fazla bir şey yok, o yüzden karmaşık giriş çıkış işlemleri, kamera veya yirmi dört saat güvenlik gibi şeylere bütçeden para ayırmıyoruz.”

“Silah, ilaç ya da kasamız olmayabilir, ama coptan daha çok para edecek şeylerimiz var, değil mi?”

Arnold yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirdi. “Bilgisayarın hâlâ yerinde mi, bir bak istersen.”

Harry bürosuna gittiğinde her şeyin yerli yerinde olduğunu görüp ne yapması gerektiğini düşündü. Öğrencilerin testlerini kontrol etmesine gerek kalmamıştı, evde de onu gölgelerden başka bekleyen bir şey yoktu. Sorusuna cevap olarak cep telefonu titreşti.

“Katrine?”

“Selam. Elimde bir şey var.” Kadının sesi heyecanlı geliyordu. “Beate’yle birlikte bodrum katındaki daireyi Valentin’e kiralayan kadın Irja’yla konuşmaya gittiğimizi anlatmıştım, hatırladın mı?”

“Valentin hakkında yalancı şahitlik eden kadın mı?”

“Evet. Dairede bazı fotoğraflar bulduğunu söylemişti. Tecavüz ve taciz fotoğrafları... Fotoğraflardan birinde

Valentin'in ayakkabılarını ve odadaki duvar kâğıdını tanı-
mıştı."

"Hımm. Demek istediğin şey..."

"... çok olası değil belki, ama orası olay yeri *olabilir*. Evin yeni sahipleriyle temasa geçtim. Evin tadilat işi bitene dek yakınlardaki bir ailenin yanında kaldıkları ortaya çıktı. İstersek anahtarı ödünç alıp etrafı araştırabilirmişiz."

"Şu an için Valentin'in peşine düşmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık sanıyorum."

"Işık neredeyse orayı araştıracağımız konusunda anlaşmıştık sanıyorum."

"Haklısın, Bratt. Vinderen buraya çok yakın. Elinde tam adres var mı?"

Katrine adresi verdi.

"Yürüme mesafesinde... Hemen oraya gidiyorum. Sen de geliyor musun?"

"Evet, ama o kadar gergindim ki yemek yemeyi unuttum."

"Tamam. Bir şeyler atıştırıp gel o zaman."

Harry boş eve çıkan kaldırım taşı döşeli yolu tırmanırken saat dokuza çeyrek vardı. Evin duvarının yakınında boş plastik boya kutuları, plastik örtü ruloları ve katranlı muşambanın altından uç kısımları görünen kalaslar duruyordu. Harry ev sahibinin talimatına uyarak küçük taş basamaklardan indi ve arka taraftaki taş yoldan ilerledi. Bodrum katının kilitli kapısını açar açmaz tutkal ve boya kokusu hücum etti burnuna. Ama içerde ev sahibinin sözünü ettiği ve evin elden geçirilmesi kararını almalarına neden olan bir başka koku daha vardı. Kokunun nerden geldiğini tespit edemediklerini söylemişlerdi. Böcek ilaçlama şirketine başvurmuşlar, yetkili, bu denli güçlü bir kokunun kaynağının birden fazla ölü kemirgene ait olması gerektiğini, hayvan leşlerinin yerini

tespit edebilmeleri için muhtemelen zemini kaldırmak ve duvarları sökmek zorunda kalacaklarını söylemişti.

Harry ışığı açtı. Koridor zeminine üstünde iş botlarının gri izleriyle dolu şeffaf plastik örtüyle, içinde aletler, çekiçler, levyeler ve boya lekeli matkapların bulunduğu ahşap kutular serilmişti. Duvarın bazı bölümlerinden tahtaların söküldüğü ve arkasındaki yalıtım malzemelerinin ortaya çıktığı görünüyordu. Daire koridorun yanı sıra, küçük bir mutfak, banyo ve yatak odasını gizleyen perdenin bulunduğu oturma odasından oluşuyordu. Dairenin yenilenmesi projesi belli ki yatak odasına kadar ilerlememişti ve burası diğer odalara ait mobilyaları depolamak için kullanılıyordu. Mobilyaları tozdan korumak amacıyla boncuk perde yana çekilmiş ve yerine, Harry'ye mezbahaları, soğuk hava depolarını ve şerit çekilmiş olay yerlerini hatırlatan plastik kalın, mat bir perde konmuştu.

Harry boya çözücüsü ve çürüme kokusunu içine çekti, o da böcek ilaçlama şirketi yetkilisi gibi, kokunun kaynağının küçük, tek bir kemirgen olmadığı sonucuna vardı.

Yatak mobilyalara yer açmak için köşeye itilmişti. Oda mobilyalarla öylesine tıklım tıkıştı ki tecavüzün nasıl gerçekleştiği ve kızın fotoğraflarının nasıl çekildiğini tasavvur etmek çok zordu. Katrine daha fazla bilgi alabilmek amacıyla gerekirse Irja'yı ziyaret edebileceğini söylemişti. Ancak aradıkları polis katili Valentin denilen bu adamsa Harry'nin emin olduğu bir şey vardı: Valentin arkasında cinayetlerle ilişkisi olduğunu gösteren hiçbir delil bırakmamıştı. Harry odayı yerden tavana dikkatle inceledi, sonra bakışlarını tavadan penceredeki yansımasına, dışarıdaki karanlık bahçeye yöneltti. Odanın klostrofobik bir havası vardı, ama gerçekten de olay yeri burasıysa, Harry'ye hiçbir şey anlatmıyordu. Her neyse, aradan çok uzun zaman geçmiş, bu arada başka bir sürü şey olmuş ve geriye bir tek duvar kâğıdı kalmıştı. Ve şu koku...

Harry tavana bakındı ve bakışlarını oraya sabitledi. Klostrofobik. Bu hisse neden oturma odasında değil de burada kapılmıştı? Bir doksan ikilik boyuyla kolunu havaya kaldırdı. Parmak uçları hemen hemen değiyordu tavana. Alçı tavandı bu. Oturma odasına geri dönerek aynı şeyi yaptı; ama burada parmakları tavana değmedi.

Yatak odası tavanı alçaltılmış olmalıydı. 1970'li yıllarda, insanlar ısınma giderlerini azaltmak amacıyla böyle bir yola giderlerdi. Bu sayede, eski ve yeni tavan arasındaki boşlukta bir alan doğmuş oluyordu; bir şeyler saklayabilecek bir alan...

Harry koridora geldi, alet kutusundan bir levye alıp yatak odasına döndü. Bakışları pencereye yöneldiğinde bir an dondu kaldı. Gözünün harekete otomatik bir tepki verdiğini biliyordu. İki saniye boyunca kımıldamadan bekledi ve kulak kabarttı. Hiçbir şey yoktu.

Konsantrasyonunu tavana yöneltti tekrar. Levveyi araya sokabileceği hiçbir yer yoktu, ama alçı tavanlarda bu hiç de zor değildi; yapmanız gereken tek şey tavandan irice bir parça kesmek, sonra, açılan yeri dolgu malzemesiyle kaplayıp üstünü boyamaktı. Eli yatkın birinin bu işi yarım günde halledebileceğini düşündü.

Bir iskemleye çıkıp elindeki levyeyle tavanda bir nokta belirledi. Hagen haklıydı; rozeti, arama emri olmayan bir dedektifin, ev sahibinin iznini almadan yıktığı tavandan ele geçirdiği delil, mahkemede kesinlikle hükümsüz sayılırdı.

Harry tavana nişan aldı. Levye ruhsuz bir inleme eşliğinde girdi tavana; yüzüne alçı parçaları yağdı sonra.

Harry dedektif bile değildi; soruşturmanın bir parçası olmayan sivil bir danışmandı, eve zarar vermekten sorumlu tutulabilecek ve suçlu bulunabilecek bir bireydi sadece. Ve Harry bunun bedelini ödemeye hazırdı.

Gözlerini kapatıp levveyi geri çekti. Omuzlarına ve alnına alçı taneleri döküldü. Ve kokuyu daha kuvvetli hissetti o an;

kokusu burada daha da şiddetliydi. Levyeyi bir kez daha vurup tavandaki deliği büyüttü. Başını açıklıktan içeriye sokabilmek için iskemlenin üstüne koyabileceği bir şeyler bakındı.

Tam o sırada onu yine gördü. Pencerede bir hareketlilik olmuştu. Harry iskemleden atlayıp pencereye koştu, ışığı engellemek için eliyle gözüne siper ederek cama eğildi. Dışarıda, karanlıkta görebildiği tek şey, elma ağaçlarının silüetleri oldu. Dallar sallanıyordu. Rüzgâr kuvvetlenmiş miydi?

Harry odaya döndü, plastik, iri bir IKEA kutusu bulup iskemlenin üstüne yerleştirdi. Tam tırmanıyordu ki koridordan bir ses duydu. Bir tıkırtı. Durup bekledi, etrafı dinledi. Ama sonrasında kulağına hiçbir ses çalınmadı. Omuz silkti; duyduğu şey muhtemelen, rüzgârın sertleşmesiyle birlikte, eski ahşap evden gelen bir gıcırtıydı. Plastik kutunun üstüne çıkıp dengesini buldu, dikkatle uzandı, avuç içlerini tavana dayayıp başını alçı tavanda açtığı boşluktan içeriye soktu.

Koku öylesine ağırdı ki, gözleri anında sulandı. Nefesini tutmaya odaklandı. Tanıdık bir kokuydu bu. Çürüme sürecinin bu aşamasında olan etin saldıgı gazı solumak tehlikeliydi. Daha önce böylesine ağır bir kokuyu, karanlık bir mahzen-de plastiğe sarılı halde iki yıl kalmış bir ceset bulduklarında solumuş ve cesedin üstünde delik açmışlardı. Hayır, bu kemirgen leşi kokusu değildi, kemirgen familyasına ait bir hayvan bile değildi. İçerisi karanlıktı, kafası tüm ışığı engelliyordu, ama bir an için sağında yatan bir şey ilişti gözüne. Gözbebeklerinin, ortamdaki az miktar ışıktan olabildiğince yararlanabilmesi için, yavaşça büyümesini bekledi. Ve sonra onu gördü. Bu bir matkaptı. Testere değil... Ama biraz ilerisinde başka bir şey daha vardı, tam olarak göremese de fiziksel olarak varlığını hissettiği bir şey. O şey... Harry boğazının daraldığını hissetti. Bir ses duydu. Ayak sesi. Altından geliyordu...

Başını geri çekmeyi denedi, ama delik daralmış gibiydi, boynunun çevresinde gittikçe küçülüyor, ölüm atmosferi...

ri içinde onu boğuyordu sanki. Harry içinde panik duygusunun ayaklandığını hissederken, parmaklarını boğazıyla, parçalanmış tavan arasına sokmaya çalıştı; başardı ve tavandan iri bir parça koparıp başını çıkarabildi.

Ayak sesleri kesildi o an.

Harry'nin nabızı boğazında atıyordu şimdi. Tamamen sakinleşene dek bekledi. Cebinden çakmağı çıkarıp elini açıklıktan içeri soktu ve çakmağı çaktı. Başını tekrar içeri sokacaktı ki bir şey fark etti. İki odayı birbirinden ayıran plastik örtü... Örtünün ardında bir şeyin ana hatlarını görebiliyordu. Birisinin... Biri perdenin arkasından onu izliyordu.

Harry öksürdü. "Katrine?"

Cevap alamadı.

Gözleri yere bıraktığı levyeyi aradı. Buldu ve sessizce indi aşağıya. Bir ayağı zemindeyken perdenin yana çekildiğini duydu ve oraya yetiyecek zamanı olmadığını fark etti. Sonrasında duyduğu ses neredeyse neşeliydi.

"Demek yine buluştuk."

Harry başını kaldırıp baktı. Loş ortamda yüzü tanıması birkaç saniyesini aldı. Sessiz bir küfür savurdu. Beyni sonraki birkaç saniyelik sürenin nasıl geçeceğine dair muhtemel senaryoları araştırırken, ortaya şu soruyu da attı: şimdi ne halt yiyeceksin?.. Ama hiçbir cevap bulamadı.

Genç kadın omzunda taşıdığı çantayı alıp yere bıraktı. Çanta yerle temas ederken şaşırtıcı biçimde tok bir ses duyuldu.

Bunun daha önceki gösterinin bir parçası olduğunu bilen Harry, kaba bir tavırla “Burada ne işin var?” diye sordu. Gelen cevap da aynıydı.

“Antrenman yapıyordum. Dövüş sanatları.”

“Silje, sorumun cevabı bu değil.”

Silje Gravseng kalçasını öne çıkarıp “Evet, öyle” dedi. Üstünde ince bir eşofman üstü, siyah tayt, ayağında spor ayakkabılar vardı. Saçını atkuyruğu yapmış, yüzüne sinsî bir gülümseme kondurmuştu. “Antrenmanı bitirmişt看, seni okuldan ayrılırken gördüm. Ve takip ettim.”

“Neden?”

Silje omuz silkti. “Belki de sana yeni bir şans vermek için.”

“Ne yapma şansı?”

“Ne istiyorsan onu...”

“Yani?”

“Bunu sana söylememe gerek yok, değil mi?” Başını hafifçe yana eğdi. “Krohn’un bürosunda, yüz ifadenden anladım. Duygularını gizleyebildiğini pek söyleyemeyiz Harry. Beni becermek istiyorsun sen.”

Harry başıyla çantaya işaret etti. “Senin şu antrenman; kılıç bastonlu, Ninja cinsi bir şey mi?” Sesi kurumuş ağzından ötürü çatlak çıkmıştı.

Silje Gravseng odayı dikkatle inceledi. “Onun gibi bir şey işte. Şuraya bak, yatağımız bile varmış.” Çantasını yerden aldı, Harry’nin yanından geçip bir iskemle çekti. Çantayı yatağa bıraktı, yolun ortasında duran büyük kanepeyi yerinden kaldırmak istedi, ama kanepesi sıkışmıştı. Öne eğilip kanepesi arkasından tutup çekti bu kez. Harry genç kadının, eşofman üstünün yukarı toplandığı poposuna, kalçalarında gerilen kaslarına baktı ve hafif bir sesle inlediğini duydu. “Bana yardım etmeyecek misin?”

Harry yutkundu.

Kahretsin, kahretsin...

Sarı atkuyruğunun genç kızın sırtında dans etmesini izledi. Kahrolası bir sap gibi... Taytı kalçalarının arasında toplanmıştı. Silje bir şey fark etmiş gibi, bir an hareket etmekten vazgeçti ve öylece kaldı. Fark etmişti işte... Harry’nin aklından neler geçtiğini fark etmişti.

“Bunun gibi mi?” diye fısıldadı. “Beni böyle mi istiyorsun?”

Harry cevap vermedi; ereksiyonu gittikçe büyüyor, acısı, mideye alınmış bir yumruktan sonra ortaya çıkan gecikmiş bir his gibi, kasıklarından başlayıp tüm vücuduna yayılıyor. Başlı gazlı içecek misali fışırıyor, köpükler yükseliyor, ses, şiddetini gittikçe artırarak kulaklarına hücum ediyordu. Harry ileriye doğru bir adım attı. Ve durdu.

Silje başını hafifçe ona doğru döndürdü, ama bakışları yere, zemine yönelmişti.

“Ne bekliyorsun?” diye fısıldadı. “Sana... sana direnmemi mi istiyorsun?”

Harry yutkundu. Otomatik pilotta değildi, ne yaptığını biliyordu. Bu oydu. O böyle bir insandı. Şimdi kendisiyle yüksek sesle konuşuyor olsa da yapacaktı bu işi. Bunu istememiş miydi?

“Evet” dediğini duydu. “Durdur beni.”

Silje’nin poposunu kaldırdığını gördü. İçinde bulunduğu durum hayvanlar âleminde yaşanan bir ritüel gibi görün-
dü gözüne; belki de bunu yapmak üzere programlanmıştı,
kim bilir. Elini genç kadının sırtına, sırt çukuruna daya-
dı, taytının bittiği noktada çıplak, terli cildini hissetti. İki
parmağını taytın lastiğinden içeriye soktu. Şimdi yapması
gereken tek şey, aşağı çekmekti. Silje’nin bir eli iskemle-
nin arkasında, diğeri yatakta, çantanın üstündeydi. Çanta
açıktı.

Silje “Deneyeceğim” diye fısıldadı. “Deneyeceğim.”

Harry uzun, titrek bir nefes çekti içine.

O an bir hareketlilik sezdi. Her şey o kadar hızlı gelişti ki
tepki verecek fırsat bulamadı.

Ulla, Mikael’in paltosunu gömme dolaba asarken “Ne ol-
du?” diye sordu.

Mikael avucuyla yüzünü ovuştururken “Bir şey mi olma-
sı gerek?” dedi.

Ulla onu oturma odasına yönlendirirken “Haydi ama” de-
di. Kanepeye oturtup arkasında durdu. Parmaklarını omuz-
larıyla boynunun birleştiği noktaya koydu, parmak uçlarıyla
trapez kasının ortasını bulup sıkmaya başladı. Mikael yük-
sek sesle inledi.

“Eee?” dedi Ulla.

Mikael içini çekti. “Isabelle Sköyen... Vaka çözülene dek
eski Emniyet Müdürü’nün bize yardım etmesi teklifinde bu-
lundu.”

“Anladım... Peki, ne var bunda? Daha fazla yardıma ihti-
yacın olduğunu sen söyledin.”

“Bu olay gerçekte, onun fiilen Emniyet Müdürü olacağı,
benim de kahve pişireceğim anlamına gelir. Benim için bir

tür güvensizlik oyudur ki böyle bir şeyi asla kabul edemem. Bunu anlayabiliyorsun herhalde.”

“Ama bu geçici bir durum, öyle değil mi?”

“Peki, ya sonra? O dümendeyken vakanın çözülmesinden sonra ne olacak? Belediye Meclisi, tamam her şey sona erdi, artık işine geri dönebilirsin mi diyecek bana? Ah!”

“Özür dilerim, ama tam burası... Rahatlamaya çalış sevgilim.”

“İntikam almaya çalışıyor tabii. Terk edilmiş kadın... Ay!”

“Ah canım, yine orayı mı sıktım?”

Mikael karısının ellerinden kurtuldu. “En kötüsü, yapabileceğim hiçbir şeyin olmaması. O bu oyunu çok iyi oynuyor. Bense yeniyim. Biraz zamanım olsaydı, kendime müttefik bulabilseydim, kim kimi alt ediyordu, görürdü o zaman.”

Ulla “Sen de elinde olan müttefikleri kullan öyleyse” dedi.

“Önemli tüm müttefikler onun yanında” dedi Mikael. “Rezil politikacılar. Bizler gibi, sonuçlara önem vermez onlar. Tek dertleri oydur, yaptıkları işlerin, aptal seçmenlerin gözüne nasıl *görüneceğiyle* ilgilidirler.”

Mikael başını eğdi. Ulla’nın elleri yine iş başındaydı. Bu kez daha yumuşak davrandı, ona masaj yaptı, saçlarını okşadı. Mikael aklındaki düşüncelerin akıp gitmesine izin veriyordu ki birden frene bastı. Ulla’nın sözlerine geri döndü. Sen de elindeki müttefikleri kullan öyleyse.

Harry birden hiçbir şey göremez oldu. Silje’yi bırakıp döndü. Plastik örtü bir kenara çekilmişti; beyaz ışığa baktı. Sonra elini gözlerine siper etti.

Tanıdık bir ses “Özür dilerim” dedi. Elindeki feneri indirdi sonra. “Yanımda fener getirdim. Aklıma senin...”

Harry inleyerek ciğerlerindeki havayı boşalttı. “Tanrım Katrine, korkuttun beni! Şey... biz...”

“Ah, evet, sen o öğrencisin değil mi? Seni PHS’de görmüştüm.”

“Artık orada değilim.” Silje’nin sesi son derece soğukkanlı çıktı; canı sıkkın biri gibi, neredeyse.

“Aa, öyle mi? Peki, ne yapıyorsunuz Harry?”

Harry “Mobilyaların yerini değiştiriyoruz” dedi. Burnunu çekip tavandaki deliği işaret etti. “Üstüne çıkabileceğimiz daha sağlam bir şey bulmaya çalışıyorduk.”

Katrine “Dışarıda merdiven var” dedi.

“Öyle mi? Gidip getireyim bari.” Harry aceleyle Katrine’nin yanından geçip oturma odasına girdi. Kahretsin, kahretsin...

Merdiven boya kaplarının arasında, duvara dayalı halde duruyordu.

Geri geldiğinde yatak odasına tam bir sessizlik hâkimdi. Koltuğu kenara itip alüminyum merdiveni açıklığın altına yerleştirdi. İki kadının konuştuklarına dair bir belirti de görmedi. İkisi de kollarını göğsünde kavuşturmuş, ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu.

Katrine “Bu koku da ne?” diye sordu.

“Feneri versene.” Harry feneri alıp merdivene tırmandı. Alçı tavandan bir parça söküp feneri içine tuttu, ardından başını soktu. Yeşil testereye uzattı elini. Keskin tarafı kırılmıştı. İki parmağının arasına alıp Katrine’ye verdi. “Dikkat et. Üstünde parmak izi olabilir.”

Feneri delikten içeri soktu yine. Dikkatle baktı. Eski ve yeni tavan arasında sıkışmış halde duran bir ceset vardı orada. Harry ciğerlerine ölümün, çürümüş etin kokusunu çekmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Hayır, hayır, o aslında çürüyen et olmayı hak etmişti. Hasta bir adamdı, hem de çok hasta. Biri onu hemen oracıkta vurmazsa, yardıma ihtiyacı vardı. O işi yapmasına ramak kalmıştı, değil mi? Yoksa durmuş

muydu? Durabileceği düşüncesi, içine şüphe tohumları ekmek üzere kendi uydurduğu bir fikir miydi?

Katrine “Bir şey görebiliyor musun?” diye sordu.

“Evet” dedi Harry.

“Adli tıp ekibine ihtiyacımız var mı?”

“Değişir.”

“Neye göre?”

“Cinayet Masası’nın bu ölümü soruşturmak isteyip istemeyeceğine göre...”

Harry sigarasını pencere kenarında söndürürken “Bu biraz hassas bir mesele” dedi. Sporveisgata’yı kuşbakışı gören pencereyi açık bırakıp iskemlesine döndü. Harry sabahın altısında arayıp da yine berbat bir halde olduğunu ifade ettiğinde, Stale Aune saat sekizdeki ilk hastasından önce gelebileceğini söylemişti.

Stale “Buraya daha önce de hassas meseleleri görüşmek üzere gelmiştin” dedi. Stale, Harry’nin hatırlayabildiği kadarıyla, Cinayet Masası’ndaki dedektiflerin işler sarpa sarıldığında gittikleri psikologdu. Bunun nedeni sadece, telefonunun polislerin elinin altında bulunması değil, Aune’nin, dedektiflerin günlük iş hayatlarını yakından bilen az sayıda psikologdan biri olmasıydı. Polisler çenesini kapalı tutacağı konusunda da Aune’ye güvenirlerdi.

“Evet, ama o içki içmekle alakalıydı” dedi Harry. “Buysa... biraz farklı.”

“Öyle mi?”

“Öyle olduğunu düşünmüyor musun?”

“İlk yaptığın şey beni aramak olduğu için, aşağı yukarı aynı şey olduğunu düşünüyorsun sanıyorum.”

Harry içini çekti, oturduğu yerde öne eğilip alnını kenetlediği ellerine dayadı. “Belki de öyledir. İçki içmek için olabilecek en kötü zamanları seçtiğimi düşünmüşümdür hep. İç-

ki içme isteğine, en çok tetikte olmam gereken zamanlarda yenik düştüğüme inanıyorum. Sanki içimde bir şeytan varmış da her şeyin Swanee Nehri'nden aşağı sürüklenip gitmesini istiyormuş gibi... Benim Swanee'ye kapılıp gitmemi istiyormuş gibi..."

"Şeytanlar bunu yapar Harry." Stale esnemesini bastırdı.

"Şeytan bu olayda iyi iş çıkardı. Bir kıza tecavüz etmeme ramak kaldı."

Stale esnemiyordu artık. "Ne dedin? Ne zaman oldu bu olay?"

"Dün akşam. Kız PHS'den benim eski öğrencim. Valentin'in eskiden kaldığı dairede araştırma yapıyordum, o sırada ortaya çıktı."

"Öyle mi?" Stale gözlüklerini çıkardı. "Herhangi bir şey bulabildin mi bari?"

"Bıçağı kırık bir testere... Yıllardır orada duruyor olmalı. Tavanı alçaltırlarken, testereyi ev sahipleri orada unutmuş da olabilir tabii. Ama testerenin sivri ucunu Bergslia'da bulduklarıyla karşılaştırıyorlar şimdi."

"Başka ne buldun?"

"Başka bir şey yoktu. Hayır, bir de ölü porsuk..."

"Porsuk mu?"

"Evet. Orada kış uykusuna yatmış gibiydi."

"Hah... Bir keresinde bizim de bir porsuğumuz olmuştu, ama şansımıza bahçedeydi. Korkutucu dişleri oluyor o hayvanların. Uyku esnasında mı ölmüş?"

Harry zorla gülümsedi. "İlgilendiysen, adli tıp ekibini gönderirim."

"Özür dilerim, ben..." Stale başını iki yana sallayarak gözlüklerini taktı yine. "Demek kız da oraya geldi ve sen ona tecavüz etme isteğine kapıldın; öyle mi oldu?"

Harry kollarını başının üstüne kaldırdı. "Kısa bir süre önce, bu dünyada her şeyden çok sevdiğim kadına evlenme tek-

lif ettim. Birlikte mutlu bir hayat geçirmekten başka hiçbir şey istemiyorum. Ve ben bu düşüncemi açıkça belirttikten hemen sonra, şeytan ortaya çıkıyor ve... ve..." Harry kollarını indirdi.

"Neden durdun?"

"Çünkü burada oturmuş şeytandan söz ediyor ve senin ne diyeceğini biliyorum. Kendimi tüm sorumluluklardan azade etmek istediğimi söyleyeceksin, değil mi?"

"Öyle yapmıyor musun?"

"Tabii ki öyle yapıyorum. Yeni kıyafetler içindeki aynı adamım ben. Ona Jim Beam denildiğini sanıyordum. Ona genç yaşta ölmüş anne ya da iş baskısı denildiğini sanıyordum. Veya testosteron ya da içki geni... Belki de hepsi doğrudur, ama üstündeki giysileri çıkardığında o yine Harry Hole."

"Ve sen Harry Hole dün akşam o kıza neredeyse tecavüz edecekti, diyorsun."

"Uzun zamandır hayalini kuruyordum."

"Tecavüzün mü? Genel olarak mı?"

"Hayır, bu kıza tecavüz etmenin... Benden yapmamı istedi."

"Senden ona tecavüz etmeni mi istedi? Açıkçası buna pek tecavüz denmez, öyle değil mi?"

"İlk sefer benden onu becermemi istedi. Beni kışkırttı, ama yapamazdım. PHS'de öğrenciydi. Sonra ona tecavüz etme fantezileri kurmaya başladım. Ben..." Harry yüzünü ovuşturdu. "Böyle bir yönüm olduğunu düşünmemiştim. Yani, tecavüzcü olduğumu bilmiyordum. Stale, neler oluyor bana?"

"Demek ona tecavüz etme eğilimin ve fırsatın vardı, ama sen kendine hâkim oldun, öyle mi?"

"Biri olayın yarım kalmasına neden oldu. Olay tecavüz müydü? Bilmiyorum, ama kız beni bir mizansenin içinde rol

almaya davet etti. Ve ben o rolü oynamaya istekliydim Stale. Hem de çok...”

“Evet, ama ben olayı hâlâ tecavüz olarak görmüyorum.”

“Yasal anlamda değil belki, ama...”

“Ama ne?”

“Ama devam etseydik ve o benden durmamı isteseydi, bunu yapabilir miydim, bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?”

Harry omuz silkti. “Doktor, teşhisin ne?”

Stale saatine baktı. “Bana konuyla ilgili biraz daha açık-lama yapman gerekiyor, ama fazla zamanım yok, ilk hastam beni bekliyor.”

“Stale terapi için zamanım yok. Yakalamamız gereken bir katil var.”

Aune oturduğu yerde iri göbeğini ileri geri sallayarak “Madem öyle” dedi, “elinde olanla idare edeceksin. Aklıma ilk gelen şeyi söyleyeyim sana; bana geldin, çünkü tanımlayamadığın bir şey hissettin. Tanımlayamama nedenin, bu hissin kendisini gerçekte olmadığı bir kılıfa sokmaya çalışması. Çünkü bu his gerçekte, senin duymak *istemediğin* bir his... Klasik bir inkâr; homoseksüel olduklarını reddeden erkekler gibi...”

“Ama ben potansiyel bir tecavüzcü olduğumu reddetmiyorum ki! Sana açıkça söylüyorum işte.”

“Harry sen tecavüzcü değilsin. Bir gecede tecavüzcü olunmaz. Bu olayın bir iki şeyle alakalı olabileceğini düşünüyorum. Belki de her ikisidir. Birincisi, o kıza karşı içinde bir tür saldırganlık hissi oluşmuş olabilir. Burada seninle ilgili önemli olan nokta, kontrol mekanizmanı devreye sokmuş olman. Avam ifadeyle, o kıızı cezalandırmak için becermek istiyorsun. Yaklaştım mı?”

“Hımm, belki. Peki, diğeri ne?”

“Rakel.”

“Anlamadım.”

“Ne tecavüze ne de o kıza doğru çekiliyorsun; sadakatsiz olmaya doğru çekiliyorsun sen. Rakel’i aldatmaya...”

“Stale, sen...”

“Ağır ol bakalım. Zaten farkında olduğun şeyi birinin sana söyleme ihtiyacını duyduğun için geldin bana. Açık ve net olarak söylemesi için. Çünkü bunu kendine söyleyemiyorsun. Olayı bu şekilde hissetmek istemiyorsun.”

“Ne şekilde?”

“Kendini ona adayacaksın diye ödün kopuyor. Evlilik düşüncesi seni paniğe sürüklemiş durumda.”

“Öyle mi? Nedenmiş peki?”

“Bunca yılın ardından seni biraz tanıdığımı iddia edemediğim için, senin durumunda bu olayın, diğer insanların sorumluluğunu alma korkusu olduğunu söyleyebilirim. Bu konuda daha önceden kötü tecrübelerin var.”

Harry yutkundu. Göğsünde, hızla ilerleyen kanserli bir tümör misali, bir şeyin büyümekte olduğunu hissetti.

“... çevrendeki dünyanın sana bel bağladığı zamanda içmeye başlıyorsun, çünkü sorumluluk alamıyorsun, emeklerin boşa gitmesini *istiyorsun*. İskambilden ev yapıyorsun, bitirmek üzeresin, ama üzerindeki baskı o kadar büyük ki, başa çıkamıyorsun ve evi bitirmekte ısrar etmek yerine, bir vuruşta iskambilleri yere deviriyorsun. Yenilgiyi böyle savıyorsun başından. Şimdi de yaptığın şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Rakel konusunda olabildiğince çabuk başarısız olmak istiyorsun, çünkü önünde sonunda o noktaya geleceğine ikna olmuş durumdasın. Uzun süre işkence çekmek istemiyor, o yüzden ileriye düşünerek şimdiden böyle bir yola giriyorsun: Rakel’le arandaki ilişkiye benzettiğin, iskambil kâğıtlarından o lanetli evi yerle bir ediyorsun.”

Harry bir şey söylemek istese de yumru şimdi boğazına kadar gelmiş ve kelimelerin ağzından çıkış yolunu tıkamıştı. O da seslendirebildiği tek kelimeyle yetindi: “Yıkıcı.”

“Harry, temelde *yapıcısın*. Korkuyorsun, o kadar. Canını çok acıtacak diye korkuyorsun; senin ve Rakel’in...”

“Ben ödleğin tekiyim. Söylediğin şey bu, öyle değil mi?”

Stale Harry’ye baktı, sözünü düzeltmek üzereymiş gibi nefes aldı, ama sonra fikrini değiştirdi.

“Evet, sen ödleğin tekisin. Öylesin, çünkü bunu istediğini sanıyorum. Rakel’i *istiyorsun*, onunla aynı teknede olmak, onu direğe bağlamak, o teknede yelken açmak ya da süreç içinde batmak istiyorsun. Söz verdiğin ender zamanlarda sana olanlar bunlar Harry. O şarkı nasıldı, söylesene?”

Harry geri çekilme, ya da teslim olmayla alakalı bir şeyler mırıldandı.

“İşte, bu sensin.”

Harry zor duyulan bir sesle “Bu benim” diye tekrarladı.

“Bunun üzerinde biraz düşün. Bu öğleden sonra Kazan Dairesi’nde yapacağımız toplantıdan sonra yine konuşuruz.”

Harry başıyla evetleyip ayağa kalktı.

Koridorda ayağını sabırsızca sallayan ve eşofmanları içinde terlemekte olan bir adam oturuyordu. Adam saatine, sonra Harry’ye baktı, dik dik...

Harry Sporveisgata yönüne doğru sürdü arabayı. Bütün gece gözüne uyku girmemiş, ağzına bir lokma bir şey atamamıştı. Bir şeye ihtiyacı vardı. İyice düşündü. İçkiye ihtiyacı vardı. Bu düşünceyi aklından kovdu ve Bogstadveien’e varmadan hemen önce bir kafeye girdi. Double espresso söyledi. Bitirdikten sonra bir tane daha istedi. Arkasında hafif bir kahkaha duysa da o yöne dönmedi. Tezgâhın üstünde duran gazeteyi aldı, manşete göz gezdirip diğer sayfaları karıştırdı.

Roger Gjendem son polis cinayetleri sonrası, Belediye Meclisi’nin, emniyette bazı çalışanların mevkilerinde değişikliğe gideceğini iddia ediyordu.

Stale Aune, Paul Stavnes'i kabul ettikten sonra, masanın arkasındaki yerini aldı. Bu sırada Stavnes kuru bir tişört giymek üzere köşeye çekilmişti. Stale bunu fırsat bilip çekinmeden esnedi, masasının üst çekmecesini açıp cep telefonunu rahatça görebileceği bir şekilde koydu. Sonra başını kaldırıp baktı. Hastasının çıplak sırtına dikti gözünü. Stavnes terapilere bisikletle gelmeye başladığından beri, tişörtünü büroda değiştirmeyi alışkanlık haline getirmişti. Her zaman sırtı dönük olarak yapıyordu bu işi. Bu sefer tek değişiklik, Harry'nin biraz önce sigara içtiği yerdeki pencerenin hâlâ açık olmasıydı. Işık Stale Aune'nin, Paul Stavnes'in çıplak göğsünün penceredeki yansımasını görmesine olanak verecek şekilde geliyordu.

Stavnes tişörtünü aceleyle giyip Stale'ye doğru döndü.

"Zamanlama meselesine..."

"... çekidüzen vermem gerekiyor" dedi Stale. "Haklısın. Bir daha olmayacak."

Stavnes başını kaldırıp baktı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Bu sabah her zamankinden biraz daha erken kalktım, o kadar. İçeriye hava girsin diye pencereyi açık bırakır mısın?"

"Burada *yeterince* hava var."

"Nasıl istersen."

Stavnes pencereyi kapatmak üzereydi ki vazgeçti. Öylece durup gözünü pencereye dikti. Sonra yavaşça döndü Stale'ye. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Aune nefes almakta zorluk mu çekiyorsun?"

Stale Aune göğsünde ve kollarında peyda olan ağrının farkındaydı. Bunların hepsi de kalp krizinin aşına belirtileriydi. Ama bu kez ağrıların nedeni kalp krizi değildi işte. Tam anlamıyla saf, su katılmadık korkuydu.

Stale Aune soğukkanlı olmaya, rahat konuşmaya zorladı kendini.

“Son seferde *Dark Side of the Moon*’u çaldığından söz etmiştik. Babanın odaya girip amfiyi kapattığını, sen aletin kırmızı ışığının yavaşça sönmesini, yok olmasını izlerken, o sırada düşündüğün kızın da yavaş yavaş yok olduğunu konuşmuştuk.”

Paul Stavnes sinirli bir tavırla “Kız sessizleşti demiştim” dedi. “Öldüğünü, yok olduğunu filan söylemedim. İkisi çok farklı şeyler.”

“Evet öyle.” Stale Aune usulca çekmecesindeki telefona uzandı. “Peki, konuşmasını ister miydin?”

“Bilmiyorum. Terliyorsun doktor. Hasta mısın yoksa?”

Yine o alaycı ses tonu, yine o iğrenç gülümseme...

“Bir şeyim yok, teşekkür ederim.”

Stale’nin parmakları telefonun üstündeydi şimdi. Mesaj yazdığını duymasın diye hastayı konuşturmak zorundaydı.

“Evliliğin hakkında konuşmadık. Karın hakkında neler söyleyebilirsin?”

“Pek fazla şey söyleyemem. Neden onun hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Sana yakın biri. Anlaşılan sana yakın insanlardan hoşlanmıyorsun. Onları *hor gördüğünü* söylemiştin.”

“Aa, sözlerime dikkat ediyormuşsun demek.” Stavnes kısa, iç karartıcı bir kahkaha attı. “İnsanları hor görüyorum, çünkü çoğu zayıf, aptal ve şanssız.” Yine kahkahalar... “Üçte sıfır yani... Söylesene, X’in sorununu çözdün mü?”

“Ne?”

“Şu polis. Tuvalette başka bir polisi öpmeye çalışan homo polis. Adam iyileşti mi?”

“Pek sayılmaz.” Stale Aune tuşlara basarken, şimdi gerginlik yüzünden daha da çok şişmiş gibi görünen iri parmaklarına sessiz bir küfür savurdu.

“Madem benim de onun gibi olduğumu düşünüyorsun, sorunumu çözebileceğin düşüncesine nereden kapıldın?”

“X şizofrendi. Sesler duyuyordu.”

“Ve sen benim durumumun onunkinden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” Stale mesajı yazarken hasta acı acı güldü. O konuşmaya devam ederken Stale yazmaya çalışıyor, tuşlardan gelen tıkırtı sesi duyulmasın diye ayağını yere sürüp duruyordu. Bir harf... Bir harf daha... Olmaz olsun böyle parmaklar... İşte... Stale hastanın artık konuşmadığını fark etti. Hasta. Paul Stavnes. Bu ismi nereden bulduysa... İnsan her zaman yeni bir isim bulabilir, eski isminden kurtulabilirdi. Ama aynı şey dövmeler için geçerli değildi; özellikle büyükse ve tüm göğsünüzü kaplıyorsa...

Hasta “Aune, neden terlediğini biliyorum” dedi. “Üstümü değişirken pencerede yansımanı gördün, değil mi?”

Stale Aune göğsündeki ağrının şiddetlendiğini hissetti, kalbi daha hızlı mı atsın, yoksa tamamen dursun mu, karar veremiyordu sanki. Yüzüne yerleştirdiği ifadeden bir şey anlaşılmamasını umdu.

Stale “Gönder” tuşuna basarken, duyulmasın diye yüksek sesle “Ne?” dedi.

Hasta tişörtünü boğazına kadar çekti.

Adamın göğsünden Aune’ye, sessiz çılgılık atan bir yüz bakıyordu.

Şeytanın yüzü...

Harry ikinci fincan kahveyi de mideye indirirken, telefonu kulağında tutup “Peki, anlat bakalım” dedi.

Björn Holm “Testerede Valentin Gjertsen’in parmak izleri var” dedi. “Bıçağın kesici yüzeyindeki izler de eşleşiyor. Bergslia’da kullanılan testereyle aynı testere.”

Harry “Valentin Gjertsen Testere Adam’mış demek ki” dedi.

Björn Holm “Öyle görünüyor” dedi. “Beni şaşırtan şey, Va-

lentin Gjertsen'in cinayet silahını bir yere atmak yerine evde saklamış olması.”

Harry “Bir daha kullanmayı planlıyordum herhalde” dedi. Telefonunun titreştiğini hissetti. Mesaj gelmişti. Ekrana baktı. Gönderen S idi, yani Stale Aune. Harry mesajı okudu. Bir daha okudu, sonra.

valentin burada yardıma gelin

“Björn Stale'nin Sporveisgata'daki bürosuna bir devriye arabası gönder hemen. Valentin orada.”

“Alo? Harry? Alo?”

Harry çoktan koşmaya başlamıştı bile.

Hasta “Deşifre olmak her zaman tuhaf bir durumdur” dedi. “Ama bazen bu duruma şahit olan kişi için işler daha da zordur.”

Stale “Ne deşifresi?” dedi yutkunarak. “O bir dövme. Ne olmuş yani? Dövme yaptırmak suç değil ki. Birçok insanın...” Stale başıyla şeytan yüzü işaret etti. “...böyle dövmesi var.”

Hasta tişörtünü aşağı çekerken “Öyle mi?” dedi. “Dövme-yi fark ettiğinde o yüzden mi ruhunu teslim etmek üzereymiş gibi görünüyordun?”

Stale gergin bir sesle, “Ne demek istediğini anlamadım” dedi. “Babandan söz edelim mi?”

Hasta yüksek sesle güldü. “Aune ne var biliyor musun? Buraya ilk geldiğimde beni tanımamış olmandan gurur mu duyayım, hayal kırıklığına mı uğrayayım, bilemedim.”

“Tanımak mı?”

“Daha önce karşılaştık seninle. Ben cinsel tacizle suçlanı-yordum, aklım başımda mı, değil mi, karar vermek de senin işindi. Buna benzer yüzlerce vakayla karşılaşmışsındır. Eh, sadece kırk beş dakikanı almıştı. Yine de, üzerinde daha büyük bir etki bırakmış olmayı dilerdim.”

Stale gözünü dikti adama. Önünde oturan adam için psikolojik bir değerlendirme yapmış mıydı? Bütün hastaları hatırlaması imkânsızdı; ama, en azından yüz aşinalığı olurdu.

Stale dikkatle inceledi onu. Çenesinin altında iki küçük yara izi vardı. Tabii ya; hastanın yüz gerdirmeye ameliyatı yaptırdığını düşünmüştü, ama Beate, Valentin Gjertsen'in önemli bir estetik ameliyat geçirmiş olması gerektiğini söylemişti.

"Ama sen üstümde gayet iyi bir izlenim bıraktın Aune. Beni anladın. Dikkatini detaylarla dağıtmadın, sondaj yapmaya devam ettin. Kötü şeyler hakkında doğru sorular sordun. Yumruyu nerde bulacağını bilen maharetli masör gibiydin. Aune, sen acıyı buldun. Ve ben işte bu yüzden geri geldim. Onu, o kahrolası çibani tekrar bulacağını, neşter vuraacağını, çıkarıp atacağını umdum. Bunu yapabilir misin? Yoksa o hırsını kaybettin mi Aune?"

Stale boğazını temizledi. "Paul bana yalan söylersen, yapamam."

"Aune sana yalan söylemiyorum. İşim ve karım dışında her şey doğru. Ah, evet bir de ismim. Onun haricinde..."

"Pink Floyd... Kız?"

Önündeki adam ellerini iki yana açarak gülümsedi.

"Paul, bunları neden şimdi söylüyorsun bana?"

"Bana artık o şekilde hitap etmene gerek yok. İstersen Valentin diyebilirsin."

"Val... ne?"

Hasta kıkırdadı. "Kusura bakma, ama sen çok kötü bir aktörsün Aune. Kim olduğumu pekâlâ biliyorsun. Dövmemin penceredeki yansımasını gördüğün anda tanıdın beni."

"Peki, ne bilmem gerekiyor?"

"Benim Valentin Gjertsen olduğumu. Hepinizin aradığı kişi olduğumu..."

"Hepimizin mi? Aramak mı?"

"Ben burada oturmuş beklerken, Valentin Gjertsen'in tramvay penceresine çizdiği şekillerle ilgili bir polisle görüşme yaptığını unuttun galiba. Şikâyet etmiştim, sen de o seanstan para almamıştın, hatırladın mı?"

Stale birkaç saniye boyunca gözlerini kapattı. Her türlü düşünceyi dışladı. Harry'nin birazdan burada olacağını söyledi kendine. O kadar uzakta olamazdı.

Valentin Gjertsen "Bu arada, seanslara gelirken tramvay yerine bisikleti tercih etmeye başlamış olmamın nedeni de bu" dedi. "Polisin tramvayı gözetim altında tutacağını düşündüm."

"Ama yine de geldin."

Valentin omuz silkti. Elini sırt çantasının içine sokarken "Koruyucu başlık ve gözlük taktığında birini tanımak neredeyse imkânsız, öyle değil mi? Ve sen hiçbir şeyden şüphelenmedin; Paul Stavnes olduğuma kanaat getirdin. Benim de bu seanslara ihtiyacım vardı Aune. Ancak burada noktalanması gerekiyor ve ben bunun için çok üzgünüm."

Aune, Valentin Gjertsen elini sırt çantasından çıkarırken nefesini tuttu. Işığın çelikte yansımalarını gördü, sonra.

Valentin "Buna 'hayatta kalma' bıçağı dendiğini biliyor muydun?" dedi. "Senin durumuna pek uymuyor, tabii. Ama çok yönlü bir alet bu. Örneğin, bu..." Parmağını bıçağın sivri ucunda gezdirdi. "... birçok insanın kafasını karıştırıyor. Görüntüsünün ürkütücü olduğunu düşünüyorlar sadece. Oysa ne var biliyor musun?" Yüzünde yine o solgun ve çirkin gülümseme belirdi. "Aslında haklılar. Bıçağı böyle... boğaza dayayıp çektiğinde, cildine kancalanıp koparıyor, dişli kısımları cildin altında ne varsa parçalıyor. Örneğin, kan damarının çevresindeki ince zarı. Söz konusu damar ana damarsa... Yani, ortaya öyle bir manzara çıkıyor ki, evlere şenlik: Ama korkma; hiçbir şeyin farkında olmayacaksın. Sana söz veriyorum."

Stale'nin beyni fırıl fırıl dönüyordu. Kalp krizi geçirmeyi dileyecekti neredeyse.

"Stale, anlayacağın geriye tek bir şey kaldı. Sonuna geldiğimize göre, sana Stale diye hitap etmemde bir sakınca yok, değil mi? Teşhisin nedir?"

"Te... te..."

“Teş... his... Eski Yunan dilinde ‘bilgi aracılığıyla’ anlamına geliyor, değil mi? Stale, benim neyim var?”

“Ben... bilmiyorum. Ben...”

Sonrasında her şey öylesine hızlı gelişti ki, Stale Aune parmağını bile kaldırmaya fırsat bulamadı. Valentin gözünün önünden kaybolmuş, sesini bir kez daha duyduğunda, hemen arkasında, kulağının dibinde bitivermişti.

“Tabii ki biliyorsun Stale. Meslek hayatın boyunca benim gibi insanlarla uğraştın. Tam olarak benim gibilerle değil, bu apaçık belli, ama bana benzer insanlarla... Hasarlı mallarla.”

Stale bıçağı göremiyordu artık. Ama hissediyordu. Burundan zar zor nefes alırken, titreyen gerdanında hissediyordu. Bir insanın bu denli seri hareket edebilmesi doğaya aykırı bir şeymiş görünüyordu. Stale ölmek istememişti. Yaşamak istiyordu; beyinde başka düşüncelere yer yoktu.

“Paul, senin... senin hiçbir şeyin yok.”

“Valentin. Biraz saygı lütfen... Burada durmuş kanını akıtmak ve aletimi kanla kaplamak üzere hazır vaziyette bekliyorum, sense hiçbir şeyimin olmadığını iddia ediyorsun, ha?” Aune’nin kulağının dibinde güldü. “Haydi, ama. Teşhisin nedir?”

“Tam bir canı.”

İkisi de kafalarını kaldırdılar ve kapıya, sesin geldiği yöne baktılar.

“Zaman doldu. Valentin, çıkarken seans ücretini ödersin.”

Kapı ağzını tamamen kaplamış olan uzun boylu, geniş omuzlu adam içeri girdi. Arkasından bir şey sürüklüyordu; Stale’nin o şeyin ne olduğunu anlaması bir saniyesini aldı. Bu, ortak alanda duran kanepenin üstündeki küçük halterdi.

Valentin yılan gibi tısladı. “Uzak dur, aynasız.” Stale bıçağın boğazına bastırıldığını hissetti o an.

“Devriye arabaları yolda Valentin. Her şey bitti. Doktoru serbest bırak.”

Valentin sokağı kuşbakışı gören pencereye doğru salladı başını. “Siren filan duymuyorum. Çek arabayı, yoksa doktoru hemen burada öldürürüm.”

Harry Hole halteri kaldırarak “Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum” dedi. “O olmadan kendine neyi siper edeceksin?”

Valentin “Bu durumda, doktoru da yanımda götüreceğim” dedi. Stale kolunun, sırtına doğru büküldüğünü ve ayağa kalkmaya zorlandığını hissetti.

Harry Hole “Onu değil, beni al” dedi.

“Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Ben daha iyi bir rehineyim. Onun panikleyip bayılma ihtimali var. Bıçağı bana doğrulttuğun sürece sana numara çekeğim konusunda endişelenmen de gerekmez.”

Sessizlik oldu. Pencereden gelen belli belirsiz bir ses duyular. Uzaklardan bir siren sesi miydi; belki... Stale bıçağın baskısının azaldığını hissetti. Tekrar nefes almaya başlamıştı ki diken batmasına benzer bir hisle birlikte, kesilen ve pat diye kopan bir şeyin sesini duydu. Yere bir şey düştü. Papyonuydu bu.

Stale'nin kulağındaki ses “Kılını bile kıpırdatmayacaksın” dedikten sonra Harry'ye döndü. “Nasıl istersen öyle olsun aynasız, ama önce o halteri bırakacaksın. Sonra yüzünü duvara dön, bacaklarını ayır ve...”

Harry “Ne yapacağımı biliyorum” diyerek halteri bıraktı, yüzünü duvara döndü, kollarını yukarı kaldırıp avuçlarını duvara dayayıp bacaklarını iki yana açtı.

Stale kolunu tutan elin gevşediğini hissetti, hemen ardından Valentin'i Harry'nin arkasında gördü. Kolunu arkaya kıvrımış, bıçağı boğazına dayamıştı bile.

Valentin “Gidelim yakışıklı” dedi.

Sonra bürodan dışarı çıktılar.

Ve Stale nihayet nefes alabildi.

Pencereden gelen siren sesleri rüzgârla birlikte bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu.

Harry, Valentin'le iki başlı yaratık gibi kabul görevlisine doğru yürürler, sonra tek bir kelime bile etmeden yanından geçerlerken, kadının dehşete düşmüş yüz ifadesini gördü. Merdivenlere geldiklerinde Harry adımlarını yavaşlatmaya çalıştı ve anında yan tarafında iğne yemişçesine bir acı hissetti.

“Bir şey yapmaya kalkışırsan böbreğini deşerim.”

Harry adımlarını hızlandırdı. Cildiyle aynı sıcaklıkta olduğu için henüz hissetmese de kanın gömleğinin içinde akmaya başladığını biliyordu.

Zemin kata geldiklerinde Valentin kapıyı tekmeleyerek açtı. Harry'yi ileri doğru iterken, bıçakla vücut temasını hiç kaybetmedi.

Sporveisgata'da durdular. Harry siren seslerini duydu. Güneş gözlüklü bir adam köpeğiyle birlikte onlara doğru geliyordu. Adamın kaldırırma hafifçe vuran beyaz çubuğundan kastanyete benzer sesler çıkarken, yanlarından geçip gittiler.

Valentin direğine bir dağ bisikleti kilitlenmiş Park Edilmez tabelasını işaret ederek “Burada dur” dedi.

Harry direğin yanında durdu. Gömleği yapış yapış olmuştu. Yan tarafı acıyor, zonkluyordu. Sırtına bıçak dayanmıştı. Anahtar seslerinin ardından, bisiklet kilidinin açıldığını duydu. Siren sesleri yaklaşıyordu. Sonra bıçağı hissetmez oldu. Ancak tepki vermeye ve uzaklaşmaya fırsat bulamadan, başı, boynuna dolanan bir şey tarafından geriye doğru sürüklendi. Başını direğe vurduğu anda gözlerinde kıvılcımlar çıktı ve nefesi kesildi. Anahtar şıkırtısı duyuldu yine. Sonra boğazındaki baskı gevşedi ve Harry içgüdüsel olarak elini kaldırıp iki parmağını boğazıyla, boğazına dolanmış şey arasına soktu. Kahrolası.

Valentin bisikletine binmişti. Gözlüklerini taktı, başlığına götürdüğü iki parmağıyla selam verip pedalları çevirmeye başladı.

Harry siyah sırt çantasının sokağın ilersinde gözden kaybolmasını izledi. Sirenler iki sokaktan daha uzakta olamazdı. Bir bisikletli geçti yanından. Başlık, siyah sırt çantası... Bir tane daha. Bu kez başlıksız, ama siyah sırt çantalı. Sonra bir tane daha... Kahretsin, kahretsin. Sirenler kafasının içinde çalıyormuş gibi hissediyordu. Harry gözlerini kapattı. Bir kilometre uzaklıktan gelip de gittikçe yaklaşan ve mesafeyi yarım kilometreye, kilometrenin üçte birine, dörtte birine, yüzde birine düşüren şeyle ilgili o eski Yunan mantık bulmacasını düşündü. Rakam dizisinin sonsuz olduğu doğruysa, yaklaşmakta olan o şey asla gelmeyecekti.

Björn Holm “Demek boynuna dolanmış ve direğe kilitlenmiş bisiklet kilidiyle orada öylece durdun, ha?” derken, olanlara inanmakta güçlük çekiyormuş gibiydi.

Harry bakışlarını kaçırıp boş kahve fincanına bakarken “Kahrolası bir Park Edilmez tabelası direğine” dedi.

“İronik” dedi Katrine.

“Demir makası getirmesi için birini göndermek zorunda kaldılar.”

O esnada Kazan Dairesi’nin kapısı açıldı ve içeriye Gunar Hagen girdi. “Haberini şimdi aldım. Neler oluyor?”

Katrine “Devriye arabaları bölgede, onu arıyorlar” dedi. “Bütün bisikletlileri durdurup arıyorlar.”

“Şimdiye dek bisikleti bir kenara atmış, bir taksiye ya da toplu taşıma aracına binmiştir” dedi Harry. “Valentin birçok şey olabilir, ama aptal değil.”

Cinayet Masası Şefi kendisini iskemleye bıraktı. “Arkasında hiç ipucu bırakmış mı?”

Kimseden bir ses gelmedi.

Hagen kendisine suçlayıcı bir ifadeyle bakan yüzleri görüp şaşırdı. “Ne oldu?”

Harry öksürdü. “Beate’nin iskemlesinde oturuyorsun.”

“Öyle mi?” Hagen ayağa fırladı.

Harry “Eşofmanın üstünü bırakmış” dedi. “Björn Krimteknisk’e götürdü.”

“Ter, saç teli, bütün bir salam” dedi Björn. “Sanırım bir iki güne kadar Paul Stavnes ve Valentin Gjertsen’in aynı kişiler olduklarını doğrularız.”

Hagen “Eşofmanda bir şey var mıydı?” diye sordu.

“Ne cüzdan, ne cep telefonu, ne not defteri, ne de gelecekte işleyeceği cinayetlere dair bir takvim” dedi Harry. “Sadece bu.”

Hagen Harry’nin kendisine uzattığı şeyi hemen alıp baktı. Q-tips pamuklu kulak temizleme çubuklarıyla dolu açılmış bir plastik kutuydu bu.

“Bunlarla ne yapmayı planlıyordu?”

Harry kısaca “Birini öldürmeyi belki...” dedi.

“Bunlar kulak temizlemek için” dedi Björn.”Ama aslında kulak kaşımak için kullanılıyor, değil mi? Cilt tahriş oluyor ve insan daha da çok kaşıyor. Ve bir bakıyorsun daha da çok Q-tips’e ihtiyaç duymaya başlamışsın. Kulaklar için bir nevi eroin...”

“Ya da makyaj için” dedi Harry.

Hagen kutuyu dikkatle incelerken “Öyle mi?” dedi. “Demek istediğin... Valentin makyaj mı yapıyor?”

“Eh, maske aslında... Kısa bir süre önce estetik ameliyat geçirdiğini biliyoruz. Stale sen onu yakından gördün.”

“Böyle düşünmemiştim ama haklı olabilirsin.”

“Farklılık yaratmak için o kadar rimel ve göz kalemine ihtiyacınız yok aslında” dedi Katrine.

Hagen “Harika” dedi. “Paul Stavnes adı altında bir şey bulabildiniz mi?”

Katrine “Çok az” dedi. “Ulusal kayıt sisteminde, Aune’ye verdiği doğum tarihiyle eşleşen kayıtlı bir Paul Stavnes yok. Aynı isimde olan ve Oslo dışında yaşayan iki kişi polis tarafından kontrol edildi. Verdiği adreste yaşayan yaşlı çift de, ne Paul Stavnes ne de Valentin Gjertsen adını duymuş.”

Aune “Hastaların iletişim bilgilerini kontrol etmek gibi bir alışkanlığımız yok” dedi. “Ayrıca her seanstan sonra parasını ödüyordu.”

Harry “Otel” dedi. “Pansiyon, düşkünler evi, misafirhane... Hepsi misafir kayıtları tutuyorlar artık.”

“Kontrol edeyim.” Katrine iskemlesinde dönerek klavyeye bir şeyler yazmaya başladı.

Hagen şüpheli bir tavırla, “İnternetteki şeylerden biri mi?” diye sordu.

Harry “Hayır” dedi. “Katrine var olmasını arzu etmeyeceğiniz türden birkaç arama motoru kullanıyor.”

“Aa, neden?”

Björn Holm, Katrine’nin omzunun üstünden, cam masa üstünde kaçışan hamamböceklerinin ayaklarını andıran parmakların dans ettirdiği tuşlara bakarken “Çünkü dünyadaki en iyi güvenlik duvarlarını bile tamamen işe yaramaz kıla-
cak türden şifre seviyelerine erişimleri var” dedi.

Hagen “Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?” diye sordu.

“Çünkü bunlar güvenlik duvarlarının kullandığı şifrelerin aynısı da ondan” dedi Björn. “Arama motorları, güvenlik duvarının *ta kendisi*.”

Katrine “Durum pek iyi görünmüyor” dedi. “Paul Stavnes hiçbir yerde yok.”

“Ama bir yerde yaşıyor olmalı” dedi Hagen. “Paul Stavnes adı altında bir ev kiralamış olmasın?”

Katrine “Onun sıradan bir kiracı olacağını hiç sanmıyorum” dedi. “Ev sahiplerinin çoğu bugünlerde dairelerini kiraya vermeden önce kiracı adaylarını araştırıyorlar. Google’a, vergi listelerine bakıyorlar. Valentin, adını hiçbir yerde bulmamaları halinde, ev sahiplerinin kendisinden şüpheleneceğini çok iyi biliyordur.”

Harry “Otel” diyerek ayağa kalktı ve üstünde oklar ve işaretlerle, Hagen’ın başta beyin fırtınasıyla oluşturulmuş bir

çizelge olduğunu sandığı, daha sonra üzerinde cinayet kurbanlarının adlarının bulunduğunu fark ettiği tahtanın yanına gitti. Kurbanlardan birinin adı sadece B'ydi.

Katrine “Otel demiştin zaten aşkım” dedi.

Harry, Hagen’a doğru eğilip kapalı plastik kutuyu geri alırken “Üç Q-tips” diye devam etti. “Bunun gibi bir kutuyu dükkândan satın alamazsın. Buna benzer şeyleri otellerin banyolarında minik şampuan ve saç kremi şişelerinin yanında bulabilirsin. Katrine bir kez daha dene. Bu kez Judas Johansen adıyla...”

Arama on beş saniyeden daha kısa bir sürede tamamlandı.

“Bir şey çıkmadı” dedi Katrine.

Hagen “Kahretsin” diye söylendi.

Harry plastik kutuyu incelerken “Daha pes etmedik” dedi. “Bunun üstünde imalatçısının adı yok, ama Q-tips’lerin genelde plastik çubukları olur, oysa bununkiler ahşap. Tedarikçisinin ve bu tedarikçiyle çalışan Oslo otellerinin izini sürebiliyor olmamız gerek.”

Katrine “Otel tedarikçileri” dedi ve böceklerin ayaklarını andıran parmaklar bir kez daha klavyenin üstünde koşturmaya başladı.

Stale ayağa kalkarak “Benim gitmem gerek” dedi.

Harry “Seni geçireyim” dedi.

Stale Polis Merkezi’nin dışında, Bots Park’a tepeden bakan, ilkbaharın soğuk ve keskin ışığıyla yıkanmış yere geldiklerinde “Onu bulamayacaksınız” dedi.

“Biz demek istiyorsun herhalde?”

Stale içini çekerek “Belki” dedi. “Bu soruşturmaya katkıda bulunabildiğimi pek sanmıyorum.”

“Katkıda bulunmak mı?” dedi Harry. “Valentin’i tek başına sen buldun.”

“Kaçtı ama.”

“Kullandığı takma adı biliyor ve ona yaklaşıyoruz. Neden yakalayamayacağımızı düşünüyorsun?”

“Sen de gördün onu. Neden böyle düşünüyor olabilirim?”

Harry başını salladı. “Geçmişte onunla ilgili psikolojik değerlendirme yaptığın için geldiğini söyledi. O zaman yasal anlamda aklının başında olduğu sonucuna varmıştın, değil mi?”

“Evet, ama senin de bildiğin gibi ciddi kişilik bozukluğu olan insanlar da mahkûm olabiliyorlar.”

“Sen olayın yaşandığı sırada kişinin aşırı şizofreni, akıl hastalığı ve benzeri şeylerden mustarip olup olmadığına bakıyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Ama manik-depresif ya da psikopat olabilir. Düzeltiyorum, bipolar II ya da sosyopat.”

“Artık doğru terim antisosyal.” Stale Harry’nin ikram ettiği sigarayı kabul etti.

Harry ikisinin de sigarasını yaktı. “Polis için çalıştığını bilmesine rağmen sana gelmiş olması iyi. Ama polisin peşine düştüğünü ve bu avda senin de yer aldığını fark etmesinden sonra da gelmeye devam etmesi...”

Stale dumanı içine çekip omuz silkti. “Risk almaya geçecek kadar iyi bir terapist olduğumu düşünmüş olmalı.”

“Hakkında başka söyleyebileceğin bir şey var mı?”

“Heyecan peşinde koşuyordur belki. Birçok seri katil, polisi kandırma zevkini yaşamak için çeşitli bahanelerle peşinde olanlara temas kurar, onların yakınında olmaya çalışırlar.”

“Valentin dövmeden haberin olduğunu bilmesine rağmen tişörtünü çıkardı. Cinayet soruşturmasında aranan bir isimseniz, çok ciddi bir risktir bu...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Evet, ne demek istiyorum?”

“Bilinçaltında yakalanma isteği mi duyuyor, demek istiyorsun. Onu tanımamı istedi. Bunda başarısız olduğumu

görünce, bilinçaltından dövmesini görmem için bana yardım etti.”

“Ve bu amacına ulaştığında, kaçmak adına umutsuzca bir girişimde bulundu, öyle mi?”

“Bilinç dizginleri eline aldı. Harry, bu durum polis cinayetlerine yeni bir ışık tutabilir. Valentin’in cinayetlerin bilinçaltında durdurulmasını, cezalandırılmasını, birisinin içindeki şeytana engel olmasını arzularken, ani dürtüyle işlediği cinayetler... Yani onu ilk cinayetlerin ardından yakalamayı başaramadığımızda, birçok seri katilin yaptığını yaparak risk faktörünü artırıyor. Bir başka deyişle, ilk cinayetlerin ardından kendisini yakalayamayan polisi hedef tahtasına koyuyor, çünkü polise karşı işlenmiş suçlarda, suçluyu yakalamak adına kullanılan kaynaklar açısından sınır olmadığına farkında... Sonunda, soruşturmanın içinde olduğunu bildiği birine dövmesini gösteriyor. Harry, gayet haklı olabileceğini düşünüyorum.”

“Hımm, bu konuda takdiri hak ettim mi, bilmiyorum. Daha yalın bir açıklamaya ne dersin? Valentin olması gerektiğini düşündüğümüz kadar dikkatli biri değil, çünkü düşündüğümüz kadar korkmuyor olabilir mesela.”

“Anlamadım.”

Harry sigarasından bir fırt aldı ve dumanı salarken aynı anda burnundan içeri çekti. Bu Hong Kong’dayken süt beyazı Alman didgeridoo¹⁹ çalgıcısından öğrendiği bir numaraydı. “Dumanı sal ve aynı anda içine çek dostum. Sigarayı iki kez içmiş olursun” derdi adam.

Harry “Eve gidip dinlen” dedi. “Zor bir gün oldu.”

“Sağ ol Harry. Ama burada psikolog benim.”

“Bir katil gelip boğazına bıçak dayamış... Kusura bakma, ama bu durumu bu şekilde mantıklı gösteremezsin. Kâbuslar şimdiden sıraya girmiştir, inan bana; benzer şeyleri ben de

19. Didgeridoo: Avustralya Aborijin yerlilerine özgü üfleli bir çalgı. (ç.n.)

yaşadım. Meslektaş tavsiyesi olarak düşünebilirsin yani. Ayrıca bu bir emirdir, bilesin.”

“Emir mi?” Stale’nin yüzünde gülümsemeyi andıran bir seğirme oldu. “Harry şimdi patron mu oldun?”

“Bundan şüphen mi vardı yoksa?” Harry cebini arandı. Cep telefonunu çıkarıp “Evet?” dedi.

Yarısı içilmiş sigarasını yere attı. “Şunu halleder misin? Bir şey bulmuşlar.”

Stale Aune, Harry’nin kapıdan çıkması izledi, sonra bakişlerini asfaltta için için yanan sigaraya çevirdi. Ayakkabısını hafifçe sigaranın üstüne yerleştirip baskıyı yavaşça artırdı. Üstüne iyice basıp ayağını döndürdü sonra. Sigaranın ince deri tabanında ezildiğini hissetti. İçindeki öfke kabarırken, daha da sertçe bastı üstüne. Filtreyi, külü, kâğıdı ve tütünü asfalta gömdü. Sonra kendi sigarasını yere attı ve aynı hareketleri tekrarlardı. Kendini aynı anda hem iyi hem de kötü hissetti. İçinden çığlık atmak, vurmak, gülmek, ağlamak geldi. En ince ayrıntısına kadar tadını almıştı sigaranın. Hayat doluydu; capcanlıydı...

Harry kapıyı arkasından kapatmadan, Katrine “Gang-Rolvs Sokağı’nda Casbah Oteli” dedi. “Elçiliklerin, çalışanlarına uzun vadeli kalacak bir yer ayarlamadan önce tercih ettikleri bir otel. Oldukça makul fiyatları, küçük odaları olan bir yer.”

“Hımm. Neden özellikle bu otel?”

Björn “O Q-tips’lerin bulunduğu ve konumu itibarıyla şehirdeki, 12 numaralı tramvayın güzergâhına uygun tek otel” dedi. “Otel aradım. Kayıt defterinde Stavnes, Gjertsen veya Johansen adlarından herhangi birine rastlamadılar, ama ben ne olur ne olmaz diye Beate’nin verdiği ifadeyle yapılan çizimi faksladım.”

“Ve?”

“Resepsiyondaki memur ona benzer birinin otelde kaldığını söyledi. Beyaz Rusya elçiliğinde çalıştığını iddia eden Savitski adında biriymiş. İşe giderken takım elbise giyermiş, ama son zamanlarda eşofman giymeye ve bisiklet kullanmaya başlamış.”

Harry telefon ahizesini eline almıştı bile. “Hagen? Delta’ya ihtiyacımız var. Hemen şimdi.”

Truls cam bira bardağını parmakları arasında döndürürken “Benden yapmamı istediğin şey bu mu?” dedi. Kampen Bistro’da oturuyorlardı. Mikael burasının yemek için çok iyi bir yer olduğunu söylemişti. Doğu Oslo’da sermaye olarak paradan çok kültürel birikime sahip, aldıkları maaş itibariyle, yaşamını, acınası bir görüntü çizmeden, öğrenci gibi sürdüren kalabalıklar arasında popüler olmuş şık bir yerdi.

Truls’un hayatı Doğu Oslo’da geçmiş, ama bu bistronun adını hiç duymamıştı. “Peki, neden yapmalıyım sence?”

Mikael şişede kalan sodayı bardağına boşaltırken “Meslekten geçici olarak uzaklaştırma” dedi. “Bu kararı iptal ettireceğim.”

“Öyle mi?” Truls kuşkuyla baktı Mikael’e.

“Evet.”

Truls bardağından bir yudum aldı. Köpük çoktan çökelmiş olmasına rağmen elinin tersiyle ağzını sildi. Biraz beledikten sonra “Madem bu kadar kolaydı, neden daha önce yapmadın?” diye sordu.

Mikael gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “O kadar da kolay değil, ama yapmak istiyorum.”

“Neden?”

“Bana yardım etmezsen işler boka saracak da ondan.”

Truls kıkırdadı. “İşlerin bu kadar çabuk değişmesi ne garip, değil mi Mikael?”

Mikael Bellman sağına soluna bakındı. Mekân tıka basa doluydu, ama burayı polisler pek tercih etmediği ve Truls’la birlikte görülmemesi gerektiği için seçmişti. Truls’un bunu sezinlediğini hissediyordu. İyi de ne fark ederdi ki?

“Ne olacak yani? Bu iyiliği başkasından da isteyebilirim.”

Truls nahoş bir kahkaha attı. “Haydi oradan!”

Mikael çevreyi taradı. Truls’a fazla bağırmamasını söylemek istemiyordu, ama... Mikael’in Truls’un nasıl davranacağını tahmin ettiği ve istediği gibi davranmasını sağlamak için onu tatlı dille kandırdığı zamanlar çok geride kalmıştı. Değişmişti artık o; çocukluk arkadaşında uğursuz, şeytani ve öngörülemeyen bir şeyler vardı artık.

“Bir cevaba ihtiyacım var. Acilen...”

Truls kadehini boşaltırken “İyi” dedi. “Göreve geri dönmek iyi tabii... Ama bir şeye daha ihtiyacım var.”

“Nedir?”

“Ulla’nın bir çift külotuna... kullanılmış olacak ama.”

Mikael dik dik baktı Truls’a. Sarhoş mu olmuştu? Yoksa nemli gözlerinde gördüğü o vahşi ifade kalıcı bir özellik haline mi gelmişti artık?

Truls şimdi daha da yüksek sesli bir kahkaha kopardı ve kadehini sertçe vurdu masaya. Müşterilerden bazıları dönüp baktılar.

Mikael “Ben...” diye başladı. “Bakayım, ne yapa...”

“Salak, dalga geçiyorum!”

Mikael hafif bir kahkaha attı. “Ben de... Bu, işi yapacağın anlamına mı geliyor?”

“Tanrı aşkına, biz çocukluk arkadaşınız, öyle değil mi?”

“Tabii ki. Truls, sana ne kadar müteşekkirim, bilemezsin.” Mikael gülümsemek için zorladı kendini.

Truls masanın karşısından uzandı ve Mikael'in omzuna sertçe koydu elini.

“Aa, evet, bilirim.”

Biraz fazla sertçe, diye geçirdi içinden Mikael.

Delta'nın her arazide gidebilen araçlarının geldiği noktada ne önceden keşif yapılmış, ne çıkışlar ve olası kaçış noktalarını belirlemek için zemin planları incelenmiş, ne de polis arabaları yolları kesmişti. Ekibe yolda giderlerken kısa bir bilgilendirme yapılmış, Sivert Falkeid sağa sola emirler yağdırırken, arkada bekleyen ağır silahlar kuşanmış adamlar hiç ses çıkarmadan onu dinlemişlerdi; bu emirleri anlamadıkları anlamına geliyordu.

Her şey zaman meselesiydi; kuş kafesten çoktan uçmuşsa, dünya üzerinde yapılmış en iyi planın bile faydası olmayacaktı.

Dokuz koltuklu minibüsün arkasında oturan ve konuşulanları dinleyen Harry, ellerindeki planın dünyanın en iyi ikinci, hatta üçüncü planı bile olmadığını biliyordu.

Falkeid'in Harry'ye sorduğu ilk şey, Valentin'in silahlı olup olmayacağıydı. Harry cevap olarak René Kalsnes cinayetinde silah kullanıldığını söylemişti. Beate'nin silahla tehdit edilmiş olduğunu düşündüğünü de...

Harry önündeki adamlara baktı. Silahlı operasyonlar için gönüllü olmuş polislerdi bunlar. Ek iş için ne kadar ücret aldıklarını biliyordu ki hiç de fazla değildi. Vergi verenlerin Delta kuvvetlerinden neler beklediklerini de biliyordu: çok fazla. İnsanların Delta elemanlarını, kendilerini daha büyük tehlikelere atmadıkları, kapalı bir kapının ardında, kaçırılmış bir uçakta, ormanlık arazide neler olduğunu altıncı hisleriyle anlamadıkları ve olaylara bodoslama dalmadıkları için eleştirdiklerini o kadar çok duymuştu ki. Yılda dört, yirmi beş yıl-

lık kariyerleri boyunca, ortalama yüz göreve giden bir Delta elemanı için söz konusu yaklaşım, görev sırasında öldürölmek anlamına gelirdi. Ama burada esas nokta hâlâ şuydu: Ateş altında kalıp ölmek, operasyonun başarısızlığını garanti altına almanın ve diğler elemanları tehlikeye atmanın en iyi yoluydu.

Falkeid “Tek bir asansör var” diye böğürdü. “İki ve Üç numaralar, siz asansörü, Dört, Beş ve Altı, siz ana merdivenleri, Yedi ve Sekiz yangın çıkışını alın. Hole, pencereden kaçma ihtimaline karşılık ikimiz dışarıyı kontrol edeceğiz.”

Harry “Benim silahım yok” dedi.

Falkeid bir Glock 17 uzatarak “Al” dedi.

Harry silahı aldı, elinde güven veren ağırlığını, dengesini hissetti.

Silah fanatiklerini hiçbir zaman anlamamıştı; tıpkı araba fanatiklerini, evlerini müzik sistemlerine göre inşa edenleri anlamadığı gibi... Ama silah taşımaya hiçbir zaman itirazı olmamıştı. Ta ki geçen yıla kadar. Harry eline silah aldığı en son zamanı düşündü. Dolaptaki Odessa’yı. Sonra düşünceyi kovaladı aklından.

Falkeid “Geldik” dedi. Sessiz bir sokakta, bölgedeki diğler tüm evlerle benzer, lüks görünümlü dört katlı tuğla binanın dış kapısının önüne park ettiler. Harry evlerden bazılarının eski zenginlere ait olup, bazılarının eski görünmek isteyen yeni zenginlere ait olduğunu, diğlerlerininse elçilikler, büyükelçilerin ikametgâhları, reklam büroları, plak şirketleri ve küçük çaplı armatörlerin ofisleri olduğunu biliyordu. Girişteki fazla dikkat çekmeyen pirinç levha, doğru adrese geldiklerini doğruluyordu.

Falkeid saatini kaldırıp “Telsiz bağlantısı” dedi.

Delta elemanları sırayla kasklarında beyaz renkte yazan numaralarını söylediler, sonra yün başlıklarını yüzlerine çekip, MP5 makineli tüfeklerinin kayışlarını gerdiler.

“Bir dediğimde içeriye giriyoruz. Beş, dört...”

Harry kendisinin mi, yoksa diğer adamların adrenalinin-den mi kaynaklanıyordu, bilmiyordu, ama belirgin bir koku duyuyor, ateşlenmiş mantar tabancasının acı, tuzlu tadını andıran tadını alıyordu.

Aracın kapıları açıldı. Harry siyah sırtlardan oluşan bir duvarın dış kapıdan içeri girdiğini, girişe on metre kala sağa sola dağıldıklarını gördü.

Kurşun geçirmez yeleğini düzelterek adamların peşinden kapıdan geçti. Üstündeki yelekle daha şimdiden terden sı-rılsıklam olmuştu. Falkeid kontaktan anahtarları çıkarır çı-karmaz yolcu koltuğundan atladı. Harry operasyonların he-defindeki kişi veya kişilerin, anahtarı üstünde bırakılmış po-lis arabasıyla kaçtığı bir olayı pek hatırlamıyordu. Glock'u Falkeid'e verdi.

“Ruhsatım güncel değil.”

Falkeid “Bu vesileyle sana geçici ruhsat çıkarmış oluyo-rum” dedi. “Acil durum. Polis yönetmeliğinin bilmem kaçınıcı paragraf, bilmem kaçınıcı maddesi. Öyle bir şey işte...”

Harry silahı doldurdu, çakıl yolda uzun adımlarla ilerle-meye başlamıştı ki uzun boyunlu genç bir adam koşarak dış kapıdan dışarıya çıktı. Adamın âdemelması, bir şey yutmuş gibi aşağı yukarı oynayıp duruyordu. Harry adamın siyah ce-ketinin yakasında yazan adın, telefonda konuştuğu resepsi-yon görevlisinin adıyla örtüştüğünü fark etti.

Resepsiyon görevlisi aradıkları misafirin odasında mı yok-sa otelin başka bir bölümünde mi olduğunu net olarak söy-leyemeyerek, dilerse araştırabileceğini ifade etmiş, Harry ise kesin bir dille böyle bir şeye kalkışmamasını emretmiş-ti. Normal görevlerine devam edecek, hiçbir şey olmamış gi-bi davranacak, böylece onun da, başka bir otel çalışanının da kılına zarar gelmeyecekti. Ancak siyahlar giyinmiş, tepeden tırnağa silahlı yedi adamın görüntüsü, hiçbir şey olmamış gi-bi davranmayı güçleştiriyordu tabii.

Resepsiyon görevlisi belirgin Doğu Avrupa aksanıyla “Onlara bütün kapıları açan anahtarı verdim” dedi. “Bana buradan gitmemi ve...”

Falkeid parmağıyla arka tarafı işaret ederek “Aracımızın arkasında dur” diye fısıldadı adama. Harry ikisinin yanından ayrılıp silahı elinde, binanın arka tarafına, komşu arazinin çiti boyunca uzanan elma ağaçlarından oluşan karanlık bahçeye girdi. Yaşlı bir adam terasta oturmuş *Daily Telegraph* gazetesini okuyordu. Adam gazetesini indirip gözlüklerinin üstünden baktı. Harry adama kurşun geçirmez yeleğinin üstüne sarı harflerle yazılmış POLİTİ yazısını gösterip bir parmağını dudağına koydu, adamın durumu anladığına kanaat getirdikten sonra üçüncü kat pencerelerine odaklandı. Resepsiyon görevlisi, Beyaz Rus olduğunu iddia eden müşterinin odasının o katta bulunduğunu söylemişti. Koridorun sonundaydı ve penceresi arka tarafa bakıyordu.

Harry kulaklığını düzelterek bekledi.

Birkaç saniye sonra duydu sesi. Şok el bombasının sınırlı bir bölgede etkisini gösteren boğuk sesli patlamasının ardından cam şangırtısını duydu.

Harry tek başına hava basıncının, odada, kulakları sağır eden gürültüden daha büyük bir etki yarattığını biliyordu. Ancak patlama, gözleri kör eden bir ışık ve Delta ekibinin saldırısıyla bir araya geldiğinde, en eğitimli hedefler bile ilk üç saniye boyunca paralyze olurdu. Ve o üç saniye Delta ekibine yeter de artardı bile.

Harry bekledi. Sonra kulaklıktan kısık bir ses duyuldu. Tam da tahmin ettiği şeydi bu.

“406 numaraya girdik. Kimse yok.”

Ancak Harry’nin yüksek sesli bir küfür savurmasına neden olan şey, sonra duyduklarıydı.

“Anlaşılan eşyalarını toplayıp gitmiş.”

Katrine ve Björn geldiklerinde, Harry 406 numaralı odanın dışında, koridorda ellerini göğsünde kavuşturmuş halde duruyordu.

“İyi bir şuttu, ama direktten döndü” dedi Katrine.

Harry başını iki yana sallayarak “Boş kaleye golü kaçırdık” dedi.

Katrine ve Björn Harry’nin peşi sıra odaya girdiler.

“Doğrudan buraya gelmiş, eşyalarını almış ve gitmiş.”

Björn “Her şeyi mi?” diye sordu.

“Çöp sepetinde bulduğumuz, kullanılmış iki Q-tips ve iki tramvay bileti haricinde her şeyi... Bir de kazandığımızı tahmin ettiğim bir futbol maçına ait bilet koçanı.”

Björn sade bir biçimde döşenmiş otel odasında çevresine bakınırken “*Kazandığımız mı?*” diye sordu.

“Norveç-Slovenya maçı, diyor bilette.”

Björn “Kazandık” dedi. “Riise uzatmalarda attı golü.”

Katrine başını iki yana sallayarak “Delisiniz siz. Böyle şeyleri nasıl hatırlayabiliyorsunuz?” dedi. “Brann geçen yıl şampiyon mu oldu, küme mi düştü ben onu bile hatırlamıyorum.”

Björn “Ben o tiplerden değilim” diyerek karşı çıktı. “Hatırlıyorum, çünkü maç beraberliğe gidiyordu ve ben göreve çağrılmıştım, Riise de...”

“Yağmur Adam, yine de hatırlıyorsun işte. Sen...”

“Hey.” Gözünü bilete dikmiş olan Harry’ye döndüler. “Björn, ne için olduğunu hatırlıyor musun?”

“Neyin?”

“Göreve çağrıldım dedin. Ne için çağrılmıştın?”

Björn Holm favorisini kaşdı. “Dur bir düşüneyim. Akşamın ilk saatleriydi...”

“Boş ver” dedi Harry. “Maridalen’deki Erlend Vennesla cinayetiydi. Onun için çağırılmıştın.”

“Öyle mi?”

“Aynı akşam Norveç’in Ulleval Stadyumu’nda maçı vardı. Tarih bilette yazıyor. Saat yedide.”

“Al, işte” dedi Katrine.

Björn Holm’un yüzü acı dolu bir ifadeye büründü. “Harry, lütfen söyleme; Valentin Gjertsen’in o maçta olduğunu söyleme bana. Eğer oradaysa...”

Björn’ün cümlesini “... katil o olamaz” diye tamamladı Katrine. “Oysa biz katilin o olmasını çok istiyorduk. Harry cesaret verici bir şeyler söyle lütfen.”

Harry “Tamam” dedi. “O bilet koçanı neden Q-tips ve tramvay biletleriyle birlikte çöp kutusunda değildi? Bütün eşyalarını toplamışken, bilet koçanını neden masaya, onu bulacağımızı bildiği bir yere bıraktı?”

Katrine “Cinayetin işlendiği saatte başka yerde olduğunu kanıtlamak için” dedi.

“Şu anda olduğu gibi, burada bulunduğumuz yerde kalakalmamız için bıraktı o bileti” dedi. “Birden şüphelere kapılmış, ne yapacağımızı bilemez halde kalakalmamız için... Ama bu sadece bir bilet koçanı... Tam tersi; taraftarların birbirlerini hatırlama eğilimde olmadıkları bir yere, stadyumda bir futbol maçına gitmekle kalmamış, bileti de nedeni açıklamaz bir şekilde atmamış. Çok ilginç.”

Katrine “Bilette koltuk numarası yazıyor” dedi. “Belki yanında ve arkasında oturanlar, orada kimin olduğunu veya koltuğun boş olup olmadığını hatırlayabilirler. Koltuk numarasını araştırabilirim. Belki...”

“Evet, araştır” dedi Harry. “Ama daha önce sinema ve tiyatrolarda sözde görgü şahitleriyle benzer şeyleri yaşadık. İnsanlar aradan üç dört gün geçtikten sonra yanlarında kimin oturduğunu hiçbir şekilde hatırlamıyorlar.”

Harry fermuar düğmelerinin yarısını çözmüş halde tuvaletin yolunu tutmuştu ki “Ne olmuş milli maça?” diye sordu.

Björn “Milli maçlar FIFA kurallarına ve talimatlarına tabidir” dedi. “Holiganizm yüzünden...”

Harry banyo kapısının ardından “Tabii ya” diye bağırdı. “Bravo Björn!” Kapı çarpıldı sonra.

Katrine “Ne?” diye bağırdı. “Siz neden söz ediyorsunuz?”

Björn “Kamera görüntüleri” dedi. “FIFA olay yaşanması ihtimalini göz önüne alarak, maç organizatörlerinden seyircilerin görüntülerini kaydetmelerini ister. Bu kural 1990’lı yıllarda yaşanan holiganizm dalgası esnasında, polise olay çıkaranları bulmaları ve onları cezalandırmalarında yardımcı olması için getirilmişti. Tribünleri, insanların yüzlerine yakın plan yapmak ve tanımlayabilmek için, maç boyunca yüksek çözünürlüklü kameralarla filme alırlar. Elimizde Valentin’in oturduğu tribünün, sıranın ve koltuğun numarası var.”

Katrine “Valentin hiçbir yere *oturmadı!*” diye bağırdı. “Hiçbir kamera kaydında onu bulmayacaksınız, tamam mı? Aksi takdirde başladığımız noktaya dönmüş oluruz.”

Björn “Görüntüleri silmiş olabilirler tabii” dedi. “Maçta herhangi bir olay olmamıştı, veri arşivleme talimatlarında, görüntülerin ne kadar süreyle saklanacağı eminim belirtil...”

“Veri arşivleme talimatı...”

“Görüntüler elektronik ortamda depolanıyorsa, dosyaların ortadan kaybolması için yapmaları gereken tek şey Silme tuşuna basmak.”

“Dosyaları kalıcı olarak silmeye çalışmak, spor ayakkabısına bulaşmış köpek pisliğini silmeye çalışmak gibidir. Zordur, yani. Sapıkların kendi rızalarıyla bize verdikleri ve kayıtların çoğunu sildiklerini sandıkları bilgisayarlarındaki çocuk pornolarını nasıl bulduğumuzu sanıyorsunuz? İnanın ba-

na, o Valentin o akşam stadyumdaysa, bulurum onu. Erlend Vennesla'nın muhtemel ölüm saati kaçtı?"

Tuvalet sifonunun çekildiğini duydular.

Björn "Yedi ile sekiz buçuk arası" dedi. "Bir başka deyişle, oyunun başlarında, Henriksen'in beraberlik golünü atmasından hemen sonra. Vennesla Maridalen'deyken stadyumdan gelen tezahüratları duymuş olmalı. Orası Ulleval'dan uzak değil, değil mi?"

Banyo kapısı açıldı. Harry son düğmesini de iliklerken "Bu da Valentin'in Maridalen'de cinayeti işledikten sonra maça gitmiş olabileceği anlamına gelir" dedi. "Stadyumdayken çevresindeki insanların onu hatırlamasını sağlayacak bir şeyler yapmıştır. Al sana görgü şahidi."

Katrine "Valentin maçta değildi" dedi. "Ama öyleyse, o kahrolası görüntüleri baştan sona izleyecek, kışını o koltuktan kaldırdıysa, yerinden ne kadar süre ayrıldığını hesaplayacağım. Görgü şahidiymiş, hah!"

Büyük müstakil evlere sessizlik hâkimdi.

Truls Berntsen, Norveç Ltd. için ter dökmelerinin ardından evlerine dönecek Volvo ve Audi'lerin, fırtına öncesi sessizliği, diye geçirdi içinden.

Zili çalıp çevresine bakındı.

Hoş bir biçimde düzenlenmiş, itinayla bakılmış bir bahçe... Emniyet Müdürü olarak emekliye ayrıldığınızda bu tür şeyler için bol bol zamanınız oluyordu herhalde.

Kapı açıldı. Adam daha da yaşlanmış görünüyordu. Gözleri yine o keskin ifadeli mavi gözler olsa da, boynunun etrafındaki cildi biraz sarkmıştı, sırtı eskisi gibi dik değildi. Truls'un onu hatırladığı kadar etkileyici bir hali yoktu, yani. Bunun nedeni, belki rengi atmış günlük giysilerdi, belki

de işiniz yüzünden tetikte olmadığınızda böyle görünüyorsunuz.

Truls kimliğini göstererek “Orgkrım’dan Berentzen” derken, yaşlı adamın kimliği gerçekten de Berntsen olarak okuması durumunda bile, aklında kalacak ismin duyduğu isim olacağına emindi. Destekli yalan atıyordu, yani. Ama eski Emniyet Müdürü, kimliği doğru dürüst incelemeyen başını salladı. “Berentzen, seni daha önce görmüştüm galiba. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Adamın Truls’u içeriye davet edecekmiş gibi bir hali yoktu. Ama Truls açısından hiç de sorun değildi bu. Etrafta onları görebilecek kimse olmadığı gibi, arka planda sesler olabildiğince azdı.

“Oğlunuz Sondre hakkına.”

“Ne olmuş ona?”

“Arnavut kadın satıcılarını yakalamak üzere bir operasyon yürütüyoruz, bu amaçla Kvadraturen’de yaşanan hareketliliği izliyor ve fotoğraflar çekiyoruz. Fahişelerle anlaşp onları arabalarına alan bazı araç sahiplerini tespit ettik ve sorgulamak üzere merkeze çağırmak niyetindeyiz. Kadınları pazarlayanlar hakkında bilgi vermeleri halinde, cezalarını indirme teklifinde bulunacağız. Fotoğrafını çektiğimiz arabalardan biri de oğlunuza ait.”

Emniyet Müdürü gür kaşlarını kaldırdı. “Ne? Sondre’nin mi? İmkânsız.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ama önce size danışmak istedim. Ortada yanlış anlama olduğunu, hatta oğlunuzun arabasına aldığı kadının fahişe olmadığını düşünüyorsanız, fotoğrafı yırtıp atacanız.”

“Sondre’nin mutlu bir evliliği var. Onu ben yetiştirdim. Doğruyla yanlış ayırt edebilecek biridir o, inan bana.”

“Tabii... Olaya sizin de bu gözle baktığınızda emin olmak istedim sadece.”

“Tanrım, oğlum neden?..” Truls’un karşısında duran adam, çürük üzüm çiğniyormuş gibi ekşitti suratını. “... sokakta seks peşinde koşsun ki? Hastalık kapma riski var; çocuk çocuk sahibi bir adam. Hayır, hayır...”

“Bu meseleyi fazla kurcalamama konusunda hemfikiriz gibi görünüyor. Kadının fahişe olduğundan şüphelenmemiz için nedenlerimiz bulunmasına rağmen, oğlunuz arabasını başka birine ödünç vermiştir belki. Şoförün fotoğrafı yok elimizde.”

“Yani, elinizde delil bile yok. Hayır, bu meseleyi unutsanız iyi olur.”

“Teşekkür ederim. Dedğiniz gibi yapacağız.”

Emniyet Müdürü Truls’u dikkatle incelerken başını yavaşça salladı. “Orgkrim’den Berentzen demiştin, değil mi?”

“Evet.”

“Teşekkür ederim Berentzen. Çok iyi iş çıkarıyorsunuz.”

Truls’un yüzü aydınlandı. “Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. İyi günler.”

Katrine gözünü önündeki siyah ekrana dikmiş halde “Ne demiştin, bir daha söyle?” dedi. Kazan Dairesi’nin dışında, havanın insanı buharlaştıracak denli ağır olduğu yerde akşamüstü olmuştu.

Björn “Veri arşivleme talimatları gereği, tribün görüntülerinin silinme ihtimalinin yüksek olduğunu söyledim” dedi. “Senin de gördüğün gibi, haklı çıktım.”

“Peki, *ben* ne demiştim?”

Harry “Dosyaların spor ayakkabısına bulaşmış köpek pisliğine benzediğini söylemiştin” dedi. “Silinmesi imkânsızdır, demiştin.”

Katrine “*İmkânsızdır* demedim” dedi.

Ekibin dört üyesi Katrine’nin bilgisayarının çevresinde

oturuyordu. Harry Stale'yi arayıp onlara katılmasını istediğinde, Stale'nin konuşmasından biraz kendine gelmiş olduğu anlaşıyordu.

Katrine “Zordur” dedim. “Ama kural olarak, bilgilerin bir yerlerde ikiz görüntüleri vardır. Zeki bir bilgisayar adamının bulabileceği ikiz görüntüler...”

“Ya da kadınının?” dedi Stale.

Katrine “Hayır” dedi. “Kadınlar araba park edemezler, futbol maçı sonuçlarını hatırlamazlar, bilgisayarlarla ilgili ufak tefek şeyleri öğrenme zahmetine girmezler. Bu yüzden sizin müzik grubu tişörtü giyen, seks hayatı minimal düzeyde olan tuhaf erkeklere ihtiyacınız var... Ve Taş Devri'nden beri durum böyle.”

“Yani sen bir şey bulama...”

“Stale, bilgisayar uzmanı olmadığımı anlatmaya çalışıyorum. Arama motorlarım Norveç Futbol Federasyonu'nun dosyalarını taradı, ama tüm kayıtlar silinmiş. Korkarım ki bu noktadan sonra size yararım dokunamaz.”

Björn “Beni biraz dinleseydin, zamanını boşa harcamazdın” dedi. “Peki, şimdi ne yapıyoruz?”

Katrine “Size yararım dokunamaz derken, hiçbir şekilde dokunamaz anlamında söylemedim” dedi, Stale'ye hitaben. “Birkaç meziyetim var hâlâ. Kadınsı cazibem, pek de kadınsı olmayan enerjim, hırsım ve utanmazlığım, mesela. Ki bunlar sıkıcı, içine kapanık ve zeki tipler diyarında insana avantaj sağlayan özelliklerdir. Bu arama motorlarını bana gösteren adam, beni Yan Yol olarak da bilinen, Bilgi Teknolojileri uzmanı bir Hintliyle tanıştırdı. Bir saat önce Haydarabad'ı arayıp onu da vakaya dahil ettim.”

“Ve?..”

Katrine bilgisayar tuşuna basarak “Ve işte görüntüler” dedi.

Ekran aydınlandı.

Herkes gözünü ekrana dikti.

Stale “Bu o” dedi. “Yalnız görünüyor.”

Valentin Gjertsen, namı diğer Paul Stavnes, kollarını göğsünde kavuşturmuş, önlerinde oturuyor, bariz bir ilgi göstermeksizin maçı izliyordu.

Björn sessiz bir küfür savurdu. “Kahrolası!”

Harry, Katrine’den görüntüleri hızlı ileri sarmasını istedi.

Katrine bir tuşa bastı. Ekranın sağ alt köşesindeki saat ve sayaç hızla ilerlerken, Valentin Gjertsen’in etrafındaki kalabalık da düzensiz hareketlerle, sarsılıyormuşçasına hareket etmeye başladı. Aralarında sadece Valentin Gjertsen, hayatın, kalabalığın ortasında cansız bir heykel misali hareketsiz duruyordu.

Harry “Daha hızlı” dedi.

Katrine bir kez daha tuşa bastı. Aynı insanlar daha da hızlı hareket etmeye, öne arkaya eğilmeye, havaya sıçramaya, kollarını havada savurmaya, yerlerinden ayrılmaya, ellerinde sosisli sandviç ve kahveyle geri dönmeye başladılar. Sonra bir sürü boş, mavi koltuk gördüler.

“Skor bir-bir ve ilk yarı bitti” dedi Björn.

Tribünler tekrar doldu. Kalabalık şimdi daha da hareketliydi. Alt köşedeki saat hızla ilerliyordu. Başlar, yaşanan hayal kırıklığıyla sağa sola sallanıyordu. Birden kollar havaya kalktı. Ekrandaki görüntü birkaç saniyeliğine donar gibi oldu, sonra insanlar aynı anda fırladılar yerlerinden. Tezahürat yapmaya, oldukları yerde sıçramaya, birbirleriyle kucaklaşmaya başladılar. Herkes, bir kişi hariç...

“Uzatmalarda gelen Riise’nin penaltı golü” dedi Björn.

Maç bitmişti.

İnsanlar tribünleri terk ettiler. Valentin ise koltuklar tamamen boşalınca dek hiç kımıldamadan oturdu. Sonra ayağa kalkıp terk etti yerini.

Björn “Kalabalığa karışmaktan hoşlanmıyor galiba” dedi.

Ekran bir kez daha karardı.

Harry “Evet” dedi, “ne gördük?”

Stale “Hastamın futbol maçı izlediğini gördük” dedi. “Bir sonraki seansa gelmeyeceğini düşünerek, eski hastam demeliyim, galiba. Yine de, anlaşıldığı kadarıyla onun dışında herkes için keyifli bir maçtı. Vücut dilini bildiğimden, maçla pek ilgilenmediğini rahatlıkla söyleyebilirim. Tabii bu durum akıllara şu soruyu getiriyor: madem öyle, neden maça gitti?”

Katrine “Ve bütün maç boyunca ne bir şey yedi, ne tuvalete gitti, ne de yerinden kalktı” dedi. “Kahrolası bir heykel gibi durdu yalnızca. Ne ürkütücü değil mi? Bu kaydı inceleyeceğimizi biliyormuş da orada olduğunun kanıtı olarak bu görüntülerin on saniyesinde bile oradan uzaklaşmadığını göstermek istemiş adeta.”

Björn “Cep telefonuyla bir yeri aramışsa” dedi, “görüntüyü dondurup hangi numarayı tuşladığını görebilirdik. Ya da hangi saatte aradığını görür, baz istasyonundan, o an Ulleval Stadyumu’ndan yapılan tüm dış aramaları tespit ederdik.”

Harry “Ama kimseyi aramadı” dedi.

“Ama ya...”

“Kimseyi aramadı Björn. Valentin Gjertsen’in Ulleval’de maç seyretme nedeni her ne olursa olsun, sonuçta Erlend Vennesla’nın Maridalen’de öldürüldüğü sırada statta oturduğu bir gerçek. Diğer bir gerçekse...” Harry oturanların başlarının üstündeki çıplak beyaz tuğla duvara çevirdi bakışlarını. “... başladığımız noktaya dönmüş olduğumuz.”

Aurora salıncakta oturmuş armut ağaçlarının yapraklarının arasından süzülen güneşe bakıyordu. Babası inatla, sabırla bakmıştı o armut ağaçlarına, ama hiçbirinin meyve verdiği de görülmemişti. Aurora on iki yaşındaydı; salıncağa binmek ve babasının ona söylediği her şeye inanmak için biraz fazla büyüktü.

Okuldan eve gelmiş, ödevlerini yapmış ve annesi alışverişe gittiğinden, o da bahçeye çıkmıştı. Babası akşam yemeğine evde olmayacaktı; eskisi gibi geç saatlere kadar çalışıyordu. Ona ve annesine, artık eve diğer babalar gibi normal saatte döneceğine, akşamları polis işleriyle meşgul olmayıp sadece bürosunda psikoterapi seanslarına katılacağına ve sonra eve döneceğine söz vermiş olmasına rağmen, hem de. Şimdi yine polis için çalışmaya başlamıştı işte. Ne annesi ne de babası, ne yaptığını tam olarak anlatmak istemişti Aurora'ya.

Aurora iPod'unda aradığı şarkıyı buldu. Rihanna adama, istiyorsa, gelip onunla yürüyebileceğini söylüyordu. Aurora hızlanmak için uzun bacaklarını ileri uzattı. Bacakları o kadar uzamıştı ki, salıncığın altında, toprağa sürünmesini engellemek için altına kıvrırmak ya da havada tutmak zorunda kalıyordu. Yakında annesinin boyunda olacaktı. Başını arkaya attı, sarkan kalın saçlarının ağırlığını hissetti. Çok hoştu.

Ağaçların ve salıncak iplerinin üstündeki güneşin karşısında kamaşan gözlerini kapattı, Rihanna'nın şarkısını ve salıncaktan, yere en yakın olduğu zamanlarda gelen gıcırtıyı duydu. Ama başka bir ses daha vardı; açılan dış kapının sesi, çalkıtaşlarının üstündeki ayak sesleri...

“Anne” diye seslenirken gözlerini açmak, yüzünü, sımsıcak hissetmesini sağlayan harikulade güneşten uzaklaştırmak istemedi. Ama bir cevap alamadı; evin önüne araba yanaştığını ya da annesinin küçük mavi köpeğinin heyecanlı havlayışını duymadığını hatırladı.

Topuklarını yere sürterek salıncağı yavaşlattı, ardından tamamen durdurdu. Gözleri hâlâ kapalıydı, harikulade müziği, güneşi ve daldığı hayalleri terk etmek istemiyordu.

Üstüne bir gölgenin düştüğünü hissetti. Serin bir günde güneşin önünden bulut geçtiği zamanlarda olduğu gibi, hava birden soğudu. Başının çevresinde, biraz önce güneş olduğu yerde halesi, gökyüzüne sırtını vermiş bir siluetten başka bir şey değilmiş gibi görünen birinin, tepesinde dikildiğini gördü. O an aklına bir düşünce geldi ve kafası karışmış halde gözünü kırpıştırdı.

İsa'nın geri geldiğini, tam o sırada orada, karşısında durduğunu düşünmüştü. Bu, anne ve babasının yanıldığı anlamına geliyordu. Tanrı gerçekten vardı ve tüm günahlarımız bağışlanacaktı.

Ses “Merhaba küçük kız” dedi. “Adın ne?”

Demek iş o noktaya geldiğinde, İsa Norveççe de konuşabiliyordu.

Adamın yüzünü daha iyi görebilmek için bir gözünü kısarken “Aurora” dedi. Adamın sakalı yoktu, saçları da uzun değildi ya neyse.

“Baban evde mi?”

“Hayır, işte.”

“Anladım. Aurora, demek yalnızsın.”

Aurora cevap vermek üzereydi, ama ne olduğunu anlamlandıramadığı bir şey onu durdurdu.

Cevap vermek yerine “Sen kimsin?” diye sordu.

“Babanla konuşması gereken biri... Ama seninle de konuşabiliriz. Yani yalnız olduğumuza göre; öyle değil mi?”

Aurora hiçbir şey söylemedi.

Adam iPod'unu işaret ederek “Ne tür müzik dinliyorsun?” diye sordu.

Aurora “Rihanna” diyerek salıncağını geriye itti. Adamın gölgesinden kurtulmak için değil de onu daha iyi görebilmek için...

Adam “Aa, evet” dedi. “Evimde Rihanna'nın bir sürü CD'si var. Bazılarını sana ödünç vermemi ister misin?”

Aurora adamın gayet normal görüldüğüne, en azından İsa'lık bir hali olmadığına kanaat getirirken “Spotify'da olmayan şarkılarını dinliyorum” dedi.

Adam “Aa, evet Spotify” dedi. Sonra onunla aynı hizada değil de daha alçakta olacak şekilde çömeldi. Aurora daha iyi hissetti o an. “O zaman sevdiğin bütün müzikleri dinleyebiliyorsundur.”

Aurora “Hemen hemen hepsini” dedi. “Bedava Spotify'ım var, ama şarkılar arasında bir sürü reklam oluyor.”

“Ve sen bundan hoşlanmıyorsun, değil mi?”

“Konuşmalardan hoşlanmıyorum. Havayı bozuyor.”

“İnsanların konuştukları şarkılar da var, biliyor musun? Hem de çok iyi şarkılar onlar.”

Aurora başını eğerek “Hayır” derken, adamın neden böyle yumuşak bir sesle konuştuğunu merak etti; bu onun normal sesi değilmiş gibiydi. Arkadaşı Emilie'in, kıyafetlerini ödünç almak istediğinde –ki Aurora bu işten hiç hoşlanmıyordu; kıyafetlerinizin nerede olduğunu asla bilemiyordunuz– kullandığı sese benziyordu.

“Pink Floyd dinlemelisin.”

“O da kim?”

Adam çevresine bakındı. “Babanın gelmesini beklerken içeriye, bilgisayarın başına geçebiliriz; orada gösteririm sana.”

“Grubun adını heceleylebilirsin. Unutmam.”

“En iyisi göstermek... Bir bardak su da ikram etmiş olursun bana.”

Aurora adama baktı. Artık alçakta durduğu için güneş tekrar yüzüne gelmeye başlamıştı, ama eskisi gibi ısıtmıyordu. Garip bir durumdu. Salıncakta arkasına yaslandı. Adam gülümsedi; Aurora dişlerinin arasında bir parıltı gördü. Dili-nin ucu oradaymış da tekrar kaybolmuş gibi.

Adam ayağa kalkarak “Haydi” dedi. Salıncığın iplerinden birini baş hizasında tuttu.

Aurora salıncaktan kayarak indi ve adamın kolunun altından geçti. Eve doğru yürümeye başladı. Bir süre sonra arkasında ayak sesleri duydu. O sesi...

“Aurora, beğeneceksin, bak görürsün.”

Kilisede cemaate vaaz veren rahibin sesine benzer, yumuşak bir sestti. Babasının konuşma tarzına benziyordu. Belki adam gerçekten de İsa’ydı. Ama İsa olsun veya olmasın, Aurora onu evinde istemiyordu. Yine de yürümeye devam etti. Babasına ne diyecekti? Eve bir bardak su içmek için gelen adama engel olduğunu mu? Hayır, bunu yapamazdı. Düşünmek için zaman kazanmak, adamı eve almamak için bahane bulmak amacıyla adımlarını yavaşlattı. Ama hiçbir şey gelmedi aklına. Üstelik yavaşladığından, adam iyice yaklaşmıştı ve nefes alışverişini duyabiliyordu. Zorlanıyordu sanki; salıncaktan bu yana attığı birkaç adım onu nefessiz bırakmış gibiydi. Ağzından, Aurora’ya vernik çözücüyü hatırlatan garip bir koku geliyordu.

Kapıya beş adım kalmıştı. Bir bahane bulmalıydı. İki adım... Kapının önündeki basamaklara geldi. Haydi, ama. Hayır... Kapıdaydılar şimdi.

Aurora yutkundu. “Kapı kilitli galiba” dedi. “Dışarıda beklememiz gerekecek.”

Adam babasını ya da komşuları çitlerin ardında görmeyi bekliyormuş gibi, bulunduğu en üst basamaktan etrafa bakınırken “Öyle mi?” dedi. Aurora omzunun üstünden uzanan kolunun sıcaklığını hissetti sonra; adam kapı kulpunu tutup aşağı çekti. Kapı açıldı.

“Aaa, açılmış, baksana” dedi. Şimdi daha da çabuk nefes alıp veriyordu. Sesinde de hafif bir titreme vardı. “Ne şanslıyız ama.”

Aurora kapı girişine doğru döndü. Karanlık hole dikti gözlerini. Sadece bir bardak su, diye geçirdi içinden. O konuşmalı müzik de hiç ilgisini çekmiyordu zaten. Uzaklardan bir yerden çim biçme makinesinin sesini duydu. Öfkeli, saldırgan, ısrarlı bir sestti bu. İçeriye adımını attı.

Aniden durdu. “Benim yapmam gereken...” Tam o esnada adamın elini omzunda hissetti; sanki bir eşiği geçmişti adam. Aurora gömleğinin bitip cildinin başladığı yerde adamın elinin sıcaklığını hissetti. Minik kalbinin güm güm attığını da... Sonra bir başka çim biçme makinesinin sesini duydu. Ki bu bir çim biçme makinesi değil, heyecan verici bir biçimde mırıltılı, küçük bir motordu.

“Anne!” Aurora bağıırıp adamın elinden kurtuldu, hızla yanından geçip dört basamaktan atladı ve çakıllı yolda hızla koşmaya başladı. Omzunun üstünde bakarak adama seslendi sonra:

“Alışverişten geldi, ona yardım etmeliyim.”

Dış kapıya koştu, arkasından gelen ayak seslerine kulak kabarttı, ama spor ayakkabılarının çakıllı yolda çıkardığı ses kulakları sağır edici cinstendi. Sonra kapıya vardı, bütün gücüyle çekip açtı ve annesinin garajın önündeki mavi küçük arabadan inmesini izledi.

Annesi yüzünde alaycı bir gülümseme “Merhaba tatlım” dedi. “Bu ne hız böyle.”

Aurora çakıl yolun düşündüğünden de uzun olduğunu fark ederken “Bahçede babamı soran biri var” dedi, nefes nefese. “Kapı önünde, merdivende bekliyor.”

Annesi “Öyle mi?” dedi. Arka koltuktan aldığı torbalardan birini uzatıp arabanın kapısını kapattıktan sonra kızıyla birlikte evin dış kapısından içeri girdi.

Merdivenlerde kimse yoktu, ama ön kapı hâlâ açıktı.

Annesi “İçeri mi girdi?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedi Aurora.

Eve girdiler. Annesi oturma odasını geçip mutfağın yolunu tutarken, Aurora koridorda kalıp açık kapıya yakın durdu.

Annesinin “Merhaba?” diye seslendiğini duydu. “Merhaba. Kimse var mı?”

Sonra elinde alışveriş torbaları olmaksızın koridorda belirdi.

“Aurora, burada kimse yok.”

“Ama buradaydı. İnan bana!”

Annesi şaşkınlık içinde baktı ona ve güldü. “Tabii ki buradaydı tatlım. Sana neden inanmayayım?”

Aurora cevap vermedi; ne diyeceğini bilemedi. Gelenin ya İsa, ya Kutsal Ruh, en azından herkesin göremeyeceği biri olabileceğini ona nasıl açıklayabilirdi?

Annesi mutfığa dönmeden önce “Önemli bir konuysa, geri gelir” dedi.

Aurora koridorda durdu. O tatlı, bayat koku oradaydı hâlâ.

“Söylesene, senin özel hayatın var mı?”

Arnold Folkestad başını gazetesinden kaldırıp baktı. Kapı kasasına dayanmış adamı görünce gülümsedi.

“Hayır Harry, benim de yok.”

“Saat dokuzu geçiyor ve sen hâlâ buradasın.”

Arnold kıkırdadı. Gazetesini katlarken “Eve gitmek üzereydim. Sense yeni geliyorsun; ne kadar kalacaksın?” dedi.

“Fazla uzun değil.” Harry iskemleye doğru tek bir uzun adım atarak oturdu. “Hafta sonları birlikte olabileceğim bir sevgilim var benim.”

“Öyle mi? Benim de hafta sonları köşe bucak kaçtığım eski bir karım var.”

“Öyle mi? Bilmiyordum.”

“Eskiden aynı evi paylaştığım biri işte.”

“Kahve ister misin? Eee, ne oldu o kadına?”

“Kahvemiz bitti bu arada. Neyse içimizden biri bir sonraki adımın evlilik teklifi olduğuna dair çok kötü bir fikre kapıldı ve o noktadan sonra işler baş aşağı gitmeye başladı. Dave-tiyeler çoktan gönderilmişti ve ben düğünü iptal ettim. O da evi terk etti. Bununla yaşayamazmış, öyle dedi. Bu başıma gelen en iyi şeydi Harry.”

“Hımm.” Harry başparmağı ve işaretparmağını kullanarak gözlerini ovuşturdu.

Arnold ayağa kalkıp duvarda asılı duran ceketini aldı.
“Kazan Dairesi’nde işler yavaş gidiyor galiba?”

“Eh, bugün olumsuz bir gelişme oldu. Valentin Gjertsen...”

“Evet?”

“Onun Testere Adam olduğunu sanıyoruz. Ama polisleri o öldürmedi.”

“Emin misiniz?”

“En azından, yalnız değil...”

“Birden fazla katil olabilir mi diyorsun?”

“Katrine’nin fikri... Ancak cinsel nedenlerle işlenmiş cinayetlerin yüzde doksan sekiz nokta altısının faili tek bir kişi; bir de böyle bir gerçek var.”

“Yani...”

“Katrine pes etmiyor. Tryvann’daki kızın cinayetine, büyük olasılıkla iki adamın karıştığını iddia ediyor.”

“Cesedin parçalarının birbirlerinden kilometrelerce ötede, farklı yerlerde bulunduğu cinayetten söz ediyorsun, değil mi?”

“Evet. Katrine Valentin’in, polisin aklını karıştırmak için başka biriyle işbirliği yaptığını düşünüyor.”

“İki kişi cinayetleri sırayla işler ve böylelikle, cinayet saatinde başka yerde olduklarını kanıtlayacak görgü tanıklarına sahip olmayı garantilerler... Bu yüzden mi?”

“Evet. Aslına bakarsan bu daha önce görülmüş bir şey. Altmışlı yıllarda Michigan’da şiddet suçundan hapis yatmış iki eski mahkûm bir araya gelmiş. Bir kalıp yaratıp işledikleri cinayetlerin tek bir kişinin elinden çıkmış, klasik seri katil cinayetleri gibi görünmesini sağlamışlar. Cinayetler birbirlerinin kopyasıymış. Tıpkı daha önce işledikleri suçlar gibi... Her birinin kendi hastalıklı tercihi varmış ve sonunda FBI’ın dikkatini çekmişler. Ama işlenen birçok cinayetle ilgili olarak önce birincisi, sonra da ikincisinin çok sağlam görgü şahitleri olunca, doğal olarak soruşturmalarda şüpheli olmaktan çıkmışlar.”

“Akıllı bir taktik... Peki, aynı şeyin neden burada da olduğunu düşünmüyorsun?”

“Yüzde doksan sekiz...”

“... nokta altı... Harry, bu biraz katı bir yaklaşım olmuyor mu?”

“Asayev’in doğal nedenlerden ölmediğini, senin, önemli şahitlerin doğal olmayan yollardan ölmeleriyle alakalı istatistiğin sayesinde ispat ettim.”

“Ama yine de o vakayla ilgili bir şey yapmadın?”

“Hayır. Ama şimdi o vakayı unut Arnold. Elimizdeki daha acil...” Harry başını arkasındaki duvara dayayıp gözlerini kapattı. “Seninle düşünce tarzlarımız aynı. Ve ben çok yoruldum. O yüzden düşünmekte bana yardım etmeni istemek için doğrudan buraya geldim.”

“Benden yardım mı istiyorsun?”

“Arnold, başladığımız yere dönmüş vaziyetteyiz. Ve senin beyninde, benimkinde olmadığı aşikâr bazı nöronlar var.”

Folkestad bir kez daha ceketini çıkarıp dikkatle iskemlenin arkasına astı ve oturdu.

“Harry?”

“Evet?”

“Bunun ne güzel bir his olduğunu asla bilemezsin.”

Harry yüzünde alaycı bir gülümsemeyle “Güzel. Güdü...” dedi.

“Güdü. Evet, her şeyin başlangıç noktası.”

“Şu anda bu noktadayız. Bu katili cinayetleri işlemeye iten neden ne olabilir?”

“Harry, ben yine de gidip bir yerlerden kahve bulabilecek miyim, diye bakayım.”

İlk bardak kahve bitene dek konuşan hep Harry oldu. Arnold ikinci bardağın bitimine yakın lafa girdi.

“René Kalsnes cinayetinin önemli olduğunu düşünüyorum, çünkü o bir istisna ve hiçbir kalıba uymuyor. Bir başka deyişle, hem uyuyor hem uymuyor. Cinsellik, sadizm ve bıçak kullanımı nedeniyle ilk cinayetlere uymazken, başa ve yüze kör bir cisimle uygulanan şiddet nedeniyle polis cinayetlerine uyuyor.”

Harry kahve bardağını bırakarak “Devam et” dedi.

Arnold “Kalsnes cinayetini çok iyi hatırlıyorum” dedi. “Cinayet işlendiğinde San Francisco’da bir kurstaydım, herkesin, kapısına *Gayzette*’in bırakıldığı bir otelde kalıyordum.”

“Şu homoseksüellerin gazetesinden mi söz ediyorsun?”

“Evet. Gazetenin baş sayfasında Norveç adındaki küçük ülkede işlenen bu cinayete dair bir haber vardı. Olayı homoseksüel bir adama karşı işlenen nefret suçu olarak nitelemişlerdi. İşin ilginç tarafı, daha sonra okuduğum hiçbir Norveç gazetesinde, söz konusu olayın nefret suçu olduğunun ima bile edilmemesiydi. Bu Amerikan gazetesinin böylesine kesin ve vakitsiz bir sonuca nasıl vardığını merak ederek tüm haberi baştan sona okudum. Gazeteci cinayetin, klasik her türlü özelliğe sahip olduğunu söylüyordu: eğilimini tahrik edici biçimde sergileyen homoseksüelin seçilmesi, gözlerden uzak bir yere götürülüp adeta törensel, öfkeli bir şiddete maruz kalması... Katilin silahı olsa da Kalsnes’i çekip vurmakla yetinmez ve önce yüzünü parçalamak gereği hisseder. Katil homofobisini fazlasıyla güzel, kadınsı bir yüzü paramparça ederek açığa vurmalıdır, değil mi? Önceden tasarlanmış ve planlanmış bir homo cinayetidir bu. Gazetecinin vardığı sonuç buydu. Harry ne var biliyor musun? Ben bunun çok da mantıksız bir sonuç olduğunu düşünmüyorum.”

“Hımm. Bu senin de dediğin gibi bir ‘homo cinayetiye’ kesinlikle uymuyor. İster ilk cinayetler, ister polis cinayetleri olsun, kurbanların hiçbiri homoseksüel değildi.”

“Belki. Ama burada ilginç bir olay var. Kalsnes vakasının,

öldürülen tüm polisleri birbirleriyle ilişkilendiren tek vaka olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Burada küçük bir dedektif camiasından söz ediyoruz Arnold; sık sık aynı insanlar çıkıyor karşımıza. Yani, bu durumun tesadüf olduğunu söylemek pek mümkün değil.”

“Yine de içimde önemli olduğuna dair bir his var.”

“Arnold, aklın bir karış havada senin.”

Kızıl sakallı adam somurtkan bir ifadeyle oturdu yerine. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

“İçimde bir his var diyorsun. Hislerinin dikkate alınacağı noktaya geldiğinde sana söylerim.”

“Çünkü birçoğumuz o noktaya gelemiyor öyle mi?”

“Aynen. Fikir üretmeye devam et, ama ayakların yere bassın lütfen, tamam mı?”

“Tamam. Ama içimde, benimle aynı fikirde olduğuna dair bir his olduğunu söylememe izin verir misin?”

“Olabilir.”

“O zaman sana tüm kaynaklarını, homoseksüel memuru kimin öldürdüğünü bulmak için harekete geçirmeni öneriyorum. En kötü ihtimalle bir vakayı çözüme kavuşturmuş, en iyi ihtimalle de tüm polis cinayetlerini çözmüş olursun.”

“Hımm.” Harry kahvesinin bitirip ayağa kalktı. “Sağ ol Arnold.”

“*Ben* teşekkür ederim. Benim gibi ehliyetsiz polisler, kendilerine sadece kulak verildiğinde bile mutlu olurlar. Ha, bu arada, bugün sabah saatlerinde, kabul bölümünde Silje Gravseng’e rastladım. Şey olarak görevliymiş...”

“Öğrenci temsilcisi.”

“Evet. Her neyse, kadın seni sordu. Hiçbir şey söylemedim. Sonra senin sahte olduğunu söyledi. Patronun, cinayetleri açıklığa kavuşturma oranının yüzde yüz olmadığını söylemiş ona. Silje Gusto Hanssen vakasından söz etti. Doğru mu bu?”

“Hımm. Bir bakıma.”

“Bir bakıma mı? Bu ne demek?”

“Vakayı soruşturdum, ama kimseyi tutuklamadım. Gravseng nasıl görünüyordu?”

Arnold Folkestad bir gözünü sıkıca kapatıp Harry’ye baktı; sanki ona silah doğrultuyormuş gibi dikkatle inceledi yüzünü.

“Kim bilir. Silje Gravseng tuhaf bir kadın. Durup dururken beni Ökern’de atış talimi yapmaya davet etti.”

“Hımm. Peki, sen ne cevap verdin?”

“Gözlerimin iyi görmediğini ve ellerimin titrediğini söyledim ki doğru. Bir şeyi vurduğuma emin olabilmem için hedefin en fazla yarım metre uzağında olması gerek. Silje bana hak verdi, ama sonra onun, ateşli silahlar sınavını geçmek gibi bir mecburiyeti kalmamış olmasına rağmen neden poligona gittiğini merak ettim.”

Harry, “Eh, bazen insanlar sadece ateş etme zevkini tatmin etmek için giderler oraya” dedi.

Arnold ayağa kalkarken “Ona kalmış bir şey tabii” dedi. “Ama sorunun cevabı olarak, gayet iyi görünüyordu, diyebilirim.”

Harry meslektaşının aksayarak kapıdan dışarı çıkmasını izledi. Bir süre düşündükten sonra Nedre Eiker’deki Polis Şefi’nin numarasını çevirdi. Konuşması bittikten sonra kadının söylediklerini değerlendirdi. Bertil Nilsen’in René Kalsnes’in Drammen belediyesine komşu bir bölgede öldürülmesiyle ilgili soruşturmanın bir parçası olmadığı doğrudu. Diğer yandan Nilsen, Eikersaga yakınlarında nehre düşmüş bir araba olduğuna dair ihbar aldıkları ve olayın kimin yetki alanına girdiği henüz net olarak belirlenmediği sırada görevdeydi. Polis Şefi, Drammen polisi ve Kripos’un olay yerindeki, araba lastik izi bulmaya elverişli yumuşak zemini mahvettiği için Nilsen’e fırça çektiklerini de söylemiş, “Anlayacağın Nilsen, soruşturmayı, dolaylı da olsa etkiledi” demişti.

Stale Aune arabasını garaja park edip evine giden çakıl yolda yürümeye başladığında saat neredeyse on olmuş, güneşin batıdaki yeşil tepelerin ardında gözden kaybolmasının üzerinden uzun zaman geçmişti. Mutfakta veya oturma odasında hiç ışık yanmadığını fark etti. Ama bunda olağandışı hiçbir şey yoktu. Karısı genelde erken yatardı.

Tüm ağırlığı diz eklemlerine binmiş gibiydi. Tanrım, ne kadar yorgunum, diye geçirdi içinden. Uzun bir gün olmuş, eve gelirken karısının ayakta olmasını dilemişti; böylelikle biraz sohbet edebilirler, o da biraz yatışabilirdi. Harry'nin dediğini yaparak bir meslektaşıyla iletişime geçmiş, onunla bıçaklı saldırı ve saldırı esnasında öleceği hissine kapılması hakkında konuşmuştu. Evet, yapılması gerekeni yapmıştı ve şimdi uyku zamanıydı. Uyumaya müsaade edilmesinin zamanı...

Kapı kilidini açtı. Aurora'nın ceketinin tahta çivide asılı olduğunu gördü. Bu ceket de yeniydi. Ne kadar çabuk büyüyordu. Ayakkabılarını çıkardı, doğrulup evin sessizliğine kulak verdi. Ne olduğunu tam olarak adlandıramasa da ev her zamankinden daha sakinmiş gibi geldi. Evdeyken belli ki farkında olmadığı, bir ses eksikti sanki.

Yukarı kata çıktı. Tepeyi tırmanmaya çalışan aşırı yüklü bir motosiklet misali, attığı her adımda biraz daha yavaşlıyordu. Aşağı yukarı on kilo kadar vermek, forma girmek zorundaydı. İnsanın uykusuna, sağlığına, işte geçirdiği uzun saatlere, ömrünün uzamasına, cinsel hayatına, özsaygısına, kısacası her şeye iyi gelirdi kilo vermek. Ama böyle bir şey yapmayacaktı tabii.

Yorgun adımlarla Aurora'nın yatak odasının önünden geçti. Sonra durdu, bir an tereddüt etti. Geri döndü ve kapıyı açtı. Her zaman yaptığı gibi kızını uyurken görmek istedi. Kısa bir süre sonra bunu yapmak doğal olmaktan çıkacaktı;

Aurora'nın daha şimdiden bazı özel şeylerin farkına varmaya başladığını hissedebiliyordu. O yakınlardayken çıplak dolasmaktan kaçındığı filan yoktu, ama o kadar da kayıtsızca yürümüyordu... Akşamları yatağına gidip onu öpmenin kızı için doğal olmaktan çıktığını hissettiği an, kendisi için de doğal olmaktan çıkacaktı. Ama yine de gizlice odaya girip onu öpmek, kızının, bugün yaşadığı her şeyden uzak, huzurlu ve güvenli biçimde uyuduğunu izlemek istiyordu.

Ama yapmadı. Sabah kahvaltıda görüşeceklerdi nasılsa.

İçini çekip kapıyı kapattı ve banyoya girdi. Soyunup giysilerini yatak odasına götürdü ve iskemlenin arkasına astı. Tam yatağa girmek üzereydi ki yine huzursuz olduğunu hissetti. Şu sessizlik... Neydi eksik olan? Buzdolabının vızıltısı mı? Genelde açık bıraktıkları havalandırma bölmesinin uğultusu mu?

Kafasını bu düşüncelerle daha fazla meşgul edemeyeceğini anlayıp yorganın altına girdi. Ingrid'in dağınık saçlarını gördü. Ona dokunmak, saçlarını, sırtını okşamak, orada olduğunu hissetmek istedi. Ama karısının uykusu çok hafifti ve uyandırılmaktan nefret ederdi, biliyordu bunu. Gözünü kapatmak üzereydi ki fikrini değiştirdi.

“Ingrid?”

Cevap alamadı.

“Ingrid?”

Sessizlik.

Sonra, diye geçirdi içinden. Tekrar kapattı gözlerini.

“Evet?” Karısının yana döndüğünü fark etti.

“Hiçbir şey” diye mırıldandı. “Sadece... şu vaka...”

“İstemediğini söyle.”

“Birinin yapması gerek ama.” Kulağa ne kadar da klişe gelmişti. Ama gerçekten de öyleydi.

“Senden daha iyisini bulamazlar.”

Stale gözlerini açtı. Karısının yüzüne baktı, ılık, yuvarlak

çenesini okşadı. Arada bir –arada birden öte– hissettiği duygu, dünyada hiçbir şeyin varlığının ona o kadar iyi gelmediği-ydi.

Stale Aune gözlerini kapattı. Yaklaştığını hissetti. Uykunun... Bilinç kaybının... *Gerçek* kâbusların...

Sabah güneşi kısa, ama şiddetli yağmurun ıslattığı çatıların üstünde parıldıyordu.

Mikael Bellman zile basıp etrafına bakındı.

Bahçe bakımlıydı. İnsan yaşlanınca zamanı böyle geçiriyordu demek.

Kapı açıldı.

“Mikael! Seni görmek ne güzel...”

Yaşlanmıştı. O keskin bakışlı mavi gözler değişmemişti, ama çok yaşlanmıştı işte.

“Girsene.”

Mikael ıslak ayakkabılarını paspasa silip içeri girdi. Evde çocukluğundan hatırladığı, ama ne olduğunu tanımlayamadığı bir koku vardı.

Oturma odasına geçtiler.

Mikael “Yalnızsın” dedi.

“Karım en büyük çocuğumuzla birlikte. Büyükanneden yardım istediler, o da yufka yürekli, reddedemedi tabii.” Adamın yüzü aydınlandı. “Aslına bakarsan ben de seni aramayı düşünüyordum. Meclis henüz son kararını vermedi, ama ikimiz de ne istediklerini biliyoruz, o yüzden en akıllıca davranış, oturup bu işi nasıl yapacağımızı konuşmak olacak. Yani nasıl bir iş bölümü yapacağız gibi konuları kastediyorum.”

Mikael “Evet” dedi. “Belki bir kahve yaparsın diye düşündüm.”

“Anlamadım?” Adamın kırışık alnındaki gür kaşları havaya kalktı.

“Madem bir süre buradayız, bir fincan kahve iyi olur.”

Adam Mikael’in yüzünü dikkatle inceledi. “Evet, tabii. Gel, mutfakta oturalım.”

Mikael adamı takip etti. Masanın ve büfenin üstündeki aile fotoğraflarından oluşan ormanı geride bıraktılar. Fotoğraflar Mikael’e Normandiya çıkarmasında dış saldırılara karşı sahile kurulmuş, ama hiçbir faydası olmamış istihkâmları, barikatları hatırlattı.

Mutfak modernliğe gönülsüz bir biçimde göz kırparken, gelinin mutfakta olmazsa olmazları konusundaki ısrarıyla, sahibinin, bozuk buzdolabı dışında başka hiçbir şeyi değiştirmeme arzusu arasındaki uzlaşmayı hatırlatıyordu.

Yaşlı adam üstteki buz camlı dolaptan kahve paketi çıkarıp açar, kahve miktarını sarı bir kaşıkla ölçerken Mikael oturdu, kayıt cihazını masanın üstüne koyup açtı. Hemen ardından Truls’un metalik ve ince sesi duyuldu: “Kadının fahişe olduğundan şüphelenmemiz için nedenlerimiz bulunmasına rağmen, oğlunuz arabasını başka birine ödünç vermiştir belki. Şoförün fotoğrafı yok elimizde.”

Eski Emniyet Müdürü’nün sesi uzaktan geliyor gibiydi, ama arka planda gürültü olmadığından söylediklerini duymak kolaydı: “Yani, elinizde delil bile yok. Hayır, bu meseleyi unutsanız iyi olur.”

Mikael yaşlı adamın, sırtına silah namlusu dayanmış gibi bir an irkilip donakaldığını ve kaşıktaki kahvenin döküldüğünü gördü.

Truls’un sesi “Teşekkür ederim. Dediğiniz gibi yapacağız” dedi.

“Orgkrim’den Berentzen demiştin, değil mi?”

“Evet.”

“Teşekkür ederim Berentzen. Çok iyi iş çıkarıyorsunuz.”

Mikael cihazı durdurdu.

Eski Emniyet Müdürü yavaşça döndü. Beti benzi atmıştı. Yüzü küle dönmüş, diye düşündü Mikael Bellman. Ölüm fermanı imzalanmış biri için pek de uygun bir renk... Adamın ağzı birkaç kez seğirdi.

Mikael Bellman “Söylemek istediğin şey, ‘Nedir bu?’ Cevabı da, eski Emniyet Müdürü’nün oğlunun, ülkedeki herhangi bir vatandaşın maruz kalabileceği soruşturma ve yasal işleminden kaçmak için kamu görevlisine baskı yaptığıdır.”

Yaşlı adamın sesi çöl rüzgârı gibi cınladı mutfakta. “Oğlum orada bile değildi. Sondre’yle konuştum. Arabası, motor-da çıkan yangın yüzünden ocak ayından beri garajdaymış. Sözü edilen yerde olması bile *mümkün değil*.”

Mikael “Bu seni hiç rahatsız etmiyor mu?” dedi. “Oğlunu kurtarma ihtiyacı bile hissetmedin; şimdi basın ve belediye meclisi, bir polis memurunu yasa dışı iş yapmaya zorladığına tanık olacak.”

“Arabanın ya da fahişenin fotoğrafı yok, değil mi?”

“Şimdilik, hayır. Fotoğrafın yırtılıp atılmasını emrettin. Kim bilir, fotoğraf belki de ocak ayından önce çekilmiştir...” Mikael gülümsedi. Böyle bir niyeti yoktu aslında, ama kendine hâkim olamadı.

Yaşlı adamın yüzünün rengi normale dönerken, sesindeki bas tonu da geri geldi. “Bellman, bu işten paçayı kurtarabileceğini gerçekten de düşünmüyorsun, değil mi?”

“Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, meclisin eski Emniyet Müdürleri gibi, yozlaşmış olduğu açıkça belli bir adamı aralarında görmek istemeyecekleridir.”

“Bellman ne istiyorsun?”

“Bence ne istediğini *sen* kendine sormalısın. İyi, dürüst bir polis olarak huzurlu ve sakin bir yaşam mı istiyorsun? O zaman farklı düşünmediğimizi göreceksin, çünkü ben de tam olarak aynı şeyi istiyorum. Emniyet Müdürü olarak işi-

mi huzurlu ve sakin bir biçimde yürütmek, Sosyal Hizmetler Meclis Üyesi işime karışmadan polis cinayetlerini çözmek ve sonra iyi bir polis olarak isim yapmak istiyorum. Peki, bizim amacımıza nasıl ulaşabiliriz sence?”

Bellman yaşlı adamın kendisini, konuşmanın detaylarını takip edebilecek kadar toparladığına emin olana dek bekledi.

“Meclise vakayı derinlemesine incelediğini, vakanın profesyonelce ele alınışından etkilendiğini, dolayısıyla müdahale etmek ve dümenin başına geçmek için hiçbir neden görmediğini söylemeni istiyorum. Herhangi bir müdahalenin, tam tersine, çabuk sonuç alma şansını azalttığını da söyleyecek, Sosyal Hizmetler Meclis Üyesi’nin vakayı değerlendirme şeklini de sorgulayacaksın. O kadının polisi ilgilendiren meselelerin düzenli ve usulüne uygun olarak yürütülmesinin ve kısa vadeli düşünmek gibi tuzaklara düşülmemesinin elzem olduğunu bilmesinin gerektiğini, tepkisini düşünülmeden verilmiş bir tepki olarak değerlendirdiğini söyleyeceksin. Bu vaka yüzünden hepimiz baskı altındayız, ama siyasi ve profesyonel tüm liderlerden, onlara en çok ihtiyaç duyulan anlarda kendilerine hâkim olmaları beklenir. Bu nedenle, görevdeki Emniyet Müdürü’nün, hiçbir müdahale olmaksızın işine devam etmesinin, polis cinayetleri soruşturmasının esenliği açısından en iyisi olduğunu düşündüğünü ve adaylıktan çekildiğini açıklayacaksın.”

Bellman iç cebinden bir zarf çıkarıp masaya koydu.

“Burada Belediye Meclisi Başkanı’na hitaben yazılmış özel bir mektup var. Yapman gereken tek şey imzalayıp göndermek... Gördüğün gibi, üstünde pulu bile var. Meclisten verecekleri kararla ilgili olarak tatminkâr bir cevap aldığımda, bu kayıt temelli olarak sende kalabilir.” Bellman su ısıtıcısına işaret etti. “Ne vaziyette? Kahve içme şansımız olacak mı?”

Harry kahvesinden bir yudum alıp şehre şöyle bir baktı.

Polis Merkezi'nin kantini en üst kattaydı ve Ekeberg'in, fiyordun ve Bjorvika'da yeni gelişmekte olan bölgenin manzarasına hâkimdi. Ama onun gözleri öncelikle eski, belli başlı noktalara kaydı. Eskiden öğle yemeği molalarında sıklıkla burada oturur, üzerinde çalıştığı vakayı farklı bir gözle, farklı bir açıdan ve derinlemesine incelemeye çalışırken, sigara içme, alkol alma arzusuyla yanıp tutuşur, ama vakayla ilgili test edilebilir yeni bir varsayım geliştirinceye dek, kendisine sigara içmek üzere terasa çıkma izni vermezdi.

Harry o günlere geri dönmek için yanıp tutuştuğunu düşündü.

Bir varsayım. Hayal ürünü olmayan, test edilebilecek ve olumlu bir karşılık alınabilecek, dayanak noktası olan bir varsayım...

Kahve bardağını kaldırdı, sonra yeniden masaya koydu. Beyni bir şeyler üretene dek kahveden yudum almayacaktı. Bir neden bulmalıydı. Bu işe o kadar uzun zamandan beri konsantre olmuşlardı ki; belki de zaman, başka bir yerden başlama zamanıydı. Işığın olduğu bir yerden...

Bir iskemle gıcirtısı duydu. Başını kaldırıp baktı. Björn Holm'du gelen. Kahvesini dökmeden masaya bıraktı, rasata şapkasını çıkarıp elini kızıl saçlarının arasında gezdirdi. Harry dalgın bir ifadeyle izledi onu. O hareketi kafa derisini havalandırmak için mi, yoksa onun yaşındakilerin korkusu olan, ama Oleg'in hoşuna gittiği anlaşılan, kafaya yapışmış saç görüntüsünden kaçınmak için mi yapmıştı? Bağa çerçeveli gözlüğün üstündeki terli alına yapışmış perçem... İyi eğitilmiş inek, internet otuz bircisi, ezik imajını ve sahte dışlanmış rolünü benimsemiş, içine kapanık şehirli... Aradıkları adam ona benziyor olabilir miydi? Yoksa açık mavi kot pantolonlu, rahat ayakkabılı, berber tıraşlı, sırası geldiğinde apartmanın merdivenlerini temizleyen, kibar, yardımsever,

kimsenin hakkında kötü bir söz söylemeyeceği, şehirde yaşayan al yanaklı bir taşra çocuğu muydu? Doğruluğu test edilemez bir varsayım. Hayır, kahve içmeye hak kazanmamıştı daha.

Björn kahvesinden iri bir yudum alırken “Eee?” dedi.

Harry “Şey” dedi. Björn’e bir taşra çocuğu neden fötr değil de reggae şapkasıyla gezer, hiç sormamıştı. “René Kalsnes cinayetine daha yakından bakmamız gerek, diye düşünüyorum. Cinayet nedenini aramaktan vazgeçip adli tıp delillerine odaklanalım. Onu öldüren mermi elimizde... Dokuz milimetrelilik bir mermi... Dünyadaki en yaygın kalibre. Bu silahı kim kullanır?”

“Herkes. Hemen hemen herkes... Biz bile.”

“Hımm. Barış zamanlarında dünya çapındaki cinayetlerin yüzde dördünden polislerin sorumlu olduğunu biliyor muydun? Bu oran Üçüncü Dünya ülkelerinde yüzde dokuz. Ve bu bizi dünyanın en ölümcül meslek grubu yapıyor.”

Björn “Vay canına” dedi.

Katrine “Dalga geçiyor” dedi. Bir iskemle çekip önündeki masaya, üstünde dumanlar tüten bir çay koydu. “İnsanlar istatistiki bilgilerden söz ettiklerinde, yüzde yetmiş ikisi rakamları o an kafadan uyduruyor.”

Harry güldü.

“Ne yani, komik miydi bu?” diye sordu Björn.

Harry “Şaka” dedi.

“Nasıl yani?” dedi Björn.

“Katrine’ye sor.”

Björn Katrine’ye baktı. Katrine kahvesini karıştırırken gülümsedi.

Björn alev saçan gözlerle Harry’ye bakarak “Anlamıyorum” dedi.

“Kendi söylediğinin ispatı işte... Yüzde yetmiş iki lafını o uydurdu, öyle değil mi?”

Björn başını iki yana sallarken şaşkındı.

Harry “Tıpkı bir paradoks gibi” dedi. “Bütün Yunanlıların yalancı olduğunu söyleyen Yunanlı gibi.”

Katrine “Ama doğru olduğu anlamına gelmez” dedi. “Yüzde yetmiş iki, yani. Harry, katilin polis olduğunu düşünüyor-sun, öyle mi?”

“Öyle bir şey söylemedim” dedi Harry. Gülümsedi, ellerini ensesinde kenetleyerek “Benim dediğim...”

Durdu. Ensesindeki tüylerin dikleştiğini hissetti. Ensedeki o güzel eski tüyler... Varsayım... Gözünü kahve bardağına dikti. Şimdi gerçekten de büyük bir yudum alabileceğini hissetti.

Başını kaldırıp “Polis” dedi. Björn ve Katrine’nin kendisine baktığını gördü. “René Kalsnes bir polis tarafından öldürüldü.”

Katrine “Ne?” dedi.

“Varsayımımız bu. Mermi Heckler & Koch beylik tabancasından çıkma, dokuz milimetrelik bir mermiydi. Olay yerinden fazla uzak olmayan bir noktada bir polis copu bulundu. René Kalsnes vakası aynı zamanda, ilk cinayetler arasında, diğer polis cinayetleriyle bağlantısı olan tek cinayet. René Kalsnes’in ve diğer tüm polislerin yüzleri parçalanmıştı. İlk cinayetlerin çoğu cinsel nedenlerle işlenen cinayetlerken, bu nefret cinayeti... İnsanlar neden nefret ederler?”

Björn “İşte şimdi güdüye geri döndün” diye karşı çıktı.

“Çabuk söyleyin, neden?”

“Kıskançlık” dedi Katrine. “Aşağılandıkları, reddedildikleri, terk edildikleri, alay edildikleri için... Karıları, çocukları, kardeşleri, gelecek umutları, gururları ellerinden alındığı için...”

Harry “Dur orada” dedi. “Varsayımımız katilin polisle bir bağlantısı olduğu yönünde. Buradan yola çıkarak, Kalsnes vakasını yine araştırmaya başlamamız ve katilini bulmamız gerekiyor.”

Katrine “İyi” dedi. “Ortada bazı ibareler olmasına rağmen, neden birden bir polisin peşine düştüğümüzü anlamış değilim.”

Harry ikisine sorgu dolu bir bakış atarak “Daha iyi bir varsayımı olan? Beş, dört, üç...”

Björn inledi. “Harry oralara hiç bulaşmayalım.”

“Ne?”

“Emniyet, kendi içimizde bir soruşturma yürüttüğümüzü duyacak olursa...”

“Buna katlanmak zorundayız” dedi Harry. “Şu an dibe vurmuş vaziyetteyiz ve bir yerden başlamak zorundayız. En kötü senaryoda faili meçhul bir cinayeti aydınlatmış oluruz; en iyi senaryodaysa...”

Katrine cümlenin devamını getirdi: “... Beate’nin katilini bulmuş oluruz.”

Björn üst dudağını kemirdi. Sonra omuz silkip ben de varım dercesine başını salladı.

Harry “Güzel” dedi. “Katrine, polis kayıtlarında kayıp veya çalınmış olarak rapor edilmiş silahları kontrol et, René’nin başka bir polisle bağlantısı olmuş mu, bir bak. Björn, varsayımımız doğrultusunda adli tıp delillerini elden geçir, yeni bir şey var mı, araştır.”

Björn ile Katrine ayağa kalktılar.

Harry ikisi kantinden kapıya yürürken, masalardan birinde oturan soruşturma biriminde görevli memurların birbirleriyle bakıştıklarını gördü. Birisi bir şey söyledi, sonra herkes kahkahaya boğuldu.

Harry gözlerini kapatıp hislerine kulak verdi. Aramaya koyuldu... Ne olabilirdi, neler yaşanmıştı? Katrine’nin ona sorduğu soruyu şimdi kendisine sordu: Peşine düştükleri kişinin polis olduğuna neye dayanarak karar vermişlerdi? Bir şeyler vardı da ondan... Düşüncelerine odaklandı ve bunun bir rüyaya benzediği, kaçıp gitmeden önce acele et-

mesi gerektiği bilinciyle, diğer her türlü düşünceyi dışarıda tuttu. Yavaş yavaş kendi içine çekildi, feneri olmayan derin deniz dalgıcı gibi bilinçaltının karanlığında el yordamıyla aramaya başladı. Bir şey yakaladı; hissedebiliyordu onu. Katrine'nin istatistikler hakkında yaptığı espriyile ilgili bir şey. Meta... Kendi yaptığı yorum... Bir şeyi ispatlamak... Katil bir şey mi ispatlıyordu? O şey parmaklarının arasından kayıp gidiverdi ve tam o anda kendi özgül ağırlığıyla yukarı çekilip ışığa geri döndü. Gözlerini açtı; ses geri döndü o an. Tabakların tıkırtısı, sohbet eden, gülen insanların sesi... Kahretsin, kahretsin... Neredeyse yakalamıştı, ama artık çok geçti. Bildiği tek şey Katrine'nin esprisinin ona bir şeyler anlattığı, içinde, derinlerde bir yerdeki bir şey için katalizör görevi gördüğüydü. O şey her neyse kaçırmıştı elinden, yakalayamamıştı, ama bir süre sonra kendi kendine su üstüne çıkacağını umdu. Yine de bu süreç bir şey vermişti ona; bir yön, bir başlangıç noktası, test edilebilir bir varsayım. Harry kahvesinden iri bir yudum alıp ayağa kalktı ve sigara içmek için terasa çıktı.

Björn Holm, Delil Odası'ndaki tezgâhın üstüne iki plastik kutu koyup ilişigindeki envanter listesini imzaladı

Kutuları Bryn'daki Krimteknisk'e götürdü ve işe ilk cinayete ait delillerin bulunduğu kutudan başladı.

İlgisini çeken ilk şey, René'nin başında bulunan mermi oldu. Mermi hepsi de yumuşak olan et, kıkırdak ve kemikten geçtikten sonra ciddi biçimde deforme olmuştu. İkincisi, merminin yıllardır kutuda durmasına rağmen yeşil renk almamış olmasıydı. Yıllar kurşun üzerinde özellikle gözle görülebilir izler bırakmazdı belki, ama bu mermi dikkat çekici biçimde yeni görünüyordu.

Björn ölen adamın olay yerinde çekilen fotoğraflarını ka-

rıştırdı. Yüzünün yan tarafındaki, kırık elmacıkkemiğinin dışarıya fırladığı noktadaki mermi giriş yarasının olduğu yakın çekim fotoğrafa gelince durdu. Parlak beyaz kemiğin üstünde siyah bir leke vardı. Büyütecini çıkardı. Dişteki çürüğe benziyordu leke, ama elmacıkkemiğinde siyah delikler olmazdı. Ezilmiş arabadan gelen yağ lekesi miydi acaba? Yoksa nehirden gelen çürük yaprak veya topraklı çamur mu bu görüntüye neden olmuştu? Otopsi raporunu çıkardı.

Aradığı şeyi bulana dek okudu.

Üst çene kemiğine yapışmış az miktarda siyah boya. Kaynağı bilinmiyor.

Yanakta boya... Patologlar bir şeye açıklama getirirken, genelde gereğinden fazlasını yazmazlar, mümkünse daha azını yazmayı tercih ederlerdi.

Björn arabayı bulana dek fotoğrafları elden geçirdi. Kırmızı bir arabaydı; yani araba cilasından olamazdı.

Björn oturduğu yerden seslendi. “Kim Erik!”

Altı saniye sonra kapı ağzında biri belirdi. “Sen mi seslendin?”

“Evet. Drammen’daki Mittet cinayetinde, olay yerinde görevli adli tıp ekibinde sen de vardın değil mi? Siyah boya bulmuş muydunuz?”

“Boya mı?”

“Kör bir aletle şu şekilde vurduğunda iz bırakacak bir şey...” Björn yumruğunu taş-kâğıt-makas oyunu oynuyormuş gibi hızla aşağı yukarı salladı. “Cilt yırtan, elmacıkkemiklerini çatlatan, kemiğin dışarıya fırlamasına neden olan cinsten bir darbe indiriyor, sonra kör aletle kemiğin sivri ucuna vurmaya devam ediyor, elindeki şey neyse, boyasının çıkmasına, yüzde iz bırakmasına neden oluyorsun.”

“Hayır.”

“Tamam, teşekkür ederim.”

Björn Holm, Mittet vakasına ait delillerin bulunduğu ikin-

ci kutunun kapağını kaldırdı. Genç adli tıp memurunun hâlâ kapı ağzında durduğunu fark etti sonra.

Björn başını kaldırmadan “Evet?” dedi.

“Lacivertti.”

“Neymiş o?”

“Boya. Ve elmacıkkemiği değil, çene kemiği; çatlaktan söz ediyorum yani. Analiz ettik. Demir aletlerde kullanılan, oldukça sıradan bir boya. İyi tutuyor ve paslanmayı önüyor.”

“Ne tür bir aletten gelmiş olabileceğine dair fikrin var mı?”

Björn, Kim Erik’in kapı ağzında, durduğu yerde hindi gibi kabardığını görebiliyordu. Onu bizzat kendisi eğitmişti ve şimdi ustası çırağına “bir fikri” olup olmadığını soruyordu.

“Söylemesi imkânsız. Herhangi bir şeyin üstünde kullanmış olabilir.”

“Tamam. Anlaşıldı.”

“Ama benim bir fikrim var.”

Björn meslektaşının ona fikrini söylemeye can attığını görebiliyordu. Daha gidecek çok yolu vardı.

“Söyle bakalım.”

“Araba krikosu. Her arabada kriko standarttır. Ama o arabanın bagajında kriko yoktu.”

Björn başını salladı. Dili zor vardı söylemeye. “Kim, araba 2010 model Volkswagen Sharan’dı. Araştırırsan, krikosu olmayan birkaç arabadan biri olduğunu görürsün.”

“Aa.” Genç adamın yüzü delinmiş plaj topu gibi buruştu.

“Kim, yardımın için yine de teşekkürler.”

Kuşkusuz daha gidecek çok yolu vardı, ya. Birkaç yıl daha isterdi.

Björn, Mittet vakasının delil kutusunu sistemli bir biçimde elden geçirmeye başladı.

Aklını meşgul eden bir başka şey daha vardı.

Kutunun kapağını kapatıp koridorun sonundaki büroya yürüdü. Açık kapıyı tıklattı. Başını içeri uzattı, oturan kişi-

yi tanımadı önce; cila gibi parlayan kafayı görünce aklı karıştı ve gözlerini kırpıştırdı. Sonra kim olduğunu anladı: Ror Midtstuen'di bu. Adli tıp ekibinin en yaşlı ve en tecrübeli üyesi yani... Midtstuen bir zamanlar kendisinden hem daha genç, hem de kadın bir patronla birlikte çalışma fikrini kabullenmekte zorlanmış, ama zaman içinde Beate Lönn'ün departmanın başına gelen en iyi şey olduğunu anlamıştı.

Midtstuen kızının bir kaza sonucu ölmesinin ardından birkaç aydır hastaydı ve işinden uzak kalmıştı. Kızı Oslo'nun doğusunda ipele dağa tırmanış yapmış, eve geri dönüyordu. Bisikletini bir hendekte bulmuşlar, ama çarpan şoförü henüz yakalayamamışlardı.

“Midtstuen, n'aber?”

“N'aber Holm?” Midtstuen iskemlesinde dönerek omuz silkti, gülümsedi ve enerjik görünmek istedi. Ama ortada enerji namına bir şey kalmamıştı. Midtstuen işe geri döndüğünde, şişmiş yüzü nedeniyle onu zar zor tanıyabilmişti; antidepressan ilaçların normal yan etkisi buydu, anlaşılan.

“Polis copları hep siyah mı olur?”

Adli tıp memurları detaylar hakkında tuhaf sorulara alışkindılar. Midtsuten soruyu yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi bile olmadan cevapladı.

“Kesinlikle koyu renk olurlar.” Midtstuen Holm gibi, Östre Toten'de büyümüşü, ama çocukluktan kalma aksanları ancak birbirleriyle konuşurlarken su yüzüne çıkıyordu. “Ama hatırladığım kadarıyla, doksanlı yıllarda bir dönem maviydi. Acayip itici, öyle değil mi?”

“Nedir itici olan?”

“Sürekli renk değiştirip birinde karar kılamıyor olmak. Önce devriye arabaları siyah-beyazdı, sonra kırmızı ve mavi şeritli beyaz oldu, şimdi de siyah ve sarı şeritli beyaz olacak. Renk üzerinde sürekli oynamak markaya zarar veriyor. Tıpkı Drammen'daki polis şeridi gibi.”

“Polis şeridi mi?”

“Kim Erik Mittet cinayetinde olay yerindeydi ve polis şeridi kalıntıları buldu. Kalıntıların eski cinayete ait olduğunu düşündü. O... yani ikimiz de o vaka üstünde çalışıyorduk, neydi o homonun adı, hep unutuyorum...”

“René Kalsnes.”

“Evet. Ama Kim Erik gibi gençler, o zamanlar polis koronlarının açık mavi ve beyaz renkte olduğunu hatırlamaz.” Midtstuen gaf yapmaktan korkuyormuş gibi aceleyle ekledi: “Ama Kim Erik ilerde çok iyi olacak.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Güzel.” Midtstuen ağzındakini çiğnerken çene kasları hareket etti. “Aynı fikirdeyiz o zaman.”

Björn büroya geri döner dönmez Katrine’yi aradı. Ondan polis karakoluna uğrayıp birinci kata çıkmasını, yeni coplardan bir tanesinin boyasını hafifçe kazıyıp Bryn’a bir mesajla birlikte göndermesini rica etti.

Sonra oturmuş düşünürken, koridorun sonundaki büroya, tavsiye almak istediği zamanlarda gittiği yere otomatik olarak gittiğini düşündü. Kendisini işe öylesine kaptırmıştı ki, Beate’nin artık orada olmadığını, bürosunun Roar Midtstuen tarafından devralındığını unutmuştu. Çok kısa bir an için Midtstuen’i anlayabildiğini düşündü; bir başka insanın kaybının insanın ilğini nasıl emebildiğini, hiçbir şey yapamaz hale getirebildiğini, yataktan kalkmayı bile anlamsız kılabildiğini anladığını sandı. Sonra o düşünceyi aklından uzaklaştırdı; Midtsuten’in yuvarlak, şişmiş yüzünün görüntüsünü de... Çünkü burada bir şey yakalamışlardı, bunu hissedebiliyordu.

Harry, Katrine ve Björn Opera Binası’nın Hovedöya ve Gresholmen adalarını gören çatısında oturuyordu.

Öneri Harry'den gelmişti. Temiz havaya ihtiyaçları olduğunu düşünmüştü Harry. Ilık ve bulutlu bir hava vardı, turistler çok uzun zaman önce terk etmişti buraları. Mermer çatı tamamen onlara kalmıştı şimdi. Ekeberg Köprüsü, Havelageret ve Vippetangen rıhtımına demirlemiş Danimarka feribotundan gelen ışıkla parıldayan Oslo fiyorduna kadar tüm bölge için aynı şey söylenebilirdi aslında.

Björn "Tüm polis cinayetlerinin üstünden geçtim" dedi. "Vennesla, Nilsen ve Mittet'in üstünde minik boya parçaları bulunmuş. Her yerde kullanılan standart bir boya; polis coplarında da aynı boya var."

Harry "İyi iş çıkardın Björn" dedi.

"Ve bir de Mittet cinayetinde olay yerine buldukları polis şeridi kalıntıları var. O kalıntıların Kalsnes cinayeti soruşturmasından kalmış olması imkânsız. O zamanlar o tip şerit kullanmıyorlarmış."

"O bir gün öncesinden kalan şeritti" dedi Harry. "Katil Mittet'i telefonla arayıp ona, Mittet'in aynı olay yerinde işlenmiş bir polis cinayeti olduğunu düşündüğü yere gelmesini söyledi. Mittet oraya gidip de polis şeridini görünce hiçbir şeyden kuşkulandı. Katil üniforma bile giyiyor olabilirdi."

Katrine "Kahretsın" dedi. "Bütün günü Kalsnes'le polis arasında bir bağlantı bulmaya çalışarak geçirdim, ama hiçbir sonuç elde edemedim. Ama burada bir şey yakaladığınızı görebiliyorum."

Heyecanla, sigara yakmakta olan Harry'ye baktı.

Björn "Peki, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Harry "Şimdi" dedi, "elimizdeki mermiyle uyuşup uyuşmadığını anlamak için beylik tabancalarının iadesini isteyeceğiz."

"Hangi tabancaların?"

"Hepsinin."

Hiçbir şey söylemeden Harry'ye baktılar.

Katrine “Ne demek hepsinin?” diye sordu.

“Emniyetteki tüm tabancaların... Önce Oslo, sonra da Östland’dakilerin... Gerekirse tüm ülkedeki polislerin...”

Bir martı üstlerindeki karanlıkta tiz bir çığlık koparırken yeniden sessizlik yaşandı.

Björn “Dalga mı geçiyorsun?” dedi deneme kabilinden.

Harry cevap verirken ağzındaki sigara aşağı yukarı hareket etti. “Hayır.”

“Böyle bir şey mümkün değil. Unut bunu” dedi Björn. “İnsanlar balistik testlerin, CSI dizisindeki gibi, beş dakikalık iş olduğunu düşünüyor. Polisler bile... Oysa gerçekte tek bir silahın test edilmesi neredeyse bir günlük iş. Ya, tüm silahlar? Sadece Oslo’da kaç polis var?..”

“Bin sekiz yüz yetmiş iki” dedi Katrine.

Ağızları bir karış açık bakakaldılar.

Katrine omuz silkti. “Oslo Polis Bölgesi’nin yıllık raporunda okudum.”

Hâlâ şaşkın bir ifadeyle bakıyorlardı ona.

“Televizyon çalışmıyordu ve uyku tutmamıştı, tamam mı?”

Björn “Neyse” dedi, “elimizde böyle bir imkân yok. O işi yapmak mümkün değil.”

Harry sigara dumanını gökyüzüne üfleyerek “Burada can alıcı nokta, polislerin bile testin beş dakikada yapılacağını düşünüyor olması” dedi.

“Öyle mi?”

“Önemli olan, böyle bir operasyonun imkân dahilinde olduğunu düşünmeleri... Katil tabancasının kontrol edileceğini öğrenince ne yapar?”

Katrine “Seni kurnaz şeytan” dedi.

“Ne?” dedi Björn.

“Anında, tabancasının kaybolduğunu ya da çalındığını rapor eder” dedi Katrine.

Harry “Ve biz de araştırmaya oradan başlayacağız” dedi. “Ama o bir adım önde olabilir; o yüzden işe, Kalsnes cinayetinden beri kaybolduğu ya da çalındığı rapor edilen tüm beylik tabancaların listesini yapmakla başlayacağız.”

Katrine “Ama bir sorun var” dedi.

Harry “Evet” dedi. “Emniyet Müdürü, gerçekte, bütün polis teşkilatını töhmet altında bırakacak böyle bir emri vermeyi kabul eder mi? Bütün basınla kendisiyle alay etmesini göze alır mı?” Başparmağı ve işaretparmağıyla havada bir üçgen çizdi: “EMNİYET MÜDÜRÜ KENDİ MEMURLARINDAN ŞÜPHELENİYOR”. “EMNİYETTE YÖNETİCİ KADRO ÇIKMAZI.”

Katrine “Pek olası görünmüyor” dedi.

Harry “Bellman hakkında istediğini söyleyebilirsin, ama aptal biri değil ve neyin menfaatine olduğunu çok iyi biliyor. Ortaya katilin polis olduğunu gösterecek bir delil koyup onu er veya geç yakalayacağımıza müdürü ikna etmemiz gerek. Bellman bizim yanımızda olsun olmasın, Emniyet Müdürü’nün korkaklığından tüm soruşturmayı geciktirmiş gibi görünmesinin kendisi açısından hiç de iyi olmayacağını bilir. Yani ona kendi memurlarını soruşturmanın, dünyaya, polisin aslında, ortaya ne tür bir fesat, ahlaksızlık çıkacak olursa olsun, aslında bütün taşların altına baktığı görüntüsü vereceğini izah etmemiz lazım. Bu yaklaşımının cesaretini, liderliğini, zihinsel kıvraklığını ve diğer iyi niteliklerini ortaya çıkaracağını söylemeliyiz.”

Katrine “Onu bu şekilde ikna edebileceğini mi sanıyorsun?” diye homurdandı. “Hafızam beni yanıltmıyorsa, Harry Hole Emniyet Müdürü’nün en çok nefret ettikleri listesinin üst sıralarında yer alıyor.”

Harry başını iki yana salladı. “O işi Gunnar Hagen’a devrettim.”

Björn “Hagen müdürle ne zaman görüşecek?” diye sordu.

Harry sigarasına bakarak “Şu an görüşüyor olmaları la-

zım” dedi. Sigarayı filtresine kadar içmişti neredeyse. İçinden izmariti fırlatmak, parıldayan mermer zeminde sekmesini, kıvılcımların, sigara karanlık suya düşünceye ve sönünceye dek karanlıkta dans etmesini izlemek geldi. Onu durdurana neydi peki? Etrafı kirleteceği düşüncesi mi, yoksa etrafı kirlettiği için diğer insanların kınayan bakışları mı? Eylemin kendisi mi, yoksa duyacağı suçluluk duygusu mu? Come As You Are’da öldürdüğü Rus daha basit bir meseleydi; meşru müdafaaydı o olay; ya Rus ölecekti ya da o. Ancak Gusto Hanssen’in sözde faili bulunamamış cinayeti, işte o bir tercihti. Ancak sürekli yakasına yapışan tüm hayaletler içinde, kadınsı güzellikte ifadesi ve vampir dişleriyle o genç adamı hiç görmemişti. Faili bulunamamış cinayetmiş; hah, saçmalığın daniskası...

Harry sigarayı fırlattı. Akkorlaşan tütün karanlığa dalıp gözden kayboldu.

Sabah güneşı Oslo Belediye Binası'nın şaşırtıcı derecede küçük pencerelerini örten perdelerinden içeriye sızıyordu. Başkan öksürdü; toplantının başladığı anlamına geliyordu bu.

Masanın çevresinde her biri farklı görevleri olan dokuz meclis üyesinin yanı sıra, basının sürekli olarak “polis katili” şeklinde atıfta bulunduğu polis cinayetleri vakasını nasıl ele alacağına dair kısa bir bilgilendirme konuşması yapması için çağırılmış eski Emniyet Müdürü de vardı. Formaliteler birkaç saniye içinde tamamlandı, başlar aynı fikirde olduklarını ifade edercesine hafifçe sallandı ve sekreterin onayıyla oturum açıldı.

Başkan gündemi okudu.

Eski Emniyet Müdürü başını kaldırıp baktı, Isabelle Sköyen'den gelen coşkulu ve cesaret verici işaretle birlikte konuşmaya başladı.

“Teşekkürler Sayın Başkan. Bugün meclisin zamanını fazla almayacağım.”

Bu pek de ümit vermeyen açılıştan ötürü, o kadar coşkulu görünmeyen Sköyen'e şöyle bir baktı eski Emniyet Müdürü...

“Benden talep edildiği üzere vakayı analiz ettim. Polisin süregelen çalışmasını ve kaydettiği ilerlemeyi, bu esnada sergilenen liderliği, uygulanan yöntemleri ve yöntemlerin icra edilme şeklini inceledim. Ya da Meclis Üyesi Sköyen'in

ifadesiyle uygulanan, ama icraata dökülmediği kesin olan yöntemleri yakından araştırdım.”

Isabelle Sköyen’in kahkahası içten ve gür ama kısaydı; odada kendisinden başka gülen olmadığı için belki de...

“Polis olarak yıllar içinde edindiğim tecrübe ve birikim doğrultusunda, neler yapılması gerektiğine dair kesin bir sonuca ulaştım.”

Sköyen’in başını salladığını gördü; kadının gözündeki parıltı, hangisi olduğunu bilemese de ona bir hayvanı hatırlattı.

“Bir suçun failinin ortaya çıkarılması, polisin çok iyi yönetildiğini göstermediği gibi, faili bulunamamış bir cinayet de polisin kötü yönetildiğinin belirtisi olamaz. Halihazırda yapılan işleri incelediğimde, özellikle Mikael Bellman’ın, yerinde ben olsaydım, şunu farklı yapardım, diyebileceğim hiçbir icraatını görmedim. Hatta bazı noktalarda, benim bile yapabileceklerimin ötesine geçtiğini gördüm.”

Sköyen’in ağzının açık kaldığını görünce, sadistçe bir zevk duyduğunu fark edip şaşırdı. Devam etti, sonra...

“Toplumun her alanında olduğu gibi, suçların soruşturulmasında da her gün gelişmeler yaşanıyor. Bu açıdan bakıldığında Bellman ve ekibinin, yeni yöntemlerden ve teknolojik gelişmelerden yararlanmak konusunda bilinçli ve uzman olduğunu, benim ve akranlarımla muhtemelen beceremeyeceği bir iş yaptıklarını söyleyebilirim. Bellman memurlarının tam olarak güven duyduğu bir isim, insanları mükemmel motive ediyor ve işini, diğer İskandinav ülkelerindeki meslektaşlarına örnek olacak biçimde organize ediyor. Meclis üyesi Sköyen farkında mı bilmiyorum, ama Mikael Bellman suçların soruşturulması ve soruşturma idaresi konusunda bir konuşma yapmak üzere Lyons’daki Interpol konferansına davet edildi ve davette özellikle bu vakaya atıfta bulunuldu. Sköyen, Bellman’ın bu iş için yetersiz kaldığını, Emniyet Müdürü makamı için henüz çok genç olduğunu iddia etti. Ama

Bellman sadece bugünün değil, geleceğin de adamıdır. Sayın Başkan özetle, Bellman bu iş için tam da aradığınız kişidir ki, bu anlamda benim varlığım fazlalıktan başka bir şey ifade etmez. Net ve açık biçimde vardığım sonuç budur.”

Eski Emniyet Müdürü sırtını dikleştirdi, elinde tuttuğu iki kâğıdın alttakini üste getirdi, emekli maaşıyla aldığı ve dikkatle seçtiği bol tüvit ceketinin üst düğmesini ilikledi. Ayağa kalkmak için yeterli yeri yokmuş gibi iskemlesini geriye itti. Sköyen’in çenesinin hayretten bir karış açık kaldığını, kendisine inanmakta güçlük çeken gözlerle baktığını gördü.

Başkanın bir şey söylemek üzere nefeslendiğini duydu; böylece konuşmasının son bölümüne, bitişine geçebilecekti. *Öldürücü darbeyi indirebilecekti.*

“Sayın Başkan bu toplantı meclisin polis cinayetleri gibi önemli meselelerde sergilediği yeterlilik ve idare şekliyle alakalı olduğundan, şu eklemeyi de yapmak isterim...”

Başkanın genelde gülen gözlerinin üstünde yay şeklinde duran gür kaşları, şimdi alçalmış, öfkeli gözlerinin üstünde grimsi-beyaz tente misali dışarı fırlamıştı. Eski Emniyet Müdürü başkanın, devam etmesi için başıyla işaret vermesini bekledi.

“... Meclisin bu meseleyle ilgili kişisel anlamda çok büyük bir baskı altında kaldığını kabul ediyorum; sonuçta bu onların sorumluluğunda olan bir mesele ve vakanın medyada çok geniş yer aldığı da bir gerçek. Ancak meclis üyeleri baskıdan bunalıp panik halinde Emniyet Müdürü’nün kellesini alma-ya kalkıştığında, akıllara, meclis üyeleri görevlerini layıkıyla yapabiliyorlar mı sorusunu getiriyor. İçinde bulunduğumuz durumun, yeni seçilmiş şehir meclisi için son derece güç bir durum olduğunu takdir ediyorum elbette. Meclisin göreve yeni geldiği bir dönemde, tecrübe ve yöntem bilgisi isteyen bir durumla karşılaşması gerçekten bir talihsizlik...”

Başkanın bu sözleri hatırladığını ve irkildiğini gördü.

“Bu sorunun uzun yıllara dayanan tecrübesi ve birçok başarısı düşünüldüğünde, bir önceki Belediye Meclisi’nin masasına gelmiş olması daha hayırlı olurdu elbet.”

Sköyen’in beti benzi atmış yüzünden, bir önceki toplantıda Bellman hakkında söylediği sözleri onun da hatırladığı anlaşıyordu. İtiraf etmeliydi ki Eski Emniyet Müdürü uzun zamandır bu kadar çok eğlenmemiştir.

“Eminim ki şimdiki meclis üyeleri de dahil olmak üzere, bu odadaki herkes aynı şeyi isterdi.”

Başkan “Bu kadar açık ve samimi konuştuğunuz için teşekkür ederim” dedi. “Sözlerinizden alternatif bir hareket planınız olmadığı anlaşıyor.”

Yaşlı adam başıyla evetledi. “Evet, yok. Ama dışarıda yerimi alabileceğini düşündüğüm ve sizlere sormadan buraya davet ettiğim bir başkası var. O size istediğinizi verebilir.”

Eski Emniyet Müdürü ayağa kalktı, başıyla hafif bir selam verdikten sonra kapıya yürüdü. Isabelle Sköyen’in alev saçan gözlerinin tüvit ceketinde, köprücük kemiklerinin arasında bir yerde yakıcı delikler açtığını hissedebiliyordu. Ama ne önemi vardı ki bunun; o kadının engel olabileceği hiçbir planı yoktu. Bu akşam bir kadeh şarap eşliğinde zevkini doya doya çıkaracağı şeyin, metne eklediği iki küçük kelime olduğunu da biliyordu. Meclisin ihtiyaç duyduğu tüm alt metni kapsıyordu o kelime. Birincisi “Emniyet Müdürü’nün kellesini almaya kalkışmak” cümlesindeki “kalkışmak”, diğeri, “şimdiki meclis üyelerindeki” cümlesindeki “şimdiki” kelimeleriydi.

Mikael Bellman kapı açılırken iskemlesinden kalktı.

Tüvit ceketli adam ona bakma zahmetine bile girmeden yanından geçti, asansöre ilerlerken “Sıra sende” dedi.

Bellman yaşlı adamın dudaklarında hafif bir gülümseme sezinlerken, yanlış mı gördüm acaba, diye geçirdi içinden.

Sonra yutkundu ve adamın biraz önce çıktığı, kendisinin çok da uzun olmayan bir zaman önce dilim dilim doğrandığı odaya girdi.

Uzun masa dokuz yüz tarafından çevrelenmişti. Sekizi başarılı geçen birinci bölümün ardından, ikinci bölümün başlamasını bekleyen seyirciler gibi, tuhaf biçimde umutlu görünüyordu. İçlerinden biriye tuhaf biçimde solgundu. O kadar ki onu tanımakta zorluk çekti. Kasaptı bu...

Aradan on dört dakika geçtikten sonra odadaki işi bitti. Planını onlara sunmuş, gösterdikleri sabrın ilerde getireceği faydaları açıklamış, sistemli çalışmalarının soruşturmada büyük bir ilerleme sağladığını ifade etmişti. Söz konusu ilerleme hem sancılı hem de memnuniyet vericiydi, çünkü suçlunun kendi saflarından biri olma ihtimali söz konusuydu. Ama böyle bir olasılığa sırtlarını dönemezlerdi; halka, sonuçta ne çıkacak olursa olsun, her taşın altına bakmaya istekli olduklarını göstermek zorundaydılar. Hiçbir şeyden korkmadıklarını göstermek zorundaydılar. Kopacak fırtınaya hazırlıklıydı, ama kapitanlar da gerçekte fırtınalı havalarda belli olurdu değil mi? Cesaret, gerçek liderlik ve zihinsel kıvraklığın gösterileceği bir zaman varsa, o da bu zamandı. Sadece Polis Merkezi'nde değil, Belediye Meclisi'nde de... Dümeni gururla idare etmeye hazırды, ama silahlara sarılmak için meclisin desteğine ihtiyacı vardı.

Konuşmasının sonlarına doğru dilinin biraz fazla fiyakalı hale geldiğini fark etmişti. Geçen akşam oturma odasındayken, Gunnar Hagen'ın kullandığı dilden bile daha fiyakalıydı. Ama sonunda meclis üyelerinden birkaçını yanına çektiğini biliyordu; kesinlikle öyleydi. Son darbeyi indirdiğinde birkaç kadının yüzüne renk bile gelmişti. Elinde ayakka-bı, Sindirella'yı arayan prens misali, ülkedeki tüm silahların mermiyle eşleşip eşleşmediğinin anlaşılması için toplatılacağını ve balistik inceleme için silahını teslim edecek ilk polisin kendisi olacağını söylerken olmuştu bu.

Ancak şimdi önemli olan o kadınların değil, başkanın ne düşündüğüydü. Ve adamın yüzünden duygularını okumak imkânsızdı.

Truls Berntsen telefonunu cebine koyup kendisine yeni bir bardak kahve getiren Taylandlı kadına başını sallayarak teşekkür etti.

Kadın gülümseyip uzaklaştı oradan.

Şu Taylandlılar her zaman yardıma hazır, nazik insanlardı. Garsonluk yapan az sayıdaki Norveçliye hiç benzemiyorlardı. Norveçliler tembeldi, aksiydi, dürüst bir işte çalışmaktan mutsuz gibiydiler. Torshov'daki bu küçük restoranı işleten, kaşını kaldırdığı anda karşısında bitiveren Taylandlılar gibi değillerdi. Tatsız börek ve kahvenin parasını ödediğinde, yüzlerinde bir kulaktan diğerine uzanan bir gülümseme, sanki Truls gökten inmiş beyaz bir Tanrıymışçasına, önünde avuçlarını birleştirip başlarını eğmişlerdi. Daha önce Tayland'a gitmek aklından pek geçmemişti Truls'un. Ama böyle bir şey olmayacaktı; tekrar çalışmak istiyordu.

Mikael kısa bir süre önce aramış ve uyguladıkları taktiğin işe yaradığını söylemişti. Görevden uzaklaştırılma kararı kısa bir süre sonra kaldırılacaktı. Kısa bir zamandan neyi kastettiğini belirtmemiş ve sadece "kısa bir süre" diye tekrarlamıştı.

Kahve geldi ve Truls bir yudum aldı. Öyle ahım şahım bir kahve değildi, ama bir süre önce diğer insanların iyi kahve dediği şeyden gerçekte pek hoşlanmadığı sonucuna varmıştı. Kahvenin tadı böyle olmalı, çok kullanılmış bir filtreyle filtre edilmeliydi. Kahvede belli belirsiz kâğıt filtre, plastik ve çok eski kavrulmuş kahve çekirdeği yağı tadını almalıydı. Ama restoranda kendisinden başka müşteri olmamasının nedeni de muhtemelen buydu. İnsanlar kahvelerini başka yerde içi-

yor ve gün içinde ucuz yemek yemek veya hazır yemek satın almak için buraya geliyorlardı.

Taylandlı kadın köşedeki masaya geçip otururken, ailenin diğer üyeleri, Truls'un hesap olduğunu sandığı şeye bakıyorlardı. Vızıltıyı andıran garip dillerine kulak kabarttı. Tek bir kelimesini bile anlamasa da, hoşuna gitti. Onların yanlarında oturmaktan da hoşlanıyordu. Ona bakıp gülümsediklerinde zarif bir şekilde başıyla selam verdi. Bu topluluğun bir parçası olduğu hissine kapıldı. Buraya bu yüzden gelmiyor muydu zaten? Truls bu fikri reddetti ve çözmesi gereken sorununa odaklandı.

Mikael'in daha sonra söylediklerine...

Mikael polis cinayetleriyle bağlantılarının olup olmadığının anlaşılması için silahların teslim edilmesi çağrısının yapılacağını ve söz konusu çağrının üst veya alt kademedeki herkes için geçerli olduğunu göstermek için, kendi silahını balistik inceleme yapılmak üzere teslim ettiğini söylemişti. Truls'un da görevden uzaklaştırılmış olmasına rağmen, en kısa zamanda aynı şeyi yapması gerekiyordu.

Olayın René Kalsnes'i öldüren mermiyle alakası olmalıydı. Merminin polis tabancasından çıktığını anlamışlardı.

Kendisi için endişelendiği filan yoktu. Mermiyi değiştirmekle kalmamış, kullandığı beylik tabancasının çalındığını da rapor etmişti. Tabii ki bunun için bir süre –aşına bakılırsa koca bir yıl– beklemiş, kimsenin, silahla Kalsnes cinayeti arasında bağlantı kurmayacağına emin olmak istemişti. Sonra inandırıcı görünmesi için oturduğu dairenin kapısını levyeyle kanırtıp açmış ve evin soyulduğunu rapor etmişti. Evden birçok şey çalındığını söyleyip sigorta şirketinden kırk bin papel koparmış, üstüne üstlük yeni bir beylik tabancasına sahip olmuştu.

Bu onun sorunu değildi yani.

Sorun, delil kutusundaki mermiydi. O zamanlar gözüne iyi bir fikir gibi görünmüştü. Ama şimdi birden Mikael

Bellman'a ihtiyaç duyar olmuştı. Bellman, açığa alınması halinde, Truls'un görevden uzaklaştırılması kararını kaldırtamazdı. Neyse, bu konuda bir şey yapmak için artık çok geçti.

Görevden uzaklaştırılma.

Truls bu olasılığı düşünüp sırtı ve masanın üstüne, önüne bıraktığı güneş gözlüklerinin camındaki yansımasına bakıp kahve bardağını havaya kaldırdı. Sonra yüksek sesle gümüş olabileceğini fark etti; Taylandlılar garip garip bakıyorlardı ona.

Harry "Seni havaalanından alabilir miyim, bilmiyorum" dedi. Normalde park olması gerekirken, belediye meclisi üyelerinin toplu sapıtmalarıyla diktikleri, hapishaneye benzer bir stadyumu geride bıraktı. Bu yıl için uluslararası karşılaşmaların oynanması planlanıyordu, ama onun dışında pek bir etkinliğin düzenlendiği yoktu.

İş çıkışı trafiğin yoğun gürültüsünden karşı tarafı duymak için telefonu kulağına bastırdı.

Rakel "Beni almanı yasaklıyorum" dedi. "Şimdi yapacak daha önemli işlerin var. Hatta, hafta sonu burada kalıp da seni meşgul etmesem mi, diye düşünüyorum."

"Ne için meşgul etmeyeceksin?"

"Rahat rahat Müfettiş Hole olabilmen için. Ayağına dolanmıyormuşum gibi yapman çok şeker, ama vakayla ilgilendiğinde nasıl bir ruh haline büründüğünü ikimiz de biliyoruz."

"Burada olmanı istiyorum. Ama sen istemiyorsan..."

"Harry, her zaman seninle birlikte olmak istiyorum. Hiçbir yere gidemeyesin diye üstüne oturmak istiyorum; istediğim şey bu. Ama hayatımı geçirmek istediğim Harry'nin şu an evde olduğunu sanmıyorum."

"Üstüme oturmandan hoşlanıyorum. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

“Söylemek istediğim de bu zaten. Hiçbir yere gittiğimiz yok. Her şey için çok zamanımız var, tamam mı?”

“Tamam.”

“Güzel.”

“Bak, emin misin? Seni daha mutlu edebileceksem, biraz başının etini yiyebilirdim. Seve seve yapardım bunu.”

Rakel güldü. O gülüşü.

“Peki, ya Oleg?”

Rakel ona durumu anlattı. Harry birkaç kez gülümsedi, en az bir kere güldü.

Harry Schröder’in kapısının önüne geldiğinde “Kapatmam gerek” dedi.

“Tamam. Bu arada, ne tür bir toplantı bu?”

“Rakel...”

“Evet, sormamam gerekirdi, biliyorum. Burası çok sıkıcı bir yer. Harry?”

“Evet?”

“Beni seviyor musun?”

“Evet, seni seviyorum.”

“Trafik sesi geliyor kulağıma, yani herkese açık bir yerdesin ve yüksek sesle beni sevdiğini söyledin, öyle mi?”

“Evet.”

“İnsanlar başlarını çevirip sana baktılar mı?”

“Bilmiyorum, farkında değilim.”

“Aynı şeyi bir daha yapmanı istesem, çok mu çocukça olur?”

“Evet.”

Yine güldü. Harry, Tanrım, bu gülüş için her şeyi yaparım, diye geçirdi içinden.

“Eee?”

“Seni seviyorum Rakel Fauke.”

“Ben de seni seviyorum Harry Hole. Yarın ararım.”

“Oleg’e selam söyle.”

Telefonu kapattılar. Harry kapıyı açtı ve içeriye girdi.

Silje Gravseng pencerenin yanındaki masada tek başına oturuyordu. Harry'nin eski masasında. Kırmızı eteği ve kırmızı bluzu, arkasındaki duvarda asılı, Oslo'nun eski ve büyük tablosunun önünde taze kan gibi göze çarpıyordu. Sadece ağzı daha kırmızıydı, o kadar.

Harry karşısına oturdu.

“Merhaba” dedi.

“Merhaba.”

Harry “Bu kadar kısa zamanda geldiğin için sağ ol” dedi.

Silje önündeki boş bardağı işaret ederek “Geleli yarım saat oluyor” dedi.

Harry saatine baktı. “Yoksa ben?..” diye başladı söze.

“Hayır, hayır. Daha fazla bekleyemedim sadece.”

“Harry?”

Harry başını kaldırıp baktı. “Selam Rita. Bugün bir şey almayacağız.”

Garson masadan ayrıldı.

Silje “İşler yoğun mu?” diye sordu. Kırmızı elbisesi üstünde, kollarını göğsünde kavuşturmuş dimdik otururken, yüzündeki ifade sürekli değişiyor, oyuncak bebeği andıran hoş bir ifadeyle, neredeyse çirkin denilebilecek başka bir ifade arasında gidip geliyordu. Sabit olan tek şey, bakışlarındaki yoğunluktu. Harry o bakışta, ruh halinde veya duygusallığındaki en ufak bir değişimi bile görebilmem gerekir, diye düşündü. Kör olmuştu herhalde. Çünkü görebildiği tek şey, yoğunluktu, o kadar. Tanrı bilir neyi arzuluyordu, çünkü istediği şey bir gecelik, bir saatlik, on dakikalık tecavüz-taklidi seks değildi; olay bu kadar basit değildi.

“Seninle konuşmak istedim, çünkü Rikshospital’de görev yapıyordun.”

“O konuyla ilgili polise çoktan ifade verdim.”

“Ne hakkında?”

“Anton Mittet’in öldürülmeden önce bana söyledikleri hakkında. Biriyle münakaşa etmesi ve hastaneden birisiyle yaşadığı ilişki hakkında... Ama onlara bunun kıskanç koca cinayeti olmadığını söyledim; bu, polis katiliydi. Her şey akla çok yatkın geliyor değil mi? Seri cinayetlerle ilgili çok şey okudum, dersler sırasında sen de muhtemelen fark etmişsin-dir.”

“Silje seri cinayetlerle ilgili bir ders yok. Benim merak ettiğim, sen hastanede görevdeyken gelen giden biri oldu mu, dikkatini çeken, alışlagelmişin dışında bir olay yaşandı mı? Orada...”

“... olmaması gereken bir şey veya birileri var mıydı, diye soruyorsun.” Gülümsedi. Gençliği, bembeyaz dişleriyle... İki- si eğriydi dişlerin. “Bu söz senin dersinden alıntı.” Sırtı gereğinden fazla dikleşti.

“Eee?” dedi Harry.

“Hastanın öldürüldüğünü ve Mittet’in de işin içinde olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” Başını hafifçe yana eğip göğüs dekoltesini öne çıkarırken, Harry, numara mı yapıyor, yoksa kendinden bu kadar emin mi, diye merak etti. Yoksa normal olarak değerlendirdiği, ama yanlış algıladığı bir davranışı taklit etmeye çalışan, ciddi anlamda dengesiz biri miydi? “Evet, aynen öyle düşünüyorsun” dedi. “Mittet’in çok şey bildiği için sonradan öldürüldüğünü ve katilin olayı, polis cinayetlerinden biriymiş gibi göstermeye çalıştığını sanıyorsun, öyle mi?”

Harry “Hayır” dedi. “Mittet o tür insanlar tarafından öldürülmüş olsaydı, cesedi, cebinde ağırlıklarla denizin dibini boylardı. Silje lütfen dikkatli düşün. Konsantre ol.”

Silje derin bir nefes aldı. Harry gözlerini genç kadının inip kalkan göğsünden kaçırdı. Silje onunla göz göze gelmeye çalışsa da, Harry başını eğip ensesini kaşdı. Bekledi.

Silje en sonunda “Hayır, kimse yoktu” dedi. “Her zaman-ki olağan işler... Yeni bir anestezi hemşiresi geldi, ama bir iki viziteden sonra ortadan kayboldu.”

Harry elini ceketinin cebine atarak “Peki” dedi. “Soldaki adama ne dersin?”

Silje’nin önündeki masanın üstüne bir bilgisayar çıktı-sı koydu. Fotoğrafları internetten, Google Images’den bulmuştu. Stovner Polis Karakolu önünde çekilmiş fotoğrafta, genç Truls Berntsen’le, solunda Mikael Bellman görünüyordu.

Silje fotoğrafı inceledi. “Hayır, onu hastanede hiç görmedim. Ama sağdaki...”

Harry araya girip “Hastanede miydi, onu gördün mü?” diye sordu.

“Hayır, hayır. Sadece merak ediyorum, acaba...”

Harry “Evet, o. Emniyet Müdürü” derken fotoğrafı geri almak istedi, ama Silje elini elinin üstüne koydu.

“Harry?”

Silje’nin yumuşak avucundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Bekledi.

“Onları daha önce birlikte gördüm. Diğer adamın adı ne?”

“Truls Berntsen. Nerede gördün?”

“Ökern’de atış poligonundaydılar. Kısa bir süre önce.”

Harry elini fotoğraftan çekerek “Teşekkür ederim” dedi. “Daha fazla zamanını almayayım.”

“Sayende, zamandan fazla bir şeyim yok Harry.”

Harry hiçbir şey söylemedi.

Kıs kıs güldü Silje. Öne doğru eğilip “Buraya gelmemi istemenin nedeni sadece bu değildi, değil mi?” Masadaki küçük lambanın ışığı gözlerinde dans etti. “Harry aklıma çılgınca bir düşünce geldi; ne biliyor musun? Beni akademiden özellikle attırdın, çünkü idareyle başın belaya girmeden benimle birlikte olmak istedin, değil mi? Söylesene, gerçekten ne istiyorsun sen?”

“Silje gerçekten istediğim şey...”

“Son kez bir araya geldiğimizde, meslektaşının birden yanımızda bitivermesi ne şanssızlıktı ama...”

“... sana hastaneyle ilgili sorular sormak ve...”

“Josefines Sokağı’nda oturuyorum, ama sen muhtemelen araştırıp öğrenmişsiniz zaten...”

“... son seferde çok hatalıydım, elime yüzüme bulaştırdım. Ben...”

“Buradan evime tamı tamına on bir dakika yirmi üç saniyede yürüyebiliriz. Gelirken hesapladım.”

“... ben, yapamam. İstemiyorum. Ben...”

“Haydi...” Silje ayağa kalkıyormuş gibi yaptı.

“... ben bu yaz evleniyorum.”

Silje kendini yine iskemlesine bıraktı ve dik dik baktı ona. “Sen... evleniyor musun?” Sesi gürültülü mekânda zor duyuluyordu.

Harry “Evet” dedi.

Silje’nin gözbebekleri büzüldü. Sopayla dürtülmüş deniz yıldızı gibi, diye düşündü Harry.

“Onunla mı?” diye fısıldadı Silje. “Rakel Fauke’yle mi?”

“Adı bu, evet... Ama evleneyim veya evlenmeyeyim, öğrencim ol veya olma, aramızda herhangi bir şeyin geçmesi söz konusu bile değil. O yüzden senden yaşananlar için... özür dilerim.”

“Evleniyorsun...” Silje doğrudan ona bakarken, uyurgezer gibi tekrarladı bu sözü.

Harry başıyla evetledi. Tam o sırada göğsünde bir şeyin titreştiğini hissetti. Bir an kalbi sandı, ama sonra ceket cebindeki telefon olduğunu fark etti.

Telefonu çıkarıp “Harry” dedi.

Karşı tarafı dinledi. Sonra telefona dikti gözünü ve bir sorunu varmış gibi önünde tuttu.

Telefonu bir kez daha kulağına götürüp “Bir daha söyle” dedi.

Björn Holm “Silahı buldum, dedim” dedi. “Evet, onun silahı.”

“Bunu kaç kişi biliyor?”

“Kimse.”

“Bu bilgiyi mümkün olduğunca gizli tutmaya çalışalım.”

Harry konuşmayı sonlandırıp başka bir numara tuşladı. Silje’ye “Gitmem gerek” diyerek bardağının altına bir banknot sıkıştırdı. Genç kadının ağzının açıldığını gördü, ama bir şey söylemesine izin vermeden ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Harry kapıya varmadan Katrine telefona cevap vermişti. Björn’ün söylediklerini tekrarladı ona.

Katrine “Şaka yapıyorsun” dedi.

“Madem öyle, neden gülmüyorsun?”

“İyi de... buna inanmak çok zor.”

Harry “Muhtemelen biz inanmadığımız içindir” dedi. “Bul onu. Bul o hatayı.”

Harry on bacaklı böceğin klavye üzerinde gezinmeye başladığını duyabiliyordu.

Aurora, Emilie’yle birlikte ağır adımlarla otobüs durağına yürüdü. Hava kararmaya başlamıştı. Yağmurun her an yağmasını beklediğiniz, ama tek bir damlanın bile düşmediği türden bir hava vardı. İnsanın ruh halini kötü etkileyen türden bir hava, diye düşündü Aurora.

Bunu Emilie’ye de söyledi. Kız “Hı, hı” dese de, Aurora anlamadığını fark etti.

Aurora “Yağmurun bitmesi için başlaması gerekir, değil mi?” dedi. “Yağması daha iyi aslında; her an yağacak korkusunu yaşamazsın, o zaman.”

Emilie “Ben yağmuru seviyorum” dedi.

“Ben de. Yani, biraz. Ama...” Aurora vazgeçti; söylemeyecekti.

“Antrenmanda ne oldu?”

“Ne oldu da ne demek?”

“Arne alanını kapatmadığın için sana bağırdı.”

“Biraz ağır kaldım, o kadar.”

“Hayır. Gözünü tribüne dikmiş halde öylece durdun. Arne hentbolda savunmanın çok önemli olduğunu söyler. Savunmanın anahtarı da sorumlu olduğun alanı kapatmaktır. Bu da hentbolda alanı kapatmanın önemine işaret eder.”

Arne bir sürü saçma sapan şey söylüyor, diye düşündü Aurora. Ama düşüncelerini dile getirmedi; Emilie’nin bunu da anlamayacağını biliyordu çünkü.

Aurora antrenman sırasında konsantrasyonunu kaybetmişti, çünkü adamı tribünde gördüğüne emindi. Onu fark etmek hiç de zor değildi, çünkü tribünde ondan başka, kızların antrenmanı sonrası sahaya girmeyi sabırsızlıkla bekleyen erkek takımı oyuncuları vardı, yalnızca. Ama gördüğü adam oydu, Aurora bundan emindi. Bahçelerine gelen adam... Babasını soran adam... Ona, adını daha şimdiden unuttuğu grubu dinletmek isteyen adam... Bir bardak su isteyen adam...

Sonra hiç hareket etmeden durmak zorunda kalmıştı; arkadaşı gol atmış ve antrenörleri Arne, oyunu durdurup ona bağırmıştı. Ve her zamanki gibi üzgündü Aurora. Daha çok mücadele etmesi gerekiyordu; böylesine aptalca şeylere üzülmekten nefret ediyor, ama elinden bir şey gelmiyordu. Gözleri yaşla dolmuş, bileğindeki ter bandıyla gözyaşlarını silmişti. Sonra, sadece terini kuruluyormuş gibi görünmek için, hemen alnını da silmişti. Arne söyleyeceklerini söyledikten sonra başını kaldırıp tekrar bakmıştı tribüne. Adam orada değildi. Tıpkı geçen sefer olduğu gibi... Ama bu kez her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki, Aurora onu gerçekten gördü mü, yoksa gördüğü şey hayalinin bir ürünü müydü, merak etmişti.

Emilie otobüs tarifesine bakarak “Ah, olamaz” dedi. “149 yirmi dakikadan önce burada olmayacak. Annem akşam için bize pizza yapacaktı. Biz gidene kadar buz gibi olacak o pizza.”

Aurora tarifeye bakarken “Evet, gerçekten yazık” dedi. Pizzadan veya arkadaşının evinde yatıya kalmaktan özellikle hoşlandığı filan yoktu. Ama şimdi herkesin yaptığı şey buydu; herkes birinin evinde yatıya kalıyordu. Katılmak zorunda olduğunuz çember dansı gibi bir şeydi bu; yoksa dışlanırdınız. Ve Aurora dışlanmak istemiyordu. Hem de hiçbir şekilde...

Saatine bakarak “Emilie” dedi. “Tarifeye göre 131 bir dakika içinde burada olacak. Diş fırçamı evde unuttum. 131 evimizin önünden geçiyor. Şimdi eve uğrayayım, sonra bisikletle gelirim sana.”

Emilie’nin bu fikirden hoşlanmadığını gördü. Orada karanlıkta, her an yağacakmış gibi duran, ama asla yağmayacak yağmurda tek başına otobüs beklemek fikrinden hoşlanmamıştı. Aurora’nın eve döndükten sonra akşam yatıya kalmamak için bir bahane bulup gelmeyeceğinden de şüphelenmişti muhtemelen.

Emilie spor çantasıyla oynarken “Hımm” diye homurdandı. “Pizza için seni beklemeyeceğiz ama.”

Aurora otobüsün tepenin eteğinden köşeyi döndüğünü gördü. 131 geliyordu.

Emilie “Diş fırçamı seninle paylaşabilirim aslında” dedi. “Sonuçta arkadaşız.”

Aurora arkadaş filan değiliz, diye geçirdi içinden. Sen sınıftaki bütün kızların arkadaşı Emilie’sin. Her zaman doğru kıyafetleri giyen, Norveç’in en popüler ismine sahip, en azından işitme mesafesindeyken kimseyi eleştirmeyen ve bu yüzden herkesle arası iyi, harika Emilie’sin. Bense yapması gerekeni –ama asla daha fazlası değil– yapan, seninle sadece ve sadece yalnız kalmaya cesaret edemediği için zaman geçi-

ren, hepinizin garip gözle baktığı, ama dalga geçemeyeceğiniz kadar akıllı ve kendine güveni olan biriyim.

Aurora “Evine senden önce varacağım” dedi. “Söz veriyorum.”

Harry mütevazı tribünde oturmuş, başını ellerine dayamış, sahaya bakıyordu.

Havada yağmur kokusu vardı; yağmur her an boşalabilir-di ve Valle Hovin’in üstü kapalı değildi.

Bu küçük, çirkin stadyum tamamen ona kalmış gibiydi. Burada tek tük konserler verildiğini, ama bunun için daha çok zaman olduğunu biliyordu. İnsanların gelip antrenman yapmak isteyecekleri buz pateni sezonuna ise daha da uzun bir zaman vardı. Burası Oleg’in deneme kabilinden ilk adımlarını attığı, kendi kategorisinde gelecek vaat eden bir patenci olarak yavaş, ama emin adımlarla gelişim gösterdiği yerd-i. Oleg’i en kısa zamanda yine burada görmeyi diledi; böylece ona fark ettirmeden zaman tutacak, sahayı ne kadar zamanda turladığını öğrenebilecek, gelişimini ve öğrenme süresi içinde hiç ilerleme kaydetmediği dönemleri not alabilecekti. İşler ağır gittiğinde onu cesaretlendirebilecek, patenlerin durumu hakkında ona yalan söyleyebilecek, işler yolunda gittiğinde içten içe yaşadığı sevinci belli etmeden onunla hiçbir şey olmamış gibi konuşabilecek, inişli çıkışlı zamanlarda ona, küsmesine meydan vermeden baskı yapabilecekti. Oleg’in buna ihtiyacı vardı, aksi takdirde duyguları başıboş kalır, dizginlemesi mümkün olamazdı. Harry buz pateni hakkında fazla bir şey bilmese de, bu konuda oldukça bilgiliydi. Stale duygusal kontrol diyordu buna. İnsanın kendisini nasıl teselli edeceğiyle ilgiliydi. Çocuk gelişimindeki en önemli noktalardan biriydi, ama herkes aynı gelişimi göstermiyordu tabii. Stale, örneğin, Harry’nin daha fazla duygu-

sal kontrole ihtiyacı olduğu fikrindeydi. Ortalama bir insanın sahip olduğu acıdan kaçma, acıyı unutma, daha hoş, daha hafif konulara odaklanma yeteneği Harry’de o kadar gelişmemiş, işiyle baş edebilmek için alkole sarılmıştı. Rakel’in dediğine göre, Oleg’in babası da alkolikti, içki yüzünden aile servetini eritmiş ve uzaklara, Moskova’ya gitmişti. Harry’nin Oleg’e bu denli sevgi beslemesinin nedeni buydu belki. İkisi de duygusal kontrolden yoksundu.

Harry beton zeminde yankılanan ayak seslerini duydu. Sahanın diğer tarafından, karanlığın içinden biri geliyordu. Harry sigarasından, parlaklığı nerde oturduğunu belli etsin diye derin bir nefes çekti.

Adam bacağını çitin üstünden attı, çevik ve kıvrak adımlarla tribünün beton basamaklarını tırmandı.

İki basamak aşağıda durarak “Harry Hole” dedi.

Harry “Mikael Bellman” dedi. Işığın altında, Bellman’ın yüzündeki beyaz lekeler parlıyordu sanki.

“Harry, söylemek istediğim iki şey var. Umarım beni önemli bir şey için çağırmışsındır; karımla baş başa bir akşam geçirmeyi planlamıştık, çünkü.”

“İkincisi ne?”

“At o sigarayı. Sağlığına zararlı.”

“Sağ ol, çok düşüncelisin.”

“Ben kendimi düşünüyorum, seni değil. Lütfen söndür şu sigarayı.”

Bellman yanına otururken, Harry sigaranın ucunu betona bastırıp tekrar pakete koydu.

“Hole, buluşmak için sıra dışı bir yer seçmişsin.”

“Schröder dışında, arada bir takıldığım tek yer. Ve تنها.”

“Bence aşırı تنها... Beni buraya çağırdığında, acaba tuzığa düşürmeye mi çalışıyorsun, polis katili sen misin, diye düşünmedim değil. Katilin hâlâ polis olduğu fikrindeyiz, değil mi?”

Harry “Kesinlikle” derken, canı daha şimdiden deli gibi sigara çekmeye başlamıştı. “Mermiyle eşleşen silahı bulduk.”

“Bu kadar çabuk mu? Vay canına... Silahları toplamaya başladığınızı bile...”

“Gerek kalmadı. İncelediğimiz ilk silahta eşleşme sağladık.”

“Ne?”

“Senin silahından söz ediyorum Bellman. Balistik sonucu, Kalsnes cinayetindeki merminin senin silahından ateşlendiği anlaşıldı.”

Bellman kahkahalara boğuldu. Sesinin yankısı tribünler arasında gezindi. “Harry, bir tür şaka filan mı bu?”

“Mikael, korkarım ki bunu bana sen söylemek zorundasın.”

“Harry, bana Emniyet Müdürü ya da Bay Bellman diye hitap edeceksin. Sana hiçbir şey söylemek *zorunda* da değilim. Ne dolaplar çeviriyorsun?”

“Bunu bana sen söylemek zorundasın –pardon– yoksa söylemelisin, mi demeliyim? Emniyet Müdürü Bellman, bunu bana sen söylemelisin. Yoksa seni resmi sorgulama için çağırmak zorunda kalacağız; *zorunda* kalacağız derken, gerçekten de onu kastettim. Eminim ki kimse böyle bir şey istemez, öyle değil mi?”

“Harry sadede gel. Böyle bir şey nasıl olabilir?”

Harry “Olası iki açıklama var” dedi. “Emniyet Müdürü Bellman; birincisi ve akla daha yatkın olanı, senin René Kalsnes’i vurmuş olabileceğin.”

“Benim... benim...”

Işık beyaz noktaların içinde titreşiyormuş gibi görünürken, Mikael Bellman’ın ağzının, bir tür derin deniz canlısı gibi hareket etmesini izledi.

Harry “Şahidin var” diye tamamladı adamın sözünü.

“Öyle mi?”

“Balistik sonucunu aldığımızda, Katrine Bratt’i görevlendirdim. René Kalsnes’in öldürüldüğü gece Paris’teymişsin.”

“Paris’te miymişim?”

“Adın Air France’ın Oslo’dan Paris’e giden uçağının yolcu listesinde ve aynı akşam Golden Oriole Oteli’nin misafir defterinde geçiyor. Orada olduğunu doğrulayacak, tanıdığın biri var mı?”

Mikael Bellman daha iyi görmek istiyormuşçasına gözlerini kırptırdı. Cildindeki kuzey ışıkları sönmüştü. Yavaşça salladı başını. “Kalsnes vakası, evet. Interpol’le iş görüşmesine gittiğim gündü. O seyahatten rahatlıkla birkaç şahit bulabilirim. O akşam bir restorana yemeğe gittiğimizi bile hatırlıyorum.”

“O zaman ortada, o gün silahını nerede bıraktığın sorusu var.”

“Evde.” Mikael Bellman kendinden son derece emin bir tavırla söyledi bu sözleri. “Kasada kilitliydi. Anahtarı da yanımda, anahtarlığımdaydı duruyordu.”

“Bunu ispat edebilir misin?”

“Zor... Bu olayın iki türlü açıklaması olabileceğini söyledin. Dur da tahmin edeyim. İkincisi balistikteki oğlanların...”

“Şimdi çoğu kız.”

“... bir hata yapmış olabilecekleri, Kalsnes’i öldüren mermiyi benim silahımdaki mermiyle karıştırdıklarını filan söyleyecektin, değil mi?”

“Hayır. Delil Odası’ndaki kutuda duran mermi senin silahından ateşlenmiş Bellman.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Neyle ne demek istiyorum?”

“ ‘Delil Odası’ndaki kutuda duran mermi’ derken, ne demek istiyorsun? Neden ‘Kalsnes’in kafasından çıkarılan mermi’ demedin?”

Harry başını salladı. “Bellman işte şimdi ısınmaya başladı.”

“Nasıl yani?”

“Benim gördüğüm kadarıyla diğer bir olasılık, birinin Delil Odası’ndaki mermiyi, senin silahından çıkan mermiyle değiştirmiş olması. Mermiyle alakalı olarak akla yatkın olmayan bir şey var. Mermi insan eti ve kemiğinden daha sert bir şeye isabet etmişçesine ezilmiş.”

“Anladım. O merminin nereye isabet ettiğini düşünüyor-sun?”

“Ökern’deki atış poligonundaki kâğıt hedefin arkasında duran çelik tabakaya...”

“Böyle bir şeye inanmana neden olan şey nedir, Tanrı aşkına?”

“Bellman neye inandığım değil, ne bildiğim önemli. Balistikteki kızları oraya gönderip silahınla birkaç deneme yapmalarını istedim. Ne oldu, bil bakalım? Testte kullanılan mermi, delil kutusundaki merminin tıpatıp aynısıydı.”

“Peki, aklına özellikle atış poligonunun gelmesine neden olan şey nedir?”

“Her şey ortada, değil mi? Polislerin insanları hedef almadıkları sürece, silahlarını en çok ateşledikleri yer atış poligonlarıdır.”

Mikael Bellman başını yavaşça iki yana salladı. “Dahası da var, değil mi? Anlat bakalım.”

Harry cebinden bir Camel paketi çıkarıp Bellman’a tuttu. Emniyet Müdürü başını iki yana sallayarak teklifi reddetti. “Poliste bildiğim kaç tetikçi var diye düşündüm. Ve aklıma gele gele tek bir isim geldi.” Harry yarısı içilmiş sigarayı alıp yaktı, uzun ve hırıltılı bir nefes çekti sonra. “Truls Berntsen. Ve bu arada tesadüfe bak ki sizi kısa bir süre önce atış poligonunda birlikte talim yaparken görmüş bir şahitle konuştum. Mermiler çelik tabakaya çarptıktan sonra bir kutunun içine düşüyormuş. Siz gittikten sonra birinin o kutudan kullanılmış mermileri alması hiç de zor olmayacaktı.”

“Harry, beni suçlu çıkarmak için sahte deliller yerleştirildiği konusunda meslektaşımız Truls Berntsen’den mi şüpheleniyorsun?”

“Sen şüphelenmiyor musun?”

Bellman bir şey söyleyecekmiş gibi oldu, ama sonra fikrini değiştirdi. Omuz silkti. “Berntsen neyin peşinde, bilmiyorum Hole. Dürüst olmak gerekirse, senin de ne dolaplar çevirdiğin konusunda bir fikrim yok.”

“Eh, ne kadar dürüstsün bilmiyorum, ama Berntsen hakkındaki tatsız gerçeği biliyorum. Berntsen de senin hakkındaki tatsız gerçeği biliyor. Doğru, değil mi?”

“Bir şey ima ediyorsun gibi geliyor bana, ama ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok Hole.”

“Aa, var; ne olduğunu gayet iyi biliyorsun. Ama ispat edilmesi pek kolay bir şey değil, o yüzden şimdilik es geçelim. Benim bilmek istediğim, Berntsen’in neyin peşinde olduğu.”

“Hole, senin işin polis cinayetlerini soruşturmak, durumdan istifade ederek benim ya da Truls Berntsen aleyhine kişisel bir cadı avı başlatmak değil.”

“Yaptığım şey bu mu?”

“Harry, seninle aramızda anlaşmazlık olduğu sır değil. İçinde bulunduğumuz durumu intikam alma fırsatı olarak görüyorsun.”

“Peki, ya sen ve Berntsen? İkinizin arasında ne gibi anlaşmazlıklar var? Rüşvet yediği şüphesi nedeniyle onu görevden alan kişi sendin.”

“Hayır, Tayin Kurulu’nun kararıydı o. Ve söz konusu yanlış anlaşılma da düzeltildi zaten.”

“Öyle mi?”

“Aslına bakarsan, benim hatamdı. Berntsen’in hesabına parayı ben gönderdim.”

“Sen mi?”

“Evimizin terasını o inşa etti. Bedelini nakit olarak öde-

dim, o da kendi hesabına yatırdı. Ama sonra inşaattaki kusurlar yüzünden parayı iade etmesini istedim. Berntsen kendisine ait olmayan paranın vergisini ödemek istemediği için geliri vergi dairesine beyan etmedi. Dün Dolandırıcılık Masası'na gerekli açıklamayı gönderdim.”

“İnşaattaki kusurlar demek?”

“Beton temel su almış ve koku yapıyor. Dolandırıcılık Masası, hesabında şüphe uyandıran bir miktar para olduğunu tespit ettiği günlerde Truls, parayı nerden aldığını açıklamaması durumunda, beni, zor durumda kalabileceğim bir yanlış anlaşmayla baş başa bırakabilirdi. Neyse, sorun çözüldü zaten.”

Bellman ceketinin kolunu sıvadığında, kolundaki TAG Heuer saatin kadranı karanlıkta parladı. “Silahımdan çıkan mermiyle ilgili başka soru yoksa ben gidiyorum Harry. Sanırım senin de yapacak başka işlerin var. Derse hazırlanmak gibi, mesela...”

“Eh, şimdi tüm zamanımı bu işe harcıyorum.”

“Bu işe *harcıyordun*.”

“Ne demek bu?”

“Bütçe yüzünden bazı kısıtlamalara gitmemiz gerek, o yüzden Hagen’a küçük, alternatif grubunun, yarından geçerli olmak üzere danışman kullanmaya son vermesini emredeceğim.”

“Stale Aune ve ben... Bu grubun yarısı demek...”

“Personel giderlerinde yüzde elli tasarruf edeceğiz demek. Verdiğim karardan ötürü kendimi şimdiden tebrik ediyorum. Ama grubun yanlış kapılar çalması durumunda, tüm projeyi iptal edeceğim sanırım.”

“Bellman, bu kadar çok mu korkuyorsun?”

“Harry, ormandaki en büyük hayvan sen olduğunda hiçbir şeyden korkman gerekmiyor. Ve ben ne de olsa...”

“... Emniyet Müdürü’sün. Gerçekten de öyle. Müdür.”

Bellman ayağa kalktı. “Bunu idrak ettiğine sevindim. Berntsen gibi güvenilir bir meslektaşın önünü kesmeye çalıştığında, bunun tarafsız bir sorgulama olmaktan çıkıp alkolik, amansız, eski bir polisin gizlice kurguladığı kişisel bir kan davasına dönüştüğünü anlamıştım zaten. Emniyet Müdürü olarak teşkilatın itibarını korumak görevimdir. Come As You Are’da şahdamarına tirbuşon saplanmış Rus’un vakasını neden rafa kaldırdığımız sorulduğunda, ne cevap vereceğimi biliyorsun, değil mi? Öncelik vermek zorunda olduğumuz vakalar bulunduğunu, söz konusu vakanın rafa kaldırılmadığını, sadece şu an gündemde en ön sırada yer almadığını söyleyeceğim. Polis teşkilatında o vakanın sorumlusunun kim olduğuna dair dedikoduları duymayan kalmasa da ben duymamış gibi davranacağım. Çünkü ben Emniyet Müdürüyüm.”

“Bellman bu bir tehdit mi?”

“Bir PHS öğretmenini tehdit etmeme gerek var mı? İyi akşamlar Harry.”

Harry Bellman’ın çit boyunca tereddütlü biçimde yürümelerini, yürürken ceketinin düğmelerini iliklemesini izledi. Çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyordu. Bu, ihtiyaç duyma ihtimaline karşılık sona saklamaya karar verdiği karttı. Ama şimdi işi bırakması söylenmişti ve kaybedeceği hiçbir şey yoktu. Ya hep ya hiç diye geçirdi içinden. Bellman’ın bir ayağını çitin diğer tarafına atmasını bekledi.

“René Kalsnes’le hiç karşılaştın mı Bellman?”

Bellman bir ayağı havada dondu kaldı. Katrine, Bellman ve Kalsnes arasında bir bağlantı bulmaya çalışmış, ama hiçbir sonuç elde edememişti. Restoran faturasını paylaşmış, internetten sinema bileti satın almış, uçakta veya trende yan yana koltukta oturmuş olsalardı, Katrine mutlaka bulurdu. Ama gel gör ki Bellman donakalmıştı işte.

“Harry, neden böyle aptalca bir soru sorma gereği duydun?”

Harry sigarasından bir nefes çekti. “René Kalsnes’in fırsat bulduğunda erkeklerle para karşılığı birlikte olduğu bilinen bir gerçek. Ve sen internetten gey pornosu izliyorsun.”

Bellman kıpırdamamıştı; belli ki renk vermemek için çok çaba sarf ediyordu. Harry karanlıkta yüz ifadesini göremedi, beyaz lekeleri saatinin kadranı gibi parlıyordu sadece.

Harry sigarasının ateşine bakarken “Kalsnes ahlaktan nasibini almamış, açgözlü ve çıkarıcı biri olarak biliniyordu” dedi. “René tarafından şantajı uğrayan önemli bir sosyal statüye sahip, evli birini düşün. Belki René’nin elinde o adamla cinsel ilişkiye girerken çekilmiş fotoğrafları vardı. Bu kulağa oldukça geçerli bir cinayet nedeni gibi gelir, öyle değil mi? Ama René evli adamla ilişkisi hakkında sağda solda konuşmuş olabilir, sonra biri ortaya çıkıp cinayet için bir nedenin olduğunu söyleyebilir. Böylece evli adam cinayeti işlemesi için birini tutar. Bu, elinde, aleyhine kullanabileceği bir kozu olan, çok iyi tanıdığı, güvendiği biridir. Cinayet, evli adamın olay anında başka yerde, mesela Paris’te olduğunu rahatlıkla ispatlayabileceği bir zamanda işlenir. Ama sonra iki çocukluk arkadaşının araları açılır. Tetikçi görevinden uzaklaştırılır, evli adam, patron konumunda olmasına rağmen, arkasını toparlamayı reddeder. Böylece tetikçi, evli adamın silahından çıkan mermiyi alıp delil kutusuna koyar; intikam almak veya evli adama işini geri vermesi için baskı yapmak istediğinden böyle bir yola gider. Gördüğün gibi, tetikçilik sanatına yabancı biri için merminin tekrar ortadan kaldırılmasını sağlamak hiç de kolay bir iş değildir. Bu arada Truls Berntsen’in, Kalsnes cinayetinden bir yıl sonra beylik tabancasının kaybolduğunu rapor ettiğini biliyor muydun? Adına, Katrine Bratt’in bana birkaç saat önce verdiği listede rastladım.” Harry nefeslendi. Parıltı görüşünü etkilemesin diye gözlerini kapattı. “Buna ne diyor-sun Emniyet Müdürü?”

“Sana teşekkür ederim, diyorum Harry. Alternatif çalışma grubunu lağvetme düşüncemde kesin bir karara varmamda bana yardımcı oldun, sağ ol. Sabahki ilk işim bu olacak.”

“Bu René Kalsnes’le hiç karşılaşmadığını iddia ettiğin anlamına mı geliyor?”

“Harry, sorgulama tekniklerini benim üstümde uygulamaya kalkışma. O teknikleri Interpol’den Norveç’e ben getirdim. İnternette gezen herkes gey fotoğraflarına rastlayabilir; her yerde var o resimler. Ve bizim ciddi bir soruşturmada, bu tür şeyleri geçerli bir delilmiş gibi kullanan dedektif grubuna hiç mi hiç ihtiyacımız yok.”

“Bellman sen o resimlere tesadüfen rastlamadın. O filmle-re para ödedin; kredi kartınla yaptın ödemeyi ve bilgisayarına yükledin.”

“Dinlemiyorsun beni! Bilgisayarına cinayet fotoğrafı yüklediğinde, bu senin katil olduğun anlamına gelmez. Bir kadının tecavüz fantezisi varsa, bu onun tecavüze uğramak istediği anlamına gelmez!” Bellman diğer bacağını da diğer tarafa atmış, rahatlamıştı. Ceketini düzeltti.

“Harry son sözüm de nasihat olsun. Sakın peşime düşeyim deme. Kendi iyiliğin için. Senin ve kadınının iyiliği için...”

Harry Bellman’ın karanlığa doğru çekildiğini gördü, tribünlere boğuk bir yankı gönderen ağır ayak seslerini duydu. Sigarasını yere atıp ezdi. Sertçe bastı üstüne; betona mıhlamak istercesine...

Harry, Öystein Eikeland'in hurdası çıkmış Mercedes'i-ni Oslo Merkez İstasyonu'nun kuzeyindeki taksi durağında buldu. Daire şeklinde dizilmiş taksiler, Apaçiler, vergi memurları, rakipleri ve kanunen kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeyleri almaya gelen başka insanlar karşısında savunma hattı oluşturan yük treni vagonları gibi görünüyordu.

Harry ön koltuğa oturdu. "İşler yoğun mu?"

Öystein mikroskobik sarma sigarayı dikkatle dudaklarının arasına alır ve dumanını, arkada uzayıp giden kuyruğu gördüğü aynaya doğru üflerken "Ayağımı bir saniye bile gaz pedalından çekmedim" dedi.

Harry cebinden sigara paketini çıkarıp "Bir akşam boyunca kaç paralı müşteri biniyor arabana?" diye sordu.

"O kadar az ki, taksimetreyi açmayı düşünüyorum artık. Hey, okuman yok mu senin?" Öystein torpido gözündeki Sigara İçilmez yazısını işaret etti.

"Öystein, biraz nasihate ihtiyacım var."

"Hayır diyorum. Evlenme. Rakel hoş bir kadın, ama evlilik zevkten çok dert. O yollardan birkaç kez geçmiş biri olarak bana kulak ver."

"Öystein sen hiç evlenmedin ki."

"Benim söylemek istediğim şey de bu zaten." Çocukluk ar-

kadaşı zayıf yüzündeki sarı dişlerini gösterip başını geri attı, tel gibi ince atkuyruğunu baş dayanağına sertçe vurdu.

Harry bir sigara yaktı. “Sağdıçım olmanı istemiştım, bunu düşün...”

“Harry, sağdıç dediğın kafası yerinde olur; eh, düğüne gidip de zilzurna sarhoş olmamak da cinsiz tonik içmek gibi anlamsızdır.”

“Tamam, ama senden evlilik konusunda rehberlik yapmanı istemiyorum.”

“Anlat o zaman. Eikeland seni dinliyor.”

Duman Harry’nin boğazını yaktı. Günde iki paket sigara içildiğinde mukoza zarı işe yaramaz hale geliyordu. Harry, Öystein’in vakayla ilgili nasihat veremeyeceğinin farkındaydı. Verse de bunun iyi bir nasihat olmayacağını biliyordu. Basit mantığı ve ilkeleri öylesine işlevsiz bir hayat tarzının oluşmasına neden olmuştu ki, bu hayat sadece çok belirgin merakları olanların ilgisini çekebilirdi. Eikeland hanesinin temel direkleri alkol, bekârlık, en alt sosyal seviyeden kadınlar, maalesef düşüşe geçmiş ilginç bir entelektüellik, gurur ve her şeye rağmen içki içmekten çok taksi şöförlüğü yapma ve Harry’nin takdir ettiğı, hayatın ve şeytanın yüzüne gülebilme kabiliyetiyle sonuçlanan hayatta kalma içgüdüsydü.

Harry derin bir nefes aldı. “Tüm o polis cinayetlerinin arkasında bir polis olduğundan şüpheleniyorum.”

Öystein dilinin ucundaki tütün tanesini alırken “O zaman kodese tık onu” dedi. Sonra birden durdu. “Polis cinayetleri mi dedin? Yani bildiğimiz *polis cinayetleri mi?*”

“Evet. Ama onu tutukladığım takdirde, benim de başımı belaya sokacak.”

“Nasıl yani?”

“Come As You Are’daki Rus’u benim öldürdüğümü kanıtlayabilir.”

Öystein irileşmiş gözleriyle aynaya baktı. “Sen bir Rus mu mıhladın?”

“Şimdi ne yapmam lazım sence? Adamı tutuklayayım ve onunla birlikte ben de batağa mı saplanayım? Rakel kocasız, Oleg babasız mı kalsın?”

“Aynı fikirdeyim.”

“Neyle aynı fikirdesin?”

“Kadınla oğlunu paravan olarak kullanman gerektiği konusunda aynı fikirdeyim. Elinde her zaman böyle bir hayır-severlik bahanesinin olması çok akıllıca... Böylece çok daha rahat uyursun. Ağaçtan elma araklayıp kaçtığımız ve Tresko’yu bahçenin sahibiyle cebelleşmesi için yalnız bıraktığımız zamanları hatırlıyor musun? O kadar ağırlık ve terliklerle hızlı koşması tabii ki mümkün değildi. Kendime Tresko’nun, şöyle dik durabilmesi, doğru yolu bulabilmesi için dayak yemeye benden daha çok ihtiyacı olduğunu söyledim. Çünkü o gerçekten de taşra çocuğu olmak istiyordu; bense bir haydut, öyle değil mi? Birkaç çürük elma arakladım diye dayak yemenin bana ne faydası olacaktı?”

“Öystein, başka insanların suçu üstlerine almalarına izin vermeyeceğim.”

“İyi ama ya bu herif birkaç polisi daha haklarsa? Onu durdurabilirdim, diye vicdan azabı çekmez misin?”

Harry dumanını Sigara İçilmez yazısına doğru üflerken “Benim söylemek istediğim de bu” dedi.

Öystein arkadaşına dik dik baktı. “Harry, sakın yapma...”

“Neyi yapmayayım?”

“Yapma...” Öystein yan pencereyi indirip sarma sigardan, iki santimlik, tükürük lekeli Rizla kâğıttan kalanı dışarıya fırlattı. “Duymak istemiyorum. Hem de hiç.”

“Eh, en korkakça seçenek hiçbir şey yapmamak, kendime kesin bir kanıtım olmadığını söylemek –ki gerçekten de öyle–

ve olayı görmezlikten gelmektir. Ama bir erkek böyle bir şeyle yaşayabilir mi Öystein?”

“Bal gibi yaşar. Ama sen bu konuda biraz tuhafsın Harry. Sen böyle bir şeyle yaşayabilir misin?”

“Normalde, hayır. Ama dediğim gibi, şimdi göz önünde bulundurmam gereken başka şeyler var.”

“Tutuklamayı başka bir polis yapamaz mı?”

“O adam cezasının azaltılması için teşkilatta tanıdığı hemen herkesle ilgili bildiklerini kullanacak. Tetikçi olarak çalıştı, dedektif olarak görev yaptı ve kitapta ne kadar numara varsa hepsini biliyor. Her şeyden öte, Emniyet Müdürü’nün himayesi altında. İkisi birbirleri hakkında çok şey biliyorlar.”

Öystein Harry’nin sigara paketini aldı. “Harry ne var biliyor musun? Buraya cinayet için onayımı almaya geldin gibi geliyor bana. Ne dolaplar çevirdiğini bilen başka biri var mı?”

Harry başını iki yana salladı. “Ekibimdeki dedektifler bile bilmiyor.”

Öystein paketten bir sigara çıkarıp çakmağıyla yaktı.

“Harry.”

“Evet.”

“Sen tanıdığım en lanet olasıca yalnız adamsın.”

Harry saatine baktı: kısa bir süre sonra gece yarısı olacaktı. Arabanın ön camından dışarı baktı. “En çok yalnızlık çeken adamsın, diyecektin, sanırım.”

“Hayır. En yalnız adam... Bu senin seçimin çünkü. Ve tuhaf herifin tekisin.”

Harry “Neyse” diyerek kapıyı açtı, “nasihatın için teşekkürler.”

“Ne nasihati?”

Kapı çarpıldı.

Öystein “Ne nasihati ulan?” diye bağırdı kapıya ve kamburunu çıkarmış Oslo’nun karanlık, kasvetli havasına doğru

yürümeye başlayan adama. “Eve kadar taksiyle gitmeye ne dersin, pinti piç?”

Ev karanlık ve sessizdi.

Harry kanepede oturmuş, gözünü büfeye dikmişti.

Truls Berntsen’le ilgili şüphelerinden kimseye bahsetmemişti.

Björn ile Katrine’yi arayıp Mikael Bellman’la kısa bir görüşme yaptığını, Emniyet Müdürü’nün Kalsnes cinayetinin işlendiği akşam başka yerde olduğuna dair şahitleri bulunduğunu, ortada bir yanlışlık veya sahte delil yerleştirme gibi bir durumun olabileceğini, bu nedenle delil kutusundaki, Bellman’ın silahıyla eşleşen mermi konusunda, kimseye bir şey söylemeyeceklerini anlatmıştı.

Ne Truls Berntsen’den söz etmişti, ne de yaptıklarından...

Böyle olması gerekiyordu; bu, tek başınıza hareket etmeniz gereken durumlardan biriydi.

Anahtar CD rafında gizliydi.

Harry gözlerini kapattı. Kendine biraz nefeslenme fırsatı vermeye, kafasında hiç susmayan diyaloga kulak vermemeye çalıştı. Ama bir işe yaramadı; biraz gevşediği anda sesler çılgınlık atmaya başladılar. Truls Berntsen’in deli olduğunu söylediler. Bu bir varsayım değil, gerçektir. Akli başında hiç kimse kendi meslektaşlarına karşı böyle bir çılgınlığa girişmezdi.

Bu durumun örnekleri yok değildi; Amerika’da yaşananlara bakmanız yeterliydi. İşten kovulan, aşağılanan, sonra iş yerine dönüp meslektaşlarını öldüren insanlar vardı. Omar Thornton bira çalmakla suçlanmasının ve kovulmasının ardından, çalıştığı depoya gelip sekiz kişiyi vurmuş, Wesley Neal Higdon patronu tarafından işine son verildiğinin söylenmesinden sonra beş kişiyi öldürmüştü, Jennifer San Marco akıl sağlığının yerinde olmadığı –başka bir neden olabilir

miydi?— iddiasıyla işten çıkarılmasının ardından, altı kişiyi kafasından vurmuştu.

Burada fark, işin içinde belli bir dereceye kadar planlamanın ve plan uygulama kabiliyetinin olmasıydı. Peki, Truls Berntsen ne kadar deliydi? Harry Hole'un barda birini öldürdüğüne dair iddialarını, polisin reddedeceği kadar mı?

Hayır.

Elinde delil varsa, hayır. Delil delildir; delile deli muamelesi yapılamaz.

Truls Berntsen.

Harry düşünmeye başladı.

Her şey birbirine uyuyordu. Aynı şey esas bileşenler için de söylenebilir miydi? Cinayet nedeni. Mikael Bellman ne demişti? Bir kadının tecavüz fantezisi varsa, bu onun tecavüze uğramak istediği anlamına gelmez. Bir adamın şiddet fantezisi varsa, bu onun...

Tanrı aşkına. Yeter!

Ama durmayacaktı işte; problemi çözene dek huzura kavuşamayacaktı. Ve problemi çözmenin iki yolu vardı. Birincisi, eski, bilindik yoldu. Vücudundaki tüm hücrelerin o an çılglık çılgına adını haykırdığı yol yani. İçki içmek. Bir taneyle kalmayıp arkası gelen, bozan, üstünü örten, uyuşturan alkol... Bu duruma bağlı, geçici yöntemdi. Kötü yoldu... Diğeri ise son yol. Takip edilmesi gerekli olan yol... Problemi kökünden çözecek yol... Şeytanın alternatifi.

Harry ayağa fırladı. Evde hiç alkol yoktu; buraya taşındığından beri yoktu. Evi arşınlamaya başladı. Sonra durdu. Köşedeki büfeye baktı; büfe ona bir şey hatırlattı. Bir zamanlar önünde durup tıpkı şimdi yaptığı gibi gözünü dikerdi o içki büfesine. Peki, şimdi ona engel olan şey neydi? Daha önce, bundan çok daha değersiz bir ödül karşılığında kaç kez satmıştı ruhunu? Belki de mesele tam olarak buydu. Yani daha önceleri çok küçük şeyler için, haksızlıktan doğan ahlaki öf-

kesini haklı çıkarmak için içmişti. Oysa bu kez ahlaki bir durum söz konusu değildi; vakayı çözerken kendi paçasını da kurtarmak istiyordu.

Ama içindeki o sesin kendisine fısıldadığını duyabiliyordu. *Dışarı çıkar beni; kullan beni. Gerektiği gibi kullan beni. Ve bu kez işi bitireceğim. Kurşun geçirmez yeleğin beni kandırmasına izin vermeyeceğim.*

Evden Truls Berntsen'in Manglerud'daki dairesine gitmek, arabayla yarım saatini alırdı. Adamın yatak odasında, Harry'nin kendi gözleriyle gördüğü silahlar, kelepçeler, gaz maskelerinden oluşan bir cephaneliği vardı. Ve cop... Madem öyle, neden erteliyordu. Ne yapılması gerektiğini bilmiyor muydu?

İyi de haklı mıydı? Truls Berntsen gerçekten de Mikael Bellman'ın emriyle René Kalsnes'i öldürmüş müydü? Truls'un kafadan çatlak olduğuna şüphe yoktu, ama aynı şey Mikael Bellman için de söylenebilir miydi?

Yoksa bu, beyninin, elinin altında bulunan bilgi parçacıklarını bir araya getirmesiyle inşa edilmiş bir fikir miydi? Bir cevap anlamına gelmese de, ona noktaların birleştirildiği hissi verecek bir resim istediği, bir resme ihtiyaç duyduğu, bir resim talep ettiği için parçaları birbirine uymaya mı zorlamıştı?

Harry cebinden telefonu çıkarıp A'yı tuşladı.

On saniye geçtikten sonra bir homurtu duydu. "Evet?"

"Merhaba Arnold, benim."

"Harry?"

"Evet, benim. İşte misin?"

"Harry, saat sabahın biri... Birçok normal insan gibi ben de yataktayım."

"Kusura bakma. Uyumaya devam etmek istiyor musun?"

"Sorduğun için söyleyeyim, evet."

"Tamam, ama şu an ayakta olduğuna göre..." Karşı taraktan bir inleme sesi geldi. "Mikael Bellman'ı merak ediyorum.

Sen Kripos'ta çalışırken Bellman da oradaydı. Erkeklere cinsel anlamda ilgi duyduğunun belirtisi olabilecek, herhangi bir şey fark etmiş miydin?"

Sonra Harry'nin yalnızca, Arnold'un düzenli nefes alışverişini ve tren takırtısını duyduğu uzun bir sessizlik yaşandı. Harry gelen yankıdan, Arnold'un bir penceresinin açık olduğunu, yatak odasının içinden çok, dışından gelen seslerin duyulduğunu fark etti. Gürültüye alışık olmalıydı; gürültü uykusunu etkilemiyordu, anlaşılan. Ve birden aklına, hani şöyle vahiy inmişçesine değil de, daha çok başıboş gezen bir düşünce misali, vakada da benzer bir durumun olabileceği geldi. Aslında kulak vermeleri gereken gürültüler, duymadıkları, o yüzden de uyanmadıkları o aşına gürültülerdi belki de.

"Arnold, uykuya mı daldın?"

"Hayır, ne münasebet. Bu benim için oldukça yeni bir fikir, o yüzden sindirmem gerekti. Evet... Geçmişe bakıp da her şeyi farklı bir ışık altında incelediğimde... O zaman bile... Ama çok da bariz değil mi..."

"Nedir bariz olan?"

"Eh, Bellman ve ona sınırsız sadakatle bağlı köpeği."

"Truls Berntsen."

"Kesinlikle. İkisi..." Yine durakladı Arnold. Yine bir tren sesi duyuldu. "Harry, ikisini çift olarak gördüğümü söyleyemem, ne demek istediğimi anladın mı?"

"Evet. Uyandırdığım için özür dilerim. İyi geceler."

"İyi geceler. Bu arada... dur bir dakika..."

"Evet?"

"Kripos'ta bir adam vardı. Tamamen aklımdan çıkmış, ama bir keresinde tuvalete gitmiştim, o adam ve Bellman'ı, ikisini de yüzleri kıpkırmızı, lavabonun önüne eğilmiş halde gördüm. Bir şey olmuş, bir şey yaşanmış gibiydi, anlatabildim mi? Aklımdan öyle bir düşünce geçtiğini hatırlıyorum,

ama çok fazla üstünde durmamıştım. Ama o adam kısa bir süre sonra Kripos'tan ayrıldı.”

“Adı neydi?”

“Hiçbir fikrim yok. Öğrenebilirim, ama şimdi değil.”

“Teşekkürler Arnold. İyi uykular.”

“Teşekkürler. Harry neler oluyor?”

Harry “Çok fazla bir şey yok Arnold” dedikten sonra, telefonu kapatıp cebine koydu.

Diğer elini açtı.

CD rafına dikkatle baktı. Anahtar W'nin altındaydı.

“Çok fazla bir şey yok” diye tekrarladı.

Banyoya giderken yolda tişörtünü çıkardı. Yatak çarşafının beyaz, temiz ve soğuk olduğunu biliyordu. Açık pencerenin dışında tam bir sessizlik vardı, hava ortama uygun biçimde ayaza dönmüştü. Ve Harry bir saniye bile uyuyamayacaktı.

Yatakta rüzgârın sessine kulak verdi. Uğulduyordu. Köşede duran çok eski, siyah büfenin anahtar deliğinden uğulduyordu.

Santraldeki nöbetçi memur, yangın haberini sabah saat 4.06'da aldı. İtfaiyecinin telaşlı sesini duyduğunda otomatik olarak, yangının, trafiğin başka yere yönlendirilmesi, özel eşyaların koruma altına alınması, mal ve can kayıplarıyla ilgilenilmesi gereken büyük bir yangın olduğu fikrine kapıldı. O nedenle itfaiyecinin yangın alarmına Oslo'daki akşam kapalı olan bir barda çıkan dumanın neden olduğunu ve oraya vardıklarında yangının kendi kendine söndüğünü söylediğinde şaşırdı biraz. İtfaiyeci olay yerine derhal birkaç polis göndermesini söylediğinde daha da çok şaşırdı. İtfaiyecinin sesindeki, başta telaşlı olarak nitelediği tınının, aslında dehşet olduğunu duyabiliyordu. Ses titriyordu; itfaiyeci meslek hayatında muhtemelen çok şey görmüştü, ancak onu, şimdi ta-

rif etmeye çalıştığı şeye hiçbir şey hazırlayamazmış gibi konuşmuştu.

“Küçük bir kız... Üstüne bir şeyler dökmüşler. Barda boş içki şişeleri var.”

“Neredesiniz?”

“Kız... Tamamen kömür olmuş. Bir boruya bağlanmış.”

“Neredesiniz?”

“Boynundan bağlanmış. Bisiklet kilidine benziyor. Bakın, hemen gelmelisiniz.”

“Evet, ama nerede?..”

“Kvadraturen’de. Mekânın adı Come As You Are. Tanrım, kız daha çok küçük...”

Stale Aune sabah saat 6.28'de zil sesiyle uyandı. Bir se-
bepten önce telefonun çaldığını sansa da, sonra bunun alarm
olduğunu fark etti. Rüyasında gördüğü bir şey yüzünden-
di, herhalde. Ancak rüya yorumlamaya aynı psikoterapi gi-
bi inanmadığından, neler gördüğünü hatırlama teşebbüsün-
de bulunmadı. Saati sert bir darbeyle susturup gözlerini ka-
pattı, alarm ikinci kez çalmadan önceki iki dakikanın tadını
çıkardı. Bu iki dakika Aurora'nın çıplak ayaklarının yerde çı-
kardığı sesi duyması ve banyoyu ondan önce kapmak için ya-
taktan fırlamasıyla dolardı normalde.

Sessizlik...

“Aurora nerde?”

Ingrid kalın bir sesle “Emilie’lerde yatıya kaldı” diye mı-
rıldandı.

Stale Aune kalktı. Duş aldı, tıraş oldu, karısı gazete okur-
ken, onunla birlikte sessizce kahvaltı etti. Stale gazeteleri
tersten okumak konusunda oldukça ustalaşmıştı. Polis cina-
yetleri haberini geçti; yeni bir haber yoktu, herhangi bir da-
yanağı olmayan görüşler vardı sadece.

Stale “Okula gitmeden önce eve uğramıyor mu?” diye sordu. “Okul eşyalarını yanına aldı.”

“Aa, evet. Ertesi gün okul varken, gece arkadaşında yatıya kalması normal mi?”

“Hayır. Bu konuda bir şeyler yapmalısın.” Ingrid sayfayı çevirdi.

“Ingrid, uykusuzluğun beyne neler yaptığını biliyor musun?”

“Stale, Norveç devleti senden bunu öğrenmen için altı yıllık araştırmaya maddi destek verdi. Yani sorunun cevabını bilseydim, ödediğim vergilere boşa gitti gözüyle bakardım.”

Stale Ingrid’in idrak gücünün sabahın bu erken saatinde son derece yüksek olabildiğini kızgınlık ve takdir karışımı bir duyguyla izlerdi. Ingrid saat ona kadar sözel her konuda alt ederdi onu. Stale gün ortasına kadar sözlü tartışmaların hiçbirinde galip gelemezken, aslen, akşam altıya kadar bir şansı olacağını da hiç düşünmezdi.

Arabasını geri vitese takmış garajdan çıkıp Sporveisgata’daki muayenehanesine giderken bunlar geçiyordu aklından. Onu her gün azarlamayan bir kadınla birlikte yaşamaya katlanabilir miydi, bilmiyordu. Genetik konusunda bu denli bilgili olmasa, ikisinden Aurora gibi sevecen, hassas bir çocuk nasıl oldu, asla anlayamazdı. Sonra unuttu Aurora’yı. Trafik yavaş akıyordu, ama her zamankinden daha yavaş değil. Önemli olan trafiğin tahmin edilebilirliği, ofise varmasının ne kadar zaman aldığı değil. Saat on ikide Kazan Dairesi’nde toplantı, ondan öncesinde de görmesi gereken üç hasta vardı.

Radyoyu açtı.

Haberleri dinledi, bir ara telefonunun çaldığını duyunca, içgüdüsel olarak arada bir bağlantı olduğunu hissetti.

Arayan Harry’ydi. “Toplantıyı ertelememiz gerek. Yeni bir cinayet daha işlendi.”

“Radyoda sözünü ettikleri kız mı?”

“Evet. En azından kurbanın kız olduğundan eminiz.”

“Kim olduğunu bilmiyor musunuz?”

“Hayır. Kayıp ihbarı yapılmadı.”

“Kız kaç yaşında?”

“Söylemek imkânsız, ama vücut şekline ve boyuna bakarak, on ila on dört arası diyebilirim.”

“Ve bunun bizim vakamızla bağlantısı olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Neden peki?”

“Faili meçhul bir cinayetin olay mahallinde bulundu, çünkü. Come As You Are adında bir barda. Ayrıca...” Harry boğazını temizledi. “... boynunda, bir boruya tutturulmuş bir bisiklet kilidi var.”

“Ulu Tanrım!”

Harry’nin yine öksürdüğünü duydu.

“Harry?”

“Evet?”

“Sen iyi misin?”

“Hayır.”

“Bir... bir sorun mu var?”

“Evet.”

“Bisiklet kilidi haricinde yani? Harry, anlayabiliyorum...”

“Katil kibriti çakmadan önce kızın üstüne içki boşaltmış. Burada, barın üstünde boş şişeler var. Ve hepsi de aynı marka... Tezgâhtan alabileceği başka bir sürü içki olmasına rağmen...”

“Sözünü ettiğin içki...”

“Evet, Jim Beam.”

“... senin markan.”

Stale Harry’nin birine, herhangi bir şeye dokunmaması için bağırdığını duydu. Harry tekrar hattaydı. “Gelip olay yerini görmek ister misin?”

“Şimdi birkaç hastam var. Belki sonra.”

“Tamam, sen bilirsin. Biz bir süre buradayız.”

Telefonu kapattılar.

Stale dikkatini araba kullanmaya vermeye çalıştı. Nefes almakta zorlandığını hissedebiliyordu; burun delikleri genişliyor, göğsü inip kalkıyordu. Bugün her zamankinden daha kötü bir terapist olacağı belliydi.

Harry kapıdan dışarı çıkıp yayaların, bisikletlilerin, araba ve tramvayların hızla gelip geçtiği sokağa adımını attı. Onca karanlıktan sonra aydınlığa çıkınca gözlerini kırptırdı. İnsanların hayatın içinde anlamsızca koşturmasını izlerken, birkaç metre arkasında, erimiş plastik iskemlede oturan, kararmış bir kız cesedi şekline bürünmüş bir o kadar anlamsız ölümü düşündü. Kızın kim olduğunu bilmiyorlardı. Eh, Harry’nin bu konuda bir *fikri* vardı aslında, ama düşünmeye cesaret edemiyordu. Sonra bilgisayarın başına geçmesi için Kazan Dairesi’ne gönderdiği Katrine’yi aradı.

“Hâlâ herhangi bir kayıp ihbarı yok mu?”

“Hayır.”

“Peki. Sekiz ila on altı yaşları arasında kız çocuğu olan dedektiflerin bir listesini çıkar. İşe Kalsnes vakasında görev almışlardan başla. Böyle birini bulursan ara ve bugün kızlarını görüp görmediklerini sor. Katrine, adımlarını dikkatli at.”

“Anlaşıldı.”

Harry görüşmeyi sonlandırdı.

Björn dışarıya çıkıp yanına geldi. Kilisedeymiş gibi alçak ve yumuşak bir sesle konuştu.

“Harry?”

“Evet?”

“Bu, hayatımda gördüğüm en korkunç manzara.”

Harry başıyla evetledi. Björn'ün daha önce gördüğü bazı şeyleri o da görmüştü ve sözlerinin doğru olduğunu biliyordu.

“Bunu yapan kişiyi...” Björn ellerini havaya kaldırdı, hızlıca nefes alıp çaresizlik içinde içini çekti ve ellerini yana bıraktı tekrar. “Kurşuna doyurmalı.”

Harry ceket cebindeki yumruklarını sıktı. Björn'ün bu sözünün de doğru olduğunu biliyordu. O adam vurulmalıydı. Holmenkollveien'deki dolapta duran Odessa'nın mermileriyle... Ama şimdi değil, dün akşam vurulmalıydı. Kendi güdülerini netleştirmede için infazcı olamayan, çok korkak eski bir polis yatağa gittiği zaman. Bu işi potansiyel kurbanların, Rakel ve Oleg'in hatırına mı yapıyordu, yoksa kendi hayrına mı? Eh, içerdeki kız ona güdülerinin ne olduğunu sormayacaktı, değil mi? O kız ve ailesi için çok geçti artık. Kahretsin, kahretsin!

Saatine baktı.

Truls Berntsen Harry'nin peşinde olduğunu biliyordu ve hazırdı. Onu davet etmiş, bu eski olay yerinde cinayet işlemesi için kanına girmiş, sarhoşun her zamanki zehri Jim Beam'i kullanarak onu aşağılamış ve teşkilatın yarısının bundan haberdar olmasını sağlamıştı. Büyük Harry Hole Sporveisgata'da, bir Park Edilmez levhasına tasmalı köpek misali, bağlanmıştı.

Harry soluklandı. Kartlarını açabilir, her şeyi, Gusto, Oleg ve ölü Rus hakkında bildiklerini anlatır, sonra Delta ile Truls Berntsen'in başına çökebilirdi. Berntsen'in kaçması halinde, Interpol aracılığıyla tüm kırsal polis karakollarıyla işbirliği yapabilirdi. Ya da...

Harry'nin eli buruşuk Camel paketine gitti. Sonra vazgeçip bıraktı. Sigara içmekten gına gelmişti.

... ya da tam olarak piçin istediği şeyi yapabilirdi.

Stale ikinci hastasının gidişinden sonra aklını meşgul eden soruyla baş başa kaldı.

Daha doğrusu, sorularla... İki şey vardı aklında.

Birincisi, kimse kızın kaybolduğunu ihbar etmemiştir. On ila on dört yaşları arasında bir kız. Kız akşam eve gelmeyince ailesinin telaşlanmış, polise kaybolduğunu ihbar etmiş olması gerekirdi.

İkincisi, kurbanın polis cinayetleriyle muhtemel bir bağlantısının olmasıydı. Katil şimdiye dek sadece dedektifleri hedef almış, belki de tipik seri katil refleksini göstererek şiddetinin dozunu artırmaya karar vermişti. Birine, öldürmenin dışında başka nasıl zarar verebilirdiniz? Kanından canından olan birini öldürerek tabii... Çocuğunu... Yani bu durumda soru, bundan sonra sıranın kime gelmiş olduğuydu. Harry'nin olamazdı, tabii. Onun çocuğu yoktu.

Ve işte tam o anda hiçbir uyarı ve kısıtlama olmaksızın, Stale Aune'nin iri gövdesindeki tüm gözeneklerden soğuk terler boşalmaya başladı. Açık çekmecesinde duran telefonu kaptığı gibi Aurora'nın adını buldu ve aradı.

Telefon sekiz kere çaldıktan sonra telesekretere düştü.

Aurora telefona cevap vermemiştir, çünkü okuldaydı ve okulda telefona izin vermemeleri normaldi.

Emilie'nin soyadı neydi? Daha önce birkaç kez duymuştu aslında, ama bu işler Ingrid'in ilgi alanına giriyordu. Önce onu aramayı düşünse de sonra onu gereksiz yere endişelendirmeye karar verip gelen postalar klasöründe "okul kampı" başlığına baktı. Aurora'nın sınıfındaki tüm velilerin adreslerinin yazılı olduğu bu başlığın altında, geçen yıla ait birçok e-posta vardı. Emilie'nin ebeveyninin adresini bulma umuduyla postaları taramaya başladı. Fazla uzun sürmedi arayışı. "Hah!" Torunn Einersen. Emilie Einersen; hatırlaması bile kolaydı. En güzeli de adreslerin altında tüm ebeveynlerin telefon numaralarının sıralanmış olmasıydı. Parmaklarının titrediğini fark

etti, bu halde doğru tuşlara basmak zor oluyordu; ya sarhoş olmalıydı ya da yeterince kahve içmemiş...

“Torunn Einersen.”

“Oh, merhaba, ben Stale Aune, Aurora’nın babasıyım. Ben... şey, dün akşamla ilgili her şey yolunda mı diye merak ettim de.”

Duraklama yaşandı. Uzunca bir duraklama.

Stale “Aurora sizde yatıya kaldı ya” diye ekledi. Ve sonra durumu tam anlamıyla netleştirmek için “Emilie’yle” dedi.

“Aa, anladım. Ama Aurora dün akşam yatıya gelmedi ki. Emilie’yle bundan söz ettiklerini biliyorum, ama...”

Stale “Yanlış hatırladım herhalde” derken, sesinin telaşlı çıktığını hissedebiliyordu.

Torunn Einersen “Evet, bugünlerde kim kimin evinde yatıya kalıyor, takip etmek gerçekten zor” diyerek güldü. Ama kızının geceyi nerde geçirdiğini bilmeyen bir babanın karşısında onun da sesi huzursuz çıktı.

Stale telefonu kapattı. Gömleği daha şimdiden terden sırlıslıklaştı.

Ingrid’i aradı. Telesekreter cevap verince araması için mesaj bıraktı. Sonra kalkıp hızla kapıya yürüdü. Stale’nin nede-nini bir türlü anlayamadığı bir sebepten terapiye gelen orta yaşlı kadın, son hastası başını kaldırıp baktı.

“Bugünkü seansımızı iptal etmek zorundayım...” dedi Stale. Kadının adını söylemeye niyetlense de, aşağıya inene, kapıdan dışarıya çıkana ve Sporveisgata’ya gitmek üzere arabasına atlayana dek hatırlayamadı.

Üstü kapalı sedye önlerinden geçip beklemekte olan ambulansa götürülürken, Harry elindeki kartondan kahve bardağını biraz fazla sıktığını fark etti. İzdiham yaratan, meraklı kalabalığa sert bir ifadeyle baktı.

Katrine aramış, hâlâ herhangi bir kayıp ihbarı yapılmadığını, Kalsnes vakasını soruşturan ekipte yaşı sekizle on altı arasında kızı olan kimsenin bulunmadığını söylemişti. Bunun üzerine Harry, araştırmayı bütün teşkilata yaymasını istemişti ondan.

Björn bardan dışarıya çıktı. Elindeki kauçuk eldivenleri çıkarıp beyaz iş tulumunun kapüşonunu indirdi.

Harry “DNA ekibinden hâlâ bir haber yok mu?” diye sordu. “Hayır.”

Olay yerine geldiğinde Harry’nin yaptığı ilk iş cesetten doku örneği alıp acilen Adli Tıp’a yollamak olmuştu. Tam bir DNA testi zaman alan bir şeydi, ama ön profili hızlıca çıkarabiliyorlardı. İhtiyaçları olan şey de buydu. Olay yerinde delillere zarar vermeleri ihtimaline karşılık, cinayet soruşturmalarına katılanların, sivil polislerin ve adli tıp elemanlarının DNA profilleri kayıtlıydı. Son yıllarda olay yerine ilk gelen veya olay yerini koruyan memurların, hatta akıllıca olacağını düşünüp olay yerinde bekleyen, dolaşan sivillerin bile profilleri kayıt altına alınıyordu. Olay basit bir olasılık hesabıydı. On bir basamağın sadece ilk üç veya dört basamağına bakarak, soruşturmayla yakından ilgilenen polisleri, beş veya altı basamağına bakarak tümünü elemek mümkün oluyordu.

Harry saatine baktı. Neden bilmiyordu; ne yapmaya çalıştıklarını da... Bildiği tek şey çok fazla zamanları olmadığıydı. *Onun* çok fazla zamanı olmadığı...

Stale Aune arabasını okul kapısının önüne park ederek dörtlüleri yaktı. Oyun sahasını çevreleyen binaların arasında koşarken ayak seslerinin yankılandığını duydu. Çocukluğun ıssızlık sesini... Derse geç kalmanın sesini... Ya da herkesin şehirden ayrıldığı ve terk edilme hissini yaşadığı yaz tatili-

nin sesini... Ağır kapıyı sertçe açarak koridora daldı; yankı yoktu artık, sadece hızla ve zorlukla soluk alıp verirken çıkan hırıltıyı duyuyordu. Bu kapı Aurora'nın sınıfının kapısıydı, değil mi? Grubunun mu, sınıfının mı? Kızının günlük hayatına dair o kadar az şey biliyordu ki. Son altı aydır onu doğru dürüst görmemişti. Onunla ilgili bilmek istediği çok şey vardı. Bundan sonra onunla çok daha fazla zaman geçirecekti. Yeter ki...

Harry barda etrafına bakındı.

Arkasındaki memur "Arka kapının kilidi maymuncukla açılmış" dedi.

Harry başıyla evetledi. Kilidin çevresindeki kazıma izlerini görmüştü.

Maymuncuk... Polis işi... Alarm bunun için ötmemişti demek.

Harry arbede yaşandığına dair hiçbir iz görmemişti. Yerde hiçbir şey yoktu, hiçbir şey devrilmemişti, masa ve iskemleler akşamdan bırakıldığı halleriyle, doğal pozisyonlarında duruyordu. Bar sahibi sorguya çekildi. Harry adamla bir araya gelmeye gerek duymadığını söylemişti; onunla bir araya gelmek istemediğini değil. Herhangi bir neden öne sürmemiş, mesela, tanınmak gibi bir risk almak istemediğini dile getirmemişti.

Harry bar taburesine yerleşti. Önünde dokunulmamış Jim Beam kadehi olduğu halde orada oturduğu akşamı kafasında canlandırdı. Rus ona arkadan saldırmış, Sibirya bıçağını şahdamarına saplamaya çalışmıştı. Harry'nin titanyum protezi engel olmuştu ona. Harry el yordamıyla tirbuşonu ararken, bar sahibi tezgâhın ardında korkudan felç olmuş halde kalakalmıştı. Boğuşmanın yaşandığı yerde zeminin rengi, bir şişe kırmızı şarap devrilmiş gibi kırmızıya çalmıştı.

Björn “Şu ana dek herhangi bir ipucu bulamadık” dedi.

Harry başını salladı yine. Tabii ki bulamazlardı. Berntsen’in bol bol zamanı olmuş, mekânı istediği gibi elden geçirmişti. Etrafı güzelce temizlemeden önce kızı ıslatmış, üstüne içkiyi boca etmiş... O an Harry’nin aklına, istemediği halde o kelime geldi. Kızı marine etmişti.

Sonra çakmağı çakmıştı.

Gram Parsons’ın “She” şarkısının çalmasıyla birlikte Björn telefonu kulağına götürdü.

“Evet?.. Bulundu mu? Bir dakika...”

Kurşunkalemiyle, her zaman, her yerde hazır ve nazır Moleskine not defterini çıkardı. Harry Björn’ün defterin kapağın deseninden çok hoşlandığını tahmin ediyordu; öyle ki defter dolduğunda sayfalarda yazılanları siliyor ve yeniden kullanmaya başlıyordu.

“Kayıt yok, hayır, ama cinayet soruşturmalarında yer almış... Evet, korkarım ki şüpheleniyorduk... Peki, adı ne?”

Björn not defterini tezgâhın üstüne koyup yazmaya hazırlandı. Ama kalemin ucu hareketsiz kaldı. “Babasının adı ne dedin?”

Harry meslektaşının sesinden bir sorun olduğunu anladı. Hem de çok ciddi bir sorun...

Stale Aune sınıf kapısını bir hışım açarken, aklından çok kötü bir baba olduğu, Aurora’nın sınıfına ait özel bir yer var mı, yok mu emin olamadığı, varsa da o odanın bu olup olmadığı gibi düşünceler geçiyordu, fırıl fırıl.

Buraya en son okulun açıldığı gün, tüm sınıfların kibrit çöpünden yaptıkları modelleri, resimleri, toprak heykelleri ve onu hiç etkilemeyen diğer başka saçmalıkları sergiledikleri iki yıl önce gelmişti. Daha iyi bir baba olsa, etkilenirdi tabii.

Sınıfta ani bir sessizlik oldu, tüm bakışlar ona yöneldi.

Ve Stale o sessizlikte genç, yumuşak ciltli yüzleri dikkatle taradı. Zarar görmemiş, bozulmamış, belli bir karaktere bürünmemiş, kendisi gibi yıllar içinde ardındaki gerçek kişiliği gizleyecek bir maskeyle kasılmamış yüzleri... Kızının yüzünü...

Sınıfta, doğum günlerinde, hentbol maçlarında, sömestre sonlarında çekilen fotoğraflardan tanıdığı yüzlere denk geldi. Bazılarını adıyla bilse de, çoğununkini bilmiyordu. Boğazında şekillenip büyüyen ve bir hıçkırık gibi düğümlenen adı aramaya devam etti. Aurora, Aurora, Aurora...

Björn telefonu cebine koydu, sırtı Harry'ye dönük, tezgâhın önünde hiç kıpırdamadan öylece durdu. Başını yavaşça iki yana salladı, sonra döndü. Yüzü kül rengiydi, bütün kan çekilmiş gibi görünüyordu.

“Yakından tanıdığın biri” dedi Harry.

Björn uyurgezer gibi, yavaşça salladı başını. Yutkundu. “Ama bu mümkün değil..”

“Aurora.”

Yüzlerden oluşan duvar aval aval bakıyordu Stale Aune'ye. Aurora adı dudaklarının arasından hıçkırık gibi çıktı. Dua gibi...

Stale “Aurora” diye tekrarladı.

Görüş alanının kenarından öğretmenin kendisine doğru gelmekte olduğunu fark etti.

Harry “Nedir mümkün olmayan şey?” diye sordu.

Björn “Kızı” dedi. “Bu... bu mümkün değil.”

Stale'nin gözü yaşlarla doldu. Omzunda bir el hissetti. Sonra biri belirdi önünde ve ona doğru yaklaştı. Gelen kişinin vücut hatları, lunaparktaki aynadan yansıyormuş gibi bulanıktı. Yine de ona birini hatırlattı. Aurora'yı. Psikolog olarak bunun, beynin gerçeklerden kaçış yolu, dayanılmaz olanla başa çıkmanın bir yöntemi, bir yalan olduğunu biliyordu. Gerçeği değil de görmek istediği şeyi gördüğünü... Yine de adını fısıldadı.

“Aurora.”

Ve duyduğu sesin onun sesi olduğuna yemin edebilirdi.

“Bir şey mi oldu?..”

Cümlelerin sonundaki kelimeyi de duydu, ama eklemeyi karşısındaki mi, yoksa beyni mi yaptı, emin değildi.

“... baba?”

“Neden mümkün değil?”

Björn gözünü Harry'ye dikmiş, ama onu görmez halde “Çünkü” dedi.

“Evet?”

“O kız zaten ölmüştü.”

Vestre Mezarlığı'nda sessiz bir sabahtı. Duyulabilecek tek ses Sorkedalsveien'in uzaklardan gelen trafik uğultusu ve insanları şehir merkezine taşıyan tramvayların takırtısıydı.

Harry mezar taşları arasında uzun adımlarla yürürken “Roar Midtsuten, evet” dedi. “Ne kadar zamandır seninle birlikte?”

Björn ona yetişmekte zorlanırken “Kimse bilmiyor” dedi. “Dünya kurulduğundan beri, herhalde...”

“Kızı araba kazasında öldü, öyle mi?”

“Evet, geçen yaz. Korkunç bir durum bu. Olacak iş değil... DNA şifresinin sadece ilk bölümünü çıkardılar. Hâlâ on bölüm daha var; yani cesedin başkasına ait olma ihtimali yüzde on beş, belki...” Aniden duran Harry'ye çarpacaktı neredeyse.

Harry dizlerinin üstüne çöküp Fia Midtsuten'in adının yazılı olduğu mezar taşının yanındaki toprağa parmağını sokarken “O ihtimal de sıfırlandı” dedi. Elini havaya kaldırıp parmaklarının arasındaki yeni kazılmış toprağı silkeledi. “Katil cesedi mezardan çıkarmış, Come As You Are'a taşıyıp ateşe vermiş.”

“Has...”

Harry meslektaşının sesinde gözyaşlarını duydu. Bakmaktan kaçındı ona. Rahat bıraktı. Bekledi. Gözlerini kapayıp kulak kabarttı... Bir kuş şakıdı; insan kulağı için anlamsız

bir şarkıydı bu. Kaygısız, uğuldayan rüzgâr, önüne çıkan bulutları dürttü. Batı yönüne giden bir trenin takırtısı duyuldu. Dakikalar geçti, ama artık gidecek bir yeri var mıydı ki? Harry gözlerini açtı. Öksürdü.

“Babasıyla iletişime geçmeden önce tabutu çıkarıp çıkaramadıklarını sorsak ve olayı doğrulasak iyi olur.”

“O işi ben hallederim.”

Harry “Björn” dedi. “Her işte bir hayır var. Diri diri yanan bir kız değil bu. Tamam mı?”

“Kusura bakma, bitkin vaziyeteyim. Roar zaten çok kötü durumdaydı, o yüzden...” Çaresizlik içinde kollarını havaya kaldırdı.

Harry ayağa kalkıp “Tamam, sorun değil” dedi.

“Nereye gidiyorsun?”

Harry kuzeye, yola ve metroya baktı. Bulutlar ona doğru sürükleniyordu. Kuzeye. Ve işte ruhunun kasvetli derinliklerinde gezinse de yüzeye çıkmayan, bildiği, ama henüz ne olduğunu çıkaramadığı bir şey olduğu hissiyle sarmalandı yine.

“Bir şeyle ilgilenmem gerek.”

“Neyle?”

“Uzun zamandır yapmayı ertelediğim bir şeyle.”

“Tamam. Bu arada merak ediyorum...”

Harry saatine bakıp başını salladı.

“Dün Bellman’la konuştuğunda mermi konusunda ne söyledi sana?”

“Hiçbir fikri yoktu.”

“Peki, ya sen? Genelde en az bir savın vardır.”

“Hımm. Gitmem gerek.”

“Harry?”

“Evet?”

“Sakın... “Björn utangaç bir ifadeyle gülümsedi. “Aptalca bir şey yapayım deme.”

Katrine Bratt arkasına yaslanıp ekrana baktı. Biraz önce Björn Holm arayıp kızın babasını, Kalsnes vakasını soruşturmuş olan Midtsuten'i bulduklarını, ama adına, genç kızları olan polis memurları arasında rastlamama nedenlerinin, kızının zaten ölmüş olmasından kaynaklandığını söylemişti. Bu da Katrine'nin yapacak başka işi kalmadığı anlamına geliyordu; o da bilgisayarında bir önceki gün yaptığı arama geçmişine bakmıştı. Mikael Bellman'la sık görüşen kişilerin listesini taradığında üç isim öne çıkmıştı. Birincisi Ulla Bellman'dı. Sonra Truls Berntsen geliyordu. Üçüncü sırada da Isabelle Sköyen vardı. Karısının birinci sırada olması şaşırtıcı değildi. Sosyal Hizmetler Meclis Üyesi olan amirinin üçüncü sırada gelmesi de garip sayılmazdı.

Onu şaşırtan Truls Berntsen adı olmuştu.

Bunun nedeni, Dolandırıcılık Masası'ndan Emniyet Müdürü'ne hitaben yazılmış bir dahili notunun olmasıydı. Notta Truls Berntsen'in banka hesabında, kaynağını açıklamayı reddettiği bir miktar para olduğu belirtiliyor, olası bir rüşvet soruşturması açılması için müdürden izni isteniyordu.

Katrine talebe verilmiş resmi bir cevap bulamadı; Bellman cevabını sözlü olarak iletmiş olmalıydı.

Katrine'ye garip gelen şey, Emniyet Müdürü ve adı rüşvet yolsuzluğuna karışmış gibi görünen polisin birbirlerini çok sık aramaları, birbirlerine mesaj göndermeleri, kredi kartlarını aynı yer ve aynı zamanda kullanmaları, uçak ve trenle aynı zamanda seyahat etmeleri, aynı günde aynı otelde kalmaları ve aynı poligonda olmalarıydı. Harry Bellman hakkında ayrıntılı bir araştırma yapmasını istediğinde, Bellman'ın internette gey pornosu izlediğini de keşfetmişti. Truls Berntsen, Bellman'ın sevgilisi olabilir miydi?

Katrine gözünü ekrandan ayırmıyordu.

Ne olmuş yani? Bunun bir anlamı olması gerekmiyordu ki.

Harry'nin bir gece önce Valle Hovin'de Bellman'la buluştuğunu ve Kalsnes cinayetindeki merminin silahıyla eşleştiği konusunda onunla yüzleştiğini biliyordu. Harry gitmeden önce, Delil Odası'nda mermiyi kimin değiştirmiş olabileceğini tahmin ettiğini söylemişti. Katrine ona kim, diye sorduğunda, Harry "Gölge" diye cevap vermişti sadece.

Katrine araştırmasını, geçmişini daha da çok kapsayacak şekilde genişletti.

Sonuçları okudu.

Bellman ve Berntsen Polis Koleji'ni bitirmelerinin ardından Stovner Polis Karakolu'nda başlayan kariyerleri boyunca yapışık ikiz gibiydiler adeta.

Katrine o süre zarfında görev yapan diğer çalışanların listesini inceledi.

Gözü ekranda kayarken bir isimde durdu. 55'le başlayan numarayı çevirdi.

Ses neşeli bir tınıyla "Bayan Bratt, tam zamanıydı" dedi. Katrine gerçek Bergen aksanını duymaktan ötürü son derece iyi hissetti kendini. "Bir süre önce muayene olmaya gelecektin buraya, öyle değil mi?"

"Hans..."

"Dr. Hans diye hitap edelim lütfen. Bratt, rica etsem, üstünüzü çıkarabilir misiniz acaba?"

Katrine dudağında gülümseme "Vazgeç bu sevdadan" diye uyardı onu.

"Bratt senden, iş yerinde tıp uzmanlığıyla, kur yapma, cinsel imalarda bulunma gibi şeyleri birbirine karıştırmamamı rica etsem?"

"Biri bana tekrar göreve döndüğünü söyledi."

"Aynen. Peki, sen o aralar neredeydin?"

"Oslo'da. Bu arada, önümdeki listeden anladığım kadarıyla, Mikael Bellman'la Truls Berntsen'in çalıştığı dönemde Stovner Polis Karakolu'nda görevliymişsin."

“Polis Koleji’nden mezun olduktan hemen sonraydı; nede-
ni de bir kadındı. Memeli kâbus; sana ondan söz etmiş miy-
dim?”

“Muhtemelen.”

“Ama onunla işim bittiğinde Oslo’yla da bitmiş oldu.” Bir-
den bet bir sesle şarkı söylemeye koyuldu. “*Vestland, Vest-
lans über alles...*”

“Hans! Onlarla çalışırken...”

“Katrine, kimse o ikiliyle *birlikte* çalışmazdı. Ya onlara ça-
lışırdın ya da onlara karşı.”

“Truls Berntsen görevden geçici olarak uzaklaştırıldı.”

“Eh, zamanı çoktan gelmişti. Yine birini benzetmiştir her-
halde?”

“Benzetmek mi? Tutukluları döver miydi?”

“Daha da kötü... Polisleri de döverdi.”

Katrine kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu his-
setti. “Aa? Kimi dövdü mesela?”

“Bellman’ın karısının dikkatini çekmeye çalışan herkesi.
Beavis Berntsen ikisine de sırlıslıkla âşıktı.”

“Ne kullanmıştı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onları döverken, ne kullanmıştı?”

“Ben nereden bileyim. Sert bir şey herhalde... O genç Ku-
zeyli Noel yemeğinde Fru Bellman’la biraz fazla sıkı fıkı dans
ettiğinde öyle görünmüştü en azından.”

“Hangi Kuzeyli?”

“Adı neydi, dur bakayım... R’li bir şeydi galiba. Evet, Ru-
nar. Runar’dı. Runar... dur bakayım... Runar...”

Katrine parmakları otomatik olarak klavyenin üstüne
doğru hareketlenirken, haydi ama, diye geçirdi içinden.

“Katrine kusura bakma, aradan çok zaman geçti. Acaba
diyorum üstünü bir çıkarsan?”

“Aklımı çeceksin sen benim” dedi Katrine. “Ama senin

yardımın olmadan da bulurum ben. O zamanlar Stovner'da tek bir Runar vardı. Hoşça kal Hans..."

"Dur! Küçük bir meme filminin..."

"Kapatmam gerek, sapık."

Katrine telefonu kapatıp Enter tuşuna bastı. Gözünü soyadına dikmiş halde, arama motorunun çalışmasını bekledi. İsimde ona aşina bir şeyler vardı. Nereden duymuştu acaba? Gözlerini kapatıp ismi kendi kendine mırıldandı. O kadar sıra dışıydı ki, tesadüf olamazdı. Gözlerini açtı. Sonuçlar ortadaydı. Çok şey vardı. Yeterince, yani. Tıbbi kayıtlar; uyuşturucu bağımlılığı yüzünden hastaneye kabulü; Oslo'daki detoks kliniğinin başhekimiyile Emniyet Müdürü arasındaki yazışmalar. Ona bakan saf, masum mavi gözler... Katrine birden o gözleri daha önce nerede gördüğünü hatırladı.

Harry eve girdi, ayakkabılarını çıkarmadan CD rafına yürüdü. Parmaklarını Waits'in *Bad As Me* albümüyle, Waterboys CD'leri sırasının en başına koyduğu *A Pagan Place* adındaki, gerçekte, 2002 yılında yeni teknoloji kullanılarak düzenlenmiş albümünün arasına biraz zorlukla da olsa soktu. Burası evdeki en güvenli yerdi. Rakel de, Oleg de kendi istekleriyle Tom Waits ya da Mike Scott CD'si seçip dinlemezdi.

Anahtarı yavaşça çıkardı. Pirinç, küçük, ortası delik anahtarın ağırlığı neredeyse yok gibiydi. Ancak köşedeki dolaba doğru yürürken o kadar ağırmış hissi veriyordu ki, eli yere doğru çekiliyordu adeta. Anahtarı deliğine sokup çevirdi. Bekledi. Dolabı açtıktan sonra bir daha geri dönüş olmayacağını biliyordu. O noktada verdiği sözden caymış olacaktı.

Şişmiş dolap kapağını açmak için güç kullanmak zorunda kaldı. Çerçevesinden ayrılan eski bir ahşaptı sadece; biliyordu bunu, ama çıkan ses, karanlığın içinden derin bir iç çekme sesi gibi geldi kulağına. Sonunda serbest kaldığını fark

etmiş gibi. Artık dünyanın başına bela açabilecek duruma gelmiş gibi...

Metal ve yağ kokusu çalındı burnuna.

Harry soluk aldı. Elini yılan deliğine sokuyormuş gibi hissetti. Parmakları kabuksu dokusu olan soğuk çeliği hissedene dek sağı solu arandı. Sürüngeni başından kavradı, çekip çıkardı.

Çirkin bir silahtı bu. Büyüleyici biçimde çirkindi, hem de. Sovyet Rusya mühendisliğinin vahşet zirvesi... Kalaşnikov kadar etkili bir silahtı.

Harry silahı elinde şöyle bir tarttı.

Ağır olduğunu bilse de, hafif gibi geldi eline. Artık karar verildiğinden silah da hafif geliyordu. Soluğunu bıraktı. Şeytan özgürdü artık.

Stale Kazan Dairesi'nin kapısını kapatırken "Merhaba" dedi. "Yalnız mısın?"

Björn gözünü telefonuna dikmiş, iskemlesinde oturuyordu. "Evet."

Stale yerine geçti. "Nerede?.."

"Harry'nin halletmesi gereken bir iş varmış. Geldiğimde Katrine yoktu."

"Zor bir gün geçirmişsin gibi."

Björn ruhsuz bir ifadeyle gülümsedi. "Sen de Dr. Aune."

Stale elini kafasında gezdirdi. "Biraz önce kızımın sınıfına girip onunla kucaklaştım ve bütün sınıfın gözü önünde ağladım. Aurora bunun hayatında iz bırakacak bir tecrübe olduğunu iddia ediyor. Ona birçok çocuğun, neyse ki, ebeveynlerinin sevgisi gibi ağır bir yükü kaldırabilecek şekilde doğduğunu, Darwinci bakış açısına göre, bundan da sağ çıkacağını açıklamaya çalıştım. Her şey Emilie'de yatıya kalması ve sınıfta iki Emilie olmasından kaynaklandı."

“Bugünkü toplantının ertelendiği mesajını aldın mı? Bir kızın cesedi bulundu.”

“Evet, biliyorum. Neresinden bakarsan bak, korkunç bir olay.”

Björn yavaşça salladı başını. Telefonu işaret ederek “Şimdi babasını aramam gerek” dedi.

“Ödün kopuyor, değil mi?”

“Tabii.”

“Babasının neden bu şekilde cezalandırıldığını, neden kızını iki kez kaybetme durumuna düşürüldüğünü merak ediyorsun. Bir kez yetmedi mi, diye soruyorsun kendine, değil mi?”

“Evet, o tür şeyler...”

“Bunun cevabı, katilin kendisini ilahi intikamcı olarak görmesi Björn.”

Björn psikoloğa boş bir ifadeyle bakarak “Öyle mi?” dedi.

“Kitabı Mukaddes... Bilirsin. ‘Tanrı kıskançtır, intikam alır; Tanrı intikamcıdır ve öfkeli; Tanrı düşmanlarından intikamını alacak, gazabını hasımlarına saklayacaktır.’ Ana fikri anlıyorsun, değil mi?”

“Ben kiliseye kabulü güç bela atlatmış, Östre Toten’li sade bir insanım ve...”

“Ben bu yüzden buradayım.” Stale oturduğu yerde öne doğru eğildi. “Katil bir intikamcı... Harry haklı; katil o cinayetleri sevgi yüzünden işliyor, nefret, çıkar veya sadistçe zevk yüzünden değil. Birisi sevdiği bir şeyi elinden almış, o da şimdi kurbanlarının elinden en sevdiği şeyleri alıyor. Bu bazen onların hayatı olabiliyor, bazen de en çok değer verdikleri, yani çocukları.”

Björn başıyla evetledi. “Roar Midtstuen kızını kurtarmak için canını seve seve verirdi.”

“Demek istediğim, sevdiği bir şeyi kaybetmiş birini aramamız gerek. Sevgi yüzünden intikam alan birini. Çünkü...”

Stale Aune sağ elini yumruk yaptı. "... çünkü buradaki güçlü tek neden bu Björn. Anlıyor musun?"

Björn başını salladı. "Sanırım... Ama şimdi Midtstuen'i aramak zorundayım."

"Seni rahat bırakayım, o zaman."

Björn, Stale'nin gitmesini bekledi, sonra retinasına kazınacak kadar uzun zamandır baktığı numarayı tuşladı. Zil sesini sayarken derin derin nefes aldı. Telefonu kapatmak için kaç kere çaldırması gerektiğini düşündü. Sonra, birden meslektaşının sesini duydu.

"Björn, sen misin?"

"Evet. Numaramı silmedin demek?"

"Evet, tabii."

"Anladım. Korkarım, sana söylemem gereken bir şey var." Duraklama...

Björn yutkundu. "Kızın hakkında. O..."

"Björn sözüne devam etmeden önce şunu söyleyeyim; ne diyeceğini bilmiyorum, ama ses tonundan ciddi bir şey olduğu anlaşılıyor. Ve ben Fia ile ilgili yeni bir haber kaldırarak durumda değilim. O zamanlar da böyleydi; kimse gözümün içine bakamıyor, herkes telefonla arıyordu. Anlaşılan telefon açmak daha kolay geliyordu insanlara. Rica etsem buraya gelir misin? Söyleyeceğin şey her neyse, gözüme bakarak söylersin, olur mu?"

Björn Holm afalladı. "Tabii" dedi. Roar Midtstuen'in zaafıyla ilgili daha önce hiç böyle açık ve dürüst konuştuğunu duymamıştı. "Neredesin?"

"Bugün kızım öleli tam dokuz ay oluyor. Yani öldürüldüğü yere gitmek üzere yoldayım. Mezarına çiçek bırakmak, düşünmek için..."

"Bana tam olarak yerini söyle, hemen yola çıkıyorum."

Katrine Bratt arabaya park yeri aramaktan vazgeçti. İnternetten adresi ve telefon numarasını bulmak bundan daha kolay olmuştu. Ama dört kez çaldırıp cevap alamadıktan ve telesekretere mesaj bırakma şansı bulamadıktan sonra bir araba istetip Majorstuen'deki Industrigata'ya, manavı, birkaç galerisi, en az bir restoranı, resim çerçeve atölyesi olup da bir tane boş park yeri bulunmayan tek yönlü bu caddeye gelmişti.

Katrine sonunda bir karara varıp kaldırıma çıktı ve kontağı kapattı. Harry'ye göre medeniyetle kaos arasındaki tek engel olan trafik polislerini sinir eden şeyi yapıp cama polis olduğuna dair bir mesaj bıraktı.

Geldiği yolu yayan kat ederek havalı, sık mağazaların bulunduğu Bogstadsveien'e doğru yürüdü. Polis Koleji'nde öğrenciyken bir iki kez gece geç saatte kahve almak üzere geldiği Josefines'deki apartman bloklarının dışında durdu. Sözde gece kahvesi... Sözüm ona gece kahvesi... Yani, umurunda olduğundan filan da değildi. Apartmanın sahibi Oslo Polisiydi ve bazı daireleri kolej öğrencilerine kiralamıştı. Katrine kapı zili paneli üstünde aradığı ismi bulup zile bastı, dört katlı binanın cephesini incelerken bekledi. Sonra zile tekrar basıp yine bekledi.

“Evde kimse yok mu?”

Katrine arkasına döndü. Gördüğü adamın yüzünde otomatik bir gülümseme belirdi. Kırklı yaşlarında olduğunu tahmin etti; belki de elli yaşlarında kendisine iyi bakmış biriymi. Uzun boylu, saçları dökülmemiş, flanel gömlek ve Levi 501 kot pantolon giymiş bir adam.

“Ben apartman yöneticisiyim...”

“Ben de Cinayet Masası'ndan dedektif Katrine Bratt. Silje Gravseng'i arıyorum.”

Adam Katrine'nin kimlik kartını inceledi, sonra edepsiz bir ifadeyle baştan aşağı süzdü onu.

Bina yöneticisi “Silje Gravseng, evet” dedi. “PHS’den ayrıldı galiba, yani burada daha fazla kalmayacak sanırım” dedi

“Ama hâlâ burada, değil mi?”

“Evet, öyle. 412 numaralı odada kalıyor. Mesaj iletmemi ister misin?”

“Lütfen. Ona bu numarayı aramasını söyleyin. Onunla kardeşi Runar Gravseng hakkında konuşmak istiyorum.”

“Adam belaya mı bulaşmış?”

“Pek sayılmaz. Dört duvar arasına kapatılmış ve duvarların kendisini ölesiye dövecek insanlar olduğunu düşündüğü için her zaman odanın ortasında oturuyor.”

“Ah, Tanrım.”

Katrine not defterini çıkarıp adını ve telefon numarasını yazdı. “Ona polis cinayetleriyle alakalı olduğunu söylersiniz.”

“Evet, o konuya takmış görünüyor.”

Katrine yazmaktan vazgeçti. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Onları duvar kâğıdı gibi kullanıyor. Ölen polislerle alakalı gazete kupürlerini demek istiyorum. Yani beni ilgilendiren bir şey değil, tabii. Öğrenciler duvarlara istedikleri şeyleri yapıştırabilirler, ama bu biraz... ürkütücü, öyle değil mi?”

Katrine adama baktı. “Adınız ne demiştiniz?”

“Leif Rodbekk.”

“Leif, dinle. Odasına şöyle bir göz atabilir miyim, ne dersin? O kupürleri görmek isterim.”

“Neden?”

“Görebilir miyim?”

“Sorun değil. Bana arama emrini göster, yeter.”

“Korkarım ki...”

“Şaka yapıyordum” diyerek sırtıttı adam. “Benimle gel.”

Bir dakika sonra üçüncü kata çıkmak üzere asansördeydiler.

“Kira sözleşmesine göre önceden haber vermek şartıyla bütün odalara girebilirim. Bu aralar elektrikli radyatörlerin

kontrolünü yapıyoruz. Geçen hafta bir tanesi alev aldı. Odasına girmeden önce ona haber vermeye çalıştık, ama Silje dahili telefona cevap vermedi. Senin de kulağına gayet makul geldi, değil mi Dedektif Bratt?” Yine pis pis sıırttı adam. Aç kurtlar gibi, diye düşündü Katrine; ama cazibesi de yok değildi. Adam cesaret edip de cümleinin sonunda ilk adını kullanmış olsaydı, cazibe anında ortadan kaybolurdu tabii. Ama adamın kendince bir hoşluğu vardı. Katrine’nin gözü adamın yüzük parmağını aradı. Pürüzsüz, donuk altını gördü. Tam o sırada asansör kapıları açıldı. Katrine dışarıya çıkıp adamı dar koridor boyunca takip etti. Bir süre sonra mavi kapılardan birinin önünde durdular.

Adam kapıyı tıkladıp bekledi. Sonra bir daha tıklattı. Bekledi.

Anahtarı kilide sokarak “Girelim” dedi.

“Rödbekk, çok yardımcı oldun, teşekkürler.”

“Leif. Benim için zevktir. Yani insan her gün böyle...”

Apartman yöneticisi kapıyı açtı ve içeri girmesi için bekledi. Ama öyle bir yerde duruyordu ki, vücuduyla kapı arasında Katrine’nin zar zor geçebileceği kadar bir boşluk bırakmıştı. Katrine adama uyarı niteliğinde bir bakış attı. Adam gözlerinde kahkahalar dans ederken “... ciddi bir vakayla karşı karşıya gelmiyor” diyerek yana çekildi.

Katrine içeriye girdi. Odalar çok değişmemişti. Bir uçta küçük bir mutfakla banyo, diğer uçta, arkasında, Katrine’nin yatak olduğunu hatırladığı bir perde vardı. Ama dikkatini ilk çeken şey, bir kız odasına adım attığıydı; burada yetişkin bir kadın yaşıyor olamazdı. Silje Gravseng geçmişe ait bir şeyin özlemine çekiyordu anlaşılan. Köşedeki kanepede alacalı bulacalı oyuncak ayı, oyuncak bebek ve çeşitli yumuşak oyuncaklardan oluşan bir koleksiyonla kaplanmıştı. Masa ve iskemleye saçılmış giysileri ağırlıklı pembe olmak üzere, parlak renklerdeydi. Duvarlarda moda kurbanı insanların fotoğraf-

ları vardı; Katrine bunların erkek elemanlardan kurulu müzik gruplarına veya Disney Kanalı'na ait fotoğraflar olduğunu tahmin etti.

Dikkatini çeken ikinci şey, renkli, göz kamaştıran fotoğraflar arasındaki siyah-beyaz gazete kupürleri oldu. Oda da dolaşmaya başladı, ama ayakları onu ister istemez, bir iMac'in durduğu masanın üstündeki duvara doğru sürükledi.

Katrine kupürlerin çoğunu daha önceden görmüş olsa da duvara iyice yaklaştı. Kazan Dairesi'ndeki duvara yapıştırılmış kupürlerin aynısıydı bunlar.

Kupürler duvara raptiyeyle tutturulmuştu ve üstünde tükenmezkalemle yazılmış tarihler dışında hiçbir şey yoktu.

Aklına gelen ilk düşünceyi reddedip ikincisine odaklandı: bir PHS öğrencisi için, soruşturması devam eden ve bu kadar çok gündemde olan bir vakadan etkilenmenin normal olduğu düşüncesine...

Klavyenin yanında kesilmiş başka kupürler de vardı. Katrine kupürlerin arasında kuzey Norveç dağı zirvesinin fotoğrafının olduğu bir kartpostal gördü: Lofoten'deki Svolværgeita... Kartı eline alıp arkasını çevirdi, ama ne pul vardı, ne adres, ne de imza. Kartı yerine bırakmıştı ki, beyni ona gözlerinin, otomatik olarak imza aradığı yerde gördüğü şeyin ne olduğunu söyledi. Yazının bittiği yerde büyük harflerle yazılmış bir kelime vardı. POLİS. Kartı tekrar eline aldı, bu kez kenarından tutup yazılanları en baştan okudu.

Polislerin, birisi onlardan nefret ettiği için öldürüldüğünü sanıyorlar. Oysa durumun tam tersi olduğunu anlamadılar hâlâ; yani polislerin, polisi ve polisin anarşistleri, nihilistleri, ateistleri, inançsız ve imansızları, ne kadar yıkıcı güç varsa hepsini yakalamak ve cezalandırmak olan kutsal görevini seven biri tarafından öldürüldüğünü... Peşine düştükleri kişinin sadece

barbarları değil, sorumluluklarına ihanet edenleri, tembellikleri ve kayıtsızlıkları yüzünden, POLİS olarak adlandırılmayı hak edenlerin standartlarına erişemeyenleri de cezalandırmak zorunda olan, dürüstlük timsali biri olduğunu bilmiyorlar.

Katrine mikroskobik, düzenli, neredeyse çocuksu harflerle ve mavi mürekkeple yazılmış yazıdan başını kaldırmadan “Leif ne var biliyor musun?” dedi. “Keşke arama iznim olsaydı diyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet, arama izni çıkartacağım, ama o işleri bilirsin, zaman alabiliyor. Ve ben izin çıkana dek bazı şeylerin ortadan kaybolabileceğinden endişeleniyorum.”

Katrine başını kaldırıp baktı adama. Leif Rödbekk de ona aynı şekilde karşılık verdi. Onunla flört edercesine değil de, bir şeyi doğrulamak istercesine. Bunun önemli olduğunu doğrulamak istercesine.

Rödbekk “Bratt ne var biliyor musun?” dedi. “Bodrumda yapmam gereken acil bir iş olduğunu hatırladım. Elektrikçiler dolapları değiştiriyorlar orada. Bir süre tek başına idare edebilir misin?”

Katrine adama gülümsedi. Apartman yöneticisi gülümsemesine karşılık verdiğinde, Katrine bunun ne tür bir gülümseme olduğuna emin olamadı.

“Elimden geleni yapacağım” dedi Katrine.

Katrine Rödbekk’in kapıyı arkasından kapattığını duyar duymaz iMac’in ara tuşuna bastı. Ekran aydınlandı. İmleci Bul’un üstüne getirip Mittet yazdı. Hiçbir sonuç çıkmadı. Soruşturma, olay yeri ve “polis cinayetleriyle” alakalı başka birkaç ad daha yazdıysa da yine sonuç alamadı.

Silje Gravseng bilgisayarını kullanmamıştı demek ki. Zeki kız, diye geçirdi içinden.

Katrine masa çekmecelerini açmaya çalıştı, ama kilitliydi. Tuhafına gitti bu durum. Yirmi yaşlarında bir genç kadın, odasındaki masanın çekmecesini neden kilitlerdi ki?

Ayağa kalkıp perdeye yürüdü ve kenara çekti.

Burası da hatırladığı gibiydi; bir girinti, yani.

Dar yatağın üstündeki duvarda asılı iki büyük fotoğraf vardı.

Silje Gravseng'i ilki Harry'yi PHS'de ziyaret ettiği gün olmak üzere iki kez görmüştü. Ama sarışın Silje ile fotoğraftaki kişi arasındaki ailevi benzerlik o kadar çarpıcıydı ki hiçbir şüphesi yoktu.

Diğer fotoğraftaki adam da belliydi...

Silje internette onun yüksek çözünürlüklü bir fotoğrafını bulup büyütmüş olmalıydı. Tahrip olmuş yüzdeki her yara izi, her çizgi, her gözenek net olarak görünüyordu. Ama sanki görünmez olmuşlar, mavi gözlerin parıltısında ve adamın fotoğrafçıyı fark ettiği ve ona, olay yerinde kamera istemediğini söylediği andaki öfkeli yüz ifadesi içinde kaybolmuşlardı. Harry Hole. Dersteyken, Katrine'nin önündeki sırada oturan kızların sözünü ettiği fotoğraf buydu.

Katrine Harry'nin ona öğrettiği gibi odayı karelere böldü ve işe sol üst taraftan başladı. Sonra zemini taradı ve bir sonraki sıradan devam etmek üzere tekrar başını kaldırdı. Harry'nin bu konudaki tezi geldi aklına: “Özellikle bir şey bulacağım diye araştırma; sadece araştır. Özellikle bir şeyin peşine düşersen, gördüğün diğer şeyler sana hiçbir şey söylemez. Her şeyin seninle konuştuğuna emin ol.”

Katrine odada dolaştıktan sonra iMac'in başına oturdu yine. Harry'nin sesi hâlâ kulaklarında uğulduyordu: “İşin bitip de bir şey bulamadığını düşündüğünde, tersine düşün, ayna görüntüsünü getir aklına ve diğer şeylerin seninle konuşmasına izin ver. Orada *olmayan*, ama olması gereken şeylerin... Ekmek bıçağı. Araba anahtarı. Takım elbise ceket...”

Silje Gravseng'in şimdi ne yaptığını anlamasına yardımcı olan şey, son madde oldu. Dolaptaki giysileri, küçük banyoda duran çamaşır sepeti ve kapının yanındaki askıları gözden geçirse de, onu en son Harry'yle birlikteyken Valentin'in eskiden yaşadığı bodrum katında gördüğünde üstünde olan eşofman takımlarını bulamadı. Tepeden tırnağa siyah giymişti o gün. O haliyle Katrine'ye, tatbikattaki komandoları hatırlatmıştı.

Silje koşuya gitmişti. Spor yapmaya. PHS'ye giriş sınavını geçmek için gerekli fiziksel koşulları yerine getirmek üzere yaptığı zamanlarda olduğu gibi. Koleje girmek ve sonra ne istiyorsa onu yapmak için. Harry polis cinayetlerinin ardında nefret değil, sevgi olduğunu söylemişti. Erkek kardeş sevgisi gibi bir sevgi mesela...

Harekete geçmesine o ad neden olmuştu. Runar Gravseng. Ardından yaptığı araştırmada birçok şey gün yüzüne çıkmıştı. Diğer şeylerin yanı sıra Bellman ve Berntsen adları gibi, mesela. Runar Gravseng detoks kliniğinin başhekimiyile yaptığı konuşmada, Stovner Polis Karakolu'nda çalıştığı sırada, maskeli bir adam tarafından dövüldüğünü söylemişti. Doktorlara göre Runar'ın istifasının ve artan uyuşturucu tüketiminin arkasında yatan neden buydu. Gravseng olayın failinin Truls Berntsen, Runar'ın şiddet görmesinin nedeninin de karakolun Noel yemeğinde Mikael Bellman'ın karısıyla yaptığı biraz fazla samimi dans olduğuna inanıyordu. Emniyet Müdürü böylesi uçuk suçlamaları kabul etmeyi reddetmiş, kliniğin başhekimini de müdürü desteklemişti.

Katrine koridordaki asansörün sesini duyduğunda bakışları masanın altından çıkıntı yapan ve daha önce gözden kaçırdığı bir şeye kaydı. Yere eğildi. Siyah bir coptu bu.

Kapı açıldı.

“Elektrikçiler işlerini yapıyor mu?”

“Evet” dedi Leif Rödbekk. “O şeyi kullanmaya niyetlisin galiba.”

Katrine copu sertçe avucuna vurdu. “Odada böyle bir şeyin olması, ilginç değil mi?”

“Evet. Geçen hafta banyo musluğuna bağlı çamaşır makinesini değiştirirken ben de aynı şeyi söyledim. Sınav için antrenman yaparken kullandığını söyledi. Ve polis katili ortaya çıkarsa diye...” Leif Rödbekk kapıyı arkasından kapattı. “Bir şey buldun mu?”

“Bunu. Dışarı çıkardığını gördün mü?”

“Evet, birkaç kez...”

“Gerçekten mi?” Katrine arkasına yaslandı. “Günün hangi saatiydi?”

“Akşamdı, tabii. Süslenmiş, giyinip kuşanmış, topuklu ayakkabılarını giymiş, saçlarına fön çekmiş ve copu yanına almıştı.” Kıkırdadı.

“Neden?..”

“Tecavüzcülere karşı korunmak içinmiş.”

“Şehre inerken yanında bu yüzden mi cop taşıyormuş?” Katrine copu elinde şöyle bir tarttı. (IKEA standındaki ayaklı şapka askılığının üst kısmını hatırlattı ona.) “Parklardan uzak durmak daha kolay olurdu.”

“Ama o doğrudan parklara gidiyordu.”

“Ne?”

“Vaterlandsparken’e gidiyordu. Göğüs göğse dövüş antrenmanı yapıyordu.”

“Sapıkları üstüne çekmek istiyordu, sonra...”

“... sonra ağızlarını burunlarını kıracaktı, evet.” Leif Rödbekk’in yüzünde yine o aç kurtlara özgü ifade belirirken doğrudan Katrine’ye baktı. Öyle ki “Ne kız ama” derken, Katrine adamın kimi kastettiğine emin olamadı.

Katrine ayağa kalkarak “Evet” dedi. “Şimdi gidip onu bulmam gerek.”

“Çok mu meşgulsün?”

Katrine bu soru yüzünden herhangi bir huzursuzluk duy-
duysa bile, adamın yanından geçip kapıdan dışarı çıkınca-
ya dek bunu fark etmedi. Ama merdivenlerde, aşağı inerken,
hayır, o kadar da çaresiz değilim, diye düşündü. Beklediğim
miskin, hiç harekete geçmeyecek olsa bile, o kadar çaresiz
değilim...

Harry, Svartdal tüneline geçti. Tünelin ışıkları araba-
nın kaputu ve ön camın üstünde parlıyordu. Gereğinden da-
ha hızlı sürmüyordu arabayı, oraya erken bir saatte varma-
sına gerek yoktu. Silah yanındaki koltuktaydı. Doluydu ve
şarjöründe on iki 9x18 mm Makarov mermi vardı. Yapacağı
şey için yeter de artardı bile. Mesele, midesinin bunu kaldı-
rıp kaldırmayacağıydı.

Yapmak istiyordu.

Daha önce kimseyi soğukkanlılıkla öldürmemişti. Ama bu
yapılması gereken bir işti. Bu kadar basit...

Direksiyonu diğer eliyle tutmaya başladı. Tünelden çıkıp
kaybolan ışığa, Ryen kavşağına çıkan tepelere doğru sürdü
arabayı. O sırada cep telefonu çaldı; tek eliyle çıkardı. Ekra-
nına baktı. Rakel arıyordu. Alışılmadık bir durumdu bu. Bir-
birlerini akşam saat ondan sonra arayacaklarına dair ses-
siz bir anlaşma yapmışlardı. Şimdi konuşamazdı onunla.
Çok gergindi. Rakel bunu anlar ve sorgulamaya başlardı. Ve
Harry yalan söylemek istemiyordu. Artık daha fazla yalan
söylemek istemiyordu.

Telefonun çalmasına izin verdi, sonra kapatıp silahın ya-
nına bıraktı. Artık düşünecek bir şey olmadığından, düşün-
me işi geride kaldığından, şüphelerinin su üstüne çıkmasına
izin vermek demek yeniden başlamak, aynı yoldan bir daha
geçmek ve sonra kendini olduğu yerde bulmak demekti. Ka-

rar alınmıştı. Sözünden caymayı istemesi anlaşılır bir şeydi, ama bu söz konusu bile olamazdı. Kahretsin! Elini hırsla direksiyona vurdu. Oleg'i ve Rakel'i düşündü. Daha iyi hissetti kendini.

Tek yönlü kavşaktan dönüp Manglerud sapağına, Truls Berntsen'in yaşadığı yere doğru sürdü arabayı. Yavaş yavaş sakinleştiğini hissetti. Nihayet, diye geçirdi içinden. Eşiği geçtiğini, artık çok geç olduğunu, bilinçli düşüncenin devre dışı kalıp her şeyin otomatige bağlandığı, hedefe yönelik bir eylem ve tıklar tıklar işleyen bir düzende harikulade biçimde serbest düşüşe geçtiğini bildiği her defasında hissettiği duyguydu bu. Çok eski bir duyguydu, ama şimdi de hissediyordu. Bir süre önce o duygunun hâlâ içinde olup olmadığına emin değildi. Eh demek ki oradaydı hâlâ.

Caddede yavaşça ilerledi. Öne doğru eğilip gökyüzünde, bilinmeyen bir hedefi olan bilinmeyen bir donanma misali toplanmış mavi-gri bulutlara baktı. Arkaya yaslandı sonra. Daha alçak binaların çatılarının üstünde yükselen çok katlı binaları gördü.

Orada olduğunu anlaması için silaha bakması gerekmiyordu.

Unutmamak için olayların hangi yönde geliştiğini düşünmesi gerekmiyordu.

Nabzının yavaşladığını bilmek için kalp atışlarını sayması gerekmiyordu.

Bir an için gözlerini kapatıp neler olacağını hayalinde canlandırdı. Ve sonra polislik hayatının ilk yıllarında birkaç kez hissettiği o hisle sarmalandı. Korkuyla. Birinin peşinde olduğu zamanlarda bazen sarmalandığı o korkuyla aynı korkuydu bu. Katilin kendi yansımasından duyduğu korkuydu...

Truls Berntsen kalçalarını kaldırıp başını yastığa bastır-
dı. Gözlerini kapattı, hırıltılı sesler çıkarıp boşaldı ve vücu-
dunun kasıldığını hissetti. Bir süre kıpırdamadan uzandı,
rüyalar âlemine bir girip bir çıktı. Uzaktan bir yerden –bü-
yük otoparktan olduğunu tahmin ettiği bir yerden– bir alar-
mın feryadını duydu. Bunun dışında etrafa tam bir sessizlik
hâkimdi. Dip dibe birçok memeli hayvanın yaşadığı bir yerin,
en ufak bir sesin bile ava dönüştüğünüz anlamını taşıyabile-
ceği en tehlikeli ormanlardan daha sessiz olması gerçekten
garipti. Truls başını kaldırıp Megan Fox’un gözlerine baktı.

“Sen de tatmin oldun mu?” diye fısıldadı.

Megan cevap vermedi. Ama gözlerini kaçırmadı, gülümse-
mesi solmadı; vücut dilindeki davetkârlıkta bir farklılık ol-
madı. Megan Fox Truls’un hayatındaki değişmeyen, sadık ve
güvenilir tek kişiydi.

Komodinin üstünde duran tuvalet kâğıdı rulosuna uzan-
dı. Üstünü başını temizleyip DVD oynatıcısının uzaktan ku-
mandasını aldı. Kumandayı çok pahalı ve satış fiyatına kar-
şılık fazla iyi olduğu için artık üretilmeyen, yüz yirmi yedi
ekran Pioneer televizyonun dondurulmuş karesinde titreş-
mekte olan Megan’a doğrulttu. Truls, Asayev için eroin ka-
çakçılığı yapan bir pilotun aleyhine delilleri ortadan kaldır-
arak kazandığı parayla, o modelin sonuncusunu satın almış-

tı. Sonra, paranın geri kalanını bankaya, doğrudan hesabına yatırması aptallığın daniskasıydı tabii. Asayev Truls için tehlikeliydi. Truls Asayev'in öldüğünü duyduğunda aklına gelen ilk şey, artık özgür olduğuydu. Geçmişe sünger çekilmişti ve kimse onu yakalayamazdı.

Megan Fox'un ona bakan yeşil gözleri parladı. Zümrüt yeşili gözleri...

Bir süredir aklında ona zümrüt alması gerektiği vardı. Ulla yeşil elbise giymişti. Kanepeye oturup kitap okurken üstünden çıkardığı yeşil süveter gibi... Truls bir ara kuyumcuya bile uğramıştı. Mağaza sahibi Truls'u baştan aşağı süzmüş, ölçüp biçmiş, değerini ve kaç ayar olduğunu tahmin etmiş, sonra kaliteli bir zümrüdün, elmastan bile daha pahalı olduğunu, belki başka bir şey düşünmesi gerektiğini söylemişti. İlla yeşil olması gerekiyorsa, zarif bir opale ne derdi? Veya kromlu bir taşa? Zümrüde yeşil rengini veren kromdu, ne de olsa. Yapacak bir şey yoktu, öyle değil mi?

Yapacak başka şey yoktu.

Truls mağazadan ayrılırken kendi kendine bir söz vermişti. Bir dahaki sefere dolandırıcılarla iş yaptığında, özellikle bu kuyumcuya dadanmalarını söyleyecekti. Ve sonra mağazayı yakıp yerle bir etmelerini... Yani kelimenin tam anlamıyla... Tıpkı Come As You Are'daki genç kızı yaktıkları gibi. Şehirde arabayla turlarken polis telsizinden duymuştu olayı. Bir ara oraya gidip yardım teklif etmeyi düşünmüştü. Ne de olsa görevden uzaklaştırılma kararı kaldırılmıştı. Mikael işine geri dönmesi için ufak birkaç formalitenin kaldığını söylemişti. Mikael'in gözünü korkutma planlarını şimdilik rafa kaldırmıştı; tekrar arkadaş olabilirlerdi, hiç sorun değildi. Her şey eskisi gibi olacaktı. Nihayet teşkilata dönecek, polis katilini yakalamak için yapılan çalışmalara katkı sağlayabilecekti. O sapık polis katilini yakalayacaklardı. İmkânı olsa bizzat... Neyse... Yatağının yanındaki

dolaba baktı. Değil bir, elli sapığın icabına bakacak kadar silah vardı içinde.

Kapı çaldı.

Truls içini çekti.

Biri bir şey istiyordu ondan. Tecrübeleri dört ihtimalin varlığını fısıldıyordu kulağına. 1) Yehova Şahidi olmalı ve Cennete gitme şansını ciddi ölçüde artırmalıydı. 2) Servetini bağış kampanyalarıyla yapmış Afrikalı bir devlet başkasına para bağışlamalıydı. 3) Anahtarı unuttuklarını, ama sadece aşağıdaki depoya girip birkaç şey araklamak istediklerini söyleyen bir grup gence açmalıydı kapıyı. Ya da... 4) On dan aşağıya inmesini ve apartmanla ilgili yapmayı unuttuğu bir işi yapmasını isteyen, titiz apartman yöneticisiyle muhatap olabilirdi. Bunların hiçbirisi yataktan kalkması için yeterli bir sebep değildi, ama.

Zil üçüncü kez çaldı.

Yehova Şahitleri bile ikincisinden sonra vazgeçiyorlardı.

Gelen Mikael de olabilirdi tabii. Telefonda konuşulmaması gereken bir konu hakkında görüşmek istiyor olabilirdi. Hesabındaki para konusunda bir daha sorgulanması durumunda, ikisinin de aynı ağzı kullanmasını sağlama almak üzere gelmiş olabilirdi.

Truls bir iki dakika düşündü.

Sonra yataktan kalktı.

“Ben C bloktan Aronsen... Gümüş Suzuki Vitara senindi, değil mi?”

Truls dahili telefona “Evet” dedi. Aslında Audi Q5 2.0 6-vites olmalıydı ya... Asayev için yaptığı son işten sonra öyle bir şeyle ödüllendirilmeliydi. O sinir bozucu dedektif Harry Hole’u onlara sunmasının ardından böyle bir arabası olmalıydı. Oysa insanların Suzuki Viagra diye dalga geçtikleri o Japon arabasına sahip olmuştu,

“Alarmı duyabiliyor musun?”

Truls dahili telefondan alarmı daha net duyuyordu.

“Kahretsin” dedi. “Uzaktan kumandayla kapatabilecek miyim, bir bakayım.”

“Yerinde olsan hemen buraya gelirdim. Yan pencereyi kırmışlar, geldiğimde radyo ve CD çaları çıkarıyorlardı. Neler olacak diye görmek için etrafta dolandıklarını tahmin ediyordum.”

Truls bir kez daha “Kahretsin!” dedi.

“Rica ederim, yardım etmek benim için zevkti” dedi Aronsen.

Truls spor ayakkabılarını giydi, araba anahtarlarını yanına aldığına emin oldu. Tam o sıra bir şey geldi aklına. Yatak odasına döndü, dolap kapağını açıp silahlardan birini, Jericho 941’i aldı ve pantolonunun bel kısmına sıkıştırdı. Durdu. Plazma televizyonun ekranının, uzun süre duraklatılması durumunda yanmaya meyilli olduğunu biliyordu. Ama kısa zamanda geri geleceğim, diye düşündü. Sonra koşarak koridora çıktı. Tam bir sessizlik hâkimdi buraya.

Asansör onun katındaydı, hemen içine girip zemin kat düğmesine bastı. Tam o sırada ön kapıyı kilitlemediğini fark etse de asansörü durdurmadı. Birkaç dakika sonra buradaydı nasılsa.

Yarım dakika kadar sonra temiz, soğuk havaya çıkmış koşar adımlarla otoparka gidiyordu. Park binalarla çevrili olmasına rağmen sık sık hırsız giriyordu arabalara. Daha çok lamba dikmeliydiler buraya; siyah asfalt ne kadar ışık varsa hepsini yutuyordu ve hava karardıktan sonra arabaların etrafında gizlice dolaşmak kolaydı. Görevden uzaklaştırıldıktan sonra uyuma güçlüğü çekmişti; önünüzde uyuyacak, mastürbasyon yapacak, uyuyacak, mastürbasyon yapacak, yemek yiyip tekrar mastürbasyon yapacak koca bir gün varken böyle oluyordu işte. Bazı akşamlar gece görüş dürbünü ve Marklin tüfeğiyle, otoparktaki hırsızlardan birkaçını ya-

kalarım umuduyla balkonda oturmuş, ama ne yazık ki kimse ortaya çıkmamıştı. Ya da şansına mı demeli... Hayır, şansına değil. İyi de Tanrı aşkına, o katil değildi ki.

Kafasında delik açtığı Los Lobos'lu motorcu vardı, ya... Ama o olay tamamen kazaydı. Ve şimdi o Höyenhall'daki sıra evlerin bir parçasıydı.

Bir de Maridalen ve Tryvann'daki cinayetlerden Valentin Gjertsen'in sorumlu olduğuna dair dedikoduyu yaymak için Ila Hapishanesi'ne yaptığı ziyaret vardı. Cinayetleri o adamın işlediğinden yüzde yüz emin olduklarından değil ya, işte. Ama o cinayetleri işlememiş olsaydı bile, o piçe olabildiğince ağır bir ceza vermek için başka bir sürü neden vardı. Çatlakların o herifi öldüreceğini nereden bilebilirdi? Öldürdükleri kişi oysa tabii... O gün polis telsizinde duyduğu konuşma, ölen kişinin o olmadığı yönündeydi.

Truls'un cinayet işlemeye en çok yaklaştığı an, Drammen'daki makyajlı, kadın kılığındaki oğlandı, hiç kuşkusuz. Ama o da, yapması gereken bir şeydi, adam aranıyordu. Kahretsin, gerçekten de aranmıştı. Mikael Truls'a gelip, yaptığı telefon görüşmesinden söz etmişti. Adamın biri Mikael ve meslektaşının Kripos'ta çalışan bir homoyu iyice benzettiğini bildiğini iddia etmiş ve elinde delil olduğunu söylemişti. Adam şimdi, işi daha da ileriye götürmemek için para istiyordu. Yüz bin kron... Paranın Drammen dışında ıssız bir yere getirilmesini istemişti adam. Mikael Truls'a bu işi halletmesini söylemişti; bu kez fazla ileri giden, soruna yol açan kişi Truls olmuştu. Ve Truls adamla buluşmak üzere arabasına atladığında o işte tek başına olduğunu biliyordu. Tamamen tek başınaydı... Her zaman olduğu gibi...

Drammen dışındaki ıssız orman yolunda tabelaları takip ederek, nehre doğru dimdik inen bir uçurumun dönüşünde durmuş, beş dakika beklemişti. Sonra araba gelmiş, yanına yanaşmış, ama motoru durdurmamıştı. Ve Truls anlaştı-

tıkları gibi hareket ederek kahverengi zarfı arabaya götürmüştü. Arabanın yan penceresi açılmış, Truls içerde yün bir şapka takmış, yüzünün alt yarısına ipek bir atkı dolamış bir adam görmüştü. Adamın beyin özürlü olup olmadığını merak etmişti sonra; arabanın çalıntı olması ihtimal dahilinde görünmüyordu ve plakası cascavlak ortadaydı. Dahası, Mikael konuşmanın izini Drammen'daki bir gece kulübüne kadar sürmüştü. Orada çok fazla çalışan olduğunu sanmıyordu, yani adamın kimliğini tespit etmek hiç de zor olmayacaktı.

Adam zarfı açıp parayı saymıştı. Bir ara hesabı şaşırmıştı belli ki. Tekrar saymaya başlamış, sonra kaşlarını çatıp öfkeyle bakmıştı. “Bu yüz bin...”

Adam darbeyi tam ağzının ortasına almış, Truls dişlerin kırılmasıyla birlikte copun ağza iyice girdiğini hissetmişti. İkinci darbe ise burna isabet etmişti. Kıkırdak ve ince kemikler kolayca kırılmıştı. Alna gelen üçüncü darbeyse, yumuşak bir çatırtı sesiyle belli etmişti kendini.

Sonra Truls arabanın etrafından dolanıp yolcu koltuğuna oturmuş, adamın kendine gelmesini beklemişti. Sonrasında aralarında şu kısa konuşma geçmişti.

“Sen kim?..”

“O adamlardan biriyim. Elinde ne delil var?”

“Ben... ben...”

“Bak, bu bir Heckler & Koch ve konuşmaya can atıyor. Eee, önce hanginiz konuşacaksınız?”

“Yapma...”

“Öt o zaman.”

“Dövdüğünüz adam. O anlattı bana. Lütfen, benim ihtiyacım sadece...”

“Adımızı söyledi mi?”

“Ne? Hayır.”

“Kim olduğumuzu nerden bildin o zaman?”

“Bana yalnızca hikâyeyi anlattı. Ben de Kripos’ta tarife uyan kişileri araştırdım. İkiniz olmalıydınız.” Aynada yüzünü gördüğünde adamın ağzından çıkan ses, kapatıldıktan sonra iniltiye benzer bir ses çıkaran Hoover elektrikli süpürgesini hatırlattı ona. “Tanrım! Yüzümü mahvetmişsin!”

“Kes sesini ve kılını kıpırdatma. Dövdüğümüzü söylediğin adam bize şantaj yaptığını biliyor mu?”

“O mu? Hayır, hayır, o asla...”

“Sen onun sevgilisi misin?”

“Hayır! O öyle sanıyor olabilir, ama...”

“Başka bilen var mı?”

“Hayır! Yemin ederim! İzin ver gideyim. Söz veriyorum, kimseye...”

“Demek burada olduğunu bilen yok, ha?”

Truls, sözleriyle ima ettiği şeyi zor da olsa anlayan adamın ağzının şaşkınlıktan açık kalmasını keyifle izlemişti. “Evet, evet biliyorlar! Birçok kişiye söyledim...”

Truls silahın namlusunu adamın alnına dayayıp “Yalan söylemek konusunda bu kadar beceriksiz olamazsın” demişti. O an silah eline şaşırtıcı biçimde hafif gelmişti... “Ama o kadar iyi de değilsin.”

Sonra tetiği çekmişti. Bu verilmesi zor bir karar olmamıştı onun için; çünkü başka seçeneği yoktu. Bu, yapılması gereken bir işti, o kadar. Katıksız hayatta kalma içgüdüsü. Adamın elinde onlara karşı kullanabileceği ve er veya geç kullanmanın bir yolunu bulacağı bir şey vardı. Sırtlanlar onu bu şekilde çileden çıkarmaktan hoşlanırlardı işte. Yüz yüzeyken korkakça ve itaatkâr, ama açgözlü ve sabırlı davranırlardı. Aşağılanmaya ve sindirilmeye izin verirlerdi; beklerler, sırtınızı döndüğünüz anda saldırırlardı.

Truls daha sonra koltuğu ve parmak izi bıraktığı yerleri temizlemiş, eline atkıyı sarıp el frenini indirmiş, vitesi boşa almıştı. Ardından arabayı uçurumdan aşağıya itmiş, araba

düſerken çıkan ürkütücü sese kulak vermiſti. Boğuk patlama sesinin ardından bükülen metalin sesini duymuş, aſağıya baktığında arabanın nehre düſtüğünü görmüſtü.

Coptan olabildiğince çabuk ve akıllı bir biçimde kurtulmalıydı. Orman yolunda giderken bir ara pencereyi açıp copu ağaçlara doğru fırlatmıştı. Copu bulmaları uzak bir ihtimaldi, bulsalar bile üstünde, onu cinayetle ilişkilendirecek parmak izi veya DNA yoktu.

Silah ise başka şeydi; mermi silahıyla eşleſtirilebilir, onunla cinayet arasında bir bağ kurabilirlerdi.

Truls Drammen Köprüsüne gelene kadar beklemiş, köprüden geçerken arabayı çok yavaşça sürmüş ve silahın parmaklıkların üstünden, nehrin fiyortla birleſtiğİ yere uçmasını izlemişti; silah asla bulunamayacağı bir yere düſmüş, suyun on, yirmi metre altını boylamıştı. Hafif tuzlu suyun altını... Tekin olmayan suyun; ne tamamen tuzlu, ne de tamamen tatlı suyun altını... Ne tamamen yanlıſtı yaptığı, ne de tamamen doğru. Sınır bölgede ölüm... Ama Truls bir yerlerde buna benzer ne tuzlu, ne tatlı sularda hayatta kalmakta ustalaşmış bir canlı türü olduğunu okumuſtu. Normal yaşam biçimlerinin var olduğu sularda yaşamanın bir yolunu bulamayacak kadar sapkın bir canlı türü...

Truls otoparka varmadan uzaktan kumandaya basıp alarmı susturdu. Ne etrafta, ne de çevresini saran balkonlarda birileri görünüyordu, ama Truls civarda oturanların topluca derin bir nefes aldığını sezinleyebiliyordu: buramıza kadar gelmişti artık; arabana biraz ilgi göster de alarmın çalma süresini ayarla, ahmak herif...

Arabanın yan penceresi kırılmıştı gerçekten de. Truls başını içeriye soktu. Radyoyla oynandığına dair bir işaret görmedi. Aronsen'in söylemek istediğİ şey... İyi de Aronsen kimdi? C blok demişti; herhangi bir kimse olabilirdi.

Truls'un beyni bir sonuca varmıştı ki, boynunda çeliğİ his-

setti. İçgüdüsel olarak çelik olduğunu anladı. Bir silahın çelik namlusu... Aronsen diye biri olmadığını biliyordu. Camı gençlerin çetesinin kırmadığını da...

Ses kulağına fısıldadı:

“Arkanı dönme Berntsen. Elini pantolonuna götürdüğümde de sakın kımıldama. Vay, vay, sıkı baklava yapmışsın...”

Truls tehlikede olduğunu biliyordu, biliyordu da ne tür bir tehlikede olduğundan emin değildi. Aronsen’in sesinde ona tanıdık gelen bir şeyler vardı.

“Ah, terlemişsin Berntsen. Yoksa hoşuna mı gidiyor? Ama benim peşinde olduğum şey bu; Jericho, değil mi? Bununla ne yapmayı planlıyordun? Birini yüzünden vurmayı mı? René’ye yaptığın gibi mesela?”

Truls Berntsen o an ne tür bir tehlikede olduğunu anladı. Ölümçül bir tehlikeydi bu.

Rakel elinde sıkı sıkıya tuttuğu telefonla mutfak penceresinin yanında durmuş, gözünü bir kez daha alacakaranlığa dikmişti. Hayal gücünün oyununa gelmiş olabilirdi, ama sanki yolun diğer tarafındaki ladin ağaçları arasında bir hareketlilik çarpmıştı gözüne.

Ama o karanlıkta hep bir hareketlilik görürdü.

Bu, yaranın ne kadar derin olduğuyla alakalıydı. Düşünme bunu... Kork, ama düşünme. Vücudunun aptalca oyunlarını oynamasına izin ver, ama onu laf anlamaz bir çocuğu görmezlikten geldiğin gibi, görmezlikten gel.

Mutfak apaydınlıktı, yani dışarıda gerçekten biri varsa, onu rahatlıkla görebiliyor olmalıydı. Ama Rakel yerinden kıpırdamadı. Alışması, korkunun ne yapacağına, nerede duracağını belirlemesine izin vermemesi gerekiyordu. Tanrı aşkına burası onun eviydi, onun yuvasıydı!

Birinci kattan müzik sesi geliyordu. Oleg Harry'nin, Rakel'in de sevdiği eski CD'lerinden birini çalıyordu. Talking Heads. *Little Creatures*...

Rakel bakışlarını yine telefona çevirdi; çalsın istiyordu. Harry'yi iki kez aramış, ama hâlâ bir cevap alamamıştı. Harry'ye güzel bir sürpriz hazırlamışlardı. Klinikten bir gün önce haber gelmişti. Kararlaştırdıkları günden bir gün erken aramışlar, Oleg'in hazır olduğuna karar vermişlerdi. Son de-

rece heyecanlıydı Oleg. Eve gelmeden önce Harry'ye bir şey söylememek de onun fikriydi. Eve gidecekler, Harry geldiğinde birden ortaya çıkıp “böö” diyecekti.

Oleg aynen bu kelimeyi kullanmıştı: böö...

Rakel ise şüpheyile yaklaşmıştı bu fikre. Harry sürprizlerden hoşlanmazdı. Ama Oleg çok ısrar etmişti. Harry aniden mutlu olmaya bal gibi katlanabilirdi. Ve Rakel Oleg'in sürpriz yapma önerisini böylece kabul etmişti.

Ama şimdi bundan pişmanlık duyuyordu.

Pencereden uzaklaşıp telefonu mutfak tezgâhının üstüne, kahve fincanının yanına bıraktı. Harry genelde son derece titiz davranır, evden ayrılmadan önce etrafı toparlardı. Polis cinayetleri yüzünden stres yaşıyor olmalıydı. Son zamanlarda yaptıkları akşam sohbetlerinde Beate Lönn'den hiç bahsetmemişti; bu, onu düşündüğünün açık bir göstergesiydi.

Rakel olduğu yerde hızla döndü. Bu kez hayal gücünün oyunu filan değildi, bir şey duymuştu. Çakıltaşlarını ezen ayaklar... Tekrar pencereye giderek her geçen dakika daha da derinleşiyor gibi görünen karanlığa dikti gözlerini.

Dondu kaldı.

Orada biri vardı. Biraz önce yaslandığı ağaçtan hareketlenmişti biri. Ve bu yöne doğru geliyordu. Siyahlar giymiş biri. Ne kadar zamandır oradaydı acaba?

Rakel kalbi küt küt atarken “Oleg!” diye seslendi.

Yukarı kattan gelen müzik sesi kesildi. “Evet?”

“Buraya gel! Hemen şimdi!”

“Geliyor mu?”

Evet, diye düşündü Rakel. Geliyor.

Eve doğru yaklaşmakta olan kişi, başta düşündüğünden daha ufak tefek görünüyordu. Her kimse ön kapıya doğru geliyordu; yaklaştıkça, dışarıdaki lambaların ışığı altında onun bir kadın olduğunu fark edip şaşırdı. Hayır, kadın değil, genç

bir kızdı gelen. Eşofman takım giymiş genç bir kız. Üç saniye sonra kapı zili çaldı.

Rakel bir an tereddüt etti. Merdivenlerin ortasında durmuş, kendisini süzen Oleg'e baktı.

Hafifçe gülümseyerek "Gelen Harry değil" dedi. "Ben bakarım. Sen yukarıya çık Oleg."

Basamakta duran genç kızın hali, Rakel'in daha da sakinleşmesini sağladı. Korkmuş görünüyordu kız.

"Sen Rakel'sin" dedi. "Harry'nin kız arkadaşı."

Rakel bu başlangıcın kendisini huzursuz etmesi gerektiğini düşündü. Titrek sesli harikulade bir genç kız ona, müstakbel kocasına atıfta bulunarak hitap ediyordu. Belki de dar eşofman takımının üst kısmına, karnında, başlangıç aşamasında olan bir şişkinlik var mı diye bakmalıydı.

Ama Rakel hiç huzursuzluk duymadı ve hiçbir yere bakmadı. Cevap olarak başını sallamakla yetindi.

"Evet, benim."

"Ben de Silje Gravseng."

Genç kız Rakel'e adının onun için bir anlam ifade etmesi gerektiğini düşünüyormuş ve tepki vermesini bekliyormuş gibi baktı. Rakel genç kızın ellerinin arkasında olduğunu fark etti. Bir psikolog bir keresinde ellerini gizleyenlerin, saklayacak bir şeyi olduğu anlamına geldiğini söylemişti. Evet, diye düşündü. Elleri...

Rakel gülümsedi. "Silje, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Harry... benim öğretmenimdi."

"Ah, öyle mi?"

"Onunla ilgili olarak sana söylemem gereken bir şey var. Onunla ve benimle ilgili..."

Rakel'in kaşları çatıldı. "Gerçekten mi?"

"İçeri girebilir miyim?"

Rakel bir an tereddüt etti. Evde başka birini istemiyordu. Sadece Oleg, kendisi ve geldiğinde, Harry'yi. Başka kimseyi

değil. Hele hele Harry ve kendisi hakkında bir şeyler söylemek isteyen birini hiç değil. Ve sonra o şey kendiliğinden oluverdi; gözleri istemeden de olsa genç kızın karnına kaydı.

“Fru Fauke, fazla uzun sürmez.”

Fru. Harry ona ne söylemişti? Rakel durum değerlendirmesi yaptı. Oleg’in yukarıda yine müziğin sesini açtığını duydu. Sonra kapıyı açtı genç kıza.

Genç kız içeriye girdi, eğilip spor ayakkabılarının bağını çözmeye başladı.

“Zahmet etme” dedi Rakel. “Konuşmayı kısa kesmemiz gerek, tamam mı? Biraz meşgulüm de.”

“Tamam” dedi kız. Rakel ancak o anda koridorun parlak ışığı altında, kızın yüzündeki parıldayan ter tabakasını gördü. Kız Rakel’in peşinden mutfığa yürüdü. “Müzik” dedi. “Harry evde mi?”

Rakel o an kızın endişeli ruh halini sezdi. Genç kız müziği otomatik olarak Harry ile ilişkilendirmişti. Bunun nedeni Harry’nin bu tür müzikten hoşlandığını bilmesi miydi? O düşünce Rakel’in aklına reddedeceği kadar çabuk üşüştü: Harry ve bu kız, birlikte bu müziği mi dinliyorlardı?

Genç kız büyük masaya oturdu. Avuçlarını masanın üstüne koyup ahşabı okşadı. Rakel kızın hareketlerini gözlemledi. Kız cildine değen kaba, ham ahşabın ne kadar hoş ve hayat dolu bir his vereceğini biliyormuş gibi okşuyordu masayı. Sonra bakışları Harry’nin kahve fincanına sabitlendi. Yoksa kız?..

“Silje bana söylemek istediğin şey nedir?”

Kız gözünü fincandan ayırmadan hüznü, neredeyse acı dolu bir ifadeyle gülümsedi.

“Fru Fauke, Harry size gerçekten de benimle ilgili hiçbir şey söylemedi mi?”

Rakel bir an için gözlerini kapattı. Hayır, böyle bir şey yaşanmıyordu. Ona güvenmişti. Gözlerini açtı.

“Silje, Harry bana hiçbir şey anlatmamış gibi, ne söylemek istiyorsan söyle.”

“Nasıl isterseniz Fru Fauke.” Kız başını kaldırıp Rakel’e baktı. Adeta doğal olmayan mavi gözlü bakışları, bir çocuğunkiler gibi masum ve hiçbir şeyden habersiz görünüyordu. Ve bir çocuğunkiler kadar zalim, diye düşündü Rakel.

Silje “Sizinle tecavüz hakkında konuşmak istiyorum” dedi.

Rakel birden nefes almakta zorlandığını fark etti; sanki biri vakum paketleme yapıyormuşçasına, odadaki bütün havayı emmişti.

“Ne tecavüzü?” diye sormayı başardı.

Björn Holm nihayet arabayı bulduğunda, karanlık çökmeye başlamıştı.

Klemetsrud’dan sapmış, B155 otoyolunda doğuya doğru devam etmiş, ama belli ki Fjell tabelasını gözden kaçırmış, durumu fark edince geri dönmek zorunda kalmıştı. Yan yol anayoldan da tenhaydı ve şimdi karanlıkta, tamamen ıssız bir arazideymiş gibi görünüyordu. Yolun kenarındaki arabanın arka farlarını fark ettiğinde, her iki taraftaki ağaçların kendisine doğru yaklaştığı hissine kapıldı.

Yavaşlayıp aynadan baktı. Arkasında sadece karanlık, önünde de sadece bir çift kırmızı ışık vardı. Björn arabanın arkasına yanaşıp dışarıya çıktı. Ormanda bir yerlerde bir kuş yankı yapan, melankolik bir sesle öttü. Roar Midtstuen’i lambanın ışığı altında bir çukurda çömelmiş halde buldu.

Roar “Geldin demek” dedi.

Björn elini kemerine atıp pantolonunu yukarıya çekti. Bu, bir süredir alışkanlık haline getirdiği bir hareketti, ama nereden kaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Ah, vardı aslında... Babasından gördüğü bir şeydi bu. Babası söylenmesi veya

yapılması gereken önemli bir şey olduğunda, konuşmaya bir tür giriş olarak pantolonunu yukarı çekerti hep. Björn da babası gibi davranmaya başlamıştı, ama fark, onun söyleyecek fazla önemli bir şeyi olmamasıydı.

Björn “Demek olay burada oldu?” dedi.

Roar başıyla evetledi, sonra asfaltın üstüne serdiği çiçek buketine baktı. “Arkadaşlarıyla burada dağa tırmanıyordu. Eve dönüş yolunda çışini yapmak için ormanda durdu, arkadaşlarına devam etmelerini söyledi. Arkadaşları olayın, kızının ormandan dönüp bisiklete atladığı sırada olduğunu düşünüyorlar. Diğerlerine yetişmeye çalışıyordu; öyle bir kızdı o, heyecanlı, tez canlı bir tip yani...” Roar şimdiden sesini kontrol etmekte zorlanmaya başlamıştı. “Sonra muhtemelen yola çıktı, bisikleti hâlâ yalpalyordu ve...” Roar arabanın nerden geldiğini göstermek için başını kaldırdı. “... yerde fren izi filan yoktu. Araba daha sonra Fia’nın arkadaşlarının yanından geçip gitti muhtemelen, ama nasıl bir araba olduğunu kimse hatırlamıyor. Yolda etrafla fazla ilgilenmediklerini, tırmanış hakkında konuştuklarını söylediler; yanlarından çok araba geçmiş... Klemetsrud’a az bir mesafe kala Fia’nın çoktan kendilerine katılmış olması gerektiğini fark edip bir terslik olduğunu anlamışlar.”

Björn başını salladı. Boğazını temizledi. Bu işi bir an önce bitirip dönmek istiyordu. Ama Roar lafa girmesine bir türlü izin vermedi.

“Björn, soruşturmaya dahil olmama izin vermediler. Neymiş, babasıymışım... Sonra da bir acemiği verdiler vakaya. Sonunda bu işin çocuk oyuncağı olmadığını, kazayı yapan şoförün gelip teslim olmayacağını ve ardında bir ipucu bırakmayacağını anladıklarında, ağır topların devreye girmesi için çok geç kalmışlardı. İzler soğumuş, insanlar bildikleri bir şey varsa da unutmuşlardı.”

“Roar...”

“Björn bu, polisin ihmalkârlığı, başka bir şey değil. Hayatımızı polis teşkilatı için çalışarak harcıyor, neyimiz varsa teşkilata veriyoruz. Sonra, en sevdiğimiz insanı kaybettiğimizde geriye ne kalıyor? Hiçbir şey. Bu ölümcül bir ihanet Björn.” Björn meslektaşının çenesinin oval şeklini aldığını, kaslarının bir gerginleşip bir gevşediğini gördü. Ağzındaki cikletin hakkını veriyor olmalı diye düşündü. “Polis olmaktan utanıyorum” dedi Midtstuen. “Kalsnes vakasında olduğu gibi. Orada da baştan sonra rezil bir iş çıkarılmıştı. Katilin parmaklarımızın ucundan kaçıp gitmesine izin verdik, sonrasında da kimse sorumlu gösterilmedi, *kimseden* hesap sorulmadı. Kurdu kuzuların arasına saldıktık Björn.”

“Bu sabah Come As You Are’da bulunan kız...”

“Anarşi. Bunun adı anarşi. Birinin hesap vermesi gerek. Birinin...”

“Fia idi.”

Björn sözünü takip eden sessizlikte kuşun tekrar öttüğünü duydu, ama ses bu kez başka bir yerden geliyordu. Kuş yer değiştirmiş olmalıydı. Sonra aklına bir şey geldi. Bu başka bir kuştı; o kuşlardan iki tane olmalıydı. Aynı cinsten iki kuş; ormanda birbirlerine şakıyan iki kuş...

“Harry’nin bana tecavüzüyle ilgili olarak.” Silje Rakel’e biraz önce hava durumu hakkında bilgi vermiş gibi sakın bir ifadeyle baktı.

“Harry sana tecavüz mü etti?”

Silje gülümsedi. Çok kısa süren, kas seğirmesinden ibaret, kaybolmadan önce gözlerine erişme fırsatı bulamayan bir ifadeydi. Diğer her şeyle birlikte sabırdı, ilgisizlikti. Ve gözleri gülümsemeyle birlikte parlamak yerine, yaşla doldu.

Rakel, Tanrım diye geçirdi içinden; yalan söylemiyor. Ok-

sijen almak için ağzını açtı; bir şeyden yüzde yüz emindi: Kız kaçık olabilirdi ama yalan söylemiyordu.

“Fru Fauke, ona o kadar âşıktım ki. Birbirimiz için yaratıldığımızı düşünüyordum. Bürosuna gittim. Öncesinde biraz makyaj yapmıştım. Ve o beni yanlış anladı.”

Rakel ilk gözyaşı damlasının kızın kirpiğinden kopup düşmesini, ardından yumuşak, körpe yanak tarafından yakalanmasını izledi. Damla yuvarlandı sonra; cildini ıslattı, pembe pembe yaptı. Arkasındaki mutfak tezgâhında kâğıt havlu olduğunu biliyordu, ama almadı. Böyle bir şey yapmayacaktı.

Rakel “Harry yanlış anlamaz” derken, sesinin bu denli sakın çıkmasına şaşırdı. “Tecavüz de ona göre değildir.” Sükûnet ve inanç... Bunu daha ne kadar sürdürebileceğini merak etti.

Silje gözyaşlarının arasından gülümseyerek “Yanılıyor-sun” dedi.

“Öyle mi?” Kızın o kendini beğenmiş, şımarık yüzünün ortasına bir yumruk savurmak geldi içinden.

“Evet, Fru Fauke. Yanlış anlayan kişi şimdi sizsiniz.”

“Ne söyleyeceksen söyle ve defol buradan.”

“Harry...”

Rakel kızın Harry’nin adını ağzına alış şeklinden öylesine nefret etti ki, içgüdüsel bir hareketle onu susturmak için bir şey bulabilir miyim diye çevresine bakındı. Tava, kör bir ekmek bıçağı, yapışkan bant... Eline ne gelirse, artık...

“... ona ödevle ilgili soru sormaya geldiğimi sandı. Ama aslında yanlış anladı beni. Ben aslında onu baştan çıkarmaya gitmişim.”

“Bak kızım. Yaptığın şeyin bu olduğunu biliyordum zaten. Şimdiyse istediğini elde ettiğini söylüyor, ama bunun hâlâ tecavüz olduğunu mu iddia ediyorsun? Ee, ne oldu peki? Sah-te iffet gösterini nefes nefese kalmış halde ‘hayır, hayır, hayır’larla süslerken, sonra gerçekten karşı koymak istediğini

anlayıp da tek bir ‘hayır’a döndüğünü, oysa Harry’nin senin gerçek niyetini en başından beri anlaması gerektiği mi söylüyorsun?”

Rakel konuşma tarzının birden savunma avukatlarının tecavüz davaları esnasında çok sık duyduğu nakaratını andırmaya başladığını fark etti. Rakel’in nefret ettiği, ama avukatların anlayıp kabullendiği bir tarzdı bu. Ama olay sadece konuşma tarzı da değildi, hissettiği şey de buydu, böyle olması gerekiyordu, başka türlü *olamazdı*.

Silje “Hayır” dedi. “Benim söylemek istediğim şey, Harry’nin bana tecavüz etmediği.”

Rakel gözlerini kırptırdı. Doğru duyduğundan emin olmak için son bir iki saniyeyi geri sarması gerekti. *Tecavüz etmedi*.

“Tecavüz ihbarıyla tehdit ettim onu, çünkü...” Genç kız gözüne bir kez daha dolan yaşları silmek için parmağının boğumunu kullandı. “... çünkü kendisine karşı uygunsuz davrandığım için beni yönetim kuruluna rapor etmek istedi. Sonuna kadar haklıydı da. Ama ben çaresizdim. Onu tecavüzle suçlamak, ona köstek olmak istedim. Bir süredir, artık eskisi gibi düşünmediğimi ve yaptığım şeyden ötürü pişmanlık duyduğumu söylemek istiyordum. Ona söyle lütfen... evet, yaptığım şey bir suçtu. Yapmadığı bir şey yüzünden suçladım onu. Ceza Kanunu 168. madde. İstenen ceza: sekiz yıl.”

“Doğru” dedi Rakel.

“Ah, evet.” Silje gözyaşlarının arasından gülümsedi. “Avukat olduğumu unutmuştum.”

“Avukat olduğumu nerden biliyorsun?”

Silje burnunu çekerek “Ah” dedi. “Harry’nin hayatıyla ilgili çok şey biliyorum. Hakkında geniş bir araştırma yaptım da diyebilirim. O benim idolümdü, bense aptal bir kız gibi davrandım. Ona yardım edebilirim diye, polis cinayetlerini bile araştırdım. Ben, hiçbir şey bilmeyen bir öğrenci, böy-

le düşündüm işte. Önce kısa bir konuşma yaparak her şeyin nasıl birbirine uyduğunu açıklamaya çalıştım ona. Harry Hole gibi bir adama polis katilini nasıl yakalayacağını söylemek istedim.” Silje başını iki yana sallarken, zoraki bir ifadeyle gülümsedi.

Rakel arkasındaki tezgâhta duran kâğıt havluyu alıp Silje’ye verdi. “Ve buraya ona bunları söylemek için mi geldin?”

Silje başını hafifçe salladı. “Evet. Telefonuma cevap vermeyeceğini biliyordum. O yüzden belki evdedir diye buraya geldim. Arabasının burada olmadığını görünce dönmeye karar verdim, ama seni mutfak penceresinde gördüm. Ve söyleyeceğimi doğrudan yüzüne söylemenin daha iyi olacağına karar verdim. Sözlerimin gerçek olduğunu, buraya gelmemin gizli hiçbir nedeni olmadığını ispat etmenin en iyi yolu buydu.”

“Seni dışarıda dururken gördüm” dedi Rakel.

“Evet. Biraz düşünmem gerekiyordu. Sonra gereğini yapmaya karar verdim işte.”

Rakel kafası karışmış, karşılıksız aşk acısı çeken, fazlasıyla açıkgöz kıza karşı olan öfkesinin Harry’ye kaydığını hissedebiliyordu. Harry bu konuda tek bir kelime bile etmemişti! Neden peki?

“Silje, gelmekle iyi yaptın. Ama artık gitsen iyi olur.”

Silje başıyla evetledi. Ayağa kalktı. “Ailemizde şizofrenler var” dedi.

Rakel “Öyle mi?” dedi.

“Evet. Ben de tam anlamıyla normal biri olmayabilirim.” Olgun bir tavırla “Ama sorun değil” diye ekledi.

Rakel kıza kapıya kadar eşlik etti.

Silje kapı ağzında durarak “Beni bir daha görmeyeceksin” dedi.

“İyi şanslar Silje.”

Rakel kollarını göğsünde kavuşturup basamaklarda durdu ve kızın araba yolu boyunca koşmasını izledi. Harry, inanmayacağını düşündüğü için mi bundan söz etmemiştir? Şüphenin gölgesinin her zaman üstlerinde olacağını düşündüğü için mi?

Hemen başka bir düşünce sükun etti aklına. Şüphenin gölgesi üzerlerinde mi olacaktı? Birbirlerini ne kadar iyi tanıyorlardı? Bir insan diğerini ne kadar iyi *tanıyabilirdi*?

Siyahlar giyinmiş, sarı saçlarını atkuyruğu yapmış kız, spor ayakkabılarının çakıtaşları üzerinde çıkardığı sesin duyulmaz hale gelmesinden çok önce gözden kayboldu.

Björn Holm “Kızını mezarından çıkarmış” dedi.

Roar Midtstuen başını öne eğmiş halde oturuyor, enseindeki havaya dikilmiş, fırçayı andıran kısa saçlarını kaşıyordu. Karanlığın sessiz sedasız çöktüğü o saatte, arabasının farlarının ışığından yararlanıyorlardı. Midtstuen sonunda bir şeyler söylediğinde, Björn adamın ne dediğini duymak için öne eğilmek zorunda kaldı.

“Tek çocuğum.” Sonra hafifçe salladı başını. “Sanırım katil, sadece yapmak zorunda olduğu şeyi yapıyordu.”

Björn önce yanlış duyduğunu sandı. Sonra Midtstuen’in yanlış *söylemiş olabileceğini* düşündü. Kastettiği şey o değildi, kelime yer değiştirmiş, unutulmuş veya cümle içinde yanlış yere konmuştu. Ancak cümle öylesine doğru ve netti ki, kulağa doğal gelmişti. Gerçek gibi gelmişti. Polis katili sadece yapması gereken şeyi yapıyordu.

Midtstuen ayağa kalkarak “Ben öteki çiçekleri getireyim” dedi.

Midtstuen karanlıkta arabanın çevresinden dolaşırken, Björn “Tamam” diyerek gözünü yerdeki küçük bukete dikti. Bagaj kapağının açıldığını duyduğu sırada Midtstuen’in söy-

lediği şeyi düşünüyordu. Tek çocuğum. Ona kilise kabul ayinini ve Aune'nin katilin kendisini Tanrı'nın yerine koymasıyla ilgili sözlerini hatırlattı. İntikamcı Tanrı. Ama Tanrı aynı zamanda özveride de bulunmuş, tek oğlunu kurban etmişti. Onu çarmıha germiş ve herkesin görmesini sağlamıştı. Görmesini ve acı çekmenin ne olduğunu anlamasını... Babanın ve oğlunun acısının ne olduğunu anlaşılmamasını...

Björn, Fia Midtstuen'i iskemlede otururken canlandırdı gözünde. Tek çocuğum. İkisi. Ya da üçü... Onlardan üç tane vardı. Rahip nasıl bir ifade kullanmıştı?

Björn bagajdan bir takırtı duydu; çiçek kutusunun metalik bir şeyin altında olduğunu düşündü.

Teslis. Evet, rahibin dediği buydu. Üçüncüsü Kutsal Ruh'tu. Ruh. Şeytan. Asla görmedikleri, ama Kitabı Mukaddes'te ikide bir ortaya çıkan, sonra tekrar ortadan kaybolan şey... Fia Midtstuen'in başı boruya, vücudu sağa sola devrilmeyecek şekilde tutturulmuştu. Çarmıha gerilmiş gibi...

Björn Holm arkasında ayak sesleri duydu.

Kurban edilen, babası tarafından çarmıha gerilen kişiydi. Hikâyenin öyle olması gerekiyordu çünkü. Hangi kelimeleri kullanmıştı Midtstuen?

“Katil sadece yapmak zorunda olduğu şeyi yapıyordu.”

Harry gözünü Megan Fox'a dikti. Harikulade vücut hatları titrese de bakışı sabitti. Gülümsemesi kaybolmamış, vücudunun davetkâr duruşu bozulmamıştı. Harry uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı. Megan Fox hem ortadan kayboldu, hem de kaldı. Film yıldızının silueti plazma ekranda yandı.

Hem yok olmuştu, hem hâlâ oradaydı.

Harry Truls Berntsen'in yatak odasında çevresine bakındı. Sonra Berntsen'in oyuncaklarını sakladığını bildiği dolaba gitti. O dolaba rahatlıkla bir insan sığabilirdi. Harry Odessa elin-

de, parmak uçlarında dolaba yürüdü. Sol eliyle kapağı açınca, içindeki ışığın otomatik olarak yandığını gördü.

Başka hiçbir şey olmadı.

Harry başını içeri uzatıp hemen geri çekti. Ama görmek istediği şeyi görmüştü. Kimse yoktu orada. Kapı ağzında durdu.

Truls Harry en son oraya geldiğinde aldığı şeylerin, kurşun geçirmez yelek, gaz maskesi, MP5 ayaklanma bastırma silahının yerine yenisini koymuştu. Görebildiği kadarıyla silahları aynıydı. Tahtanın ortasındaki, çevresine bir silahın dış hatlarının çizildiği boş kanca haricinde...

Truls Berntsen Harry'nin geldiğini anlamış, silahını kapıp dairesinden ayrılmış mıydı? Kapısını kilitleme, televizyonu kapatma zahmetine bile girmeden çekip gitmiş miydi? Geldiğini anlamışsa, neden evde tuzak kurmamıştı?

Harry daireyi baştan aşağı aramıştı ve içerde canlı namına hiçbir şeyin olmadığını biliyordu. Odessa'nın emniyet kilidi açık, yatak odası kapısını görebildiği, ama anahtar deliğinden görünmeyecek şekilde deri kanepeye oturdu.

Truls orada olsaydı, kendisini gösterecek ilk kişi kaybeden taraf olurdu. Sahne düello için hazırlanmıştı çünkü. Harry bekledi. Kıpırdamadı, leopar sabrıyla, sakince, derin derin ve sessizce nefes aldı.

Aradan kırk dakika geçip de hiçbir şey olmayınca yatak odasına gitti.

Yatağa oturdu. Berntsen'i arasa mıydı? Adamı uyandırmış olurdu, ama anlaşıldığı kadarıyla Harry'nin peşinde olduğunu zaten biliyordu.

Harry telefonunu çıkarıp açtı. Bağlantı sağlanana kadar bekledikten sonra, iki saat önce Holmenkollen'den ayrılmadan evvel ezberlediği numarayı tuşladı.

Üç kez çaldı telefon; kimse cevap vermeyince kapattı.

Sonra telefon şirketindeki bağlantısını aradı. Ve iki saniyede açıldı telefon.

“Hole, ne istiyorsun?”

“Senden bir telefon sinyalinin takip etmeni istiyorum. Truls Berntsen’in telefonu. Polis hattı var, yani sizin müşterilerinizden olmalı.”

“Bu şekilde görüşmeyi sürdüremeyiz.”

“Bu resmi bir polis soruşturması...”

“Madem öyle, yasal yolu izle. Polis avukatıyla temasa geç, vakayı Cinayet Masası’nın patronuna yolla ve izin aldığında bizi ara.”

“Bu acil bir mesele...”

“Dinle, sana sürekli olarak...”

“Polis cinayetleriyle alakalı bir konu bu...”

“Patrondan izin alman birkaç saniyelik iş Harry...”

Harry sessiz bir küfür savurdu.

“Kusura bakma Harry, ama işimi kaybetmeye değmez. İzin almadan polisin hareketlerini takip ettiğim anlaşılırsa... İzin almakta neden sorun yaşıyorsun?”

“Görüşürüz.” Harry telefonu kapattı. Cevaplanmamış iki çağrı ve üç yazılı mesajının olduğunu gördü. Telefon kapalıyken aranmış olmalıydı. Mesajları sırayla açtı. İlki Rakel’dendi.

Aramaya çalıştım. Evdeyim. Ne zaman geleceğini söylersen sana güzel bir şey hazırlayacağım. Bir de sürprizim var. Seni Tetris’te alt edecek biri.

Harry mesajı bir daha okudu. Rakel evdeydi. Oleg’le birlikte... İçgüdüsel olarak ilk isteği görevi bırakmak ve arabaya atlayıp eve gitmek oldu. Hata etmişti; burada olmamalıydı. Diğer yandan, bunun ne olduğunu da çok iyi biliyordu: içgüdüsel ilk isteği... Kaçınılmaz olandan kaçma girişimi... İkinci mesaj tanımadığı bir numaradan gelmişti.

Seninle konuşmam gerek. Evde misin? Silje G.

Mesajı sildi. Üçüncü mesajın numarasını ise hemen tanıdı.

Beni arıyorsun galiba. Sorunumuz için bir çözümüm var. G olay yerinde buluşalım hemen. Truls.

Harry otoparka girdiğinde yan camı kırılmış bir araba fark etti. Sokak lambasından gelen ışıık, asfalttaki cam kırıklarının parıldamasına neden oluyordu. Araba Suzuki Vitara’ydı. Berntsen’in böyle bir arabası vardı. Harry polis santralini aradı.

“Harry Hole. Bir arabanın sahibini öğrenmenizi rica ediyorum.”

“Hole, herkes gibi sen de internetten yapabilirsin bu işi.”

“O zaman sen benim için yapabilirsin, ha?”

Cevap olarak bir homurdanma duyunca plakayı okudu. Üç saniye sonra geldi cevap.

“Truls Berntsen. Adresi...”

“Tamam, yeterli.”

“Bir şey mi rapor edeceksin?”

“Ne?”

“Herhangi bir olaya mı karışmış? Araba çalınmış mı, zorla girilmiş mi; bunun gibi.”

Duraklama.

“Alo?”

“Hayır. Her şey normal görünüyor. Bir yanlış anlaşılma oldu.”

“Yanlış...”

Harry telefonu kapattı. Truls Berntsen neden arabasını

almamıştı? Polis maaşıyla geçinen kimse Oslo'da taksiye binmiyordu artık. Harry Oslo metrosunun haritasını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Yüz metre ilerde bir istasyon vardı. Ryen İstasyonu. Kulağına tren sesi gelmemişti; tünelden geçiyor olmalıydı. Harry karanlıkta gözlerini kırptırdı. Şimdi bir ses vardı, başka bir ses.

Ensesindeki tüyler diken diken olurken çıkan cıtırtıydı bu. Bunu duymak imkânsızdı, biliyordu, ama yine de duyabilirdiği tek şey o ses oldu. Tekrar telefonunu çıkarıp K'ya bastı. Katrine "Nihayet" diye cevap verdi telefona.

"Nihayet mi?"

"Bir süredir sana ulaşmaya çalıştığımı görmüyor musun?"

"Öyle mi? nefes nefese kalmış gibisin."

"Koşuyordum Harry. Silje Gravseng..."

"Ne olmuş ona?"

"Odasının bütün duvarları polis cinayetleriyle ilgili gazete kupürleriyle kaplı. Apartman yöneticisine göre, tecavüzcüleri benzetmek için yanında cop taşıyormuş. Ve iki polis tarafından dövüldükten sonra akıl hastanesine kapatılan bir erkek kardeşi var. Kendisi de pek normal değil Harry. Silje kaçığın teki."

"Neredesin?"

"Vaterlandsparken'de. Silje burada değil. O kız için alarma geçmemiz gerek."

"Olmaz."

"Olmaz mı?"

"Peşinde olduğumuz kişi o değil."

"Ne demek istiyorsun? Neden, fırsat, ruh hali... Hepsi var işte, Harry."

"Silje Gravseng'i unut. Senden bir istatistiğe bakmanı istiyorum."

"İstatistik mi!" Katrine Harry'nin kulak zarını acıtacak kadar bağırdı. "Ahlak Masası'nın sabıka kayıtları önümde

yıgılmış, muhtemel polis katilini aramakla meşgulüm, sen gelmiş, benden istatistiğe bakmamı istiyorsun! Lanet olsun Harry!”

“FBI’nin mahkemeden celp emri almalarıyla, mahkemenin başlangıç zamanı arasındaki dönemde ölen tanıklara ait istatistiğini kontrol etmeni istiyorum.”

“Bunun bizimle ne alakası var?”

“Sen sadece rakamları bul bana, tamam mı?”

“Tamam değil!”

“Eh, o zaman bunu bir emir olarak düşün, Katrine Bratt.”

“Tamam, ama... hey, dur bir dakika! Burada patron kim?”

“İlla sorman gerekiyorsa, sen olduğundan şüpheliyim.”

Harry telefonu kapatmadan önce Bergen’lilere özgü birkaç küfür daha işitti.

Mikael Bellman televizyonun karşısında kanepede oturuyordu. Haberler bitmiş, spor programı başlamak üzereydi ki Mikael’in gözü televizyondan pencereye kaydı. Altlarında, uzakta, kapkara bir kazanın içinde uzayıp giden şehre baktı. Belediye Meclisi başkanının kararını açıklaması on saniye sürmüştü. Başkan Belediye Meclisi’nde, çalışanların görev değişikliğine gidilmesinin standart bir uygulama olduğunu belirterek, içinde bulundukları günlerde özellikle bu görevle alakalı olarak yükün alışılmadık ölçüde arttığını, dolayısıyla değişiklik zamanının geldiğini ve bayrağı bir başkasına devretmenin mantıklı olacağını söylemişti. Isabelle Sköyen Sosyal Hizmetler Komitesi’ndeki sekreterlik görevine geri dönecek, meclis onun yeteneklerinden burada faydalanacaktı. Açıklamada Sköyen’in bu durumla ilgili herhangi bir yorumunun olmadığı da belirtilmişti.

Şehir, Mikael’in şehri, mücevher gibi parılıyordu.

Çocuklarının odalarından birinin kapısının hafifçe kapan-

dığını duydu; hemen ardından Ulla kanepeye, yanına gelip sokuldu ona.

“Uyuyorlar mı?”

“Kütük gibi” dedi. Mikael’in nefesini ensesinde hissetti. “Televizyon mu izleyelim?” Kulak memesini hafifçe ısırdı. “Yoksa?..”

Mikael gülümsedi, ama yerinden kımıldamadı. Anın keyfini çıkardı, şu an burada bulunmanın ne kadar harikulade olduğunu duyumsadı. Kadını ayağının dibinde, alfa erkeği... Kadın bir kolunu erkeğinin omzuna atmış, diğeri nötr, zarsız biçimde yanında... Benzer durum adamlar için de geçerliydi. Asayev ölmüştü, Truls sadık yardımcısı ve işledikleri suçların ortağı olarak, Mikael’in tekrar ihtiyaç duyması halinde ona itaat edecek şekilde eski görevine dönmüştü. Mikael polis katilini yakalamanın zaman alması durumunda bile, belediye meclisinin güvenine sahip olduğunu da biliyordu.

Uzun zamandır ilk kez kendini bu kadar iyi, bu kadar rahatlamış hissediyordu. Ulla’nın eli üstündeydi. O farkında değildi belki, ama Mikael bu oynaşmanın sonunun nereye varacağını biliyordu. Ulla, başkaları –haddini bildirdiği o kadın ya da Hausmanns Caddesi’nde ölen o oğlan– gibi delice heyecanlandırmasa da, tahrik edebilirdi onu. Birazdan onu becereceğini bilecek kadar azdırabilirdi. Evlilik böyle bir şeydi işte. Güzel bir şeydi de. Bu kadarı yeterdi de artardı bile. Hayatta daha önemli şeyler vardı.

Ulla’yı kendisine doğru çekerek elini onun yeşil süveterinin içine soktu, çıplak cildine değdirdi. Elini ılık sobanın üstüne koymak gibi bir histi bu. Ulla hafifçe içini çekip ona doğru eğildi. Mikael onu öperken dilini kullanmadı. Belki bir zamanlar yapıyordu bunu, ama artık değil. Onu buna hiç söylememişti. Ulla’nın istediği, onunsa nefret ettiği bir şeyken, neden yapsındı ki? Evlilik. Yine de kanepenin yanındaki seh-

panın üstünde duran kablosuz telefon çalmaya başladığında, hafif bir rahatlama hissetti.

Telefonu açtı. “Evet?”

“Merhaba Mikael.”

Ses ilk adını öylesine samimi bir tavırla söylemişti ki, önce, arayan kişiyi tanıdığını sandı; kim olduğunu çıkarması için sadece birkaç saniyeye ihtiyacı vardı.

Kanepeden kalkarak “Merhaba” diye karşılık verdi. Terasa doğru yürüdü. Televizyon gürültüsünden, Ulla’dan uzağa... Bu, yıllar içinde kusursuz hale getirdiği, otomatik bir hareketti. Biraz Ulla’yı, biraz sırlarını düşünerek yaptığı bir hareket.

Hattın diğer ucundaki ses kıkırdadı. “Mikael beni tanımıyorsun. Rahatla.”

Mikael “Teşekkür ederim. Ben rahatım” dedi. “Evdeyim. O yüzden sadede gelersen iyi olur.”

“Ben Rikshospital’deki hemşireyim.”

Bu, Mikael’in aklına daha önce gelmemiş bir şeydi; en azından hatırladığı kadarıyla. Diğer yandan, böyle bir gelişmenin yaşanacağını da önceden biliyordu sanki. Terasın kapısını açtı, telefonu kulağından uzaklaştırmadan soğuk döşeme taşlarına adımını attı.

“Rudolf Asayev’in hemşiresiydim. Onu hatırlarsın Mikael. Evet, tabii ki hatırlıyorsun. İkiniz birlikte iş yapmıştınız. Komadan çıktıktan sonra bana birçok şey anlattı. Birlikte neler yaptığınız hakkında yani.”

Gökyüzü bulutla kaplanmış, sıcaklık aniden düşmüştü, yerdeki taşlar o kadar soğuktu ki çoraplı ayaklarını acıtıyordu. Yine de Mikael Bellman’ın ter bezleri bütün hızıyla çalışıyordu.

Ses “İşten söz etmişken” dedi. “Belki bizim de bu konuda konuşacağımız şeyler olabilir.”

“Ne istiyorsun?”

“Şöyle söyleyeyim; sessiz kalmak için biraz paranı...”

Bu o olmalıydı; Enebakk’taki hemşire... Asayev’den kurtulmaları için Isabelle’in tuttuğu hemşire. Isabelle adamın ödemeyi seve seve seks karşılığında alabileceğini söylemiş, ama anlaşılan bu yeterli olmamıştı.

Bellman “Ne kadar?” diye sordu. Ciddi bir tavır takınmaya çalışsa da başarılı olamamış, sesi istediği gibi soğukkanlı çıkmamıştı.

“Fazla değil. Ben basit zevkleri olan bir adamım. On bin.”

“Bu da çok az değil mi?”

“Çok az mı?”

“Bu ilk taksit, öyle değil mi?”

“Yüz bin de diyebiliriz.”

“E, neden demiyorsun o zaman?”

“Çünkü paraya bu akşam ihtiyacım var, ama bankalar kapalı ve sen ATM’den on binden fazla çekemezsin.”

Çaresizdi adam. Bu iyi haberdi işte. Mikael terasın kenarına yürüdü, şehrine tepeden bakarak dikkatini toplamaya çalıştı. Bu, genelde altından başarıyla kalktığı, her şeyin risk altında olduğu, tek bir yanlış hamlenin ölümcül sonuçlar doğurabileceği durumlardan biriydi.

“Adın ne?”

“Eh, bana Dan diye hitap edebilirsin. Danuvius’taki gibi.”

“Çok iyi Dan. Seninle pazarlık ediyor olmama rağmen, bunun herhangi bir şeyi kabullendiğim anlamına gelmediğinin farkındasın değil mi? Seni tuzağa düşürüp şantaj yapmaktan tutuklatabilirim.”

“Bunu söylemenin tek nedeni, bir dedikodu duymuş ve kendini ele vermek için seni kandırmaya çalışan bir gazeteci olmamdan korkmuş olman.”

Kahretsin.

“Nerede buluşacağız?”

“İşteyim, o yüzden senin buraya gelmen gerekecek. Ama

gözden uzak bir yerde buluşacağız. Kilitli koğuşa gel. Burada kimse yok. Asayev'in odasında, kırk beş dakika sonra..."

Kırk beş dakika. Bu adamın gerçekten acelesi vardı. Tedbir amaçlı böyle davranıyor da olabilirdi tabii. Mikael'e tuzak kurmak için zaman vermek istemiyordu belki. Ama Mikael basit açıklamalara inanırdı. Uyuşturucusu bitmiş, keş bir hemşireyle karşı karşıya olduğu gibi, mesela. Gerçek buyorsa, işi daha da kolay demektir. Adamın çenesini sonsuza dek kapalı tutmasını sağlayabilirdi.

Mikael "Tamam" diyerek telefonu kapattı. Terastan gelen tuhaf, neredeyse boğucu kokuyu soludu. Sonra oturma odasına gidip kapıyı arkasından kapattı.

"Gitmem gerek" dedi.

"Şimdi mi?" Ulla, normalde Mikael'in sinirlenip onu terslemesine neden olan, incinmiş bir ifadeyle baktı.

"Şimdi." Arabasının bagajına kilitlediği silahını düşündü. Amerikalı bir meslektaşından hediye, bir Glock 22 idi silah. Kullanılmamış ve tescil edilmemişti.

"Ne zaman dönersin?"

"Bilmiyorum. Beni bekleme."

Ulla'nın gözlerini ensesinde hissederken koridora yürüdü. Kapı ağzına gelene dek durmadı.

"Hayır, o *kadınla* buluşmaya gitmiyorum. Tamam mı?"

Ulla cevap vermedi. Televizyonu açıp hava durumuyla ilgileniyormuş gibi yaptı.

Katrine Kazan Dairesi'nin yapış yapış havasında boncuk boncuk terliyor, ama yazmaya devam ediyordu.

FBI'nın ölen şahitlerle ilgili istatistiğini nereye gizlemişlerdi? Her şey bir kenara, Harry bunu neden öğrenmek istiyordu?

Saatine baktı. İcini çekip numarayı tuşladı.

Harry telefonu açmadı. Tabii ya.

Biraz daha zamana ihtiyacı olduğuna dair mesaj bıraktı. FBI'ın internet sitesine girmişti, ama bu istatistik ya sırdı ya da Harry yanlış anlamıştı. Telefonu sertçe masaya bıraktı. İçinden Leif Rödbekk'i aramak geldi. Hayır, o olmazdı. Onu bu akşam becerme zahmetine girecek başka bir salağı araya-caktı. Aklına gelen ilk isim kaşlarının çatılmasına neden oldu. O da nerden çıkmıştı? İyiydi, hoştu, ama... ama ne? Bu düşünceyi bir süredir aklında kurmaya mı başlamıştı yoksa?

Aklından kovaladı o düşünceyi ve dikkatini tekrar ekrana verdi.

Belki de FBI değil, CIA'in sitesine bakması gerekiyordu.

Yeni arama sözcüklerini denedi. Merkezi Haber Alma Teşkilatı, şahitler, mahkeme ve ölüm. Bilgisayar vınladı ve kısa bir süre sonra ilk sonuç ekranda belirdi.

O sırada arkasındaki kapı açıldı ve Katrine dışarıdaki tünden gelen hava akımını hissetti.

Ekrandan başını kaldırmadan "Björn?" dedi.

Harry arabasını Hausmanns Caddesi'ndeki Jakob Kilisesi'nin önüne park edip 92 numaraya yürüdü.

Dışarıda durup binanın cephesine baktı.

İkinci katta loş bir ışık vardı; pencerelerin dışına parmaklık konulduğu dikkatini çekti. Evin yeni sahibi yangın merdiveninden kaçan hırsızlardan bıkmış olmalıydı.

Harry buraya geldiğinde daha fazla şey hissedeceğini tahmin etmişti. Ne de olsa burası Gusto'nun öldürüldüğü yerdi. Bedelini neredeyse kendi canıyla ödemek zorunda kaldığı olayın yaşandığı yer...

Elini kapıya götürdü. Eskisi gibi, itip içeri girdi. Merdivenin başında Odessa'yı çıkarıp emniyet kilidini açtı, sidik ve

kusmuğa doymuş ahşap doğramanın kokusunu solurken, başını kaldırıp kulak kabarttı. Tam bir sessizlik hâkimdi etrafa.

Merdiveni tırmanmaya başladı. Islak gazete, süt kartonları ve kullanılmış şırıngalar arasında olabildiğince gürültüsüz ilerledi. İkinci kata geldiğinde bir kapının önünde durdu. Bu da yeniydi. Metal bir kapı, birçok kilidi olan metal bir kapı... Ancak içeri girmeyi kafasına takmış bir hırsızın açmaya uğraşacağı türden bir kapı...

Harry kapıyı tıklatmak için hiçbir neden olmadığını düşündü. Onu şaşırtma imkânı varsa, bundan vazgeçmesi mantıklı olur muydu? Kapı kolunu aşağıya doğru itti, kapının gergin yaylarla tepki verdiğini hissetti, ama kilitli olmadığını gördü. Odessa'yı iki eliyle kavrayıp sağ ayağıyla kapıya güçlü bir tekme savurdu.

Hızla içeriye daldı, kapı ağzında bir siluet gibi durmamak için hemen sola döndü. Yaylar kapının sertçe kapanmasına neden oldu

Sonra bir sessizlik çöktü. İçerde yalnızca hafif bir tıklama sesi vardı.

Harry şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı.

Bekleme modunda, yanlış saati gösteren beyaz rakamlarıyla, taşınabilir, küçük televizyon dışında hiçbir şey değişmemişti. Yerdeki şilte ve çöp yığınıyla, darmadağın bir keş yuvasıydı burası. Ve çöplerden biri iskemleye oturmuş kendisine bakıyordu.

Bu Truls Berntsen'di.

En azında Harry öyle olduğunu sanmıştı.

Belki de Truls Berntsen'den geriye kalanlar, demek daha doğru olurdu.

İskemle odanın tam ortasına, odadaki tek ışık kaynağı olan tavandan sarkan beyaz ince kâğıttan, yırtık abajurun altına yerleştirilmişti.

Harry abajur, iskemle ve her an ruhunu teslim edecekmiş gibi görünen ve kekelercesine bir tıkırtı çıkaran televizyonun yetmişli yıllardan kaldığını tahmin etti, ama emin değildi.

Aynı şey iskemlede oturan ceset için de geçerliydi.

İskemleye bağlanmış, yetmişli yıllarda doğmuş ve bu yıl ölmüş kişinin Truls Berntsen olduğunu söylemek kolay değildi çünkü. Adamın yüzü yoktu. Bir zamanlar yüzünün olduğu yerde kıpkırmızı taze kan, siyah kurumuş kan ve beyaz kemik parçalarından oluşan bir pelte vardı. Başının etrafını sıkıca saran plastik, şeffaf bant olmasa, pelte de olduğu yerde duramazdı. Kemiklerden biri plastiği delip geçmişti. Harry streç film, diye düşündü. Marketlerde gördüğümüz yeni paketlenmiş kıyma gibi.

Harry başka bir yere bakmaya zorladı kendini. Duvara iyice yanaştı, nefesini tutup daha iyi duymaya çalıştı. Silahını hafifçe havaya kaldırıp odayı soldan sağa taradı.

Mutfağı gören köşeden baktı, eski buzdolabının yan tarafını ve mutfak tezgâhını gördü sadece. Ama orada, loşta biri olabilirdi.

Ne bir ses vardı, ne de bir hareket.

Harry bekledi. Mantık yürüttü. Eğer bu birisi tarafından ona hazırlanmış tuzaksa, şimdiye dek çoktan ölmüş olması gerekirdi.

Derin bir nefes aldı. Burada daha önce bulunmuş olmak gibi bir avantaja sahipti, yani mutfak ve tuvalet dışında saklanılabilecek başka bir yer olmadığını biliyordu. Tek dezavantajı bir tarafı kontrol ederken, diğer tarafa sırtını dönecek olmasıydı.

Bir karar verip uzun adımlarla mutfağa yürüdü, başını köşeden içeri uzatıp hemen geri çekti ve beyninin gördüğü şeyleri değerlendirmesini bekledi. Ocak, pizza kutuları ve buzdolabı... İçerde kimse yoktu.

Tuvalete doğru hareketlendi. Kapı ağzında durup ışığın düğmesine bastı. Yediye kadar sayıp başını içeri uzattı ve geri çekti. Banyo da boştu.

Sırtı duvara dayalı, yere çöktü. Kalbinin göğüs kafesinin ardında ne denli hızlı attığını hissediyordu sadece.

Bir süre o halde oturdu. Toparlanmaya çalıştı.

Sonra iskemlenin üstündeki cesede yürüdü. Çömelip streç filmin ardındaki kırmızı kütleyi inceledi. Yüz namına bir şey yoktu, ama belirgin bir alın, öne fırlamış alt dişler ve ucuz saç tıraşı hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Bu Truls Berntsen'di.

Harry'nin beyni, yanıldığı gerçeğini yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştı. Polis katili Truls Berntsen değildi.

Hemen ardından başka bir şey geldi aklına.

Burada şahit olduğu şey bir suç ortağı, izlerini örtmeye çalışan bir katil miydi? Truls "Beavis" Berntsen bu vahşetin sorumlusu, kendisi gibi sapık bir başkasıyla çalışıyor olabilir miydi? Berntsen Maridalen'de cinayet işlerken, Valentin Ulleval Stadyumu'nda dahili kameranın önünde özellikle mi oturmuştu? Eğer öyleyse, cinayetleri aralarında nasıl bölüşmüşlerdi? Berntsen'in hangi cinayetler için, cinayetin işlendiği sırada orada olmadığına dair tanığı vardı?

Harry doğrulup etrafa bakındı. Neden çağrılmıştı buraya? Cesedi nasılsa kısa bir süre sonra bulacaklardı. Ayrıca aklına yatmayan birkaç şey daha vardı. Truls Berntsen Gusto Hanssen cinayeti soruşturmasına hiç dahil olmamıştı. O vakada Beate ve yapacak fazla işi olmayan birkaç adli tıp memuru görevliydi, çünkü Oleg polislerin olay yerine gelmesinden hemen sonra, halihazırdaki delillerin ışığı altında şüpheli olarak tutuklanmıştı. Bu cinayeti bir de...

Harry sessiz ortamda hafif tıklamayı duyabiliyordu. Düzenli, sabit, tıpkı saat mekanizması gibi... Aklına üşüşen düşüncenin devamını getirdi. Bu önemsiz, iğrenç uyuşturucu cinayetini soruşturma zahmetine girmiş diğer tek kişi, kendisiydi.

Harry tıpkı diğer polis, yani Truls gibi, faili meçhul cinayetin olay yerine ölmek üzere çağrılmıştı.

Hemen kapının yanında bitiverip kola asıldı. Ve korktuğu oldu; kol kolayca, hiç direnç göstermeksizin indi, ama kapıyı açmadı. Otel odalarındaki kapılardandı bu. Tek sorun, Harry'nin yanında kapıyı açacak kartın olmamasıydı.

Harry odayı bir kez daha taradı.

İç tarafta çelik parmakları olan kalın camlar, kendi kendine kapanan çelik kapı... Kovalamacanın heyecanıla her zamanki çılgınlık ve aptallığını yapmış, kendi ayaklarıyla kapana kısılmıştı.

Tıklama sesi ilk duyduğundan daha yüksek değildi, sadece ona öyle geliyordu.

Harry gözünü taşınabilir televizyona, akan saniyelere dikti. Rakamlar yanlış saati göstermiyordu; hatta zamanı bile göstermiyordu, saatler geri gitmezdi.

İçeriye girdiğinde 00.06.10 iken, şimdi 00.03.51 idi.

Saat geriye doğru sayıyordu.

Harry televizyonu kavrayıp kaldırmaya çalıştı, ama boşuna... Yere vidalanmış olmalıydı. Televizyonun üst kısmını he-

def alarak sert bir tekme savurunca plastik kasa gürültülü biçimde çatladı. İçine baktı; metal borular, cam tüpler, kablolar gördü. Harry kesinlikle uzman değildi, ama bunun içinde çok fazla şey olduğunu kavrayacak kadar televizyon içi görmüştü. Ve bunun boru bombası olduğunu bilecek kadar yeterince, doğaçlama bomba resmi...

Kabloları inceleyip aklına gelen fikirden hemen vazgeçti. Delta ekibinden bir bomba uzmanı, kırmızı veya mavi kablolardan birini kesip eve sağ salim dönmenin eski günlerde kaldığını söylemişti ona; Bluetooth sinyalleri, şifreler ve herhangi bir şeyi kurcaladığında sayacı sıfırlayan koruyucularla, zaman dijital cehennem zamanıydı.

Harry yerinden fırlayıp kapıya koştu. Kapı çerçevesi dayanıksız olabilirdi belki.

Ama değildi.

Keza pencerelerdeki parmaklıklar da.

Ayağa kalkarken omuzlarının ve kaburgalarının acıdığını hissetti. Pencereye gidip tüm gücüyle bağırdı.

Ne içeri ses giriyordu, ne de sesi dışarı çıkmıştı.

Harry cep telefonunu çıkardı. Operasyon Odası... Delta... Onlar patlayıcılardan anlardı. Televizyondaki saate baktı. 00.03.04. Bu kadar kısa zamanda burada olmaları zordu. 00.02.59. Telefonundaki kişiler listesine baktı. R.

Rakel.

Ara onu, dedi kendi kendine. Vedalaş. Onunla ve Oleg'le vedalaş. Onları sevdiğini, hayatlarına devam etmeleri gerektiğini söyle. Kendi hayatından daha iyi bir hayat sahip olmaları gerektiğini anlat, son iki dakikanı onlarla geçir. Yalnız başına ölmemiş olursun böylece; beraber olurlar seninle, travmatik son tecrübeni onlarla paylaşırsın. Ölümü ucundan da olsa tatmalarına, ölüm yolunda sana eşlik ederlerken son bir kâbus yaşamalarına izin ver.

“Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!”

Harry telefonu cebine koyup etrafına bakındı. Kapılar yerlerinden çıkarılmıştı; saklanacak hiçbir yer yoktu.

00.02.40

Harry L şeklindeki odanın kısa kenarında yer alan mutfağa koştu. Yeterince uzun değildi; boru bombası burada da her şeyi paramparça ederdi.

Buzdolabına yöneltti bakışlarını. Kapağını açtı. Bir karton süt, iki şişe bira ve bir paket ciğer ezmesi vardı. Kısa bir an seçeneklerini değerlendirdi. Bira mı, panik mi? Paniğe kapılmadan önce rafları hızla çekti, plastik ve cam şişeler büyük bir gürültüyle yere düştü. İki büküm olup içeriye girmeye zorladı kendini. İnledi. Başını içeriye sokabilecek kadar bükemedi boynunu. Bir kez daha denedi. Yapmak istediği hareketi kolaylaştıracak şekilde yerleştirmeye çalıştığı uzun kollarına ve bacaklarına küfretti.

Kahretsin, mümkün değildi!

Televizyondaki saate baktı. 00.02.06

Harry başını buzdolabının içine soktu, dizlerini göğsüne çekti, ama şimdi de sırtı yeterince esnek değildi. Lanet olsun! Yüksek sesle kahkaha attı. Hong Kong'dayken kendisine yapılan bedava yoga dersi teklifini reddetmesi ölümüne mi neden olacaktı?

Houdini. Nefes alıp verme ve rahatlamayla alakalı bir şey hatırladı.

Nefes vererek zihnini boşlatmaya ve rahatlamaya odaklandı. Saniyeleri görmezden geldi, kas ve eklemlerinin nasıl daha esnek ve daha bükülgen olabileceklerini hissetti. Kendisini dolaba yavaş yavaş sıkıştırmaya odaklandı.

Mümkündü, işte.

Şükürler olsun, gerçekten de mümkündü! Buzdolabının içindeydi şimdi. Yeterli metal ve yalıtımla onu kurtaracak buzdolabının içindeydi. Muhtemelen yani; bu, cehennemden çıkma bir boru bombası değilse, tabii.

Buzdolabı kapısını kapatmadan hemen önce kenarına gelip televizyona son bir kez baktı. 00.01.47.

Kapıyı kapatmak istedi sonra, ama eli ona itaat etmedi. Etmedi, çünkü beyni gözlerinin gördüğü şeyi görmezlikten gelmeyi reddediyordu. Ama mantığı, aklı reddediyordu, çünkü o an önemli olan tek şeyle, hayatta kalma, kendisini kurtarma amacıyla hiçbir paralelliği yoktu gördüklerinin. Reddediyordu, çünkü aksi bir davranışı kaldıracak lüksü, zamanı ve başkasının haline anlayış gösterecek durumu yoktu.

İskemledeki kıyma.

İki beyaz nokta peyda olmuştu.

Göz akı gibi iki nokta...

Streç filmin ardından doğrudan ona bakıyordu.

Şerefsiz herif ölmemişti, yaşıyordu.

Harry bağırdı ve buzdolabından zor da olsa dışarıya attı kendini. Bir gözü televizyon ekranında, iskemleye koştı. Adamın yüzündeki streç filmi koparıp attı. Kıymanın ortasındaki gözler kırıştı; Harry o an hafif bir soluklanma duydu. Kemiğin filmi delip geçtiği yerde açılan delik sayesinde hava almış olmalıydı.

Harry “Bunu kim yaptı?” diye sordu.

Cevap olarak soluklanmadan başka bir şey duymadı. Kıyma maskesi, eriyen mum misali, damlamaya başladı.

“Kimdi o? Polis katili kim?”

Soluk, sadece soluk...

Harry saate baktı. 00.01.26. Tekrar buzdolabının içine girmek zaman alacaktı.

“Haydi Truls! Onu yakalayabilirim.”

Harry’nin ağız olması gerektiğini tahmin ettiği yerde bir kan kabarcığı belirdi. Kabarcık patladığı anda zar zor bir fısıltı duyuldu.

“Maske takıyordu. Konuşmadı.”

“Ne tür bir maske?”

“Yeşil. Baştan aşağıya yeşil...”

“Yeşil mi?”

“Cer... rah...”

“Cerrah maskesi mi?”

Kafa hafifçe sallandı, ardından gözler kapandı.

00.01.05.

Ağızdan kerpetenle laf alacak zaman kalmamıştı. Harry mutfağa koştu. Bu kez daha hızlıydı. Dolaba girip kapağını kapatınca ışık söndü.

Karanlıkta titrerken saniyeleri saydı. Kırk dokuz.

Şerefsiz herif nasılsa ölecekti.

Kırk sekiz.

O işi başkasının yapmış olması daha iyiydi.

Kırk yedi.

Yeşil maske. Truls Berntsen Harry’ye bildiği şeyi, karşılığında bir şey istemeden söylemişti. İçinde bir miktar polislik kalmıştı demek.

Kırk altı.

Düşünmenin bir anlamı yoktu. Buzdolabına onu da sığdıramazdı.

Kırk beş.

Dahası, onu iskemleden kaldıracak zaman da yoktu.

Kırk dört.

İstese bile zaman yetmezdi.

Kırk üç.

Her şey bitmişti.

Kırk iki.

Kahretsin.

Kırk bir.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Kırk.

Harry bir bacağıyla buzdolabının kapağını tekmeleyip açtı, diğerinin yardımıyla dışarıya çıktı. Mutfak tezgâhının al-

tındaki çekmeceyi açıp ekmek bıçağı olması gereken şeyi kaptı, koşup iskemlenin kollarındaki bandı kesti.

Televizyona bakmaktan kaçınsa da, tıklama sesini duyuyordu.

“Berntsen, Tanrı cezanı versin senin!”

İskemlenin arkasına geçip arkadaki, sonra da bacaklardaki bandı da kesti.

Kolunu Berntsen’in göğsüne dolayıp iskemleden kaldırdı.

Söylemeye gerek yok ki, şerefsiz herif çok ağırdı.

Harry Berntsen’i sürükledi, küfürü bastı, çekiştirdi, küfürü bastı. Bir noktadan sonra ağzından ses çıkmadığını anladığında, cennet veya cehennemi, en azından birinin olayların bu aptalca, ama kaçınılmaz gidişatına müdahale etmesi için sinirlendirmiş olmayı diledi.

Açık buzdolabını hedef alarak Truls Berntsen’i içeriye itmeye çalıştı. Adamın kana bulanmış bedeni kayıp dışarı düştü.

Harry onu bir kez daha buzdolabına tıkmayı denese de yine başarılı olamadı. Berntsen’i buzdolabının önünden çekti, muşamba zeminde kan izleri bırakarak onu yere yatırdı. Buzdolabını çekerek duvardan uzaklaştırırken fişinin çıktığını duydu, sonra dolabı itip mutfak tezgâhıyla ocak arasında arka üstü yatırdı. Berntsen’i yerden kaldırıp içine soktu, ardından sürünerek kendisi girdi içine. Ayaklarını kullanarak, Berntsen’i dolabın olabildiğince arkasına, ağır soğutma motorunun bulunduğu tarafa itti. Berntsen’in üstüne uzandığında ter, kan ve kaçınılmaz ölümünü beklerken iskemlede hiçbir şey yapmadan öylecene oturmanın sonucu, sidik kokusunu aldı.

Harry ikisinin de buzdolabına sığacağını ummuş, sorun olsa da bunun buzdolabının derinliğinden değil, yükseklik ve eninden kaynaklanabileceğini düşünmüştü.

Ama şimdi sorunun derinlik olduğu anlaşıyordu.

Kahrolası kapıyı arkalarından kapatamıyordu bir türlü.

Harry kapıyı zorladı, ama kapatamadı. Yirmi santimden

daha kısa bir mesafe vardı, ama buzdolabının kapısı hava geçirmeyecek şekilde kapanmadığı sürece hiç şansları olmayacaktı. Şok dalgaları ciğer ve dalağı parçalar, sıcaklık göz kürelerini yakar, odadaki herhangi bir yere bağlı olmayan her şey bir mermiye, yaylım ateşi açmış makineli tüfeğe dönüşür ve her şeyi paramparça ederdi.

Harry'nin karar vermesine bile gerek yoktu artık. Çok geç kalmıştı.

Bu, aynı zamanda kaybedeceği hiçbir şey olmadığı anlamına da geliyordu.

Harry kapıyı tekmeleyip açtı, dışarı atlayıp buzdolabının arkasına geçti ve dolabı tekrar dik hale getirdi. Dolabın kenarından Truls Berntsen'in kayıp dışarıya düştüğünü gördü. O an televizyona bakmaktan alamadı kendini. Saat 00.00.12'yi gösteriyordu. On iki saniyesi kalmıştı.

“Kusura bakma Berntsen” dedi.

Sonra Berntsen'i göğsünden kavrayıp ayağa kaldırdı ve önde Berntsen, arkada kendisi olduğu halde geri geri dik duran buzdolabının içine girdi. Sonra Truls'un arkasından elini uzatıp kapıyı yarıya kadar çekti. Ve sallamaya başladı. Ağır motor o kadar yüksekteydi ki, buzdolabı kabininin ağırlık merkezi de üstte kalıyordu. Harry bu durumun ona yardımını dokunacağını ümit etti.

Buzdolabı arkaya doğru yattı. Buzdolabının arka ayakları üstünde sallanıyorlardı. Truls Harry'nin üstüne devrildi.

Bu şekilde düşmemeleri gerekiyordu!

Harry direndi, Truls'u kapıya doğru itmeye çalıştı.

Sonra buzdolabı kararını verdi, önce olduğu yerde dikildi, ardından hızını alamayıp diğer tarafa yattı.

Buzdolabı öne doğru devrilirken, Harry'nin gözü son kez televizyon ekranına ilişti.

Buzdolabının içinde yere düştükleri an nefesinin kesildiği-

ni hissetti ve bir an oksijen alamadığını düşünüp panikledi. Ama çok karanlıktı. Zifiri karanlık. Motorun ağırlığı ve dolap umduğu tepkiyi vermiş, yere düşüp kapısının kapanmasını sağlamıştı.

Sonra bomba patladı.

Harry'nin beyni içine doğru çöktü ve kapandı.

Harry karanlıkta gözlerini kırptırdı.

Birkaç saniye baygın kalmış olmalıydı.

Kulakları uğulduyor, yüzü, biri asit atmışçasına yanıyor. Ama hayattaydı işte.

Şimdilik.

Havaya ihtiyacı vardı. Harry ellerini Truls'la arasına koydu, sırtını buzdolabının arka tarafında dayayıp bütün gücüyle itti. Buzdolabı menteşeleri etrafında dönüp yana devrildi.

Harry yuvarlanarak dışarı çıktı ve ayağa kalktı.

Oda içinde tanınabilecek tek bir cismin olmadığı, gri toz ve duman kaplı bir cehennem, distopik bir çöl gibi görünüyordu. Bir zamanlar buzdolabı olan şeyin bile bambaşka bir görüntüsü vardı. Koridordaki metal kapı çerçevesinden kopmuş, havaya uçmuştu.

Harry Berntsen'i olduğu yerde bıraktı. Piçin geberip gitmiş olduğunu umdu. Sendeleyerek merdivene doğru yürüdü, oradan sokağa çıktı.

Dışarıda Hausmanns Caddesi'ne baktı. Polis arabalarının sirenlerini görüyor, ama kâğıdı bitmiş yazıcıdan gelen, birinin birazdan kapatacağı alarına benzer uğultudan başka bir şey duymuyordu.

Ve orada durmuş sessiz polis arabalarına bakarken, Manglerud'daki metro sesine kulak verirken düşündüğü şeyi düşündü. Duyamadığını... Duyması gereken şeyi duyamadığını... Duyamamıştı, çünkü düşünmemişti. Ta ki Manglerud'a gelip

de Oslo metro ağının nereye kadar uzandığını dikkate alana dek. Ve sonunda o şeyin, karanlığa gizlenmiş, bir türlü ortaya çıkmak istemeyen şeyin ne olduğunu anlamıştı. Orman... Ormanda metro yoktu.

Mikael Bellman durdu.

Kulak kabarttı ve boş koridora baktı.

Çöl gibi, diye düşündü. İnsanın gözüne ilişen tek bir şey bile yok; sadece her şeyin şeklini silip yok eden, titreşen beyaz bir ışık, o kadar...

Neon tüp lambanın titreşimli uğultusu, çöl sıcağı, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir şeyin başlangıcı, bu ses... Sonunda hiçbir şey olmayan boş bir hastane koridoru, o kadar. Belki de her şey bir seraptı: Isabelle Sköyen'in Asayev sorununa getirdiği çözüm, bir saat önce gelen telefon, şehir merkezindeki ATM'den çekilen bin kronluk banknotlar, hastane-nin boş kanadındaki bu boş koridor...

Mikael bırak da serap olsun, hayal olsun her şey diye geçirdi içinden ve yürümeye başladı. Ama bu arada cebinde duran Glock 22'nin emniyet kilidinin açık olduğunu kontrol etmeyi de ihmal etmedi. Diğer cebinde bir tomar para vardı. Gerekirse, parayı verecekti. Karşısında birkaç kişi bulması durumunda, mesela... Ama böyle bir şey olacağını sanmıyordu. Paranın miktarı, paylaşılmayacak kadar küçük, sır ise çok büyüktü.

Kahve makinesini geride bırakıp köşeyi döndü ve koridorun aynı şekilde dümdüz ve bembeyaz devam ettiğini gördü. Ama iskemleyi de gördü; Asayev'i koruyan memurun oturduğu iskemleyi... Aynı yerde duruyordu, kaldırılmamıştı.

Yoluna devam etmeden önce, arkasında kimse olmadığına emin olmak için şöyle bir döndü.

Uzun adımlarla ilerlerken neredeyse hiç ses çıkarmıyor, önünden geçtiği kapıları teker teker yokluyordu. Hepsi kilitliydi.

Sonra oraya geldi; yanında iskemlenin durduğu kapıya. Sol eli içgüdüsel bir hareketle iskemlenin oturağına gitti. Soğuktu.

Derin bir nefes alıp silahını çekti. Bakışları eline kaydı, sonra. Titremiyordu, değil mi?

Karar anında gerekeni yapardı.

Silahı tekrar cebine koyup kapıyı açtı.

İçerde onu şaşırtacak ne olursa olsun, boyun eğmesi için hiçbir neden yoktu. Mikael Bellman kapıyı itip içeri adımını attı.

Oda aydınlık, Asayev'in bir zamanlar yattığı yatak dışında boştu. Yatak, odanın ortasına itilmişti ve üstünde bir lamba vardı. Yatağın yanındaki tekerlekli metal arabada parıltıya dayan keskin aletler gördü. Odayı ameliyathaneye dönmüşlerdi belki de.

Mikael pencerelerin birinin ardında bir hareketlilik sezdi. Gözünü kırpmış oraya bakarken eli silahına gitti. Gözlüğe mi ihtiyacı vardı?

Gördüğü şeye odaklanana, bunun bir yansıma olduğunu ve hareketliliğin aslında *arkasında* olduğunu fark edene dek çok geç kalmıştı.

Omzunda bir el hissettiği an hemen tepki verdi, ama boyundaki acı elindeki silahla olan bağlantısını anında koparmış gibiydi. Karanlık çökmeden önce, pencerenin yansımasında adamın yüzünün yüzüne yaklaştığını gördü. Yeşil bir başlık giymiş, ağzına yeşil bir maske takmıştı. Tıpkı bir cerrah gibi... Ameliyata hazırlanan bir cerrah gibi...

Katrine arkasından yaklaşan kişiden bir cevap alamadığını fark edemeyecek kadar bilgisayara kaptırmıştı kendini. Ama kapı kapanıp da tünelden gelen seslerin kesildiğini duyduğunda sorusunu tekrarladi.

“Björn, neredeydin?”

Omzunda ve boynunda bir el hissetti. İlk düşüncesi çıplak ensesinde ılık bir eli, bir erkeğin dostane elini hissetmenin hiç de nahoş bir his olmadığıydı.

Arkasındaki ses “Olay yerindeydim” dedi. “Çiçek bırakmaya gittim.”

Katrine şaşkınlık içinde kaşlarını çattı.

Ekranda, *Hiç dosya bulunamadı*, yazıyordu. Gerçekten mi? Önemli şahitlerin ölümüyle alakalı istatistikleri gösteren dosya hiçbir yerde yok muydu? Telefonu eline alıp Harry’nin adına dokundu. O sıra arkasındaki el boynundaki kaslara masaj yapmaya başladı. Katrine inledi; çoğunlukla hoşlandığını belli etmek için yaptı bunu. Gözlerini kapatıp başını öne eğdi. Telefonun çaldığını duydu.

“Biraz daha aşağı... Hangi olay yerinden söz ediyorsun?”

“Şehir dışındaki, kır yolu. Bir kıza çarpıp kaçmışlardı. Fali bulunamadı.”

Harry cevap vermedi. Katrine telefonu kulağından uzaklaştırıp mesaj yazdı. *İstatistikle ilgili hiç dosya yok*. Gönder’e bastı sonra.

Katrine “Uzun zamandır yoktun” dedi. “Sonra ne yaptın?”

“Oradaki kişiye yardım ettim” dedi ses. “Ruhen yıkılmıştı.”

Katrine yapması gereken işi bitirdi. Odadaki diğer her şey, ancak şimdi algısına dahil olabilmışti sanki. Ses, el, koku... İskemlesinde yavaşça döndü. Başını kaldırıp baktı.

“Sen kimsin?” diye sordu.

“Kim miyim?”

“Evet, sen Björn Holm değilsin.”

“Değil miyim?”

“Hayır. Björn Holm parmak izi, balistik ve kandır. Masaj yapıp insanın ağzını zevkten sulandırmayı bilmez o. Eee, ne istiyorsun?”

Katrine yuvarlak, solgun yüzün kızardığını gördü. Balık gözünü andıran gözler her zamankinden daha çok pörtledi ve Björn elini geri çekip deli gibi favorilerini kaşımaya başladı.

“Şey, özür dilerim, benim niyetim bu değildi, yani... ben...”

Yanaklarında kızarıklık ve kekelemesi gittikçe arttı; bu durum, ellerini her iki yanına indirip Katrine’ye teslim olmuşçasına çaresiz bir ifadeyle bakana dek devam etti. “Kah- retsin Katrine; acınası bir durum bu.”

Katrine ona baktı. Gülmeye başladı. Şapşal, bu gibi durumlarda öylesine sevimli oluyordu ki...

“Buraya arabayla mı geldin?” diye sordu Katrine.

Truls Berntsen kendine geldi.

İleriye, çevresine bakındı. Her şey beyazdı ve iyi aydınlatılmıştı. Ve artık acı hissetmiyordu. Tam tersine, harikula- deydi. Beyaz ve göz kamaştırıcı... Ölmüş olmalıydı. Tabii ki ölmüştü. Tuhaf, diye düşündü. Yanlış yere, yani o iyi yere gönderilmiş olması tuhaftan da öteydi ya.

Vücudunun döndüğünü hissetti. İyi yere geldiğini düşün- mekle belki biraz erken davranmıştı; oraya gitmek üzere yol- daydı hâlâ. Şimdi sesler duyuyordu. Uzaklardan gelen sis düdüğünün bir yükselip bir alçalan, ağıt yakarcasına sesini... Feribotun sis düdüğünü...

Önünde bir şey belirdi; ışıkla arasına bir şey girdi.

Bir yüz.

Sonra bir başka yüz daha belirdi. “Yine çılglık atmaya baş- larsa morfin verebilirsiniz.”

Ve sonra Truls acının geri geldiğini hissetti. Bütün vücu- du ağrıyor, başı infilak edecekmiş gibi hissediyordu.

Bir başka sapağa girdiler. Ambulanstaydı. Sirenleri öten bir ambulanstaydı.

Başının üstündeki yüz “Ben Kripos’tan Ulsrud” dedi. “Kimlik kartın Memur Truls Berntsen olduğunu söylüyor.”

Truls “Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Bir bomba patladı. Mahalledeki bütün pencereleri paramparça etti. Seni dairedeki buzdolabının içinde bulduk. Ne oldu orada?”

Truls gözlerini kapattı. Sorunun tekrar edildiğini duydu sonra. Sağlık görevlisi olduğunu sandığı diğer adamın polise hastayı zorlamaması gerektiğini söylediğini de... Hasta morfinliydi, o haliyle her şeyi uydurabilirdi.

Truls “Hole nerede?” diye sordu.

Parlak ışığın yine kesildiğini fark etti. “Berntsen ne dedin?”

Truls dudaklarını ıslatmaya çalışsa da, ıslatılacak dudağı olmadığını hissetti.

“Diğer adam. O da buzdolabının içinde miydi?”

“Berntsen, buzdolabında bir tek sen vardın.”

“Ama o da oradaydı. O... o hayatımı kurtardı.”

“O dairede başka biri varsa da korkarım şimdi yeni duvar kâğıdı ve badana olmuştur. Dairenin içindeki her şey tuzla buz oldu. Senin içinde bulunduğun buzdolabı bile tamamen parçalanmış; hayatta olduğun için şanslısın yani. O bombayı kimin yerleştirdiğini söylersen, hemen aramaya başlayabiliriz.”

Truls başını iki yana salladı; en azından başını iki yana salladığını hayal etti. O adamı görmemişti. Truls’u arabasından uzaklaştırıp başka bir arabaya bindirirken arkasındaydı. Daha sonra silahı Truls’un kafasına dayayıp arabayı ona kullandırırken, kendisi arkada oturmuştu. Hausmanns Caddesi 92 numaraya gitmişlerdi. Burası olay yeri olduğunu neredeyse unuttuğu, çeşitli narkotik suçlar yüzünden adı çıkmış bir adrestti. Gusto. Tabii ya. Ve o ana dek bastırmayı ba-

şarabildiği gerçek, kafasına dank etmişti. Öleceği gerçeği... Basamakları çıkar, metal bir kapıdan geçerken arkasından gelen, sonra onu iskemleye bantlayıp yeşil bir maskenin ardından bakan adamın polis katili olduğu gerçeği... Truls adamın taşınabilir televizyonun çevresinden dolanıp içine bir tornavida soktuğunu ve ekrandaki, kapının arkalarından kapanmasıyla çalışmaya başlayan sayacın durduğunu ve altı dakikaya sabitlendiğini görmüştü. Bir bombaydı bu. Sonra yeşil maskeli adam daha önce kendisinin kullandığına benzer bir cop çıkarıp Truls'un yüzüne vurmaya başlamıştı. Adam yaptığı işe tam anlamıyla odaklanmıştı, zevk aldığına dair hiçbir belirti göstermeden, duygusal bir tepki vermeden indirmişti copu yüzüne. Kemik kıracak kadar ağır darbeler değildi bunlar, ama damarları parçalayacak, yüzünün kanla şişmesine, kanının dökülüp cildin altında toplanmasına yetecek kadar da sertti. Sonra ona daha güçlü vurmaya başlamıştı. Truls cildindeki tüm hissi kaybetmişti, copun suratına indiği her defasında duyumsadığı tek şey, yüzünün patladığı, kanın boynundan göğsüne doğru aktığı, başında ve beynindeki, hayır beyninin de derinliklerindeki kör ağrıydı. Yeşilli adamın copu, kendini yaptığı işin önemine adanmış, çekicini bronz çanın içine doğru sallayan kilise zangocu edasıyla yüzüne indirdiğini, fışkıran kanın yeşil önlüğünde, Rorschach mürekkep lekesini andıran lekeler meydana getirdiğini görmüştü. Burun kemiğinin, kıkırdağının kırıldığını ve ezildiğini duymuş, dişlerinin çatırdayıp ağzına dolduğunu, çenesinin gevşeyip sinir liflerinin ucunda sarmaya başladığını hissetmiş ve sonunda her şey kararmıştı.

Cehennem acısı içinde uyanana dek karanlığın içinde kalmıştı. Ve sonra onu üstünde cerrah giysisi olmaksızın görmüştü. Buzdolabının önünde duran Harry Hole'u...

Önce akli karışmıştı.

Sonra mantıklı gelmişti her şey. Hole işlediği günahları

detaylı biçimde bilen birini öbür dünyaya yollamak istemiş ve polis katili kılığına girmişti.

Ama Hole diğer adamdan daha uzundu. Yüz ifadesi farklıydı. Ve Hole kahrolası bir buzdolabına sığmaya çalışıyor, bunun için deli gibi mücadele veriyordu. Hole'la aynı gemideydiler. Aynı olay yerinde bulunan iki polistiler. Birlikte ölecek iki polis... Hole ve kendisi... Ne ironi ama! Bu kadar acı çekiyor olmasa, dayanamaz gülerdi.

Sonra Hole buzdolabından çıkıp yanına gelmiş, bandı ke-sip onu iskemleden kaldırmış ve buzdolabının içine sokmuştu. Bilincini az çok yitirdiği anlardı o anlar.

Truls kahrolası sirenden sesini duyurabilmek umuduyla “Biraz daha morfin alabilir miyim?” diye fısıldadı. O bildiği esenlik dalgasının gelip tüm vücudunu sarmasını, cesaret kırıcı o acıyı alıp götürmesini bekledi sabırla. O an düşündüğü şey, uyuşturucunun eseri olmalıydı. Çünkü tastamam uyuyordu ona. Yine de düşündü, işte.

Harry Hole'un böyle ölmesi ne sinir bozucu bir durumdu. Kahrolası bir kahraman gibi yani...

Kendisini düşmanı için feda etmesi, yerini ona bırakması...

Ve düşmanı, daha iyi bir adam kendini feda ettiği ve onun için ölmeyi seçtiği için hâlâ hayatta olduğu gerçeğiyle yaşamak zorundaydı.

Truls sırtından yayılan acıyı, ürpertiği hissetti. Bir şey, herhangi bir şey için, kendi sefilliğinden farklı bir şey için canını vermek istediği bu. Belki de tüm bu yaşananlar sonuçta bunun içindi. Öyle veya böyle; canın cehenneme Hole diye geçirdi içinden.

Sağlık görevlisine baktı, pencerenin ıslandığını gördü. Dışarıda yağmur başlamış olmalıydı.

“Tanrı aşkına, biraz daha morfin!”

Tuzak telini andıran adı ve soyadı ses uyumlu polis memuru Karsten Kaspersen, PHS'nin nöbetçi odasında oturmuş dışarıyı izliyordu. Yağmur akşamın karanlığında iri taneler halinde yağıyor, parıldayan siyah asfalt üstünde tempo tutuyordu.

Akşamın bu geç saatinde büroda çalışan biri olduğu anlaşılmasın diye ışıkları söndürmüştü. “Kimse”den kasıt, cop ve diğer aletleri çalan kişilerdi. Eğitim sırasında kullanılan eski polis olay yeri şeridini bile çalmışlardı. İçeri zorla girildiğine dair bir belirti olmadığına göre, giriş kartı olan birinin işiydi bu. Birkaç dandik cop ve olay yeri şeridi değildi sorun; sorun aralarında bir hırsız olmasıydı. Çok da uzak olmayan bir gelecekte halkın arasında polis olarak gezmeye başlayacak hırsızların olmasıydı. Onun bulunduğu bu teşkilatta böyle insanlara yer yoktu.

Yağmurun altında birinin yaklaştığını görüyordu. Karanlıkta, Slemdalsveien yönünden biri geliyor, Chateau Neuf'ün altındaki ışıklardan geçip kapıya doğru ilerliyordu. Yürümekten çok sendeliyordu, aslında. İskele tarafında fırtınaya yakalanmıştı sanki; her an düşüp bayılacakmış gibi görünüyordu.

Ama adam makineden kartını geçirip okulun içine girdi. Binanın bu bölümünde çalışan herkesi yürüyüşünden tanı-

yan Kaspersen, yerinden fırlayıp odadan dışarı çıktı. Bu durumun bir açıklaması olamazdı çünkü. Bir yere giriş izniniz ya olurdu ya da olmaz... Bunun ortası yoktu.

Kaspersen “Merhaba!” diye seslendi. Daha şimdiden nefes nefese kalmıştı, o haliyle hayvanlar âleminden gelme, kendisini olabildiğince iri göstermeye çalışan bir yaratıkmış gibi görünüyor, nedenini bilmesede, bu görüntüsüyle insanları korkutmayı başardığını fark ediyordu. “Sen de kimsin? Burada ne işin var? O kartı nereden buldun?”

Önündeki omuzları düşmüş, yağmurdan sırılsıklam olmuş adam ona doğru döndü ve sırtını dikleştirme çalıştı. Kapüşonunun gölgesi düşen yüzü görünmüyor, ama bir çift ışıltıdan göz fark ediliyordu. Kaspersen o gözlerdeki yoğunluğu, ateşi hissettiğini fark etti. İçgüdüsel olarak nefes alma ihtiyacı duydu ve ilk kez o an silahlı olmadığını hatırladı. Nasıl olmuştu da böylesine önemli bir şeyi unutmuştu? Hırsızları caydıracak bir şeyler taşımalıydı yanında.

Adam kapüşonunu geriye doğru itti.

Caydırmayı filan unut, diye geçirdi içinden Kaspersen. Benim kendimi savunacak bir şeye ihtiyacım var.

Önünde duran adam bu dünyadan değildi. Paltosu delik deşik olmuştu, yüzünün de paltodan farkı yoktu.

Kaspersen yavaş yavaş bürosuna doğru gerilerken, anahtarın kapının arkasında olup olmadığını merak etti.

“Kaspersen.”

Ses...

“Benim, Kaspersen.”

Kaspersen durdu. Başını eğdi. Bu gerçekten de...

“Tanrım, Harry. Ne oldu sana?”

“Patlama, sadece. Olduğundan daha kötü görünüyor.”

“Daha kötü mü? Karanfile süslenmiş Noel portakalına benziyorsun.”

“Sadece...”

“Yani Noel kan portakalı demek istedim Harry. Kanaman var. Dur bir dakika, ilk yardım çantasını getireyim.”

“Arnold’un odasına çıkabilir misin? Acil olarak bir şeye bakmanı istiyorum.”

“Arnold burada değil.”

“Biliyorum.”

Karsten Kaspersen bürodaki ilaç dolabına koştu. Dolaptan yara bandını, gazlı bezi ve makası alırken, bilinçaltı biraz önce yaptığı konuşmayı yeniden gözden geçirdi ve son cümlede durdu. Harry’nin kelimeyi söyleme tarzı; yaptığı vurgu... *Biliyorum*. Ona, Karsten Kaspersen’e değil de kendine, Harry Hole’a söylemişti sanki.

Mikael Bellman uyanıp gözlerini açtı.

Işığın göz zarı ve merceğini acıtmasıyla gözlerini yeniden sıkıca kapattı, ama ışık hâlâ çıplak siniri yakıyormuş gibi hissediyordu.

Kıpırdayamadığını fark etti. Başını döndürüp etrafına bakınmaya çalıştı. Hâlâ aynı odadaydı. Bakışlarını aşağıya çevirdi ve şeffaf bir bantla yatağa bağlandığını gördü. Kolları vücudunun yan tarafına, bacakları da birbirine bağlanmıştı. Mumyadan farksızdı.

Arkasında metal tıkırtısı duyup başını öbür tarafa çevirdi. Yanında duran ve aletleri karıştıran kişi yeşil bir önlük giymişti, ağzında da bir maske vardı.

Yeşilli adam “Ah, canım” dedi. “Uyuşturucu ilaç etkisini kaybetti demek. Eh, ben anestezi uzmanı sayılmam, öyle değil mi? Doğruyu söylemek gerekirse, hastaneyle ilgili hiçbir şeyde uzman değilim.”

Mikael akıl karışıklığından sıyrılmaya, aklını toparlamaya çalıştı. Lanet olsun, neler oluyordu?

“Bu arada, yanında getirdiğin parayı buldum. Çok düşüncelisin, ama o paraya ihtiyacım yok. Zaten o parayla yaptığın şeyi telafi etmen mümkün değil Mikael.”

Adam anestezi hemşiresi değilse, Asayev’le arasındaki bağlantıyı nereden biliyordu?

Yeşilli adam aletlerden birini ışığa tuttu.

Mikael korkunun ayak seslerini duydu. Henüz o hissetmiyordu gerçi; uyuşturucu ilaç bir sis tabakası gibi hâlâ beyinde dolaşıyordu, ama anestezi örtüsü tamamen kalktığında arkasındakiler ortaya çıkacaktı: Acı ve korku. Ve ölüm.

Mikael durumu anlamıştı çünkü. Her şey aslında o kadar ortadaydı ki, evden çıkmadan önce biliyor olmalıydı. Burası faili meçhul bir cinayetin olay yeriydi.

“Sen ve Truls Berntsen.”

Truls mu? Bu adam Truls’un Asayev’in ölümüyle bir alakası olduğuna mı inanıyordu?

“Ama o çoktan cezasını buldu. İnsan yüzünü keserken ne kullanmam gerek? On numara bıçak ve üç numara kulp, cilt ve kaslar için ideal. Yoksa bu mu: on beş numaralı bıçakla yedi numaralı kulp, ha, ne dersin?” Yeşilli adam görünüşte birbirine benzer iki bisturiyi havaya kaldırdı. Işık bıçaklardan birinde yansırken, adamın yüzüne, bir gözü de dahil olmak üzere, ince ışık şeritleri gönderdi. Ve Mikael o gözde belli belirsiz de olsa aşına bir şeyler gördü.

“Tedarikçi özellikle bu operasyon için hangisi daha iyidir, yazmamış.”

Sesinde de aşına bir tını vardı, öyle değil mi?

“Eh, ne yapalım, artık elimizdekilerle idare edeceğiz. Mikael şimdi yüzünü bantlamam gerek.”

Şimdi sis tabakası tamamen kalktı ve Mikael onu gördü. Korkuyu.

Korku da onu gördü ve boğazından yükselmeye başladı.

Mikael başının zorla şilteye bastırıldığını ve alnından

bantlandığını hissettiğinde nefesini tuttu. Şimdi adamın yüzü, yüzünün hemen üstündeydi. Maske kaymıştı. Ama Mikael'in beyni görüntüyü yavaşça döndürüyor, altı üst, üstü alt haline geliyordu. Ve o an tanıdı adamı. Tüm bunları neden yaptığını da anladı.

Adam "Mikael beni tanıdın mı?" diye sordu.

Oydu. Homo. Kripos'ta çalışırken, tuvalette onu öpmeye çalışan tip. Sonra içeri biri gelmiş, Truls daha sonra kazan dairesinde adamın ağzını burnunu kırmıştı, adam bir daha işe geri dönmemişti. O zamanlar adam, işe geri dönmesi halinde kendisini nelerin beklediğini biliyordu. Tıpkı Mikael'in şimdi kendisini nelerin beklediğini bildiği gibi.

"Acı bana." Mikael gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Truls'a engel oldum. Seni öldürecekti, müdahale etmedim..."

"... müdahale ettin, çünkü kariyerine zarar gelmesini istemiyordun ve sonra Emniyet Müdürü oldun."

"Dinle. Ne kadar para istersen vermeye..."

"Oh, tabii ki vereceksin Mikael. Benden aldığın şeyin karşılığını tabii ki vereceksin."

"Almak mı? Senden ne aldık?"

"İntikamımı... René Kalsnes'i öldüren adamı cezalandırmadınız. Bütün katillerin paçayı sıyrmasına izin verdiniz."

"Bütün vakaları çözmek mümkün değil ki. Bunu sen de biliyor..."

Adam kahkaha attı. Soğuk, kısa bir kahkaha. "Doğru dürüst çaba göstermedin Mikael, ben bunu biliyorum. İki nedenden ötürü umursamadın. Birincisi, olay yerine yakın bir yerde cop buldunuz. İyi bir araştırma yaptığınız takdirde, o alçak, iğrenç homonun katili içinizden biri çıkar diye korktunuz. Peki, ikinci neden neydi Mikael? René polis teşkilatının, bizler gibi memurların olmasını istediği gibi biri, bir hetero değildi. Ama ben René'yi sevdim. Onu sevdim. Duydun mu

Mikael? Bak, açık açık söylüyorum işte; ben, bir erkek olarak bir oğlanı sevdim, onu öpmek, saçını okşamak, kulağına tatlı sözler fısıldamak istedim. Sen bunu iğrenç mi buluyorsun? Ama biliyorsun, değil mi? Yani bir başka erkeği sevebilmenin bir ödül olduğunu içten içe biliyorsun. Mikael, bu daha önce kendine söylemiş olman gereken bir şey, çünkü senin için artık çok geç... Kripos'ta çalışırken sana sunduğum şeyi bir daha asla yaşayamayacaksın. İkinci kişiliğinden öyle korktun ki, öfkeden kendini kaybettin. O kişiliğini söküp atmak zorunda hissettin. Beni söküp atmak zorunda hissettin."

Sesi yavaş yavaş yükselmişti, ama şimdi fısıldayarak konuştu.

"Ama bu aptalca bir korkuydu Mikael. Bunu ben de hissettim ve seni bu yüzden asla cezalandırmadım. Sen ve Rene Kalsnes vakasında çalışmış diğer sözde polisler, sevdiğim tek insanı lekelediğiniz, insani değerini alçalttığınız için ölüm cezasına çarptırıldınız. Kurbanın, göstereceğiniz çabaya değmediğini söylediniz. Halka hizmet etmek ve adaleti savunmak adına ettiğiniz yemine değmediğini söylediniz. Yani hepimizi düş kırıklığına uğrattınız, kutsal olan insanlığı kirllettiniz Mikael. İnsanlığı ve aşkı... Ortadan kaldırılmanız gerekiyordu. Tıpkı benim gözbebeğimi ortadan kaldırdığınız gibi. Evet, bu kadar gevezelik yeter, bu işi doğru yapacaksam odaklanmalıyım. Şansımıza bu konuda internette çok öğretici videolar var. Buna ne dersin?"

Mikael'e bir resim gösterdi.

"Basit bir ameliyat olmalı, sence de öyle değil mi? Ama sesini çıkarmamalısın Mikael. Kimse duyamaz seni, ama bu şekilde bağırırsan ağzını da bantlamak zorunda kalacağım."

Harry Arnold Folkestad'ın iskemlesine çöktü. İskemle uzun, hidrolik bir hırıltı çıkarırken, Harry bilgisayarını açtı ve

ekranın karanlığı aydınlatmasına izin verdi. Bilgisayar gıcır-tı ve iniltiyle çalışmaya başlar, programları etkinleştirip kendini kullanıma hazır hale getirirken, Harry Katrine'nin mesajını bir kez daha okudu.

İstatistikle ilgili bir dosya yok.

Arnold FBI'ın, savcılık şahitlerinin öldüğü vakaların yüzde doksan dördünde, ölümlerin şüpheli olduğuna dair bir istatistiği olduğunu söylemişti. Harry'nin Asayev'in ölümünü daha yakından incelemesine neden olan şey buydu. Ama gerçekte böyle bir istatistik yoktu. Tıpkı Katrine'nin yaptığı espri gibi; Harry'nin beynindeki gri hücreleri sürekli rahatsız eden, sürekli hatırladığı ama nedenini bir türlü çözemediği espri gibi:

“İnsanlar istatistiki bilgilerden söz ettiklerinde, yüzde yetmiş ikisi rakamları o an kafadan uyduruyor.”

Harry bunu uzun zamandan beri düşünüyordu. Bir şeyden şüphelenmiş olmalıydı; bu istatistiği Arnold'un o an kafadan uydurduğundan yani...

Neden peki?

Cevap basitti. Harry'yi Asayev'in ölümünü daha yakından araştırmaya ikna etmek için. Çünkü Arnold bir şey biliyor, ama ne olduğunu doğrudan söyleyemiyor ya da bilgiyi nereden edindiğini açıkça ifade edemiyordu. Etmesi durumunda kaynağının kimliği ortaya çıkacaktı çünkü. Ancak azimli ve cinayetin failini bulmak adına marazi biçimde istekli bir polis olarak, yine de risk almakta sakınca görmemiş ve Harry'yi soruşturmaya dahil etmişti.

Dahil etmişti, çünkü Arnold Folkestad izlerin Harry'yi sadece Asayev'in öldürüldüğü gerçeği ve potansiyel katiline değil, aynı zamanda kendisine, yani Arnold Folkestad'a ve bir başka cinayete de götüreceğini biliyordu. Çünkü bunu bilebilecek ve orada, hastanede gerçekte neler olup bittiğini söyleyebilecek tek kişi Anton Mittet'ti. Ve birbirlerini hiç tanıma-

yan iki insan, Arnold Folkestad'la Anton Mittet'in temas halinde olmalarının tek bir nedeni vardı.

Harry titredi.

Cinayet.

Bilgisayar arama yapmaya hazırdı.

Harry gözünü bilgisayar ekranına dikti. Katrine'yi aradı, tekrar. Bir süre çaldırdı, tam kapatmak üzereydi ki sesi ni duydu.

“Evet?”

Katrine koşuyormuş gibi nefes nefeseydi. Ama yankıdan, kapalı bir mekânda olduğu anlaşılıyordu. O an Harry'nin aklına, gece geç saatte Arnold Folkestad'ı aradığı zaman da aynı şeyi duymuş olması gerektiği geldi. Yankıyı, yani. Arnold o sırada içerde değil, dışarıdaydı.

“Spor salonunda filan mısın?”

“Spor salonu mu?” Katrine böyle bir şeyi ilk kez duyuyormuş gibi sormuştu soruyu.

“Telefonlarıma o yüzden mi cevap vermedin diye merak ettim de.”

“Hayır, evdeyim. Ne oldu?”

“Peki, biraz nefeslen bakalım. PHS'deyim. Biraz önce birisinin bilgisayarından arama geçmişine baktım. Ve daha fazla ilerleyemiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Arnold Folkestad tıbbi gereçler satan firmaların web sitelerine girmiş. Neden, öğrenmek istiyorum.”

“Arnold Folkestad mı? Bunun onunla ne ilgisi var?”

“Aradığımız adam o galiba.”

“Polis katili Arnold Folkestad mı?”

Katrine konuşurken Harry, Björn Holm’un sigara tiryakilerine özgü öksürüğünü duydu. Ardından da yatak gıcırtısı olması gereken bir başka ses...

“Björn’le birlikte Kazan Dairesi’nde misiniz?”

“Hayır, dedim ya... biz... evet, Kazan Dairesi’ndeyiz.”

Harry bir an düşündü ve polisliğe başladığından beri bu kadar kötü bir yalan duymadığına karar verdi.

“Bilgisayar yakınındaysa, Arnold’un tıbbi alet satın alıp almadığını bulmaya çalış. Bak bakalım adına, eski olay yerlerinden veya cinayet soruşturmalarından herhangi birinde rastlayacak mısın? Sonra bana haber ver. Şimdi Björn’le konuşmak istiyorum.”

Katrine’nin telefonu verdiğini ve bir şeyler söylediğini duydu. Sonra Björn’ün kalın sesi yankılandı.

“Evet?”

“Çabuk giyin ve Kazan Dairesi’ne gazla. Hemen bir polis avukatı bul ve Arnold Folkestad’ın cep telefonunun dinlenmesi için izin çıkart. Sonra bu akşam Truls Berntsen’i kimler aramış bir kontrol et, tamam mı? Bu arada ben Bellman’a Delta ekibini harekete geçirmesini söyleyeceğim.”

“Evet. Ben... biz... şey, bilirsin...”

“Björn, söyleyeceğin önemli bir şey mi var?”

“Hayır.”

“Peki.”

Harry telefonu kapattı. Tam o sırada Karsten Kaspersen içeri girdi.

“İyot ve pamuk buldum. Cımbız da. Cam parçalarını cımbızla çıkarabiliriz.”

“Teşekkürler Kaspersen, ama o cam parçaları sayesinde bir bütün olarak durabiliyorum; getirdiklerini masaya bırak, yeter.”

“Ama bu şekilde...”

Harry kendisini protesto eden Kaspersen'i kışkıışlarken Bellman'ı aradı. Telefon hemen telesekretere düştü. Küfürü bastı. Ulla Bellman'ın telefon numarasını aradı, Höyenhall'deki sabit numarasını buldu. Numarayı çevirmesinin ardından kadının, yumuşak ve melodik bir sesle soyadını söyleyen sesini duydu.

“Ben Harry Hole... Kocanız orada mı?”

“Hayır, dışarıya çıktı.”

“Oldukça önemli bir mesele bu... Nerede kendisi?”

“Nereye gideceğini söylemedi.”

“Peki, ne zaman?..”

“Hiçbir şey söylemedi.”

“Eğer...”

“... gelirse, aradığınızı söylerim Harry Hole.”

“Teşekkürler.”

Harry Hole telefonu kapattı.

Kendini beklemeye zorladı. Dirseklerini masaya dayamış, başını ellerinin arasına almış otururken, bakılmamış sınav kâğıtlarına damlayan kanının sesini duydu. Geçen saniyeymiş gibi saydı kan damlalarını...

Orman. Orman. Ormanda metro yoktu. Ve yankı. Arnold'un sesi içerde değil, dışarıdaymış gibi gelmişti kulağına.

Harry o akşam Arnold'u aradığında, Arnold evde olduğunu iddia etmişti.

Ama Harry arka planda metro sesi duymuştu.

Arnold Folkestad'ın bulunduğu yer hakkında yalan söylemesini gerektirebilecek masum nedenler olabilirdi tabii. Görüşüğünü kimsenin bilmesini istemediğı bir kadın, mesela... Harry'nin onu aradığı sırada, metro istasyonuna yakın bir yer olan Veste Mezarlığı'ndan bir genç kızın mezarından çıkarılıyor olması da tesadüf olabilirdi. Tesadüfler... Ama diğer şeylerin gün yüzüne çıkmasına neden olacak tesadüfler. İstatistik.

Harry bir kez daha saatine baktı.

Rakel ve Oleg'i düşündü. Evdeydiler.

Ev. Gideceği yer orasıydı. Olması gereken yer... Asla olamayacağı yer... Tamamen, tam anlamıyla, istediği şekilde evde olamayacaktı. Evet, doğrudu; böyle bir şey karakterinde yoktu çünkü. Onun karakterinde, et yiyen bakteri misali hayatındaki her şeyi tüketen, alkolün bile yatıştıramadığı, onca yıldan sonra bile tam olarak anlayamadığı bu ötekilik, farklılık, diğerlerinden başka olma hali vardı. Farklı biçimde olsa da, öyle veya böyle, Arnold Folkestad'ın içinde var olan şeye benziyordu bu. Yıkıp geçtiği her şeyi neredeyse meşrulaştırabilen çok güçlü ve kapsayıcı bir zaruret. Telefonu çaldı. Katrine'ydi nihayet.

“Arnold birkaç hafta önce cerrahi alet siparişi vermiş. Özel bir yetkiye sahip olmayı gerektirmeyen türden şeylermiş.”

“Başka bir şey?”

“Hayır, internette fazla zaman geçirmiyormuş. Anlaşılan bu konuda oldukça tedbirli davranmış.”

“Başka?”

“Fiziki bir sorunu filan var mı diye de araştırdım. Birkaç hastane raporu çıktı karşıma. Birkaç yıl öncesine ait raporlar.”

“Öyle mi?”

“Evet. Doktorun raporunda dövülme olarak belirttiği olay yüzünden hastaneye kabulü yapılmış, ama Folkestad merdivenden düştüğünü iddia etmiş. Doktor bu iddiayı reddetmiş ve tüm vücuduna yayılmış görünen yaraların dövülme sonucu olduğunu savunmuş. Doktor hastanın polis olduğunu, olayı yetkililere ihbar edip etmeme konusunda kararı onun vermesi gerektiğini yazmış rapora. Raporda dizinin asla tam olarak iyileşmeyeceği de yazılı.”

“Demek dövülmüş gerçekten. Peki, ya olay yerleri ve polis katili meselesi?”

“Orada bir bağlantı bulamadım, ama Arnold Kripos'tayken, ilk cinayetlerden bazılarının olay yerinde görev almış gi-

bi görünüyor. Diğer yandan, kurbanlardan biriyle arasında bir bağlantı keşfettim.”

“Öyle mi?”

“René Kalsnes. Önce şansa çıktı karşıma, sonra aramayı detaylandırımdım. Arnold ve René birlikte çok zaman geçirmiş. Folkestad’ın parasını ödediği seyahatlerle yurt dışına gitmişler, iki kişilik odalarda, sütlerde kalmışlar. Avrupa’nın çeşitli şehirlerinde ikisi adına yapılmış birçok otel rezervasyonu var. Folkestad Barselona ve Roma’dan mücevher satın almış, ama kendisinin kullandığını hiç sanmıyorum. Kısacası, ikisi...”

“... sevgiliymiş” dedi Harry.

“Ben daha çok gizli âşık derdim” dedi Katrine. “Norveç’te seyahat ederlerken uçakta farklı yerlerde oturuyorlarmış, hatta bazen farklı uçaklara binmişler; otelde kaldıkları zamanlarda da hep tek kişilik oda tutmuşlar.”

Harry “Arnold polisti” dedi. “Homoseksüelliğini gizli tutmanın en güvenilir yol olduğunu düşünmüştür.”

“Ama René ile flört eden ve ona hediyeler alan tek kişi o değilmiş.”

“Öyle olmadığına eminim. Bir o kadar emin olduğum diğer şey de, önceki soruşturma ekibinin bu gerçeği görmüş olması gerektiği.”

“Harry işte şimdi biraz acımasız davranıyorsun. O ekip benim arama motorlarıma sahip değildi.”

Harry yavaşça yüzünü ovuşturdu. “Belki öyledir. Belki de sen haklısındır. Belki erkeklerle rastgele cinsel ilişkiye giren bir homoseksüelin öldürülmesinin, soruşturmaya dahil olan dedektifleri failin bulunması konusunda yeterli derecede motive etmediğini düşünürken haksızlık yapıyorumdur.”

“Evet, öyle.”

“Peki. Başka bir şey var mı?”

“Şimdilik hayır.”

“Tamam.”

Harry telefonu cebine koydu. Saatine baktı.

Arnold Folkestad’ın söylediği bir söz aklından hiç çıkmıyordu.

Adalet için savaşılmaya cesaret edemeyen herkesin vicdan azabı duyması gerekir.

Folkestad’ın işlediği intikam cinayetleriyle yaptığı şey bu muydu? Adalet için mi savaşıyordu?

Silje Gravseng’in akli durumuyla ilgili konuşurlarken Arnold ne demişti? “Obsesif Kompulsif Bozukluklarla ilgili biraz deneyimim var.” Bu, engel tanımamanın ne demek olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

Adam Harry’nin karşısına oturmuş, her şeyi tek tek anlatmıştı.

Björn aradan yedi dakika geçtikten sonra aradı.

“Truls Berntsen’in telefonunu kontrol ettiler, bu akşam kimse aramamış.”

“Hımm. Demek Folkestad doğrudan Berntsen’in evine gitti ve onu oradan aldı. Peki, ya Folkestad’ın telefonu?”

“Şu anda açık ve yerini tespit etmek mümkün; Slemdalsveien, Chateau Neuf civarında...”

Harry “Kahretsin” dedi. “Telefonu kapatıp hemen onu ara.”

Harry birkaç saniye bekledi. Sonra bir yerlerden bir titreşim çalındı kulağına. Ses masa çekmecelerinden birinden geliyordu. Eli çekmeceye gitti. Hepsi kilitliydi. En alttaki hariç... Harry çekmeceyi açtığında gözüne bir parlaklık çarptı. Telefonu alıp açtı.

“Buldum” dedi.

“Alo?”

“Björn, Folkestad akıllıymış. Adına kayıtlı telefonu burada bırakmış. Sanırım cinayetlerin işlendiği sırada hep buradaydı bu telefon.”

“Demek telefon şirketinin geriye dönük olarak Folkestad’ın ne zaman, nerde olduğunu tespit etmesi mümkün olmayacak.”

“Bir görgü şahidine ihtiyaç duyması halinde, her zaman olduğu gibi burada, bürosunda çalıştığını gösteren bir delili var, yani. Ama çekmeceye kilitlenmediğine göre, telefonda işimize yarar bir şey bulacağımızı sanmıyorum.”

“Başka bir telefonu daha mı var demek istiyorsun?”

“Başka birinin adına kayıtlı kontrollü bir telefonu olabilir. Kurbanları o telefonla arıyordu muhtemelen.”

“Telefonu şimdi burada olduğuna göre...”

“Birinin hakkından gelmek üzere dışarıda demektir.”

“Ama telefonu cinayetler sırasında başka yerde olduğunu kanıtlamak için kullanma ihtiyacı duyuyorsa, yanına almamış, eve götürmemiş olması garip. Sinyallerden, telefonun bütün akşam PHS’de olduğu anlaşılırsa...”

“Akla yatkın bir delil olarak işe yaramaz. Ama bir başka olasılık daha var.”

“Nedir?”

“Bu akşamki işini henüz bitirmemiş olması olasılığı.”

“Oh, Tanrım. Düşündüğün şey?..”

“Hiçbir şey düşünmüyorum. Bellman’a ulaşamadım. Hagen’ı arayıp durumu açıkla ve Delta’nın harekete geçmesi, Folkestad’ın evine baskın yapmaları için emir vermesini söyle.”

“Evde olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, ama biz...”

Björn “... aramaya, ışığın olduğu yerden başlamalıyız” diye tamamladı cümleyi.

Harry konuşmayı sonlandırıp gözlerini kapattı. Kulaklarındaki uğultu hemen hemen geçmiş, ama yerini başka bir ses almıştı. Tik tak sesi! Geri sayıma geçmiş saniyelerin sesi... Kahretsin! Parmak boğumlarını gözüne bastırdı.

Bugün isimsiz bir çağrı almış biri var mıydı? Varsa, kim-di? Ve nereden almıştı çağrıyı? Kontörlü telefondan veya an-kesörlü telefondan... Belki de telefon numarasının görünme-diği bir telefon santralinden.

Harry birkaç saniye kıpırdamadan oturdu.

Sonra ellerini çekti.

Masadaki büyük, siyah telefona baktı. Bir an tereddüt et-tikten sonra ahizeyi kaldırdı. Santralin çevir sesini duydu. Tekrar-arama tuşuna bastı; telefon küçük, coşkulu bip ses-leriyle aranan son numarayı çevirmeye başladı. Harry telefo-nun çaldığını duydu. Karşı taraf cevap verdi.

Yine o yumuşak, melodik ses çalındı kulağına.

“Bellman.”

Harry “Özür dilerim, yanlış numara” diyerek ahizeyi yu-vasına koydu. Gözlerini kapattı. Kahretsin, kahretsin, kah-retsin!

Nasıllarla, nedenlerle işi yoktu.

Harry beynini gereksiz tüm bilgilerden arındırmaya ve o anki tek önemli meseleye odaklanmaya çalıştı. Onun nerede olduğuna...

Arnold Folkestad hangi cehennemde olabilirdi?

Olay yerinde.

Ameliyat malzemeleriyle birlikte...

Harry durumu anladığında onu şaşırtan tek, ama tek bir şey vardı: Bunu neden daha önce fark edemediği... Her şey o kadar ortadaydı ki, verileri değerlendirebilecek ve failin düşünce zincirini takip edebilecek, sıradan bir hayal gücüne sahip birinci sınıf öğrencisi bile durumu kavrayabilirdi. Olay yeri. Bir cerrah gibi giyinmiş ve maske takmış birinin, dik-katleri üzerine çekmeden hareket edebileceği yer...

PHS'den Rikshospital'e arabayla iki dakikada gidiliyordu.

Harry yapabilirdi. Delta'nın ise böyle bir imkânı yoktu.

Harry yirmi beş saniye sonra binanın dışındaydı.

Arabasına varması otuz saniye sürdü. Arabayı çalıştırıp Slemdalsveien'e, onu doğrudan gitmek istediği yere götürecek istikamete döndü.

Arabayı Rikshospital'in giriş kapısının önüne çektiğinde, aradan bir dakika kırk beş saniye geçmişti.

Bundan on saniye sonra döner kapılardan içeri girdi, kabul

masasını geride bıraktı. Arkasından “Hey, bekle!” diye seslenen görevliyi duysa da, hızla ilerlemeye devam etti. Ayak sesleri duvarlarda ve koridorların tavanında çınliyordu, koşarken bir ara eli beline gitti. Kemerine sıkıştırdığı Odessa’yı eline aldı. Nabzının gittikçe hızlandığını hissedebiliyordu.

Kahve makinesini geride bıraktı. Çok fazla gürültü çıkarmamak için yavaşladı sonra. Olay yerine açılan kapının dışındaki iskemlenin yanında durdu. Bu odada bir uyuşturucu kralının öldüğünü birçok kişi bilse de, çoğunun, öldürüldüğünden haberi yoktu; failin yakalanmadığından da... Arnold Folkestad’ın haberi vardı ama.

Harry kapıya yaklaştı ve kulak kabarttı.

Silahın emniyet kilidinin açık olduğunu kontrol etti.

Nabızı şimdi yavaşlamış, sakinleşmişti.

Koridor boyunca koşturanların ayak seslerini duydu. Onu durdurmaya geliyorlardı. Kapıyı sessizce açıp içeri adımını atmadan önce bir şey daha düşünecek zamanı oldu: Bunun, her şeyin defalarca tekrarlandığı çok kötü bir rüya olduğu ve artık burada sona ermesi gerektiği geçti aklından; bu rüyadan uyanması gerektiği... Gözlerine giren güneşe karşı gözlerini kıstığı, soğuk, beyaz yorganın altında, Rakel’in kollarıyla onu sıkıca sarıp yanından ayrılmasına izin vermediği bir sabaha uyanması gerektiğini düşündü.

Harry kapıyı arkasından sessizce kapattı. Yeşiller giymiş birinin, Mikael Bellman’ın yattığını bildiği yatağa doğru eğilmiş olduğunu gördü.

Harry silahını kaldırdı ve horozu çekti. Daha şimdiden açacağı yaylım ateşinin yeşil önlüğü parçaladığını, sinirleri kopardığını, iliği paramparça ettiğini, vücudun önce geriye doğru bükülüp sonra öne doğru devrildiğini gözünde canlandırmaya başlamıştı. Ama Harry bunu istemiyordu. Onu sırtından vurup öldürmek değildi istediği. Onu yüzünden vurmak, öyle gebertmek istiyordu.

Harry boğuk bir sesle “Arnold” dedi. “Arkana dön.”

Yeşil giysili parlak bir şeyi, bir bisturiyi metal masaya bırakırken hafif bir tangırtı duyuldu. Yavaşça döndü sonra. Yüzündeki yeşil maskeyi aşağıya çekip Harry’ye baktı.

Harry de dik dik baktı ona. Parmağıyla silahın tetiğini sıkıca kavradı.

Dışarıdaki ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Koşturan bir sürü insan vardı belli ki. Bu işi şahit olmadan yapacaksa elini çabuk tutmalıydı. Tetiği kavrayan parmağın hafifçe gevşediğini hissetti; her şeyin sessiz, sakin olduğu, fırtınanın ortasındaki o sükûn noktasındaydı şimdi. Patlamadan önceki sessizlik anında... Şimdi, diye geçirdi içinden. Hayır, şimdi değil. Parmağının çok, ama çok hafifçe gevşemesine izin verdi. Bu o değildi. Bu, Arnold Folkestad değildi. Yanılmış mıydı yoksa? Yine mi yanılmıştı? Karşısındaki yüz pürüzsüz bir yüzdü, ağzı açık, siyah gözleri ona yabancıydı. Polis katili bu muydu? Hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu ona. Yeşil giysili ancak yana doğru adım attığında, Harry onun kadın olduğunu görebildi.

Tam o sırada arkasındaki kapı çarparcasına açıldı ve ameliyat önlüklü başka iki kişi tarafından yana doğru itildi.

Yeni gelenlerden biri çok tiz ve otoriter bir sesle “Nasıl geliyor?” diye sordu.

Kadın “Baygın” diye karşılık verdi. “Nabızı düşük.”

“Kan kaybı mı?”

“Yerde fazla kan yoktu, ama mideye dolmuş olabilir.”

“Kan grubunu öğrenip üç ünite kan getirtin.”

Harry silahını indirdi.

“Polis” dedi. “Ne oluyor burada?”

Otoriter ses “Dışarıya çıkın. Burada bir hayat kurtarmaya çalışıyoruz” dedi.

Harry silahını yine kaldırarak “Ben de” dedi. Adam dik dik baktı ona. “Cerrah bey, bir katilin peşindeyim; hâlâ ölüm saçtığını düşündüğüm bir katilin...”

Adam Harry'ye sırtını döndü. "Başka yarası yoksa ve iç organları hasar görmemişse çok fazla kan kaybı yaşamamıştır. Hasta şokta mı? Karen bu polise yardım et lütfen."

Kadın yataktan uzaklaşmadan ve maskesini indirmeden konuştu. "Bugün kabul bölümündeki görevli kanlı bir ameliyat önlüğü giymiş, maske takmış birinin hastanenin boş bölümünden gelip doğrudan dışarı çıktığını görmüş. Son derece alışılmadık bir durum olduğu için durumu anlamak için birini göndermiş. Hastayı bulduklarında ölmek üzereydi."

Harry "Adamın nereye gitmiş olabileceğini bilen biri var mı?" diye sordu.

"Ortadan kaybolduğunu söylediler."

"Hasta ne zaman kendine gelir?"

"Yaşar mı bilmiyoruz. Bu arada sizin de tıbbi bir müdahaleye ihtiyacınız varmış gibi görünüyor."

Otoriter ses "Yara bandıyla kapatmaktan başka bir şey yapamayız" dedi.

Harry'nin burada daha fazla bilgi toplama imkânı yoktu. Ama o olduğu yerden kımıldamadı. Öne doğru iki adım atıp durdu. Mikael Bellman'ın beyaz yüzüne baktı. Kendinde miydi? Söylemek zordu.

Bir gözü doğrudan Harry'ye bakıyordu.

Diğeri yerinde değildi.

Gözün olması gerektiği yerde, kanla yol yol olmuş sinir parçalarının ve beyaz kas tellerinin sarktığı siyah bir boşluk vardı.

Harry arkasını dönüp çıktı odadan. Temiz hava arayışı içinde uzun adımlarla koridoru geçerken telefonunu çıkardı.

"Evet?"

"Stale?"

"Harry sesin gergin geliyor."

"Polis katili Bellman'a da bulaştı."

"Bulaştı derken?"

“Onu ameliyat etmiş.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir gözünü oymuş ve kan kaybından ölüme terk etmiş. Bu akşam duyduğunu tahmin ettiğim patlamanın arkasındaki kişi de polis katiliydi. Orada iki polisi öldürmeye çalıştı; onlardan biri bendim. Şu an adamın aklından neler geçtiğini bilmek istiyorum; kahretsin, hiçbir şey düşünemiyorum artık.”

Sessizlik yaşandı. Harry bekledi. Stale Aune’nin zar zor nefes alıp verdiğini duydu. Ve nihayet geri geldi sesi.

“Gerçekten bilmiyorum...”

“Stale senden duymak istediğim şey bu değil. *Biliyormuş* gibi davran, olur mu?”

“Tamam, tamam. Söyleyebileceğim şey, kontrolden çıkmış olduğu Harry. Duygusal baskı arttı, şu an galeyana gelmiş durumda, o yüzden her zamanki davranış şeklini bir kenara bıraktı. Artık her şeyi yapabilir.”

“Yani bundan sonraki hamlesinin ne olabileceğini bilmediğini mi söylüyorsun?”

Yine sessizlik...

Harry “Teşekkürler” diyerek kapattı telefonu. Telefon hemen ardından çaldı. Björn’dü arayan.

“Evet?”

“Delta ekibi yolda; Folkestad’ın adresine yönlendirildiler.”

“Güzel! Şimdi eve gitmek üzere yolda olabileceğini söyle onlara. Arnold polis telsizinden filan duyup uyanmasın diye, genel anlamda alarma geçmeden önce bir saatlik zamanları olduğunu da ekle. Katrine’yi ara, Kazan Dairesi’ne gelsin. Ben de şimdi oraya geçiyorum.”

Harry kabul masasına geldi. İnsanlar onu görünce irkiliyor, geri çekiliyorlardı. Bir kadın çığlık atarken, bir başkası bir masanın arkasına gizlendi. Harry bunun nedenini, kabul masasının arkasındaki aynaya bakınca anladı.

Aynada dünyanın en çirkin silahını elinde tutan, bomba

yüzünden kavrulmuş, yaklaşık iki metrelik bir adamın görünümlü vardı.

Harry “Kusura bakmayın” dedi ve döner kapılardan dışarıya çıktı.

Björn “Neler oluyor?” dedi.

Harry “Önemli değil” diyerek, yüzünü, acısını bir an olsun dindirsin diye yağmura doğru çevirdi. “Björn, evden beş dakika uzaktayım. Duş alıp yaralarım bandaj yapmak ve doğru dürüst bir şeyler giyip öyle gelmek istiyorum.”

Harry telefonu kapattığında trafik polisinin elinde defteri, arabasının yanında durduğunu gördü.

“Bana ceza yazmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu Harry.

Trafik polisi başını kaldırmadan “Hastane girişini kapatıyorsun, o yüzden evet, ceza yazdığımı emin olabilirsiniz” dedi.

“Orada durmasan da ben de arabayı yol üstünden çeksem” dedi.

Trafik polisi “Benimle böyle konuşmasan daha iyi” diye başladı söze, sonra başını kaldırıp baktı. Harry ve Odessa’yı görünce dondu kaldı. Harry arabasına biner, silahı kemerine sıkıştırır, motoru çalıştırır ve ayağını debriyajdan çekip yola çıkarken, trafik polisi ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık, orada dikiliyordu.

Harry Slemdalsveien’den döndü, hızlanarak tramvayın yanından geçti. Arnold Folkestad’ın kendisi gibi eve gidiyor olması için dua etti.

Holmenkollveien’e hızla girerken, bu halimle umarım Rakel’in ödünü koparmam, diye geçirdi içinden. Umarım Oleg...

İkisi burnunda tütüyordu resmen. Bu haldeyken bile... Özellikle de şimdi...

Evin araba yoluna girerken yavaşladı.

Sonra frene bastı.

Arabayı geri vites taktı.

Yavaşça geri geri gitmeye başladı.

Biraz önce yanından geçtiği, kaldırıma sıralanmış arabalara baktı. Durdu. Burnundan nefes aldı.

Arnold Folkestad hiç şüphe yok ki evine gitmek üzere yolda-
daydı. Tıpkı kendisi gibi...

Holmenkollen'da sık görülen iki arabanın, bir Audi ve bir Mercedes'in arasına, eski model bir Fiat park etmişti çünkü.

Harry birkaç saniye boyunca ladin ağaçlarının altında durup evi gözledi.

Bulunduğu yerden eve zorla girildiğine dair herhangi bir belirti göremedi, ne üç kilitli kapıda, ne de pencerelerdeki parmaklıklarda sıra dışı bir görüntü vardı.

Kaldırma park etmiş Fiat'ın Folkestad'ın arabası olduğu garanti değildi tabii. Fiat'ı olan çok insan vardı. Harry elini arabanın kaputuna koyup sıcak olduğunu hissetmiş, kendi arabasını yolun ortasında bırakmıştı.

Harry evin arka tarafına gelinceye dek ağaçların arasından koştu.

Sonra bekledi, kulak kabarttı, ama ne bir şey gördü ne de duydu.

Evin duvarı boyunca sessizce ilerledi. Uzanıp pencereden içeri baktı, ama karanlık odalardan başka hiçbir şey görmedi.

Evin etrafında dolanmaya devam ederek ışıkları yanan mutfak ve oturma odasının olduğu tarafa geldi.

Parmak uçlarında yükselip içeriye baktı, sonra tekrar başını eğdi. Kaba ahşaba yaslanıp nefes almaya odaklandı. Şimdi nefes almak, hızlı düşünebilmesi için beynine yeterli oksijen gitmesini sağlamak zorundaydı.

Bir kale... Kahretsin, bunun ne faydasını görmüştü ki?

Onları ele geçirmişti işte.

Oradaydılar.

Arnold Folkestad, Rakel ve Oleg.

Harry gördüğü sahneyi ezberlemeye odaklandı.

Ön kapıya açılan koridorun girişinde oturuyorlardı.

Oleg odanın ortasındaki iskemlede oturuyordu, Rakel hemen arkasındaydı. Ağzına tıkaç konulmuş Oleg'i Rakel iskemleye bağlıyordu.

Ve birkaç metre arkalarında, Arnold Folkestad elinde silahlı koltuğa rahatça yerleşmiş, belli ki Rakel'e emir veriyordu.

Detaylar. Folkestad'ın elindeki silah, standart bir polis silahlı olan Heckler & Koch'tu. Güvenilir, tutukluk yapmayan bir silah... Rakel'in cep telefonu oturma odası masasının üstünde duruyordu. Rakel de Oleg de şimdilik iyi görünüyordu. Şimdilik...

Neden?..

Harry düşünmekten vazgeçti. Nedenlerin, niçinlerin ne yeriye ne de zamanı. Sadece Folkestad'ı nasıl durduracağına odaklanmalıydı.

Harry bulunduğu yerden ateş etmesinin çok zor olduğunu anlamıştı çoktan. Oleg ve Rakel'i tehlikeye atmadan Arnold'u vuramazdı.

Başını pencere kenarına kadar kaldırıp tekrar eğdi.

Rakel birazdan bitirecekti işini.

Folkestad birazdan başlayacaktı işine.

Copu da görmüştü Harry. Koltuğun yanındaki kitaplığa dayalı duruyordu. Folkestad kısa bir süre sonra diğerlerine yaptığı gibi, Oleg'in yüzünü hurdahaş edecekti. Polis bile olmayan birine, bir delikanlıya yapacaktı bunu. Folkestad Harry'nin çoktan öldüğünü düşünüyor olmalıydı, yani bu noktada intikam almak anlamsızdı. Madem öyle, neden? Yeter, dedi kendi kendine. Neden, niçin yok.

Björn'ü aramalı, Delta'yı buraya yönlendirmesini sağlamalıydı. Ekip şehrin yanlış tarafındaki ormandaydı şimdi. Buraya varmaları en az kırk beş dakika sürerdi. Kahretsin! Bu işi kendi başına yapması gerekiyordu!

Harry yeterli zamanı olduğunu telkin etti kendine.

Birkaç saniyesi, belki bir dakika kadar zamanı vardı.

Ama kapıda üç kilit varken içeriye dalıp Folkestad'ı şaşırtma avantajını kullanamazdı. O içeriye girene dek Folkestad çoktan uyanır, silahı Rakel ya da Oleg'in kafasına dayardı.

Acele et, acele et! Bir şeyler düşün Harry.

Cep telefonunu çıkardı. Björn'e mesaj atmak istese de parmakları ona itaat etmedi. Kan akışı kesilmiş gibi dondu, uyuştur parmakları.

Şimdi olmaz Harry, sakın donup kalma. Bu standart bir numara. Onlar değil, onlar... kurban; yüzleri olmayan kurbanlar. Onlar... evleneceğin kadınla, küçükken sana baba diye hitap eden delikanlı. Asla hayal kırıklığına uğratmak istemediğin, ama yine de doğum gününü unuttuğun, sırf bu unutkanlık nedeniyle ağlamana ve onu çaresizce kandırmaya çalışmana neden olan delikanlı.

Harry karanlıkta gözlerini kırptırdı.

Seni dalavereci seni...

Masanın üstünde duran cep telefonu. Rakel'in telefonunu çaldırıp Folkestad'ın Rakel ve Oleg'den uzaklaşmasını mı sağlamalıydı? Telefonu alırken onu vurmali mıydı?

Peki, ya yerinden kalkmaz, olduğu yerde kalırsa?

Harry bir kez daha baktı pencereden, Sonra eğilip Folkestad'ın kendisini fark etmediğini umdu. Folkestad elinde cop, ayağa kalkmış ve Rakel'i bir kenara itmmişti. O an ateş edecek bir açığı yakalasa bile, on metre uzaklıktan Folkestad'ı yolu üzerinde durdurma şansı çok azdı. Bunun için Rus Odessa'dan daha hassas bir silaha ve Makarov 9x18 mm'den

daha uygun kalibreli mermiye ihtiyacı vardı. Bu haliyle hedefe en az iki metre kadar yaklaşması gerekirdi.

Pencereden Rakel'in sesini duydu.

"Lütfen ona dokunma! Beni al. Lütfen!"

Harry başını duvara yasladı, sıkıca kapattı gözlerini. Harekete geç, haydi! İyi de nasıl? Merhametli Tanrım, nasıl? Günahkâr dalaverecine bir ipucu ver; o da sana söyle... ne istersen onunla karşılığını versin. Harry derin bir nefes alıp yeminini fısıldadı.

Rakel gözünü kızıl sakallı adama dikti. Adam elindeki copun ucunu omzuna dayamış halde Oleg'in iskemlesinin arkasında ayakta idi. Diğer elinde duran silahı ona yöneltmişti.

"Rakel gerçekten üzgünüm, ama delikanlıyı bağışlayamam. Esas hedefim o, anlatabildim mi?"

"Ama neden?" Rakel ağladığının farkında değildi, ama hislerinden bağımsız fiziksel bir tepki gibi, sıcak gözyaşları akıyordu yanaklarından. Belki de uyuşmuştu da hiçbir şey hissetmiyordu. "Arnold bunu neden yapıyorsun? Bu... bu..."

"Sapıkça bir şey mi?" Arnold Folkestad özür dilercesine bir ifadeyle gülümsedi ya da öyle göründü sadece. "Hepiniz muhtemelen buna inanmak istiyorsunuz; yani bizlerin görkemli intikam fantezilerimizden zevk aldığımıza... Ama hiçbirimiz böyle bir şeyi sürdürmek konusunda ne istekliyiz ne de buna gücümüz var."

"Ama neden?"

"Çünkü ben severim, nefret edebilirim. Ama artık sevmiyorum. O yüzden sevmenin yerini..." Arnold copu havaya kaldırdı. "... bu aldı. Sevdiğim kişiyi bu şekilde onurlandırıyorum. René sadece sevgilim değildi, anlatabildim mi? O..." Arnold copu yere, iskemlenin arkasına dayayıp elini cebine attı. Bunları yaparken diğer elindeki silahı bir milimet-

re bile indirmemişti. “... o benim gözbebeğimdi. Onu benden aldılar. Ve sonra adaletin yerine gelmesi için hiçbir şey yapılmadı.”

Rakel Arnold’un elindeki silaha dikti gözünü. Şoke olması, sinirinin bozulması, korkması gerektiğini biliyordu. Ama hiçbir şey hissetmedi işte; kalbi çoktan donmuştu.

“Mikael Bellman’ın çok güzel gözleri vardı. Onun benden aldığı şeyi, ben de ondan aldım. Sahip olduğu en iyi şeyi...”

“Gözünü... İyi de neden Oleg?”

“Rakel, gerçekten de anlamıyor musun? O bir tohum... Harry ilerde polis olacağını söyledi. Ve o şimdiden görevinde başarısız oldu; bu da onu diğerleriyle aynı kefeye koymama neden oluyor.”

“Görev mi, ne görevi?”

“Katilleri yakalama ve adaletin yerini bulmasını sağlama görevi. Oleg Gusto Hanssen’i kimin öldürdüğünü biliyor. Şaşırmış görünüyorsun. Vakayı inceledim. Oleg Gusto’yu öldürmediyse, suçlunun kim olduğunu bildiği açık. Başka bir şeyin olması mantıken imkânsız... Harry sana söylemedi mi yoksa? Gusto öldürüldüğünde Oleg oradaydı. Olay yeri fotoğraflarında Gusto’yu gördüğümde ne düşündüm, biliyor musun? Ne kadar güzel olduğunu.. O ve René harikulade genç erkeklerdi; upuzun bir hayat vardı önlerinde.”

“Benim oğlumun da önünde uzun bir hayat var! Arnold lütfen, bunu yapmak zorunda değilsin.”

Rakel ona doğru bir adım atınca Arnold silahı kaldırdı. Ama ona değil, Oleg’e doğrulttu.

“Rakel meraklanma. Senin de ölmen gerekiyor. Hedef değilsin aslında, ama sonuçta şahitsin ve ben senden de kurtulmak zorundayım.”

“Harry seni bulacak. Ve öldürecek.”

“Rakel, sana bu kadar acı çektirdiğim için üzgünüm. Gerçekten severim seni. Ama bilmen daha doğru... Harry’nin be-

ni bulması filan söz konusu değil; korkarım ki o çoktan öldü.”

Rakel şaşkınlıkla baktı ona. Adam *gerçekten* üzgün görünüyordu. Tam o sırada masanın üstünde duran telefon aydınlandı ve ıslık sesi çıkardı. Rakel şöyle bir göz attı telefona.

“Yanılıyorsun, anlaşılan” dedi.

Arnold Folkestad’ın kaşları havaya kalktı. “Ver bana telefonu.”

Rakel telefonu alıp ona uzattı. Arnold telefonu alırken silahın namlusunu Oleg’in boynuna dayadı. Çabucak okudu mesajı. Sonra sert bir ifadeyle Rakel’e baktı.

“ ‘Oleg’in hediyeği görmesine izin verme.’ Ne anlama geliyor bu?”

Rakel omuz silkti. “Harry’nin hayatta olduğu anlamına...”

“Ama bu imkânsız... Radyoda bombanın patladığını söylediler.”

“Arnold, geç olmadan çekip gitsen, ha?”

Folkestad dalgın bir ifadeyle gözlerini kırıştırıp Rakel’e baktı. Ona bakıyordu da, gördüğü başka şeydi belki.

“Anlıyorum. Birisi Harry’den önce davranıp daireye girdi. Sonra boooooom. Tabii ya.” Arnold kıkırdadı. “Harry şimdi buraya geliyor, öyle mi? Hiçbir şeyden şüphelenmez. Önce seni vurabilir ve sonra şu kapıdan içeri girmesini beklerim.”

Arnold biraz önce yürüttüğü mantığın üstünden bir kez daha geçmiş ve sonunda yine aynı sonuca varmış gibi başını salladı. Ve silahı Rakel’e doğrulttu.

Oleg iskemlesinde kıpırdanmaya başladı. Sıçramaya çalıştı, ağzındaki tıkaçtan çaresizce inledi. Rakel’in gözü silahın namlusundaydı. Kalbinin durduğunu hissetti bir an. Beyni kaçınılmaz olanı kabullenmiş de devre dışı kalmaya başlamış gibiydi. Artık korkmuyordu. Ölmek istiyordu. Oleg için ölmek istiyordu. Harry belki daha önce gelir... ve Oleg’i kurtarırdı. Şimdi bir şey biliyordu, çünkü. Gözlerini

kapattı, bilmediği şeyi beklemeye koyuldu. Bir darbe, bir bıçak darbesi, acı... Karanlık... Dua etmek istediği bir tanrı da yoktu ki.

Ön kapının kilidinden tıkırtılar geldi.

Rakel gözünü açtı.

Arnold silahını indirmiş, kapıya doğrultmuştu.

Kısa bir duraklama... Ardından tıkırtı yeniden duyuldu.

Arnold bir adım geri çekildi, koltukta duran battaniyeyi kapıp Oleg'in üstüne attı. Hem Oleg, hem de iskemlenin üstü örtülmüştü şimdi.

"Hiçbir şey olmamış gibi davran" diye fısıldadı. "Tek bir kelime bile edersen, oğlunun ensesinden vururum."

Üçüncü kez tıkırdadı kapı. Rakel Arnold'un, elindeki silah ön kapıdan görünmesin diye, Oleg'le iskemlenin arkasına geçtiğini gördü.

Sonra kapı açıldı.

Ve işte orada tahrip olmuş yüzü ve yüzünde gülümsemeyle, ceketinin önü açık, uzun boylu adam belirdi.

"Arnold!" diye haykırdı neşeyle. "Bu ne sürpriz!"

Arnold da gülerek karşılık verdi ona. "Harry bu ne hal böyle! Ne oldu?"

"Polis katili. Bomba..."

"Gerçekten mi?"

"Önemli bir şey değil. Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Yakınlardaydım. Zaman çizelgesiyle ilgili birkaç şey konuşmamız gerektiğini hatırladım. Bir zahmet buraya gelebilir misin?"

Harry "Rakel'e güzelce sarılmadan olmaz" dedi ve kollarını açarak ona doğru yürüdü. Rakel büyük bir coşkuyla kucakladı onu. "Sevgilim, seyahat nasıldı?"

Arnold boğazını temizledi. "Rakel bırakabilirsin artık onu. Bu akşam yapacak daha çok işim var."

Harry "Arnold bak şimdi biraz acımasız oldun ama" di-

yerek güldü ve Rakel'i bıraktı, hafifçe itip onu kendisinden uzaklaştırırken, paltosunu çıkarmaya başladı.

Arnold "Gel bakalım o zaman" dedi.

"Arnold, burada ışık daha iyi."

"Dizim acıyor. Sen gelsen..."

Harry eğilip ayakkabılarının bağını çözmeye başladı. "Bugün müthiş bir patlamanın tam ortasında kaldım, o yüzden önce ayakkabılarımı çıkarmama izin ver. Giderken dizini kullanmak zorunda kalacaksın nasılsa; madem o kadar acelelen var, zaman çizelgesini buraya getir de bakalım."

Harry ayakkabılarına baktı. Arnold'la üstü örtülü iskemle arasında altı, yedi metre mesafe vardı. Görme bozukluğu yaşadığını, ellerinin titrediğini söylemiş, bir anlamda yarım metreden daha uzaktaki bir hedefi vuramayacağını itiraf etmiş biri için çok uzak bir mesafeydi bu. Ve şimdi hedef birden çömelmiş, başını eğip öne doğru eğilerek daha da küçülmüştü.

Harry düğüm olmuş gibi çekiştirdi bağcıkları.

Arnold'u kışkırtmalıydı.

Çünkü tek bir çıkış yolu vardı. Onu bu kadar sakin yapan ve rahat davranmasına neden olan şey de buydu belki. Ya hep ya hiç... Bahisler çoktan oynanmıştı; artık gerisi tanrıların elindeydi.

Ve belki de Arnold'un şüphelenmesine yol açan şey de bu sakinlik oldu.

"Sen bilirsin Harry."

Harry Arnold'un odada yürüdüğünü duydu. Dikkati hâlâ bağcıklarındaydı. Arnold iskemlede oturan ve neler olup bittiğini biliyormuşçasına hiç kımıldamadan duran Oleg'in yanından geçti.

Arnold sonra Rakel'i geçti.

O an gelmişti.

Harry başını kaldırdı. Silahın namlusuna dikti gözünü; siyah göz yirmi, otuz santimden kendisine bakıyordu.

Eve adımını attığı andan itibaren, en ufak ani bir hareketin Arnold'u harekete geçireceğini biliyordu. Bu durumda Arnold en yakınındaki kişiyi vuracaktı. Oleg'i yani. Arnold Harry'nin silahlı olduğunu biliyor muydu? Truls Berntsen'le bir araya gelmeden önce yanına silah alacağını biliyor muydu?

Belki evet, belki hayır...

Bunun bir önemi yoktu. Harry o an, ne kadar ulaşılabilir olursa olsun, silah çekemezdi.

“Arnold, neden...”

“Elveda dostum.”

Harry Arnold Folkestad'ın parmağının tetiğin çevresini sarmasını izledi.

Harry yolculuğumuzun sonunda bir an için gözümüze ilişeceğini düşündüğümüz, o her şeyin açıklığa kavuşma anının gelmeyeceğini biliyordu. Neden bu dünyaya geldiğimiz ve neden öldüğümüzün, yaşamla ölümün ve biraz da ikisi arasındaki sürecin anlamının açığa çıkmayacağını da. Ya da Folkestad gibi bir insanı, başka insanların hayatını mahvetmek için kendi hayatını feda etmeye iten şeyin ne olduğu gibi, daha küçük şeylerin de... Bunların yerine bu baygınlık anı, hayatın aniden durması, kelimenin ortasında bu önemsiz ama mantıklı duraklama anı vardı.

Barut –kelimenin tam anlamıyla– patlayıcı bir hızda yandı ve oluşan basınç, merminin pirinç odacıktan saniyede ortalama üç yüz altmış metre hızla fırlamasına neden oldu. Yumuşak kurşun namludaki yivlerin şeklini almıştı ve böylece mermi havada daha kararlı yol almasını sağlayacak şekilde döndü. Ama bu olayda çok da gerekli bir şey değildi bu, çünkü kurşun parçası havada sadece birkaç santim yol aldıktan sonra cilde girdi ve kafatasına rastladığı anda yavaşladı. Beyne ulaştığında hızı saatte üç yüz kilometre olan mermi, önce motor korteksi parçalayıp tüm hareket kabiliyetini sıfırladı, sonra yankafa lobunu paramparça etti, sağ ve ön lobla-

rın işlevlerini sıfırladı, göz sinirlerini kesti ve ters taraftaki kafatası kemiğinin iç tarafına isabet etti. Açı ve azalmış hız, merminin yoluna devam etmek ve kafatasından çıkmak yerine, sekmesi ve kafatasının diğer bölümlerine gittikçe azalan bir hızda çarpması ve nihayetinde durması anlamına geliyordu. O zamana kadar çok büyük bir hasar vermiş ve kalp artık atmaz olmuştu.

Katrine titredi ve Björn'ün kolunun altına sokuldu. Büyük kilisenin içi serindi. Dışarıda da hava soğuktu, daha sıkı giyinmemekle hata etmişti.

Bekliyorlardı. Oppsal Kilisesi'nde herkes bekliyor, öksürüp duruyordu. İnsanlar kiliseye girer girmez neden öksürmeye başlıyorlardı? Mekân insanın boğazının, gırtlığının daralmasına neden olduğu için mi? Bunun gibi cam ve beton-
dan inşa edilmiş kiliselerde bile böyle mi oluyordu? Dürtünün sonucu olan bu eylemin yapılmasına, akustik nedeniyle güçleneceğini bildikleri bir sesi çıkarma endişesi mi neden oluyordu? Yoksa bastırılmış duyguları salıvermekle alakalı insani bir yöntem miydi? İnsanlar gözyaşına ya da kahkaha-
ya boğulmak yerine öksürmeyi mi tercih ediyorlardı?

Katrine başını kaldırdı. Az sayıda katılım vardı; sadece yakın dostlar gelmişti. Harry'nin telefonundaki kişiler listesinde baş harfleriyle yer alanlar sadece... Yanında karısıyla, Stale Aune'yi gördü; ilk kez kravat takmıştı. Gunnar Hagen da karısıyla oradaydı.

Katrine içini çekti. Kesinlikle daha kalın giyinmeliydi. Björn bile üşümüşe benziyordu. Koyu bir takım elbise vardı üstünde. Katrine onun koyu takım elbiseyle bu kadar yakışıklı görüldüğünü bilmiyordu. Elinin tersiyle ceketinin yakasını temizledi. Üstünde bir şey olduğundan değil; insanın

öylesine yaptığı bir hareketti bu. Sevgi, yakınlık gösterisiydi. Maymunun, başka bir maymunun tüylerinden bit ayıklaması gibi bir şey.

Vaka çözülmüştü.

Bir süre onu kaybettiklerinden endişelenmişlerdi; şimdi Polis Katili olarak da bilinen Arnold Folkestad yurt dışına kaçmayı ya da Norveç'te kendisine saklanacak bir yer bulmayı başarmıştı. Bu yer neresiyse derin, karanlık bir delik olmalıydı, çünkü alarına geçmelerinden sonraki yirmi dört saat içinde Folkestad'ın eşkali ve kişisel bilgileri her türlü medya organında son derece ayrıntılı biçimde yayınlanmış, ülkede aklı başındaki herkes Arnold Folkestad'ın kim olduğu ve neye benzediğine dair fikir sahibi olmuştu. Katrine vaka-yı soruşturmaya başladıkları ilk günlerde, Harry'nin kendisinden René Kalsnes'le diğer polisler arasındaki bağlantıyı kontrol etmesini istediğinde, adamı yakalamaya aslında ne kadar çok yaklaştıkları sonucuna varmıştı. O gün araştırmasını eski polisleri de kapsayacak şekilde genişletmiş olsaydı, Arnold Folkestad'la genç adam arasındaki bağlantıyı ortaya çıkarabileceklerdi.

Björn'ün yakasını temizlemekten vazgeçti. Björn minnet dolu bir ifadeyle gülümsedi ona. Bir an görünüp kaybolan, zorlama bir gülümsemeydi bu. Çene etrafında hafif bir titreme... Björn ağlayacaktı; Katrine şimdi gördü bunu. Björn Holm'un ağladığını ilk kez görecekti. Öksürdü.

Mikael Bellman kilise sırasının sonuna kaydı. Saatine baktı.

Kırk beş dakika sonra yeni bir röportaj için randevusu vardı. *Stern* dergisi... Bir milyon okuyucusu olan bir dergi... Genç Emniyet Müdürü'nün, katili yakalamak için haftalar, aylar boyu nasıl yorulmadan usanmadan çalıştığının ve so-

nunda bizzat kendisinin Polis Katili'nin bir kurbanı olmaya yaklaştığının hikâyesini yazmak isteyen bir başka yabancı gazeteciydi bu. Mikael bir kez daha kısa bir süre duraklayacak, sonra, feda ettiği tek bir gözün, başardığı şey için çok küçük bir bedel olduğunu söyleyecekti. Kaçık bir katilin, daha fazla polisin canını almasının önüne geçmişti ya; bu her şeye değirdi.

Mikael Bellman saatine bakmak için gömleğinin kolunu sıyırdı. Şimdiye dek başlamaları gerekirdi. Ne bekliyorlardı ki? Bugün ne giymesi gerektiği üzerinde biraz düşünmüş, hem içinde bulunduğu ortama, hem de gözündeki banda uygun olarak, önce siyah gelmişti aklına. Göz bandıyla gerçekten sükse yapıyordu; o bant, hikâyesini öylesine dramatik ve etkili biçimde anlatıyordu ki, *Aftenpost*'a göre bu yıl uluslararası basında fotoğrafı en çok görünen Norveçli o olmuştu. Mikael acaba koyu, ama doğal bir renk seçsem, sonraki röportaj için daha uygun ve daha az dikkat çekici olmaz mı, diye de düşünmüştü. Röportajdan hemen sonra Belediye Meclisi başkanıyla toplantıya gidecekti, o yüzde Ulla koyu ve doğal renk takım elbiseyi önermişti.

Birazdan başlamadıkları takdirde, geç kalacaktı.

Düşündü. Herhangi bir şey hissetmiş miydi? Hayır. Ne hissetmesi gerekirdi? Ne de olsa burada söz konusu olan Harry Hole'du. Hole ne yakın arkadaşı, ne de Oslo Emniyet Teşkilatı içindeki elemanlarından biriydi. Ama dışarıda basın mensupları bekliyordu, kesindi bu, o nedenle kilisede yüzünün görünmesi iyi bir Halkla İlişkiler faaliyeti olacaktı. Polis katili olarak Arnold Folkestad'ı ilk kez işaret eden kişinin Harry Hole olduğu, vakanın Mikael ve Harry'yi birbirine bağlayan birtakım boyutları olduğu gerçeğini saklamak imkânsızdı tabii. Ve şimdi Halkla İlişkiler her zaman-kinden de önemli hale gelecekti. Belediye Meclisi başkanıyla yapacağı toplantının neyle alakalı olduğunu daha şimdi-

den biliyordu. Parti Isabelle Sköyen'in resimden çıkmasıyla güçlü bir kişilik kaybetmişti ve yeni bir sima arıyordu. Ekip-te yer almasından mutluluk duyacakları, Oslo'yu ileriye taşıyacak popüler, saygın bir kişiliği parti saflarına katmanın peşindeydiler. Başkan telefon açtığı anda, Bellman'ın *Magasinet* dergisine verdiği röportajda çizdiği sıcak, ağırbaşlı imaja övgüler yağdırmış ve sonra parti programlarının, Mikael Bellman'ın kendi politik görüşleriyle uyumlu olup olmadığını sormuştu.

Uyum...

Oslo'yu ileriye taşımak...

Mikael Bellman'ın şehri.

Haydi, ama! Başlatın şu orgu artık!

Björn Holm Katrine kolunun altında titrerken, takım elbisesinin içinde soğuk soğuk terlediğini hissetti ve bugünün uzun bir gün olacağını düşündü. Katrine'yle birlikte elbiselerini çıkarıp yatağa girmelerinden önce yaşanacak uzun bir gün... Birlikte. Hayatın devam etmesine izin vereceklerdi. Hayat terk edilmişler için de devam etmiyor muydu? Bakışları kilise sıralarını tararken, burada *olmayanları* düşündü. Beate Lönn'ü, Erlend Vennesla'yı, Anton Mittet'i, Roar Midtstuen'in kızı Fia'yı... Ve burada olmayan Rakel Fauke ile Oleg Fauke'yi. O an sunağın önünde konumlanmış adama, Harry Hole'a bağlanmanın bedelini ödemiş o iki insanı...

Ve önde duran adam tuhaf biçimde, her zaman neyse şimdi de o olmayı sürdürüyor gibiydi: Çevresinde iyi olan ne varsa her şeyi emen, kendisine sunulan ve sunulmayan her türlü sevgiyi tüketen kara bir delikti o.

Katrine dün yatağa girdikten sonra, bir zamanlar Harry Hole'a âşık olduğunu söylemişti. Hak ettiği için değil, sevilme-

mesi imkânsız bir adam olduğu için. Tıpkı ele avuca sığması, birlikte olması ve yaşanması imkânsız biri olduğu gibi. Evet, onu sevmiştii tabii, ama o günler geride kalmış, o ateş sönmüş-tü; en azından Katrine söndürmeye çalışmıştı. Ancak yaşadığı kalp kırıklığının ardından ortaya çıkan, birkaç başka kadınla birlikte paylaştığı o hassas yara izi hep orada olacaktı. Harry bir süre borç aldıkları biri olmuştu onlar için. Ve şimdi de bit-mişti. Björn konuyu orada kapatmalarını istemişti ondan.

Kilise orgu çalmaya başladı. Björn org sesinden oldum ola-sı etkilenirdi. Annesinin Skeria'daki oturma odasında duran, gıcırdayan tuşları ve zar zor bastığı notalarla ilahiler çaldığı eski bir Gregg Allman B3 orgu vardı. Björn açısından hiçbir şey değişmemişti; ılık notalarla dolu bir küvette oturup göz-yaşlarına esir düşmemeyi ummak gibiydi.

Arnold Folkestad'ı yakalayamamışlardı; o kendini yaka-latmıştı.

Folkestad muhtemelen misyonunun sona erdiği sonucuna varmıştı. Misyonuyla birlikte hayatının da... Ve o da mantık-lı olan tek şeyi yapmıştı. Onu bulmaları üç gün sürmüştü. Üç gün boyunca umutsuzca aramışlardı. Björn o günlerde bütün ülkenin ayakta olduğu hissine kapılmıştı. Arnold Folkestad'ın Maridalen'de ormanda, Erlend Vennesla'nın cesedinin bulun-duğu noktadan sadece birkaç yüz metre ötede bulunduğu ha-berini aldıklarında, belki de o yüzden biraz hayal kırıklığı ya-şamıştı. Başında küçük, zar zor görülen bir delik ve elinde si-lahla bulunmuştu. Polis Folkestad'ın arabasını takip ederek cesedine ulaşmıştı. Modeli, rengi, markasını ülkede herkesin bildiği arabası, eski model Fiat, bir otoparkta görülmüş, oto-parka yakın patikada da ayak izlerine rastlanmıştı.

Adli tıp ekibine Björn liderlik etmişti. Arnold Folkestad kızıl sakalıyla bir Leprikon²⁰ gibi fundalıkta sırtüstü yatar-

20. Leprechaun: İrlanda folkloründe bir tür peri. Sakallı, şapka ve palto giymiş, küçük adamlar olarak tas-vir edilirler. (ç.n.)

ken öylesine masum görünüyordu ki. Çevresinde kümelenmiş ağaçların korumasından uzak, gökyüzünün altında boylu boyunca uzanmıştı. Ceplerinde Fiat'ın ve Hausmanns 92 numaradaki, havaya uçan dairenin anahtarlarıyla –elindekini haricinde– bir Heckler & Koch tabanca ve içinde Björn'ün görür görmez René Kalsnes olduğunu bildiği, kenarı kıvrılmış bir fotoğrafın durduğu cüzdan bulmuşlardı.

En az yirmi dört saattir aralıksız yağmur yağdığı ve ceset üç gündür açıkta kaldığı için, ortada incelenecek çok fazla delil yoktu. Ama önemli de değildi; peşinde oldukları, ellerindeydi artık. Sağ şakağındaki giriş yarasının çevresindeki cildinde, silahın ateşlenmesinden kaynaklanan yanık izleri ve barut kalıntıları vardı. Yapılan balistik inceleme, kafasındaki kurşunun, elindeki silahtan çıktığını göstermişti.

İşte bu yüzden Arnold'u buldukları yer değildi odaklandıkları. Soruşturma Arnold'un evine girmelerinin ardından başlamış, burada tüm polis cinayetlerini aydınlatacak birçok delil bulmuşlardı. Kurbanların saçları ve kanıyla kaplı coplar, üstünde Beate Lönn'ün DNA'sını buldukları bir süngü testere, Vestre Mezarlığı'ndaki toprakla eşlenen, kil ve balçık kaplı bir kürek, plastik bağlar, Drammen dışında buldukları polis olay yeri şeridiyle aynı türde bir şerit, Tryvann'daki ayak izleriyle örtüşen çizmeler... Her şey ellerindeydi. Ve daha sonra Harry'nin sık sık söylediği, ancak Björn Holm'un henüz ilk kez yaşadığı, o boşluk hissi...

Çünkü birden bire hiçbir şey kalmamıştı ortada.

İpi göğüslemek, gemiyle limana sokmak ya da arabayı bir istasyona çekmek gibi bir şey değildi.

Daha çok asfalt, köprü, demiryolu ortadan kaybolmuş gibiydi. Yolun sonuydu ve hiçliğe dalış buradan başlıyordu.

Bitmişti. Björn nefret ediyordu bu kelimedenden.

Ve böylece neredeyse çaresizlikten, ilk cinayetlere dair soruşturmaları derinlemesine araştırmaya başlamış, aradı-

ğı şeyi, yani Tryvann'daki kızın öldürölmesi olayıyla Judas Johansen ve Valentin Gjertsen arasındaki bağlantıyı orada bulmuştu. Çeyrek parmak iziyle tam bir sonuç alamamışlardı, ama yüzde otuz olasılık da küçömsenecek bir şey değildi. Hayır, bu iş bitmemişti. Asla bitmemişti.

“Başlıyorlar.”

Katrine'ydi bunu söyleyen. Ağzı kulaklarına varmıştı. Orgun notaları süzöldü, bildiğı o müzik halini aldı. Björn güçlölkle yutkundu.

Gunnar Hagen hiçbir şey düşünmek istemiyordu; bir an için gözlerini kapatıp sadece müziğıe kulak verdi. Ama düşönceler yine de sökün etti aklına. Vaka dosyası kapanmıştı. Her şey bitmişti. Şimdi gömmeleri gereken şeyi gömmüşlerdi. Ancak bir mesele daha vardı; bir türlü gömemediğı, toprak altına vermeyi beceremediğı mesele. Ve hâlâ kimselelere sözünü etmediğı o mesele. Kimseye söz etmemişti, çünkü hiçbir faydası olmazdı. Asayev'in, o gün hastanedeyken onunla birlikte geçirdiğı saniyelerde boğuk sesiyle kulağına fısıldadığı İsveççe sözler... “Isabelle Sköyen aleyhinde tanıklık etmeyi kabul edersem, karşılığında bana ne verirsin?” ve “Kim bilmiyorum, ama o kadının emniyet teşkilatında yüksek mevkide biriyle işbirliğı yaptığını biliyorum.”

Ölü bir adamın ağzından çıkan kelimelerin ölü yankılanması... Sköyen sahneden çekildiğı için artık, yarardan çok zarar getirecek, ispatı imkânsız iddialar.

Böylece Hagen bildiklerini kendine saklamıştı.

Tıpkı Anton Mittet ve kahrolası cop olayında olduğu gibi...

Kararı çoktan vermişti vermesine, ama geceleri yine de gözüne uyku girmiyordu işte.

“Sköyen'in emniyet teşkilatında yüksek mevkide biriyle işbirliğı yaptığını biliyorum.”

Gunnar Hagen gözlerini açtı.

Bakışlarını yavaşça kilisedeki topluluğa çevirdi.

Truls Berntsen Suzuki Vitara'da, penceresini, küçük kiliseden gelen org sesini duyacak kadar indirmiş, oturuyordu. Güneş, bulutsuz gökyüzünde pırıl pırıl parılıyordu. Sıcaktı ve iğrençti. Oppsal'ı oldum olası sevmezdi; bir sürü serseri vardı burada. Burada çok adam dövmüslüğü, çok dayak yemişliği de... Ama hiçbiri Hausmanns'da yaşadıkları gibi değildi, tabii. Şansına, durumu göründüğünden daha iyiydi. Mikael hastanede, onun gibi çirkin biri için yüzünün halinin bir önemi olmadığını, yaşadığı beyin sarsıntısının da onun gibi beyinsiz birine zarar vermeyeceğini söylememiş miydi?

Mikael bunları şaka olsun diye söylemiş, Truls da minnettarlığını göstermek için homurtulu bir kahkaha atma teşebbüsünde bulunsa da, kırık çene kemiği ve ezilmiş burnu çok acı verdiği için başaramamıştı.

Hâlâ güçlü ağrı kesiciler kullanıyordu, başı hâlâ bandajla sarılıydı ve tabii araba kullanması yasaktı, ama ne yapabiliirdi ki? Evde oturup baş dönmesinin geçmesini, yaralarının iyileşmesini bekleyecek hali yoktu ya. Megan Fox'tan bile sıkılmaya başlamış, üstelik doktoru televizyon seyretmesine henüz izin vermemişti. O da buraya gelmişti işte. Kilisenin dışında arabada oturuyordu... Oturuyordu da, neden? Günahı kadar sevmediği bir adama saygılarını sunmak için mi? Ölümüyle çok şey kazanabileceği bir adamın hayatını kurtaran, kendisi için neyin iyi neyin kötü olduğunu bilmeyen, boktan bir aptala içi boş bir jest yapmak için mi? Truls Berntsen bu işe bir türlü akıl sır erdiremiyordu. Bildiği tek şey, iyileşir iyileşmez işe dönmek istediğiydi. Ve şehir yine onun şehri olacaktı.

Rakel nefes aldı, verdi. Çiçek buketini saran parmakları yapış yapış olmuştu. Kapıya dikti gözlerini. İçerde oturan insanları düşündü. Arkadaşlarını, ailesini, tanıdıklarını... Rahibi... Çok insan yoktu orada, ama bekliyorlardı. Onsuz başlayamazlardı.

Oleg “Ağlamayacağına söz veriyor musun?” diye sordu.

Rakel “Hayır” diye karşılık verirken, yüzünde ortaya çıkar çıkmaz kaybolan bir gülümseme belirdi. Oleg ne kadar uzamıştı; ne kadar yakışıklı görünüyordu. Kendi boyunu geçmişti çoktan. Oleg için koyu renk bir takım elbise satın almış ve oğlunun boyunun bir doksan ikilik Harry’nin boyuna yaklaştığını ancak o zaman fark etmişti. Rakel içini çekti.

Kolunu Oleg’in koluna sararak “Artık içeri girsek iyi olacak” dedi.

Oleg kapıyı açtı, içeride bekleyen kilise görevlisinin baş işaretiyle koridor boyunca yürümeye başladılar. Rakel kendisine çevrilmiş o yüzleri gördüğünde tedirginliğinin yok olduğunu hissetti. Bu onun fikri değildi, tam tersine bu fikre karşı çıkmıştı, ama Oleg onu ikna etmişti. Oleg ancak böyle bir sonun doğru olacağını düşünmüştü. Kullandığı kelime aynen buydu: son... Ama bu, her şeyden öte bir başlangıç değil miydi? Hayatlarında yeni bir sayfa açılmıyor muydu? En azından hissettikleri şey buydu. Ve Rakel aniden, şimdi burada olmakla doğru bir şey yaptığını hissetti.

Ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Gülümseyen diğer tüm yüzlere gülümsedi. Bir an için onların veya kendi gülümsemesinin daha abartılı olması durumunda ciddi bir kaza meydana gelebileceğini düşündü. Aklında bu düşünce ve normalde ürpermesine neden olması gereken ağlayan yüzler imgesi, midesinde kahkaha kabarcıklarının oluşmasına yol açtı. Sakın gülme, dedi kendi kendine. Şimdi sırası değil. O ana dek adımlarını müzikle uyumlu hale getirmeye odaklanmış Oleg’in, ruh halini sezdiğini fark etti ve ona şöyle bir baktı.

Oğlunun uyarıcı bakışını görüp şaşırdı. Ama ardından Oleg, bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı; görmüştü çünkü... Annesinin kıkırdama krizine girdiğini görmüştü. Şimdi, burada... Oleg bu düşünceyi o kadar yakışksız buldu ki kendisi de gülmeye başladı.

Rakel başka bir şeye, o an olanlara, törene odaklanmak için bakışlarını sunağın yanında beklemekte olan adama sabitledi. Harry'ye. Siyahlar içindeki Harry'ye.

Harry yakışıklı, boksör yüzüne yapıştırdığı aptalca sırtıma ifadesiyle onlara doğru dönmüş bekliyordu. Tavuskuşu gibi uzun ve gururluydu. Gunnar Öye mağazasında Oleg'le birlikte sırt sıra durduklarında, elinde şerit metre olan terzi, Oleg'le Harry arasında, Harry'nin lehine üç santim fark olduğunu söylemişti. Ve rekabetin sonucunda tatmin olmuş görünen iki yetişkin okul çocuğu beşlik çakmıştı.

Ama şimdi Harry o okul çocuğu görüntüsünden çok uzakta, tam bir yetişkin gibiydi. Haziran güneşinin kirli camlardan içeri yansıyan ışınları onu bir tür ilahi ışıqla sarmıştı ve her zamankinden daha uzun boylu görünüyordu. Tören başladığından beri de oldukça rahattı. Rakel yaşanan onca şeyin ardından Harry'nin nasıl bu kadar rahat olabildiğini anlamamıştı. Ama sonra her şeyin kendi kendine hallolduğuna dair sarsılmaz bir inanç, soğukkanlılık kendini göstermişti. Arnold Folkestad'ın evine gelmesinden sonraki ilk birkaç hafta gözüne uyku girmemişti Rakel'in; hem de Harry ona sokulup kulağına her şeyin geride kaldığını, her şeyin yolunda gittiğini, tehlikeyi atlattıklarını fısıldamış olsa da... Harry aynı sözcükleri her akşam bıkmadan usanmadan sürekli tekrarlamış, ama Rakel'e yetmemişti. Ama sonra yavaş yavaş inanmaya başlamıştı. Ve birkaç hafta geçtikten sonra o da anlamıştı. Her şey kendi kendine *hallolmuştu*. Düzenli uyku uyuyabiliyordu artık. Gördüğü rüyaları hatırlayamayacak kadar derin uyuyordu. Ta ki Harry sabah güneşiyle uyana-

na kadar... Harry yataktan kalkıyor, her zaman olduğu gibi Rakel'in fark etmediğini düşünerek odadan çıkıyordu. Rakel de hâlâ uyuyormuş gibi yapıyor, Harry elinde kahvaltı tepsiyle yanı başında bitip öksürene kadar numara yapmayı sürdürüyor, çünkü kendisini ancak bu şekilde uyandırdığını bilmenin onu mutlu edip gururlandırıldığını biliyordu.

Oleg Mendelssohn'a ve org çalan müzisyene ayak uydurmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Rakel açısından hiçbir şey değişmemişti ama; o, oğlunun attığı bir adıma karşılık iki adım atmaya devam ediyordu. Oleg'in iki görev üstlenmesine karar vermişlerdi. Rakel bu fikri düşündüğünde, son derece doğal bulmuştu; Oleg sunağa kadar ona eşlik edip Harry'ye teslim edecek, sonra da onun sağdıcı olacaktı.

Harry'nin sağdıcı yoktu. Önceden belirlediği şahidi vardı. Sunağın yanındaki iskemle boştu, ama üstüne Beate Lönn'ün fotoğrafı konmuştu.

İşte şimdi oradaydılar. Harry gözünü bir an bile Rakel'den ayırmamıştı.

Rakel nabzı bu kadar yavaş atan, neredeyse hiç konuşmadan, dış dünyadan herhangi bir uyarılma ihtiyacı duymadan günlerce kendi dünyasına çekilebilen bir adam, nasıl olur da bir düğmeye basılmışçasına birden her şeyin, geçen her saniyenin, saniyenin onda birinin, yüzde birinin bilincinde olabiliyor, asla anlamamıştı. Tanıdığı en geveze insanların uzun bir yemek boyunca söylemeyi ancak başardığı şeylerden fazlasını, o, sakın, boğuk sesiyle ve sadece birkaç kelimeyle ifade edebiliyor, duyguyu, bilgiyi ve şaşkınlığı, aptallığı ve bilgeliği karşısındakine aktarabiliyordu.

Ve tabii bir de gözleri vardı. İyi huylu, neredeyse çekingen, insanı dikkatini vermeye, *orada* olmaya zorlayan gözleri...

Rakel Fauke sevdiği adamla evleniyordu.

Rakel orada dururken Harry ona baktı. O kadar güzeldi

ki, gözleri yaşıyordu. Harry böyle bir şeyi hiç beklemiyor-
du. Rakel'in güzel görünmesi şaşırtmamıştı onu; beyaz gelin-
liği içinde nefes keseceği baştan belliydi. Harry'nin bekleme-
diği şey, Rakel'in bu görünüşüne verdiği tepkiydi. Başta, tö-
renin fazla uzun sürmemesini, rahibin fazla ruhani veya aşırı
duygusal bir konuşma yapmamasını umut etmişti, o kadar.
Duygu yoğunluğu gerektiren bazı durumlarda olduğu gibi, di-
ğer insanların kapıldığı duygu seli ve kendi duygusal kurak-
lığı karşısında ortamdan soyutlanmış, hissizleşmiş ve hafifçe
düş kırıklığına uğramış bir gözlemci olacağını canlandırmıştı
hayalinde. Ama rolünü ne olursa olsun oynamaya kararlıydı.
Ne de olsa kilise düğünü isteyen kendisiydi. Ve şimdi burada
gözlerinin kenarında, iri, kocaman, tuzlu, samimi yaşlarla bu-
rada duruyordu. Harry gözlerini kırıştırdı, Rakel onu izledi.
Göz göze geldi onunla. Ama bu 'Şimdi sana bakıyorum, bütün
davetliler de sana baktığımı görüyor ve ben olabildiğince mut-
lu görünmeye çalışıyorum' bakışı değildi.

Bu takım arkadaşı bakışıydı.

Sen ve ben; biz bunun üstesinden gelebiliriz, haydi, yapalım şu işi diyen birinin bakışıydı.

Rakel gülümsedi. Ve Harry, kimin başlattığını bilmese de, kendisinin de gülümsediğini fark etti. Rakel sarsılmaya başlamıştı; içten içe gülüyor, vücudu gittikçe daha şiddetli biçimde sarsılıyordu. Patlaması ve kahkahalarının dışarıya taşması an meselesiydi. Törenler onda genellikle bu tür bir etki yaratırdı. Harry'de de. O yüzden gülmemek için Oleg'e baktı Rakel. Ama ondan da bir yardım alamadı, oğlu da her an kahkaha krizine girecekmiş gibi görünüyordu. Başını eğip gözlerini sıkıca kapatarak kendini kontrol altına almaya çalışıyordu.

Harry gururla, ne takım ama, diye geçirdi içinden ve rahibe odaklandı.

Polis Katili'ni yakalayan takımdı bu.

Rakel telefonda gelen mesajı anlamıştı. *Oleg'in hediyeyi*

görmesine izin verme. Mesaj Arnold Folkestad'ın şüphelenmeyeceği kadar masum bir mesajdı; Rakel'in, Harry'nin ne istediğini anlamasına yetecek kadar da açık... Eski doğum günü numarası.

Harry eve girip de onu kucakladığında, Rakel Harry'nin arkasına, kemerine sıkıştırdığı şeyi kapmış, Arnold elinde bir şey tuttuğunu görmesin diye elleri önde geri çekilmişti. Rakel'in elinde emniyet kilidi açık, dolu bir Odessa vardı.

İşin endişe verici tarafı, Oleg'in bile durumu anlamış olmasıydı. Tezgâhı bozmaması gerektiğinin bilincinde, sessiz kalmıştı delikanlı. Bu da onun doğum günü numarasını hiçbir zaman yutmadığı, sadece anladığını belli etmediği anlamına geliyordu. Ne takım ama...

Arnold Folkestad'ı Harry'ye yönlendiren ve Rakel'in adamın arkasında kalmasını sağlayan bu takımdı işte. Rakel böylece ileriye doğru bir adım atmış, yakın mesafeden ateş ederek, Harry'yi öldürmesine ramak kalmış Folkestad'ı şakağından vurmuştu.

İşte bu yenilmez ekipti; şampiyon ekip.

Harry burnunu çekerken, lanet olası iri gözyaşları mantıklı davranıp yerinde duracak mı, yoksa yanaklarımdan aşağıya süzölmeye başlamadan önce ben onları silsem mi, diye düşündü.

Sonra risk alıp silmemeye karar verdi.

Rakel ona neden ısrarla kilisede evlenmek istediğini sormuştu. Bildiği kadarıyla, bir kimya formülü ne kadar Hıristiyanı, Harry de o kadar Hıristiyan'dı. Katolik eğitimi almış olmasına rağmen kendisi de. Ama Harry o gün eve girmeden önce kurgusal bir Tanrı'ya, işlerin yolunda gitmesi halinde, karşılık olarak, bu aptalca ritüele, yani bu sözde Tanrı'nın karşısında evlenmeye karşı gelmeyeceğinin sözünü verdiğini söylemişti. Rakel kahkahalarla gülmeye başlamış, bu hareketin Tanrı'ya olan inancın yansıması sayılamayacağını, olsa ol-

sa parmak dövüşünün ileri bir versiyonu olduğunu söylemiş, onu sevdiğini ve tabii ki kilisede evleneceklerini ifade etmişti.

Oleg'i iskemleden kurtarmalarının ardından üçü birbirlerine sarılmış, uzun bir süre öylece durmuş, birbirlerini sıvazlamış, gerçekten yaralanmadan çıktıklarına emin olmuşlardı. Ateşlenen tabancanın sesi ile kokusu hâlâ duvarlarda asılı kalmıştı sanki; başka bir şey yapmadan önce sesin, kokunun gitmesini beklemişlerdi. Harry daha sonra mutfak masasına oturmalarını söylemiş, hâlâ açık olan makineden herkese birer fincan kahve koymuştu. Ve o an ister istemez aklına şu düşünce gelmişti: Arnold Folkestad hepsini öldürmeyi başarsaydı, evden ayrılmadan önce kahve makinesini kapatır mıydı?

Harry mutfak masasına oturmuş, fincanından bir yudum kahve almış, mutfaktan birkaç metre uzaklıktaki odada yerde yatmakta olan cesede şöyle bir bakıp da yüzünü masaya doğru döndüğünde Rakel'in sorgulayan bakışlarıyla karşılaşmıştı: Harry'nin çoktan polise haber vermiş olması gerekiyordu; bunu neden yapmamıştı?

Harry kahveden bir yudum daha alıp masanın üstünde duran Odessa'ya doğru başını sallamış ve Rakel'e bakmıştı. Rakel zeki bir kadındı. Yani mesele, ona biraz zaman tanıma meselesiydi sadece. O da akıl yürütecek ve aynı sonuca varacaktı; telefonu alıp polisi araması durumunda, Oleg'i hapse göndereceği sonucuna...

Ve Rakel yavaşça sallamıştı başını. Anlamıştı durumu. Adli tıp ekibinin Odessa'yı, patologların Folkestad'ın başından çıkaracakları mermiyle eşleşip eşlemediğini anlamak için araştırmalarının ardından, silahı, cinayet silahının asla bulunamadığı Gusto Hanssen cinayetiyle ilintilendireceklerdi. Ne de olsa birileri her gün –ya da her yıl– 9x18 mm'lik Makarov mermisiyle ölmüyordu. Mermiyle eşleşen silahla Oleg arasında bağlantı kurdukları anda Oleg tutuklanırdı. Ve bu kez Oleg mahkemedeki herkesin su götürmez delil ola-

rak nitelendireceği delille suçlanır ve cezaya çarptırılırdı.

Oleg “İkiniz ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın” derken, durumun ciddiyetini çoktan kavramışa benziyordu.

Harry başıyla evetlerken gözünü Rakel’den ayırmamıştı. Tam bir görüş birliği içinde olmaları gerekiyordu. Şu an olduğu gibi...

Rahibin Kitabı Mukaddes’ten bir bölüm okumayı bitirmesinden sonra, davetliler yerlerine oturdular. Rahip boğazını temizledi. Harry ondan vaazı kısa tutmasını rica etmişti. Rahibin dudaklarının oynadığını, yüzündeki dinginliği gördüğü anda, o akşam Rakel’in yüzündeki dinginlik geldi aklına. Gözlerini kapatıp sonra tekrar açtığındaki o dingin ifade. Bu yaşadıklarının, uyanacağı bir kâbus olmadığından emin olmak istiyormuş gibi... Sonra içini çekmişti Rakel.

“Ne yapabiliriz?” diye sormuştu.

Harry “Delili yok edeceğiz” diye karşılık vermişti.

“Delili yok etmek mi?”

Harry başıyla evetlemişti. Truls Berntsen’in yaptığını yapacaklardı. Aradaki tek fark, Berntsen gibilerinin bunu para için yapıyor olmasıydı. Hepsi bu.

Ve sonra harekete geçmişlerdi.

Harry yapılması gerekeni yapmıştı. Hep birlikte yapılması gerekeni yapmışlardı. Oleg Harry’nin arabasını getirip garajın önüne çekerken, Rakel cesedi çöp torbalarına sarmış, Harry ise katranlı muşamba, ip ve alüminyum borulardan eğreti bir sedye hazırlamıştı. Cesedi bagaja yerleştirdikten sonra Harry elinde Fiat’ın anahtarlarıyla caddeye çıkmış, o ve Oleg arabalara atlayıp Maridalen’e giderlerken, Rakel evde kalıp tüm delilleri temizleyip ortadan kaldırmıştı.

Tahmin ettikleri gibi yağmurlu ve karanlık havada, Grefsenkollen dağında kimseler yoktu. Yine de birilerine rastlamak için dar patikalardan birini tercih etmişlerdi.

Yağmur yüzünden cesedi zorlukla taşımışlar, kaygan ze-

minde dengelerini sağlamakta güçlük çekmişlerdi. Diğer yandan Harry, yağmurun izlerini sileceğini biliyor, arkalarında gerçeğin açığa çıkmasına neden olacak, cesedi buraya taşıdıklarını gösterecek bir işaret, delil bırakmadıklarını umuyordu.

İnsanların cesede hemen rast gelmeyecekleri, diğer yandan av köpeklerinin cesedin kokusunu çok geçmeden alacakları uygun bir yer bulmaları bir saatten fazla sürmüştü. Cesedin, adli delillerin kaybolacağı, en azından işe yaramaz hale geleceği kadar uzun bir süre kalacağı, diğer yandan başlatılan insan avının sonunda, kaynakların büyük ölçüde ziyan edilmeyeceği kadar makul bir sürede bulunacağı bir yerde karar kılmışlardı sonunda. Harry bu son faktörün kendisi için gerçekten de önemli olduğunu fark ettiğinde, neredeyse gülecekti kendine. Sonuçta Harry de yetiştirilme tarzının bir ürünüydü; beyni yıkanmış, sürü psikolojisine sahip, gece lambayı açık bıraktığında veya çayıra çimene plastik şişe, çöp attığında fiziksel acı duyan kahrolası bir Sosyal Demokrat'tı.

Rahip vaazını bitirdi ve Oleg'in arkadaşı olan bir kız, kilise balkonundan şarkı söylemeye başladı. Dylan'ın "Boots of Spanish Leather" adlı şarkısı, Harry'nin isteği, Rakel'in onayıyla seçilmişti. Rahibin vaazı genel anlamda evlilikte karşılıklı çaba göstermenin önemi hakkındaydı; Tanrı'nın gözünün önünde olmaktan fazla söz etmemişti. Harry o an Arnold'un cesedini, üstündeki çöp torbalarını çıkarıp ormanda şakağına mermi sıkmaya gelmiş bir adam görüntüsü verecek şekilde yerleştirdiklerini hatırladı. Harry Rakel'e neden on kişiden dokuzunun yapacağını yapıp Arnold'u ense-sinden vurmadığını, namluyu sağ şakağına yaklaştırıp öyle ateş ettiğini asla sormayacaktı.

Nedeni, Rakel'in, merminin Folkestad'ı delip geçerek Harry'ye isabet edebileceğinden korkmuş olmasıydı belki.

Ancak neden, yıldırım hızıyla çalışan, korkutucu derecede

pratik beyninin bir adım ötesini, daha sonra neler olabileceğini düşünmesi de olabilirdi pekâlâ. Hepsini kurtaracak bir kamufraj olmalıydı, gerçek dolambaçlı yoldan ifade edilebilirdi. Bir intihar, mesela... Harry'nin yanında duran kadın, intihar kurbanlarının, yarım metre uzaklıktan enselerine ateş etmediklerini biliyor olmalıydı. Arnold Folkestad'ın sağ elini kullandığı düşünülürse, sağ şakağına ateş etmesinin mantıklı olduğunu da.

Ne kadındı ama Rakel. Harry'nin onun hakkında bildiği, bilmediği her şey... Bu, onu tetiği çekerken gördükten sonra bile kendisine sormak zorunda olduğu soruydu. Arnold Folkestad'la geçirdiği aylardan, kendisiyle geçirdiği kırk yıldan fazla bir zamandan sonra, sormak zorunda olduğu soruydu. Bir insanı ne kadar iyi *tanıyabilirdiniz*?

İlahi, sona erdi, rahip evlilik yeminine başladı: Onu sevecek, ona değer verecek misin?.. Ama Harry ve Rakel törene aldırmadan yüzleri hâlâ birbirlerine dönük duruyorlardı. Birine onu ölene dek seveceği sözünü vermek ne kadar imkânsız olursa olsun, ne kadar yalan söylemesi gerekirse gereksin, Harry Rakel'in gitmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Rahibin çenesini bir an evvel kapatmasını bekliyordu; böylece göğsünde çoktandır mutlulukla fokurdamaya başlamış o evet kelimesini dile getirebilecekti.

Stale Aune göğüs cebinden mendilini çıkarıp karısına verdi. Harry biraz önce evet demişti ve sesinin yankısı, kilisenin kubbeli çatısında asılı duruyordu hâlâ.

Ingrid "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Stale de fısıldayarak "Ağlıyorsun aşkım" dedi.

"Hayır, ağlayan *sensin*."

"Ben mi?"

Stale şöyle bir kontrol etti kendisini. Gerçekten de ağlıyor-

du. Çok değil, ama mendilinde ıslak benekler görebilecek kadar ağlıyordu. Aurora onun hiçbir zaman doğru düzgün gözyaşı dökmediğini söylerdi. Çevresindekiler o an yaşanan durumu, izlenen filmi ya da konuşmayı özellikle duygusal bulmasa da, onun iki yanağından, önceden hiçbir uyarı olmaksızın ince, görünmez damlalar süzülürdü. İçinde bir conta atar ve gözyaşı akmaya başlardı sanki. Stale o an Aurora'nın yanlarında olmasını isterdi, ama kızı Nadderud Spor Salonu'nda iki günlük bir hentbol turnuvasına katılmış ve bir süre önce ilk maçlarını kazandıklarına dair mesaj atmıştı.

Ingrid, Stale'nin kravatını düzeltip elini omzuna koydu. Stale de elini karısının omzuna dayarken, Ingrid'in de aynı şeyi, yani kendi düğünlerini düşündüğünü biliyordu.

Vaka dosyası kapanmış ve Stale psikolojik değerlendirmeyi yazmıştı. Raporunda Arnold Folkestad'ın kendisini, Gusto Hanssen cinayetinde kullanılan silahla vurduğunu belirtmiş, Gusto Hanssen'le René Kalsnes arasında birçok benzerlik bulunduğunu yazmıştı. İkisi de her yaştan erkekle para karşılığı seks yapmaktan çekinmeyen, son derece çekici genç erkeklerdi ve Folkestad bu tiplere âşık olma eğiliminde biri olabilirdi. Folkestad'ın paranoyak şizofrenik belirtilerini gösteren birinin Gusto'yu kıskançlıktan ya da dışarıdan fark edilmiş olsa da, psikoz sonucu oluşan sanrılar temelinde bir dizi başka nedenden ötürü öldürmüş olması hiç de ihtimal dışı değildi. Stale bu noktada Arnold Folkestad'ın Kripos'ta görev yaptığı zamandan söz etmiş ve bu dönemde birtakım sesler duyduğuna dair yaptığı şikâyetleri not olarak eklemişti. Psikologlar sesler duymanın her zaman şizofreniyle aynı anlama gelmediği konusunda uzun zamandır hemfikir olsalar da, Aune zamanında, Folkestad'ın durumunda bunun geçerli olduğunu düşündüğünü ve Folkestad'ın dedektiflik kariyerini bitirecek bir teşhis koymaya hazırlandığından söz etmişti. Ancak Folkestad'ın Aune'ye, ismini vermediği bir meslektaş-

na olan yaklaşımından söz etmesinden ve istifa etmeye karar vermesinden sonra, Aune bu raporu yetkililere gönderme gereği duymamıştı. Folkestad tedaviye gelmekten de vazgeçmiş ve Aune'nin radarının tamamen dışına çıkmıştı. Diğer yandan, sonraları, Folkestad'ın durumunun daha kötüye gitmesine neden olabilecek birkaç olay yaşanmıştı. Birincisi, hastanede uzun süre yatmasına neden olan, başından aldığı yaralardı. Beyne alınan darbelerin, çok sert olmasalar bile, saldırganlıkta artış, dürtü kontrolünde azalma benzeri davranış değişikliğine yol açabileceğine dair önemli araştırmalar söz konusuydu. Folkestad'ın aldığı darbeler, kurbanlarınıninkilerle benzerlikler taşıyordu. İkinci olaysa Folkestad'ın, şahitlerin ifadesine göre, delicesine âşık olduğu René Kalsnes'in kaybıydı. Folkestad'ın misyonu olarak değerlendirdiği şeyi, kendi hayatına son vererek noktalaması bu anlamda hiç de şaşırtıcı değildi. Burada tek soru işareti, ardında, işlediği cinayetleri savunduğu yazılı bir not bırakmamış, bir şey söylememiş olmasıydı. Megalomanların hatırlanma, anlaşılma, dâhi ilan edilme, takdir görme, tarihte hak edilmiş şekilde yer alma ihtiyacı duymaları normaldi.

Katilin psikolojik durumuyla ilgili hazırlanan rapor olumlu karşılanmış, Mikael Bellman raporu, yapbozun son parçası olarak nitelemişti.

Ancak Stale Aune'nin olayın polis açısından çok büyük önem taşıyan bir başka yüzü olduğundan şüphelenmişti. Raporun sonundaki teşhisine eklemesi halinde acı verebilecek, sıkıntı yaratabilecek bir meseleydi bu: Böyle bir katliamın sorumlusu, nasıl teşkilatın içinden biri olabiliyordu? Evet, Folkestad eski bir polisti yalnızca, ama yine de bu olay polislik mesleği ve polis teşkilatı kültürüyle alakalı olarak ne anlam ifade ediyordu?

Psikoloğun Arnold Folkestad'ın akıl sağlığının yerinde olmadığı sonucuna varmasıyla birlikte bu tartışmayı rafa kal-

dırabilirlerdi. Deliliğin bir nedeni olmaz. Delilik hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkabilen, bir tür doğal afettir sadece. Sonrasında, yapacak bir şeyiniz olmadığı için hayatınıza devam edersiniz, öyle değil mi?

Bellman ve diğerlerinin yürüttüğü akıl buydu işte.

Stale Aune ise böyle düşünmüyordu.

Ama şimdilik bu olayın beklemesi gerekecekti. Stale tam zamanlı danışmanlık işine dönmüştü, ama Gunnar Hagen Kazan Dairesi ekibinin, biraz Delta ekibine benzer şekilde görevinde kalıcı olmasını istediğini söylemişti. Katrine Cinyet Masası'nda dedektif olarak çalışma teklifi almış ve kabul etmiş, o güzelim, harika Bergen'den sefil başkente taşınması için çekici bazı nedenler olduğunu iddia etmişti.

Org tekrar çalmaya başladığında, Stale önce pedalların gıcırtısını, ardından notaları duydu. Gelinle damada baktı. Şimdi yeni evli bir çifttiler. Sağa sola bakıp başlarını sallamalarına gerek yoktu; kilisede az sayıda davetli olduğundan tek bakışta herkesi görebiliyorlardı.

Tören sonrası parti Schröder's'de yapılacaktı. Harry'nin barı düğün kutlamalarına pek uygun bir yer değildi elbet, ama Harry'ye göre bu kendisinin değil, Rakel'in seçimiydi.

Davetliler boş kilise sıralarını geride bırakıp kapıya doğru ilerleyen Rakel ve Harry'nin ardından yürüdüler. Hazi-
ran güneşine doğru, diye düşündü Stale; günün geri kalanına, geleceğe doğru... Üçü... Oleg, Rakel ve Harry.

Ingrid "Ah, Stale" dedi, kocasının göğüs cebinden mendili alıp ona uzatırken.

Aurora yedekler sırasında oturmuş, bir gol daha atmış takım arkadaşlarının sevincini izliyordu.

Bugün oynadıkları ikinci maçtı ve bunu da kazanmak üzereydiler; Aurora babasına mesaj atması gerektiğini hatırlat-

tı kendine. Annesi gibi onun da takımın kazanıp kaybetmesi pek umurunda değildi. Ama 13 yaş altı hentbol kızlar liginde kazandıkları her maç sonrası babasını bilgilendiriyor, babası da bu habere, kızı dünya şampiyonu olmuş gibi tepki veriyordu.

Emilie ve Aurora ilk maçta uzun süre aldıklarından, ikinci maçın büyük bölümünde yedekler sırasındaydılar. Aurora sahanın diğer tarafındaki tribünlerde oturan seyircileri saymıştı; iki sıra haricinde tribünler tamamen doluydu. Seyircilerin çoğu oyuncuların aileleri ve turnuvada yer alan diğer takımların oyuncularındı, ama Aurora bir ara tanıdık bir yüz gördüğünü düşünmüştü.

Emilie dürttü onu. “Maçı izlemiyor musun?”

“Evet, izliyorum. Sadece... Üçüncü sıradaki adamı görüyor musun? Hani şu diğerlerinden ayrı oturan adamı... Onu daha önce gördün mü?”

“Bilmiyorum. Çok uzakta. Düğüne gitmek istemez miydin?”

“Hayır, büyüklere göre bir şey. Benim tuvalete gitmem gerek. Sen de geliyor musun?”

“Maçın ortasında mı? Ya oyuna girmemizi isterlerse?”

“Sırada Charlotte ve Katinka var. Haydi, gel.”

Emilie ona baktı. Aurora onun ne düşündüğünü biliyordu. Aurora’nın tuvalete giderken genelde başka birinin onunla gelmesini istemediğini biliyordu. Sadece tuvalete mi? Her yere yalnız gitmekten hoşlanırdı o.

Emilie tereddüt etti. Sahaya döndü, kenarda kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duran antrenörüne baktı. Ve başını iki yana salladı.

Aurora maç bitene dek bekleyebilir miyim diye düşündü bir an; ama sonra herkes soyunma odalarına ve tuvaletlere hücum edecekti.

“Bir dakika sonra dönerim” diye fısıldadı, ayağa kalkıp

koşar adımlarla merdivenlere yöneldi. Kapı aralığına geldiğinde başını kaldırıp tribünlere baktı. Tanıdığını düşündüğü yüzü aradı, ama göremedi. Sonra koşarak indi merdivenden.

Mona Gamlem, Bragernes Kilisesi'nin yanındaki mezarlıkta tek başına duruyordu. Arabayla Oslo'dan Drammen'a gelmiş, mezarlığı bulması oldukça uzun sürmüştü, mezar taşının yolunu sormak zorunda kalmıştı. Taşta yazılı ismin çevresindeki kristaller güneş ışığıyla parılıyordu. Anton Mit-tet. Şimdi, hayattayken olduğundan daha çok parılıyor, diye düşündü Mona. Ama Anton sevmişti onu. Mona bundan emindi. Bir tane naneli sakız attı ağzına; Rikshospital'deki vardiya sonrası onu arabayla evine bırakırken neler söylediğini düşündü. Ağzındaki naneli tattan hoşlanıyorum, demişti Anton. Ve üçüncü buluşmalarında arabayı Mona'nın evinin önüne park etmişler, Mona, ona doğru eğilip pantolonunun düğmelerini çözdükten sonra —başlamadan önce— ağzındaki sakızı belli etmeden çıkarıp koltuğunun altına yapıştırmıştı. Tekrar öpüşmeye başlamadan önce, ağzına yeni bir ciklet daha atmıştı hemen. Çünkü Mona nane tadında olmalıydı; Anton'un istediği tat buydu. Onu özlüyordu. Onu özlemeye hiç hakkı olmamasına rağmen hem de... Ve bu durum daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Mona Gamlem arkasındaki patikadan bir çıtırtı sesi duydu. Belki de oydu. Diğer kadın. Laura. Mona Gamlem arkasına bakmadan ileriye doğru yürürken, gözlerinde biriken yaşları silmeye, çakıltıyla kaplı patikadan ayrılmamaya çalıştı.

Kilise kapısı açılmış, ama Truls dışarıya çıkan birilerini görmemişti henüz.

Yolcu koltuğunda duran dergiye şöyle bir baktı. *Magasi-*

net. Mikael'le yapılmış bir röportaj vardı orada. Mutlu aile babası, karısı ve üç çocuğuyla fotoğraf çektirmişti. Zeki, mütevazı Emniyet Müdürü, karısı Ulla'nın ve Polis Merkezi'nde mükemmel bir iş çıkarmış meslektaşlarının desteği olmasa Polis Katili vakasının çözölemeyeceğini söylüyordu. Folkestad'ın maskesinin düşürölmüş olması, bir başka vakanın failinin bulunması anlamına da geliyordu. Balistik raporlar Arnold Folkestad'ın intiharında kullandığı Odessa silahının, Gusto Hanssen'in öldüröldüğü silahla aynı silah olduğunu göstermişti.

Truls bu düşünce karşısında sıırttı. Haydi be, dedi içinden. Bu işte Harry Hole'un parmağı vardı; herif her zaman ki numarasını çekiyordu. Truls'un işin bu noktaya nasıl ve neden geldiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu, ama her halükârda Oleg Fauke paçayı kurtarmış ve sürekli diken üstünde oturmaktan kurtulmuştu. Şimdi Hole delikanlının PHS'ye kaydını rahatlıkla yaptırabilirdi.

Öyle olsun bakalım. Truls Harry'ye engel olmayacaktı. Başarılı bir temizlik yapmıştı Harry. Neyse, dergiyi Harry, Oleg veya Rakel için saklamamıştı zaten.

Truls'un peşinde olduğı şey, Ulla'nın fotoğrafıydı.

Geçici bir geri adımdı bu, hepsi bu. Sonra dergiyi bir kenara atacaktı. Ulla'dan kurtulacaktı.

Önceki gün kafede tanıştığını kadını düşündü. İnternette tanıştığı kadını... Kadın Ulla veya Megan Fox'la kıyas bile kabul etmezdi tabii. Yaşı biraz fazla, kıcı biraz fazla büyük, çenesi biraz fazla düşüktü. Ama bunun dışında ondan hoşlanmıştı. Kadınlar yaşlandığında yüzleri ve kışları eski formunu kaybediyor, çenelerini kapatmayı kesinlikle beceremez hale geliyorlardı. Bu kadının diğerlerinden farkı olabilir miydi?

Emin değildi. Bildiğı tek şey ondan hoşlandığıydı.

Daha doğrusu, kadının *ondan* hoşlandığı gerçeğı hoşuna gitmişti.

Belki tahrip olmuş yüzü nedeniyle kadın ona acımişti. Belki de Mikael haklıydı: Yüzü normalde o kadar çirkindi ki, ufak bir dokunuşun hiçbir yararı olamayacaktı.

Belki de öyle veya böyle ruhunda bir şeyler değişmişti. Ne ve nasıl olduğunu hiç bilmiyor, ama bazı günler uyandığında kendini yenilenmiş hissediyordu. Daha farklı düşünmeye başlamıştı. Etrafındakilerle bile farklı biçimde konuşabiliyordu. Ve insanlar da ondaki bu değişimi fark etmişlerdi sanki; onlar da Truls'a daha farklı, daha iyi davranıyorlardı. Bu da Truls'a seçtiği bu yeni yönde, ucunun nereye varacağına dair en ufak bir fikri olmasa da, minik bir adım daha atma cesareti veriyordu. Günahlarından arınma peşinde filan değildi. Söz konusu olan çok ufak bir değişimdi; hiç de yenilenmiş gibi hissetmediği günler de oluyordu.

Neyse, o kadını tekrar arayabileceğini düşündü.

Polis telsizi cızırdadı o sırada. Kelimelerden çok seslerden, önemli bir şey olduğu anlaşılıyordu; trafik sıkışıklığı, bodrum katı hırsızlığı, aile içi şiddet ve sarhoşluk olaylarından farklı bir şeydi. Bir ceset bulunmuştu.

Takım lideri "Cinayete mi benziyor?" diye sordu.

"Sanırım öyle." Cevap özellikle genç memurların özendiği, kendinden emin, kısa ve öz bir cevaptı. Daha yaşlı memurlar arasında örnek alacakları birilerinin olmadığından değil. Hölle aralarında olmasa da deyişleri, ifadeleri halen yaşıyordu, sapasağlam oradaydı. "Kızın dili... sanırım dili... Kesilmiş ve boğazına tıkılmış..." Belli ki genç memur manzaraya dayanamamış, sesi çatallaşmıştı.

Truls keyfinin yerine geldiğini hissediyordu. Kalbinin biraz daha hızlı atmaya başlamasıyla canlanmıştı birden.

Kulağa çok kötü geliyordu. Haziran... Çok güzel gözleri vardı kızın. Giysilerinin altında oldukça iri göğüsleri olmalıydı. Evet, bu yaz harika bir yaz olacaktı.

“Adres var mı?”

“Alexander Kiellands, 22 numara. Kahretsin, burada bir sürü köpekbalığı var.”

“Köpekbalığı mı?”

“Evet, küçük sörf tahtalarının üstünde... Burası sörf tah-tasından geçilmiyor.”

Truls Suzuki’yi vitesine taktı. Güneş gözlüklerini düzeltti, bir ayağıyla gaza basarken, diğer ayağını debriyajdan kaldırdı. Bazı günler yeniydi; bazı günler değil...

Kızlar tuvaleti koridorun sonundaydı. Kapı arkasından kapanırken Aurora’nın aklına gelen ilk şey, etrafın ne kadar sessiz olduğuydu. Yukarıdaki insanların gürültüsü kesilmişti ve sadece o vardı.

Kabinlerden birine girdi, kapıyı kilitleyip şortunu ve külotunu indirdikten sonra soğuk plastiğin üstüne oturdu.

Düğünü düşündü. Aslında orada olmayı tercih ederdi. Daha önce birini evlenirken görmemişti. Bir gün ben de evlenecek miyim diye merak etti. Kilisenin dışında durduğunu, konfeti yağmuru altında gülüp başını eğdiğini, beyaz gelinliğini, evini ve yapmaktan hoşlandığı işini hayal etti. Çocuk sahibi olacağı delikanlıyı gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Kapı açıldı ve içeriye biri girdi.

Aurora bahçedeki salıncakta oturuyordu ve gözüne güneş girdiği için delikanlıyı görememişti. İyi biri olmasını umdu. Biraz onun gibi düşünen biri... Biraz babası gibi; ama o kadar da üşütük değil. Hayır, aslına bakılırsa *en az* onun kadar üşütük olmalıydı.

Ayak sesleri bir kadına ait olamayacak kadar ağırdı.

Aurora tuvalet kâğıdı almak için uzandı, ama sonra elini geri çekti. Nefes almaya çalıştı, ama hava kalmamıştı sanki.

Boğazının daraldığını hissetti.

Bir kadına ait olmayacak kadar ağırdı ayak sesleri.

Ayak sesleri durdu şimdi.

Aurora bakışlarını yere indirdi. Kapıyla zemin arasındaki büyük boşlukta bir gölge gördü. Ve kovboy çizmelerini andıran uzun, sivri uçlu bir çift ayakkabı...

Aurora başındaki çınlamanın düğün çanları mı, yoksa kalp atışları mı olduğunu bilemedi.

Harry basamaklara geldi ve parlak haziran güneşi karşısında gözlerini kıstı. Bir an gözleri kapalı öylece durup Oppsal'da birçok yerden rahatlıkla duyulan kilise çanına kulak kabarttı. Her şeyin yolunda gittiğini, huzur ve uyum içinde ilerlediğini hissederken, illa bir son olacaksa, bu şekilde olması gerektiğini düşündü.

Oslo sokaklarında bir katil dolaşıyor.

Polis memurları, daha önce görevlendirildikleri ama çözemedikleri vakaların olay mahallinde öldürülüyorlar.

Medya vahşi cinayetlere büyük tepki gösteriyor.

Polisin acilen Harry Hole'a ihtiyacı var.

Ama bu sefer Harry kimseye yardım edemez.

En karanlığından bir İskandinav noir'ı.
Harry Hole serisinin onuncu kitabı.
Müthiş bir gerilim.

The Wall Street Journal

İskandinav polisiyesinin duayeni Nesbo başınızı döndürecek çok katmanlı ve girift bir hikâye kurgulamayı başardığı gibi, ustaca gerilim yazmanın da dersini veriyor... Arkanıza yaslanıp sürprizlerin tadını çıkarın.

Sunday Express

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisiyeleriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın *Nemesis*, *Şeytan Yıldızı*, *Kurtarıcı*, *Kardan Adam*, *Leopar*, *Yarasa*, *Hayalet* ve *Hamamböcekleri* adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

Çeviren: Mehmet Gürsel

tavsiye edilen
satış fiyatı

₺ 42

Sertifika no: 11940

DK
DOĞAN
KİTAP